84Ук7
Г65

Ce Tourof

ОЛЕСЬ ГОНЧАР

ТВОРИ
В СЕМИ ТОМАХ

ТОМ ТРЕТІЙ

Олесь Гончар

ТВОРИ
В СЕМИ
ТОМАХ

ОЛЕСЬ ГОНЧАР

ТОМ ТРЕТІЙ

Земля гуде
Повість
Партизанська іскра
Кіноповість
Микита Братусь
Повість
Щоб світився вогник
Повість
Оповідання з циклу „Південь"

Видавництво
художньої
літератури
«Дніпро»
1987

84Ук7
Г65

В третий том вошли повести
«Земля гудит», «Партизанская искра»,
посвященные событиям
Великой Отечественной войны,
«Никита Братусь» —
о мастере садоводства,
«Пусть горит огонек»,
в которой раскрывается
духовная красота
советского человека,
а также рассказы из цикла «Юг».

Примітки
Віталія Коваля

Г $\frac{4702590200—225}{M205(04)—87}$ — передплатне.

© Склад, примітки,
художнє оформлення
Видавництво «Дніпро»,
1987 р.

Земля гуде

Повість

Частина перша

І

Над Полтавою летіло бабине літо.

Скільки сягав зір, в'юнилися в блакитній високості незліченні білі нитки, то плавно опускаючись, то знову підіймаючись у прозорих потоках повітря. Летіли які швидше, які повільніше, на мить затримуючись, немов у ваганні, і потім знову рушали спокійно далі. А з-за дахів будинків, з глибокої синяви небес уже проступали інші і все пливли, пливли без кінця, без краю. Мовби шматувала страшна буря десь там, за обрієм, гігантські білі вітрила, а сюди долітали з них лише сліпучі шовкові нитки, сяюче ошмаття далеких розвихрених штормів.

У міському саду насторожено принишкли замасковані зенітки. Лункими вулицями рухалися на захід військові частини, гуркотіли танки, а назустріч їм тяглися валки евакуйованих. Десь ревіла худоба, лементували діти. Тисячами шибок, позаліплюваних навхрест паперовими стрічками, дивилося непорушне місто на розтривожений людський мурашник.

Кость Григорович Убийвовк сидів у скверику обкому партії, похмуро-наслухаючи тривожні гули навколишнього життя і час від часу поглядаючи то на годинник, то на обкомівські двері. Лялі все ще не було. Минуло вже дві години, як зайшла вона в обком, попросивши батька зачекати на неї тут, біля вітрин з пожовклими газетами: «Почекай поки що, татку... Я не забарюсь...»

За цей час Кость Григорович, вже повитий сріблястими прожилками бабиного літа, встиг поперечитувати все, що було поблизу: і газети у вітринах, і величезну дошку Пошани, на якій красувалися назви багатьох передових колгоспів області. Деякі з них тепер уже були захоплені ворогом.

Кость Григорович глибоко зітхнув і задумався. Ходять уперті чутки, що ворог зовсім недалеко від Полтави. Та що там чутки: від учора весь обрій на заході глухо гримить, стугонить.

Дома в Костя Григоровича сьогодні вкладаються з пожитками, готуються до від'їзду. Дружина хвора, треба б поспішити, допомогти. Але ж Ляля... Чому вона так довго затримується?

Правда, відвідувачів багато, двері обкому майже не зачиняються. Весь час сюди й туди снує заклопотаний люд. Одні заходять, інші виходять, поспішаючи кудись із діловим, суворим виглядом. Звично, майже в буденному ритмі працює обком, спокоєм віє від білих його колонад. Немає тут місця ні для паніки, ні для розгубленості. Ото, здається, пройшли робітники залізничних майстерень... А це, видно, заходять приїжджі з периферії райкомівці та голови колгоспів... Напруга почувається, але це напруга якась обнадійлива.

Десь там і Ляля... Дивна була вона сьогодні. Задумана, вся заглиблена в себе. Не хотіла розповісти батькові, хто і для чого її викликає. Які там у неї справи? Прощається із знайомими дівчатами? Одначе для того, щоб попрощатися, не треба стільки часу.

Сонце вже звернуло на захід, обкомівські вікна яскраво розжеврілись. Кость Григорович, окидаючи поглядом поверхи, намагався відгадати, крізь яке з отих великих вікон світить зараз сонце на його Лялю.

А Ляля в цей час сиділа в кабінеті секретаря обкому партії Степана Федоровича Кіндратенка. В просторому кабінеті було багряно від зливи скісного проміння призахідного сонця.

Розмова наближалася до кінця.

— ...Оце тобі, товаришко Ляля, таке завдання на перший період,— говорив секретар обкому, не спускаючи з дівчини уважного, проникливого погляду.— Завдання, сама розумієш, особливе, партійне...

— Дякую за довір'я, Степане Федоровичу... А як надалі?

— Надалі вказівки будеш одержувати через зв'язківця. Він тебе знайде.

— Гаразд.

— Ще маєш запитання?

— Та все ясно.

Секретар обкому підвівся з-за стола. Ляля теж встала, чекаючи дозволу йти. Довірливо, присмучено дивилася на свого керівника й наставника. Кремезний, широкоплечий, у військовій гімнастерці, він

зробив крок до вікна і стояв якусь мить у задумі, вслухаючись у далекий, ледве чутний гуркіт фронту.

— Чуєш, Лялю?

— Чую, Степане Федоровичу.

— Уже в нашій області... Сюди рвуться... Господарювати прийшли, панове арійці? Але не бути вам тут господарями, не бути.

Секретар обкому обперся об лутку стиснутими кулаками. Від його міцної, облитої сонцем постаті і вольового мужнього обличчя віяло певністю й силою, аж Ляля відчула, як і сама біля нього міцнішає, її вже не лякає перспектива підпілля, коли доведеться весь час ходити над прірвою.

— Знаю, товаришко Убийвовк, що незвично було тобі слухати про зв'язківців, про явки та конспірацію, коли навкруги ще відкрито ходять наші люди, коли твій батько ще спокійно читає радянські газети он там у скверику. Ще наше, радянське життя не пішло в підпілля, а ми вже тут про такі речі... Правда, незвично?

Дівчина з подивом глянула на нього своїми променистими очима:

— Ви ніби читаєте мої думки... Дуже незвично...

— Звикайся, Лялю. Буде важко, так важко, що ти, може, і не уявляєш собі... Не забувай, що перед нами ворог досвідчений, підступний, хижий.

— Степане Федоровичу, йдучи до вас, я все зважила. Я знаю свої можливості. Знаю, що ради щастя нашої Вітчизни піду на все!

— До цього треба бути готовим. Але думати треба про перемогу. Наша мета — вийти переможцями. В найскрутніші хвилини, в найскладнішій ситуації думай про це, про народ наш, що потрапив зараз у таку скруту. Думай про нього — і це дасть тобі силу, твердість, підкаже правильне рішення.

— Думатиму. Пам'ятатиму.

...Коли Ляля вийшла з обкому, батько зрозумів: щось сталося. Донька мовби подорослішала одразу. Йшла упевнена, горда, майже урочиста.

Кость Григорович, звичайно, не догадувався, що Ляля побувала оце не просто в секретаря обкому, а вже в секретаря п і д п і л ь н о г о обкому партії.

II

Вночі у вікно до лікаря Костя Григоровича Убийвовка хтось постукав. Від цього стуку вся темна кімната, в якій зібралася лікарева сім'я, одразу наче зарядилася затаєною тривогою. Всі мовчали, хоча ніхто не спав. Шибки вікон злегка червоніли відблисками далеких заграв. Чути було, як на канапі важко дихає Надія Григорівна — дружина лікаря.

Через деякий час стук повторився.

— Чуєте? — пошепки скрикнула тьотя Варя.— Це вони!

З відчиненої навстіж спальні майнуло щось біле, і від тієї білої постаті на якусь мить наче повиднішало в кімнаті. Босі ноги дрібно пролопотіли до кухні.

— Ти куди, Лялю? — прошепотіла тьотя Варя з кутка.

Біле зникло і знову з'явилося в дверях.

— Лялю! — тихо зойкнула Надія Григорівна.— Дитино!

В темряві всі побачили, як блиснула в дівочій руці сокира.

Кость Григорович, відсторонивши дочку, підступився до вікна і неприродно голосно, дещо навіть погрозливо запитав:

— Хто там?

— Костянтине Григоровичу, це я,— голос був жіночий, вкрадливо-благальний.— Це я, Марія Власівна... Прошу, вийдіть на часинку.

Тьотя Варя полегшено зітхнула.

— Доню, іди до мене,— кволо покликала Надія Григорівна, заздалегідь простягаючи руки в пітьму, щоб пригорнути Лялю.

Лікар гримів у сінях засувами. Засуви були незвичайні, недавні — раніше обмежувалися однією благенькою защіпкою.

— Що вас носить, Власівно, у цю пекельну ніч? — гомонів лікар, виходячи на веранду.

— Діла, Костянтине Григоровичу...

— А як застрелять? Візьмуть і застрелять. Їм недовго.

— Я городами та садками,— шепотіла Марія Власівна майже радісно, хоч лікар не бачив ніяких причин радіти в такий час.— Їхні патрулі тільки на головних вулицях. В гущавину бояться!

Костю Григоровичу здалося, що Власівна навіть лукаво хихикнула в темноті. «Ну й баби»,— подумав лікар не без вдоволення.

— Що ж там у вас за діла? — запитав він.

— Виручайте, вся надія на вас,— продовжувала цокотіти Власівна.— Знаю, що не відмовите...

Не звикати старому полтавському лікареві до цієї нічної шарпанини. Чи в осінню негоду, чи в найлютішу зимову хурделицю — завжди до нього могли постукати. Мовчки одягався, щоб рушити, куди скажуть: чи до когось у самій Полтаві, чи в якесь із приміських сіл. До цього він давно звик сам, звикла сім'я, і ніхто вже не уявляв собі, щоб Кость Григорович міг раптом відмовитись і не піти рятувати знайому чи зовсім сторонню людину. І якби коли-небудь сталося так, щоб лікар відмовився, то ні він сам, ні будь-хто з членів сім'ї не знайшов би такому вчинку пояснення чи виправдання. Але цієї ночі, коли все місто не спить, як перед стратою, коли ще, вибухаючи, горять склади на Південному вокзалі, освітлюючи половину міста, і гуде, гуркоче фронт десь зовсім недалеко...

— Куди? До кого?

— До нас, Костянтине Григоровичу...

Власівна припала лікареві до самого вуха і палко щось зашепотіла. Убийвовк слухав, потираючи бороду.

— Зачекайте,— буркнув він, вислухавши, і почовгав черевиками до кімнати.

— Що там, татку? — перша не втрималася Ляля.

— Пологи.

— У Власівни? — з величезним подивом запитала тьотя Варя.

— А хоча б,— глухо пожартував Кость Григорович, одягаючи дорожній плащ, немов збирався далеко.

— Татку,— встала на канапі Ляля.— Я з тобою.

— Нащо?

— Я тільки проведу тебе, а там почекаю надворі! Удвох — не страшно.

— А самому мені страшно? — несподівано розсердився Кость Григорович.— Мені й самому не страшно!.. Замкніться на всі засуви!

Ляля, накинувши халат, вийшла вслід за батьком, щоб замкнутися.

— Чого ти не хочеш взяти мене з собою, татку?

— Защіпайся та йди в хату, бо застудишся.

— Хай застуджусь.

Батько сердито заскрипів униз по дерев'яних східцях ганку. Ляля, закладаючи важкий гак, чула як батько і Власівна загомоніли, прямуючи до воріт.

— Коли він опритомнів? — запитав батько Власівну.

— Ще за дня, бідолашненький, ще за дня, як ми переносили його. І при пам'яті, і голосу не збувся, тільки не чує анічогісінько. Ми йому і те, і се, а він полежить та знову на весь сарай: «Де мій екіпаж?..»

Ляля стояла мов приголомшена. «Де мій екіпаж?..» Більше нічого вона вже не розібрала. «Де мій екіпаж?..» Хто це «він», що кличе своїх товаришів у якомусь сараї? Льотчик, танкіст? Її раптом пронизала думка, що це може бути Марко.

Три роки минуло відтоді, як вона вперше зустрілася з Марком Загірним. Це було в Харкові, в Дзержинському райкомі комсомолу, в золотім місяці вересні. Назавжди запам'ятався Лялі той день. Після лекцій вони, студенти-першокурсники фізмату, пішли братися на комсомольський облік. В райком Ляля йшла з подругами, а звідти поверталася з Марком. Обом треба було в гуртожиток, а замість того вони опинилися якимось чином в саду імені Шевченка. Ляля й сама не знала, як це сталось. Наче це сад прийшов сам до них у той вечір і обступив їх з усіх боків деревами та квітами. І вона, вибаглива й неприступна, яка до того ніколи не дозволяла собі залишатися віч-на-віч з юнаком, на цей раз сіла на лавці поруч з ним, малознайомим, далеким і в той же час неймовірно близьким! Сіла, і вони так просиділи до пізньої ночі, розмовляючи про все на світі, а коли підвелися, щоб іти додому, то обоє вже зрозуміли, що відтепер вони будуть завжди разом, що вони необхідні і неминучі одне для одного в житті.

Вся та казкова ніч була білою, принаймні таке враження від неї залишилося у Лялі назавжди. Про що вони тоді говорили? Про університет? Про астрономію, що захоплювала їх обох? Про море, якого Ляля ніколи не бачила і на якому виріс Марко? Він з Маріуполя, з сім'ї знаменитих сталеварів. Густа смага південного сонця ще лежала на ньому. І навіть голуба його соколка,— здавалось Лялі,— ще зберігала в собі солоний аромат моря. Весь вечір вони розмовляли, дивуючись одне одним. Ляля була вражена тим, як збігалися

їхні погляди, уподобання, мрії. В найглибшому, в найпотаємнішому, в найтоншому розгалуженні своїх думок вони несподівано відкривали разючу спільність. І одному, і другому власне життя уявлялось насамперед як всеосяжна посвята Вітчизні, як служіння їй, і тільки в цьому вони відчували трепетну звабливість своєї мети.

Відтоді минуло три роки. Промайнули вони, як один день.

Уже в перші дні війни Марко Загірний пішов добровольцем в армію. Про нього, як і про інших однокурсників, Ляля знала лише те, що їх усіх направили в танкове училище курсантами. Може, це він, знемагаючи зараз від болю, лежить у якомусь сараї і питає про свій екіпаж? Але чому обов'язково це має бути він? Чому не інший Марко, якоїсь іншої Лялі? Все одно, тільки б урятував його татко, тільки б урятував!..

За скляною верандою виднівся сад, насаджений Костем Григоровичем у рік народження доньки. Вже стільки років тут родили вишні шпанки, яблука та груші! Деякі з яблунь навіть встарілись, і лікар зміцнив їх молодими щепами.

Тепер сад стояв якийсь незнайомий, мов чужий, різьблячись верховіттям на тлі зловісно червоного неба. Вглибині за деревами височіла струнка кладовищенська церква, вся така сяюче біла, наче її щойно зліпили великі діти з першого снігу. Десь далі, над Зіньківським шляхом, висіли в небі нерухомі моторошні «панікадила». Між ними, скільки сягало око, спалахувало безліч дрібних різнобарвних ракет. Вони звихрювались у темряві на схід, вигинаючись по обрію і вказуючи лінію недалекого фронту.

Раніше Ляля ніколи не бачила такого великого похмурого буяння вогню. Пам'ятається, ще на першому курсі вони читали з Марком про зоряні дощі. Про зорепад 1838 року їй довелося на екзаменах відповідати Миколі Павловичу. Здається, так... В ніч з 12-го на 13 листопада в Північній Америці почалося надзвичайне падіння зірок. Сотні тисяч метеорів розтинали небо. Одні з них були розміром як місяць, інші мали хвости, наче комети. Але це величне видовище згасло у високих шарах атмосфери. На землю не впала жодна зірка... Як тоді шкодувала Ляля, що сама не була свідком того рідкісного явища! І як недоречно

воно зараз їй пригадалось, перед цією зливою диких розгнузданих ракет по обрію! Вона воліла б краще осліпнути, ніж бачити їх над Зіньківським шляхом!

І скільки так триватиме? Невже цей звихрений вал вогнів усе далі посуватиметься на схід, віддаляючи від неї близьких людей, і плани, і мрії, віддаляючи весь той світ, без якого не уявлялося життя?

Десь за містом, може, в Артелярщині або в Чутові, ще стугонить фронт. До зітхань далеких гармат шибки на веранді зрідка озиваються тонким дзвоном.

Гул ставав дедалі глухішим. В міру його віддалення ця знана змалку веранда, і насторожений батьківський сад, і біла дзвіниця за ним — все мовби втрачало знайомий вигляд і поставало перед дівчиною зміненим, очужілим, наче обернулось до неї іншим боком, і тепер ледве впізнавалось.

«Марку,— подумки шепотіла вона, дивлячись на ракети, як сліпа.— Невже ви відступили надовго? Невже повернетесь не скоро? Що ж це буде? — з холодним жахом вглядалася вона в ракетну безвість ночі.— Скажи мені, Марку!»

З кімнати її покликали. Ляля мовчки пройшла в темряві до канапи і вмостилася біля матері.

— Які в тебе коліна холодні,— ласкаво промовила Надія Григорівна. Навіть своїм голосом вона мовби кутала доньку в тепле.— І руки холодні. Що ти собі думаєш, Лялю?..

— Мамо... Мамуська!.. Ма! — Ляля раптом ткнулась чолом матері в груди.— Як ми тепер будемо жити, ма?

III

А жити починали так. Вранці Кость Григорович встав, пішов і написав на воротях крейдою:

Typhus — тиф

Двома мовами — латинською і українською.

— Коли вони догадаються, то виріжуть нас на місці,— непокоїлась тьотя Варя, яка завжди з кількох можливих ситуацій схильна була допускати найгіршу.

— Не виріжуть,— потирав руки лікар.

Він був ще досить дебелий, з їжачком на голові, з очима, піднятими вгору так, немов увесь час вони дивилися поверх окулярів.

— Коли зайдуть і питатимуть вас, Варваро Григорівно, на що, мовляв, кранк [1], або тебе, Надю, то ви мовчіть. Я сам відповідатиму. Я цим бевзям по-латині відповім... Я їм, негідникам, мовою Ціцерона скажу, хто вони такі...

— Костю, перестань,— простогнала дружина, відвертаючись до стіни.

Сіли снідати, але сьогодні якось і не їлось. Крім того, печеня припахла гасом. Сусідка дістала м'яса на комбінаті та занесла вранці і їм. Тьотя Варя ремствувала: хто це додумався поливати продукти гасом?

— Бачили б ви їх, якби не з гасом,— зауважила Ляля, неохоче копирсаючись виделкою в своїй тарілці і час від часу поглядаючи у причілкове вікно.

Раніше це вікно було в таку пору відчинене день і ніч, і Ляля вранці могла стрибати з низького підвіконня просто в садок. Одразу за вікном росла гілляста із щепами груша. Навколо неї дівчина щовесни насівала кручених паничів та королевого цвіту. Потім обтика́ла землю лозою, і королів цвіт та кручені паничі, в'ючись по лозі, сягали навислого гілля і вже самі чіплялися за нього. Так поступово під грушею утворювалась кругла жива альтанка. Там під час спеки Ляля, роздягнувшись, читала цілими днями. Якось вона попробувала навіть спати в своїй квітучій альтанці, але серед ночі злякалась жаби і втекла на горище до матері. Мати влітку часто спала або на горищі, або просто неба на даху веранди. Тепер і спали в кімнаті, і вікна зачиняли наглухо, наче змінився клімат.

— Чого ти все зиркаєш у садок, Лялю? — запитав Кость Григорович, наливаючи крадькома собі вже другу чарку спирту. Досі він завжди снідав тільки з однією.— Не бійся, дочко, вони не прийдуть.

Ляля промовчала.

— Ти думаєш, Костю, що той «тифус» нас врятує? — промовила Надія Григорівна з канапи. Вона зовсім не вставала до сніданку.

— Не думаю, що врятує, але на перший випадок буде осторога. А там воно покаже...

— Покаже,— сказала Ляля з не властивим їй раніше сарказмом і поклала виделку.

---

[1] Хворий (нім.).

Вона сиділа за столом прямо й підібрано, як за шкільною партою. Овальне біле обличчя, яке навіть влітку не бралося смагою, сьогодні здавалося ще білішим, ніж завжди. Старанно промите волосся було акуратно вкладене довкола голови тугою качалкою. До ясності золотисте, воно мало барву сонця, мати ніколи не могла на нього надивитись.

— А знаєте, де я був уночі? — не витерпів нарешті Кость Григорович.

Ляля знала наперед, що батькові самому закортить розповісти, і навмисне не питала його про це передчасно. Тоді б він упирався. Він не терпів настирливих допитів.

— Ви б знали, де я був! — І, втерши салфеткою сизу, як метал на морозі, голену бороду, Кость Григорович став розповідати: — Взяла ж ото мене Власівна за руку і веде... Та не дорогою, а якимись джунглями. Ніколи вдень я такого й не бачив у Полтаві. Через якісь бомбосховища гупотіли, по чиїхось баклажанах чавкали. Бачу, опинилися в садку у механіка Гриневського. Власівна каже мені: «Плигайте через паркан». І подерлася перша, як кішка. А, між іншим, однакових же літ зі мною. «Що ви,— кажу,— Власівно... Я вже відплигав своє. Розучився».— «Нічого,— каже,— Григоровичу, вчіться знову. Може, доведеться ще з-за колючого дроту плигати». Нічого не вдієш, подерся і я з своєю аптечкою. А паркан тріщить. Уявіть собі, мусив... пікірувати.

Всі — навіть і стоїчно сувора тьотя Варя — всміхнулися. За сьогодні вперше. Але й посмішки були якісь вимучені, немов почали вже відвикати від цього.

— Яких слів ви навчилися вживати,— непохвально зауважила тьотя Варя.— «Пікірувати».

— Біда всього навчить, Григорівно...

— Доказуй же, татку,— квапила Ляля.— Кого ти бачив?

— Уявіть собі: танкіста!

— Танкіста? Нашого танкіста?

— Нашого танкіста.

Три пари очей звернулися на Костя Григоровича. Він гаявся з відповіддю, оглядаючи всіх, як справжній конспіратор.

— Де ж ти його бачив, татку?

— Вгадай... І хто б подумав!.. В сараї у Тесленчихи...

— У тої крикухи? — здивувалась тьотя Варя.— Що завжди була чимось незадоволена?

— У тої самої. І що найдивніше, виявляється, вона перша й прибігла до Іллєвської, підбила сусідок рятувати хлопця. Його танк загорівся десь за березовим гаєм, а він якимось чином вихопився, добіг до перших будинків, а тут ще бомба поблизу шарахнула. Вже горів, кажуть, зовсім, комбінезон на ньому затлівся — ледве жінки водою загасили. Брови і навіть вії обгоріли, обсипалися.

— Дуже попікся?

— Мало того, що попікся, його ще й контузило. Оглушило, сердегу. Розмовляючи зі мною, кричить на весь підвал, а баби коло нього з блимавкою сокочуть, чергують навперемінки, от народ!

— Ти йому допоміг, татку?

— Зробив усе, що треба. Хоча, зрештою, хлопець міцний, добре зшитий — сибіряк. Думаю, що скоро очуняє. А вже як він дякував! Запам'ятайте, каже: ім'я — Леонід, прізвище — Пузанов. Повернете мені силу — стократ віддячу.

Кость Григорович підвівся, звеселів. Після якогось доброго вчинку він завжди почував себе енергійним і помітно збадьорювався.

— Знаєте,— згодом звернувся лікар до всіх, проте дивлячись на дружину, що лежала на канапі згорьована, потемніла, обкладена подушками.— Я вирішив іти... на роботу.

Ніхто нічого не відповів на це.

Раніше слово «робота» вимовлялось в сім'ї з пошаною і гордістю. «Він — на роботу!..» «Він — з роботи!» Що то значило! В такі хвилини все в кімнаті слухалося Костя Григоровича, все корилося й допомагало йому, і він сприймав це як належне.

Останні десять років Кость Григорович працював завідувачем міського пункту швидкої медичної допомоги. Донедавна він ще гасав по місту своїм жвавим автобусом, рятуючи потерпілих під час бомбардувань полтавчан. Напередодні цим санітарним автобусом Кость Григорович мав виїхати на схід. Учора вони, всадовивши в машину хвору Надію Григорівну, вирушили... Щоб заздалегідь не хвилювати матір, Ляля поки що не казала їй про свій твердий намір залишитися в Полтаві. Кость Григорович теж мовчав про це...

Застряваючи в тісних колонах, палаючими вулицями Полтави Убийвовки добулися на околицю міста. Тут усе й трапилося. Колони зненацька попали під шалений наліт ворожої авіації. Машину їхню розбило, шоферову дворічну дитину тяжко поранило осколком на руках у матері. Кость Григорович якийсь час пробув коло неї та коло інших поранених, що оточили його нашвидку відкритий серед поля медпункт. У цей час стало відомо, що шлях на Харків уже перетятий німецькими танками.

Не лишалось нічого іншого, як повертатись... Взявши Надію Григорівну під руки, Убийвовки рушили з нею додому. В хату її вже не ввели, а внесли. Це було вчора. А сьогодні Кость Григорович уже завів мову про роботу. Яку? Для кого?

— Коли виїхати не вдалось, то треба починати щось тут,— мовби виправдувався перед кимось Кость Григорович.— Німці німцями, а мій пункт швидкої допомоги повинен функціонувати. Адже Полтава не вимерла, в ній залишилися наші люди. Хто їм допомагатиме? Німцям вони не потрібні.

Ніхто не заперечував.

Ляля стояла перед своєю книжковою шафою, торкаючи поглядом знайомі корінці книжок.

І мати, і батько, і тьотя Варя крадькома поглядали на свою одиначку. Сьогодні в цій стрункій дівочій постаті, навіть у тому, як вона оперлася білою тендітною рукою на дверцята шафи, було щось невимовно скорботне. Раптом Ляля обернулася до рідних і якось криво, не по-своєму всміхнулась:

— А що я робитиму, татку?

Надія Григорівна внутрішньо здригнулась: очі доньки, раніше завжди такі ясно-блакитні, раптом враз посіріли.

— Що робитиму я, мамусько?

І всі з жахом перепитали себе: справді, що робитиме вона? Кому потрібна зараз її астрономія, оті перемінні зірки, якими Ляля-студентка марила і досліджувати які так наполегливо готувалась?

Ще невідомо було сім'ї Убийвовк, що недалекий той час, коли потягнуться на захід шляхами всієї України конвойовані колони молодих невільниць — вчорашніх студенток, п'ятисотенниць, вчительок, стахановок, коли заридають ридма села й міста, а ліси сповняться

месниками. Ще невідомо було сім'ї, що станеться саме так. Але вже відчувалося, розумілося серцем, що буде щось подібне, що будь-яке примирення з тим, що насувається,— неможливе, бо єдино можливим було тільки те просторе, велике життя, усталене, надійне, до якого готувалася Ляля-жовтеня, Ляля-піонерка, Ляля-комсомолка. А воно тепер наче заступилося важкою хмарою. До нього можна було тепер тільки пориватися або, не пориваючись, гинути нікчемним рабом.

Дівчина стояла серед кімнати з широко розкритими очима, які дедалі більше сірішали.

— Тільки рабинею я не буду,— раптом промовила Ляля рівним голосом, наче не про себе, а про когось іншого.

На деякий час запанувала мовчанка.

— А ми тебе й не готували до цього,— тихо сказала мама, дивлячись у стелю своїми темними, у темних обводах очима.— Ми тебе готували для справжнього життя.

IV

Незабаром через сусідів дійшла чутка, що в центрі вже почалися арешти та обшуки квартир міських активістів. Треба було сподіватися, що рано чи пізно хвиля терору докотиться й сюди, на затишну вулицю Євгена Гребінки. Правда, Лялю як комсомолку в місті мало хто знав: вона приїздила в Полтаву лише на вакації. Але Костю Григоровичу могли пригадати, що він був якийсь час депутатом райради.

Лікар втягнув до кімнати великий дерев'яний ящик, Ляля і тьотя Варя витерли його, оббили сукном та цератою, щоб не просочилася в ящик волога.

Почали вкладатись. І тут виявилось, що ящик занадто тісний, бо треба було приховати майже все, що містилось в кімнатах. Ніхто не знав напевне, чи німці що-небудь щадитимуть, чи пройдуться потоптом по всьому без винятку. Насамперед Ляля зняла зі стін портрети,— серед них Шевченко в смушевій шапці,— портрети були під склом, обвішані вишиваними рушниками. Старанно витирала їх тими рушниками і ставила в ящику попід стінками стойма. Кость Григоро-

вич, зосереджений і мовчазний, вкладав червоні важкі томики творів Володимира Ілліча. Навіть старі медичні журнали він чомусь вирішив пхати в цей ящик. Тьотя Варя, тримаючи в руках свої улюблені книжки, яким уже не залишалося місця, запротестувала проти егоїзму лікаря.

— Хіба вони таки й медицину нищитимуть?

Кость Григорович подивився на неї суворо:

— А ви вже забули, що вони в себе робили? Навіть Гейне, поета, палили на майдані!

Проте медичні журнали довелось все-таки поки що не пакувати. Надія Григорівна, не встаючи з постелі, наполягала на тому, щоб обов'язково заховати роман Чернишевського «Что делать?», від початку до кінця переписаний від руки. Ще до революції, коли ця книга була під забороною, Надія Григорівна, тоді шістнадцятилітня вчителька земської школи, переписала роман із старшими сестрами та подругами. Одна з частин повністю була переписана рукою Варвари Григорівни, яка тепер без окулярів уже не могла розібрати свій власний почерк. Відтоді минуло багато часу. Ляля вже придбала друковане видання всіх творів Чернишевського, а рукописний примірник дбайливо зберігався, як дорога пам'ятка маминого дівочого захоплення. Тепер і «Что делать?» лягло в ящик, оббитий цератою.

Тьотя Варя пересипала нафталіном Лялину червону беретку і теж сунула в ящик. Зачувши запах нафталіну, Ляля роздратувалась:

— Немов навіки!

Тьотя образилась, уся якось зігнулась, і сльози виступили на її старечих очах. Дівчина мусила просити пробачення. Сьогодні всі були якісь особливо вразливі і ображалися на кожному кроці.

Останньою зверху поклали Лялину піонерську краватку з зажимом. Більше нічого вже не вміщалося. Проте треба було ще вкладати і вкладати. Твори Лесі Українки, Лялині університетські конспекти, тиснену золотом грамоту Костю Григоровичу від Наркомздоров'я України... До чого не бралися — все небезпечно було залишати на видноті, з усім хотілося приховатись. Надія Григорівна просила приткнути десь у ящику навіть коробочку з Лялиними молочними зубами. Якби можна було, вони б навіть піаніно,

весь будинок втиснули б у цей дерев'яний загерметизований цератою ящик.

Взялися тягти його через поріг з кімнати. Ящик не піддавався. Ляля вхопилася попереду, батько пхав цей контейнер ззаду. Тьотя Варя тримала двері. Надія Григорівна, дивлячись на їхню роботу, ледве стримувала ридання.

Виволокли ящик через поріг — і в кімнаті наче не лишилося нічого. Наче вивітрило з неї людський дух. Надія Григорівна лежала, як у пустці. Те, що жило тут роками, чим вони всі дихали, відсунулося тепер за поріг, і шафа, спорожнівши, та стіни, оголившись, одразу перетворилися в холодний закостенілий непотріб.

Ящик закопали в саду під яблунею, в тому окопі, де тьотя Варя найчастіше пересиджувала перші німецькі бомбардування. Пригорнули землю, зарівняли грабельками, вкрили картоплинням.

Лялі не хотілось повертатись до спустілої хати. Немов усе, що було в їхньому житті найістотнішого, ввійшло тут у землю і самий дух обжитості розвіявся в повітрі.

Спершись на граблище, дівчина стояла в задумі над свіжою замаскованою схованкою. Разом із запакованими речами і томами книжок та зшитками студентських конспектів земля мовби ввібрала в себе самий подих недавнього життя, прийняла під своє крило щось невіддільне від твоїх інтимних спогадів, мрій, сподівань. І від цього вона, земля, вкрита сухим картоплинням та перекопана поколіннями, стала ще дорожчою, до нестямного болю рідною.

V

Дні настали сірі, безбарвні, схожі на сутінки. Повіяло ранніми осінніми холодами.

Після восьмої вечора місто завмирало і ніхто, опріч німців, не мав права з'являтись на вулицях. Ночі стали неприродно довгими.

І все-таки ночами люди почувались краще. Фронт, якого вдень уже не було чути, вночі ще глухо стугонів невиразним, наче підземним, гулом. Щовечора на обрії зловісно спалахували далекі, ледве помітні «лампа-

ди», розвішані літаками. Сьогодні дрібніші, ніж учора, завтра дрібніші, ніж сьогодні. Шибки на веранді вже не відповідали на зітхання далеких гармат тонким подразливим дзвоном.

Перші дні Ляля, вволивши благання хворої матері, нікуди не виходила з дому. До неї також ніхто не навідувався. Через сусідських хлопчаків обмінювалась короткими записками з друзями, наче всі вони були ув'язнені по домівках. З ранку до вечора читала, читала, як бувало раніше, коли готувалась до серйозних екзаменів. Німці в Кобищанах також не з'являлись, розташувавшись переважно в центрі міста. На глухій вулиці байкаря Гребінки, як і раніше, паслися попід парканами кози, байдужі до війни і миру.

Кость Григорович таки здійснив свій намір і пішов на роботу в міський пункт швидкої медичної допомоги, яким він керував перед війною. Німці поки що не втручалися до цієї скромної установи, і лікар взявся до справи з таким незалежним виглядом, немов окупантів і зовсім не було в Полтаві. Ходив із санітарками по садках і виловлював кинутих поранених коней, щоб було чим возити пацієнтів.

На базар ходила тьотя Варя, або Варвара Григорівна, як шанобливо звали її всі Кобищани.

Довгий час у селах поблизу Полтави вчителювали сестри — старша, Варвара Григорівна, і менша, Надія Григорівна. Уже в перший рік вчителювання шістнадцятирічна Надійка впала в око фельдшерові Костю Убийвовку, юнакові з хвацькими вусами, з вишитою півнями манишкою на всі груди. Мрійливій учительці він також припав до серця. Проте спочатку матеріальні нестатки великої сім'ї Убийвовків заважали молодим одружитися, потім почалась імперіалістична війна, і Кость Григорович, одягнувши сіру шинель, пішов міряти Галичину та високі Карпати. П'ять років вірно чекала його Надійка. Одружилися вони вже під час громадянської війни.

Маленька Ляля одразу вже мала наче не одну, а двох матерів. Для одинокої бездітної тьоті Варі золотаве сестрине дівчатко стало гарячою відрадою серця, і тьотя приховано й незграбно осипала Лялю своєю спраглою, ніде не розтраченою любов'ю.

Вийшовши на пенсію, тьотя Варя стала жити в сестриній сім'ї. Жилава, суха, маленька, як гачок, вона

вела всі господарські справи, ніколи не втомлюючись, ніколи не хворіючи, ні про кого, опріч самої себе, не забуваючи. Чутлива сім'я добре розуміла її мовчазну, приховану зовнішньою суворістю самопожертву.

До нових окупаційних порядків Варвара Григорівна поставилась з явним презирством. На базар вона вирушала войовничо сердито, нагадуючи маленьку роздратовану квочку. Відколи німці зайняли місто, тьотя сердилась і гримала на всіх. А з базару поверталася просто люта.

— Ви ж подумайте! — гукнула вона сьогодні ще з порога, не приховуючи обурення, дивлячись на присутніх вицвілими, майже білими очима.— Зайдисвіти окаянні, вони прийняли мене бозна за кого! Панінкою назвати женщину моїх літ!

Ляля повільно закрила книжку і мовчки дивилась на тьотю Варю, всю скручену гнівом в сухий жилавий клубочок.

— Тільки наближаюсь до базару, як підходять два лобурі, глянули в кошик і: «Ком, панінко, шляфен в тюрму!» Ще й іржуть, мерзотники! Коли б сусідки не вступились, потягли б, собаки, я вам кажу. От настало, от настало!.. Кажуть, повну тюрму вже набили. Лікаря Грінберга повели з усією родиною — з жінкою й дітьми. Найменшенького дружина тримає на руках, а воно ще й сміється. Ох, дожились!..

— Доню, дай мені води,— попросила мама, важко дихаючи на ліжку.

— ...А Пушкінською,— далі вела тьотя Варя,— знову гнали партію наших полонених; поранені кульгають — ніхто їх не перев'язує, вся вулиця за ними в крові. Один нагнувся до обмотки, відстав на крок, конвоїр тиркнув з автомата просто по ньому, і не стріпнувся, сердега. Отаке робиться!

Ляля мовчки слухала тьотю Варю, дивлячись на неї пильно, мов слідчий, і посірілі очі її дедалі ширшали.

Потім встала, підійшла до гардероба і зняла з вішалки своє синє пальто.

Надія Григорівна ледве чутно застогнала:

— Куди ти, Лялю?

— Мені так уже, мамо... так... Я піду до Серьожки... Душу хоч відведу...

— Тепер он як небезпечно, Лялю.— Мамині очі, повиті незникаючою тугою, благали: не одягайся.— Крім того, сьогодні повинна прийти швачка.

— Не турбуйся за мене, мамо. Я буду обачна. А швачка не втече.

— Ти одягаєш демісезонне? — вжахнулась тьотя Варя.— І модельні?

— Вони мені не муляють,— сказала дівчина.

— Тобі не муляють, та їм муляють! — розсердилась тьотя.— Зараз усі стали одягатись у найгірше лахміття. Сьогодні на базар повиходили, як старці. Ось облиш-бо демісезонне... Я дам тобі свою корсетку...

— Тьотю Варю, не треба мені корсетки,— сказала Ляля стримано.— Я ходитиму так, як ходила.

І вона одягла пальто і білий берет. Тьотя безпорадно тримала на руках свою злежану, побиту міллю корсетку.

— Я ненадовго... Прошу вас — не хвилюйтесь.

Мати знов простогнала:

— Але ж там...

— Нічого. Донька твоя не розгубиться...

VI

Ішла швидко, дивлячись під ноги. На тротуарі ворушилось крихке, ще зелене листя. Цієї осені вдарили ранні заморозки, і дерева, не встигши пожовтіти, осипáлись зеленцем. Вітер висвистував у голому верховітті.

Біля колишніх армійських складів-бараків працювала велика група цивільних, оточена німецькою вартою. Люди, видно, умисно відвертались від вулиці, виставивши до неї свої згорблені спини, по яких Ляля нікого не могла впізнати. Вкопували високі тесані стовпи, трамбували землю. Поміж тими, що працювали, шастав пристаркуватий офіцер з рулеткою в руці, старанно проміряючи відстань між стовпами, прикрикуючи на помічників. Тут же поруч команда солдатів весело скидала з машини здоровезні мотки колючого дроту. Від цього видовища мороз перебіг Лялі поза спиною, наче до неї, до самої шкіри її

вже торкнувся той шпичакуватий ганебний дріт. «Що ж це таке? — питала Ляля невідомо кого, швидко минаючи кам'яні бараки і чекаючи, що її ось-ось зупинять наглим окриком.— Що ж буде?»

— Лялю! Що ж це таке?

Дівчина, стрепенувшись, підвела голову. Від базару до неї наближалась мати Серьожки Іллєвського, невисока, досить повна жінка, з кошиком у руці. Лялі відлягло від серця.

— Що ж це таке, дівчино?! — повторила Іллєвська з деяким докором.— Мало того, що доріжку до нас забула, а це вже й на вулиці не помічаєш...

— Що ви, тьотю Олю! — Ляля дивилась на Іллєвську так, наче й справді почувала себе винною.— Саме оце до вас і розігналася... Серьожці краще?

— Краще не краще, а лежати тепер не час,— з серцем відповіла Іллєвська.— Дала їм оце на двох з Любкою норму: накрутити десять склянок, доки побазарюю.

— Набазарювались?

— Крізь землю вони пішли б, оці їхні базари. Нічого не докупишся.

— Що ж ви несете?

— Витрішків повен кошик. Ходімо.

З Серьожкою Іллєвським Ляля вчилася в одній школі, де він заповнював усю стінгазету своїми віршами. І хоча пізніше шляхи їхні розійшлися — Ляля поїхала вчитися в Харків, а Серьожка вступив до Полтавського педінституту,— проте вони продовжували дружити і «родичатися». В перші дні ворожих нальотів Серьожку привалило в інститутській бібліотеці, серйозно поранило в ногу, і його поклали в міську лікарню. Уже перед самим наступом окупантів на Полтаву мати забрала його додому.

— Ач, що зробили з містом,— бубоніла Іллєвська, ідучи поруч з Лялею і озираючи будинки. Над балконом одного з будинків уже було вивішено портрет Гітлера.— Нарядилися загидженим навиворіт... Ні корови, ні свині, зате Гітлер на стіні!

Лялі здавалося, що це зовсім не її місто, що вона бачить його вперше. Люди на вулицях тепер не ходили, а бігали, шурхаючи в завулки, як у мішки. Віталися спідлоба, похапцем, наче соромилися і боялися одне одного. Зустрічаючи деяких батькових знайомих,

Ляля не зупинялася, не заводила з ними розмови, як було це раніше. Кивала на ходу і теж ніяковіла...

— Чого ти така сьогодні, Лялю? — помітила її стан Іллєвська, яка завжди звикла бачити Лялю з одвертим усміхненим обличчям, привітним до всіх.— Наче привезена... Від людей одвертаєшся... Що з тобою?

— Не знаю, тьотю Олю... Якось так мені незручно... Ніби винна в чомусь перед кожним. Ніби докори звідусіль. Така, мовляв, молода й здорова, ми тебе стільки вчили, виховували... А ти тепер походжаєш спокійно собі вулицями, і не мучить тебе сумління, чому місто здано, чому не евакуйовані всі...

— Оце ж тобі,— сказала Іллєвська.— Другий Серьожка... На того теж «всі дивляться».

— Справді дивляться, тьотю Олю...

— Ще б пак не дивились. Ти ж одяглась, мов на демонстрацію. От і ріже очі.

Серед звичайного човгання ніг пішоходів Ляля раптом почула позаду віддалене металеве клацання. Губи її мимохідь склалися в бридливу гримасу.

— Ходімте швидше, тьотю Олю...

— Чого тобі припекло?

— Чуєте: клацають.

— Я не чую... Де?

— За спиною.

— Хай собі клацають,— сказала, озирнувшись, Іллєвська, проте піддала ходу.— Кістками б ви своїми клацали!

Коли підходили до будинку, в якому жили Іллєвські, Ляля ще з вулиці почула, як у дворі гудуть саморобні жорна. Міські млини стояли, борошна не можна докупитись, і полтавчани останнім часом почали обзаводитись, як первісні люди, власними «млинами».

— Жорна гудуть, аж у Берліні чуть,— сказала Іллєвська, сердито відчиняючи хвіртку.

З сарая назустріч їм вийшов, накульгуючи, Серьожка з сестрою Любою, вродливою чорнявою дівчинкою.

— Перевиконали, мамо! — радісно повідомила Люба. Вона була вся біла від борошняної пилюки.— Дванадцять склянок!

Серьожка стояв мовчки, опустивши руки і дивлячись убік. Низенький ростом, тонкошиїй, він і ніжним

чистим обличчям, і чорними стрілками брів разюче був схожий на свою сестричку. На ньому, як і раніш,— чорна оксамитова толстовка з таким же паском, низенькі стоптані чобітки. Штани напущені на них, як шаровари.

— Колесо неволі крутиш? — запитала Ляля, привітавшись.

— Кгучу,— відповів Серьожка, злегка гаркавлячи.

Глянули одне на одного, і погляд ковзнув повз погляд. Обом було наче тісно. Вони ніколи не почували себе так.

— Ходімо до кімнати,— сказав Серьожка і, обернувшись до Лялі спиною, став перший підійматись в будинок.

— А я думала, що ти й досі лежиш,— говорила Ляля, коли вони пройшли через кухню до Сергієвої кімнати і залишились самі.— Вирішила провідати.

— Дякую,— буркнув Серьожка.— Тепер не влежиш.

— Як твоя рана?

— Затягається.

— А я цілі дні дома та дома. Наче в ямі.

— Читаєш?

— Звичайно. Зараз це єдина втіха.

— Що ж ти читаєш?

— Оце перечитала «Як гартувалася сталь». Якось особливо, по-новому тепер усе це сприймається...

— Життя консультує,— гірко зауважив Серьожка.

— Ти знаєш,— сказала згодом Ляля,— наші вже запросили швачку, щоб вчила мене шиття.

— Завбачливо... Чого ж...

— Звичайно. Може, попаду до якоїсь німкені, то хоч не пошле на скотарню, а посадить сукні їй шити. Цінний фах. А ти?

— Що я? — глянув Серьожка на Лялю. Стрілчасті його брови були високо підняті. Вони були завжди високо підняті, немов юнак раз колись дуже чимось здивувався і так уже й залишився здивованим назавжди.— Я... нічого.

— Як нічого? Мабуть, пишеш?

— Потроху.

— О, послухаю,— Лялі, здається, не так подобались Серьожчині вірші, як той щирий пафос, з яким він завжди їх читав.— Прочитай, Серьожко.

— Іншим разом,— відмахнувся він, ніяковіючи від того, що йому таки хотілося читати.

— Я ж бачу, що тобі й самому хочеться читати,— сказала Ляля.— Не ламайся.

Серьожка нервово загладив назад свій чорний чубчик і, вставши з-за столу, прокульгав до вікна, яке виходило на Первомайський проспект. Внизу, біля під'їзду протилежного будинку, стояли в ряд німецькі автомашини.

— Відкривають банк,— процідив Серьожка крізь зуби.

— Я більше не прошу,— попередила Ляля примхливо.

Серьожка, дивлячись за вікно, понад будинок, почав своїм незміцнілим кришталевим тенорком:

Ранець візьму на плечі,
В кишеню паперу лист.
Піду, невідомий предтеча,
У вітряний дикий свист.

Піду я в краї невідомі,
Піду за блакитні моря,
Де в чорному димному громі
Білі міста не горять.

Серьожка оглянувся на Лялю. Вона слухала. Тоді, ще вище задерши голову, він продовжував:

Невільниче сонце хмуро
Світить в краю моїм.
Посеред тигрів бурих,
Може, знайду свій дім.

Повний зневаги до всього,
В нетрях збудую вігвам,
В єдиного вірячи бога,
Якого створю я сам!

Кінчивши, Серьожка знову озирнувся на Лялю. Дівчина дивилась на нього насмішкувато.

— Далеко ж ти зібрався, друже,— сказала вона саркастично.— Тікати, значить, надумав!

— Не тікати, а йти!

— Це софістика. Головне, від кого? Чи не від самого себе?

— Від фашистів! — вибухнув Серьожка.

— Від них ти, мабуть, недалеко забіжиш. Наздоженуть. Не встигнеш збудувати свій вігвам «посеред тигрів бурих».

— Лялю! Я тебе прошу: не глузуй!

— Я не глузую. Скажи, Серьожко, це ти серйозно: «Повний зневаги до всього»? Невже ти вирішив зректися... всього?

— Чого «всього»? — не зрозумів спочатку Серьожка.

— Всього, що було. Про що співалось...

— І це ти мені? — остовпів Іллєвський.— Не смій зі мною так говорити! Не смій!

Знервований, він рвучко відвернувся від неї і знову зупинився навпроти вікна. Вітер ганяв вулицями листя. Низько над містом котились валунами сірі, як каміння, хмари.

Серьожка стояв зсутулившись і мовчав, не обертаючись до Лялі. Вона встала, підійшла до нього. Ласкаво поклала йому на плечі руки і, нахилившись, зазирнула хлопцеві в обличчя. Очі його були повні сліз.

— Коли це ти написав, Серьожко?

— Сьогодні склав, як крутив ті жорна...

— Я не все сказала. Щось викликає заперечення, але поезія таки почувається. Тобі цього досить? — Вона знов зазирнула йому в лице.

— Не дивись на мене, Лялю. Сядь. Бо коли ти стоїш поруч мене, ти завжди висока, а я малий,— сказав Серьожка.— Це мене пригнічує.

Ляля, усміхнувшись, відійшла до столу.

— Куди ж ти все-таки хочеш тікати, Серьожко? — запитала вона згодом.

— Сам не знаю,— відверто сказав хлопець.— Знаєш, як це буває... Кинув би, здається, все та пішов би поміж люди, як Тіль Уленшпігель... З птахом на плечі та з піснею на вустах... Розважав би їх у горі, підтримував би... Бо так — неможливо. Задихнуся.

— Між люди добре, але як підеш від людей, Серьожко, то неминуче заблукаєш. Я сама сьогодні мало не заблукала,— зізналася вона.— І де б ти думав? У Полтаві. В нашій Полтаві, Серьожко!.. Наче попала в зовсім незнайоме похмуре місто. Іду повз бараки,— знаєш, де склади були раніш,— дивлюсь, обносять їх колючим дротом в три ряди! Вишки вже стоять. Певно,

буде концтабір. Просто дивно, коли вони встигають. Ніби за одну ніч.

— Майстри. Набили руку.

— Проходжу мимо дитячої поліклініки — теж обплинають дротом. Вивіска: «Крігслазарет»... Можна чекати, що, прокинувшись завтра вранці, побачиш, як усе місто вже обнесено концтабірним дротом.

Серьожка болісно скривився.

— Я таки правий, Лялю,— довірливо прошепотів він.— Давай тікати! Швидше тікати, Лялю! Пропадем.

— Куди, Серьожко?

— Куди? Звісно куди! До фронту, до наших!..

Ляля задумалась.

— Добре,— згодом сказала вона.— Ми втечемо, врятуємось. А інші? Адже всі не можуть утекти?

Іллєвський не мав що відповісти.

— Ти кажеш «до фронту». А тоді що?

— Вступимо в армію і будемо воювати.

— Воювати... Воювати можна скрізь, Серьожко. А де воюють — там і фронт. Хіба бійці ганяються за фронтом? Вони самі його створюють.

— Все це так, Лялю. Але не забувай ще одну річ. Кінчиться війна, і знайдуться люди, які завжди скоса дивитимуться на таких, як ми. Скажуть: вони залишились у німців, вони жили під німцями.

— Хто це скаже? — спалахнула несподівано Ляля, немов Серьожка вразив її в найболючіше місце.— Бездушний ханжа буде, хто так скаже... Але не буде, не буде цього, Серьожко! Правду скажуть про нас наші вчинки і наша поведінка!..

Вона замовкла, вкрай схвильована. Сергій стояв біля підвіконня, кусаючи губи. Галич чорною хмарою кружляла над будинками і садками.

— Зрештою, не це головне, де ти будеш,— трохи заспокоївшись, казала далі Ляля.— Головне, що ти робитимеш. Треба, щоб під окупантами горіла земля. Здалеку її палити важко. Її треба палити тут.

— Я про це також думав, Лялю.

— Думав? Це добре. Власне, тут довго й думати нема чого. Треба починати діяти, Серьожко... Скажи мені, де той танкіст?

— Який танкіст?

— Ти не знаєш? Той, що горів. Що його Власівна з твоєю матір'ю загасили.

— А, Льоня! — просяяв Серьожка.— Він уже працює. Влаштувався слюсарем на заводі «Метал».

— Ти з ним говорив? Що за хлопець?

— Кремінь хлопець,— сказав Серьожка.— Людина наскрізь радянська.

— Бачиш, виходить, що саме тільки місцеперебування ще не змінює людину, її внутрішній зміст,— сказала дівчина.— Виходить, що духовну її структуру, інтелектуальну організацію не втиснеш у паспорт і в місце прописки!

— Звичайно,— згодився Серьожка.— Це не лише прописка. Це кожний подих. За Льоню я певен, що кинь його хоч на Марс, то він і там буде нашим.

— Коли ти нас познайомиш?

— Хоч сьогодні. З роботи він повертається після п'ятої.

— Де зберемось?

— Можна в мене.

— Добре. Почнемо так...

Вони стали радитися, збуджуючись і запалюючись одне від одного. І поступово між ними безслідно зникало те неприємне відчуття незручності, моральної пригніченості, яке сповнило обох у перші хвилини сьогоднішньої зустрічі.

Коли Ляля, зібравшись уже додому, вийшла на кухню, вона аж сяяла, збуджено зарожевівшись, як бувало раніше.

— Чого це ви так пораділи? — дивуючись, запитала стара Іллєвська.— Мабуть, побилися та помирилися?

— В шахи грали,— весело сказав Серьожка. Раніше, коли приходила Ляля, вони щоразу сідали зіграти кілька партій.

— В шахи? — суворо перепитала Іллєвська.— А то ж чиї шахи?

Вона вказала під стіл. Запилена шахова дошка лежала під столом. Серьожка знітився.

— Ех ти! — докірливо похитала головою Іллєвська.

— Вибач, мамо, за неправду. Ми просто... душу відводили,— сказав Серьожка чесно.

VII

У неділю Пушкінською вулицею Лялю вів під руку високий юнак. Ляля весь час сміялася, юнак, видно, розважав її якимись жартами. Був він у простих армійських чоботях, у куцій, наче підрізаній, шинелі, в танкістському шоломі. Коли б хто запитав у нього документи, то він, без поспіху й зніченості, показав би посвідчення на ім'я Івана Андрійовича Пархоменка, слюсаря заводу «Метал». І коли б на самому заводі «Метал», що його німці вирішили перетворити у свою прифронтову майстерню, запитали старих робітників-полтавчан про Івана Пархоменка, то вони б дружно засвідчили, що справді добре знають цього білявого хлопця, сина Марії Власівни Пархоменчихи. Знають, кат його не візьме, допік він їм, майстрам, ще будучи фабзайцем, а тепер знову звідкись звалився на їхню голову. Так вони б відповіли...

Зрештою, важко відрізнити пропечені темні руки слюсаря від шкарубких рук кадрового танкіста.

— Ти тільки не гарячись, Льоню,— говорила дівчина, коли вони вже виходили на околицю в березовий перелісок, що його вся Полтава називала Білим гаєм.— У таких справах, я гадаю, витримка понад усе.

Вона була в осінньому пальті поверх лижного костюма. Гостроносі черевики на високих каблуках під широкими шароварами видавались особливо тендітними і легкими.

— Я вже бачу! — вигукнув юнак, вглядаючись безбровими очима крізь білокорі стрілки березових стовбурів.— Он він захряс на болоті! Ех ти, друг!..

— Не кричи, прошу тебе, Льоню.— Дівчина озирнулась занепокоєно.

— І гусениці позлітали, і башту, видно, заклинило!

— Це твій?

— Ні, це Федорова... А свого я щось не бачу...

— Запам'ятовуй місце.

— Чекай! — Льоня мимохіть вирвав свою руку з Лялиної.— Ти бачиш? Це ж командирська машина!

— Твого командира?

— Що за чортівня? — нічого не чув Леонід.— Я досі думав, що вона тоді вихопилась, а вона теж сіла!

— Не одна ж вона...

— Що-о? — Леонід метнув гострим поглядом на дівчину.— Та нехай би всі сіли, тільки б вона вирвалась!

— Хороший дуже командир був?

— Командир як командир, не в тім річ... Полковий прапор був на тій машині!

— Прапор виготують, Льоню...

— Виготують! Нічого ти не розумієш у цьому. Полк, який втратив прапор, розформовується! Не існуватиме більше!

— Справді? — Ляля стояла, глибоко вражена.— Я цього не знала. А можливо, його врятовано? Може, вони якось вийшли?

Леонід сопів, мовчки оглядаючи місцевість. Пахло набубнявілою корою, мокрим листям.

— Але ж, Льоню, не затримуймось,— схаменулась дівчина і, знову взявши хлопця за руку, обернула його на місці.— Нам пора вертатись. Добре запам'ятовуй. Ночі тепер такі темні! А ще в лісі...

— Я в усякому лісі дома,— буркнув Льоня похмуро.— На Єнісеї виріс... Але ж коли саме командирська засіла? Це мені просто незрозуміло!

Він ще раз оглянувся. Крізь білу гребінку березняка ще виднілись розкидані по низовині завмерлі танки.

Льоня присів до землі, розглядаючи крізь дерева почорнілі машини.

— Он моя! — вигукнув він, побачивши свою машину. Голос його швидко спадав, переходив у важкий шепіт.— Моя, моя...

— Льоню, глянь, заєць! — шарпнула Ляля товариша за руку. Заєць сидів перед ними на стежці, виставивши вуха вгору, як свічки. Льоня свиснув. Косооокий здивовано повів головою і ніби знехотя поплигав у кущі.

— Так можуть і вовки розплодитися під Полтавою,— промовила Ляля.— Колись тут у вихідний сотні полтавчан побачив би, а тепер...

— Жаль, нема оце рушниці. Я б його з першого пострілу... Увечері уже пельмені кипіли б!

Ляля уважно подивилася на хлопця.

— До речі, як ти живеш, Льоню? — запитала вона.— Матеріально...

— Живу,— насупився Леонід.— Запальнички навчився робити, а Власівна продає. Оце шинель вона

мені купила... Тільки трохи короткувата... Третій зріст...

— Ми тобі що-небудь вскладчину...

— Кинь ти, Лялю! — образився Леонід.— Тепер всім не мед... Думаєш, Іллєвський краще за мене живе? Та вони просто голодують, тільки Серьожка не признається. А я зі своєю Власівною якось переб'юсь. Власівна — душа-бабуся! В неї син десь на Балтиці — морячок,— сказав Леонід і замислився.— Все-таки мені не віриться, що весь екіпаж командирський загинув. Це було б чортзна-що!

Уже виходячи з Білого гаю, вони на боковій стежці несподівано загледіли двох німців-офіцерів. Недбало поклавши рушниці на плечі, офіцери брели по листю, повільно переставляючи ноги у високих мисливських чоботях. В одного на боці м'яко звисав заєць вниз головою.

— Які ж вони! — шепнула Ляля.— Пики гладкі, а очі голодні.

— Хочеш, я їх зараз вкладу! — прошепотів Леонід, скошуючи погляд на німців.

— Не чіпай! — Ляля прискорила ходу, щільніше припавши юнакові головою до плеча. Офіцери, що йшли позаду, перекинулись на своїй мові кількома словами і голосно зареготали.

— А даремно! — Леонід ударив себе по кишені широкою долонею.— В мене семизарядний.

— Ти носиш із собою? Вдень?

— І вдень і вночі.

— Щоб це було востаннє.— В голосі дівчини прохопились наказові нотки.— Навіщо форсити? Ти чуєш?

— Єсть,— мало не козирнув Льоня Пузанов.

...А вночі він знову йшов Білим гаєм. Пітьма стояла непроглядна, і лише білі стрілки беріз невиразно світилися в ній. Вітер рівно шумів у верховіттях, а внизу було зовсім затишно.

Пузанов упевнено проскакував поміж стовбурами, не зачіплюючись, пірнав крізь кущі, і жоден сук, жодна гілляка не хруснули під його чобітьми, наче ті чоботи були підбиті шкірою з котячих або тигрячих лап. За ним продирався в темряві Серьожка Іллєвський. З незвички він весь час за щось чіплявся, кущі хапали його за поли, обдерті руки гостро щеміли. Всі колючі гілки, здається, умисне спрямувались своїми

вістрями Серьожці межи очі. «Дивно, як він тут орієнтується,— думав Іллєвський про Леоніда.— І як він уміє так ходити: ні хряску, ні хруску...»

Леонід злегка шурхотів шинеллю перед його носом, невидимий, як дух. «Хіба мені будувати в нетрях вігвам? — кепкував із себе Серьожка.— Це ось такому, як Льонька!..»

Нарешті чагарник кінчився, просторим тугим вітром обвіяло їм лиця, і вони зупинились. Вітер дув уже з поля.

— Бачиш,— шепотів Пузанов, нахиляючись до Серьожки і вказуючи рукою вперед себе.— Бачиш, темніє.

— Нічого не бачу, Льоню...

— От іще мені!.. Та ось же, зовсім близько!

— А справді! Ніби щось бовваніє.

— Ото й він. Ти ляжеш тут і будеш чекати мене. Як тільки зніму,— Льоня говорив про кулемет, який надіявся зняти з підбитого танка,— одразу тобі свисну чибісом...

— Як це чибісом?

— Ех ти, друг... Теж мені поет... Ну, просто свисну!.. А ти тут — тримай вуха... На випадок чого — дій, як умовились...

— Єсть,— сказав Серьожка.

Пузанов пішов спочатку до командирської машини. Обійшов довкола неї, ласкаво обмацуючи рукою броню. Лівий борт зяяв темною пробоїною. Через відкритий люк башти Леонід звично забрався всередину, присвітив ліхтариком. Трупів не було. Все, що можна було познімати, вже хтось познімав, погосподарювавши тут раніше за нього. Попробував нерухомі, мертві важелі управління і виліз з башти. Було і тоскно, і в той же час легше на серці. Екіпаж таки вийшов.

Спотикаючись на болотяних купинах, Пузанов попрямував до своєї машини. Вона темніла присадкуватим силуетом в кількадесяти метрах перед ним. З цією машиною він зустрів війну в Західній Україні на кордоні. З нею витримав триденний нерівний бій з ворогом, коли по фронту в тридцять кілометрів ішли лісом танк на танк, лобом в лоб — і горіли. Тоді він зберіг машину. Тепер вона, слухняна й мовчазна, стояла, всмоктана землею, і мовби чекала на нього.

Не доходячи кількох кроків до машини, Пузанов раптом зупинився на місці. В танку щось товклося. Спочатку він подумав, що це Іллєвський, втомившись чекати, сам забрався в машину.

Підійшов ближче.

В машині грюкали, сопіли, стишено чортихалися.

— Ти знаєш, Борисе,— чувся молодий басок,— нічого не можу зробити... Де він тут закріплений, що його тримає — ні біса не бачу...

— Кинь ти його, Валько,— відповів інший голос скоромовкою.— Бо ми так до ранку з ним проморочимось. Краще завтра прийдемо з ліхтариком. А зараз давай візьмемось за акумулятор.

Знову почулося грюкання й важке сопіння, вже, видно, біля акумулятора.

— Та ми й акумулятора не витягнемо,— почувся згодом той же бас.— В ньому, мабуть, пудів чотири. Ось не заважай мені, Борисе!..

— Ти сам мені заважаєш, Валько!

Пузанов посміхнувся і тихо піднявся до люка. Не випускаючи з рук револьвера, гукнув униз:

— Ей ви, конспіранти! Ану вилазь!

В машині принишкло, навіть не сопіло. «Конспіранти», очевидно, завмерли на місці.

— Вилазь, кому говорю! — скомандував Леонід вдруге.

За хвилину перед ним, похнюпившись, стояли біля танка два юнаки: один — високий, широкоплечий, другий — маленький, у кепі з величезним козирком.

Пузанов зневажливо оглянув своїх бранців, свиснув Іллєвському. Юнаки здригнулися від того свисту.

— Ну що, зняли? — запитав їх Пузанов насмішкувато.— Ви думали, тут так — тяп-ляп?.. Ось я вам покажу, як знімати!

Затримані дружно сопіли, схиливши голови.

— Що тут таке? — хоробро озвався Іллєвський, наближаючись.

— Серьожка?! — Затримані стрепенулись, впізнавши його по голосу.— Серьожко, це ми!

Іллєвський приглядався до них в темряві:

— Валентин? А це хто? Борис?

— Я! — дуже жваво, навіть запобігливо відповів переляканий Борис.

— Чого вас тут носить? — допитувався Іллєвський, як суворий слідчий.

Пузанов звернувся до нього:

— Знайомі?

— Та це ж наші орли з Подолу!.. Знайомся, Льоню: це Валентин Сорока, а це Серга Борис...

Юнаки з деяким острахом подали руки Пузанову.

— Ваше щастя,— буркнув Леонід.— Але ж голови!.. Хто так робить? Охорони не поставили — раз, розмови — два, сірники палите в машині — три. А якби це не ми?

— Нічого не видно,— буркнув широкоплечий Сорока.

— Та ви і вдень його не зняли б! — з дещо хвалькуватою гордістю промовив Пузанов.— Машина теж не дурна, вона чекає господаревих рук!

— То як же бути? — невпевнено зиркнув на нього Борис з-під свого козирка.

— А я ось покажу зараз, як бути! — Леонід миттю опинився на машині і нечутно зник у ній.

Незабаром з люка висунувся контур кулемета.

— Приймай, Серьожко! — почувся Леонідів голос.

Іллєвський, піднявшись, узяв з його рук незвично важку зброю.

Пузанов через деякий час, важко дихаючи, висадив на борт акумулятор.

— Приймайте!

Хлопці підхопили його втрьох і мало не впустили, такий він був несподівано важкий.

— Отак це робиться,— сказав Леонід, сплигуючи на землю.

— Це просто геніально! — захоплено вигукнув Борис, дивлячись в темряві на Пузанова.

— Клас,— згодився і Валентин.— Ми б і досі клацали. Піддайте, я візьму акумулятор на плечі.

Йому піддали. Леонід взяв у Серьожки кулемет, оглянув його в пітьмі, і вони рушили всі разом у Білий гай.

VIII

Вранці 26 жовтня край міського цвинтаря на Огневому полі німці розстрілювали полонених політруків. Їх розстрілювали не в яру, а на рівному місці.

Ніхто з полонених не впав на коліна, і кулі, пронизавши гарячі груди і не зустрічаючи перешкоди, летіли далі.

Вискочивши на постріли, Ляля, ще не зачесана, свіжа після сну, завмерла серед подвір'я і, не рухаючись, дивилася вгору. Кулі тонко зумкотіли над її головою. Якби вона могла вхопити поглядом ті кулі, то вона побачила б, що вони червоні від гарячої крові політруків.

Стрілянина змовкла, а дівчина все ще стояла, приголомшена, на місці. Потім оглянулась довкола себе, наче в незнайомій пустелі.

Цього дня з нею коїлося щось дивне. Першою помітила це Надія Григорівна, яка взагалі помічала найтонші невловні зміни доньчиного настрою. «Вона дивиться на мене, як сліпа,— з острахом подумала мати про Лялю.— Дивиться просто на мене, а не бачить мене».

На запитання, чи не хвора, Ляля кидала односкладові скупі відповіді.

Потім одяглася і, не озвавшись ні до кого словом, пішла з дому. Повернулася вже в другій половині дня геть уся промокла під дощем, але жвавіша й говіркіша, ніж уранці.

— Мамо, ти нічого не матимеш проти,— сказала за обідом,— якщо до мене сьогодні прийдуть гості? Хочемо дещо почитати.

— Навіщо ти питаєш, Лялю? Ти ж знаєш, скільки до тебе завжди ходило мо́лоді. Здається, я ніколи тобі не дорікала.

— Дякую, мамо.

Кость Григорович причвалав з роботи сердитий і насуплений. Втомлено сів за стіл, закурив.

Глухо шумів дощ об дах. Сивими дрібними сльозами плакали вікна.

— Яка погань,— задумливо промовив Кость Григорович.— Ніколи й не підозрював, що в нас може знайтись така погань.

— Ти про що, Костю? — запитала дружина співчутливо.

— Ти знала... Та хто його не знав... Синаш Архипа Коломойцева...

— Той, що лотерейні квитки розповсюджував?

— Той самий.

— І що ж він?

— Служить у них,— вигукнув лікар обурено.— Зустрічаю сьогодні на вулиці, біла пов'язка теліпається на рукаві. «Панові Убийвовку моє шанування!» І навіть око зіскалив мені, як спільникові. Отакий негідник!

— Все переінакшують. Дівчата для них уже не товаришки, а панінки,— повідомила тьотя Варя, немов скаржачись.

Кость Григорович сьогодні зарання ліг спати.

— А ви знаєте,— сказав він, уже вліпшись,— серед тих політруків більшість було поранених... Вони їх такими й вивели на розстріл.

І лікар заплющив очі.

Дощ шумів і шумів, як безкраї очерети. Все місто ховалося в тих високих сірих очеретах. Загублене в степах, вилиняле, безбарвне, воно наче розмивалося дощами, меншало, входило в землю.

А як тільки впали перші сутінки, вулицею Гребінки з глухого її кінця, з боку Огневого поля, майнула спочатку одна постать, за нею через деякий час з'явилась друга, потім третя, четверта... Всі постаті були сірі, як паркани, побіля яких вони прослизали. Здавалося, що це встають на Огневім полі страчені вранці політруки і прямують кудись глухою вулицею, повитою сутінками та мрякою.

Першим прийшов Борис Серга. Він учився разом з Лялею в Харківському університеті, теж на фізматі, і раніше часто бував у домі Убийвовків. До Харкова і з Харкова Борис і Ляля завжди їхали разом. Якщо ж посеред навчального року виривався в Полтаву хтось один із них, то захоплював з дому коржики й для другого. На факультеті Ляля редагувала стінгазету «Вектор», а Борис був її заступником. Коли ж Лялю обрали секретарем комсомольської організації, то Борис став сам редактором «Вектора». Жартував, що коли Лялю оберуть ще кудись, то попередню її посаду обов'язково доручать йому, як Лялин «перейдений етап».

У навчанні і в роботі Серга був пристрасний і темпераментний до краю. Почувши на лекції якусь нову, свіжу думку, він не міг всидіти. На перерві його високий, майже дівочий голос було чути через увесь коридор. Задерши своє гостре, як топірець, підборіддя, він запально дискутував, мимохіть, хапаючи гудзики в опонента на грудях і викручуючи їх. Йому зауважували, він на мить отямлювався, а за

хвилину, забувшись, уже викручував комусь іншому гудзики, стріляючи знизу вверх потоком слів. Йому завжди не вистачало часу, і, навіть купаючись влітку у Ворсклі, він шкодував, що не можна одночасно пливти й читати. Зате всі роки був круглим відмінником, і на зборах, ледь виглядаючи з-за трибуни гострим, видовженим своїм обличчям та опуклим чолом, він закликав товаришів брати науку штурмом.

Шумно влетівши в кімнату, Боря, як завжди, привітався до кожного зокрема, довідався в Надії Григорівни про її здоров'я, окинув бистрим поглядом піаніно, на яке він колись накидався з льоту, набридаючи, зрештою, всім. На цьому грунті він жорстоко сперечався з Варварою Григорівною, яка не терпіла в домі гамору. Сьогодні Борис не сів за піаніно. Забрався до Лялиної кімнати, принишк на стільці, вп'явшись очима в якусь книжку. Проте по нерухомих очах його видно було, що він не читає, а тільки дивиться в книжку.

Слідом за Борисом ввалився його вірний друг Валентин Сорока, ростом під стелю, широкоплечий, дещо вайлуватий парубок. Нове пальто на ньому з вимощеними батьком-кравцем плечима сиділо незграбно. Розмовляючи, Валентин за кожним словом червонів до вух, немов йому здавалося, що все він говорить наївно і невгаразд. Валентин теж пройшов до Лялі, лишаючи через усю кімнату калюжі своїми гігантськими чобітьми. Тьотя Варя, затираючи калюжі, щось сердито бубоніла до них.

Останніми прийшли Іллєвський і Пузанов. Ляля познайомила Леоніда з мамою і Варварою Григорівною, сказавши, що це той самий танкіст Марії Власівни, про якого розповідав татко. А сам Кость Григорович уже спав, не роздягнувшись. Леонід, проходячи повз ліжко до Лялиної кімнати, затримався на мить поглядом на лікаревому зморшкуватому обличчі. Навіть уві сні воно було нахмурене. Ляля зайшла останньою і щільно причинила за собою двері.

Оглянула товаришів. Які різні люди сиділи перед нею! З різними нахилами, з різними характерами, уподобаннями... Льоня Пузанов смалив у кутку цигарку, розхристаний, як з бою. Не було б війни, може б, йому ніколи й не довелося бути в Полтаві. Водив би десь трактора або комбайна у своєму сибірському кол-

госпі... Серьожка Іллєвський, здивовано звівши високі брови, стоїть біля грубки й дивиться в підлогу, напружений, наче слухає, чи не гуде земля від далекої канонади. Валентин сидить поруч Бориса на канапі, поклавши йому важку руку на плече, мов охороняючи друга від всіляких напастей. Про що зараз кожен з них думає? Що їх зібрало тут у цю осінню дощову ніч, чигаючу небезпеками з-за кожного рогу? І яка сила може їх, різних, об'єднати так, щоб ніщо роз'єднати вже не змогло?

— Товариші,— сказала Ляля, з любов'ю вимовляючи це слово.— Товариші.— Вона розкрила свою сумочку й дістала з неї згорнутий трубочкою папірець.— Я написала листівку про сьогоднішні події.

— Читай,— похмуро кинув Леонід.

Ляля рівним голосом прочитала текст:

— «Товариші полтавчани!

Сьогодні на Огневому полі навпроти Червоних казарм німці розстрілювали радянських військовополонених. Вони навмисне влаштували розправу на видному місці, на очах у населення. Цим кати хотять залякати нас, вбити в наших людях віру і здатність до опору.

Не вийде!

Присягнемося кров'ю наших полеглих братів, що не скоримося окупантам.

Кров за кров!

Смерть за смерть!»

Товариші уважно слухали. Закінчивши читати, Ляля глянула на них. Крізь сивий цигарковий дим погляди юнаків горіли далекими немигаючими вогнями.

— А це ж справді не випадково,— перервав мовчанку Іллєвський,— що вони вивезли страчувати їх перед очима всього міста.

— Але не випадково й те,— вигукнув Пузанов,— що саме в цей день ми засновуємо свою організацію!

— Давай нам,— звернувся Валентин до Лялі,— ми розмножимо з Борисом. У мене є чорна туш.

— До ранку буде двадцять штук! — вихопився Борис.— Ні, не двадцять, а сто двадцять! — поправився він гнівно.

Ляля дивилася на Бориса, як на подругу, з котрою зв'язана найінтимнішими таємницями. Якщо в поводженні з іншими Ляля трималася завжди просто й

природно, то перед Сергою їй хотілося бути ще кращою, привабливішою, ніж вона була насправді. Хотілося бути в його очах незвичайною красунею і фізично, і в поведінці. Боря, єдиний з присутніх, знав особисто Марка Загірного і про її стосунки з ним. При Борисові в дівчини прокидалась невиразна, майже не збагненна розумом надія, що Серга запам'ятовує кожен її вчинок і колись, зустрівшись з Марком, все йому розповість.

— Тільки як підписати листівку? — завагалася Ляля.

— Від імені організації,— запропонував Пузанов.

— Звичайно, але як?

Подали кілька пропозицій. Найбільше припала до вподоби Серьожчина: «Нескорена Полтавчанка».

— Це буде і твоє власне ім'я як авторки,— пояснив він,— і одночасно ім'я всієї організації. Наче маніфест.

— Брешуть вони, що винищили партизанів,— несподівано промовив Валентин, червоніючи. Товариші подивились на нього.— Днями до баті заходив знайомий з радгоспу «Жовтень», розповідав, що в Шишаках зараз діє загін товариша Купріяна.

Леонід насторожився:

— Де це Шишаки?

— Не за морями,— продовжував Сорока.— Одні кажуть, що це секретар Шишацького райкому партії, інші кажуть, що це Кіндратенко.

— Секретар обкому? — стрепенувся Іллєвський.

— Так.— Жорсткий міцний чуб стирчав Валентинові на голові непокірним гребенем.

— В Зінькові німці після бою з загоном товариша Купріяна більше сотні своїх германів поховали... В Гадяцьких лісах діють кілька загонів. Про «Граніта» чули? А про «діда Івана»?

— Треба попробувати зв'язатись,— сказав Пузанов.

— Я піду в радгосп! — вигукнув Іллєвський.— Найду! Зв'яжусь! Там наші родичі!

— Не гарячкуй, Серьожко,— приспокоїла хлопця Ляля.— Буде робота — буде й зв'язок.

— У Писарівщині,— далі розповідав Валентин, мов казку,— убили чотирьох есесівських офіцерів і літака спалили...

— Пора й нам відкривати рахунок! — нетерпляче підвівся Пузанов.

— Я певен,— подивився Серга на Лялю,— що в са-

мому місті теж існують організації. Хіба тут мало залишилось комуністів та комсомольців? Може, не в однім будинку відбувається зараз отака нарада. Може, вони згадують і нас, так би мовити гіпотетично, лише здогадуючись про наше існування.

— Цілком можливо,— всміхнулася Ляля.

— Але як їх намацати? Жаль, Лялю, що нам в університеті не читали спецкурсу про практику підпільної роботи! — пошкодував Серга.— А тепер плавай. Ось як, приміром, подати б іншим сигнали про себе?

— Діями,— сказала Ляля.— Це тепер єдиний пароль! Діями дамо знати про себе місцевому підпіллю, а мо', й нашим... на Велику землю.

Вона вперше вжила це слово, вкарбоване в пам'яті з часів полярної епопеї. Зараз воно сприймалося всіма по-новому, з набагато ширшим змістом:

«На Велику землю!»

Всіх опанував піднесений настрій від радісного передчуття діяльності.

— Але конкретніше,— сказала Ляля.— Прошу до столу. Розподілимо обов'язки і ствердимо підписами. Хто буде нотувати?

— Хай Серьожка,— запропонував Борис.— У нього почерк, як у Нестора-літописця!

...Пізно вночі від будинку Убийвовків у різні напрямки знову зникали постаті. Пірнали нечутно в суцільний осінній морок. Наче вирушали дорогою розплати мовчазні політруки, розстріляні на Огневому полі вранці.

На ранок місто забіліло першими листівками: «Кров за кров! Смерть за смерть!» І гордий підпис: «Нескорена Полтавчанка».

IX

Відтоді як Ляля, почавши активно діяти, відчула себе справжньою підпільницею, з суворими обов'язками і відповідальністю перед іншими,— з того моменту жити їй стало легше. Мовби важко вишугала нарешті з глибокого снігу і ступила на чистий лід. Хоча якась тінь внутрішньої напруги, що впала на неї в день розстрілу політруків, так і не сходила досі; хоча, навіть сміючись, радіючи, дівчина не могла

звільнитись від цього напруження, яке було помітне в рухах, поглядах, на обличчі; і хоча вона, може, краще за інших розуміла всю небезпечність обраного шляху,— проте це її не лише не пригнічувало, а, навпаки, зміцнювало. Ляля відчула, як боротьба, розпочата ними, внутрішньо очищає, облагороджує її саму.

Обкомівський зв'язківець, доповідаючи секретареві підпільного обкому партії про одну з перших своїх зустрічей з Лялею, запевнив, що дівчина швидко освоюється в нових умовах, що з неї виростає справжній керівник підпільної комсомольської групи.

Буваючи тепер на людях, Ляля не відчувала того тяжкого гнітючого сорому, який палив її перші дні. Тепер вона, йдучи вулицею, як і раніше, високо тримала голову в білій беретці, охоче зустрічала погляди знайомих, які теж мовби говорили їй: «Ми знаємо, Лялю, що ти залишилась такою, як була, тобто, може, стала навіть кращою, ніж була. Ми знаємо, що ти нічого не потоптала, нічого не зреклась. Та, зрештою, іншої поведінки ми від тебе й не чекали».

Можливо, спонукані саме цією певністю в ній, численні мамині знайомі, близькі й не зовсім близькі, зустрівши Лялю, озираючись, спішили порадувати її приємними новинами. Полтава повнилась оптимістичними чутками, які здебільшого і народжувались тут же, в самому місті. І ці вимріяні вигадки народного оптимізму підносились Лялі одній з перших як таємничі радісні подарунки.

— Ти чула, Лялю, подейкують, що вже відкрився Другий фронт,— шепотіли їй в одному місці.

А в іншому:

— Взято Ростов! Німці тікають з Донбасу...

А ще частіше Лялю саму питали: «Що чути там?» — і кивали на схід. Наче вона мусила знати це краще за них. При цьому вона щоразу в душі непокоїлась, чи вийде що-небудь з радіоприймачем, який взявся складати Валентин. Тоді б вона відповіла всьому місту одразу!

Полтава гула. Хоча минуло вже кілька місяців окупації і, здавалось би, повинна була з'явитись уже хоч видимість мирного життя тилу, проте такого життя не було. Все глухо бродило, ремствувало, вирувало. Полтава за сотні кілометрів від фронту так і залишалася досі на воєнному становищі.

В лісових районах області діяли партизанські загони секретаря підпільного обкому партії. Обкомівські вказівки, заклики і директиви місто регулярно одержувало в досить своєрідній фрмі — у формі прошитих кулями напівживих карателів, яких окупанти щотижня похмуро везли з близьких і далеких районів до свого міського шпиталю. Ці нещадні директиви кожному вказували шлях, як він має діяти.

Пізньої осені та з першими сніговіями з Харкова на Полтавщину плавом попливли голодуючі. Мимо будинку Убийовків за місто на Кобеляцький тракт цілими днями рухалися із скрипом візки, запряжені жінками, підпихані дітьми та старими. Краяв дівчині серце той голодний безкраїй скрип! Везли сіль, мило, запальнички, білу глину... Міняти, міняти, за кусень хліба міняти! В центрі їх грабували німці, на околицях зустрічали, як розбійники, поліцаї, в полях вони самі замерзали, знесилені, край шляху. Прозвали цих людей «міняйлами». Нагло і дико вдерлося в життя це прізвисько, народжене лихоліттям! Не знали такого слова радянські люди до війни! Тепер воно обіймало все ширші верстви населення. «Міняйли»... Наче й справді йшлося про якихось первісних міняйл давніх похмурих віків.

Проте Ляля помітила, що навіть серед цих найзнедоленіших не знайшли собі притулку зневір'я і розпач. Дорога, як ріка, несла з собою великий гомін. В Люботині наші літаки розкидали листівки... Німців зупинили під Москвою... В Бодайківці партизани повісили на майдані зрадника старосту... Найсвіжіші звістки несли саме харків'яни. Подорожні розмовляли про все це не криючись, вільно, в повний голос... Атмосфера волі й невимушеності стояла понад трактом. Іноді серед перехожих траплялися чоловіки в шинелях, з протигазними сумками на боці. Ляля вгадувала в цих людях вчорашніх солдатів. Довірливо, не криючись, говорили вони, що тікають з тих або інших таборів, тікають хто вперше, а хто вдруге і тримають курс за Дніпро, в Чорні ліси, які в цей час почали вже оповиватися легендами. Зустрічні попереджували їх, де в найближчому селі треба чекати «собачника», як обійти комендатуру. Лялі подобалося, що люди перед лицем небезпеки стають дружнішими і піклуються одне про одного куди пильніше, ніж раніш.

Майже щоночі в Убийвовків ночував хтось з подорожніх. Хоча було розпорядження сотенного (тепер квартали були розбиті на сотні) не пускати без його дозволу ночувальників, але на це не зважали. Якось ночувати до них попросилася неговірка дебела молодиця з санчатами, в яких сиділо, вкубливши у лахмітті, двоє дітей. Ззаду санчата підпихала, дрібно ступаючи, бабуся у ватяних штанях. Вже на подвір'ї, забачивши дим над димарем і радіючи ночівлі, діти весело поганяли матір, а вона тягнула мовчки, налігши грудьми на лямку, припасовану з солдатської обмотки.

Увечері за чаєм бабуся жваво розповідала про харківські справи, а молодиця весь час сиділа задумана, не зронивши слова.

— Який Харків був голосний та дзвінкий, а тепер заглух, замерз, голодує,— скаржилася бабуся.— А що вже на Холодній горі в таборах робиться — не переказати. Щодня машинами вивозять мерзлих полонених. А одного разу погнали їх на станцію снаряди вантажити на фронт. Так вони і снаряди, і себе разом з ними висадили в повітря — не захотіли на братів посилати!.. А на Сумській, матінко моя, повно мерців у підвалах... І не вивозять нікуди. Пошесть почнеться весною.

— До весни ще всього може бути,— несподівано озвалася молодиця хрипким голосом.

— Звичайно,— погодилася бабуся,— не вічно ж їм бути, коли всі люди проти!

Ця розмова чомусь особливо врізалась Лялі в пам'ять. «Коли всі люди проти! Проти!» — довго повторювала вона тої ночі в безсонній розбурханій темряві.

Наступного дня Ляля знову була в Іллєвського.

Вона застала його за незвичайним заняттям: Серьожка займався гімнастикою, виважуючи однією рукою стілець. Раніше, хоча хлопець і вважався членом товариства «Спартак», проте спортом не особливо себе знатужував, може, ще й тому, що на футбольному полі його, маленького, завжди підминали під ноги. Тим більше він здивував Лялю своїми вправами тепер, коли з харчами ставало щодень сутужніше. Від частого недоїдання вуха в хлопця вже стали прозорими, аж світилися. Та й сам він весь наче просвічувався, як крижке прозоре вухо.

— Чого це тебе раптом до спорту потягло? — заці-

кавилась Ляля, з деяким жалем оглядаючи Серьожку.

Його біле личко з тонкими гарними рисами блідо зарожевілось.

— У мене свій розрахунок, Лялю.

— Які ще в тебе розрахунки?! — не без іронії запитала дівчина, знаючи разючу Серьожчину непрактичність.

— Бачиш, Лялю, з усіх наших я, здається, найменш сильний... Фізично, звичайно,— поправився з гідністю Серьожка, і Ляля всміхнулась.— А я хочу бути дужчим у всіх відношеннях. Бо нам, очевидно, всяко доведеться. Можливо, де й врукопаш... Котовський, між іншим, у смертній камері займався спортом.

— Спорт спортом, а на роботу вже ходив?

— Ходив.

— І що?

— Вигнали.

Леонід Пузанов, який швидко завів собі друзів серед шоферів, влаштував був Серьожку «механіком» у німецький гараж. Ніскільки не розуміючись на машинах, Серьожка пролежав півдня під машиною, спочатку відкручуючи ключем якусь першу-ліпшу гайку, а потім знову закручуючи її. «Механіка» швидко розкусили, проте вигнали досить коректно.

— А ти звідки, Лялю?

— Так, бродила по місту, звикала... Заходила на базар поворожити «на планетах»...

— Знайшла колег?.. Зачіпають твою астрономічну струнку?

— Так зачіпають, Серьожко, що хочеться підійти і дати ляпаса такому типові на весь базар. Ну, взяв би собі карти засмальцьовані чи морську свинку, а то, головне, планети сюди плутає,— говорила Ляля, сердячись.

Вона не терпіла цих темних ворожбитів, які опоганювали саме слово «планета», що було для неї науковим терміном, сповненим своєрідної краси і чарівності.

— Взагалі останнім часом — ти помітила? — в місті наплодилася тьма різних ворожок та ворожбитів,— невесело говорив Серьожка.— Астрологи всякі, спірити з'явились навіть... ще тільки алхіміків бракує... Ти пам'ятаєш Мусю Львовську з дев'ятого «А»?

— Ну?

— Сестра каже, що Муся теж взялась крутити ночами блюдечка... Викликає духів і просить у них поради.

— Може, й собі спробувати?

— А що? Бери блюдечка — й за работу...

— І сміх і горе,— після паузи промовила Ляля.— Кожен як може шукає виходу з цього пекла... І це ота витівниця Муся...

— Вона питала дух Пушкіна, чи довго ще будуть окупанти.

— Що ж він їй?

— Каже, що Олександр Сергійович відповів якимось непристойним жартом.

Обоє засміялись.

— Пушкін і на тому світі не може вгамуватись,— промовила дівчина.— Ні-ні — та й викине якогось коника.

— Хіба не осточортіють йому всі ці спіритки,— зітхнув Серьожка.— Як усе-таки було в нас свіжо дихати, Лялю... Яка здорова була атмосфера. А тепер іноді так стане... так стане, що встав би серед ночі, пішов би того повітря шукати... Хоч раз би вдихнути!

— Тобі таки знов хочеться пуститись у свої мандри?

— Іноді наче вже зовсім переконаю себе, Лялю, що не треба, що мусимо тут, а потім... знову кортить! — Серьожка замислився й майже злісно прочитав:

Ітиму я цькований, йтиму осміяний,
Не в силі нічого забути, зректись,
Даремно чужими вітрами обвіяний,
Все вірний тому, у що вірив колись!..

— Добре,— посміхнулась дівчина,— ми тебе пошлемо, тільки не в нетрі.

— А куди? — простодушно зацікавився хлопець.

— Потім дізнаєшся. Помандруєш трохи. Тепер взагалі багато народу мандрує. В нас оце ночували люди з Харкова. Розговорились, звичайно, про окупантів. Одна, зовсім уже старенька, знаєш, як сказала? «Не вічно ж їм,— каже,— бути... коли всі люди проти...» Це мені так сподобалось! З такою щирою, безпосередньою упевненістю вимовила вона ці слова!.. Взагалі мені здається, Серьожко, що, незважаючи на

цей гнітючий тягар окупації, люди наші не лише не шарахнулись хто куди, а, навпаки, стали начебто ще згуртованіші, довірливіші одне до одного. Я, звичайно, маю на увазі не ті мізерні шкурницькі елементи, що, як таргани, повиповзали зараз з різних щілин, а справжніх людей, основну масу нашого народу. Вийди в місто, прислухайся: все клекотить!.. Німці ходять поміж людьми, проте якось тільки ковзаються повз них рикошетом, а ввійти в саму гущу, в саму тканину життя не можуть. Найголовніше, що в серці народу не гасне велика віра. Ти помітив, усі живуть, наставивши вуха на схід: чи не гуде? Чи не наближається?

— Вірно! Повне місто надій,— сказав Серьожка, глянувши на дівчину.

— Оце вона і є, та сила, Серьожко, що множить і наші з тобою сили! Зверни увагу, як, приміром, прості жінки ставляться до бійців інших національностей... Ось хоча б історія з Льонькою... А скільки їх таких? В кожному селі полтавські матері переховують як не одного, то кількох оточенців — і росіян, і білорусів, і узбеків, і грузинів! Хіба це не важливо, Серьожко? Це дуже важливо!..

Іллєвський дивився на збуджену Лялю, і темні очі його починали сяяти.

— А ти здорово це помітила: віра в народі не гасне. Не відчувається безпроглядного мороку!

— Як у всесвіті, в макрокосмі: серед безмежної темряви — безконечні сонця, сонця, сонця! Ну хай, може, я перебільшую, але ж вогні боротьби, блискавки ненависті таки раз у раз шматують цю окупаційну ніч!..

— Ти вже заговорила, Лялю, як поетка... А втім, де боротьба — там і поезія,— здається, так завжди було...

Просто з роботи зайшов Пузанов — в мазуті, в куцій обтріпаній своїй шинелі. Весело привітавшись з Лялею, заглянув через поріг на кухню:

— Тьотю Олю, ви дасте мені теплої води?

— Хоч окропу,— відгукнулась Серьожчина мати.

Леонід пішов умиватись. Шумно хлюпаючись, пирхаючи, він гукав звідти товаришам:

— Міську управу перейменовано — чули? Віднині міської управи нема. Є бурго-мі-страт! Запам'ятайте...

— А ту жовто-блакитну ганчірку, що висіла над управою, ще позавчора зняли,— повідомила й собі тьотя Оля.

— Накокетувались,— сказала Ляля байдуже.

Славное море, священный Байкал,
Славный корабль — омулевая бочка! —

наспівував Льоня, вмиваючись.

— Тихше, Льоню,— зауважила йому Іллєвська.— В сусідів офіцер стоїть...

— Ану їх к чорту! Набридли.

І ще голосніше:

Эй, баргузин, пошевеливай вал,
Молодцу плыть недалечко...

Іллєвська дивилась на нього, стримуючи посмішку.

Умившись, Пузанов знову зайшов до Серьожчиної кімнати і, дивлячись на Лялю дуже пильно й серйозно, мовчки поліз рукою до правої кишені штанів.

Серьожка стежив за Леонідовою рукою, як хлопчак, що чекає від зайця окрайця.

Замість окрайця Леонід, гучно стукнувши, поклав на стіл заржавілу ракетницю. Потім так само мовчки, посміхаючись самими очима, витяг з лівої кишені другу ракетницю і, ще дужче грюкнувши нею, теж поклав на стіл.

X

Валентин Сорока і Борис Серга жили на Подолі — низинному районі Полтави, що збігав з південного схилу білими будинками просто на луки — вони тяглися до самої Ворскли, захованої в берегах. Отам починалось роздолля, отам відкривався омріяний світ полтавської малечі! Сяйво ріки, білі піщані висипи, затінки розкошистих верб, що з їх гілля можна було стрибати просто у воду,— з чим це зрівняти?!

Будинки, в яких мешкали хлопці, стояли навпроти, через вулицю, садки їхні аж перепліталися віттям, і так само переплілалась тут через дорогу юна хлоп'яча дружба. У школі Валентин хапав переважно трійки, а Борис був чесним відмінником, і на зборах його під оплески обирали в президію. Зате на уроках фізики тільки Валентина учитель брав собі за асис-

тента. Капловухе, кирпате хлоп'я з палаючим од вічної ніяковості кругленьким обличчям демонструвало товаришам вольтову дугу так сміло й упевнено, наче само її винайшло.

Валентин справді вважався одним з найкращих юних винахідників по школі і в міському Палаці піонерів. Безтурботно ставлячись до інших наук, він міг до самозабуття віддаватись справі, зв'язаній з технікою, роботі в радіогуртку чи в гуртку авіамоделістів. Підігнувши під себе ноги, сопучи і підшморгуючи, Валя висиджував у майстерні Палацу до самого вечора, майстрував, ламав, переробляв готове, доки сторожиха змушена була нагадати, що пора вже йому збиратись додому. Тоді він біг довгим коридором Палацу до бібліотеки, де Борис розкошував серед книг. Валько кликав друга, і вони разом вирушали додому. Коли це було взимку, то вони, сівши заденятами просто на кригу, з'їжджали з гори своїм ходом на самий Поділ.

Дома Валя провів через вулицю до Бориса телефон. Дарма що вони цілими днями були вкупі, разом дерлися на гору до школи і разом поверталися звідти, але перед самим сном їм теж хотілося б переговорити про невідкладні свої справи, домовитись про діла на завтра, і з цією метою Валентин проклав до товариша нитку телефонного дроту. Правда, розмовляти по ньому було ніяк, слова не виходили, та чи це вже так важливо? Головне, що прогудіти — просто: гу-гу-гу! — можна було скільки душа твоя забажає.

І весною, прокинувшись вранці, коли увесь світ за вікном щебетав і сонце напускало повну кімнату світляних зайців, хлоп'ята радісно гули один одному через вулицю, даючи знати, що я, мовляв, уже встав, що мені хочеться брикатися, що тобі цього хочеться теж, що ми зараз зійдемося й помчимо, не оглядаючись, до самої Ворскли і хай шукають нас матері хоч цілий день, а ми собі плистимемо по річці чорними від смаги пузцями вгору до синього неба, плистимемо на край світу!.. Так або приблизно так можна було б перекласти на людську мову те, про що гули здорові червонощокі хлоп'ята один одному в ті весняні ранки, і той гул непотьмареної першої дружби западав обом їм у душі назавжди.

І в аматорських гуртках Палацу піонерів, і вдома

Валя споруджував двигунці, майстрував іграшкові електропоїзди, фотографував саморобним апаратом ровесників-шибайголів з усього Подолу, а в школі бешкетував, і батька щоразу викликали до завуча. Повернувшись, суворий «батя» давав синові доброго прочухана, трощив його моделі, а кучерявий малюк з насмиканою батьком каштановою чуприною, відкопиливши свої повні, як у молодого негра, губи, погрожував батькові, що піде скаржитись на нього в міліцію. Проте в міліцію не ходив, а замість того стругав моделі наново, їх посилали на республіканські виставки, а Валентин уже знову стояв перед учителем, червоний, похнюплений, з порізаними руками, і приймав з гідністю кару за свою чергову витівку. Тут з'являвся любимчик учителів круглий відмінник Боря Серга, оратор і книжник, і, задерши до вчителя гострого носа, стріляв скоромовкою, вибачаючись за свого друга Вальку, який не вмів просити пробачень.

Коли вблагати учителя не вдавалось, Боря просив, аби призначену Валентинові кару поділили їм на двох, бо так спокутувати легше, а вони окремо «взагалі не можуть».

Окремо вони справді не могли. Навіть пізніше, коли Борис студентом приїздив з Харкова на канікули, а Валентин працював уже учнем механіка на міській електростанції,— навіть тоді, зустрівшись, вони висиджували до пізньої ночі в садку, сиділи все літо і ніяк не могли виговоритись одне одному. Ночі були чисті та сині, як море, вони були вкриті зорями й дихали всіма пахощами цнотливої вірної молодості, по всьому Подолу, аж до самої Ворскли, співали та вигукували сотні Наталок Полтавок та горлали сотні безжурних Петрів, і тоді Валентин не міг всидіти на місці, його штовхав якийсь веселий біс утяти якунебудь штуку. І він, обіп'явшись білим простирадлом та ставши на сукуваті диби-ходулі, ішов по садках у ролі привида полохати закоханих, а культурний Борис хоч і стояв «вище цього», а все-таки супроводжував свого друга. Потім Валька, зустрівши молодих подолянських шибеників, наводив їх на інститутський сад, а Борис, який був «вище цього» і вважав, що непристойно дертися в сад через паркани, підходив до сторожа і вів переговори. Він чесно говорив дідові, аби той потримав собаку, доки вони впораються,

бо інакше й собаці буде біда, і дідові — морока, і в хлопців штанів теж небагато. До того ж, працюючи спокійно, зайвини вони не рватимуть, гілля не ламатимуть, а тільки «попасуться». Мабуть, з Бориса був добрий дипломат, що дід-сторож іноді таки тримав свого собаку за нашийник, доки хлопці «паслись».

Потім, гризучи кислу здобич, Валентин і Борис знову сиділи в своєму садку.. Валько будував ракетоплани по Ціолковському, а Борис розбудовував їх по-своєму, аж поки Валентинова огрядна мати, з'явившись на ганку, сердито нагадувала, чи не пора б уже й спати.

— Ми вже кінчаємо,— відповідав Валентин матері.

А за годину виходила Борчина мати, хлопці все ще билися в садку над ракетопланом, і вона ще гучніше загукувала їх до сну, бо завтра не добудишся.

— Ми вже кінчаємо, мамо! — гукав Борис через дорогу.

Часом розходилися вони, коли небо на сході вже яснілося до них, як соромлива дівчина, а низами понад луками видно було далеко сиві покоти-перекоти світанкових туманів. І кожного разу в них лишалося багато чого недосперечаного та недорадженого, вони з жалем переносили його на наступний вечір.

А тепер ось обидва були вже дорослі, і садок їхній стояв голий і темний. Поділ поглядав на світ тьмяними очима, як змарнілий в'язень. І були вони тепер не самі і належали не самим лише собі, а жила ще в протилежному кінці Полтави висока дівчина з дитячим ім'ям і золотистим волоссям, яка ставила їм завдання; був на Первомайському проспекті симпатичний гаркавий поет Сергійко, який післязавтра піде із завданням на село; був на «Металі» відчайдушний задушевний сибіряк Льонька, якому доручено готувати зброю, були ще десь невідомі друзі, може, навіть тут, під боком, і всі вони вирішили боротися, навіть не вирішили, це само собою якось вирішилось, бо інакше не уявлялося їм їхнє існування.

Після першого засідання в Убийвовків цілу ніч хлопці писали листівки, чітко, як у стінгазеті, виводячи літери, щоб було не гірше, ніж надруковане, щоб було зрозуміло і колгоспникам з Пушкарів, і старим полтавським робітникам, і строкатому базарному людові. Писали, перекидаючись словами про те, що якби застали їх оце німці на гарячому, то, певне, руба-

ли б їм руки частинами, рубали б поступово, щоб подовжити муки,— все те хлопцям дуже виразно уявлялося, але від цього писалося ще упертіше, ще міцніше.

Листівки наступного дня читала вся Полтава, окупанти та зрадники стругали їх багнетами, добутими з чохлів, а через два дні листівки забілілися знову на стінах такого самого змісту, як попередні, хоча їх на цей раз не писав ні Валентин, ні Борис, ні хтонебудь інший з їхніх товаришів.

— Я ж казав, що є ще такі, крім нас, у Полтаві! — завзято викрикував Борис, а Ляля гріла його радісною синявою очей.— Над Полтавою ніч, але Полтава бореться, друзі... Чиясь дужа рука підтримує нас!

Листівки, розліплені невідомими однодумцями, були написані вже не Валентиновою чорною тушшю, а були віддруковані на машинках, які, може, стукотіли свого часу в обкомі партії.

Всі листівки мали один і той же підпис: «Нескорена Полтавчанка».

XI

Валентинові батьки вже спали; за віконницями, взятими на прогоничі, стугонів вітер, а хлопці все товклися в маленькій кімнаті, в якій удень працював старий Сорока, раптом перетворившись з найкращого майстра міського індпошиву на домашнього подолянського ремісника.

Валентин повзав на колінах попід столом, розпатланий, з віддутими губами, а Борис тримав йому блимавку, слухняно присвічуючи то сюди, то туди по першій Вальчиній команді.

Організація доручила Валентинові скласти радіоприймач. Скласти будь-що. Вже цілий тиждень молоді підпільники напружено чекали наслідків Вальчиної роботи. Частини, яких йому не вистачало, підшукували всі гуртом.

З добрими намірами несли або передавали Валентинові всякий брухт, що видавався недосвідченому окові якимсь родичем радіоприймача. Валентин реготав від щирого серця, розглядаючи принесений йому Іллєвським спідометр з розбитого авто.

Часто Валентин сам або з Борисом, набравши солі в торбинку, ішов на базар. Від торговців різним мета-

левим дріб'язком він поступово набирав потрібні йому деталі.

Зараз приймач був майже готовий. Сам апарат Валентин припасував під столом до його кришки, антена йшла поза трубою водопроводу по стіні, а заземлення — по трубі умивальника.

Борис, який взагалі схилявся перед артистичним зухвальством свого друга в поводженні з технікою і завжди знаходив у Валентина якусь «струнку», на цей раз вигукнув, що це «просто геніально».

Борис дивився на широкі м'язисті Вальчині руки, які, взявши котрусь деталь, ставали наче безкостими. Його пальці бігали по ній вміло, сміливо, спритно, залізали в отвори, що, здавалось, були меншими в діаметрі за самі пальці. Інструменти Валентин брав з-під ніг чи з-за спини, навіть не дивлячись на них, вгадуючи їх безпомилково дотиком, іноді ж зовсім обходився без інструмента, здавалось би, необхідного,— загинав, що треба, руками, перекушував зубами, шліфував об штани. Коли Валентин працював, він здавався Борисові ще розумнішим, аніж звичайно.

«Щось з'являється у виразі його обличчя,— думав Борис, тримаючи блимавку в замлілій руці,— слово честі, щось з'являється!..» А Валька, працюючи, весь час бубонів баском з-під стола, мовби звертаючись до журавлиного Борисового носа, освітленого каганцем. Валентинові тільки й видно було той гострий товаришів ніс.

— Є люди, Борисе, що люблять техніку до самозабуття, як той Архімед, що його прикокнули окупанти в Сіракузах. Раніше я теж думав, що нема в світі нічого милішого, як копирсатись у машинах, у різній апаратурі, вдихати в них живу душу так, щоб ніхто й видихнути її звідти не міг. Глянеш, бувало, лежить перед тобою мертве таке собі ніщо, мотлох... Дай, думаю, попробую. Візьмешся — складеш, припасуєш, запустиш — дивишся, ожило!.. Що не кажи, а таки багато всякого чудового чортовиння люди навигадували!.. Якби встав отак років через тисячу та глянув, що тоді за техніка буде, га?.. Уявляєш собі? Хоч би одним оком туди заглянути!..

— Я ж кажу, що ти без техніки жити не можеш,— посміхався Борис.— Це твоя стихія.

Валентин сопів під столом.

— А от і можу,— невпевнено згодом промовив він.— Електрику ж кинув?

— Так то ж у німців! — заперечив Серга.

— А в німців хіба не електрика? Хіба в них не той електричний струм, що в нас? А от кинув,— зітхнув Валентин, як у бочці.— Не міг.

— Що не міг?

— Все не міг! Що не загадають — не можу. Загадають: проклади проводку он туди,— почну — і не можу. Не те, що не вмію,— пояснив Валентин,— а от не можу — і все. Ставлю ізолятор, а мене наче хтось шарпає за полу: «А ти подумав, кому ця лампочка світитиме?» Припасовую рубильник, а мене знову хтось шарпає: «А куди ним струм буде вмикатись?» І знаєш, аж гидко мені стало! І трансформатори, і кабелі, і все одразу — ну аж гидке. Думав, що навіки вже відпала в мене охота і до техніки, і до всього цього...

— А воно ні?

— Слава богу, ні,— полегшено й шумно, як віл, зітхнув під столом Валентин.— Коли взявся оце за приймача, то побачив, що все в мені... на місці.

— Таки любиш?

— Таки люблю. Та ти ж сам бачиш, що в нас було, а чого бракувало. Як у тої куми, що похвалялася: якби сир та борошно, то зварила б вареники, позичте дровець...

— Щоб отак із нічого приймача зліпити, та це знаєш, ким треба бути? — не приховував свого захоплення Борис.— Це все одно, що радіо винайти заново!

— А тс-с! — штовхнув його ногою Валентин. Він уже сидів під столом у навушниках, як бортмеханік у кабіні.— Тріщить!..

— Дай на одне вухо! — Борис прожогом кинувся під стіл, і жмурок погас. Проте хлопець не став його світити. Він приклався в темряві одним вухом до навушника. Валентин прикладався другим. Вони почули б стукіт власних сердець, якби наслухали їх, а не те чарівне потріскування атмосфери.

— Валько, невже це правда?

— Ге! — сказав Валентин.— Та вже давно за північ!.. «Комінтерн» не працює!..

— А ти певен, що настроїв на «Комінтерн»?

— А куди ж іще?

Потім вони чули музику, далеку, недосяжну, прекрасну. Мовби вставали казкові, озвучені світи, які були перед ними замкнуті, а тепер знову відкрилися, здобуті ними, зусиллями їхньої волі, їхньої юнацької впертості. Значить, недаремно вони так пристрасно працювали кілька ночей підряд!

— Сідай отак, і будемо слухати,— обійняв у темряві Валентин сухорляве Борисове плече.— Тобі зручно? — Валя ставав навіть чемним, коли на душі в нього було гарно.

— Зручно, зручно,— прошепотів Борис з вдячністю.

Так навсидьки під столом хлопці й поснули, обійнявшись, біля навушників. І проспали б вони так до білого дня, якби зненацька їм не почулись гудки, повноголосі, красиві, такі, як ті, що ними вони перегукувались в дитинстві, розбуркані першим сонцем, наснажені весняною свіжістю... «Гу-у, гу-у, гу-у»,— чули вони прекрасне, усміхаючись обоє вві сні.

Це були перші гудки московської радіостанції перед тим, як вона починає вранці свої передачі, вітаючи весь світ бадьорою державною піснею.

Тільки почало розвиднятись, як Борис уже поспішав на Кобищани до Лялі. Він підіймався з Подолу до центру крутою бруківкою, притримуючи кашкет за козирок, щоб його не зірвало зустрічним вітром.

Ішов підбігцем, підстрибом, так, як він завжди ходив. Власне, він не ходив, а майже бігав на гору і з гори, ніколи не втомлюючись і часто дивуючи цим свого вайлуватого друга.

— Я тебе колись розберу на частини, як годинниковий механізм,— погрожував іноді Валентин,— і подивлюсь, що там у тебе всередині. Чому ти такий верткий?

— Ґа? — стріляв Борис, задумавшись.

— Розберу...

— Розбери, розбери,— серйозно погоджувався в таких випадках Борис, задерши на Валентина своє кепі з неймовірно великим козирком. Він зовсім і не чув, що́ саме друг його погрожував розібрати. Борис у цей час літав думками десь... хто знає й де.

Било сухим снігом, різало очі. З бокових завулків

вихоплювались вітряні протяги. На перехрестях сніг вирував білими чорториями.

З розгону Борис налетів на якусь жінку, мало не збив її з ніг, а тоді ні з сього ні з того поздоровкався до неї і побіг далі, а вона дивилася йому вслід здивовано: хто б це був? Наче незнайомий, а вітається... Та, зрештою, швидко ростуть молоді, за який-небудь рік так виросте, що й не впізнаєш, чиє воно. Ростуть, ростуть...

На Гоголівській вулиці, біля спаленого універмагу, стояли купкою жінки, дивлячись кудись через вулицю, вгору. Борис підняв свій козирок і похолов: на ліхтарному стовпі висів закоцюблий підліток.

За що повішений? Хто він такий?

Не можна навіть назвати страхом те, що Борис відчув у першу мить. На ньому просто нічого не стало, все втратило вагу, окрім одного: папірця в боковій кишені сорочки. Тільки той папірець набрав фізично відчутої ваги, і тільки його Борис почував на собі. Інстинктивно прикрив груди рукою.

Повішений був простоволосий, в йоржик йому набилося снігу, і сніг уже не танув. Простенький засмальцьований піджачок, на грудях — фанерна табличка з написом: «Партизан».

На ногах повішений мав здоровенні армійські черевики, які, видно, були йому ще не по нозі. Обличчя не було, вірніше, Борис боявся дивитися на нього, в те неприродне спотворення людської подоби.

Стояв і просто дивився на міцні важезні черевики, на табличку, написану від руки, але дуже дбайливо, наче відбиту з трафарету. «В них уже, мабуть, багато таких табличок заготовлено. Мабуть, і на мене є, і на Валентина»,— подумав Борис, мимоволі ловлячи краєм вуха голоси якихось жінок, що розмовляли на базарі. Вони говорили, що, напевне, цей хлопчина зовсім і не партизан, який з нього партизан, може, просто повертався додому після восьмої, коли ходити заборонено.

— Їхнє право, що хочуть, те й роблять з нашими дітьми...

Бориса дедалі відчутніше проймав холодок рішучості. Хлопець сповнювався високою повагою до себе, адже — тільки подумати — ось він, ровесник і ніби навіть двійник повішеного, стоїть, не полохаючись, не втікаючи, хоч весь бринить від напруги нервів:

папірець, на якому записано зведення Радянського Інформбюро, лежить йому на грудях, і всім, здається, відомо і видно це.

Борис бачить, як наближається тротуаром постать поліцая, мерзотна синя постать; поліцай продивляється його наскрізь, очі його повзають по Борисові повільно, наче гусениці по листю, одяг уже не прикриває папірця Борисові на грудях, і його вже видно всім, як медаль. Поліцай наближається. Борисові хочеться обернутися і дременути вниз, на Поділ, щоб аж чортам тошно, але він каже собі в думці: «Стій! Від них нікуди не втечеш!..»

І стоїть.

Знову йому хочеться знати, скільки в них, проклятих, ще заготовлено табличок на нього, на його друзів, на весь народ. «Стій, що буде!»

Поліцай, виявляється, знайомий. Це Семен Коломойцев. Торік улітку біля міського кінотеатру подолянські хлопці, між ними і Валентин, вирішили добре натовкти Коломойцева за якісь брудненькі провини перед товаришами. Вони вивели його за театр, у темне місце, і після короткої передмови почали садити по підбіччю. Зупинив їх Борис: «Киньте ви руки бруднити!»

Він органічно не терпів тілесних розправ. Його від них нудило.

Тепер Коломойцев, пам'ятаючи Борисове заступництво, зустрів його як приятеля:

— Привіт, Серга! Що, пацана розглядаєш? Ох і зашморгнули ж!

Коломойцев був у синьому кашкеті і такій же шинелі з блискучими гудзиками.

— Це коли вам видали нову форму? — запитав Серга з таким спокоєм, якого зовсім не чекав від себе.

— Вчора привезли. Просто з цейхгаузів. Це, кажуть, їхня поліція носила до тридцять третього року, а потім зняли.— Коломойцев говорив, якось пхакаючи, наче в роті у нього було повно вати.

— І весь час оце лежало в цейхгаузах? — вдавано зацікавився Серга.

— Весь час. Добренне сукно!

— І штани теж? — ще спокійніше запитав Борис, незрозуміло бліднучи.

— І штани,— Коломойцев відгорнув широким жес-

том полу шинелі, показуючи сині, досить потерті штани.

Борис уважно оглянув їх:

— А це що в тебе на заду? Латка?

— Та налатано,— пахкнув Коломойцев.— Але під шинеллю не видно, правда ж?

— Звичайно.

— Тобі куди, Борисе? — Коломойцев назвав його по імені, і Борисові притьмом захотілось затопити його в пику. Перший раз в житті так захотілося.— Ти до Корпусного? Там же сьогодні пам'ятник Слави валятимуть.

— Тобто як — валятимуть? — не зрозумів спочатку Борис.

— Та так просто: вирішили повалити. Пішли подивимось...

— Ні, мені сюди,— показав Борис у протилежний кінець скверу, до пам'ятника Гоголю.

— Ти мене не бійся, Серга,— знизивши раптом голос, промовив Коломойцев.

— А чого мені тебе боятись?

— Ну, як чого... Все ж таки ти був комсомольцем за Совєтів. Але не бійся, я не заявлю.

— Чому ж ти не заявиш? — з несподіваною зухвалістю випалив Борис.— Заяви.

— Е,— помахав пальцем Коломойцев.— Мене не візьмеш за руб п'ять. А як Совєти прийдуть, тоді що? Таким, як ти,— нічого, а мені... хана!

— На інших страх наганяєш, а виходить, сам ти нас боїшся?

Коломойцев помовчав.

— А таки боюсь,— зітхнув він.

«Треба буде його заманити десь у темний куток»,— подумав Серга і сказав:

— Ну, бувай...

— Бувай.

Борис пішов сквером, повз пам'ятник Гоголю. Простоволосий Гоголь, як живий, дивився перед себе на ліхтарний стовп, на важкі черевики повішеного, що не сягали землі.

За пам'ятником, у глибині скверу, Серга несподівано побачив Лялю. Вона стояла з якимось незнайомим Борисові чоловіком і розмовляла з ним, дивлячись на ліхтар. Незнайомий — з портфелем під пахвою, з люль-

кою в зубах — зрідка відповідав Лялі стримано, аж ніби знехотя.

Коли Борис наблизився до них, незнайомий з неприхованим незадоволенням поглянув на нього. Ляля наче збентежилась.

— Ти вже був біля нього, Борисе? — Дівчина кивнула на ліхтар.

— Був.

— Не впізнав, хто такий?

— Я на обличчя не дивився.

Незнайомий подав Лялі руку:

— Пішов я...

— Познайомся, Борисе,— звернулася Ляля до Серги.— Це... товариш Сапіга.

Сапіга взяв простягнуту Борисову руку, потримав її якусь мить, немов зважував, і, нічого не сказавши, відпустив. Втягнув голову в плечі й рушив, не озираючись, повз пам'ятник. Ляля перевела погляд на бронзове погруддя Гоголя.

— Дивись, його плечі наче здригаються,— сказала дівчина.

Сніг хвилями зривався довкола пам'ятника, дрібно порошив об бронзу.

— Лялю, ти нічого не знаєш! — тихо вигукнув Серга.— Коли б ти тільки знала!

— Що таке? — дівчина здивовано дивилася на Бориса. Вираз його обличчя був таємничий.

— Говори швидше!

— Відгадай...

— Невже щось вдалося?

— Так, Лялю! — Серга озирнувся на всі боки.— Німцям дали під Москвою чосу! Ох і дали!

Дівчина вхопила його під руку, потягла з собою вздовж скверу.

— Розказуй! Ви чули Москву?

— Чули. Правда, уривками, тріску, шуму багато,— видно, інші станції забивають...

— Що ж там? Ну, швидше-бо! — Ляля озирнулася. Сквер був пустий, по бруковиці, клацаючи дерев'яними підошвами, як колодками, ішли на роботу полонені.

— Визволено Тіхвін!

— Тіхвін визволено? — В очах Лялі застрибали голубі іскрятка.

— Єлець, Рогачов, Клин...

— І Клин? І Єлець? — перепитувала Ляля збуджено, немов добре знала ці міста, хоча насправді чула їх назви вперше.

— ...Яхрома,— продовжував Борис, запалюючись все дужче від гордощів і щастя, що він перший повідомляє дівчині про цю Яхрому,— Солнєчногорськ!..

— І Солнєчногорськ? — зазирала Ляля в очі хлопцеві з вдячною ніжністю. Борис вище підсунув козирок.

— ...Є-пі-фань,— вимовляв Борис ще голосніше, мовби набираючись сили з кожним словом.

— Єпіфань,— схвильовано, з насолодою повторила Ляля, стискаючи Борисів лікоть.— Як чудово!..

— Лівни, Дубни, Богородицьк...

— Борько! — майже вигукнула Ляля.— Ти знаєш, що це таке? Це ж наступ! — Очі її ще дужче заблищали.— Недаром мені снився Марко!.. Ніби весна, зелено, а він у касці, в кожушку поспішає кудись через Шевченківський парк у Харкові та все гукає, гукає...

— Можна думати, що наступ уже триває чимало часу,— міркував Борис.— Бо на початку передачі згадувалося, що, мовляв, як відомо, під Тулою розгромлено другу бронетанкову армію Гудеріана.

— Борисе, це ж все треба було записати! — спохопилася Ляля.— І розмножити негайно!.. Як же ти не записав?

Борис тільки зараз здумав про папірець, що лежав у нього на грудях.

— От голова! — стукнув хлопець себе по лобі й засміявся.— Ну й голова!

Він і не помітив, як усе, що було занотовано в тому папірці, він розповів Лялі напам'ять.

XII

Увечері товариші збиралися до Іллєвського на проводи. Завтра вранці Серьожка вирушав на район у знаменитий до війни радгосп «Жовтень», де жила його тітка. Сестра Люба пішла в радгосп ще два тижні тому і досі не поверталася. Мама непокоїлась: може, де по дорозі Любу заграбастали німці?.. Серьожка мусив про все довідатись. Крім цього, йому

належало виконати ще й інше завдання, про яке мама нічого не знала. На дворі, зариті в снігу, лежали вже дотепно впаковані, переписані різними руками листівки з першими повідомленнями Інформбюро. Серьожка мусив їх розповсюдити на селі.

Молодь зібралася в Серьожчиній кімнаті, мама поралась на кухні. Їй уже здавалось, що сьогодні нікого більше не буде, як раптом двері відчинилися і на порозі став, обтрушуючись від снігу, ще один відвідувач, присадкуватий, чорнявий, з сердитим обличчям гірчичного кольору. Досі він, здається, ще ні разу не приходив до її сина.

— Ви продаєте шафу? — діловито запитав незнайомий, спідлоба зиркнувши на господиню. Мати на мить завагалася. Серьожка попередив її, що коли хто прийде купувати шафу, то йому треба відповісти: «Пройдіть подивіться»,— і направити в Серьожчину кімнату.

— Ви продаєте шафу,— ще раз сказав незнайомий, не стільки запитуючи, скільки стверджуючи, і мати мусила вказати на двері.

— Пройдіть,— сказала, і голос її здригнувся,— подивіться...

Нахмурившись, гість пройшов, причинивши за собою двері.

В Серьожчиній кімнаті було шумно й гамірно, як на студентській вечірці. У Валентина вуха палали великими трояндами — його сьогодні кожен тягав за вуха. Він був іменинник, бо перший почув Велику землю. Коли ввійшов новий гість, якого тут уже, видно, чекали, всі встали йому назустріч. Ляля знайомила:

— Сапіга.

Сапіга підходив до кожного, мовчки потискуючи руки.

— Роздягайся,— сказав Льоня, розпоряджаючись за господаря.— Будь як дома.

Сапіга роздягнувся, і орден Червоної Зірки блиснув йому на грудях. Він спідлоба оглянув товаришів, задоволений тим враженням, яке справив на них орден.

«А він, видно, з гонорком»,— подумав Серга про новоприбулого, з пошаною, однак, дивлячись на його орден.

Даремно думав Сапіга, пригвинчуючи орден перед тим, як вирушити до Іллєвського, що ці люди мало його знають і що їм треба відрекомендуватися саме своїми заслугами. Навіть ті з них, що бачили зараз прибульця вперше, вже добре знали його.

Ляля, якій було доручено чи не найважчу справу — добирати в організацію надійних людей, давно вже вивчала Сапігу, як вивчала і багатьох інших. В цьому їй допомагали, самі того не знаючи, подруги, численні знайомі, сусідки Сапіги і навіть сам Кость Григорович, який давно був у добрих стосунках з старим Сапігою-і немало чув від нього про сина.

Присутні знали, що Сапіга одержав орден у фінську війну, знали про нього й те, з якого року він у комсомолі, а з якого — кандидат партії. Знали також, що за фахом він журналіст. Але всього цього тепер, в окупації, було замало для того, щоб оцінити людину, хоча раніше, до війни, можливо, було б і досить. І не його орден був основною причиною того, що Сапіга зараз міг увійти сюди. Саме життя вже навчило і Лялю, і її товаришів цінувати людину не лише за минулі її заслуги, а головним чином за її теперішні дії, що вона робить і як поводиться в оточенні ворогів. Для молодих підпільників тепер важило не менше, а може, й більше, ніж його орден, те, що Сапіга звідкись дістав газету «За Радянську Україну», яка випускалась спеціально для населення окупованої території, і давав цю газету читати деяким людям, в тому числі й Лялиним подругам. Багато важило й те, що Сапіга розмножував із своєю сестрою перші листівки організації, підписуючи їх — «Нескорена Полтавчанка». Про це також було відомо присутнім. Важливим було, нарешті, й те, що, працюючи завгоспом у Комітеті Українського Червоного Хреста — демагогічній маріонетковій організації, створеній окупантами,— Сапіга виїздив часто заготовляти дрова в Диканські ліси і повертався звідти з цікавими новинами, про які Кость Григорович чув від старого Сапіги.

І якщо Сапіга заходив до цієї кімнати справді з деяким гонорком, з почуттям зверхності вчителя, що йде до учнів, то не минуло багато часу, як він уже почував себе майже підзвітним. Присутні, що були віком всі молодші за нього, питали його, і він відповідав. Бо

тут, у Полтаві, вони, виявляється, встигли більше зробити для справи і, отже, мають право питати його, котрий зробив поки що менше.

— Так ти нічого певного не знаєш про товариша Купріяна? — запитував Пузанов колишнього журналіста.

— Я вже сказав,— пахкав Сапіга люлькою,— що його особисто не знаю. По-моєму, взагалі під цим іменем діє не один, а декілька загонів. Товариш Купріян — це, очевидно, керівник основного загону, якому підлягають інші. Я хотів у Лютеньках вступити в місцевий загін, але той голова колгоспу, з яким я вів переговори, сказав мені, що людей їм поки що не потрібно.

— Як це людей не потрібно? — здивувався Серьожка.

— Так,— спокійно продовжував Сапіга, не обертаючись до Іллєвського,— що навіть на тих людей, які в них є, не вистачає зброї. Крім того, вони взагалі дотримуються думки, що вірні люди в самій Полтаві потрібні не менше, ніж у лісі.

— Чи не це саме я тобі говорила, Льоню? — звернулася Ляля до Пузанова.

— Ти кажеш, їм потрібний кулемет. А що вони могли б дати за кулемет? — поставив запитання Валентин, який останнім часом набив руку на різних обмінах.

— Не знаю,— сказав Сапіга.

— Тол вони мають? — запитав Леонід.

— Не знаю за тол... Знаю, що підбили біля Артелярщини машину з ракетами.

— З ракетами?— звів брови Серьожка.

— Так, повна машина ракет... А за тол не знаю.

Сапіга, не дивлячись на товаришів, бачив їх. З усіх боків вони поблискували на нього очима. Досі він вважав, що володіє фаховим даром журналіста — з першого погляду розгадувати і визначати людей. Зараз Сапіга мусив зізнатися собі, що помилявся. Спочатку вони йому справді здалися майже дітьми, малосерйозними і малодосвідченими. Такі молоді, безтурботні обличчя він звик бачити на випускних вечорах у десятирічках. До чого вони тоді готувалися? Можливо, уявляли вже себе інженерами, мореплавцями, зодчими... Не думали вони, що сидітимуть за

зачиненими віконницями довкіл карбідової окупаційної лампи, уперто навчаючись будувати запілля, вишукуючи тол для диверсій у рідному місті. Не думали, проте довелося. І вже не безтурботні пташки сидять тут кружкома. Горе Батьківщини, небезпека, що нависла над кожним з них особисто, зробили їх внутрішньо старшими, набавили їм віку.

Та чи не це саме сталося і з ним самим?

Війну Сапіга зустрів на її найтяжчих рубежах. Ось він бреде з товаришами від села до села, на Яготин, на Пирятин, з оточення в оточення. Колгоспниці поять їх молоком. «Куди ж ви, куди?» Здається, він і тих застиглих край шляху колгоспниць тільки в дні горя по-справжньому зрозумів, як пізніше зрозумів і себе, уже конвойованого німцями.

Все світле й райдужне перегоріло в ньому, запікаючись кров'ю тоді, коли палали шляхи під Пирятином, забиті неймовірними вогнистими пробками — сотнями палаючих автомашин, обернених моторами на схід! Коли брели полями ніч крізь ніч зарослі бородами молоді оточенці, звіряючись по компасах та по Полярній зірці, що весь час стояла від них ліворуч! Під ногами билися шумливі осінні трави, а пригвинчені багнети тьмяно вилискували над головами, як древка знамен. Ніч крізь ніч.

Гризучи сирий качан кукурудзи і зариваючись у стіг сіна, забутий серед поля, ти не питав, хто це ворушиться під тобою в сіні і куди вирушить, перебивши знемогу і сон. Схід, тільки схід вбирав очі і кликав серця!

Потім німецькі танки ганялись по полю за оточенцями, чавили траками гусениць людей, почаділих від горя, давили рядових і командирів, давили все живе на шляху. А по берегах Сули і Ворскли уже чигали ворожі засади, прошиваючи з кулеметів човни, що відчалювали до східного берега. Летіли тріски від човнів, кривавилась вода, гойдались на хвилі зелені пілотки.

На Ворсклі Сапіга попав у полон. Він не встиг розбатувати ножем передки чобіт, як робили це інші, і німці зняли з нього чоботи. Його гнали босого через усю Полтаву, через рідне місто, якого він не бачив перед тим кілька років. Тут жили його мати й батько, його сестри, рідні, двоюрідні, його ровесниці-дівчата, яких він колись любив. Його нога не ступи-

ла б у місто, він умисне відстав би від колони, щоб його дострелив байдужий конвоїр-пруссак, коли б не був певний у тому, що в Полтаві його ніхто не впізнає. Його не могли впізнати. І не тому, що він не був тут досить тривалий час. До війни його впізнали б і через п'ять років, і через шість, бо хіба він, молодий військовий журналіст, з'явився б тоді на Жовтневій, знаній з дитинства вулиці, босим, ошарпаним, з несподіваною оточенською бородою на юнацькім обличчі і з запеченою ненавистю в запалих очах? Таким він ішов, змордований, виснажений, ступаючи ганебно босими п'ятами по гострому рідному бруку, ішов, злісно відкинувши голову назад, з порожньою люлькою в зубах. Він зухвало дивився на тротуари, запруджені матерями й сестрами, що риданнями встеляли дорогу колоні. Він, такий, не боявся бути впізнаним ними, а сам хотів упізнати серед них найрідніших. Зрештою, він міг би кинути в натовп записку або просто, піднявши над головою згаслу без зірки пілотку, гукнути: «Ось я, Сергій Сапіга!..» Міг би... Ні, він цього нізащо не зміг би. Та й для чого? Щоб рідна мати впізнала його і, кигикнувши, мов чайка, вилетіла б до нього з натовпу? Щоб рудий конвоїр відгонив її прикладом, а вона б розсипала по бруку, як сльози, дрібну картоплю в кожушках, винесену для полонених? Ні, він цього не міг. Може, віддала мати іншому свою печену картоплю, думаючи про сина.

Так він пройшов через рідну Полтаву, босим пройшов по каменю, що обпікав йому ноги вогнем. По Жовтневій, найкращій вулиці, повз фасади, оздоблені барвистою опішнянською керамікою, повз знаменитий ампірний ансамбль будинків, створених у сторіччя Полтавської битви. Пройшов, як крізь безконечне розпечене горнило, сповнене темної задухи. І сам потемнів, мов обвуглився.

З Південного вокзалу їх вантажили в ешелони. Поділили, як череду, на сотні і підвели до вагонів. Розсунули важкі двері, і конвоїр цьвохнув по плечі першого:

— Ар'юс, давай!

«Рус, давай»! — тільки ці два слова знав конвоїр. Та кінець кінцем більше йому й не треба було. Все інше домовляв палицею: з палицею роздавав макуху,

палицею рахував, чи всі в наявності, палицею карав. Тепер він палицею пропонував першому влізати до вагона. Перший поліз.

Конвоїр цьвохнув другого:

— Лр'юс, давай!

Власне, в руках у нього була не страшна плакатна палиця, а просто собі лозинка, і бив німець не люто, а лише спокійно підцьвоххкував,— саме рахував. І це було найстрашніше: оця методичність, оцей спокій, оця звичність його руху. На обличчі конвоїра, майже доброму врівноваженою добрістю глупоти, не було помітно ні роздратування, ні люті. І в той же час не було найменшого сліду сумніву чи вагання, що він робить зле. Так було треба, тільки так треба поводитись з істотами, що не єсть повноцінними людьми.

Досі Сапіга всіляко уникав палиці. Це йому коштувало того, що він іноді позбавляв себе порції макухи. В колоні не ставав крайнім, старався бути в середині, бути непомітним. Він розумів, що це не вихід, що рано чи пізно з ним також трапиться те, що й з іншими; і це таки трапилось тут, біля вагона. Він не боявся фізичного болю,— він ще був досить дужим, щоб витримати біль куди сильніший, ніж від тої лозинки. Сапіга боявся образи, тавра.

І воно таки впало на нього. Коли дійшла черга, він сам кинувся мерщій дертися у вагон, але прудка лозинка наздогнала його, бо цього треба було для порядку. Хльоснуло недошкульно, мов жартома. Але йому потемніло в очах: раб! Затаврований раб!

І саме тоді Сапіга виразно зрозумів, що ніколи, ні за яких умов, ні на мить він не примириться з ними. Протягом свого свідомого життя він сам нікого не вдарив і нічия рука не вдарила його. Самий цей ганебний, принизливий рух сприймався ним як протиприродний, осуджуваний повсюдно, заперечуваний всім єством вільної людини. Він не розумів цього руху, проти нього протестувала кожним нервом вся його істота. І тепер його, дорослу, багатьма поважану, деким любиму людину, цьвохкає своєю хмизиною цей безпросвітно тупий і благодушний пруссак-конвоїр. Чи до цього можна будь-коли звикнути, чи з цим можна будь-коли змиритися? Ні, ніколи, ніколи він до цього не звикне, як не звикне організм жити, не дихаючи, не вбираючи в легені повітря.

Досі він багато чув розмов про науку ненависті, сам виховував це почуття у бійців і не мав сумніву, що добре розуміється на всьому цьому. І тільки після того, що трапилося біля вагона, йому стало ясно, що все те було не те. Йому тепер стало страшно уже не німця, а того, що він може більше не зустріти цього рудого типа. Не чекав він лише одного: що, вилетівши ввечері на повнім ходу разом із німцем під укіс, ще залишиться живим, ще знайде в собі сили сісти поверх задушеного чужинця, а потім брестиме, накульгуючи, з німецьким автоматом, в німецьких чоботях через козельщанські кукурудзи, тримаючи курс на Полтаву. В дорозі він знову пригвинтив на груди Червону Зірку і, з'явившись вночі під батьківське вікно, міг тепер сказати те, чого не сказав, проходячи тут в колоні: «Це я, мамо, Сергій».

Уже він був не таврований в'язень, а народний месник. Власною рукою він зірвав із себе тавро, і від пережитого залишились тільки гіркота і гарт. Тепер він нарешті знову сидить серед цих юнаків як людина, як рівний серед рівних.

Жовчний, потемнілий, спокійно веде розмову. Вони хочуть, щоб Сапіга завтра їхав у Писарівщину по дрова для свого Червоного Хреста.

— Гаразд,— відповідає він.

— Якщо товаришам так потрібний кулемет зараз,— каже неохоче Ляля,— ми, звичайно, передамо.

— Я зберу на заводі ще один! — запевнив Пузанов.— Старики допоможуть.

— А в них хоч ракет набери,— наказує Валентин Сапізі.— Може, згодяться.

— Наберу,— каже Сапіга, попихкуючи люлькою; він повільно відгвинчує орден і мовчки ховає його до кишені. Нічого не бачить крізь дим, крізь сузір'я гарячих очей, і відчуває, як міцніє в ньому велика сила, що в'яже його з цими людьми на життя чи, може, й на смерть.

Льоня Пузанов під кінець вечора став особливо піднесеним, бурхливим і навіть начебто вродливішим. Стрункий, високий, з статурною постаттю, в розстебнутій чорній танкістській гімнастерці, туго підперезаний широким ременем, він бушував, жартував, мучив свого улюбленця Серьожку. Зайшовши Іллєвському з-за спини, він несподівано хапав його під руки,

підіймав у повітря і ставив на стілець, яким Серьожка користувався для спорту.

— Декламуй! — вимагав Леонід.

Йому радісно було усвідомити себе знову бійцем, воїном, бачити навколо себе оцей новий, хай ще невмілий, але надійний екіпаж. Також було радісно глянути на оцю дівчину з ясними очима, якій він хоче сказати щось особливе і зараз гаряче вирішує — сказати чи ні.

Обгоріла Леонідова чуприна вже давно відросла, обсмалені брови знову окреслились, взялись густим білим пушком, і сам він останнім часом поздоровішав, зміцнів. Запальнички його мали збут, і Власівна, не скуплячись на харч, швидко виходила хлопця.

Тепер він походжав, розминаючись, немжачись від багатства власного здоров'я, і то пропонував Валентинові вийти на подвір'я і поборотися на снігу, то мовчки усміхався до всіх, до себе самого і навіть до карбідової лампи. Було помітно, що йому сьогодні хочеться сказати щось несподівано хороше, таке, що знає тільки він, а більше ніхто, але він лукаво приберігає це до певного часу, як найкращий гостинець.

— Давайте співати! — закликає він, дивлячись на мовчазного Сапігу, і гримить:

Хлебом кормили крестьянки меня,
Парни снабжали махоркой!..

Сапіга морщився, як од болю. Серьожчина мати застережливо стукала в двері. Льоня урвав пісню.

— Затискують нас, друже! — звернувся він до Серьожки, який поблискував на нього захопленими очима.— Не дають нам розгорнутися.

Розходилися поодинці. Спочатку пішов Сапіга, піднявши комір пальта, потім Серга, за ним слідом Валентин. Останніми виходили Пузанов і Ляля. Леонід часто проводив її після нарад.

Тепер він, накинувши свою куцу шинель, чекав, доки Ляля кінчить розмову з Іллєвським.

— Пішли вже,— не терпілося Леонідові.— Що ти йому турчиш? Не маленький, сам знає, як йому поводитись у тому радгоспі.

— Ходім,— сказала дівчина, натягуючи рукавички і підходячи до Леоніда.— Та ти хоч би застебнувся,

душу свою виставив!..— Вона стала застібати йому гімнастерку.— Піймаєш якоїсь хвороби, а тоді возися з тобою...

— Не піймаю,— запевняв Льоня, слухняно даючи, проте, застібати себе. Це йому, видно, подобалось.

Попрощавшись, вони вийшли.

Сніги замітали Полтаву. Вітер свистів темними, безлюдними вулицями. Било гострими сухими хвилями. Неосвітлені будинки стугоніли, мов порожні.

Пузанов і Ляля, взявшись під руки, добиралися на Кобищани звичайним своїм нічним маршрутом: через запущені подвір'я, поміж руйновищами, околицями. Ляля чула, що в Леонідовій шинелі таки бовтається його семизарядний, проте не стала на цей раз вичитувати хлопцю.

Коли вони, добравшись до вулиці Панаса Мирного, вже хотіли перетнути її, Ляля раптом шарпнула Пузанова за руку:

— Стій!

Вони прикипіли до стіни якогось сарая. Вулицею неквапом проходили двоє, ведучи спокійно розмову. Слова їхні зносило вітром.

— Що це за життя,— скаржився один з них,— зараз тремти — цих бійся, ті прийдуть — тих бійся...

По голосу Ляля впізнала Коломойцева.

— Поліцаї,— шепнула вона Леонідові застережливо. Проте він прийняв це як наказ.

— Це ті тхори? — Леонід, шаснувши рукою до кишені, рвонувся на вулицю так несподівано, що Ляля не встигла його затримати.

Поліцаї вклякли на місці.

— Ей, таку вашу!..

Пузанов подався головою вперед.

— Стій! — задкуючи, вигукнув один з поліцаїв.— Стій, стій!

І обидва, показавши спини, щодуху дременули вздовж вулиці, на бігу оглядаючись і вигукуючи «Стій!»

Ляля вилетіла до Леоніда. Він, тупочучи ногами на місці, корчився від сміху.

— Який-бо ти, Льоню,— приховуючи свій захват його відважною витівкою, суворо заговорила Ляля,

коли, перетнувши вулицю Мирного, вони зашугали вже снігами кобищанських садків.— Який-бо ти, хлопче!..

— Я їх таки повикурюю з Полтави,— похвалявся Леонід.— Вони в мене матимуть тóй вид!.. Не повинно бути в місті такої нечисті. Таке чудове місто, Лялю, мусить бути тільки для таких... як ти!

— О,— засміялась дівчина,— а для таких, як ти?

— І для таких, як я,— сказав Льоня задоволено.— Я взагалі влаштував би міста для молодих,— провадив він, легко переносячи дівчину через сніговий замет.— Ну й намело! А взагалі — люблю сніг!

Леонід все міцніше притискав до себе дівчину, і вона, не одмагаючись, тепло линула до його плеча.

— Лялю! — Леонід раптом зупинився, торкнувся рукою дівчині до беретки і рвучким рухом відвернув їй голову назад.— Лялю! — бачив її блискучі розширені очі, напівроздулені губи, чув її гарячий подих.— Лялю! — Він усе ближче нахилявся, тягся, задихаючись, до її губів.

— Що ти? — з жахом прошепотіла дівчина, з силою відштовхуючись від нього обома руками.— Що ти, Льоню?! Не можна...

Рука його враз знесиліла, зв'ялилась, немов з неї випустили кров.

— Чому?

Дівчина помовчала, потім тихо:

— В мене... є.

— Хто він такий? — запитав Леонід з глухим викликом.— Де він?

— Він... в армії.

Леонід відчув гострий сором за свій вчинок.

— Тоді... тоді вибач, Лялю.

— Добре, забудем... Не говори про це.

Леонід не говорив. В іншому випадку він боровся б до останнього за своє кохання, він обіцяв би дівчині всього себе, все, що має, і в цьому стремлінні його не зупинили б ніякі перешкоди. Але зараз він був цілком обеззброєний єдиним словом: «В армії». Леонід не спитав про його ранг і людські гідності, не висловив припущення, що той, невідомий, можливо, давно вже зітлів десь, як і безліч полеглих, що ними встеляє свій шлях війна. Леонід не сказав цього дівчині, хоч сам і подумав про це. Стояв, наче враз

віддалений від неї високою скляною стіною, боляче забитий, обеззброєний безповоротно, може, вперше в житті, так нагло, без боротьби. Боротися він уже не міг, бо відчував, що боровся б не з дівчиною, а з тим невідомим «в армії». На це він не міг піти, проти цього поставало все його сумління. Який він, той? Хто він?.. Це було зараз не головне для Леоніда. Головним же було, що «той» перебував там, в армії, тобто був солдат, друг по зброї.

— Вибач, Лялю,— ще раз сказав Леонід зовсім глухо.

Мовчки попрощались і розійшлись.

Дома Ляля швидко роздяглася і, спитавши в матері дозволу, в'юнцем стрибнула до неї під ковдру.

— Я трошки погріюсь біля тебе, ма,— Ляля підігнула коліна.

— Яка ти, справді, холодна, мов крижинка,— обіймала її мати.— І тіло на тобі таке тверде.

Дівчина шурхнула головою мамі під руку.

— Мамо, погладь мене.

— Коли ти вже відвикнеш від цього? — лагідно вуркотіла мама.— Як тобі не соромно? Ти ж така вже в мене величенька.

— Ну що робити, ма, коли я так люблю твої руки. Так люблю, щоб вони торкалися мене! Я ж мамина донька, мамина!.. І від цього ніколи не відвикну, так і знай!

— Хоч уже й будеш... не сама?

Дівчина мовчки дихала мамі під груди.

— Чого ж ти мовчиш, мале?

Ляля приклалася гарячою щокою матері до плеча.

— Може, я завжди... буду сама.

— Тобто як? — злякалася мама.

— А хто скаже, як доля складеться?

Кость Григорович похропував до стіни. Нерівно, мовби ушкоджене серце, бився в темряві годинник: то уповільнювався, то раптом поспішав, ніби хотів наздогнати втрачене.

— Ти не сердься, Лялю, я давно хотіла тебе про це запитати... До нас стільки ходить... Ти з кимось дружиш?

Ляля ворухнулась під боком, як миша.

— З усіма дружу.

— З усіма? — перепитала вражена мама, і вони обидві тихо, як змовниці, засміялись, боячись розбудити

Костя Григоровича.— Ти не будь хитрою, мале... Я знаю, звичайно, що ти дружиш з усіма, навіть з цим насурмленим Сапігою. Але я маю на увазі одного... Часом чи не Льоня?

— Мамо! — ображено відсахнулась дівчина від материних грудей.— Як ти можеш таке подумати? Як ти можеш?

Голос Лялі тремтів. Здається, вона готова була заплакати.

— Не сердься на мене,— мама гаряче поцілувала її десь у підборіддя.— Чому це тебе так образило? Льоня — непоганий хлопець. Що яко наг, яко благ, то на це тепер ніхто не зважає — такий час... Повернуться наші — знову матиме, що мав. Але він зовсім не поганий хлопець,— повторила мама.

Ляля знала, що вся сім'я про сибіряка — найкращої думки. Зумів він завоювати визнання навіть доскіпливої та суворої тьоті Варі.

— Я не кажу, що він поганий хлопець... Але, будь ласка, не став так питання, ма. Хіба забула, що в мене є Марко? Хіба можна після нього... Ай, яка ти, їй-богу!

Мати засоромилась у темноті.

— Марко... Де-то він?

— Та ти ж сама свого вусатого Костю чекала п'ять років!

— Я присягала,— шепотіла мама, мліючи від гордості.

— А я теж,— відповіла Ляля.

— Як же ти присягала? — з чисто дівочою цікавістю запитала мама, нахиляючись до Лялі.— Як, мале?

Вона чула навіть в темноті, як донька зашарілась, запашіла на неї гарячими щоками.

— Як тобі не соромно про це питати, ма! Яка ти безсоромниця!

— Це тому, що темно... В темряві можна... Скажи.

— Ну як...— затнулася дівчина,— як усі. Пам'ятаєш, коли я приїхала влітку, ти побачила в мене шрами на руці і все допитувалась, що то за шрами, пам'ятаєш?

— Пам'ятаю.

— Так ото воно... ти вже мені вибач, мамусько: я тоді не сказала тобі всієї правди. Я тільки сказала,

що то ми з дівчатами силу волі вивіряли на гарячому прасі. А насправді то я своє кохання вивіряла, ма!

— Як?

— От загадала собі: триматиму руку на розпеченім залізі, доки не скажу тричі повільно: «Покохала, кохаю, кохатиму...» А він і не знав про це! — засміялася Ляля.— А потім... а потім ті останні наші дні. Спершу вони, хлопці наші, пішли в райком, а звідти вже у військкомат... Там вони повіддавали свої відстрочення, які мали до закінчення університету, і на тих їхніх папірцях, це мені Марко розповідав, полковник ставив хрести червоним олівцем. Я пам'ятаю, якими вони повернулись до гуртожитку... Вже вони не належали нам, університетові, вони належали війні. Це важко пояснити... А потім я зайшла до Марка в кімнату в останній вечір. На етажерці вже лежав ранець, ми купували той ранець удвох із ним в універмазі. Ти не уявляєш, яка я була в той вечір, ма! Ти не можеш цього уявити собі... І хоч нічого між нами й не було, аж нічогісінько, розумієш, проте саме в той вечір я мовби відчула себе... дружиною.

Їм зробилося жарко обом.

— Отоді я присягнулась. «Де б ти,— кажу,— не був, скільки б не був, знай: нічиї руки... не обіймуть мене! Нічиї губи не торкнуться моїх... крім мамусьчиних!»

Мама нестямно притиснула Лялю до себе.

— Доню,— несподівано зміненим, урочистим голосом промовила Надія Григорівна,— а ти знаєш про те, що, коли б з тобою що-небудь трапилось, я не перенесла б цього... Я наклала б на себе руки...

— Ти про що, мамо? — вжахнулась Ляля.— Про що, скажи?

— Про твоїх друзів, Лялю. Вони приходять завжди ділові такі, задумливі. Особливо цей, що сьогодні був... Сапіга. Ви... щось робите, Лялю?.. Ви щось задумали.

Якусь мить мовчали обидві.

— Ти не хотіла б цього, ма? — Ляля зазирнула в очі матері. Мама лежала горілиць, і великі очі її рівно сяяли в пітьмі.— Якби справді треба було б... для повернення нашого світу... для щастя всіх... Хіба ти не благословила б мене? На все, на все!..

Мама пригорнула її і мовчки поцілувала в лоб.

XIII

Лижі свистіли по снігу. Щоразу відштовхуючись легкими бамбуковими палицями, Іллєвський наче злітав у повітря.

Навкруги димились поземком білі поля. Гублячись в їхніх просторах, далеко по обрію бовваніли сиротливі, мовби вимерлі села, обплетені тенетами темних густих садів.

Надвечір Іллєвський підходив до радгоспу.

Раніше Серьожка бував у тьоті Даші і добре пам'ятав цю місцевість. Зовні й зараз тут ніщо не змінилося.

Амбари, силосні башти, довжелезні корпуси ферм — все залишилося після фронту незруйнованим. Шляхами з поля від скирт посувалися гарби з сіном — фуражири повертались на ферму. В центрі господарського двору височіла на самому белебні майстерня, вкрита білою черепицею. Будівля була відкрита всім вітрам, сніг на ній не затримувався, і напис, викладений через увесь дах по білій черепиці червоною, можна було ще здалеку прочитати: «Жовтень». Напис теж досі зберігся, тепер він був, здається, ще виразнішим, ніж колись, і виднівся далеко.

Тьотя Даша жила в маленькому селищі — всього з кількох котеджів,— що прилягало до радгоспної цегельні. Колись на цегельні працював її чоловік. Зараз він воював у Червоній Армії, а вона так і лишилася тут жити, хоча працювала на птахофермі, розташованій зовсім одинцем у степу, де кури влітку могли вільно пастись.

Серьожці було б з руки зайти просто на пташарню, але він не був упевнений, чи й досі пташарня функціонує і чи працює там тьотя,— адже тепер зранку не можеш знати, що буде з тобою ввечері. Вирішив проскочити просто до селища.

Щоб тьотя і сусіди не подумали, що він, парубійко, такий уже мерзляка, Серьожка здер з-під кашкета хустку, якою мати запнула його в дорогу. Хлопець довго змагався з матір'ю і не хотів запинатись, мотивуючи це тим, що мороз тільки гартує людину.

Проте мама, наполігши на своєму, таки запнула Серьожку, як дівчину.

Тьотю Дашу хлопець застав дома. Вона саме топила в печі, готувала вечерю.

— А де Люба? — тільки-но привітавшись, запитав Серьожка про сестру.

— Люба на роботі.

— Як на роботі? — стривожився він. Тепер слово «робота», «попасти на роботу» означало майже те саме, що в концтабір.

— Влаштувалась на пташарні... завела вже подруг собі, не хоче повертатись у Полтаву,— розповідала тьотя, усміхаючись.— Тут, каже, легше дихати. Хоч німчуру не зустрінеш на кожному кроці та жорна не крутиш: пайок борошном видають... А ти оце так в картузику та в хромових чобітках і примчався?

— Ще й жарко було.

— Жарко йому! Роззувайся та лізь на лежанку. Прийде Люба — будемо вечеряти.

— А ви хіба вже не працюєте на пташарні? — цікавився Серьожка, роззуваючись.

— Давно кинула... Хай молодші бігають на той белебень. А я перейшла ближче сюди, на ферму, нічною свинаркою.

— У вас все зосталось, як і було,— дивувався Серьожка, залізаючи на лежанку.— І пташарні, і свині!..

— Навіть корів і то позводили! По селах у колгоспників забирають у податок, а сюди зганяють. Ще й по масті підбирають: в «Перебудову» женуть лише сименталок, а до нас сірих українських.

— А на майстерні так і досі викладено «Жовтень»!

— Казав нібито перекладач, що треба б зняти, але ковалі всі запротивились: дірок, мовляв, наробите над головою, та й працюй зимою під відкритим небом! Черепиці ж у них немає залагодити натомість... Так і залишилось, душу веселить кожному. Для себе вони, правда, вже там, в конторі, переінакшили назву, забула і як. Знаю тільки, що тепер уже не радгосп, а держимаєток.

— Держмаєток, тьотю.

— Може, й так... І замість директора — управитель, як за панського прижиму. Але всі ми його звемо агрономом,— це колишній наш агроном. Тільки коли в конторі при шефові, то тоді — пан управитель.

— Собака? — запитав Серьожка.

— Як сказати... При ньому ще терпіти б можна. Подейкують, що він умисне згодився стати управителем, щоб гіршого не прислали і щоб господарство зберегти для наших. Людей не б'є, і на роботу без пашпортів приймає, і в табір ще не запроторив нікого. При шефові — кричить, тупотить на робочих, а без шефа — людина як людина. Одного разу полонені цілу забастовку влаштували: відмовились іти на наряд, то він приховав це від шефа і конвоїрам сказав, щоб мовчали. Не розбереш — чи боїться наших, чи справді нашим духом дихає... Кажуть,— таємниче зашепотіла тьотя Даша,— нібито до нього партизани навідуються і наказують, що та як він має робити.

Серьожці перехопило дух від цих слів.

— Хіба у вас є партизани?

— А де ж їх нема? Тепер вони скрізь є. На Жовтневі у нас цілий мітинг відбувся. Скільки того народу зійшлося! Старе й мале... Наче до війни. Секретар райпарткому з годину виступав, ще краще говорив, ніж до війни, аж на душі після його промови полегшало. А за радгоспом на всіх шляхах у цей час партизанські караули стояли.

— Оце діла! — вигукнув Серьожка.— А у нас у Полтаві не було змоги... Скажіть, поліція тут є?

— Недавно завели... Але вона більше біля контори гнеться, та ще біля полонених два лобурі...

— Собаки?

— Поки що зубів не показують. Десь цілими днями самогон жлуктять. Їм, видно, партизани теж сказали, що треба.

— Вивішати б їх! — сказав Серьожка з такою дорослою нещадністю, якої тьотя ніколи раніш не помічала в ньому.

— Їм уже в афішках було попередження: «Полонені, готуйте винтовки, а поліцаї — вірьовки!» Прийде й на них час... А що вже шефа на наш радгосп накинули, так такого світ, мабуть, не бачив,— провадила далі тьотя Даша.— Добре, що хоч не часто наїздить, а ночувати й зовсім тут боїться. «Степ небезпечний»,— каже. На машину — і в місто. Старе, плюгаве, ноги в галіфе, як ті соломинки. Джерк-джерк — і нічого не розбереш. Як нетверезий, то похваляється, що Гітлер скоро йому подарує увесь цей маєток, тобто наш радгосп, у повну власність. З землею

і з людьми. «Тоді,— каже,— я сам закотив би рукава і взявся б вести господарство».

— А хіба він уміє?

— Хто його зна... Сам відставний офіцер, ще до тієї війни мав десь маєток... Чекай, пак, де ж це... Ага, в Африці! Там, каже, мав.

— В Африці? — наїжився Серьожка.— Так це він був плантатором?

— А що це воно таке — «плантатор»? Де воно росте?

— Плантатор, тьотю Дашо... це таке... це таке... що ніколи його в нас не буде! — обурено вигукнув хлопець.

Надворі раптом почувся дівочий голосок:

— Лижі, лижі!.. Серьожчині лижі! — І слідом за цим до кімнати влетіла Люба, рум'яна, з інеєм на своїх блискучих кучериках.— Сергійку! — вона з порога кинулась до брата.— Я твої лижі впізнала! А Марійка каже: давай заберем та гайнем у поле! Так палиць нема!.. Ой, який ти!.. Як там наша мамуня? Кажи! — торсала вона брата, зазираючи йому в вічі.

— Мама, як завжди... в порядку. А ти пішла та й забула,— удавано сердився брат.

— Забула!.. Ще що вигадай!

— А чому ж досі не приходила?

— Німців не бачила? — випалила Люба.— Піду вже в Полтаву, як німців не буде!

— А тут не німці?

— Та не стільки, як у Полтаві. Проскочать на машинах великим шляхом, а сюди коли-не-коли по яйки!.. Підкотять до комори, поцуплять, що треба, і — ауфвідерзейн!

— А так,— втрутилась тьотя, ставлячи на стіл вечерю.— Налетять, як гемони, тут смикнуть, там хапнуть — і чкурнули, немов з краденим... А вузол як був зв'язаний, так і залишається...

— Який вузол, тьотю Дашо? — запитав Серьожка.

— Радгосп наш, робочі, як вузол. Хотілося б їм розпустити його на нитки, всяко заходять до нього, і так, і сяк, і руками, і зубами — а воно не бере... Ну, ідіть сідайте вечеряти.

За вечерею Люба, скакаючи чорними оченятами, похвалилася братові:

— Я хотіла на пташарні диверсію зробити...

— Ти диви,— звів брови Серьожка.— Яку?

— Хотіла колодязь зовсім загатити, сміттям засипати.

— От дурненька,— всміхнулась тьотя Даша.

— Але Марійка розраяла. Це наша сусідка, ось через стіну,— пояснила Люба братові.— Вона також на пташарні, вона й при наших була на пташарні...

— Учениця моя найкраща,— сказала тьотя Даша.— Марія Силівна.

— «...Не треба,— каже,— Любо, гатити. Німці,— каже,— були та й нема, і води їм цієї не пити, а нам тоді попокопай новий колодязь. Та колодязник дід Кишка,— каже,— мене за це з'їв би...» Сміха́!

— Це вона в батька вдалась така хазяйшлива,— сказала тьотя Даша.— Батько її Сила Гаврилович — майстер на всі руки: і швець, і столяр, і скляр, всі корпуси на фермі склив. Завбачливий чоловік! Перед тим як заступили німці, він усі шибки в корпусах уночі повиймав і десь позакопував, поки наші вернуться. Тепер вікна соломою позаткали. Свинарки мерзнуть, але терплять.

— А якби шеф дізнався, погнав би його в табір? — запитала Люба.

— Хіба тут один такий Сила Гаврилович?.. Тут майже всі... Той частини від трактора десь «погубив», той камінь на млині так закував, що тільки на дерть свиням і можна молоти. Якби заходився шеф розкопувати, то треба б весь радгосп гнати йому до таборів. Бо кожен, як уміє, противиться. Шеф і рад би всіх нас перевішати, та треба ж комусь у маєтку працювати, без робочої сили їм не обійтись.

Після вечері тьотя Даша зібралася на цілу ніч чергувати на свинарник.

— Ти ж, Любо, господарюй тут за мене. Сергійка на лежанці поклади, бо він з дороги... Трубу закриєш, защепнетесь. А я піду свиней доглядати, доки сало на них наросте, то, може, й наші повернуться...

Зоставшись віч-на-віч з сестрою, Серьожка розповів їй, чого, власне, він прийшов. Всупереч зовнішній легковажності, Люба напрочуд чесно вміла зберігати таємниці; і Серьожка багато чим їй довірявся. І зараз, полещена братовим серйозним довір'ям, дівчина вся просяяла.

— Я покличу Марійку! — Вона вже хотіла постукати в стіну, але Серьожка затримав її руку.— Не

бійся,— заспокоїла Люба брата, як доросла.— Марійка зовсім, зовсім наша! Найнашіша! Ти її ще не знаєш, Серьожко! Я б тобі сказала про неї одну таємницю, але це було б нечесно з мого боку.— Люба важно підібрала губку.

— Якщо вона справді наша, «найнашіша», то які можуть бути таємниці?— виставив Серьожка свої резони.

Люба подумала і, видно, погодившись із цим, нахилилась братові до вуха, і, хоч їх було тільки двоє в кімнаті, зашепотіла:

— Вона зберігає прапор!

— Що? Який прапор? — Хлопець нічого не зрозумів.

— Прапор, справжній прапор!.. Ой, як це здорово, Сергійку! Я покличу її, хай вона сама розкаже тобі. Це в неї виходить, мов казка, так складно!

— Сама розкажи спочатку.

— От слухай. Ще восени, коли сюди тільки вступили німці, на пташарню до неї зайшло двоє наших напитись. Обидва в шпалах, видно, командири. Тільки руки усі в ранах і обличчя теж попечені. Напилися, подякували, ще й спитали Марійку, як її звати. Подає один блокнот, каже: «Напиши, як звати». Бо вони глухі й нічого не чують. І вона написала: «Марія Силівна». Це її до війни весь радгосп так звав, по-батькові, бо вона була знатна, її кури неслися найкраще... Кури її люблять, вона як іде через двір, то вся пташарня за нею підлетом, а деякі аж на плечі злітають!..

— Ти коротше,— перебив сестру Серьожка.— Мене прапор цікавить.

— От вони напилися й пішли степом. Йдуть собі, не оглядаються, а глухі ж, бідолашні, обоє і не чують, що за плечима по битому шляху уже мотоцикли: др-р! др-р! др-р!

— Ну?

— Ну, догнали — й на місці обох... бах-бах... А Марійка все бачила з ферми і, як тільки ті поїхали далі, полетіла до командирів. Оглянула їх, думала, що живі,— неживі. І бачить: на спині одного з-під гімнастерки, посіченої кулями, начебто якась китиця золота. А то в нього під сорочкою в плечах прапор був зашитий! Розпорола вона підоплічку і витягла прапор. А він увесь намок від крові, ще теплий і теж пробитий. Ленін на ньому і написано: танковий полк!..

Серьожка здригнувся:

— Де він?

— Не знаю... Не перебивай!.. Вона десь його заховала і нікому не каже. А командирів Марійка і дівчата-доярки поховали увечері. Обмили їм обличчя водою, рушниками перев'язали і там-таки й поховали край дороги.

— Поклич її! — сказав Серьожка.

Люба постукала в стіну.

— Тільки ти з нею не дуже,— попередила дівчина.— Бо вона й вилає, дорого не візьме! В неї й батько,— він тепер ходить склити по селах,— всіх лає!.. Кожному в вічі виказує, хто чого заслужив!..

Незабаром поріг переступила дівчина років п'ятнадцяти, з кісками віночком, жвава, рухлива, з гострим носиком, в золотих крапельках ластовиння. «Наче покрапана сонцем»,— подумав Серьожка. Під ситцевим її платтячком ледь окреслювались молоденькі груди.

— Знайомся, Марійко,— звернулась до неї Люба, вказуючи на Серьожку, що стояв босий біля стола.— Братко мій, Серьожка. Поет!

Хлопець почував себе ніяково босим. Він думав, що Марійка набагато менша і її не буде соромно. Вона ж, стрельнувши на нього гострими оченятами, невміло і занадто міцно як для дівчини потрясла йому руку.

— Ось він приніс,— сказала Люба, гордо подаючи подрузі пожмакану листівку, що її Серьожка перед тим дістав з чобота.— Читай!

Марійка читала, повільно розцвітаючи.

— Ой, скільки ж тут визволено! — з виспівом промовила вона і глянула на Серьожку.— Та які все назви гарні!

— Якби ще там Полтава! — сплеснула в долоні Люба.

— Це те, що вдалося добути,— з гідністю промовив Серьожка.— В мене листівок таких не одна. Я привіз їх... людям. Розуміється, нашим людям,— підкреслив він, дивлячись на Марійку.— Як ви гадаєте, вдасться їх тут розповсюдити?

— Таке й питаєте,— здвигнула вона плечима.— А чому ж ні?

— А хто тут у вас з наших... з найнашіших людей?

Марійка на мить замислилась.

— Дядько Михайло,— стала вона повільно, з твер-

дим притиском перераховувати.— Оникій Петрович, Вінько-водовоз, дід Кишка, теслярська бригада, дівчата Козловських, комірник Левко, дід Гарасим, Галя Остапівська, тітка Пріська, тітка Вустя, той професор, що до кнурів став, воловник, баба Чайчиха, баба Миниха, старший конюх, і другий конюх, і третій конюх, і Шура-вихователька, і всі харківські, що в гуртожитку, і, звісно, всі полонені...

— В мене не вистачить,— засміявся Серьожка.— В мене листівок небагато.

— Шкода,— серйозно глянула на нього Марійка.— Шкода. А ще ж і в колгосп «Червоний маяк» треба, і в «Хвилю комунізму, і в «Колос».

— Туди я не поїду,— сказав Серьожка.— На цей раз ні.

— Вас ніхто й не просить,— дівчина глянула на нього з деякою зверхністю.— Думаєте, нам це первина? Нам не те що афішки, нам харківські навіть цілі газети приносили. Як тільки принесуть, так тато ящик із склом під руку і помандрував на села. Там у нас скрізь то знайомі, то родичі.

— Тепер родичів більше стало, ніж було раніше! — засміялась Люба, стріпнувши чорними кучериками.

— Лихо людей ріднить,— відповіла Марійка, як стара.— Давайте мені всі листівки, а я вже доведу до ума. Сьогодні й доведу.

— Як саме? — поцікавився Серьожка.

— Половину їх зараз рознесу, в гуртожиток збігаю до Ліди Кузнецової, а половину завтра тато на село понесуть.

— Ми вдвох по радгоспу гайнемо! — підстрибнула Люба.— Марійко, згода?

— Як хочеш... Де вони?

Люба зазирнула в Серьожчин чобіт.

— Нема!

— Зараз внесу. Я їх в хату не заношу, тримаю надворі, і ви так робіть: мороз гартує.

Дівчата засміялись.

Узувши на босу ногу тітчині галоші, Серьожка вийшов у присінок і за мить повернувся з бамбуковими лижними палицями.

— А де ж листівки? — здивувалась Люба.

Серьожка з таємничістю ворожбита постукав пали-

цею об диван, і з неї висунулась, як затвор з гвинтівки, тоненька трубочка листівок.

Марійка дивилась на хлопця, як на міського небаченого фокусника.

— Ти ж подумай! — вигукнула вона здивовано.

Серьожка, ясніючи, запхнув свій сувій назад у палицю і передав її Марійці. Марійка взяла бамбук урочисто, обома руками...

Люба тим часом вхопила другу палицю і, наслідуючи рухи брата, теж постукала нею об диван.

— І тут є!.. Цю я собі візьму!..

— Постав на місце,— наказав Серьожка, відбираючи в сестри палицю. Він добув листівки і, не розгортаючи, передав Марійці. Вона сунула їх за пазуху:

— Це таткові! Вони підуть з ними в колгоспи...

Серьожка поглядав на дівчину, переступаючи з ноги на ногу.

— А тепер скажіть мені одну річ, Марійко,— він підшукував слова.— Скажіть, де... прапор?

Марійка блиснула очима на Любу, і Люба залилася рум'янцем.

— Який прапор? — запитала Марійка.

— Прапор танкового полку.

Марійка помовчала.

— Не знаю,— нарешті сказала вона.

— Це неправда,— Серьожка подивився дівчині просто в вічі.— Ви ж десь його зберігаєте?

— А хоча б і зберігала? — з викликом підвела голову Марійка.— То що?

— Я хотів би вас просити, щоб ви його передали мені... У мене є товариш один, так він сам танкіст і, здається, з того полку. Напевне з того полку. Він день і ніч думає про той прапор.

— Думає!.. Чи й не диво!.. Тепер всі про нього думають!.. І з наших робочих як не один хто-небудь, так другий підійде й питає нишком мене про нього: як та як?

— Але ж він танкіст з того полку...

— Я теж з того полку! — сердито випалила дівчина.— Хіба я з німецького, чи що?

Серьожка не знав, що відповісти на це.

— Так і не дасте? — невпевнено запитав він згодом.

— Так і не дам!

— Вона хоче орден одержати за те, що зберегла! — випалила Люба.

— Дурна ти,— почервоніла Марійка.

— То скажіть хоч, де він зберігається,— наполягав Серьожка.— Чи надійно?

Дівчина лукаво посміхнулась.

— Закопала в землю, і сама вже не знайду того місця, і ніхто не знайде! Ходжу, і здається, що скрізь закопано: і тут, і тут, і тут.

— Як же це так? — простодушно злякалась Люба.— А коли наші прийдуть?

— Тоді, може, й знайду,— засміялась Марійка.— Тоді таки точно знайду.

«Чортеня, а не дівчина»,— подумав про неї Серьожка.

Вибравши з палиці листівки, дівчата стали збиратися. Серьожка теж почав одягатися, щоб їх супроводити, але Марійка рішуче його зупинила:

— Ви не йдіть, а то вас тут ще не знають. Мене то впустять і серед ночі, коли хто й спати вже вклався... Ми їх швидко общедруємо!

— Я готова,— сказала Люба, надівши набакир свою шапочку.

— Ходімо, я одягну кожушанку.— І Марійка, з порога обернувшись до Серьожки, затрималась на ньому оченятами.— Ми швидко повернемось... А як повернемось — будемо співати, еге ж, будемо? — Маленькі груди її дихали схвильовано.— Хочеться горло подерти...

— Добре,— сказав Серьожка, несподівано зашарівшись. Йому стало на душі так гарно, як ніколи ще не бувало.

Дівчата, війнувши спідничками, загуркотіли надвір.

Серьожка деякий час стояв посеред хати і, заклавши руки за шию, посміхався. Марійка мовби залишила йому в хаті свій дзвінкий голосок, і хлопець тепер замріяно слухав його і наслухатись не міг.

XIV

Зненацька попідвіконню затупотів кінь. «Поліція!» — похолонув Серьожка, і перше, що він зробив, це, кинувшись до стола, загасив лампу. Чекав,

що зараз розчиняться двері навстіж, поліцаї вдеруться до хати, закричать: хто такий?

Замкнутись? Але хіба це допоможе? Хай уже так... Вони не можуть до нього вчепитись. Він приїхав до тітки, до сестри... Чого приїхав? Привіз міняти камінці до запальничок! Серьожка заготував відповіді в Полтаві разом з Лялею.

Проте ніхто до нього не вдерся. У вікно було видно, як вершник зупинився під вікном у сусіда і, не встаючи з коня, обережно постукав у шибку. Рипнули тихо двері — і на ганок вийшов високий чоловік без шапки, напевне, Марійчин батько. Перескочивши навшпиньках до сінешніх дверей, Серьожка приклався вухом до клямки. Але як він не напружував слух, окрім суцільного бубоніння, розібрати нічого не міг. Одне, що йому вдалося виразно розслухати,— це було його власне прізвище, згадане наприкінці розмови. Чи, може, це йому тільки здалося?

Вершник незабаром поїхав, а Серьожка, пробравшись крізь пітьму до стола, знову засвітив лампу.

Не встиг він ще як слід зважити все, що тільки-но сталося, коли в сінях раптом заторохтіло і двері владно відчинились. До хати, не питаючи дозволу, вступив високий, кряжистий чоловік років п'ятдесяти. Він був у робочому фартусі, з кишень стирчав дрібний столярський інструмент — чоловік, видно, щойно відірвався від роботи. Серьожка здогадався, що це сусід, той самий Сила Гаврилович, про якого розповідала тьотя Даша.

Здоровкаючись, столяр зміряв хлопця з голови до ніг прицільним суворим поглядом, потім пройшов до печі, усівся на в'язці соломи і став крутити цигарку.

— Що ж там у Полтаві чувати? — позирнув Сила Гаврилович на хлопця спідлоба.— Німчура ще не виздихала?

Серьожка збирався з думками. Як він має відповісти цьому Силі? Було видно, що столяр вшелепався сюди не ляси точити, а з певними намірами. І, здається, йому вже добре відомо, чим дише цей хлопець, і з якою метою забився сюди з Полтави...

Сила, помітивши Серьожчині вагання, підбадьорив його:

— Можеш не критись від мене: я вже читав твої афішки.

— Я не збираюсь критись. Я просто не знаю — хто ви.

— Хто я? — Сила вигорнув з печі велику жарину, кинув її на свою шкарубку долоню і став прикурювати.— Хто ж я? — Він, видно, і самому собі хотів відповісти на це.— Не панського походження, не царського коліна. Простий собі трудяга. Ще недавно в пошані був, право голосу мав, а зараз і права дихати не маю. Колись оцей радгосп своїми руками зводив, а тепер ходжу тут поза всяким законом: щодня жди петлі на шию. Порівняй, хлопче, все, що мені дав німець і що він у мене відібрав, і тоді ти знатимеш, хто я такий і чому поза всяким законом опинився. Хоча брешу, що поза всяким законом. Адже тепер у нас діють два закони... Один їхній, той, що зверху видно,— це для контори, для поліцая, для нагайки, для концтабору. А другий наш, радянський, яким ми жили і яким живемо,— це для нас, для душі, для того, щоб окупантів винищити до ноги. Ти по якому закону тут з'явився?

— По-нашому,— сказав Серьожка.

— А коли так, то завтра поїдеш зі мною в одне місце. Там одні люди хочуть тебе бачити.

— Які люди? Може...

— Там побачиш,— хмуро обірвав Сила вкрай зацікавленого Серьожку.— Стеж: надвечір до мене під'їдуть санчата. Одягайся й виходь. Дарині Дмитрівні й сестрі скажеш, що довідався, мовляв, про одного з своїх товаришів-студентів, який живе тут під боком, в хуторі Яровім, і треба його провідати. Це ненадовго. Вночі ми знову повернемось в радгосп.

Сила не питав хлопця, чи не ламає це часом якихось його планів, чи згоден, зрештою, Серьожка їхати в той невідомий хутір, чи не згоден. Столяр викладав це не як власну пропозицію, а як чийсь наказ, і Серьожка з самого його тону зрозумів, що їхати треба, що це необхідно і що ця необхідність викликана саме тим законом, яким він живе.

— Гаразд,— сказав Серьожка.

Він хотів дізнатись про подробиці цієї поїздки, але Сила вперто уникав докладнішої розмови на цю тему, даючи зрозуміти хлопцеві, що на сьогодні з нього досить буде сказаного.

Вставши від печі, столяр повільно перейшов до

вікна, нахилився сивою головою до шибки, прислухався.

— Як воно там наші колядниці,— промовив сам собі, і його жорстке, заросле сивою щіткою обличчя одразу пом'якшало.

Тільки оце тепер Іллєвський збагнув повністю, що перед ним стоїть не просто робітник радгоспу, а ще й батько тої цікавої бистроокої дівчини, яку Серьожка сам жде з хвилюванням. На початку розмови він якось і не подумав, що Марійка доводиться дочкою цьому суворому столярові. Це ж вона, певно, підлатувала йому оту сорочку на кістлявих широких плечах. Це ж вона, єдина господиня в хаті, варить йому їсти, довірливо радиться з ним, переживаючи вкупі й радощі й горе. І від одного того, що цей літній, похмурий і, видно, нелегкий у житті чоловік доводиться Марійці батьком, Серьожка теж відчував до нього теплу приязнь.

Сила незабаром, не прощаючись, пішов, залишивши після себе в хаті хмару махоркового диму.

Куди він завтра повезе Серьожку? Що то буде за розмова? Можливо, що це справді хтось із колишніх його знайомих по інституту? Але як швидко їм стало відомо, що він, Іллєвський, уже тут! Очевидно, за його діяльністю весь час стежать чиїсь уважні очі. Виявляється, когось цікавить Серьожчина робота, Серьожчина доля. Що це має бути хтось із своїх — у цьому він не мав сумніву. Але хто, хто? На жаль, все це з'ясується тільки завтра. Як довго!..

Дівчата повернулись рожеві, збуджені, викачані в снігу. Хвалились навперебій, як вдало все обійшлося. Листівки рознесли, кому треба, передали в надійні руки.

— Мабуть, зараз оце ніхто в гуртожитках не спить, всі читають про перемогу під Москвою!

— І в «Хвилі комунізму», певно, не сплять, ми й туди передали! — лебеділа Марійка.— Це тут поблизу колгосп так зветься — «Хвиля комунізму»... Ой, у мене й досі у вухах повно вітру!.. Ми так бігли!..

— Ким же ви в колгосп передали?

— Зустріли Сашка Дробота, до колгоспу якимсь приїздив...

— Хто цей Дробот?

— Рахівник їхній, до війни комсомольським секретарем був на хуторі... Чесний парняга!

— Чесний, кажеш?

— Та кажу ж — комсомолець!

— А сніг який там, Серьожко, чудовий! — щебетала Люба.— Ми всю дорогу борюкалися! Я Марійку як штовхнула в кучугуру!..

— А я тебе? Качала, скільки сама хотіла!

Дівчата роздяглися, повискакували, сміючись, на лежанку, всілися, як горлиці, рядком.

— Ну, а тепер співати!

— «Широка страна моя родная!..»

До пізньої ночі Серьожка співав з дівчатами тих пісень, за якими так скучив у Полтаві. Тут, у цім радгоспнім будиночку, серед занесеного снігами степу, для них наче не існувало ні заборон, ні небезпек, ні окупації. Справді, ще ніколи хлопцеві не було так гарно, як цієї ночі. Між піснями Марійка говорила, що бамбукова його палиця годиться на держално прапора, і пообіцяла сама принести прапор у Полтаву, але не раніше як весною, коли нагріта земля відійде, бо зараз, в морози, вона як камінь і важко здобути заховане в ній... Весною, весною!..

«Вона й сама, як Веснянка»! — думав Серьожка про дівчину, дивлячись на золоті крапельки ластовиння, що здавались йому дивно красивими. Веснянка! Коли б це не при сестрі, то він і Марійці сказав би, що вона — як Веснянка...

Сказав би чи не посмів?!

XV

У чотирьох кілометрах від радгоспу в глибокім вибалку причаївся хутір Яровий, або по-новому колгосп «Хвиля комунізму». Він розташувався осторонь грейдерного шляху, заховавшись у своїм вижолобку, мов у колисці, і це не раз рятувало колгоспників від різних німецьких напастей.

Якщо інші села, ближчі до шляху, раз по раз зазнавали на собі жорстоких нападів мимо йдучих військ, що, налетівши дикою татарвою з дороги, глумилися з населення, ломилися в хати, рилися в скринях колгоспниць, розбивали пасіки, вистрілювали по дворах

домашню птицю,— то в «Хвилі комунізму» такі погроми траплялися значно рідше. Тут ще й досі спокійно ходили по подвір'ях гуси та качки, бігали поросята, дивуючи своїм існуванням кожного, хто попадав у хутір Яровий з інших сіл. Попередній голова колгоспу «Хвиля комунізму» залишився і зараз на цій посаді. Він був безпартійний, але добрий господарник, колгоспники стояли за нього горою, а районне німецьке начальство напочатку іноді загравало з такими авторитетними людьми. Воно, звичайно, не знало, що цей голова користується таким авторитетом серед колгоспників саме тому, що він краще за інших уміє оберігати колгоспне добро від окупантів і нишком, але дуже послідовно саботує їхні заходи... Не знало районне начальство й того, що весь хутір, власне, являє собою своєрідну партизанську базу, що тут в кожній хаті випікається хліб для партизанського загону, а в комірчинах тижнями лікуються поранені бійці.

Ось до цього закинутого в степу хутірка і прибув сьогодні вночі Іллєвський з Марійчиним батьком. З першими сутінками по них заїхав, повертаючись з радгоспного млина, моторний хлопчина в кудлатій шапці. За якісь півгодини його легкі, мов скрипка, санчата перетнули відкрите поле і стали спускатися безлюдною вуличкою хутора.

В хатах уже спалахували дрібні вогні. Жінки зачиняли віконниці, скликали дітвору вечеряти. На просторому колгоспному подвір'ї біля обмерзлого кригою колодязя ще скрипів журавель — хтось, запізнілий, напував худобу. Тут, на подвір'ї, Сила Гаврилович та Іллєвський встали з саней, подякували хлопцеві, який, тільки свиснувши на це, захурчав своєю «скрипкою» до стаєнь.

Серьожка, добре промерзши за дорогу в своєму міському піджачку, заховав, як у муфту, руки в рукави і, скоцюрблений, мовчки рушив за Силою Гавриловичем. Мовби відділившись на якийсь час від самого себе, хлопець збоку оглядав свою зіщулену, промерзлу постать і не впізнавав себе. Невже це справді він, Серьожка Іллєвський, який ще півроку тому входив до світлої інститутської аудиторії в білій сорочці з краваткою, в ідеально випрасуваних штанях, з студентським портфеликом у руці, де поряд з конс-

пектами неодмінно буде збірник Сосюриних чи ще чиїхось нових поезій? Хіба ж він тоді б повірив, якби йому сказали, що мине півроку — і ти, Серьожко, вже брестимеш темною вуличкою якогось хутора Ярового з малознайомим цим столяром Силою, брестимеш назустріч смертельним небезпекам і навколишніх ти вже будеш цікавити не своєю особистою симпатичністю чи несимпатичністю, не своїми віршами та оцінками в матрикулі, а насамперед тим, наскільки надійний ти, щоб тобі можна доручити важливу справу і вимагати з тебе звіту за неї. Без звички все це було майже жорстоким, але саме на уламках багатьох узвичаєних понять зараз виростала його справжня змужнілість. Серьожка відчував, що тепер він не просто собі Серьожка, а що він — молодий підпільник, учасник загальнонародної боротьби, і в цьому зараз вся його вага й значення як людини. Саме тому ним зацікавився якийсь Сашко Дробот, саме тому до нього Сила Гаврилович поставився з такою серйозністю і саме тому, ідучи цим вперше баченим хутором, Серьожка має тверду певність, що зустріне друзів і знайде захист та поміч на випадок небезпеки.

Хутір виявився досить великим. Розлогий на початку вибалка, він дедалі вужчав, врізався гострим кутом поміж двома схилами, і Серьожці вже видно було, як далеко внизу, на самому вістрі цього кута, поблискують вогники в хатах. За тими вогниками, ще нижче, потяглися яри, вкриті темним лісом.

Що глибше вниз спускався Іллєвський з Силою Гавриловичем, то більше впадало йому в вічі, що, незважаючи на досить пізній час, весь хутір не спить. У повітрі висів запах смачного диму, на подвір'ї хтось глухо перемовлявся, скрізь рипали двері. Вулицями снували озброєні люди, щоразу перепиняли грізними голосами Серьожку й Силу Гавриловича, довідуючись, хто йде. Похмурий Сила відгукувався раз у раз на це сердитим бурчанням.

Вся понизова частина хутора була запруджена партизанами. Вони, видно, недавно сюди вступили і знову лаштувались в дорогу. Лагодили сани, кували коней, що бовваніли вже запряжені, майже під кожною повіткою. Сила Гаврилович був, очевидно, в партизанів своєю людиною, бо патрулі впізнавали його по голосу і пропускали з приязними жартами.

— Та їх тут густо! — шепотів столярові Серьожка.

Відколи їх пропустив перший патруль, хлопцеві стало легше дихати. Він наче входив у вільний, сподіваний світ, де можна було не боятись, що тебе зупинять окриком «хальт!», тут знову можна було бути самим собою.

XVI

Доки Сила доповідав у штабі про Іллєвського, хлопцеві довелося чекати в просторій накурений кімнаті, заповненій партизанами.

Присівши в куточку, Серьожка рвав звідти очі на цих відважних людей, які вже не раз потрясали своїми ділами окуповану ворогом область. Згідно з Серьожчиним уявленням про них, усі вони мусили бути велетні зростом, говорити мали б тільки басом, лютим і сповненим ненависті. А тут спали покотом на підлозі та юрмились біля стола звичайнісінькі собі люди, молоді й зовсім літні, одні — в засмальцьованих кожушках трактористів та механіків, інші — в брезентових важких плащах колгоспних їздових або в чорній формі залізничників. Якби не зброя на них, можна було б подумати, що всі вони щойно повернулися з мирної роботи і зібралися тут перегрітись та відпочити.

Кімната ця вдень, мабуть, правила за контору колгоспну. На стінах висіли різні розпорядження окупаційних властей, всіяні численними граматичними помилками. Ніхто цих паперів не чіпав, не зривав, ніхто на них, окрім Серьожки, не звертав уваги. А для Серьожки ці розпорядження тут, над головами партизанів, були особливо курйозними, наносними, чужими цьому життю.

Як можна було зрозуміти з розмов, у кімнаті зібралися не лише партизани. За столом розсілися кілька голів колгоспів, які, видно, не належали самі до загону, а прибули сюди з якимись звітами. Вони разом з партизанами жваво обговорювали введену в «Хвилі комунізму» якусь нову систему обліку, котра всім присутнім дуже подобалася своєю дотепністю. Серьожка з цієї складної механіки міг збагнути лише те, що замість хліба й худоби окупанти матимуть з «Хвилі комунізму» дулю під ніс. Голови

колгоспів, звичайно, мали освіту нижчу, ніж Іллєвський, але в практичних житейських справах він відчував явну їхню перевагу. Хлопця захоплювала і їхня солідна бесіда, і їхній спокій та врівноваженість. Певні себе і своїх справ, вони з гідністю сперечались та радились, чекаючи виклику до «хазяїна».

«Вони й зараз почувають себе господарями становища,— думав Серьожка про них.— Як і Сила Гаврилович, вони продовжують жити за радянськими законами... Навіть на нараду з'їхалися в цей заметений снігами хутір, щоб звітувати «хазяїнові». Хто ж він, цей «хазяїн»? — не терпілось дізнатися хлопцеві.

Незабаром повернувся Сила Гаврилович і покликав Серьожку до командира.

Штаб містився тут же через сіни, в другій хаті. Столяр, показавши Іллєвському, куди заходити, сам залишився в напівтемних сінях.

— Я тебе тут ждатиму,— кинув він хлопцеві навздогін.

В кімнаті, де Іллєвський опинився, півстіни займала карта Полтавщини. Біля неї, поставивши ногу на стілець і спершись на коліно ліктем, стояв широкоплечий вусатий мужчина в темній суконній гімнастерці, туго підперезаній армійським ременем. Розглядаючи якийсь пункт на карті, він жваво говорив до двох своїх товаришів, що сиділи за столом в шинелях наопашки.

Коли Серьожка зайшов, розмова одразу урвалася. Той, що стояв біля карти, рвучко обернувся до хлопця й окинув його бистрим поглядом людини, звиклої приймати відвідувачів.

Серьожка, спалахнувши, мало не скрикнув від несподіванки: перед ним стояв секретар обкому партії.

До війни він бував в інституті, якось навіть виступав з промовою на комсомольських зборах. Правда, тоді в нього не було цих вусів, оцієї суто військової тугості, зібраності у всьому тілі... Проте хто з полтавчан не впізнав би його й тепер по статурі, по усмішці, по характерній примруженості очей, розумних, проникливих, очей, що кожного викликали на відвертість...

Коли Полтава вперше почула, що в області діють кілька партизанських загонів, якими керує секретар підпільного обкому партії, німецькі посіпаки почали

з шкури лізти, щоб тільки оббрехати його. Бачили, мовляв, як він подався машиною на схід, аж курява знялась... І деякі маловіри навіть піддавались таким брехням. Зараз Серьожка хотів би гукнути їм звідси: дивіться! Ось він стоїть у своїй напіввійськовій формі біля розвішеної карти в прекраснім хуторі Яровім! Стоїть і посміхається до мене!.. Гляньте в сусідню кімнату, скільки там прибуло до нього народу з різних районів області! Прийшли звітувати йому, прийшли до нього по науку боротьби! І один з них — я, підпільник Сергій Іллєвський...

— Це ви привезли зведення? — запитав секретар, оглядаючи збентеженого Серьожку.

— Яке зведення? — не второпав спочатку хлопець.

— Зведення Радінформбюро.

— А-а... Я.

— Натремтівся, мабуть, за дорогу? Була душа в п'ятах?

— Ні... В мене камінці для запальничок... Міняю, мовляв...

— Ого, озброєний,— секретар перезирнувся з тими, що мовчки сиділи за столом в шинелях, і всі троє посміхнулись.— Ну сідай, друже, розкажи, що там у вас...

Вони сіли на лаві, і Серьожка вперше голосно став розповідати про те, що досі було під тяжкою забороною, на чому, здавалось, лежав такий покрив, якого ніхто не міг зняти. Хлопцеві аж самому було зараз дивно чути ці свої таємниці, висловлені вголос, без конспірації, і кількома репліками секретаря обкому перетворені в звичайні речі, в роботу. Засідання в Убийвовків, перша листівка-присяга «Нескореної Полтавчанки», нарешті, радіоприймач... Про все це Серьожка розповідав натхненно, як про щось рідкісне й виняткове, а секретар уважно слухав, зрідка перепитуючи.

— Все? — запитав він, коли Іллєвський вичерпав свої новини і вмовк.

— Все,— рожевіючи, промимрив хлопець, одразу відчувши, як мало ще ними було зроблено.

— Гаразд,— підбадьорив його секретар.— Тепер дозволь поставити тобі кілька додаткових, як казали у вас на іспитах, запитань...

І тут сталося найдивовижніше, найразючіше для

Серьожки. Виявилося, що таємниці, з якими він тут відкривався, для секретаря обкому таємницями не були. Він знав такі подробиці їхньої діяльності, про які, здавалося хлопцеві, ніхто не міг знати, крім нього, та Лялі, та їхніх найближчих друзів. Про те, як Серьожка був «механіком» у гаражі і з яким конфузом його звідти вигнали... І як Сапіга прийшов до них «купувати шафу»... Згадав навіть про листівки, заховані в бамбукових палицях. Про все тут якимось чином уже було відомо, і секретар говорив зараз про це мовби мимохідь, не підкреслюючи своєї обізнаності в їхніх справах, а лише побіжно висловлюючи деякі зауваження. Одне в нього викликало схвалу, інше — роздум чи навіть стриманий осуд, досить коректний, але й досить твердий, такий, що не допускав можливості подискутувати.

А далі Серьожка був зовсім приголомшений. Досі він думав, що його поїздка сюди, в радгосп, була тільки наслідком його власного бажання та Лялиної згоди. А зараз виявилось, що поїхав він у «Жовтень» не просто провітритись і навіть не тільки заради поширення листівок... Були інші, глибші пружини, які скеровували його діяльність. Лише тепер він дізнався про них. Лише тепер йому стало зрозумілим, що, сам того не підозріваючи, він їхав, виконуючи наказ. І наказ цей був не лише наказом його власного сумління, не лише наказом Лялі та її друзів, але й насамперед наказом оцієї людини, що сидить поруч із Серьожкою. Це було найразючіше і водночас найприємніше для хлопця. Він гордився, що виконав волю цієї людини, волю представника партії, тим більше, що ця воля цілком відповідала його особистому бажанню, його власній совісті.

— Передайте Лялі,— говорив секретар обкому, вже не посміхаючись до хлопця, як на початку зустрічі,— є потреба й можливість організувати молодіжну групу на заводі «Метал». Це — по-перше. По-друге, необхідно зв'язатись з крігслазаретом. Там є такий чоловік — лікар Веселовський... Запам'ятаєте?

— Запам'ятаю.

— Веселовський. Він вам де в чому допоможе. Потретє — прийде до Сапіги або до Лялі чоловік без двох одних пальців на лівій руці. Прізвище його буде Безрукий. Йому ви передасте кулемет.

— Це з загону товариша Купріяна?

Секретар обкому на якусь мить задумався.

— Так, від товариша Купріяна. Надалі ви будете підтримувати безпосередній зв'язок саме з цим загоном.

— А з іншими? А з вами?

— Зв'язок з товаришем Купріяном — це буде зв'язок і з нами також. Вказівки підпільного обкому надалі вам ітимуть через Безрукого.

— Що ж це, ми кулемет віддамо, а самі без нічого залишимось, товаришу... товаришу секретар чи командир? — завагався Іллєвський, не знаючи, як краще звернутися в цьому випадку.

— Секретар, він же й командир. І той, і той наказує: кулемет передати за першою вимогою Безрукого...

— Але ми й самі хочемо перейти з ним у загін!

— Ваше не втече, товаришу Іллєвський. Поки що вам вистачить роботи в Полтаві. Там ви зараз потрібніші.

— Знову листівки?

— Знову. Ми їх тут читали. Хороші, з серцем.

— Це, мабуть, з вашого наказу їх було розмножено? — догадався хлопець.— Бо ми встигли переписати від руки всього кілька десятків, а скоро їх з'явилося в Полтаві сотнями! І не від руки, а на машинці.

— Бачите, ви не самотні, товаришу Іллєвський. Ви тільки одна з наших бойових застав.

— Але ж листівки — це мало! — спалахнув Серьожка.— Нам би стріляти!

— Чекайте, я ще не кінчив. Я не сказав найголовнішого, ради чого ви тут опинились. Ракетниці Пузанов дістав?

— Дістав.

— Ракети до них є?

— А навіщо нам ракети? Ракетою фашиста не вб'єш!

Секретар нахилився і витяг з-під лави замаслений олією солдатський речовий мішок, наповнений чимось до половини. Потряс ним, передав Іллєвському:

— Все-таки візьміть оцих пару десятків ракет. Передасте їх Лялі. Вони вам, думаю, згодяться. Неодмінно згодяться. Мусять злетіти в небо...

— Коли?

— Дізнаєтесь потім. Оце поки що і все, товаришу... Серьожко.— Секретар обкому довірливо поклав хлопцеві руку на гостре, схудле плече.

Серьожка, зрозумівши, що пора йти, підвівся. Але як йому не хотілося звідси вирушати! Тут все йому було до запаморочливості рідне, тут його приймали за людину, тут він знову відчув справжній смак волі. І ось треба все кинути, треба знову пірнати в той уярмлений концтабір, де на кожному кроці його можуть кривдити, принижувати, щоміті можуть зацькувати, стратити. Але ж треба!

Іллєвський стояв посеред кімнати і схвильовано дивився на секретаря обкому своїми ясними, сповненими сліз очима.

— Скільки б це не тривало,— голос його схвильовано зривався,— хай іще рік... хай ще десять... хай двадцять років!.. Ми все одно ніколи їм не скоримось, будемо завжди боротись!..

Йому хотілось якимсь незвичайним способом запевнити секретаря обкому, запевнити партію, що він і його друзі будуть вірними їй завжди, скрізь, за будь-яких умов.

— Я не маю сумніву,— сказав секретар, ніби прочитавши Серьожчині думки.— Хай ваша віра ніколи не похитнеться. Настане ще на нашій вулиці свято, настане, товаришу Іллєвський!

Секретар обкому міцно обійняв юнака:

— Бажаю успіхів у роботі. Вітайте Лялю і всіх друзів.

Радісний і трепетний Серьожка вийшов на ганок. Він почував себе окриленим цією підтримкою, цим надійним довір'ям. Йому немовби відкрилися зараз очі на справжнє значення своїх вчинків, своєї діяльності. Виявляється, вона далеко значніша, ніж він досі думав. Вона майже велична!..

Хлопець стояв на темному ганку з своїм мішечком ракет на плечі, а свіжий морозний вітер ласкаво остуджував йому розпалене обличчя. Доки він був у хаті, вітер наче обернувся з іншого, теплого краю, і мовби далека провесінь уже вчувалася в ньому. Дивно було бачити, що вартовий у кожусі ще не помітив цієї кліматичної зміни і, щоб зігрітись, м'яко пританцьовував у валянках біля ганку.

Де ж Сила Гаврилович? Певне, забрався кудись перегріти душу...

За кілька хвилин двері штабу відчинились, і на порозі, освітлений лампою, з'явився секретар обкому з своїми товаришами. Він уже був у білому кожушку, з автоматом на грудях. Розмовляючи про якусь торф-артіль, вони перейшли сіни і зникли в сусідній кімнаті, де на них чекали голови колгоспів. Як з-під землі, перед Іллєвським виріс Сила Гаврилович. По духові було чути, що його десь таки не обминули чаркою.

— Вже? — пильно заглянув столяр в обличчя хлопцеві.

— Вже.

— Стружку знімав? Пити давав?

— Всього надавав! — багатозначно відповів хлопець.

Вийшли надвір і повільно рушили хутором.

У завулках та по дворах, глухо перекликаючись, метушилися люди — збиралися, видно, в дорогу. Всюди рух, скрипіння саней, стишений гомін...

По якомусь часі, коли Іллєвський та його провідник, прямуючи до радгоспу, вибралися в чисте поле, десь знизу, з «Хвилі комунізму», вилетіли одна за одною кілька груп вершників. Зупинившись в різних місцях на околиці хутора, вони оглядали голубий заморожений степ. Незабаром слідом за вершниками з'явилася довга колона. Люди їхали саньми, йшли пішки. Серьожці здалося, що в одному гурті він впізнав серед крокуючих кремезну постать секретаря обкому — в білім кожушку, з автоматом на грудях.

Потім колона, звернувши на північ, зникла, розчинилася в синюватій нічній імлі.

— Куди вони? — обернувся Іллєвський до Сили Гавриловича.

— Звісно куди: окупантів бити!

І знову рушили обидва крізь хрусткий степ, у голубінь, попід холодні зимові зорі.

XVII

Наступного дня Серьожка збирався в Полтаву. Хоча тут, на цьому белебні, йому дуже сподобалось і тьотя радила залишитись, проте хлопець таки лаштував свої лижі. Він мусить бути в Полтаві, він людина обов'язку!

Радісно розбурханий, вже уявляв собі, яким тоном він доповість товаришам про цю поїздку, про зустріч з секретарем обкому, про вказівки, одержані від нього. А яким жестом він передасть Лялі оцей партизанський подарунок для молодих підпільників — торбинку ракет!

— Ти б таки, Сергійку, не йшов сьогодні,— радила тьотя Даша.— Дивись, як уже сніг зривається по полю. До вечора може захурделити таке, що й світу не побачиш...

— А як бійці на фронті, тьотю Дашо? Хурделить чи не хурделить, а війна передишок не знає...

Раптом тьотя Даша зупинилась проти вікна, рвучко припала до відталої шибки.

— Ой, що це з нашими дівчатами? Марійка кров'ю заюшена!

Серьожка скочив на ноги.

Через подвір'я Люба вела під руку Марійку, а та хапала на ходу жменями сніг і прикладала собі до носа, тамуючи кров. Ніс її був зовсім розпухлий. Потримавши якийсь час сніг біля носа, вона кидала вбік почервонілий злипок і хапала свіжий. Де вона пройшла, вслід червонілись по снігу такі розсипані червоні злипки.

Серьожка простоволосий вилетів на ганок.

— Що з тобою, Марійко? — він уперше непомітно для себе назвав її на «ти». Тримаючи ніс у снігу, вона глянула на хлопця з-під хустки і засміялась йому очима.

— Її шеф ударив! — сказала Люба за подругу.

— Давай сюди,— гукала тьотя Даша,— треба щось прикласти!

— Вже нічого,— сказала Марійка удавлено, крізь пальці.— Не йде.

Серьожка взяв її під руку, а Люба одразу пустила, відчувши, що так треба. Брат обережно зводив дівчину на ганок. Марійка на цей раз не соромилась, що хлопець вів її під руку, а, навпаки, ступала поруч нього з гідністю, майже гордовито, ще й на подругу озиралась: ну як воно, мовляв? Нічогенька пара?

— Як це трапилось? — звернувся Серьожка в хаті до сестри, коли тьотя Даша поралася біля Марійчиного носа, прикладаючи до нього мокрий рушник.

— Я там не була,— сказала Люба.— Я заховалась в яслах у соломі.

— Ти й звідти все бачила, як миша з нори,— сказала крізь рушник Марійка.

— Цирк, просто цирк,— сміялась Люба.

— Ти, Любко, розповідай толком,— нервувався Серьожка, думаючи, що все це має якийсь зв'язок з листівками.— Розповідай по порядку!

— Ідемо ми вранці на пташарню,— слухняно почала Люба,— коли бачимо — на фермі легкові машини між корпусами. А тут Вінько якраз біжить, батогом вимахує. «Давайте,— каже,— дівчата, в овечник, німці овець на пластинку записуватимуть». Вбігли ми в кошару, аж там повно: ходять між вівцями і шеф з перекладачем, і ще якісь німці з ними, і управитель, і зоотехнік, і наші робітники — свинарки, чабани, фуражири. Німці з якимись булькатими апаратами носяться, штовхаються між овець, як вовки, щось поджеркують, а перекладач пояснює. «Буде,— каже,— передача, піде звідси по всій Європі. І в Францію, і в Бельгію, і в Голландію», і ще кудись. Як, мовляв, швидко відновляється на Україні господарство без більшовиків під німецьким проводом. Під боком у фронту, мовляв...

— Де той фронт! — зітхнула тьотя Даша.

— Вони й прибрешуть... Фронт поруч, мовляв, а ми вже керуємо, наводимо лад, і Україна під нашою рукою щаслива...

— То, мабуть, від Геббельса,— висловив догадку Серьожка.— Від обербрехуна.

— Поставили вони якийсь апарат,— розповідала збуджено Люба,— шеф став біля нього і сказав промову. Нічого ми не розібрали, тільки «україне», «швайне», «мільхен»... Потім перекладач звертається до чабана і каже: «Їм треба, щоб баран забекав».— «Хай бекне»,— каже дід чабан. «Так він не бекає».— «А що ж я йому зроблю, коли не бекає?» Крутили, крутили того барана, а він ні бе ні ме. І шеф розсердився, і перекладач теж. Знову до чабана: «Ми не маємо часу чекати, ми поспішаємо, треба, щоб баран бекнув!» Чабан мовби злякався, виструнчився по-солдатському. «Я ж кажу, хай бекне,— відповідає він і дивиться у вічі перекладачеві.— Хіба ж я йому забороняю?» А баран витріщив баньки на шефа і мовчить.

А шеф на нього і теж мовчить. Тоді один з фашистів розлютився і, недовго думаючи, сам по-баранячому: «Бе! бе! бе!..» Ми пирскаємо з Марійкою в рукав, а німець — той і не всміхнеться.

— Коли він бекав, на нього всі вівці дивилися,— чмихнула Марійка крізь рушник.

— Чекайте, це ще не все! — вигукнула Люба.— Після цього вони стали скликати всіх і штовхати в тамбур. Я, наче мене хто напоумив,— плиг у ясла і прищулилась, лежу, в щілинку виглядаю.

— Я теж в ясла хотіла, так він мене за плече вхопив,— сказала Марійка,— «Панінка, сюди!» — кричить...

— Я бачила, як і тебе, і діда Левона вхопили, і Вінька, доярок, і свинарок, і навіть зоотехніка схопили заодно. Зігнали в тамбур, виставили в два ряди, як хор, а спереду навпроти них апарат той, що записує...

«Співайте якусь українську»,— наказує перекладач. Всі переглянулись між собою і мовчать. «Що ж ви,— каже,— мовчите? Хіба ви,— каже,— не знаєте українських пісень? Український народ співучий... Тож починайте». А всі знову мовчать.

— А в Наташі сльози кап-кап,— каже Марійка.— В неї ж такий голос!.. Завжди виводила!..

— Тоді шеф щось миркнув перекладачеві, і цей теж вліз і став поміж фуражирів. «Добре,— каже,— я сам почну, але хто не підтягуватиме... дивіться мені». І почав:

На вгороді ве-ерба ря-а-а-сна...

— І що ж,— Серьожчині очі стали великими, а чорні стрілки брів злякано скакнули вгору,— підтягували?

— Підтягували,— стримуючи сміх, розповідала сестра.— Дивиться шеф, справді, роти у всіх відкриваються, наче тягнуть усі, а чути тільки одного перекладача, що реве, як бугай. Німці нервуються біля своїх апаратів. А шеф тим часом підходить до діда Левона і наставляє вухо йому до рота. А тоді — хляп діда по вуху. «Ти,— каже,— симулянт, ти,— каже,— не співаєш». Підходить до другого, а той також рота роздирає аж до вух, а звуку не дає ніякісінького! І третій, і четвертий — всі так лише позіхають, як риби. Наче хор німих.

— Коли він, перевіряючи, наставив вухо до мого рота,— сказала Марійка,— я хотіла плюнути йому в вухо. Таке волохате... Аж злість взяла!

— А ти теж тільки губами водила? — спитала Марійку тьотя Даша.

— Атож. Ще співати йому... Всі зівають, і я зівала. Він мене за руку як щипоне і сичить: «Ти осель!»

— А що потім було! Ой, що ж було! — Любка захоплено глянула на подругу. Марійка, світячи з-під рушника, підбадьорила її очима.— Шеф швидко заговорив до перекладача, той знову вискочив до нього, потім оскалився до робочих, як підлиза, і перекладає: «Це, мабуть, старовинні пісні, і молодь уже їх не знає. Виберіть, дівчата, самі собі до смаку таку, знаєте, голосну, широку, українську, ну?» І раптом,— Люба аж задихалась від сміху,— раптом я чую Марійчин голос:

Широка страна моя родная...

Серьожка гаряче, як крізь сльозу, глянув на Марійку:

— Невже? Так і почала, Марійко?

— Так.

— Так, як учора ми тут з тобою співали, Серьожко! — вигукнула Люба.— Тільки перекладач не дав їй далі. Крикнув щось шефу, шеф витріщив очі і з розмаху її кулацюгою просто в обличчя. Вона і впала!..

— Я не впала,— сказала Марійка тихо,— мене чиїсь руки ззаду підхопили і підтримали.

— А шеф лютий, аж посинів... Почав усіх товкти, хто під руку попадеться. Навіть свого перекладача ледве в пику не затопив. Сміха!.. Потім посідали в машини і загурчали до контори.

— Не до контори, а до полонених,— поправила Марійка.

— Ага, я й забула, Вінько-водовоз казав же... Він на бочку й за ними погнався.... «Шеф,— каже,— думав, що коли полонені під конвоєм, так одразу йому заспівають».

— Теж не співали?

— Стояли, кажуть, всі, як один, зціпивши зуби,— навіть рота ніхто не розтулив. Шеф наказав з усіх

зняти сирицеві постоли, які він їм видав на тому тижні, і ганяти босих по снігу три години...

— Я ж казала, що там усі наші,— підшморгуючи розпухлим носом, промовила Марійка.— Бо як тільки їх пригнали з полтавського табору, то перекладач спитав, хто з них перебіжчик, тобто сам перебіг до німців. «Вийдіть,— каже,— такі, пан шеф дасть вам легшу роботу».

— І багато вийшло?

— А ні один! Стоять і в землю дивляться...

— Серьожко,— звернулася до брата Люба,— а то й справді такі апарати, що і в Франції могли б усе крізь них почути?..

— Що — все?

— Як Марійка заспівала «Широка...»

— Думаю, що могли.

— Я ж так і знала! — просяяла Марійка.

Опівдні Серьожка вирушив на Полтаву.

Сніг каламутився, зриваючись у заметіль, співав під лижами, вітер підгонив у спину. За радгоспом Серьожка ще раз оглянувся. Крізь сиву імлу червонів напис на черепиці майстерні.

— Чудово! — сказав Серьожка. Вуха йому щипало, мамина хустка лежала в кишені.

Чи тому, що завдання було так вдало виконано, чи від того, що мамі він привезе хороші вісті про Любу, про те, як вони тут цілий вечір хихотню справляли, чи тому, що Марійка напливає на нього крізь сніг золотими крапелиночками,— хлопець не знав чому, тільки йому було так, що він не йшов на лижах, а справді летів, вони аж співали під ним. Був зараз сам для себе молодим життєлюбцем Уленшпігелем з птахом на плечі, з піснею на вустах. Які хороші на світі є люди!.. І секретар обкому, і Марійка, і тьотя Даша, і Люба, і дід Левон, що не захотів бекати перед німцями... Серьожка хотів би завжди говорити з такими людьми тільки мовою пісні! Мчався понад землею дужим підлетом, ледь торкаючись її бамбуковими палицями, легкими, мов крила.

Вітер розгулювався, день сутенів, сивіло поле, стаючи з білого попелястим, як розвихрена металева пилюка.

З цієї каламуті вже далеко від радгоспу назустріч

Серьожці несподівано виринула колона чоловік з тридцять. Люди йшли по двоє, відкотивши на вуха пілотки, мовчки подавшись навпроти зустрічного вітру. Всі були в сірих, забитих снігом шинелях, всі — босі. Тільки озброєні конвоїри ішли по боках у чоботях.

Іллєвський, не затримуючись, пролетів повз конвоїрів, дужче звичайного вдаривши своїми бамбуковими крилами.

Обличчя його після цієї дикої картини одразу втратило юнацьку безтурботну ясноту і ніжність, спохмурніло, затвердло, мов обморожене до білої крихкості. Добившись до шляху, зрівняного снігом і помітного тільки по лінії телеграфних стовпів, Серьожка ще раз озирнувся. Ні колони, ні конвоїрів уже не було видно — сама лиш вируюча попеляста туманність.

Хлопець мчав вподовж шляху, лижі сичали під ним, як зміюки, стовпи бігли назустріч і зникали за спиною один за одним. Сивим, металевим попелом вихрилося все — від землі до неба, забиваючи рот, застилаючи зір. А він, стискуючи зуби, ішов тим же упертим підлетом, орієнтуючись по високих стовпах, а пекуча думка вкладалась сама у ритми:

Розлютованим диким звіром
Завиває в степу зима,
Білі ідуть конвоїри.
Біла тьма.
Біла тьма у степах голосить,
Полонених валить з ніг.
Ідуть полонені босі —
Горить сніг!

XVIII

Відбушувало, намело, вляглося. Стояли безвітряні сонячні морози.

Небо вдень мигтіло твердою порцеляновою блакиттю, а ввечері, при заході сонця, воно бралося грандіозним палахкотливим рум'янцем, відсвіти його падали рожевістю на сніги, і все це холодне світіння небес і мерехтіння снігів єдналось, зливалось, виповнюючи всю просторінь між небом і землею дивним мигтінням, танцем світла, фантастичним грайвом кольорів.

В таку пору над Полтавою, вперше після довгих місяців розлуки, з'явився радянський літак. Він ішов невисоко, з великою швидкістю і був сріблясто-рожевий. Щоб Полтава побачила, хто він такий, літак, як птах, трохи вигнувся до сонця, і на блискучім крилі спалахнула червона зірка.

Люди висипали з будинків і, підвівши голови, стежили, як він упевнено шугає між клубуватими вибухами зенітних снарядів. Скільки спраглих поглядів, безмірно вдячних і невичерпно радісних, мусив би відчувати на собі той льотчик, на долю якого випав цей незабутній політ! Скільки очей, сповнених то тужби, то палкої молодої відваги, линули у цей момент у високість до нього!.. На Кобищанах стояла, відкинувши назад голову, слухаючи рівний гул мотора, жовтоволоса, не знана льотчиком дівчина Ляля Убийвовк. Стояла як зачарована музикою недосяжних далеких світів. На подвір'ї заводу «Метал», затискаючи масний ключ у руці, зупинився високий юнак у сірій замасленій шинелі. Здавалось, його поривний погляд потягне за собою все тіло і воно, відірвавшись від землі, полетить до сріблястої птиці, як металева стружка до потужного магніту. З Первомайського проспекту, може, і зовсім не помітного тому льотчикові з висоти, стежив за літаком Іллєвський, повертаючись на місці, ведучи за ним ясний погляд, як за своєю барвистою заповітною думкою. Серед Корпусного саду зупинився нахмурений Сапіга, стиснувши міцні щелепи. Вони нервово смикалися після кожного небезпечного для літака вибуху зенітного снаряда. А внизу, на глибокому Подолі, спершись один об одного плечима, стояли серед юрби сусідів Борис і Валентин.

Вся Полтава дивилася в небо.

Зенітки скаженіли, б'ючи й б'ючи десь із району аеродрому. А він, високий гість, мов заворожений бажаннями тисяч сердець від усякого лиха, вишуговував над містом справді як сокіл. Він наче знущався з тих скаженіючих зеніток.

— Запевняю тебе,— штурхав Борис Валентина в плече, не відриваючись поглядом від неба,— запевняю, що там сидить у кабіні молодий Чкалов! В усякому разі, чкаловець!.. Ти дивись, що він виробляє! Що він тільки виробляє! — Борисове кепі сповзало на потилицю.

— Дає клас,— згоджувався Валентин.— Це «яструбок» нової системи. Вперше такого бачу.

— Запевняю тебе, Валько, що той чкаловець родом з Полтави,— висловлював Борис нові догадки про пілота.— Хіба мало наших полтавчан — відважних льотчиків? Карташов, Лимаренко, Мальований — вони ще на Халхин-Голі відзначилися!.. Це не інакше, як хтось із них!.. Уявляєш собі, Валько, як це йому над рідним містом з'явитись, шугонути в небі, побачити і рідні квартали, і сади, і собори, і пам'ятники...

— Пам'ятників звідти не видно,— зауважив Валентин.

— То на яке око... Тьотю Насте! — гукнув Борис через дорогу сусідці.— Це не ваш Володя в гості прилетів?

Жінка дивилася в небо, як заворожена.

— Може, й мій...

Це був не простий, звичайний політ, це було справжнє свято людської енергії, буйство молодого духу, вигравання міцніючої сили, втілене у нестримних красивих віражах. Мовби в цьому польоті вже передчувались майбутні надберлінські польоти, передчувалась далека поезія перемоги.

В цей вечір літак не кинув жодної бомби. Але чи не більше, ніж вибуховою силою авіабомби, німці були приголомшені саме цим буйним каскадом радісних віражів, сміливим зухвальством невідомого пілота.

— Лялю, він не літає, він наче грає, впивається своїм польотом,— шепотіла Надія Григорівна, стоячи з Лялею в садку.— Грає, як молоде орля, що відчуло вже власні крила і вперше знялося в небо!

Ляля мовчала.

— Мамо, то Марко,— згодом сказала вона, стежачи за літаком невідривним поглядом.— Я певна, що то Марко.

Літак, покружлявши над містом, ліг курсом на схід, набираючи висоту і скупчуючи на собі останні відблиски сонця. Вибухи снарядів у вечоріючім небі ставали дедалі помітнішими.

Наступного дня Лялю одвідав Безрукий. Одразу ж після його візиту в Іллєвського відбулася коротка нарада. Ляля повідомила товаришів, що тепер треба чекати повторних нальотів. Треба готуватись до зустрічі.

Такий наказ було одержано від товариша Купріяна через Безрукого. Готуватись! Зустрічати!.. Ляля і Пузанов найважливіше брали на себе...

В цей день Надія Григорівна помітила, що донька готується до чогось незвичайного. Не стільки навіть помітила, скільки відчула вразливим чуттям матері щось особливе в Лялиній поведінці, мимоволі ловила найтонший її нервовий порух, що прохоплювався в дівчини, коли вона згортала серветку, чи позирала у вікно, чи одягалася. Внутрішня напруга, сторожкість. Навіть вії в доньки були сьогодні якісь ніби насторожені.

— Ти наче перед вінчанням,— сказала мама, дивлячись, як старанно Ляля вкладає перед люстром свою зачіску.

— Який же він був, мамо, вчора,— говорила повільно Ляля, не обертаючись від дзеркала.— Наче прилетів з іншого світу — прозорого, весняного, сміливого...

Зрештою, сьогодні вся Полтава була в радісному збудженні після вчорашніх відвідин. Забігав на хвилинку Сапіга, незвичайно привітний, і насамперед звернувся до тьоті Варі та до Надії Григорівни немов з поздоровленням:

— Бачили?

— Хто його не бачив,— відповіла тьотя Варя лагідніше, ніж звичайно.

Потім Сапіга зачинився з Лялею в її кімнаті, і з півгодини вони про щось енергійно радились. З уривка мимохіть (чи й не зовсім мимохіть) підслуханої фрази тьотя Варя зрозуміла, що Сапіга щось приносив Лялі і чимось навчав користуватись.

— Чого він може її навчити? — скаржилась потім тьотя Варя Надії Григорівні.— Вона й без нього вчена.

Незабаром Сапіга пішов, а за ним через кілька хвилин вийшла з дому й Ляля. В цей день знайомі бачили її то на Жовтневій, то біля кінотеатру, то вона проходила під руку з якимось юнаком повз центральний міський ресторан, де тепер був ресторан тільки для німців — nur für Deutsche. Вечорами там збиралась тилова офіцерня.

Обличчя Лялине було в цей день щасливе, з тінню тої щасливої боязкості, розбентеженості, яка з'являєть-

ся в дівчат справді лише перед довгожданим одруженням.

— Чи вона часом не виходить заміж? — говорили серйозно про Лялю ті знайомі, хто бачив її в цей день.

Повечерявши дома, Ляля знову зібралася йти.

— Може, я затримаюсь, так ви тут не хвилюйтесь, будь ласка. Без паніки.

Мама проковтнула зітхання. «Не хвилюйтесь...» Хіба це можливо для матері — не хвилюватись? Хіба вона буває коли-небудь хоч на мить спокійною після того, як Ляля вийде за поріг! А надто ж сьогодні, коли донька, виходячи, вже біля дверей обернулась і обвела поглядом кімнату і рідних, немов прощалася.

Знала б мама, де зараз її Ляля, її ніжна, тендітна «мамина донька»!..

Сидить вона в підвалі зруйнованого кількаповерхового будинку. Під нею холодна металева покруч та бита цегла, а над нею — зорі, алмазно чисті зимові зорі.

До війни Ляля часто бігала до цього будинку, де жила одна з найулюбленіших її вчительок Віра Минівна Кричевська. Тепер від будинку залишилась тільки клітка, короб, вигорілий всередині, занесений снігом. У підвалі, який, мабуть, правив мешканцям на початку війни за бомбосховище, зараз було навалено повно різного металевого брухту. Ляля стояла посеред тієї захараще ної ями і дивилася вгору. Як із занедбаного, вимерзлого до дна колодязя, виднівся звідси шмат зоряного неба над головою. Зорі, зорі!.. Колись дивилась на вас з обсерваторії, вивчала вас у телескоп! Не думала, не гадала вивчати вас ще й з таких цегляних колодязів-телескопів. А бачить вас і розуміє вас звідси краще, ніж з обсерваторії Харківського університету.

Важкі стіни дихали холодом, як вічна мерзлота. Не вірилося, що тут колись жили люди, жила ота делікатна і зовсім сива Віра Минівна і Ляля бігала до неї в куценькому платтячку з наївними стрічками в тоненьких косичках. Потім вона, уже стрункa, блакитноока десятикласниця, приносила сюди з подругами учительці квіти, перший синій весняний сон. А ще пізніше — студенткою — приходила в гості, і кімната Віри Минівни уже здавалась їй меншою, ніж раніше,

і сама Віра Минівна здавалась меншою. Вона не знала тепер багатьох речей, що їх знала Ляля, і дівчині жаль було своєї старої доброї вчительки. Віра Минівна боялась відстати від науки, прагнула «йти в ногу» і ставила своїй учениці такі запитання з астрономії, які Лялі здавались просто наївними. Однак дівчина приховувала це від учительки і відповідала серйозно, терпляче та якомога ясніше. Часто Віра Минівна просила дівчину щось продекламувати, і Ляля читала:

Добро втратити — небагато втратити!
Честь втратити — втратити багато!
Втратити мужність — втратити все!
Тоді краще було б не родитись.

І вчителька, дивлячись на неї, схвильовану, понад міру заглиблену в читане, говорила:

— В тобі, Лялю, почуття обов'язку було завжди найсильнішим почуттям. Взагалі в своєму класі це я в багатьох з вас помічала.

— Ви помічали, Віро Минівно? — сміялась Ляля.— А хто ж нас виховував саме такими? Хто навчав нас ставитися з презирством до тих, що можуть жити безтурботними метеликами? Хіба нема і вашої частки в цьому, Віро Минівно?

Хто міг передбачити тоді, дивлячись на неї, життєрадісну десятикласницю чи студентку, у віщо виллються згодом ці думки про обов'язок? Якій ворожці під силу було сягнути в безхмарну дівочу долю, пророкти, що на дні будинку, де мешкала твоя вчителька, в цій задичавленій ямі, стоятимеш, дівчино, з холодною ракетницею, затиснутою в руці?

Наставивши вухо з-під беретки, Ляля вслухалася в небо, наче воно могло до неї заговорити. А воно мовчало, і дівчині чути було тільки глухі звуки бравурної музики, що долітали з ресторану.

«Як там Льоня влаштувався? — думала вона з деякою тривогою.— Хоча б нічого не трапилось, хоча б усе обійшлось щасливо!..»

Після того, що сталося між ними в ту ніч у садку на Кобищанах, Ляля не лише не сердилась на Леоніда, а, навпаки, він став для неї ще кращим другом. Можливо, їй, як дівчині, і справді трохи лестило те, що вона викликала в ньому такий потяг до себе.

А головне, що саме в ту ніч своїм благородним зреченням її, бажаної дівчини, в ім'я іншого Леонід одразу виріс у Лялиних очах. Хоча вона добре знала, чого все це йому коштує, проте, зустрівшись з нею наступного дня, Леонід тримався так, мовби між ними нічого не сталося або що він принаймні про все вже забув. Більше вони про це не говорили, хоча Льоня, як і раніш, при нагоді знов проводжав її вночі. Лялі було приємно, що вона помилилася в Леонідові. Доти, правду кажучи, вона вважала розхристаного танкіста здатним навіть на вульгарність. Принаймні не дуже вибагливим у таких речах. І зараз їй було не лише гарно, що він так одразу і до кінця зрозумів її, а, навпаки, вона навіть трохи шкодувала, що це кінчилося так одразу, бо вже не могла тепер сперечатися з ним, боронячи своє почуття до іншого. (А їй хотілось би боронити його й боронити!)

В цей час, як Ляля думала про Леоніда, він — по той бік ресторану — сидів, розставивши ноги, на дні забутого серед руйновища водопровідного люка. Він теж слухав височінь із своєї ополонки і нічого не чув, окрім звуків бравурної музики, які долітали до нього, наче з могили. Ноги Леонідові в поганих чоботях закоцюбли, курити хотілося, як в окопі. Здавалося, що якби тільки закурив, так і зігрівся б.

«Як там Ляля? — думав він.— Напевне, вона прийшла в туфельках... Звичайно, в туфельках. Якби це в нас дома, то я взув би її в піми. Вона, мабуть, і не знає, що таке наші сибірські піми!.. Та хоч би вже швидше летіли!»

А височінь, подзьобана зорями, мовчала.

«Чому ж вони не летять? — думала Ляля, з гарячим нетерпінням поглядаючи вгору на зірки.— Ну, чому вони не летять? Та хіба ж у них одна Полтава? Може, цієї ночі літають над Харковом або десь над Бобруйськом...

Але ж... чому вони не летять?

Їй хотілося гукнути з цього дна щосили вгору: «Летіть же, рідні, летіть!.. Поміж високими зорями летіть! Не збивайтеся з курсу в темному піднебессі, почуйте мій голос і летіть просто на мене! Не думайте про те, що буде зі мною!..»

З невимірних космічних глибин дивилися на неї спокійні, холодні зорі.

В цей вечір ніхто не прилетів.

Наступного — теж ніхто.

Але й на третій вечір і Ляля, і Пузанов були на своїх місцях. Вони тепер стали досвідченіші і, йдучи на своє чергування, обоє одягалися тепліше. І чергували майже спокійно, не хвилюючись, як перший раз. Немов відстоювали свої години на посту. Леонід уже ухитрявся навіть закурювати з рукава у своїй довбанці, хоч Ляля про це й не знала. «Будемо чергувати хоч місяць,— думала Ляля з холодною твердістю.— Колись таки діждемось».

І саме в цей вечір діждались.

Спочатку Ляля думала, що десь далеко гуде авто. Потім стало чути, що гул іде не низом, а горою. Немов стримано загули-забриніли морозні зорі від високої перенапруги.

Лунко вдарили зенітки. Крізь їхню тріскотнечу гул наближався, ріс, охоплюючи все небо над містом, і разом з тим ростучим рівним гулом росло у Лялі почуття безстрашності, терпкого молодечого зухвальства. Хотілося вискочити із своєї схованки, об'явитися всьому місту, з тайного зробити нетайне: «Це я накликала цю грозу і жду її, і вона йде!»

І раптом той гул, наче з'єднавшись в суцільний висвистуючий струмінь, ринувся з висоти вниз і розлігся громом. «Над Південним вокзалом!» — радісно майнуло Лялі, і майже одночасно з цим загриміло в протилежному кінці міста. «Над аеродромом!» — догадалася Ляля і, відскочивши до стіни, високо підняла руку з ракетницею: мотори, здається, ревіли над самою головою. По темному небу перебігла маленька тінь, закриваючи зірки, і знову за нею спалахнули ті ж самі зірки немов ще яскравіше. Ляля вистрілила, подумавши, що, можливо, гостра бомба, вагою з півтонни або й тонну, зараз засвистить до неї в цей коробколодязь, і височенні важкі стіни розсиплються вщент, і від неї самої не залишиться найменшого сліду. «Можливо!» — подумала вона і вистрілила вдруге.

Як тільки перша ракета з блискавичною швидкістю зашипіла у височінь, загинаючись над рестораном, в цей момент з протилежного боку їй назустріч, мигнувши, помчалась друга, і вони, мов обійнявшись угорі, розсипались сліпучим сяйвом. Сотні очей побачили ці вільні сліпучі обійми над Полтавою, що

яскраво — наче стався вибух двох зірок — спалахнули, освітивши кілька кварталів унизу. Стало на деякий час видно, як удень.

«Ми хоч там обнялися з тобою!» — подумав Леонід.

Не бачила цього тільки сама Ляля з своєї глибокої схованки. Вже після третьої ракети, яка не спалахувала занадто довго,— Лялі взагалі здавалось, що ракети, свистячи одна одній вслід, чомусь і летять, і спалахують занадто повільно,— вона почула, як могутній свист розгортається в неї над головою, врізаючись виючим звуковим конусом-перевертнем уже поміж самі стіни. Небо потемніло, зараз обваляться стіни, все злетить у повітря. Вона закрила обличчя руками і кинулась наосліп кудись у куток, в'язнучи в металевій покручі, вже відчуваючи на собі вагу обвалених стін. І в той же час їй було незвичайно легко на серці, ніскільки не шкодувала за вчинене — навіть якщо зараз сама опиниться під руїною! Якби вона могла викликати стократ страшнішу силу, то викликала б її.

Здригнулися стіни, блиснуло вгорі все небо, ударило громом десь поблизу. «Мабуть, оце!» — мигнула Лялі думка про ресторан. І ревіння моторів, і трахкання зеніток, і вигрім могутнього вибуху — все було неймовірним, швидким, як бурхливе бушуюче сновидіння.

Гуркіт стих, все вгамувалось одразу, тільки мотори, віддаляючись, ревіли ніби ще дужче, розлючені боєм.

Ляля вихопилась з ями і кинулась бігти попід стінами, маневруючи поміж ними, як у заплутанім лабіринті. О, цей лабіринт вона добре знала!..

Гарячий, нудотний, як отрута, запах вибухової хвилі сповнював повітря, на снігу тріпався відблиск близької пожежі. Ляля перескочила до паркану і, перебігаючи під ним, озирнулась. Розвалений ресторан палав. Він понижчав, осів, даху на ньому вже не було зовсім.

Гул моторів, скрекіт зеніток віддалявся. І в цей час над рестораном несподівано знялися ще одна, друга, третя ракети.

«Що він робить? — вжахнулась дівчина, перебігаючи попід парканами та між деревами і оглядаючись

на ракети великими від захоплення очима.— Що він робить, божевільний?..»

Вже на Кобищанах в умовленому місці — в садку — її наздогнав захеканий Льонька з ракетницями в обох руках, у розхристаній шинелі.

— Ти навіщо стільки палив? — накинулась на нього Ляля, сяючи очима.— Адже ж і так влучило?

— Пряме влучання! — вигукнув Льонька.— Тільки мені ще хотілося, вибач, Лялю... Думав: хай ще повернуться і фугонуть так, щоб одна вирва! Щоб вода виступила на тому місці, де сиділа їхня джаз-банда! Мені та джаз-банда за три вечори всі кишки вимотала!

— Добре, що так обійшлося,— шепотіла Ляля.— Як це добре...

Фрунзенською з дзвоном пролетіла німецька пожежна команда.

Пожежі вставали над Південним вокзалом, над аеродромом і в центрі міста. Ніби, виростаючи з землі, перегукувались червоним майвом величезні прапори.

— Новий танковий полк,— сказав Льоня, дивлячись за озагравлене місто.

Він з вдячністю подумав про радгоспівську дівчинку Марійку, яка, з Серьожчиних оповідань, досі вставала перед ним тільки поетичною легендою.

Цілу ніч, до самого ранку, команди німців добували з руїн ресторану трупи офіцерів.

Вранці похоронна процесія розтяглася на всю Гоголівську від пам'ятника до ліхтаря, на якому був повішений підліток в армійських черевиках. Ховали на окремому німецькому цвинтарі, відкритому цього дня в Полтаві.

Акуратно розмірений цвинтар був, як і ресторан, для окупантів: nur für Deutsche.

А живим ще довго ввижались ночами ті буйні ракети, що стрімко вихопились в небо назустріч братам і, обнявшись, розсипались над містом високим сяйвом, освітивши вулиці й квартали, як удень.

Частина друга

І

З самого ранку в лісі точився бій. Стрілянину було чути в усіх навколишніх селах. Жінки-солдатки, що, за браком худоби, самі тягали по полю борони, зупинялись і, відпустивши шлеї, тривожно вслухалися.

— Хоч би вискочили. Хоч би врятувались.

Сонце вгрівало, земля парувала. Подих весни котився, теплий — долом і свіжий — попід голубим небом.

Німці все тугіше затискували загін товариша Купріяна. Вони наступали на нього з лівого берега Ворскли, маючи на меті притиснути його за річкою до гори і винищити або забрати в полон. Німцям допомагала поліція, зібрана ради цієї операції з кількох районів — Великобагачанського, Санжарівського, Шишацького і з самої Полтави. Все заворсклянське підгір'я на правому березі, вкрите лісом та чагарями, викручене за довгі роки кручами, тріщало й димилося. Німці пустили в хід не лише кулемети та автомати, вони садили по тих глинистих кручах навіть з ротних та батальйонних мінометів. Здавалося, що після довгого затишшя тут знову відкрився фронт.

А з усього загону живим залишився вже тільки сам товариш Купріян.

Його вірні друзі по зброї, котрим він іще на світанні давав бойові накази, тепер залягли по підгір'ю навік.

Без шапки, з кашне на шиї, в підбитому хутром простім піджаці, командир загону важко ступав глибоким бурчаком, по дну якого назустріч, з гори, шуміла каламутна вода з останніх снігів. Злежані пласти почорнілого снігу ще де-не-де затримались по тіньовому схилу бурчака. Сніг уже був наче побитий шашелями.

Внизу за спиною командира весь ліс повнився безладним гелготом наступаючих, гамором стрілянини. По верху кручі кулі вшивались у мокру глину. Коман-

дир загону іноді поглядав на те вшивання — неуважно, байдуже. Не пригинався, не набавляв ходи, не озирався. Лише коли багатоголосе цькування, наближаючись, ставало особливо пронизливим і верескливим, він дерся по схилу кручі, вганяючись руками в глину, і виглядав униз з-за свого природного бруствера. Німці йшли лавами, розкинувшись по всьому підгір'ю, стріляючи на ходу наосліп. Командир загону, не хапаючись, цілився і давав кілька поодиноких пострілів. Котрийсь із передніх хапався за груди, гвалт навкруги вибухав ще дужче, командир загону знову спускався на дно і рушав угору, не накидаючи автомата на плече, а несучи його під пахвою, мов сувій паперів. Спокійно дивився перед собою сухими, роз'ятреними очима. Зачесаний назад чуб лежав на голові гладенькими пасмами — шапка, видно, місяцями не скидалася ні вдень ні вночі, щільно пригладжуючи його. А зараз командир загону йшов без шапки, немов на трибуну.

Всі його товариші вже залишилися внизу. Останніми впали бригадир радгоспу «Жовтень» Платон Рудченко та інструктор райкому партії Андрій Бутко, перший його помічник. Куля попала Буткові в потилицю, коли вони підіймались уже цим бурчаком. Бутко, весь у глині, не скрикнувши, упав на дно струмка, і вода завирувала навколо, змиваючи з нього глину. Товариш Купріян запам'ятав, як суворе Буткове обличчя наче линяло тоді на очах.

Гвалт наближається, іде по п'ятах.

Котра зараз година?

Командир загору повільно дістав з кишені важкий кіровський годинник. Годинник розщеплений кулею. Коли це сталося? Адже, здається, жодна куля не чиркнула його. Принаймні він нічого не чув. Котра ж година?

Сонце підіймається все вище й вище. Напевно, воно ще підіймається. Де той вечір? Як високо ходить сонце весною!

Якщо вдасться перебратися на північний схил гори, там буде краще. Він спуститься в яр і яром вийде знову до Ворскли. Не доходячи третьої бригади артілі «Паризька комуна», він перейде річку вбрід. Німці, звичайно, не знають того броду. Вони шукатимуть човнів і затримаються. До вечора він встигне

дійти до бази лісництва. А якщо річка розлилася від повені так, що нема вже ніяких бродів? Тоді він піде просто в «Паризьку комуну» і там йому дадуть душогубку.

В «Паризькій комуні» у нього багато друзів. Учасниця Всесоюзної сільськогосподарської виставки Ганна Олешко, її шістнадцятирічний син Павлик теж був у нього в загоні. Вона ще не знає, що Павлика вже нема.

Голоси німців чути десь зовсім близько. Командир загону підіймається над стіною кручі і бачить, як вони деруться за ним по схилу скрізь, мов сарана. Безладний лемент команд, невщухаюча лускотнява пострілів. Але видно, що переслідувачі його не бачать. Ліворуч кільканадцятеро їх обережно повзуть до іншого рівчака, тримаючи напоготові гранати з дерев'яними держаками. Нижче, за звивистим поворотом, збігаються, юрмляться в гурт. Мабуть, натрапили на Бутка або на когось іншого з товаришів.

Командир загону довго націляється в ту групу і дає один постріл, другий. За суцільним ревом його пострілів майже не чути. Німці розгублено дивляться, як упав один серед них і другий. Вони не второпають, звідки по них б'ють. Не знають, куди ховатися, звідки небезпека. Непорозуміло тупцюють на місці, поводячи, мов гусаки, своїми головами на всі боки. Один вказує рукою кудись вниз, у чагарники. Командир загону натискує ще гачок. Але пострілів нема. Він натискує вдруге. Все.

Набої кінчились.

Ковзаючись, він спускається до струмка і знову бреде вгору виру́ючим потоком. Вода швидко злизує глину з його чобіт.

Хто ж прийме парашутистів, якщо загін перестане існувати? Вони викинуться вночі десь у степу над землею радгоспу «Жовтень», де був на початку війни тимчасовий аеродром. Вони сподіватимуться, що внизу їх зустрінуть друзі.

...Сам командир і сам боєць, один автомат і жодного набою в ріжку.

Обіруч по узгір'ю тріщать, вибухаючи в голих деревах, міни. Наступаючі б'ють по всьому схилу, наче командир загону відходить не сам, а разом з усіма своїми товаришами.

А хіба ні? Чому ж тоді, залишившись сам, він не почуває самотності? Цілий ранок його не покидає закорeніла, нездолання певність у тому, що це таки не кінець. Адже залишається на сході величезна Червона Армія, залишаються інші загони, зокрема той, що зараз веде бої в Гадяцьких лісах вподовж залізниці... В кожному районі діють підпільні організації. В самій лише Полтаві їх кілька. Одна з них — група «Нескореної Полтавчанки». По завданню зверху він досі скеровував і направляв її діяльність. Власне, ця група поступово перетворилась в частку його власного загону, стала одним з його відгалужень. Надійна, згуртована група. Правда, гарячі голови, часом бракує витримки... Як тепер там їм складеться? Адже не піде вже більше до них Безрукий з докладними вказівками та інструкціями... Його вбито ще на світанку на тому березі Ворскли. Крім того, парашутисти... Вони спустяться в районі дій Купріянового загону, спустяться, надіючись на нього. А тут... А тут із тих, хто був про це попереджений, вже залишився тільки він один... Коли впаде він отут, хто відновить зв'язки? Чи встигнуть своєчасно товариші, зімкнувшись, заповнити місце в строю? Це його тривожило і мучило зараз найбільше. Зрештою, найістотніше для нього не те, що він, можливо, зараз сам загине. Скільки таких, як він, секретарів райкомів гине в цей час в армії на полі бою! Він теж — солдат Вітчизни, і віддати за неї життя йому не жаль. Йому тільки дуже прикро, що, видно, доведеться залишати справи недокінченими. Так йому раніше бувало прикро кожного разу, коли перед відпусткою не встигав з усім впоратись по роботі, бо справи прибували без кінця. Тоді він їх міг передати другому секретареві, а зараз кому передасть? Кого пошле в Гадяцькі ліси, кого — в Полтаву? Ідучи бурчаком, він всерйоз непокоївся тим, що за свою невчасну смерть може потім дістати догану від товаришів. А там уже пояснень не даси, коли їх зажадають від тебе...

Дістав з бокової кишені маленький, як бумажник, пістолет, вийняв на ходу магазин, перевірив, заглядаючи в отвори. Отвори пусті, набої блищать міддю лише у верхніх дірочках. Три.

Бурчак поступово мілішає, командир загону іноді озирається, і звідси, з високого схилу, йому видно

тепер далеке Заворскля. Солдатки з боронами по полю, де-не-де конячина, як з гравюри. Парує земля до самого обрію. Тече, в'юниться прозора, біляста мла. В цю пору в поле вже виїхали б трактори з сівалками. Бовваніли б серед просторів будки трактористів. Ген тою польовою доріжкою їхав би верхи на своїх бігунках голова «Нового життя» Кравченко. Минулої весни вони записали Кравченкові на бюро догану за повільні темпи весноорання. Зараз Кравченко лежить там, унизу, де й Руденко, де й Андрій Бутко, і його вже, мабуть, знайшли німці. Обшукують його, заросłого, не стриженого чотири місяці. Одверто кажучи, можна було б йому тоді й не записувати догану...

Дихають заворсклянські поля, течуть по обрію прозорі марева. Мріють, як у світлій воді, колгоспні молоді лісосмуги. Що було б тут через десяток-два років! Які машини на той час уже загриміли б тут веснами! Оті молоді лісосмуги уже перетворились би в зелені гаї. І на цьому захищеному від північних вітрів схилі, яким він підіймається, уникаючи погоні... можна було б розбити садки, а то й виноградники.

Сонце припікає, лемент дужчає, гійкання наближається з трьох боків. Зненацька попереду, за згином бурчака, залускотіли розривні кулі і щось шубовснуло у воду. Тримаючи пістолет зведеним, командир загону зупинився, дивлячись вгору вздовж бурчака. Притулився плечем до кручі і спокійно вичікував.

У цей час внизу, позад нього, теж почулося важке бовтання численних ніг. Бредуть. Бредуть. Бредуть. Оглядався назад і вперед. Не видно нікого. Шльоп, шльоп, шльоп. І враз побачив першого. Він виткнувся з-за рудого коліна бурчака, захеканий, впрілий, забовтаний по пояс. Заздрівши зопалу командира загону, всього в глині, принишклого біля глиняної стіни, наче вросłого в неї, німець подався крок назад, наставляючи автомата.

— Здавайся! — крикнув він.

— Здавайся! — почулося одночасно і спереду. По дну яру, розбризкуючи воду, підбігцем наближалася з розкритими ротами ціла група переслідувачів.

Командир загону стояв, заклавши руки за спину і чекаючи, доки вони підбіжать ближче. Потім рвучко

викинув руку вперед на рівень очей і вистрілив у груди передньому і другому, що з'явився за ним.

Обидва сіли, загрібаючи руками руду каламуть.

— Здавайся! — знову пролунало ззаду і десь зверху над самою кручею.

Залишався останній набій, той останній, що на нього солдат має вже особисте право.

Командир загону приклав пістолет до скроні.

Ляснув постріл — і командир загону повалився у воду, головою назустріч весняному потокові, що все дзюркотав і дзюркотав з гори.

Лагідна вода мовби прочісувала йому на голові довгі пасма, змивала з обличчя багатоденну втому.

II

Про знищення партизанського загону купріянівців німці розтрубили по всій Полтаві. Бургомістр Галанін влаштував бенкет з цієї нагоди. Запевняв, що тепер пани німці і службовці бургомістрату можуть безпечно собі полювати на зайців та лисиць по всьому Полтавському гебіту [1].

Як тільки пройшла чутка про заворсклянський розгром, організація «Нескореної Полтавчанки» поширила по місту листівки, закликаючи не вірити окупантам, не вірити, що загін товариша Купріяна знищено.

Молоді підпільники справді деякий час не могли, не хотіли собі уявити, що весь цей партизанський загін перебито. З нетерпінням чекали Безрукого. Чекали день, чекали два, а він не приходив. Так і не прийшов.

Це значило, що трагедія справді сталася і зв'язок з загоном товариша Купріяна обірвано назавжди. В організації постало питання, як далі бути. Головний загін рейдував у цей час далеко в північних районах області, і зв'язатися з ним зараз було не так просто. Попробувати знову через радгосп? Але звідти прибігала на один день Люба Іллєвська і розповіла, що там за зносини з партизанами окупанти забрали

[1] Області (нім.).

кілька родин і вивезли невідомо куди. Забрали і Марійчиного батька, а Марійка ховається по людях.

Треба було негайно вживати заходів. Леонід запропонував самим іти в ліс, «на простір». На цей раз його підтримала й Ляля.

— Ми замінимо загиблий загін,— говорила вона на останньому засіданні.— Ми візьмемо ім'я товариша Купріяна і будемо продовжувати діяти під цим іменем. Хай всі думають, що це й досі діє секретар райкому.

— Треба прищеплювати віру людям! — вигукнув при цьому Серга.— Рятувати народ від зневір'я!

— Не треба його рятувати! — розсердився раптом Сапіга, викликаючи подив товаришів.— Народ не потребує цього!.. Від цього він врятований не нами і задовго до нас.— Сапіга підвівся схвильований.— Хіба ми, підпільники, могли б зараз прищепити цю віру людям, якби вона не жила в них ще з наших, радянських часів?!

Було вирішено виходити в «гоголівські місця» — в Диканські ліси. Всі розуміли надзвичайність цього кроку, розуміли й те, що найменша похибка тут коштуватиме життя багатьом. Треба було все передбачити і до всього підготуватись якнайретельніше. Сапіга, як людина військова, виробив детальний план виходу.

Першою мусила вийти група членів організації, яка складалася з військовополонених крігслазарету на чолі з лікарем Веселовським. Вони забирали з собою наявну в організації зброю, зокрема другий кулемет, зібраний Пузановим при допомозі робітників заводу «Метал». За цей час ядро організації повинно було підготувати в місті собі на зміну нове ядро, передавши йому явки і надійні зв'язки. Одночасно з цим вирішено послати з Полтави одного з товаришів через фронт зв'язатися з штабом партизанського руху.

Зробивши все це, саме ядро на чолі з Лялею Убийвовк теж залишає Полтаву і виходить в «гоголівські місця». Там зустрічається з групою Веселовського для спільних дій.

Такий був план. Як тільки його було схвалено, Ляля пішла в крігслазарет до Веселовського.

Ще з осені німці обнесли колючим дротом приміщення колишньої дитячої поліклініки по вулиці

Фрунзе і влаштували там шпиталь для радянських військовополонених. Шпиталь мав назву «крігслазарет».

Обслуговуючий персонал його складався частково з цивільних, які працювали в поліклініці до війни, частково ж із самих військовополонених, які мали медичну освіту.

Через санітарок, які ще змалку бавили білявеньку одиначку лікаря Убийвовка, Ляля познайомилася взимку з лікарем Веселовським — керівником підпільної групи в лазареті.

Військовий лікар третього рангу Веселовський, командир медсанбату однієї з відступаючих частин, поранений і взятий під Полтавою в полон, був спочатку сам кинутий до цього лазарету на «лікування». Звичайно, ніхто тут нікого по-справжньому не лікував. Поранені лежали в палатах, зогниваючи живцем. І все-таки тут було незрівнянно краще, ніж у загальному таборі військовополонених, розташованому в бараках край міста. Там весь час свистіли палиці,— в шпиталі їх не було. Там люди, не вміщуючись у помешканні, барложились в будь-яку негоду просто на подвір'ї,— тут був дах над головою. Там затоптували один одного на смерть, товплячись біля казанів з баландою,— тут баланду розносили санітарки.

У перші дні свого перебування в шпиталі Веселовський познайомився з одним пораненим, що лежав із ним поруч. Цьому пораненому ще десь наші встигли похапцем накласти на ноги шини. З цими шинами він і попав у полон. Невдало накладені, зараз вони буквально врізалися, в'їлися йому в тіло. Нелюдський біль палив його днями й ночами, пиляв тупими ножами постійно, не відпускаючи ні на мить. Коли привезли Веселовського, поранений уже не кричав. Він уже порвав голосові зв'язки і тепер лише хрипів. Флегматичному баварцеві, начальникові шпиталю, до цього було мало діла.

Веселовський вирішив зняти йому шини. Ледве сам пересуваючись на ліктях, він підповз до товариша і став звично розривати бинти, що ними була прив'язана шина. В цей момент хтось стусонув його в спину. Озирнувся: над ним, стежачи за його рухами, стояв начальник шпиталю.

— Медик? — запитав німець.

Мусив зізнатись:

— Медик.

Тут же баварець призначив його «головним хірургом» крігслазарету.

Головного хірурга за ворота, звичайно, теж не випускали, але тут, всередині, йому надавались деякі бодай відносні права.

Ляля, розпитавши про Веселовського в санітарок, які не могли нахвалитися своїм лікарем, сказала, що вчилася в Харкові з якоюсь Веселовською, мабуть, чи не його донькою. За незначного хабара вахтери пропустили дівчину до шпиталю, і вона познайомилась з самим Веселовським, батьком вигаданої подруги. Відтоді Ляля щотижня, а іноді й двічі на тиждень приходила в крігслазарет. Начальник шпиталю якось цим зацікавився і запитав хірурга, що за дівчина так часто ходить до нього з якимись книжками та продуктами. Веселовський пояснив, що це університетська подруга його доньки. Вона, мовляв, носить йому, Веселовському, Чехова та Джека Лондона, а хворим — їжу, бо вона філантропка. Баварець заспокоївся. До того ж на все навколо, і на філантропію в тім числі, він дивився крізь пальці.

Веселовський через одну з санітарок теж був зв'язаний з загоном товариша Купріяна і за його вказівкою створив підпільну групу в самому німецькому пеклі — в крігслазареті. До її складу ввійшов і той поранений, якому лікар свого часу зняв шини. Врятований ним — як з'ясувалось опісля — був політрук-артилерист Явір.

Взимку смертність в лазареті збільшилась. Зусилля, яких докладав Веселовський, щоб врятувати товаришів, допомагали тільки частково. Приміщення не опалювалось. В хуртовину снігу набивало повен коридор. Харчували смердючою, ніколи не соленою баландою — двічі на добу по півлітра. Хворі й поранені вмирали десятками. Живих від мертвих начальник шпиталю відділяв так: заходив уранці до палати, де покотом лежали на підлозі полонені, і підраховував: котрі покрились інеєм, залишити,— це живі, а на котрих іній не впав, вивезти. Мертві не вкриваються інеєм. Так була врятована, до речі, поранена медсестра Галя Королькова, долею якої Ляля особливо турбувалась. Веселовський зняв з неї іній заздалегідь, а вахта, що

вивозила трупи, завезла Королькову до однієї з Лялиних знайомих, одержавши за це двоє курей.

Передбачалось, що весною, як тільки полонені, члени підпільної групи, більш-менш одужають і стануть на ноги, їм буде влаштована колективна втеча. Веселовський запевняв, що до весни їхні рани загояться.

III

Весна настала.

Ляля прийшла в крігслазарет надвечір. Ні начальника шпиталю, ні санітарок уже не було. Тільки варта стояла на дверях та полонені стогнали в палатах.

Веселовський мешкав у кінці темного коридора, в кімнаті, що правила йому і за житло, і за перев'язочну, і за аптеку. Плісняві вогкі стіни, купа гіпсу в кутку, ліжко, тапчан, вузьке загратоване вікно з розбитими шибками. Коли Ляля зайшла, лікар саме щось читав, стоячи в білім халаті коліньми на ліжку і припавши чолом до самих грат. Вечоріло, і світла в кімнаті вже не вистачало.

— Добривечір, Лука Дмитрович,— привіталась Ляля, ступивши через поріг. Щоразу, як вона заходила в цю конуру їй пробігав терпкий мороз поза шкірою.

Лікар повернув до неї свою широку, як лопата, бороду.

— Здрастуйте, Лялю,— і встав дівчині назустріч. Лікар був зовсім низенький, і борода його здавалась непропорційно великою порівняно до всієї постави.— Прошу сідати...— Він розвів руками: де ж сісти. З бридливим сумом глянув на тапчан, повний блощиць.— Сідайте на тумбочку.

Дівчина стояла напроти загратованого вікна замислено, немовби щось напружено пригадувала.

Густі сутінки вже залягли над землею, над темним, огородженим дротом подвір'ям із стайнею в протилежному кінці. Тільки високе небо над стайнею було ще світле, майже біле, засвічене останньою вмираючою барвою заходу, що згасав десь праворуч, невидимий з вікна. Ляля, освітлена тим небом, стояла зовсім бліда і, здається, не помічала в цю мить ні подвір'я, ні неба, ні самого Веселовського.

— Лялю, чому ви така? — запитав лікар.

Дівчина обернулась до нього, болісно звівши брови, мов пізнаючи його.

— Щось сталося?

— Сталося,— важко сказала вона.— Сталося, Лука Дмитрович.

Лікар підсунув на лоба окуляри з єдиним надтріснутим скельцем. Розправив широкі плечі:

— Що саме?

— Загинув загін товариша Купріяна.

— Що-о?

— У Заворсклі... загинув.

— Увесь загін?

— Треба думати, що так.

— Це неможливо,— заходив лікар по кімнаті,— це неможливо!

— Що неможливо?

— Щоб весь загін. Хтось та залишився.

— Залишились... ми з вами,— сказала Ляля.

— Отож-бо. І загін повинен бути. Треба створювати самим!

— Ради цього я й прийшла, Лука Дмитрович. Є ухвала організації: залишити Полтаву, вийти в ліси.

Лікар зупинився серед кімнати.

— Нарешті,— полегшено зітхнув він.— Нарешті з цієї ями! — і вдарив ногою по тапчану.— Як ми тут не задихнулись...

— Першими вийдете ви, ваша група. Зможете?

— Коли?

— Хоч завтра.

Лікар хвилину помовчав.

— А ножиці для дроту?..

— Ножиці й махорку вам передасть завтра вранці санітарка Паша.

Веселовський подумав.

— Завтра вночі ми й вийдемо.

— Явір зможе?

— Явір ще загіпсований. Але я зніму йому гіпс. Я, власне, навмисне тримав його в гіпсі, щоб не перевели в концтабір.

— Кучеренко зможе?

— В Кучеренка ще рани гояться. Але зможе.

— Жаркова?

— Зможе.

— Обгаїдзе?
— Зможе.
— Івакін?
— Зможе.
— Ви? — усміхнулась Ляля.
— О, цей зможе,— відповів Лука Дмитрович про себе, і очі його поринули в зморшках широкої добродушної усмішки.
— Ви вже обрали місце, де маєте пробиратись?
— За це не турбуйтесь, Лялю. Ми старі стріляні горобці. Я вже вивчив кожну колючку на цій огорожі. Он там, подивіться, біля стайні жолобок є такий,— бачите?..
— Не бачу!
— Тю, я короткозорий, та бачу. Є жолобок під дротом. Якщо перерізати найнижчу нитку, то можна виповзти тим жолобком, навіть не риючи землю. До війни, правда, я не проліз би там: черевце мав солідне, а тепер пролізу.
— Хто з вартових стоїть завтра вночі?
— Карл і Франц.
— Які вони на посту?
— Карл нічого. Весь час мугиче собі під ніс Лілі Марлен. А Франц — сторожкіший. Тільки його завжди ставлять на вході. Головне — Карл...
— Надієтесь, що Карл не помітить?
— Надіюсь.
— А якщо помітить?
Лікар взявся за бороду, замислився.
— Якщо помітить, то, звичайно, без попередження — всіх... покладе на місці.
Обоє помовчали.
— На всякий випадок,— сказала Ляля,— ми виставимо своїх. Вони цілу ніч слідкуватимуть за вахтерами... Так що ви не хвилюйтесь.
— Не буду,— згодився Веселовський.— Я звик завжди уявляти собі кращий кінець, ніж гірший. Тільки б не трапилося це під дротом... Хай хоч вб'є, але щоб уже за дротом, на волі.
— Ні, хай краще цього не трапиться, Лука Дмитрович. Хай все обійдеться щасливо.
— Хай. Потім?
— Потім ви йдете просто до Шведської могили. Там уже вас чекатимуть Сапіга й Пузанов. З ними

все уточняєте остаточно і забираєте зброю. Правда, на всіх не вистачить...

— Дай нам до лісу, Лялю,— гаряче прошепотів Веселовський,— добудемо і на всіх. З'єднаємось з іншими загонами, підемо рейдом по Україні!

Лука Дмитрович молодим рухом скинув геть окуляри, як непотріб, і, підвівши голову, зупинився примруженим оком на розбитій шибці вгорі.

— Весна,— сказав він.

У розбиту шибку тягло свіжістю, духом поля, весняних лісів. Небо повнилось синявою,— лікар не міг відвести від нього очей. Невже справді через добу чи дві кінчиться оце животіння в чотирьох пліснявих стінах і почнеться справжнє життя, гідне людини?

— Тут ми вже більше не зустрінемось з вами, товаришу Веселовський,— сказала Ляля.— До зустрічі — там. На просторі!

Дівчина міцно потиснула йому руку. Лікар, примруживши, дивився на неї, повиту сутінками, бліду.

— Чого ви так дивитесь, Лука Дмитрович?

Веселовський промовчав.

— Вас непокоїть, що завтра може бути невдача? Не думайте про це... Дійте рішуче, сміливо. Наші протягом ночі слідкуватимуть за вахтерами.

— Ні, Лялю, я не про це думаю. Я дивлюсь оце на тебе і думаю про всіх вас... молодих.

— Що ж ви думаєте?

— Щасливі ми, Лялю! Щасливі ми, старші!.. Тим щасливі, що виховали собі на поміч і на зміну отаке покоління... отакий полк! Це ж зовсім молодий, зовсім новий і, проте, вже цілком боєздатний полк! Надійний, розумний, чесний... Хай іноді не досить досвідчений, хай іноді занадто запальний і тому не гарантований від промахів молодості, але ж вірний, вірний... Маючи таку зміну, можна з певністю думати про завтрашній день Батьківщини. Надійні руки творитимуть її долю!.. Відстоять її в будь-яких війнах, якщо вони будуть ще коли-небудь...

Веселовський провів дівчину до вахтера.

Пропускаючи мимо себе Лялю, вахтер дивився їй в руки. Вона розстебнула свою сумочку, дістала пачку сигарет:

— Бітте, Франц...

— Данке шьон, Ляля.

Дівчина зачервонілась, а Франц, звично взявши сигарети, козирнув Лялі в спину. Уже десятки раз вона мусила давати різним людям хабарі, більші й менші, і, проте, досі не могла до цього звикнути. Кожного разу вона ніяковіла, роблячи це, немов не давала, а, навпаки, сама приймала подачку.

Опинившись за ворітьми, дівчина полегшено зітхнула. Повітря було свіже до терпкості. Земля, вхоплена вже ввечері тонким весняним заморознем, дрібно похрускувала. В рівчаку попід шосе ледве чутно дзюркотіла вода, витоплена за день сонцем з останніх снігів.

IV

Кого послати за фронт?

Спочатку Ляля була викликалася йти сама. Але товариші одностайно заперечили проти цього. Ляля, ставна, примітна дівчина, неминуче повинна була в дорозі привернути до себе увагу, накликати підозри. Не говорячи вже про те, що Лялина присутність тут була тепер вкрай необхідною.

Зупинились на тому, що через фронт піде Галина Королькова.

Королькова, після того як підпільники врятували її «з мертвих», відлежала в одної з Лялиних знайомих, поправилася здоров'ям і незабаром сама була залучена до підпільної роботи. Вона з вогником виконувала різні доручення організації, кілька разів розліплювала по місту листівки.

Королькова мала багато таких якостей, які, безперечно, мусили допомогти їй під час переходу лінії фронту. Маленька, чорнобрива, жвава, з накрученою баранцями зачіскою, вона, відповідно приодягшись, легко могла зійти за молоденьку харківську міняльницю, розбитну, балакучу і дещо вітряну.

— Вітряною їй найлегше буде прикинутись,— пожартував Серга,— бо вона й справді з вітерцем у голові...

Гостра на язик, грубувата в манерах і в той же час з умінням побравувати тою культурністю, яку Серьожка назвав «нахапаною», Королькова мала, здається, всі дані для того, щоб ошукати німців та

собачників-поліцаїв, коли б ті прив'язли до неї десь по дорозі.

Товариші не сумнівались у її відданості справі. Медсестра, фронтовичка, поранена в бою, вона ненавиділа смердючих окупантів якоюсь майже фізіологічною ненавистю.

Коли Ляля запропонувала їй цю місію, Королькова, не вагаючись, дала згоду. Сапіга від імені організації написав лист у штаб партизанського руху і детально проінструктував Королькову, як і до кого звертатись їй, перейшовши фронт.

Деякий сумнів у Лялі викликало те, що Галя, як їй здавалося, була не досить ідейно загартованою, «не підкована» як слід. Королькова вірила, що наші прийдуть. Але вірила не тому, що вбачала в цьому якусь неминучість, залізну закономірність, а тому що їй просто цього дуже хотілося, бо «німці сидять уже всім у печінках, і будь вони прокляті».

Але на Лялині сумніви щодо Корольковоі ніхто з товаришів не звернув особливої уваги. Треба було діяти, діяти негайно.

Зрештою, Ляля не наполягала на своєму, і Галку вирішено було послати. Це було найфатальнішою помилкою молодої підпільної організації. Не обірвись на цей час зв'язок молодих підпільників з партійним керівництвом, не загинь у нерівнім бою з ворогами товариш Купріян — ця помилка, безперечно, не була б допущена.

Сонячного весняного дня Ляля проводжала Королькову за місто. Вони пішли тихою вулицею Рози Люксембург, перетнули Жовтневу і вийшли на глуху Сінну, весь час навмисне обминаючи центр.

В центрі міста Ляля тепер майже не з'являлась. Окупанти, роздратовані тим, що їхні заклики до молоді добровільно їхати в Німеччину повсюдно провалились, тепер нахабніли з кожним днем. Полювання за молоддю входило в систему. Вже кілька разів влаштовували несподівані лови на базарі, в Корпуснім саду, в кінотеатрі посеред сеансу. Всіх затриманих гнали під конвоєм просто на вокзал. Там нашвидкуруч пропускали через комісію. Комісія полягала в тому, що явних інвалідів нагаями виганяли з натовпу геть. Здоровими набивали вагони, засували наглухо важкі двері. Середи тепер стали чорними днями. Середами по

всьому гебіту провадили набір. В цей день села Полтавщини ридали ридма.

Ляля вивела Королькову аж за місто, на Коломацький шлях. Він уже злегка курився, висохлий на сонці і перетертий тисячами босих ніг нужденного перехожого люду. Здається, тепер усі одразу стали бездомними, здається, вся Україна знялася в мандри, міряючи босоніж свою землю, вічно йдучи і ніколи не приходячи до місця.

Перші весняні трави вигострились зеленими щітками обабіч шляху. Двигтіли на фронт раз по раз важкі німецькі авто, набиті солдатами. Подорожні, впряжені у візки, як китайські рикші, шарахались від них убік.

— Гляди ж, Галко,— востаннє нагадувала Ляля Корольковій,— не дуже відхиляйся від основного маршруту. Десь, звичайно, доведеться обходити пости, але великих кругів не накидай. Ти ж знаєш, з яким нетерпінням ми будемо чекати...

— Красноград все-таки доведеться обійти,— серйозно зауважила Королькова.— І Сахновщину теж.

— Можливо, дивись там уже сама. Але я говорю про основний маршрут.

— За це не хвилюйся. Взагалі не хвилюйся.— Галина глянула круглими, чорними, як терен, очима на Лялю.— Бо останнім часом ти стала наче якась холодніша зі мною.

— Здалося тобі, Галко...

— Не говори! Я ж пам'ятаю, як ти ставилась до мене тоді, коли рятувала з лазарету. Я, Лялю, по гроб не забуду, що ти врятувала мене від смерті! — з почуттям промовила Галка, дивлячись у землю.

— Ми рятували не просто тебе, Галко,— стиха зауважила Ляля,— ми рятували насамперед... нашу фронтовичку.

— І будь певна, Лялю, що ви врятували фронтовичку. Вщент розіб'юся, аби тільки виконати твоє доручення.

— Не моє, Галко, а наше.

— Ти завжди до мене чіпляєшся, Лялю. До кожного слова. Ти така причепа!.. Як ти можеш? Ти цим замучиш свого майбутнього чоловіка,— сказала Галка жартома, але так досвідчено, що Ляля мимохіть зашарілася, хоч вона була старша за Галку.

— Не замучила б,— Ляля ласкавим поглядом огорнула маленьку пишногруду Королькову.— Живий лишився б...

— Ох, ці мужчини! — вигукнула Галка.— Ти з ними будь обережна.

— Чому я? А ти?

— Я їхню породу знаю. Кого треба — круг пальця обкручу, Лялю. Мені б тільки оце плаття шикарне — тоді нічого не страшно... Чи казала я тобі, як мене на минулім тижні в саду зацапали? «Гебен зі папір, панінка!». Панінка зробила йому посмішку, придавила бровою — «дома забула». Пустив, телепень.

— Але на брову не завжди покладайся, Галко,— сказала Ляля, одразу ставши серйозною.

— А на що ж із ними покладатися? В мене більш нічого нема.

— На серце покладайся. На своє радянське серце.

— Знову це тебе турбує,— образилась Королькова.— Наче я якась... вітрянка. Та я ночами, як кішка, нечутно йтиму, вдень поміж бур'янами зміюкою проповзу. І не я буду.

— Як я тобі заздрю,— призналась Ляля.— Через кілька днів ти вже побачиш наших... Нашого бійця, в нашій шинелі, в наших обмотках, з нашою зіркою на шапці! Яка ти щаслива, Галко!

— Я сама не витримаю цього! Я лопну там на місці!.. Невже це буде?!

— Вітай їх від нас, кожного вітай! — Ляля подумала про Марка.— Розкажи, як народ їх тут жде!

— Все розкажу, Лялю! А звідти я літаком до вас прилечу! На парашуті спущусь!..

— Добре, ждемо, Галко! Тільки дивись, щоб твій парашут розкрився. Не розгубись під час льоту.

Вони попрощались.

Вже відійшовши кілька кроків, Королькова раптом обернулась. Ляля стояла на місці, схвильована, простоволоса. Маленький годинник блищав у неї на руці.

— Котра година?

— Пів на дванадцяту.

Королькова якось жалібно, зовсім по-дитячому, посміхнулась.

— Це я так запитала, Лялю. Просто так... Мені хотілося ще раз почути твій голос. Бо мені без тебе... якось боязно. Ось пройшла сім кроків — і стало боязно.

Лялині брови здригнулись.

— Але це пройде,— поспішила запевнити Галка.— Не згадуй тільки мене погано, Лялю. До побачення.

— До побачення.

Королькова, скинувши на ходу черевики, пішла обніжком дороги, тримаючи черевики в руках і поблискуючи яблуками кругленьких литок. Похідна сіра торбинка щільно лежала на її спині. Ідучи, вона кілька разів озирнулась, щоб помахати Лялі рукою. Але Ляля вже віддалялась у своєму синьому платтячку і ні разу не оглянулась на шлях. Після прощання вона не любила озиратись.

На Сінній вона несподівано зіткнулась з Коломойцевим. Він кудись поспішав, заклопотаний, з гвинтівкою на плечі. Пов'язка на його рукаві була давно не прана, заяложена.

— Добридень, Убийвовківно! — фамільярно привітався він.

— Добридень.

— Ти походжаєш по місту, як дома,— заговорив він, витираючи піт рукавом.— Не раджу так храбритись. Бо сьогодні в нас скрізь така катавасія, така катавасія!.. Заганяли, ху!

— Що за катавасія? — байдужим тоном запитала дівчина. Коломойцев, озирнувшись навколо, зашепотів до неї як змовник:

— З крігслазарету дванадцять чоловік дали тягу!.. Вночі перерізали дріт і дали тягу!

— Як же це так? — звела брови дівчина.— Хіба там не було варти?

— А, їхня варта!.. Уже посадили вахтерів, що прогавили!..

— Посадили?

— Теж мені — кара!.. Якби це наш брат прогавив,— так з нього зразу б душу витрясли. Тільки б ви його й бачили! Тут ось і не наш промах, а й то з ночі покою нема... Зуби вже всім начальник повибивав,— біжіть, як хорти, розшукуйте!.. А де ти їх знайдеш? Скажи, де?

Дівчина дивилась на Коломойцева співчутливо.

— Хіба й справді знайти не можна? — простодушно запитала вона.— Десь же вони є?

— Є! Доганяй вітра в полі!.. Ще й слід махоркою затрусили — собаки чхають, не йдуть. Та ще якби хоч

усі брались шукати, то, може б, і знайшли, а то він вскочить у першу-ліпшу хату — і вже його нема. А нас люди за квартал бачать! Ти ще де, а попереду тебе уже побігло: шу-шу-шу!.. Одне одного попереджає, як про нечисту силу... Ну, бувай, я побіг...

— Біжи.

Ляля йшла нахилившись і наче всміхалася тротуарові.

V

Дома кипіла робота. Весна кликала надвір, нікому не сиділося в хаті. Заметене вранці Костем Григоровичем подвір'я було чисте, як перед святом.

Мама і тьотя Варя прокопували садок. Ляля взяла й собі заступ і приєдналася до них.

— Між наше не вклинюйся,— попередила тьотя Варя,— займай собі окрему ділянку. Побачимо, скільки та накопаєш.

— Давайте на змагання!

Мама тихо сміялася, опромінюючи доньку своїми темними, глибоко запалими очима.

Ляля охоче взялась за роботу. Під пружним натиском ноги заступ легко врізався у масний чорнозем.

Весь сад брунькував. В оживаючих деревах піднімались нестримні весняні соки. Здається, коли вслухатись, то ті соки гудуть в стовбурах віддалено й ледве чутно, як дзвін у вусі. Ляля дійшла до місця під яблункою, де був закопаний ящик із книжками, з її піонерською краваткою, з усім найдорожчим... Стала й задумалась. Коли ж можна буде відкопати? Земля дихала на неї вогким весняним теплом, голубила дівчину своїм найніжнішим подмухом і мовчала... Земле, землице! Чому тільки дихаєш, чом не говориш? Все її студентське, все її дівоче, все її найкраще — тут, у тобі, в твоїх грудях... А ти тільки дихаєш до сонця парко та солодко і не говориш...

— Уже накопалася? — сказала тьотя Варя, побачивши, що дівчина стоїть.

— Не чіпай, Варю, її,— попросила мама.— Хай постоїть.

Мама, видно, розуміла доньчин настрій.

— Мамо, посієш під цією яблунькою квіти,— сказала Ляля.

— Чому це я маю сіяти? Ти ж сама завжди сієш...

— А може, і я посію...

— Там і помідори добрі ростуть,— зауважила тьотя Варя.— Тепер не дуже з квітами розсівайтеся. Городів не дадуть.

Раптом з-за сусідніх будинків, по Кобеляцькій, долинула пісня, незвичайна й разюча в цю робочу пору — на мотив «Розкинулось море широко»:

Розкинулись рейки широко,
На них ешелони стоять...

Всі разом ткнули заступи в землю і кинулись за ворота.

— Сьогодні ж середа!

Кобеляцьким брукованим шляхом, що в нього впиралася за кілька будинків тихенька трав'яниста вулиця Гребінки, їхали підводи.

Вивозять в Германію німці
З України наших ребят...

Підводи їхали повільно, як довжелезна похоронна процесія. Одна за одною, одна за одною... Попереду німець у тачанці, прямий, непорушний, наче ковтнув аршин, за ним — на гарбах, возах — повно молоді, обкладеної клунками, торбами.

— З Мачух,— сказала тьотя Варя.— Або з Санжар. На станцію.

Дівчата і хлопці — дарма що день був теплий — сиділи на возах одягнуті по-зимньому: в товстих хустках, в піджаках, взятих в каторжанську далеку дорогу.

Прощайте, зельоние паркі,
Мнє больше по вас не гулять...

Молодь сиділа на возах пообнімавшись, головами до голів, поспускавши за полудрабки ноги. Не співали, а голосили так, що було чути навіть у далекі білобокі квартали Полтави.

Я їду в Германію хмуру
Свій вік молодий коротать...

Пісня складалася вперемеж з російських і українських слів, видно, вона була створена спільно моло-

дими росіянами й українцями, яких спіткало однакове лихо.

Прощай же, родной городішко,
І ти, дорогая сім'я...

Високий дівочий голос аж ридав. Поліцаї з білими пов'язками на рукавах ступали поруч возів, як понурі пси. Бруковиця гуркотіла без кінця, кричала каменем і залізом.

Нам сліз не забуть материнських
І хмурії ліца отцов,
Которії нас провожали,
Как будто живих мертвецов...

Ляля стояла занімівши. Обличчя її стало мов білий камінь. Зникла за рогом будинку остання підвода, а вона все стояла, слухаючи, як той спів, заповнивши весь тракт, втягується дедалі глибше в місто, загониться в нього, як ніж.

Небо було чисте, блакитне. Купалися в сонці ластівки.

— Лялю, ти плачеш? — з острахом глянула Надія Григорівна на дочку, хоч у самої в неї очі були повні сліз. Ляля одвернулась.

— Це від сонця, ма...

Вони повернулись в садок і знову взялись за заступи. Копали похмуро, мовчки, як на поденщині.

Зненацька за садками на шосе, куди звернула валка, знялася тріскотнява пострілів. Хтось пронизливо заверещав. Затріщало в садках, загійкало, затупало. Раптом з-за сусідського сарая вискочила розхристана дівчина і спритно плигнула через загорожу в садок до Убийвовків. Задихана, боса, вона була, проте, в довгій кожушанці. Груба шерстяна хустка сповзла їй на саму потилицю, як башлик.

Дівча глянуло на жінок, Лялю, озирнулось і видихнуло:

— Х-ху!

Полуплений весняним вітром носик її зросився потом, а личко було в золотім ластовинні, мовби покрапане сонцем.

Тьотя Варя з не властивою їй спритністю шаснула до погрібника, відчинила двері:

— Марш сюди!

Дівча миттю опинилося в льоху, пірнуло в землю. Тьотя Варя замкнула двері, глянула в той бік, звідки вискочило дівча, потім зупинилась поглядом на Лялі, всміхаючись, як молода. Ляля, сяючи, кинулась тьоті Варі на шию. Тим часом з-за сарая вигупав захеканий важкий поліцай, підбіг до загорожі, зупинився.

— Не пробігала тут дівчина? — крикнув він жінкам у садок.

— Пробігала,— спокійно відповіла тьотя Варя.

Ляля отерпла.

— Кудою ж вона побігла?

Тьотя Варя махнула понад садками кудись угору, де викупувались самі ластівки:

— Тудою...

Поліцай задер голову в небо, куди йому вказала тьотя Варя.

— Кудою?

— Тудою.

Мить постояв, немов вагаючись, і важко подався далі через сусідські сади. Не чув, як услід йому щиро, від душі сміялись...

Увечері перехована втікачка сиділа в хаті Убийвовків і вечеряла, розповідаючи про себе.

— Пхі,— говорила вона,— хіба це нам первина! Я вже третій раз отак зринаю. Тільки чемойдана шкода.

— Це ж і весь твій одяг там пропав? — збентежено запитала тьотя Варя.

— Дурна б я була, щоб одяг туди клала. Ми в чемойдани соломи набиваємо та цеглу кладемо. Аби лиш важкі були. Не дуже-то холуї поживляться.

— Але сьогодні там когось убили,— сказала Надія Григорівна.

Дівчина похмурніла.

— Що ж... Кожного разу когось убивають. Рідко коли без цього обходиться.

— І ти не боїшся?— запитала Ляля, виблискуючи очима.

— Страшнувато, особливо перший раз, але що ж зробиш?.. Хай уже краще вб'ють, ніж у неволі жити!

Жінки ахнули від захоплення. Кость Григорович зміряв дівчину здивованим поглядом:

— Та ти чия?

— Людська!

— І не скажеш?

— І не скажу!

Всі засміялись.

— А ми бачили вдень, як вас везли Кобеляцькою,— заговорила Ляля.

Дівчина обернула до неї свою маленьку голівку з вкладеними на потилиці товстими косами.

— Жалко було нас? — простодушно запитала вона.

— І жалко, а ще більше боляче. Невже, думаю, отак і співатимуть собі до самої могили, і не чинитиме опору ніхто... Вибачте, що я так про вас подумала.

— Вибачаю,— серйозним тоном сказала дівчина.— Про нас багато хто так думає. Співаючи, мовляв, на каторгу йдуть. А ми гей спокійно сидимо та пісні співаємо лише до першого крутого повороту. План уже наперед собі маємо — де і як! Як тільки садків багато, шурх — і нема!.. А хлопці змовились уночі з вартових душі витрясти на станції. А чого ж не витрясти? Хто як може, так і трясе!.. Тепер усі їх трясуть!..

Коли добре стемніло, Ляля провела дівчину садками на кобищанську околицю, до поля. Дівчина запевнила, що їй треба тільки «до поля», а там вона вже сама втрапить, куди захоче.

— Жарко тобі,— вказала Ляля дівчині на її розстебнуту кожушанку, коли вони стали прощатися.

— Жарко.

— А ти скинь...

— Е, не скину,— відповіла дівчина.— Ви б знали, що це за кожушанка!

— А що ж це за кожушанка?

— Це така кожушанка... В ній таке щось зашите... що ніколи мені в ній не важко!.. Наче крила маю!

Попрощавшись, дівчина легко похрускотіла босими ногами у заміські садки.

«Похрускує, як сама весна,— подумала про неї Ляля, вслухавшись у тонкий чарівний хрускіт.— Наче Веснянка ходить».

VI

Уже повернувшись до себе на подвір'я, Ляля раптом стала і прислухалась. Десь, мовби за синіми крутими горами, загриміло. Молодо, владними перекотами, як перший, дуже далекий весняний грім.

Ляля одним стрибком опинилась на ганку, залетіла в кімнату.

— Ви тут сидите і нічого не чуєте! — радісно закричала вона.— Гримить же!..

— Що гримить?

— Фронт!

Всі висипали за нею на подвір'я. Стали слухати, але ніхто не чув ніякого грому. Зараз навіть Ляля не чула його.

— Це, Лялю, тобі вже вчувається,— сказала тьотя Варя.

— Як же вчувається, коли загриміло наяву!.. Та ще так свіжо, розлого, чудово!.. Якось пластично ніби!..

— А може, це й справді вже перший грім загуркотів,— невпевнено сказав Кость Григорович, оглядаючи обрій на сході. Але весь обрій був зоряний.— Чи, може, де бомбили далеко...

— Бомбить не так,— заперечила Ляля.— Я ж кажу: по всьому обрію, якось вигинаючись, пластично...

— В який край? — запитала мама.

— Туди, як над Мерефою, над Харковом чи навіть над Богодуховом... А чш-ш!

Десь стороною високо йшли літаки. Прожектори гайнули по небу. Височезні світляні колони підводились, валились і знову підводились уже в іншому секторі неба.

— На Кременчук,— визначив Кость Григорович, ведучи вухом за високим вуркотанням моторів.

Раптом Ляля вхопила матір за плече:

— Ти бачиш, мамо? Бачиш, он-он пропливають, як світлячки...

— Бачу... Але ні, то зірка... Ага, бачу, бачу...

Гул поступово затих, прожектори вляглися, над землею запанувала зоряна темрява.

— Час уже спати,— нагадала тьотя Варя і стала підійматись східцями. За нею пішов Кость Григорович. Мама чекала Лялю.

— Ти йдеш, мале?

— Я ще трошки подихаю, мамуську!.. Така ніч!

Зоставшись сама, Ляля знову прислухалась. Невже то справді тільки десь бомбили? Але ж розкотилося по всьому обрію!.. Цікаво буде запитати завтра, чи ще хто-небудь чув з товаришів. Товариші!.. Де зараз Веселовський і вся група? Де вони ночуватимуть

єю ніч? В степах, чи в лісах, чи в яругах... Дівчина уявила собі, як через кілька днів вони вже зберуться цілим загоном. Різкий Сапіга з потемнілим обличчям сяде на лісовий пень, заговорить, рубаючи слова: «Нам потрібна така диверсія, щоб потрясла місто!..» Серьожка стоятиме здивований, як у незнайомім царстві. А Льоня? Льоня, цей вроджений лісовик, там зовсім розквітне... Лука Дмитрович буде хитрувато посміхатись собі в бороду. Вночі вони вийдуть до залізничної колії і візьмуться за роботу. Перший німецький ешелон, ідучи на фронт, загримить під укіс катастрофічно зникаючим ревищем дерева й металу. Загін товариша Купріяна діє! Вони відновлять зв'язок з підпільним обкомом, одержать вказівки, зв'яжуться з іншими загонами... Сили їхні зростатимуть з кожним днем... До них ітиме відчайдушна молодь, уникаючи мобілізації, до них вливатимуться втікачі з смертельних крігсгефангенер-лагерів. Буде час, коли вони вже відчують себе настільки зміцнілими, що вдарять спільними силами на Полтаву!.. Загони народних месників у місті!.. Переб'ють усіх окупантів та запроданців і піднесуть над містом червоний прапор. Такий високий, щоб сягнув до хмар, щоб видно було його всім-всім. Прапор невмирущого танкового полку!.. Тоді й Марко побачить його десь звідти, здалека, і догадається, що це — вона!..

Навколишні садки вже перетворилися в маревні ліси, сповнені таємничим гомоном, паролями, командами. Небо звисало над нею зорями, як крислата яблуня цвітом.

Ляля присіла на ганку й задивилась у височінь. Небо давно вже перестало бути для неї тільки красивим видовищем. Раз сприйнявши його з погляду науки, як розгорнуту бездонну книгу космосу, вона вже не могла сприймати його інакше. Поки що в небі схрещуються прожектори, ревуть ночами бомбардувальники, але ж не завжди так буде, настане час — і в тих високостях владарюватиме людина-дослідник, зореплавець, відкривач...

Бувало, влітку в отакі погожі ночі Ляля працювала. З яким натхненням вона працювала в такі ночі! Брала звечора свічку з абажуром, карти зоряного неба і забиралася на дах. Розіславши карту, схилялась над нею, просиджуючи іноді далеко за північ.

— Що там наша Наталка Полтавка біля димаря всю ніч сидить? — гомоніла тьотя Варя до Надії Григорівни.— Чи не Петра якого собі виворожує...

— Хай ворожить,— посміхалася мама.

Іноді Ляля тягла з собою на дах і татка.

— Татку, невже ти не любиш, не розумієш неба? — з докором зверталась вона до батька, який, сидячи на даху, скаржився, що дістане собі тут нежить.— Ти ж тільки подивись! В який бік неба не спрямували б ми свої телескопи, куди б не звернув своє озброєне око астроном,— скрізь перед ним безмежність! Така безмежність, така безкрая просторінь, що ти тільки уяви собі!.. Без краю, без кінця... Скільки летітиме думка — усе не буде межі, тільки нова і нова глибінь всесвіту... І вся наповнена зірками, сонцями, схожими з нашим сонцем, цілими роями зірок... І хоч як глибоко ми сягнули в той космічний океан, однак із мороку, що його оповиває, перед нами випливатимуть все нові й нові світила!..

Батько поступово проймався Лялиним настроєм, забував про нежить і вже з інтересом дивився то на небо, то на свою доньку. Осяяна від абажура зеленавим сяйвом, схвильована, поривна, з блискучими, якимись ніби далекими в такі хвилини очима, вона здавалась йому в цей час мовби не його дитиною.

— Якщо ти станеш астрономом, Лялю, ти таки, мабуть, справді відкриєш щось невідкрите,— говорив він, щиро в душі пишаючись донькою.

Донька була готова до самого ранку ділитися з ним своїми теоретичними надбаннями, своїм зоряним багатством. Кость Григорович з прикрістю зізнавався собі, як мало він у всьому цьому тямить.

— Вивчення нових зірок, татку,— пояснювала дівчина,— дало нам метод визначення відстані до далеких екстрагалактичних туманностей. А вивчення їх відкриває нам очі на ті властивості атомів, які ще не були виявлені в земних лабораторіях. Можливо, що таємницю атома можна буде повніше збагнути саме звідти, з туманностей... Ти розумієш тепер, що значить працювати в космічних лабораторіях!.. А тебе дивує, чому я пішла саме на фізмат і саме на астрономічний відділ!

При цьому Костю Григоровичу пригадувалось, як він повіз Лялю після десятого класу в Харків вибирати

виш. Шануючи волю батька, дівчина терпляче ходила з ним по різних інститутах, які йому подобались, хоча для себе потаємці вона ще задовго перед тим вимріяла і твердо вирішила, куди буде вступати. Батькові конче хотілося, щоб Ляля пішла в медичний, і вона йшла за ним на оглядини в медичний — у перший, а потім у другий. Останній був особливо до вподоби старому лікареві, бо Кость Григорович сам мав його диплом, одержаний в тридцятих роках. До революції Кость Григорович через матеріальні нестатки довчився тільки до фельдшера. Інститут він закінчив уже за радянських часів, зовсім літньою людиною.

— Ну, як тобі? — питав він Лялю, показуючи їй свій інститут.

— Не люблю різати, татку,— вередливо морщилась вона, оглядаючи лабораторії.

Тоді вони йшли в будівельний.

— Тут більше личить хлопцям, а не дівчатам,— заявила Ляля, уперто думаючи про своє заповітне.

— Ну, так іди в кіноактриси, як тобі нарадили подруги,— сердився Кость Григорович.

Лялині подруги весь час натуркували їй, що з такою, як у неї, поставою та граціозністю їй дорога тільки в кіно. А вперте дівчисько думало про своє.

І лише коли вона зайшла з батьком в університетський корпус на вулиці Вільної Академії, то сказала одверто:

— Звідси я вже нікуди не піду, татку.

Тепер, у похмурі дні окупації, Ляля нерідко згадувала те райдужне харківське літо 1938 року, коли вона, п'яніючи від світлих перспектив, від безлічі звабливих можливостей, ходила по інститутах, радісно оглядаючи стільки навстіж відчинених перед нею дверей. Заходь, учись. Тисячі юнаків і дівчат з колгоспів і міст, з робітничих і шахтарських селищ мали змогу тоді отак оглядати своє власне майбутнє, вибираючи найжаданішу з численних прекрасних доріг у життя, в науку. Скільки поезії, скільки сонячного співу вчувала дівчина зараз у тих давніх юних мандрах по харківських вишах!..

Думи її були обірвані знову громом. Знову наче вдарив сильний молодий грім, уже недалеко, не за крутими горами. Ляля зірвалась на ноги. На захід від

Полтави — вперше на захід! — висіли в небі яскраві гірлянди ламп.

Літаки бомбили Кременчук.

VII

День виходу наближався. Дві третини задуманого плану вже було здійснено. Група Веселовського без пригод вислизнула з міста і перебралась в Заворсклянські ліси. Королькова була послана, Ляля з товаришами вже закінчувала останні справи в Полтаві. В ці дні вони рідко бачилися, зайняті з ранку до вечора кожен своєю роботою. Невідкладних справ виявилося раптом стільки, що, здавалось, вони ніколи й не встигнуть впоратися з ними до кінця. В ці дні Борис і Валентин складним шляхом дізналися, що на Подолі в них існує інша підпільна організація, яка складається переважно з дівчат. Сорока і Серга мали перенести до тих дівчат радіоприймач і встановити його на новому місці в льоху. На заводі «Метал», згідно з вказівками секретаря обкому, також була створена нелегальна група, в якій працювали навіть підлітки. Ляля передавала свої зв'язки людям, які залишалися в місті продовжувати боротьбу, зводила, знайомила, кого треба було познайомити. Уся ця робота вимагала найсуворішої обачності й конспірації, проте її хотілося закінчити якнайскоріше. Ліс кликав щоночі, вони вже наяву снили весняними лісами, з нетерпінням чекаючи дня виходу.

Саме тепер Серьожка Іллєвський помітив, що Полтава йому спротивилась. Він ніколи не думав, що йому раптом може остогидну все, що, здавалось би, мусило приваблювати, незалежно від умов і устроїв. Навіть до природи він втратив смак. Йому цієї весни мовби й сонце світило не так, як раніш, рідні парки тільки дратували його, і заміські краєвиди, зелені, як дитинство, викликали тільки біль. Коли бачив десь у садку окупантів, що бродили в самих трусах біля машин, Серьожка проймався ненавистю навіть до того садка. «Але в чому ж він винен, той садок?» — отямлювався хлопець згодом. «Прокляті, прокляті! — шепотів Серьожка про окупантів.— Як вони нас грабують, прокляті! Душі навіть грабують!.. І ці парки, і вули-

ці, і красу цього весняного дня — все вони забрали в мене, отруїли, все стало мені чужим!»

І Серьожка писав у ці дні:

Навколо, куди не гляну,
Гітлерівця права.
Уже він мою кохану
Панінкою назива!
По вулиці німець ходить,
А топче життя моє.
Не можу я пити воду
З криниці, де ворог п'є.
Не можу втішатись садом,
Де він у трусах загоря.
З ним жити не можу рядом —
Житиме він або я!

І Серьожка, хмеліючи від бунту власних почуттів, уявляв собі, як він повернеться згодом у Полтаву грізним народним месником.

Щоб не викликати репресій на сім'ї, що залишались у місті, треба було вийти непомітно і якось вмотивувати свою відсутність. Валентин і Борис уже роздзвонили всьому Подолові, що їдуть у Слов'янськ по сіль. Розповідали, що якийсь їхній приятель, дістався десь пуд хрестиків, поїхав з ними в Слов'янськ і зробив там чудовий гешефт. Він повернувся звідти з вагоном власної солі. Став одразу багачем, мільйонером. Хлопці удавали, що його легкі мільйони не дають їм спати обом. Іллєвська хвалилася сусідкам, що відправить Серьожку на літо в радгосп, хай там, як босий апостол, пасе телят, то, може, врятується від набору. Сапіга мав виїхати на периферію, ніби в справах Червоного Хреста, і просто не повернутись. Ляля розпускала версію, що в Маріуполі, повернувшись з полону, живе її наречений Марко, вона, мовляв, одержала від нього записку через сотні рук, що заміняли тепер пошту. Отже, думає по теплу йти до Марка пішки. Льоня — цей просто мав знятись, подякувати своїй бабусі за всі турботи і піти світ за очі, як ходять тепер тисячі людей.

Нарешті 5 травня, в основному впоравшись із справами, вони зустрілись удень за містом і вирішили остаточно — виходити завтра, в ніч з шостого на сьоме.

Настало 6 травня.

У цей день Кость Григорович за своїм звичаєм встав удосвіта і, закуривши, вийшов на ганок.

Весь сад був у цвіту. Він розцвівся, як завжди, несподівано, майже за одну ніч. Вчора ще тільки де-не-де біліло, а сьогодні вже зовсім зникло плетиво голих гілок, біла повінь хлюпала до самого ґанку. Лікареві защеміло серце. Дивно, що цієї весни чим красивіші були ранки, тим більше приносили гострого болю.

Прокидається околиця. Хлоп'ята-пастушки женуть вулицею кіз на пашу. Лунко кукурікає десь півень. А з-за садків усе більше світає й світає... Чудовий ранок!

Не одна юна полтавчанка замилується о цій порі першим вишневим цвітом, що вже оповиває всю околицю, мов фата весільна... Весно, весно, яка ти нещадно прекрасна у ці важкі дні! Скільки пахучої отрути несеш ти своїм білим цвітінням, своїми рожевими, до болю гострими світаннями!.. Махнувши пелюстковим крилом, немов кличеш і маниш минулим згаслим щастям...

Кость Григорович іде в сад і, задерши голову, приглядається до гілля, оббирає пальцями шкідників.

На кухні порядкує невтомна тьотя Варя. Щось бубонить собі під ніс, незадоволена тим, що вчора одержали глевкий пайковий хліб і він за ніч зсохся в каменюку. Як подавати до сніданку таку каменюку?.. Ледве снує по хаті Надія Григорівна, в теплому джемпері, з накутаною шиєю,— її мучать гланди.

Ляля ще не виходила з спальні. Вона лежала в постелі, посміхаючись, із заплющеними очима, відчуваючи з насолодою, як все тіло їй аж бринить молодою силою. В останній раз вона ніжиться в цій постелі. Наступної ночі вже спатиме десь, не роздягаючись, у своєму волохатому лижному костюмі чи, може, і зовсім не спатиме... Як мама сприйме те, що вона повідомить їй за обідом? Спочатку на неї глянуть, як на навіжену, потім мама першою зрозуміє все. На вечір у неї вже буде ранець з наготованими харчами, з одеколоном та зубною щіткою. В добру путь.

— Лялю!

Дівчина здригнулась. Біля узголів'я в неї стоїть перелякана тьотя Варя. Вона наче не ввійшла, а вдихнулась до спальні в своїх нечутних капцях.

— Лялю!.. Німці!..

Дівчина миттю сіла на ліжку:

— Де?

— На кухні... і в вітальні... Господи!.. Обшук...

Ляля, шаснувши під подушку, вихопила звідти якийсь папірець і ткнула його в руку тьоті Варі. Тьотя, мовби чекала цього, мовчки сунула папірець за панчоху і озирнулась на причинені двері:

— Одягайся... Вони зараз зайдуть... Лялю, дитино!.. Вони прийшли по тебе!

Тьотя Варя очима, повними сліз, дивилась на Лялю так, наче вибачалась за цю звістку, з якою вона ввійшла. На її змарнілому обличчі доброї черниці було написано: «Краще хай би всох був мені язик, ніж я дожила до того, що мушу тобі, Лялю, передавати таку звістку».

— Я одягаюсь...— дівчина шукала плаття,— я зараз... Хай не входять, хай!..

Тьотя Варя, горблячись мало не до землі, почимчикувала в передню.

За кілька хвилин вийшла з спальні й Ляля, вже одягнена в плаття, зачесана. Спокійне обличчя її ще пашіло ніжним рум'янцем сну.

Троє солдат-німців енергійно провадили обшук, похапцем і безладно все перекидали, наче злодії в чужій квартирі. Кость Григорович і дружина дивились на їхню роботу майже байдужки, немов солдати й справді порядкували не в їхній, а в чужій квартирі. Один з них відкрив піаніно і зашарив пальцями між напнутими струнами. Струни невдоволено загули. Навпроти вікна стояв червоношиїй гладун у цивільному, видно, перекладач, і мовчки дивився в сад. Біля книжкової шафи, широко розставивши ноги, стовбичив худорлявий офіцер у форменому кашкеті і, розгорнувши одну з карт зоряного неба, уважно розглядав її. Ляля встигла помітити, що то карта південної частини неба, невидимої в наших краях.

— Астроном? — запитав він Лялю, глянувши на неї якось імлисто. Він ніби спав з відкритими очима.

— Астроном! — відповіла Ляля.

Підійшов перекладач. Офіцер заговорив до нього по-німецькому. Ляля майже все розуміла.

— Від цього все й лихо,— говорив офіцер,— від оцих зоряних карт. Добрі німецькі дівчата готуються стати насамперед матерями, дружинами, які покликані народити нашому фюреру нове покоління солдатів. А в них фрейлейн лізе в астрономію, в зірки, що їх видно тільки за екватором. Навіщо це жінці?

— Тут і кореняться всі злочини проти рейху,— сказав перекладач теж по-німецькому. Ляля вдавала, що не розуміє їх.

Чомусь їй знову пригадалося в цей момент з Гете: «Добро втратити — небагато втратити! Честь втратити — втратити багато! Втратити мужність — втратити все! Тоді краще було б не родитись!» Чи відомі ці слова офіцерові і його перекладачеві? Ні, напевне, вони такого не чули...

— Вона у вас одиначка? — звернувся перекладач до Надії Григорівни, що не зводила з Лялі очей, жарких, потемнілих.

— Одиначка,— тихо відповіла мама перекладачеві. Він перевів погляд на Костя Григоровича.

— Одиначка,— сказав і лікар.

Тьотя Варя вибігла наперед і з якоюсь невмілою запобігливістю зазирнула у вічі перекладачеві, мов хотіла розжалобити його.

— Одиначка, пане,— сказала й тьотя, хоч її не питали.— Нікого більше.

Ляля ледве не застогнала.

Несподівано в кімнаті запахло ефіром. Один з німців натрапив на нього в шафі і відіткнув випробувати. Офіцер, який досі спав з відкритими очима, зараз раптом заграв ніздрями, кинувся до шафи.

«Ефіроман»,— подумав Кость Григорович. Він запропонував пляшку офіцерові, і той, заховавши її до кишені, жваво подякував.

Обшук кінчився, мали вже йти.

Мама дістала з гардероба демісезонне доньчине пальто.

— Доню, накинь...

— Не треба, ма,— спокійно глянула на неї Ляля.— Я скоро повернуся. Це якесь непорозуміння.

Перекладач посміхнувся товстими губами.

— Накинь, Лялю,— наполягала мама, наставивши пальто. Ляля вволила мамине бажання й одяглася.

— Не хвилюйся, ма,— дівчина погладила маму по голові, як маленьку.

Мама поцілувала її довгим, солоним від сліз поцілунком.

Виходили з кімнати всі, не зачиняючи за собою дверей. Попереду солдати, потім Ляля з батьком, потім офіцер з перекладачем. За ними вийшла мама і остан-

ньою — тьотя Варя. Виходячи, вона зачепилася за двері, мовби вони були їй незнайомі. Кімната лишилась порожня, сповнена запаху ефіру.

Ляля ступила на ганок і мимоволі затрималась. Незважаючи на таку рань, було вже зовсім тепло. Сонце щойно зійшло. Весь садок перед дівчиною стояв мов повитий легкою морською піною. Ніби всю ніч тут била громовиця, бушувало море штормом, а зараз хвиля відринула і залишились тільки біло-рожеві папахи пахучої піни на яблуньках та грушах. Папахи просвічувалися сонцем наскрізь. Ляля шукала очима ту яблуньку, під якою була її схованка, але зараз яблуньку важко було відрізнити від інших,— вона зникла в суцільному цвітінні, в рожевих димчастих клубках, що сповнювали вранішній сад.

Офіцер закурив з перекладачем на веранді і скомандував іти.

— Не проводжайте мене,— попросила Ляля рідних.— Я скоро повернуся.

Вона стала повільно спускатися по східцях.

Ступила раз і зупинилась.

Ступила вдруге і ласкаво озирнулась на рідних.

Ступила втретє і глянула на сад.

З кожним її кроком вниз білий сад стрибав угору, підростав. Ноги її приставали до східців, немов були окуті залізом, а східці намагнічені.

Ступила ще нижче, а сад піднявся знову над нею так, що сонце заступилось просяяними папахами. Рожеві клубки димились низом, сад стояв по пояс у тім барвистім запашнім диму.

Ще нижче...

Наче входила у нове буття, у білі чисті володіння вічності.

VIII

Коли через деякий час Убийвовки цілою родиною прийшли до воріт в'язниці, там уже стояв натовп. Багато було знайомих. Балакуча завзята мати Бориса Серги. Батько Сапіги, насуплений, сердитий, з костуром. Іллєвська...

Як стало відомо, сю ніч провадились арешти в різних районах Полтави. До одних під'їжджали машинами, до інших з'являлися пішки.

— Що погано,— говорив старий Сапіга,— так це те, що брала не поліція, а польова жандармерія. Значить, справа серйозна.

Власівна розповідала, як забирали її Льоню. По нього перед світом приїхало з десяток жандармів. Виставили пости попід вікнами й на подвір'ї. Коли заходили до нього в кімнату, то штовхали попереду саму Власівну, боячись, що Пузанов буде відстрілюватись або накинеться на них. Револьвер у нього справді-таки знайшли, але він чомусь не скористався ним. Власівна тепер, заливаючись слізьми, запевняла, що це Льоня її пожалів та сам за неї пішов до острогу... Краще б уже був стріляв, навіщо сновигати по світу оцим старим кісткам. А Льоня, може б, і врятувався!..

— Тепер до всіх дітей прийшли батьки,— голосила Власівна,— а до нього, бідолашного, ні батько, ні ненька!

— Ой, не голосіть, Власівно, ради бога,— зупинила її Іллєвська.— Батьки-то не прийшли, із Сибіру неблизько, а зате подивіться, скільки до нього збіглося полтавчан з передачами!

Дійсно, Леонідові нанесли передач найбільше, з усього кварталу.

— Що ж їм давати? — зайшла мова за хабарників.— Курей не беруть, гусей не беруть...

— Болячки б їм, іродам!

— Тільки золото! Перекладач сказав, що тільки золото має силу.

Тюремний перекладач з фольксдойчів, який уперто називав себе «Іван Іванович», був знайомий Костю Григоровичу. Лікар якось узимку зарятував дружину «Івана Івановича», сердечницю-істеричку. Тепер Кость Григорович вирішив цим скористатись. Через вартового він викликав перекладача до воріт і, пообіцявши йому хабара, попросив інформації. Перекладач запевнив, що ні Лялі, ні іншим ніщо особливо не загрожує. В гіршому випадку відправлять у Німеччину з черговим набором. Все нібито зайшло через радіоприймач, виявлений десь там у молоді на Подолі... Лялю, очевидно, після допитів відпустять додому, якщо добре попросити. Декого з радистів відшмагають, як шмаркачів. А дехто, як, наприклад, Пузанов, мабуть, загримить і в рейх, у концтабір...

Такі були перші відомості. Кость Григорович, звичайно переказав усе це родичам заарештованих, що зібралися тут, і всі одразу підбадьорились. Надія Григорівна посвітлішала на виду, взяла чоловіка під руку і знеможено сперлася плечем об його плече. Вона була сьогодні вся тиха й м'яка, як лляне вруно.

Тьотя Варя тримала в затиснутій жмені свої дівоцькі золоті сережки.

Раптом усі розмови разом урвались. З брязкотом відчинилася тюремна брама. На вулицю повільно виїхав критий грузовик, повертаючи вздовж Фрунзенської до центру.

В машині, в самім задку, сиділи вартові з автоматами напоготові, а в глибині будки було повнісінько молоді.

Надія Григорівна одразу загледіла Лялину золоту голівку.

— Лялю!

— Мамо! — відповіла Ляля дзвінко, майже весело.— На допит!..

— Серьожо! — вигукнула Іллєвська, стаючи навшпиньки і витягуючи шию.— Серьоженько!

Його, маленького, не видно було з-за інших, а голос сина, дзвінкий, бадьорий, Іллєвська почула десь із кутка.

— Я тут, мамо!

Валентин зовсім не виглянув, соромлячись на людях ніжнощів з батьками. Патлатий Льонька Пузанов у розстебнутій гімнастерці широко посміхався всім.

Машина набирала швидкість, люди, юрмлячись, кинулись за нею бігцем. Хтось спіткнувся, у когось хлюпало цівкою молоко з пляшки.

— Не біжіть,— задихаючись, стримував жінок старий Сапіга.— Раз на допит — значить, на Комсомольську.

Подружжя Сорок мовчки бігло попереду усіх.

Машина справді повернула на Комсомольську, де в приміщенні 10-ї школи, в якій свого часу вчилися Ляля і Серьожка Іллєвський, розташувалась тепер польова жандармерія.

Напроти школи авто зупинилось. Першими на землю сплигнули вартові, гупнувши чобітьми, як залізними. Потім зіскочив Леонід. За ним легко випурхнула Ляля, тримаючи пальто на руці, простоволоса, життє-

радісна. Вискакували інші арештовані, підхоплюючи одне одного на льоту.

— Серьожко,— звернулась Ляля до Іллєвського з якоюсь особливою сердечністю,— ти впізнаєш нашу школу?

Серьожка глянув на двоповерховий будинок, обнесений високо дротом, і нічого не сказав.

Арештованих чомусь повели не через парадний хід, а через шкільну сторожку, в якій Ляля за десять років навчання не була жодного разу. Тому їй справді здалося, що школа зовсім не їхня. Проте, як тільки вони перейшли сторожку й опинилися в довгому коридорі, Ляля одразу його впізнала. На одних дверях ще висіла давня табличка: «VI А». Ляля оглянулась на Іллєвського, що ступав за нею:

— Впізнаєш, Серьожко?

Німець прикрикнув на неї. В Серьожки сльози бризнули з очей.

Повернули коридором праворуч. Двері всіх класів були позачиняні. VII клас, VIII клас, IX клас — мерехтіло Лялі в очах, як маячіння. Кожна з оцих табличок живцем шматувала їй серце. Проте, ідучи в гурті, зовні вона здавалась майже безтурботною. Наблизившись до одних дверей, конвоїр взявся за ручку і ніби вихопив їх з одвірками: заходь.

Це був кабінет біології. Колись тут в урочисті дні відбувалися загальношкільні збори, малята і старшокласники виступали з декламаціями та скетчами. Тепер приміщення було пусте — ні столів, ні стільців, ні гербаріїв під склом. Лише на голих стінах де-не-де затримались повиті павутиною таблиці, наочні картини з ботаніки. Добре знайомий Лялі леопард і досі насторожено ступав у джунглях. Пузанов глянув на звіра, чомусь просяяв і завів на весь голос:

Хлебом кормили крестьянки меня,
Парни снабжали махоркой!

Конвоїр пригрозив співакові автоматом.

Незабаром з'явився перекладач, молодий, джигунистий, в шовковій синій сорочці із закоченими до ліктів рукавами, і оголосив усій групі арештованих таке: по-перше, вони будуть тут чекати, доки пан слідчий викличе, кого треба; по-друге, вони мають стати

навколішки в цьому залі в шаховому порядку і не розмовляти поміж собою.

— Чому навколішки? — запитала Ляля.— Я не стану навколішки,— спокійно заявила вона перекладачеві і оглянула товаришів.

Всі обурено запротестували. Борис застрочив, як з кулемета. Що від них вимагають мовчанки,— це ще можна зрозуміти. Але стати навколішки? Чому не просто сісти, хто як захоче, а саме стати отаким ганебним чином?.. Можливо, цим їх одразу хотіли принизити у власних очах, викликати поміж ними огиду одне до одного? Ляля не стільки зрозуміла, скільки інтуїтивно відчула саме цей сенс кари. І вона вмить вирішила, що хай їй хоч зараз рубають голову, вона не стане.

— Я сам поставлю вас! — сказав перекладач з погрозою.

— Не маєте права,— відповіла Ляля, хоча добре знала, що ні про яке право тут взагалі йтись не може.— Це незаконно!

— Ми будемо скаржитись! — викрикнув Борис високим голосом, задерикувато дивлячись на знавіснілого перекладача.

А куди скаржитись — і сам не знав. Всі стояли тісним колом, спідлоба позираючи на перекладача. Пузанов зухвало міряв його поглядом, тримаючи кулаки напоготові.

Перекладач мить почекав, потім круто повернувся і вийшов.

— Фолькс,— процідив Сапіга презирливо,— дойч.

За хвилину до залу ввійшов чітким кроком офіцер, зовсім молодий, весь наче випрасуваний, з блискучим проділом на лисіючій голові. Перекладач, вбігши цуциком за ним, ткнув пальцем на Лялю. Офіцер подивився на дівчину мовчки. Очі в нього були світлі, красиві, як два сині пустоцвіти. Ляля терпляче витримала погляд тих пустоцвітів.

Минула хвилина, друга... Що він скаже?

Нічого не сказавши, офіцер рушив до дверей. Слідом за ним вискочив у коридор і перекладач. А за кілька хвилин солдати, грюкаючи, втягнули до залу кілька розхитаних, обламаних парт. Льоня весело сів на передню. Ляля — поруч нього.

— Будемо тепер вчити філософію,— оголосив Пузанов.— Маємо час!

Конвоїр гримнув від дверей на нього.

Ляля оглядала арештованих. Крім своїх, знайомих, по кутках сиділи прибиті горем якісь хлопці, заплакані селякуваті дівчата... Можливо, їх було схоплено випадково, в усякому разі, ні Ляля, ні її товариші нічого не знали про них, про їхні зв'язки з організацією. І навпаки, багатьох з активних учасників підпілля не було ні тут, ні в тюрмі. Нікого не було з заводської групи і з тієї дівчачої, що діяла на Подолі. Очевидно, їх не забрали. «Це значить,— подумала Ляля,— що вони брали нас помацки чи майже помацки і нічого ще не знають напевне». Їй стало легше.

Зайшов джигун-перекладач і, хизуючись, зупинився біля порога.

— Єлена Убийвовк!

Всі глянули на Лялю. Вона встала з-за парти, і очі її відразу стали зовсім сірими.

— Іду.

IX

Від слідчого Ляля повернулася десь за годину. Не заюшена кров'ю, не розпатлана, не в подертім одязі. Однак товариші, тільки побачивши її на порозі, відчули, що трапилось щось непоправно погане. Очі її згасли і навіть обличчя згасло. І сама зсутулилась, чого ніколи не було з нею раніше, і плаття на ній обвисло, немов вона одразу схудла. Втомлено опустилась на свою парту і, деякий час помовчавши, обернулась до Леоніда.

— Королькова зрадила,— шепнула йому крізь зуби.

Жахлива новина пішла поміж товаришами з уст до уст.

— Королькова зрадила!

Для Лялі це був найтяжчий удар з усіх, до яких вона себе готувала. Вся її чиста віра в людей, в їхні «божественні якості», як висловився одного разу Борька Серга, мусила витримати зараз це випробування або розсипатися в друзки.

Беручись за підпільну роботу, Ляля, як і кожен з підпільників, замислювалась над тим, що її можуть рано чи пізно схопити, знущатися з неї, катувати. Вона уявляла собі найжахливіші тортури, проте жодного разу не уявляла, як би вони могли зламати її

або когось із її товаришів. Взагалі, як це можна зламати справжню людину? Її можна знищити фізично, спалити чи задушити, і, правду кажучи, Ляля не дуже й здивувалась би, коли б фашисти вирішили саме так вчинити з нею самою.

Вона знала, що таке фашисти. Але зламати!..

І тим разючіший був для неї цей удар.

Коли її завели до слідчого, біля стола стояла Галка Королькова.

Вона зробила крок назустріч Лялі, простягла до неї розпухлі, покремсані руки:

— Лялю!

Ляля стояла мов паралізована.

Невже це Галка? Невже це її руки?

— Лялю!..

Лялі хотілось закричати від страху і кинутись геть у двері. Галка...

Власне, це були тільки рештки того, що колись звалося Галкою Корольковою. Навіть взимку, коли її вивезли з крігслазарету, вона не була такою страшною, як зараз — після мордувань. Стояла вся якась перемелена, потовчена, немов її вхопило було в трансмісію, довго переминало та било і щойно оце викинуло сюди до стола. Запухлі очі ледве проглядали крізь щілини, все обличчя — в буряково-синіх саднах, руки з розпухлими, потворно товстими пальцями — суцільні рани. Якби не ця зачіска з локонами та не пишні груди, Ляля, можливо, і зовсім не впізнала б Королькової, яка дивилась просто на неї.

— Лялю,— прошепелявила ще раз Королькова беззубим ротом і в знемозі заплакала.

Ляля вся тремтіла, збираючись із силами.

За столом, щось записуючи, сидів той молодий офіцер, що вскочив до біокабінету втихомирювати бунт і звелів занести парти. Поруч нього стояв перекладач, поклавши руки на стіл, і злорадно посміхався. На всіх його пальцях, крім великого, поблискували персні. Навіть на мізинці був перстень. Біля вікна стояв другий офіцер, з зеленкуватим обличчям, з такою кислою міною, немов йому безперервно різало в животі, а він ледве стримувався.

Перекладач, звертаючись до Корольковой, вказав на Лялю:

— Це вона тебе посилала переходити фронт?

Королькова вмивалася сльозами...

— Лялю... не проклинай мене... Що зі мною зробили, Лялю... Я все розповіла...

Перекладач наблизився до Королькової, і вона інстинктивно піднесла розпухлі пампушки долонь, мов захищаючись від удару. Перекладач заклав руки за спину:

— Повторюю: це вона посилала тебе до Совєтів?

Королькова вся знітилася в ніщо.

— Я сама йшла...

— Хто організував радіо? — зненацька гаркнув німець від вікна, не звертаючись до послуг перекладача.— Радіо?

Королькова глянула на офіцера з тваринним жахом:

— Вона...

— Хто писав прокламації? — спокійно запитав через перекладача німець, що сидів за столом.

— Вона...

Коли це було сказано, Ляля відчула себе раптом міцніше. Їм все відомо, але їй зараз також стало відомо все. Численні версії, догадки, сумніви зникли одразу, тепер залишився один виразний гострий шлях. Вона дивилась на Королькову мовчки, з байдужою зверхністю. Не обурення, не гнів, а глибоке презирство до Королькової відчула Ляля в цей момент очної ставки. Не зненависть і не жаль, а скоріше огиду викликала в ній Королькова. «Жалюгідна! — подумала Ляля, поступово бліднучи і немов костеніючи вся.— Мерзотниця!»

— Хто влаштував тобі втечу з лазарету? — переклав фольксдойч.

Королькова вся затряслася, не в силі стримати ридань. Мабуть, уявила, як її взимку товариші врятували з мертвих.

— Лялю... Лялю!.. Я нічого не хотіла... Я нічого не хочу!.. Я хочу одного — вмерти, вмерти!.. Вмерти разом з вами...

Ляля примружилась.

— Разом з нами? — запитала вона майже саркастично.— Ти цього не варта.

Офіцер вп'явся в Лялю очима. Королькова як розкрила рота, так і застигла. В кривавих яснах її не стирчало жодного зуба.

Королькову німці захопили випадково. Уникаючи

десятків небезпек, спритно прослизаючи між постами та патрулями в прифронтових селах, вона дійсно зуміла була підійти вже до самої лінії фронту. І лише в останній момент, уже при переході фронтової смуги, на неї наскочила німецька розвідка і захопила її як шпигунку. В той час, як Королькову вели до штабу, вона ще встигла викинути вбік листа. Але один з німців помітив його і підібрав. Це була перша половина провалу. Другу ж половину з неї вичавили німці в польовій жандармерії в Мерефі, де її було мордовано дві доби підряд. Тут вона назвала прізвища відомих їй підпільників, і її терміново етапували до Полтави.

Після очної ставки Лялю більше нічого не питали й одразу вивели.

«Що її змусило зізнатися?» — болісно думала Ляля про Королькову. Умисно зрадити організацію Галка, безперечно, не хотіла. Щодо цього Ляля не мала сумніву. Так що ж тоді? Невже тільки фізичні муки? Справді, те, що з нею зробили, жахливо. Можливо, і її, Лялю, чекає щось подібне... Але хіба це всесильне, непоборне? Невже в людині немає нічого вищого і сильнішого, що могло б протистояти фізіологічному крикові організму? Можливо, Королькова думала цим врятувати своє власне життя? Ні, здається, вона не настільки наївна, щоб так ошукувати саму себе. Вона мусила знати, що легкодухість ще ніколи нікого не врятувала. Жандарми вичавлять її до кінця, мов цитрину, і потім викинуть геть. Уже навіть зараз вони, здається, дивляться на неї з презирством. Ляля пригадала, як Галка тоді сказала на шляху: «Боязно! Пройшла без тебе сім кроків — і стало боязно!..» Може, коли б з Корольковою завжди йшов хтось сильніший за неї, постійно правив їй за взірець, може б, цього також не трапилось!.. Може б, тоді вона й до самої смерті й на будь-яких муках зуміла б триматись як слід... «Ну що ж,— зітхнула Ляля,— що сталося, те сталось. Але як бути далі?»

Тепер їй було зрозуміло, що про неї саму жандармам уже відомо стільки, щоб її стратити. Лялі ніколи не бракувало мужності дивитись на речі тверезо. Разом з тим вона переконалась також, що жандарми знають лише те, що сказала їм Королькова. А їй було відомо далеко не все. Вона, приміром, нічого не знала про

зв'язок організації з партизанами та з іншими підпільними групами в Полтаві. Отже, жандарми лише здогадуються про справжній розмах роботи, тому вони й нахапали разом з учасниками підпілля стільки випадкових людей. «Рятувати всіх, кого ще можна врятувати,— подумала Ляля.— Залишити живими тих, які ще не заарештовані, і вони продовжать справу».

— Вигороджувати! — шепнула Ляля Пузанову.

Пузанов передав товаришам:

— Вигороджувати, кого тільки можна!

Зайшов перекладач і оголосив з порога:

— Сергій Сапіга!

Сапіга підвівся темніючи:

— Єсть.

X

Почалася смертельна боротьба. По крайньому напруженню сил вона нагадувала схватки врукопаш. Вранці всі відчували себе солдатами перед боєм, а під вечір втомлювались так, як бійці, що витримали протягом дня кільканадцять ворожих атак.

О 8-й годині ранку арештованих везли з в'язниці до школи. Допит у школі тривав до 5-ї вечора. Після того їх везли знову до в'язниці і розміщали на ніч по камерах.

Рідні, вистоюючи цілими днями на вулиці, вже з першого погляду впізнавали чорну будку їхнього авто. В задку, щоразу в однакових позах, сиділи озброєні хмурі конвоїри.

На допит возили щоразу менше людей. З усієї маси арештованих частину було одразу визнано не причетними безпосередньо до справи і переведено в концентраційний табір. Декого було зовсім випущено, декого — з молодших — передано біржі для відправки в Німеччину.

Нарешті їх залишилося шестеро. Вони скоро звикли ся з порядком доби, який, до речі, виконувався з німецькою неухильною методичністю.

Підкуплений родичами тюремний перекладач «Іван Іванович» влаштував так, що машина і вранці і ввечері зупинялась на кілька хвилин біля тюремної брами. В цей час арештованим можна було передати харчі,

білизну, постіль. Убийвовки принесли своїй доньці гору постелі, проте Ляля взяла собі лише простирадла та маленьку подушечку з вишиваною квіткою. На цій подушечці вона ще малою колисала ляльку.

Арештовані особливо цінували свої рейси від в'язниці до школи і ввечері назад. Під час цих рейсів, завдяки варті, цілком байдужій до них, вони мали змогу розмовляти й радитись набагато відвертіше, ніж у школі, в кабінеті біології. Це були своєрідні бойові летучки, де підбивались підсумки дня чи накреслювалась тактика для наступної зустрічі з слідчими, тут виявляли можливі рифи й небезпеки. В один з таких рейсів Ляля кинула думку, що треба врятувати кого-небудь із шести. Товариші мовчки переглянулись поміж себе, кожен, мабуть, подумав про себе, але, нарешті, чомусь погляди зупинилися на Іллєвському. Ідея, очевидно, всім сподобалась, однак говорити докладніше зараз про це не стали.

Перші дні на допитах їх майже не били. А тепер все частіше то одного, то іншого конвоїри приводили з слідства попід руки і кидали через поріг пом'ятого, немов переїханого машиною. Вальку били по голові частинами радіоприймача, і кучерявий чуб йому зісохся кривавими клубками.

Сьогодні вкинули до біокабінету покатованого Сапігу. Він, як старий, доплентався до своєї парти, сів, звісив на груди голову і злісно, по-солдатському, лаявся, не соромлячись дівчини.

— Що питали?

— Давай співучасників.

— Знову?

— Ідіоти!

Потім приволокли Бориса. Штанці на ньому геть полопалися смугами. Валентин, який був у двох верхніх штанцях, скинув одні, і їх спільними зусиллями натягнули на Борьку. На нього вони були занадто широкі. Борис глянув на них заплилими, наче монгольськими очима і гірко пожартував:

— Широкі, як Чорне море...

Всі посміхнулись. Навіть сам Борис спромігся на усмішку.

— Що ж тобі було?

— Те саме: співучасники.

Товариші не питали його, як він відповідав на це.

Взагалі відповідями своїх цікавилися менше, ніж запитаннями слідчих. Про відповіді дізнавалися по очах. Коли хтось, повертаючись від слідчого, з'являвся на порозі, пять пар очей звертались на нього і читали в них. Очі вимовляли все і щоразу одне й те ж саме.

Серьожка Іллєвський сидів на задній парті, задумано граючись, як брязкотельцем, завісою обірваної кришки. Тонкі стрілки брів ворушились йому на білому лобі. По тих чорних стрілках можна було завжди вгадати, коли саме Серьожка думає, а іноді — і що саме думає. Приховатись йому було неможливо.

Серьожку, як звичайно, викликали останнім. Коли перекладач заходив з глузливою посмішкою, всі знали, що це по Серьожку.

— Поет! — викрикнув він.

Серьожка спочатку не відгукувався. Але товариші переконали його нарешті, що йому нема чого соромитись, бо це тільки для фашистів насмішка, а насправді це честь. Тепер Іллєвський на оклик «поет!» відповідав:

— Я.

Сьогодні він, вставши, щоб іти, подав руку товаришам. Останнім часом так робили всі, бо не знали, чи повернуться з допиту живими. Тільки Валентин ще не подавав руки, червоніючи і запевняючи товаришів, що він дуже живучий і від побоїв не вмре.

Коли Серьожку виводили, всі проводжали поглядами його худорляву спину в ситцевій благенькій сорочці, запханій у штани, його тонку шию з глибокою ямкою посередині.

Іллєвського товариші чомусь особливо любили, ставлячись до нього з приязною жартівливістю, як до найменшого брата. За час арешту ця любов ще більше зміцніла. Якоюсь рідною стала для товаришів і його дитяча гаркавість, і коструба ті вірші, які здавалися всім дуже талановитими, і його задумані, вічно здивовані очі. Якщо між собою друзі трималися з манерами дорослих, то Серьожку кожному хотілося приголубити, як маленького, покласти руку йому на плече або погладити його непокірний, давно не стрижений чубчик.

Особливо приємним всім було те, що вони не помилилися в Серьожці. Саме тут, під арештом, вони до кінця переконались, який міцний дух сидів у цьому

тендітному тілі. Серьожка в стражданнях ніби змужнів і навіть виріс фізично. В погляді чорних його очей з'явилися виклик і бистрінь, в рухах — зухвала «моряцька» неквапливість.

І тепер, коли Іллєвського повели на допит, товариші разом заговорили про нього. Врятувати! Врятувати будь-що!

Флегматик-вартовий сидів біля порога, лагодячи свою запальничку і прислухаючись до кроків по коридору. Своїх начальників він знав по ході і схоплювався лише назустріч крокам начальника, а коли швендяли інші, то він навіть вухом не вів і арештованими мало цікавився.

— Мені здається, його можна вигородити,— говорила Ляля.— Він і наймолодший, і на вигляд... ніяк не страшний...

За цю думку вхопилися одностайно.

— Йому відомі всі зв'язки,— сичав Сергій розсіченими губами.— Він зв'яжеться з лісом...

— А потім,— тихо втрутився Валентин,— у нього ж усе закопано. Всі протоколи... Коли повернуться наші,— за все подасть звіт.

Серьожка був справді чимось на зразок літописця організації. Всю нескладну її документацію переховував він.

— Хоч одного,— радісно хрускав пальцями Боря Серга так, наче мова йшла особисто про нього.— Хоч одного!..

— Будемо вигороджувати його у всьому,— запалюючись, шепотіла Ляля.— Компрометувати його в чому тільки можна!..

— Шкет, мовляв,— усміхнувся розпухлий від побоїв Льонька.— Нічого не робив і не міг робити... Не мав жодного серйозного доручення.

— Але ж Королькова розповіла про його вірші? — злякано кинувся Борис.

— Пусте,— відмахнувся Льонька.— Головне, що я ні в чому не міг довірятись такому шкетові.

Врятувати, врятувати!.. Як усім стало гарно відразу! Немов, рятуючи товариша, кожен з них якоюсь мірою і сам рятувався від цього пекла, залишався жити напевно. Всі найпалкіші бажання їхні зараз скупчилися, мов жмут променів на Серьожці.

А його, привівши, штовхнули через поріг геть

— Серьожо, сядь,— тихо попросила Ляля.— Так треба, Серьожо.

— Навіщо мені це треба? Навіщо? В мене теж мама, сестра,— голос Серьожки зламався.— Я не хочу, щоб вони... Щоб коли наші прийдуть...

— Серьоженько, треба... Треба, щоб ти залишився... хоч один...

— Чому я? — скипів хлопець.

— Не кричи.

— Чому саме я? Чому не ти? Чому не Льонька? Чому не Борис? Чому не інший?

— Про них не повірять.

— Не повірять? А про мене повірять? На Іллєвського лий, що хоч, і всьому повірять?..

— Я не те хотіла сказати...

— Замовчи! Після цього... Після цього ти мені не друг! — Іллєвський одвернувся до стіни, щоб не показати сліз товаришам.

— Серьожо... Хлопчику ти наш...

— Не хочу з тобою говорити. Не обзивайся до мене!..

— Ми не з жалощів, тезко,— промовив Сапіга, співчутливо дивлячись на понуреного Іллєвського.— Це треба, і ми всі разом вирішили...

— А що про мене подумають? — накинувся на нього Серьожка.

— Хто?

— Як хто? Наші!

Сапіга не знав, що відповісти.

— Сядь, Серьожко,— сказав Пузанов, беручи Іллєвського за руку.— Заспокойся, друже.

Серьожка сів.

— Ми не тебе одного,— втішала Ляля.— В останній момент, як уже все буде остаточно видно, ми... всі, можливо, накинемося на них... Затримаємо на якусь мить, а тим часом, хто найміцніший, буде тікати... Може, Льонька...

— Порівняла! — сердито підняв голову Іллєвський.— Значить, тоді — хто найміцніший, а зараз — хто найслабкіший? Так виходить? А може, я теж... найміцніший!

Всі мимоволі посміхнулись. Серьожка сердито сопів. Потім і сам раптом прояснився, усміхнувсь.

— Однаково вони вам не повірять,— переконано запевнив він.— Капітан сказав, що це вже — в крові!..

XI

Перевізши на ніч арештованих до в'язниці, їх розводили по камерах. У чоловічих камерах було повно в'язнів, що сиділи за різні справи. Борис хотів потрапити з Валентином в одну камеру, але заробив потиличника, та й тільки. Їх посадили окремо, між незнайомими. Розлучили всіх.

Ляля сиділа в одиночці, не знаючи, що це їй влаштовано з протекції підкупленого «Івана Івановича». Коли вона вперше ступила до цієї клітки з вузьким загратованим вікном, на неї вдарило смородом і гнилизною льоху. Їй здалося, що вона тут не виживе до ранку — задихнеться від нестачі повітря. Проте поступово вдихалася, призвичаїлась, глянула на своє житло оком діяльної чепурухи. Чи не можна його якось хоч трохи приладнати для життя?

Витерла віхтиком вогкі, вкриті зеленкуватою цвіллю стіни, обібрала попід стелею павутиння. Потім домоглася, щоб їй дали відро води і ганчірку. Закотивши рукава, підібравши платтячко, взялася енергійно мити підлогу. Працювала до самого смерку. Вранці, користуючись вільним часом перед своїм казенним сніданком, стала на бильце ліжка, доп'ялася до вікна і носовою хусткою стала протирати шибки. Вартовий з подвір'я без попередження вистрілив у стіну біля самого вікна. Ляля з несподіванки мало не впала. Через деякий час, стежачи за вартовим, вона похапцем протерла ще одну шибку. Так, нарешті, вона витерла все вікно, і в камері посвітлішало.

Коли їй передали з дому постіль та одеколон, Ляля застелила матрац чистим простирадлом, а повітря збризкала пахощами,— вона завжди ними охоче користалась. У камері після цього наче з'явилось щось дівоче. Ляля оглянула своє тісне житло, вичищене й причепурене, і залишилася вдоволена своєю роботою. Нарешті — в чистому.

Вона органічно не терпіла бруду.

Якось увечері в тюрму привезли з периферії нову партію арештованих і стали розміщувати їх по камерах. Лялі теж вкинули одну з новопривезених. В сутінках важко було розгледіти обличчя, і Ляля бачила біля порога тільки накушкану важкою хусткою голову та коротеньку спідничку.

— Як у вас тут ловко,— промовила новоприбула арештантка, коли вартовий загрюкнув за нею двері.— Як гарно пахне! Бузком! — І наблизилась до Лялі.— Драстуйте!

Ляля була вражена: такий знайомий голос! Де вона його чула? Приглянувшись, отетеріла від радісного подиву: перед нею стояла боса, розшарілa Веснянка.

— Звідки ти? Як попала?

Дівчина придивилась до Лялі:

— А-а, це ви? Ви теж тут?

Ляля засміялась:

— Чому теж?

— Та просто... Удвох буде веселіше.

Дівчина по-хазяйськи оглянула камеру, підійшла до ліжка, застеленого білим простирадлом.

— Культурно,— сказала з повагою.— А де ж мені германи постелили?

Вона оглянулась по камері.

— Ляжемо вдвох,— сказала Ляля.— До речі, познайомимось.— І простягла руку.— Ляля...

— Ляля? Як чудно! Наче дитину...

— А тебе як?

— Вгадайте.

— Знаєш, як я тебе в думці звала?

— А як?

— Веснянкою.

— Ой, як гарно! Так і зовіть!

У коридорі вдарили в рейку.

— Це що таке? — здивувалась Веснянка.

— Сигнал на сон грядущий.

— А як мені не хочеться?

— Хочеш не хочеш — лягай. Обов'язково.

— Анциболоти,— вилаялась Веснянка, скидаючи хустку і роздягаючись, як дома.

Ляля також роздяглась.

— Ви не бійтесь за свою постіль,— попередила дівчина Лялю.— В мене нічого такого нема. Я чиста.

Ляля посміхнулась:

— Ну й добре.

Пройшов черговий, заглядаючи у вічка дверей, перевіряючи, чи всі лягли.

Дівчата вмостилися на кострубатому матраці, вкрилися простирадлом. Маленької Лялиної подушки не

вистачало на двох, і їхні голови лежали впритул, торкаючись одна одної.

— Це у вас одеколон чи духи пахнуть? — запитало дівча.

— Духи.— Ляля дістала з-під подушки флакон і, відіткнувши, піднесла Веснянці.— Правда ж, тонкий, ніжний аромат?

— Еге... Справді наче бузком...

— Це особливі пахощі,— сказала Ляля таємниче.

— Де ви їх добули?

— З дому передача. Мамуська все мене балує.

Ляля, понюхавши і міцно заткнувши флакон, знову поклала його під голову й лягла.

Згори, крізь грати, в камеру дивилися високі зорі.

— У вас тут, Лялю, шибки у вікні наче з синього скла...

Ляля зітхнула:

— То, Веснянко, ніч така синя пливе мимо нас...

— Ой, яка ніч...

Лежали, рівно дихаючи, подих в подих.

— Так за що ти попала, Веснянко?

— За те, що і всі. Як по-моєму, то — ні за що, а як по-їхньому, то — все склалось докупи: і те, що від Германії тікала, і що кури погано несуться! Комірник наш радгоспівський набрехав у конторі, що я крашанки, мовляв, краду, а йому не здаю. До війни, каже, кури сипали крашанками, а тепер їм як позашивало!

— Курячий саботаж? — пожартувала Ляля.

— Виходить, що так... А чому ви про себе мовчите? Мені ж також кортить знати, за що ви тут.

— І ми за те, що і всі,— сказала Ляля.— І за те, що радіо слухали, і за листівки, і... за багато чого...

Здивована Веснянка звелась на лікоть:

— Так оце ви такі? Може, то і я ваші листівки читала?

І, близько нахилившись до Лялі, торкнулась до неї рукою. Ляля скрипнула зубами:

— Не берись там!

— Що це у вас? — вжахнулась дівчина.— Вас били?

— Тут всього буває, Веснянко.— Ляля зітхнула й замовкла.

— Так оце ви такі,— повільно повторила дівчина.— І багато ж вас тут?

— О Веснянко, нас тут — полк!..

— Полк! — захоплено прошепотіла дівчина мовби сама до себе.— Танковий полк...

— Який танковий? — здивувалась Ляля.

— А той, що під Полтавою загинув торік.

— Звідки ти чула про нього?

— Чула... В нас усе чути...

— Чекай, та ти з якого радгоспу? Часом не з «Жовтня»?

Дівча промовчало, здається, посміхаючись у темряві.

— З «Жовтня».

— І Любу Іллєвську знаєш?

— Любки б не знати!.. Ми з нею подругуємо. Зараз вона пішла в Полтаву, бо в неї брата забрано.

— Тоді мені все про тебе відомо!

— Що відомо?

— Це ж ти зберігаєш прапор?

— О! А ви як знаєте?

— Від Серьожки.

— Ой, Серьожка! А де він зараз?

— Недалеко, на жаль...

— Тут?

— Тут.

Дівчата замовкли.

— А що йому... Серьожці, загрожує? — згодом боязко спитала Веснянка.

— Ми хочемо його врятувати.

— Ви його... любите?

— Люблю.

Веснянка миттю сіла на ліжку:

— По-справжньому любите?

— Та ти чого, Веснянко? Ти, мабуть, теж... любиш? Ти, може, закохана?

— Не знаю,— пошепки відповіла дівчина.

— Так ось чого ти,— засміялась Ляля.— Не бійся. Я просто так люблю. В мене є... мій, інший.

— Де?

— Там... воює.

Веснянка знову лягла і заспокоїлась. Ляля обняла її, гарячу й тугу, як налиту. Тверді яблука грудей відчувались крізь полотняну шорстку сорочку.

— А я б така, щоб хоч уже й заміж іти,— згодом сказала вона, розвеселивши Лялю своєю вдаваною дорослістю.

— Але ж тобі ще далеко до повноліття?

— З моїх ровесниць не одна вже весілля відбула... Сімейних поки що не беруть в Німеччину, так вони й давай женитися. Ой, скільки так дівчат і хлопців занапастилось. Або нелюбу бере, або за нелюбого йде, за першого стрічного. Ви знаєте, п'ятнадцятирічні — й ті женяться. Буває, що тільки зареєструються в управі, аби староста їхній знав, а насправжки й не живуть. І сміх і гріх!.. Я так не згодна.

— А за кого б же ти пішла, Веснянко?

— В мене є, в мене є, Лялю! Такий собі... хороший парень. Тільки ви його не знаєте... і я сама теж якось... ніби не знаю.

— Як же це так?

— А так, ніби бачу й не бачу, сниться не сниться, мариться не мариться... От наче йду полем, а воно жита кругом, як море, і радгосп наш ледве мріє білою черепицею, а сонце з неба припікає. І раптом чую: шумить, шумить, як орел крильми; гульк — аж це він звідкись виринає, летить до мене... Влітку, а він чомусь на лижах летить, а лижі на сонці як золоті, і палиці в руках у нього золоті, блись-блись, він ними тільки мах-мах, наче крильми! Зупиняється навпроти мене, дивиться, дивиться, а потім пальцем мене по носі — торк! «Іч,— каже,— ніс як полупився на сонці!..» А я — в жита, біжу, біжу, вони шумлять за мною, думаю: це він гониться, летить, долітає, хапає... Вже духу в мене нема, забігаю далеко, падаю в житі і лежу, не шурхну... І вже ніщо за мною не шумить і не гониться... Навкруги парко, солодко, жита розморилися, земля пашить, а я лежу і зуби стискую, щоб не плакати. І сама не знаю, чого мені хочеться плакати.

— Це тобі снилось, Веснянко?

— Ні, це не снилось, це так... Я не знаю.

Лежали обидві горілиць, рівно дихаючи, дивлячись на високе тріпотіння зірок за вікном.

— Чого воно,— зашепотіла згодом Веснянка,— що коли довго дивишся на зірки, то вони ніби тягнуть тебе до себе, ніби втягують — і тебе вже нема? З вами таке буває? Ви любите зірки?

— Як була студенткою, я спеціально вивчала їх, Веснянко. Вся моя наука була про зірки, про їхнє життя.

— Хіба вони живуть?

— Живуть, живуть, Веснянко... Навіть коли яка згасне, то й ще живе для нас довго-довго... Світить нам...

— Як же це?

— Та так...— Ляля замовкла. Через якийсь час лягла боком, обернулась до дівчини: — Ти не сердься, Веснянко, що я така причеплива... Але я хочу ще запитати: де ж ти зберігаєш прапор? І як же це буде, коли він там, а ти тут? Крім тебе ж, ніхто не знає, де він?

— Знають,— упевнено відповіла Веснянка.— То тільки спочатку я нікому не казала, на себе саму надіялась... То в землі, то в кожушанці тримала... А як почали в Германію хапати та тричі втекла з-під автоматів, то тоді відкрилася... всім найнашішим. Тепер його всі радгоспівські дівчата зберігають разом...

— Ми хотіли його над Полтавою підняти,— зізналась Ляля.— На найвищому будинку або на найвищому дереві в Корпуснім саду.

— Ой, то було б! — захоплено вигукнула Веснянка.— А хіба ми не втечемо? Тільки б нам в ешелон, а там я знаю як... Наші хлопці робили: треба різати дошки на підлозі у вагоні! Та не я буду, якщо ми не втечемо! Лялю, ви — як?

— Втечемо,— приглушеним голосом відповіла Ляля.

— І Серьожка з нами втече?

— І Серьожка з нами...

— А тс-с!

Дівча раптом насторожило вуха, підвелося.

— Ви чуєте? — вона підняла вгору оголену руку.

— Що таке? — Ляля й собі сіла вслухаючись.

Веснянка раптом зіскочила на підлогу і прилягла.

— Ось ідіть сюди!..

Ляля теж схопилась, стала на підлозі навколішки і приклалась гарячим вухом до вогкої дошки.

— Чуєте?

Підлога ледве вловимо дрижала й гула, як глуха басова струна. Вірніше, десь під нею гуло в недосяжних найглибших глибинах. Наче глухо переверталося і стугоніло замкнене в землі море.

Ляля миттю зірвалась на ноги і кинулась до стіни. В сусідній камері сидів Льоня Пузанов. Вона почала швидко й нервово вистукувати йому.

— Гуде, гуде,— вистукувала вона.— Слухай, гуде...

Веснянка дивилась на неї ошелешена, не розуміючи, що робить Ляля.

Раптом крізь другу стіну застукало до них.

Стукав Іллєвський. Він взимку на підпільних заняттях так і не опанував як слід техніки тюремного перестукування. Тому з ним тепер важко було порозумітися. Він і сам відчував себе недорікою, і ті, що інколи з ним перестукувались, почувалися так, наче розмовляли з німим.

Зараз Серьожка стукав особливо безладно, і в нього виходило тільки якесь: «Ма...ма...ма...»

— Хто це стукає? — запитала Веснянка Лялю, що перемайнула вже до Серьожчиної стіни.

— Іллєвський.

— Серьожка?

Ляля кивнула.

Веснянка щосили затарабанила обома кулаками в стіну, вдарилась об неї головою.

Вартовий гримнув прикладом у двері й лайнувся.

— Серьожка! — притулившись лобом до стіни, гаряче шепотіла дівчина.— Це я, Марійка, це я!..

— Він тебе чує,— втішала Веснянку, беручи її за руку і лагідно відриваючи від стіни.— Чує, чує...

Стояли, взявшись за руки і дивлячись одна одній у вічі. Були схожі в своїх сорочках на двох розвідників у маскхалатах, що причаїлись у темряві.

Високі зорі блідли за гратами. Густа синява шибок ставала прозорішою. Починало світати.

А внизу, в глибині, гуло й гуло.

XII

Якби в цю ніч Ляля могла не тільки чути той гул, що прокочувався попід Полтавою, якби вона могла ще й бачити, звідки він іде, то побачила б...

Десь у Росії, на захід від Нового Оскола, стоять серед ночі стрілецькі батальйони, слухаючи бойовий наказ, що їм зараз читають. На темному узліссі, біля принишклих важких танків, вишикувались мовчазні екіпажі танкістів. Вони також слухають бойовий наказ.

Тиша в лісі та ракети за лісом.

В наступ!

Синіє вранішнє небо, чисте, як уперше в житті. Зеленіє ліс зеленню незвичайної краси і яскравості, як уперше в житті. Прокидаються птиці, кує весняна зозуля лунко, на весь світ.

У наступ!

Вдарить артилерія, здіймуться літаки, вся земля піде обертом разом з небом, лісами й лунками зозулями, світ стане суцільним задушливим чорторием, все потоне в гуркоті й вируючих димах. Завтра Інформбюро повідомить про весняний наступ Червоної Армії, з'явиться у зведеннях новий Харківський напрям, і звістка про нього облетить блискавкою фронти.

Пролунає танкістам команда, екіпажі звично сядуть в машини, і одну з них поведе Марко Загірний. Буде перед ними Велика Михайлівка, чи Маслова Пристань, чи Короча, чи Білгород... Однаково! Буде рідна земля, де їх чекають уярмлені сестри, брати, матері... «Мук тобі, рідна, доволі!..» — хтось прошепоче слова поета.

Машини вийдуть на вихідні рубежі для атаки. Пригадає кожен своє наймиліше, пригадає Марко Полтаву, що пливе десь, як біла яхта, у зеленому морі садків, постане перед очима золотоволоса дівчина. «Вперед!» — вихопиться з грудей,— і механік-водій натисне на стартер.

Мотори заревуть, грізні машини рушать у травневий світанок, обліплені десантами мовчазних піхотинців. У них вигострені очі, гвинтівки напоготові, пластмасові медальйони безсмертя в кишенях.

Стрілецькі батальйони другого ешелону, чекаючи своєї черги, лежатимуть на росяному узліссі, проводжаючи очима машини з десантами.

Гримітимуть громи долом і горою, димами затягнеться чистий обрій, танки йтимуть від лісу зеленою низовиною до населеного пункту.

Населений пункт, таємничий і нашорошений, зовсім близький і безкрайньо далекий, не знаєм твого ім'я! Але ти рідний нам жагучою, пекучою рідністю, бо оті хатки, що дивляться на нас, зводились нашими батьками і білились руками наших матерів!..

Круто йтимуть танки, наближатиметься з ранішньої імли безіменний населений пункт, «юнкерси» розтинатимуть небо, засвистять скісні бомби на зелений

луг, вдарять з населеного пункту гармати й важкі міномети — назустріч!

Зелена низовина зникне, провалиться у вируючім диму, німецькі артилеристи скаженітимуть, що їм із-за диму не видно радянських машин, літаки засипатимуть балку зверху скісними бомбами, стане гірко навкруги,— кінець життю, зостався лиш чад, лиш море отрути.

— Нема,— скаже крізь зуби один з тих, що непомітно лежать на узліссі, чекаючи команди.

— Є! — скаже інший, зіркіший, розглядаючи в глибокім диму перший танк, а за ним і другий, а за ним і третій,— танки б'ються в долині на гиблих місцях, важкі міни вибухають на броні, лишаючи плями сажі там, де сиділи десанти.

Тим часом нова група танків, придана батальйонові, вигримить з лісу, знов набере десанти і помчить у димну завірюху, що бушує, реве над лугом, колись зеленим. Важкі машини надриватимуться, долаючи гиблу драговину, десанти осиплються з них і, пригинаючись, кинуться високою травою вперед. Летітиме шмаття, в'янутимуть зойки, візьмуться трави кривавими росами.

Зникне за димами населений пункт, залишаючись тільки на картах, водій припаде лобом до триплекса [1], і в вузькій зоровій щілині гойдатимуться перед ним садки й оселі, як на воді.

Потім все остаточно западеться, дим стоятиме непроглядний — з усього, що було, зостанеться ядуча руда тьма, неприродний по сході сонця присмерк...

«Нема»,— подумає якийсь на узліссі, чекаючи своєї черги.

А з лісу тим часом вирветься третя група танків, і танкісти, люто лаючись, вестимуть їх у руду звихрену тьму вслід першим.

І по команді тоді встане весь батальйон, що чекає на узліссі, встане й той, що перший сказав «нема», і, стискаючи гвинтівки, кинуться за машинами по високих червоних травах, забродживши у кривавих росах.

Буде навальна атака, бійці, пригинаючись, зника-

---

[1] Спеціального куленепробивного скла.

тимуть за танками в пекельному гуркоті, в гострих виблисках вогню, в бурій непроглядній млі.

То буде перший день травневого наступу 1942 року.

XIII

Перекладач «Іван Іванович» цілком «таємно» повідомив Лялиного батька, що з неділі всіх ув'язнених вивезуть ешелоном на Київ. Таку ж новину «таємно» він передав і рідним інших підпільників. Було це схоже на правду, бо події під Харковом розгортались і в Полтаві вже починалася лихоманка, так звана «друга втеча». Перший раз окупанти тікали з Полтави в лютому, коли радянські війська взяли Барвенкове та інші міста. Тепер вони заметушилися вдруге.

Щоб врятувати від ешелону Лялю та її товаришів, «Іван Іванович» порадив вихід, який він, власне, вважав єдиним. Він пропонував рідним зустрітися з заарештованими «молодими людьми» й умовити їх визнати себе винними, покаятись, зокрема відмовитись від того, що вони були в комсомолі.

Перекладач запевняв, що «молодим людям» шкодить саме їхня «фанатична впертість», якою роздратоване начальство, а якщо вони послухають цієї поради, то, безперечно, зважаючи на їхню зелену молодість, кара буде значно пом'якшена. Зрештою, все це коштуватиме не більше як шмаганини різками — хлопцям і штрафу — дівчині. І вже напевно, що після цього можна буде говорити про те, аби відкупитись від ешелону.

З відома свого начальства перекладач влаштував рідним побачення в жандармерії з їхніми дітьми, яких належало переконати й умовити негайно каятись.

У призначений для побачення день Лялині батьки святково одяглись. Кость Григорович узяв дружину під руку, і вони вийшли з дому, спираючись одне на одного. Тьотя Варя провела їх аж за ворота. Вона весь час бідкалась і ремствувала.

— Як же ви будете її умовляти? — допитувалась вона в подружжя.— Визнати себе винною! Та в чому ж вона винна? Що ненавидить фашистів? Що комсомолка? Рішуче не розумію, від чого тут треба відрікатися.

Кость Григорович і мама такі були змордовані горем, що й не боронилися від тьоті Варі, відповідали їй мовчанкою.

Гуркіт фронту вже було чути в Полтаві навіть і вдень.

Тепер з кожним днем городяни бачили на вулицях свого міста нові зміни. З'явилися незграбні залізні «їжаки». Східні околиці похапцем оперізувались протитанковим ровом. Через місто все частіше прошмигували на захід автомашини з першими втікачами. Заводіями втечі щоразу виступав усякий набрід фольксдойчів, швидкоспечених бургомістрів, перекладачів та знетямлених від страху перекладачок і, звичайно, розбряклих від самогону поліцаїв, які, зачувши гул фронту, зривалися мерщій з прифронтових районів і чухрали в тил. Тут їх перестрічали по дорогах тилові німці, відбирали у них, як у контрабандистів, награбоване, перегрібовуючи вдруге, відбирали коней, а хто опинався, неохоче випускав віжки з рук, тому ще давали і в пику.

Селам було наказано косити хліб зеленцем. Ні в кого не здіймалася рука на таке. В радгосп «Жовтень» шеф пригнав своїх косарів-поліцаїв, зібраних з усього району, та підібраних на дорогах втікачів. Доки гуло, доти косили. Як тільки вітер обертався і віддаленого гуркоту не було чути, шеф наказував припинити косовицю. Кидали коси і сідали пити смердючий самогон. Скільки разів обертався вітер, стільки ж разів і бралися за коси або кидали їх.

Ніщо краще не характеризувало хиткість окупаційного режиму, як оця постійна нервозність, оці суцільні допливи й відпливи. Коли становище німців на фронті поліпшувалось, в тилові міста, в тому числі і в Полтаву, налітали, як чорна галич, різні шукачі легкої поживи. Все це набіговисько внюхувалося, приглядалося, примірялося весь час, однак тримаючи носа за вітром.

І саме це набіговисько було тим найчутливішим флюгером, що по ньому одразу можна було помітити, який вітер подме. І тільки-но німецька фронтова машина під ударом радянського солдата видавала хряск, тріск,— цей флюгер уже реагував, набрід заповнював шляхи, з острахом озираючись назад і вже розпитуючи про переправи на Дніпрі.

Так було і цього разу.

— Перші пацюки з корабля,— говорив Кость Григорович дружині, ідучи через центр, де німецькі патрулі затримали на перехресті якогось завзятого розхристаного коменданта з довготелесою блондинкою-перекладачкою в тачанці і товкли панові коменданту морду.

Чим ближче підходили до 10-ї школи, тим повільніше ступала Надія Григорівна. Кілька разів спіткнулася і, вхопившись за серце, зупинялась передихнути. Розігрітий сонцем асфальт вдавлювався під ногами, як гума.

— Яка задуха,— говорила зрідка Надія Григорівна.

— Тримайся, Надю,— глухо відповідав чоловік.

Звернули за ріг на зелену Комсомольську і нарешті побачили школу. Вартові стояли на вишках під грибками. На горішньому поверсі школи вікна були відчинені, і німці сиділи на них, виставивши до сонця голі спини. Там мешкала варта.

Убийвовки, повільно переступаючи по асфальту, мовчки дивилися на Лялину школу. Скільки разів вони ходили сюди на батьківські збори, на ялинки, на шкільні вечори! Кость Григорович активно працював у товаристві «Друг дітей». Тепер, обнесена дротом, школа була не схожа на саму себе, наче з неї було вийнято душу і вкладено натомість оті голі огидні спини.

Навпроти школи юрмились гуртки родичів ув'язнених. Хустки матерів та тіток біліли вподовж усієї вулиці попід каштанами, рябі від тіней і сонячних плям.

На парадному ганку школи уже стояв знайомий гладкий перекладач в сорочці з манишкою і, забачивши Убийвовків, одразу провів їх усередину. Десятихвилинне побачення відбулося в одному з порожніх класів.

Конвоїр увів Лялю. За ці дні вона, схуднувши, стала тоншою і ніби ще граціознішою. Стримано привіталася з батьками, взяла мамину руку і вже не випускала її до кінця побачення. Обличчя дівчини було ясне, спокійне великим спокоєм. Мама дивилась на неї і відчувала, що не треба її втішати і даремно було б до будь-чого її намовляти. І мама, і татко якось ніби забули, чого, власне, йшли сюди, забули пропозиції перекладача.

— Лялю,— сказала мати,— а наші близько...

Кость Григорович став жваво розповідати про мордатого коменданта, якого патрулі щойно товкли на перехресті. Виходило смішно. Ляля з деякою напругою всміхалася краєм уст, мама ж невідривно дивилась на неї. Уже в першу хвилину зустрічі мама подумала про останню хвилину, про розставання. І протягом усього побачення її не покидала тривога за це.

— Кажуть, що наші вже за тридцять кілометрів від Харкова,— весело розповідав Кость Григорович доньці.— Як так ітимуть, скоро опиняться в Іскрівці або в Чутово.

— На вулицях поставили якісь страхіття,— додала мама.— «Їжаки», чи як вони звуться, Костю?

— То не «їжаки», то вже паніка,— пожартував Кость Григорович.

Незчулися, як збігли десять хвилин. Батьки попрощалися з донькою досить спокійно, як буває після того, коли донька одружиться. Наче вона вже належала не тільки їм. Була їхньою і в той же час не зовсім їхньою.

Вийшли на вулицю.

Під деревом про щось перешіптувались Борисова та Валентинова матері. Заздрівши Убийвовків, Сорочиха підкликала їх:

— Ну що? Бачились?

— Бачились,— тихо сказала Надія Григорівна.

— Що ж ви їй говорили?

І лікар, і дружина разом подумали: про що, власне, вони говорили? І самі були щиро здивовані, збагнувши тільки зараз, що всі десять хвилин побачення говорили про паніку в місті та про наближення наших.

— Чого ж ви мовчите? — дивилась на них Борисова мати.— Може, справді умовляли?

Надія Григорівна з докором глянула на неї:

— Яка б мати захотіла безчестити свою дочку?

— А ви вже бачились із своїми? — запитав Кость Григорович жінок.

— Бачились,— басом відповіла Валентинова мати.

— І як вирішили?

— Хлопці просять передати напилок та вірьовку. Щось замишляють.

— Як ви думаєте, «Іван Іванович» передасть? — цікавилась Борисова мати.

— Великий негідник,— сказав лікар про перекладача, дивлячись вподовж вулиці.— Не можна перед ним відкриватись з такими речами... А впізнайте лишень, хто то йде? Здається, Сапіга...

— Авжеж... Також на побачення.

Старий Сапіга, спираючись на костур, підійшов до школи й зупинився навпроти вікон. Постояв деякий час мовчки, похмуро дивлячись на двері, і, повернувшись, знову повільно посунув вздовж вулиці.

— «Умовив» сина,— гірко посміхнулась Сорочиха.

З парадного вийшла Іллєвська і приєдналась до гурту.

— Як Серьожка? — ласкаво запитала Надія Григорівна.

— Ах, не питайте! Понівечили дитину...

— Ну, а як же з порадою? — не без єхидства запитала Сергиха.

Іллєвська раптом посвітлішала, трудженне, змарніле обличчя її з слідами колишньої вроди стало одразу незвичайно приємним і добрим.

— Аж із мене найшли порадницю,— заговорила вона журливо.— Думала я, думала про те, що перекладач нам говорив, та так ні до чого й не додумалась. Ну як це вмовляти їх каятись? Перед ким? У чому? І слів не знайшлося, щоб таке переказати Серьоженьці. І сюди не так, і туди не так. Ніяк не виходить. Не складу таких слів, та й тільки!..

— А Серьожка що говорив?

— О, Серьожка! «Мамо,— каже, та ще так лагідно: він же в мене такий, хоч у вухо його клади,— мамо,— каже,— Іллєвська вдихнула повітря,— честь людини — понад усе!»

XIV

Через три дні Костю Григоровичу занесли на роботу листа від Лялі [1].

«Татку рідний,— писала вона,— ти мужчина і му-

[1] Листи Лялі Убийвовк зберігаються в Полтавському історичному музеї.

сиш перенести все, що буде, як мужчина. У мене один на сто шансів вийти звідси.

Я пишу не згарячу, а добре все обдумавши. Духом не падаю, надії не втрачаю до останньої хвилини. Проте, якщо я загину, пам'ятай, ось мій заповіт: мама, напевне, не переживе моєї смерті, але ти мусиш жити й боротись.

Звідси, з самого нутра фашизму, я особливо ясно бачу, яке все це підле, витончене варварство. І я щаслива тим, що й свою частку, яку змогла, чесно доклала для того, щоб визволити людей від цього варварства. Ми зробили небагато, але ми щиро прагнули зробити далеко більше для визволення наших людей, нашої Батьківщини. Ми були їй вірними в житті і вірними вмремо.

Товариші всі бадьорі і тримаються чудово. Ніхто з нас не жалкує і не пожалкує ніколи, що відмовився від «каятьби», за яку нам було обіцяно зберегти життя. Ми гордимося вами, нашими рідними, що ні в кого з вас під час побачення (яке було допущено зовсім не з гуманності) не повернувся язик, щоб «умовляти» нас і штовхати на шляхи «каятьби» та «зречення комсомолу». Пригадайте всі процеси: що дає «каятьба»? Приниження та знецінення всього попереднього, а життя однаково не врятовує. Ми боремося за своє життя іншим шляхом і знаємо, що робимо. Наше життя — в наших переконаннях, в нашій честі, в нашій чистоті перед Батьківщиною, перед партією, що виховала нас такими.

За це йти на смерть не страшно, і я почуваю себе спокійно. Кожне це слово — заповіт.

Цілую вас всіх сердечно.

Привіт друзям».

На зворотній сторінці постскриптум:

«Хочу, якщо не буде виходу, загинути від власної руки, тому заклинаю тебе, татку, твоєю любов'ю до мене: принеси мені — сьогодні ж — опію, у нас дома є в пляшці рівно стільки, скільки треба, щоб не промахнутися. Пам'ятай, що пишу не згарячу і передчасно нічого не зроблю. Передай і будь молодчиною. Маму поки що не хвилюй».

Прочитавши лист, лікар ще постояв деякий час біля свого стола, потім вийшов з пункту швидкої допомоги і попрямував додому.

Дома, коли він тільки зайшов до кімнати, Надія Григорівна одразу вгадала по ньому, що сталося щось лихе. Лікар був сірий, як земля.

— Що з тобою, Костю? Ти з роботи?

Він мовчки пройшов до своєї шаховки з медикаментами, став перед нею, постояв. Дружина і тьотя Варя не зводили з нього очей. Потім лікар повільно взяв пляшку з опієм і, нічого не кажучи, пішов з нею надвір.

— Куди ти, Костю?

Жінки кинулися за ним слідом.

Кость Григорович вийшов насеред подвір'я до колоди, на якій рубали дрова, ще раз оглянув пляшку і несподівано вдарив нею щосили об колоду.

Пляшка розлетілася в друзки — тільки скалки блиснули на сонці.

— Один на сто! — видихнув лікар.

Жінки думали, що він збожеволів.

Несподівано хвіртка відчинилась і на подвір'я вбігло двоє дівчаток років по десять. Вони подали Костю Григоровичу шматок газети, на якому Лялиною рукою було написано:

«Передайте білизну, духи, мило, білі черевики, панчішки, біле плаття».

Ні підпису, ні дати.

Дівчата сказали, що Ляля викинула записку з машини. Кость Григорович передав записку дружині. Не запитав дівчаток, чиї вони, і дівчатка, самі цього не сказавши, побігли за ворота.

Надія Григорівна прочитала листа і на мить заплющилась, немов їй потемніло в очах. Потім знову підвела темні вії і, випроставшись, пішла до ганку.

Зв'язали вузликом усе, що просила Ляля, і понесли до тюрми.

Передачі не прийняли.

Наступного дня вранці перекладач «Іван Іванович» сухо повідомив лікаря: всіх ув'язнених і Лялю в тім числі вночі вивезли ешелоном на Ромодан.

Це здавалося ймовірним. Хтось десь бачив, що вночі гнали ув'язнених колонами на станцію. На допит в цей день не возили, варта розганяла рідних, щоб не збирались біля воріт.

А надвечір містом пронеслась радісна чутка, що минулої ночі в лісах, десь біля Яресьок, чи навіть

ближче, партизани на чолі з секретарем обкому зупинили ешелон і звільнили сотні ув'язнених. Полтава чекала, що ось-ось почнуть потайки з'являтись на околиці перші визволені. Убийовки надіялись, що вночі білогрудою ластівкою постукає у вікно до них і Лялина рука...

Тим часом уже перед заходом сонця з воріт тюрми виїхало чорне авто під посиленою охороною есесівців. Спочатку воно рушило ніби до 10-ї школи, але в центрі звернуло раптом ліворуч мимо Корпусного саду на Жовтневу. Жовтневою, просто через центр міста, німці гнали на захід череди худоби з прифронтових районів. Рогаті воли брели, опустивши голови, важко дихаючи глибоко запалими здухвинами. Недоєні корови ревіли від болю, гублячи молоко по кам'яній бруковиці. Закрите авто, повільно пробиваючись між худобою, звернуло до Пушкарівського майдану.

Був уже кінець травня, садки відцвітались, і земля від пелюсток попід деревами стала біла. Висока будка машини, чіпляючись за гілля пахучих акацій, струшувала вслід за собою пелюстковий білий дощ. Перетнувши незабрукований безлюдний Пушкарівський майдан, авто помчало Пушкарівською вулицею, рівною й широкою, обсадженою з обох боків столітніми кряжистими дубами. Повз кладовище Пушкарівська виходила на заміські пустирі й далі в поле. В наскрізну вулицю, як у відчинені ворота з міста в степ, видно було далекі схили, покреслені геометрично правильними рядками садків. То вже виднілись сади приміських колгоспів. Небо підіймалось над ними чисте, по-весняному високе, захід увесь хвилювався, як золоте море.

На кладовищі діти пасли кіз і, загледівши чорну велику машину, зацікавлено поспинались на могилках, як живі стовпчики. Навпроти урвища, де перед війною був червоноармійський тир, машина раптом тицьнула і стала. Відчинились задні дверцята, і з неї стали виплигувати заклопотані есесівці з автоматами. За ними один по одному скочили на землю п'ятеро юнаків у цивільному. Вони потиснули один одному руки і поцілувалися по-юнацькому міцно й незграбно. Останньою зійшла з машини золотоволоса висока дівчина в розстебнутім легкім пальті, в білому платті,

в чорних модельних туфлях на босу ногу. Сонце било їй просто в очі, і вона мружилась. Дівчина також подала всім юнакам руку і, не соромлячись, поцілувалася з ними, як з братами. Забачивши дітей-пастушків, вона посміхнулась їм ласкаво. Обличчя її було чисте, біле й величне, як буває в казках про добрих царівен. Вона помахала дітям рукою, мов на вокзалі, коли прощаються, але в цей час один з есесівців щось гаркнув на неї, двоє з її товаришів-юнаків — один чубатий, в гімнастерці, туго підперезаній широким ременем, другий маленький, чорнобривий, вродливий — взяли дівчину під руки, і всі спустились до урвища.

Незаглушений мотор гаряче пирхав на місці.

За якусь мить на дні урвища знялася страшенна колотнеча, крики, затріщали автомати. Зненацька звідти вилетів, мов із землі, чубатий юнак у розхристаній гімнастерці. Він увесь був як у червоній полум'ї — у крові. Кров била з нього цівками звідусіль — з рук, плечей, з обличчя. Діти закричали і сипонули врозтіч. А він, пригнувшись, як приганяються, наступаючи, бійці, кинувся через кладовище, переплигуючи через могилки і дивлячись просто перед собою на червоне велике сонце заходу, ніби летів на нього. В цей час із урвища видерлись, важко дихаючи, двоє есесівців,— вони були перем'яті, в землюці, без кашкетів,— і стали націлятися з автоматів чубатому вслід. Сонце сліпило їм очі, і вони, дирнувши, мабуть, промахнулись, бо чубатий ще біг чи, може, біг і прострілений. Німці застрочили знову,— черги були довгі, страшенно довгі,— діти заверещали в різних кінцях, чубатий упав. Есесівці прибігли до нього, диркнули по ньому, по вбитому, і, вхопивши за руки й за ноги, поволокли до урвища.

По якомусь часі німці стали вилазити наверх і, сердито обтрушуючись, підходили до машини. Сіли в будку, авто повернуло і рушило знов до міста. Над кладовищем розпливався пороховий дим. А на могилах знову поспиналась босі пастушки, як живі пам'ятники. Вони проводжали чорну машину палаючими оченятами, повними дитячої ненависті, найнепримиреннішої, найпам'ятливішої ненависті в світі.

Потім зайняли кіз і турлом потурлили на Кобищани.

А наступного дня вся Полтава забілілась листівками, в яких повідомлялось про розстріл групи комсомольців у тирі. Деякі листівки були віддруковані на машинках, а деякі переписані школярськими почерками. І на всіх один і той же напис: «Нескорена Полтавчанка».

Цієї ночі в будинку Убийвовків ніхто не лягав спати. Проте ні розпачливих зойків, ні голосінь не почули лікареві сусіди. Горіла лампа, стояли відчиненими двері. З саду напливали пахощі нічних квітів.

Сім'я наче закам'яніла в своєму горі.

Сиділи по кутках і мовчали. Не дивлячись одне на одного, розминалися поглядами. Такими їх і застали пізні гості.

Гості зайшли нечутно у відчинені навстіж двері, як у свій дім. Їх було двоє: один — присадкуватий, бородатий, другий — молодий, стрункий, з жорстким поглядом. Обидва з чорними німецькими автоматами. Тьотя Варя глянула на них з неприхованим презирством: вона подумала, що це німецькі посіпаки явились арештувати всю сім'ю. Гості поздоровкались, і бородатий звернувся до Костя Григоровича:

— Ми — Лялині друзі.

Кость Григорович обвів пильним поглядом обох.

— Вона передавала вам привіт,— глухо сказав лікар, думаючи про доньчин лист.

— Я Веселовський,— вів далі бородатий.— Ми надіємося, що Ляля врятована разом з іншими, що були в ешелоні. Поки що нічого не відомо напевно.

Надія Григорівна суворо видивилась на нього блискучими сухими очима:

— Ляля розстріляна.

Веселовський рвучко обернувся до Надії Григорівни:

— Звідки такі дані?

— Та вже звідки не є...

— Коли це сталось?

— Сьогодні. При заході сонця. В тирі... Разом з групою.

Веселовський переглянувся з товаришем. Обидва були глибоко вражені.

— Може, це ще...

— Ні, це напевно...

Гості покликали Костя Григоровича і вийшли з ним надвір.

Небо непокоїлось, розітнуте прожекторами. Літаки гули високо. Десь за містом кумкали жаби на далеких озерах. Нічні квіти дихали болючими пахощами, садок тьмяно поблискував росяним листям, мов тисячами лез.

— Знайомтесь,— звернувся Веселовський до лікаря і вказав на свого товариша.— Політрук Явір.

Явір мовчки й гаряче потиснув лікареві руку.

— Ми до вас у невідкладній справі,— провадив далі Веселовський.— Ми приймали сьогодні посланців з Великої землі, і один з них, приземляючись в темряві, обранився на деревах. Дуже цінна людина. Ми приїхали за медикаментами та інструментами. Ви можете цим допомогти?

Убийвовк мить думав, ніби вагаючись.

— Я сам поїду з вами,— сказав він і, обернувшись, пішов до кімнати.

Ні дружина, ні тьотя Варя не питала його, куди він збирається. Вони знали, що заповідала батькові Ляля. Подали йому дорожній кобеняк, земський його саквояжик з ліками, харчі. Кость Григорович попрощався й вийшов.

Біля воріт уже стояла тачанка, запряжена парою вороних. Коні вхопили з місця, і тачанка, м'яко гойдаючись, наче попливла у нічному повітрі.

XV

Випровадивши Костя Григоровича, сестри не зайшли до хати, вони наче зовсім забули про неї. Незчулися, як опинились у садку під яблунькою, де були закопані Лялині скарби. Взялися за руки, як давно не брались, і дали волю сльозам, як давно вже не давали, з самого дівоцтва. Втішали одна одну:

— Не плач, Варю...

— Надю, ти сама плачеш... не плач!..

І знову вмивались слізьми обидві.

Яблунька схилялась над ними, і всіяна квітами земля дихала на них живими свіжими ароматами ночі. Все на світі зрушилося з місця, пішло шкереберть — одне втратило будь-яку доцільність, інше,

навпаки, набрало її. І ця синя ніч, і ці квіти, і цей рясний солов'їний тріск по садках, і суцільне живе бродиво пекучої весни — все зараз ранило їхні душі, сприймалося зовсім інакше, ніж раніш, і вони відчували, що треба й самим їм жити відтепер по-новому.

— Як ти думаєш, Надю, Кость повернеться? — питала Варвара Григорівна сестру.

— Не знаю, не знаю, нічого не знаю!.. Знаю тільки одне, що він виконує її заповіт...

— Чому вона тільки йому заповідала?.. Чому, Надю?.. Чому нам не заповідала?..

— Не знаю, Варю... Але хіба ми не виконаємо також її заповіт?..

— Виконаємо,— шепотіла тьотя Варя,— ми також виконаємо...

— Хіба не могло б усе це бути інакше,— говорила Надія Григорівна.— Зовсім інакше... Щоб отак ми сидимо, а вона повертається від друзів... Шелестить у садку, зриваючи собі на ніч троянду...

І раптом справді поблизу почулося легке шелестіння. Вони кинулись обидві.

— Здрастуйте!

Перед ними стояла, усміхаючись, Веснянка. Надії Григорівні перехопило дух.

— Хто це? — ледве вимовила тьотя Варя.

— Хіба ви мене не впізнаєте? — розважливо заговорила дівчина, тамуючи в губах смішок.— Це ж я, та, що сиділа у вашім льоху.

Тьотя Варя підійшла до Веснянки і пильно оглянула її з голови до ніг. Дівчина стояла, як і тоді, боса, в куцій спідничці, з вербовою хмизиною в руці. Болотними травами, степовими полинами війнуло від неї.

— Ти звідки? — нарешті запитала тьотя Варя.

— З ешелону,— шморгаючи гострим носом, відповіло дівча.

— З якого ешелону?

— Хіба ви не чули? Нас же відбили партизани біля Яресьок. Кажуть, ними керує сам секретар обкому! Як налетіли з того боку і з того!.. Охорону перестріляли, паровоз під укіс пустили, а нам командують: тікайте! Ми — хто куди — по лісах! Воленька-воля!

— І дома ще не була?

— Ні. Просто до вас. Мені Ляля наказувала, як тільки вирвусь, до вас забігти.

— Де ж ти бачила Лялю? — ожила Надія Григорівна.

— Ми з нею в одній же камері сиділи. Нас як виводили на станцію, то вона й наказала. Їх ще залишили в тюрмі, всіх шістьох...

— А почувала вона себе як? — знову запитала Надія Григорівна, завмираючи.

— Та за неї не турбуйтесь: жива, здорова, в паніку не впадає. Вона, мабуть, в наступний ешелон попаде — їх теж відіб'ють. Там ліси аж гудуть партизанами!

Жінки мовчали, стримуючи ридання. Якесь бережливе захисницьке чуття підказувало їм, що цій дівчинці не треба нічого говорити про страту.

— Яка вона була... востаннє? — запитала згодом мама.

— Спокійна, ви знаєте, така спокійна, що мені аж страшно було на неї дивитись... Немов вона все вже знає, чого інші люди не знають... І бачить так, як ніхто. Наче й крізь стіни дивиться й усе бачить. Тепер до них не пускають?

— Ні,— сказала мама.

— Налякались, того й не пускають. Повстання в тюрмі бояться!

— А зрадниця теж з ними залишилась? — запитала тьотя Варя. Вже після першого Лялиного листа, де вона повідомила про зраду Королькової, тьотя Варя заприсягнулась, що, як тільки негідницю випустять, вона сама вислідить її і вб'є.— Чи, може, ту підлячку теж з вами партизани відбили?

— Еге, її вже не відіб'ють,— заспокоїла Веснянка.— Їй уже капут. Сама задушилась у своїй камері.

— Як задушилась?

— Не знаєте, як там душаться? Рушником до бильця, та й пісня вся. Собаці собача смерть.

Тьотя Варя зітхнула.

— А що Ляля говорила востаннє? — запитала Надія Григорівна.— Пригадай... які-небудь її слова. Тільки не вигадуй. Хоч одне.

Веснянка думала.

— Ой, як вона говорила!.. Я так і не складу. Та все чудно якось... До всіх наче говорить... Встане оце вночі і ходить-ходить по камері, а тоді раптом: «Люди! Я вас вітаю. Я вас люблю...»

Надія Григорівна закрила обличчя руками, прихилилась до стовбура. Яблунька осипалась на неї холодною росою.

Тьотя Варя сиділа просто на землі, скорботно наслухаючи темряву.

— А вже не гуде,— сказала вона мов сама собі.

— То не з того краю вітер,— заперечила Веснянка.— Як обернеться, знов загоготить.

Надія Григорівна, кволо ступаючи, підійшла до дівчини, поклала їй руку на голову, заглянула в вічі:

— Живи ти в нас... Нікуди не йди. Живи!

— Е,— Веснянка заперечливо замотала головою.— Не можу. Приходити буду, а назавжди не можу.

Рано на зорях сестри проводжали Веснянку. Вийшли за околицю, трав'янисті луки перед ними сивіли рясною росою. Брели тими луками, залишаючи по сизому яскраво-зелені сліди.

— Як гарно! — вигукнула Веснянка.— Так би і йшла далеко-далеко! Ви знаєте, я подамся в ліси! До партизанів подамся.

Тьотя Варя і Надія Григорівна ступали поруч неї мовчки.

Схід попереду рожевівся. Позаду у вранішній синяві потопав білий Поділ, вставав над ним високий собор на стрімкій кручі. Попереду за річкою танули ліси, що тяглися звідси і вгору понад Ворсклою, і вниз до Дніпра.

Зав'юнився під ногами розсипчастий пісок берега. Річки, схованої в берегах, ще не видно було, але вона вже відчувалася по свіжості й прохолоді, якою потягло від неї.

Ліс, наблизившись, перетворився з голубого в зелений, його соковиті хащі по той бік річки, прокидаючись, повнилися пташиним тисячоголосим гомоном. Зелений світ, вмитий росами, лящав, висвистував, видзвонював, лунко переливався щедрою розмаїтістю акордів, ладів і тонів. Птаство, радуючись весні, творило музику краси дивовижної, солов'ї аж заходились, зозулі кували, кували, торкаючи дзьобиками чарівні клавіші неба.

Схід все ясніше розцвітався рожевим, світла більшало, невтомна пташина музика, напливаючи з зелених глибин, мовби пригортала Веснянку.

— Ух,— ухала Веснянка, ступаючи міцними сполосканими росою ногами по піску. Мокрі, посічені травами коліна її розчервонілись.— Ух!..

Нічого не говорили поміж себе, бо не було в людській мові слів, здатних передати цю вранішню симфонію пробудженої природи.

Стали на високому березі і, глянувши вниз, завмерли від подиву. Понад самою Ворсклою на вилизаному хвилею вологому піску лежали вподовж берега люди: юнаки й дівчата, бородаті дядьки і тітки з кошиками, наготованими, видно, на базар. Тут саме був брід, через який заворскляни добиралися в Полтаву базарувати.

— Старий Сапіга,— впізнавала Надія Григорівна серед тих, що лежали,— Борисова мати... Валентинова... Чого вони лежать?

Веснянка застигла поруч неї, виставивши колінця, як здивована молода коза на скелі.

— П'ють? Але ж ні...

Сонце мало ось-ось зійти, воно вже розросталось червоним кущем у верхів'ї річки, і течія, повита низькими білястими серпанками пари, вся спалахнула.

— То вони слухають! — раптом вигукнула дівчина і, стрибнувши вниз, побігла й собі до берега. Сестри, осуваючи сипкий пісок, спустилися за нею.

Останніми днями гул фронту подаленів, мовби згасав. Його вже не чути було полтавчанам навіть уночі. Бойові рубежі переносились все глибше на схід, куди відступали радянські армії, обливаючись кров'ю в тяжких боях. Єдиним часом, коли ще чути було далекий фронт, лишалось світання, а найкращим резонатором далекого гулу були оці береги, оця водяна чутлива гладінь, що, витікаючи звідти, десь із-за Білгорода, мовби на своїх хвилях несла ледве вловиме стугоніння битви.

Сюди, в береги, й приходили вранці слухати.

Веснянка впала грудьми на пісок, приклалась до нього вухом. Надія Григорівна і тьотя Варя опустились неподалік від неї на коліна, потім прилягли і теж приклались вухами до землі, як до чутливого

апарата. Десь у верхів'ях, у глибині Росії, ледве чутно гуло, і єдине тіло землі ще помітно здригалось, двиготіло й тут.

Минали довгі місяці.

В другій половині вересня 1943 року окупанти почали палити Полтаву. План зруйнування міста був заздалегідь старанно опрацьований. Нічого не було забуто, все охоплювалось цим планом: міські поліклініки й школи, вокзали й житлові квартали, славнозвісний історичний музей, збудований у стилі українського барокко, і такі ж будинки, оздоблені на фасадах художньою кольоровою керамікою. Все це, згідно з планом, повинно було згоріти дотла, спопелитись, знебутись. На місці степового міста-красеня, оточеного заводами і вокзалами, оклечаного садками й парками, мусило залишитись на горбах правого берега Ворскли тільки глухе тирло, руїна, величезний пустир.

Моторизовані, добре споряджені команди факельників розсипались по місту. До об'єктів, які могли не загорітись одразу, було заздалегідь завезено соломи. Крім того, машини з пальним весь час курсували поміж кварталами. Знялися пожежі, загриміли вибухи в різних районах міста. Найміцніші об'єкти висаджували в повітря амоналом.

Одночасно почалося полювання на людей. Стріляли без попередження по першому-ліпшому, хто попадався командам на очі, боячись, щоб ніхто не побачив їхню роботу.

Вже 21 вересня жодної живої душі не видно було на вулицях. Населення замурувалося під землю, тікало з центру на околиці, в Заворсклянські ліси та яруги. Між спустілих кварталів гасали тільки сатанинські команди факельників, підпалюючи місто і вишукуючи мешканців.

І все-таки хтось був у місті і керував народним опором. Тричі палили окупанти музей, і тричі хтось невідомий гасив його. Навкруги було начебто глухо й безлюдно, а тим часом після кожної ночі в різних районах міста окупанти підбирали своїх факельників-мотоциклістів, що лежали з розкраяними черепами на брукові. У двори німці не зважувались

заходити по одному — тільки групами. Палили, озираючись на всі боки.

Великий густий дим огортав місто. Земля, будинки і навіть дерева просмерділи толом та гаром. Важко було дихати. Вночі на десятки кілометрів було видно навкруги, як горить Полтава. Моторошно багряною раною відкрилося небо над нею. А тим часом всіма шляхами і без шляхів ішли зі сходу полки 2-го Українського фронту. Здіймались з фронтових аеродромів ескадрильї, які незабаром здобудуть собі ім'я Полтавських.

Коломацьким шляхом від Чутова, Іскрівки на максимальній швидкості мчали потужні КВ з десантами. Вони мали завдання з ходу ввірватись до міста з боку Південного вокзалу, не затримуючись, форсувати Ворсклу.

Командиром екіпажу однієї з передніх бойових машин був гвардії лейтенант Марко Загірний.

Радгосп «Жовтень» усі ці дні жив напруженим, повним тривог життям.

Одного дня шеф з перекладачем примчав на своїй легковій з міста і, не заїжджаючи до контори, гайнув у поле. Підлітав до орачів та сівальників і, не встаючи з машини, наказував кидати роботу. Хіба вони не чують, що вже за спиною гримить?.. Чи не вперше за всі останні роки сівальники поверталися з поля задовго до захід сонця! Хлопчаки верхи на конях, запряжених у котки, з радісним галасом скакали до маєтку, вкочуючи дорогу, як перед казковими гістьми.

Того ж дня надвечір над землями радгоспу пролетів німецький літак і з бриючого польоту підпалив скирти сіна. В навколишніх селах уже гасали команди факельників. У радгосп вони ще не заскакували: шеф заявив у конторі, що він їх сюди й не пустить. Він не допустить паніки, бо, зрештою, все ще може обернутись інакше, він уже вчений не раз, а на випадок чого, то він, пан шеф, впорається тут і сам,— чи ж не так?

— Так, так,— підтакували всі присутні.

Хіба він не бачить, що й пан управитель, і всі робітники держмаєтку за ці роки звикли до нього, оцінили його піклування про них, і навіщо йому спе-

ціальні команди, коли він може віддати будь-які розпорядження — і вони негайно будуть виконані? Адже він ось, облетівши свої поля, наказав кинути все — і все вимерло. Накаже навпаки — і всі роботи почнуться знову. Чи не так?

— Так, так,— відповідали йому.

Проте шеф цього разу не залишився ночувати, а кудись поїхав. Горіли по степу скирти, палали у навколишніх селах вітряки на горбах, і охоплені полум'ям крила ще крутились на вітрі.

А до радгоспних стаєнь тим часом сходились і орачі, і сівальники, і хлопчаки-погоничі. Виводили коней, розбирали збрую. Стояв біля своєї тачанки управитель-агроном з представником від партизанського загону і роздавав бригадам наряди, наче це було вранці, а не проти ночі. Сіяли цілу ніч, доки зайшов місяць, і ніколи за день не всівали стільки, як за цю ніч. А битим шляхом упродовж ночі гуркотіли на захід німецькі обози. На світанку хлопчаки з котками неквапом поверталися до маєтку. Коні, втомлені нічною роботою, густо парували.

Вранці знову приїхав шеф з якимись офіцерами, мабуть, чинами сільськогосподарської комендатури. Оглянули господарство маєтку, що наче вимерло.

Млин зупинився, стала майстерня, не деркотіли трієри біля зерносховища, ніхто не виїхав у поле.

Тільки ферма ще жила. Захопивши з контори управителя, шеф прикотив з панами офіцерами на ферму. Худобою були набиті не лише довжелезні корпуси, а й усе подвір'я довкола них. Стирлована голодна худоба ревом ревіла. Її згонили сюди з усіх сусідніх «держмаєтків», щоб уже звідси гнати до Дніпра на переправи. Бекали вівці, верещали свині, мукали корови. Тепер тут були не лише сіро-українські череди, а й червоно-степові, і сименталки, і гурти швіцьких.

Шеф наказав управителеві зібрати всіх робітників ферми, виділити їм на допомогу людей з польових бригад — і хай під командою пана зоотехніка женуть худобу до Дніпра. Офіцери підрахували худобу і записали собі до блокнотів.

Стали скликати робітників. Свинарки, доярки, чабани з'явилися слухняно, з клуночками харчів у дорогу, з гирлигами в руках. Діди були готові йти хоч

на страшний суд і зворушили шефа своєю слухняністю навіть у такий непевний час. Хлопчаки сіли на коней, дівчата гнали пішки. Незабаром череди хмарою випливли в степ і побрели на захід, конвойовані з усіх боків молодими енергійними вершниками.

Ферма вимерла, корпуси спустіли, управитель-агроном стояв зажурений. Шеф з паличкою в руці проходив порожніми корпусами, зазирав у ясла з недоїденим кормом і плакав гірко. Панові шефу було жаль маєтку. Скільки він надій на нього покладав!

Надвечір машини з офіцерами знову закушпелили по шляху до міста. А під боком у радгоспу, біля хутора Ярового, в глибокій балці, спокійно паслися різномасті череди, і чабани з гирлигами походжали довкола отар, готові хоч до страшного суду.

Цілу ніч радгосп знову сіяв. У зерносховищі світилося, і комірник роздавав по списку робітникам посівне зерно на збереження. Жінки розносили його клунками по домівках. Шофери загонили вантажні автомашини в кукурудзу. На складі пального закопувались в землю бочки з бензином. До самого світу ніхто не лягав спати.

А на ранок шеф прикотив знову. Він був збентежений, нервовий, уже було чути за спиною гухкання гармат. Битим шляхом за радгоспом сунули на захід колони німецьких машин в кілька рядів. Радянські снаряди вже лягали між ними вздовж шляху.

Шеф під'їхав просто до майстерні, де зібралися ковалі, столяри, слюсарі, механіки. Між ними були й незнайомі, нові люди, яких досі не було в радгоспі. Якби пан шеф бував, припустімо, в Полтавських лісах, то напевне зустрівся б з ними раніш. Але він там не бував, тому й зараз не помітив серед радгоспівців нових людей. Зрештою, тут йому були всі незнайомі, всі на один кшталт. Перекладач шепнув управителеві, що пан шеф приїхав покінчити з маєтком.

Шеф, зіскочивши з машини, гукнув перекладача і попрямував з ним до відчиненої навстіж майстерні, зовсім не помічаючи мовчазного натовпу робітників. Робітники розступились, а потім і самі зайшли всередину подивитись, що робитиме пан шеф.

А він сів навпочіпки біля купки стружок і дістав

сірники. Перекладач зібрав жужмом зі станків паклю та промаслене ганчір'я і теж дістав сірники. І в цю мить — майже одночасно — два несхибних ковальських молотки з розмаху хряснули по черепах шефа і перекладача.

А кількома годинами пізніше з степу в гурті розбишакуватих хлопчаків-верхівців прискакало верхи на коні всім знайоме, мов покрапане сонцем, дівча і, шаленіючи в захваті, повідомило, що на шляху вже нема нікого, а в полі за кукурудзами вони, оці вихруваті вершники, вже бачили перших наших.

— Які ж вони?

— Такі, як і були! Тільки всі в погонах і з медалями за Сталінград!..

— Кажуть, Полтава єдиним духом визволена!..

— Може бути,— зауважив дід-чабан, який у свій час не захотів бекати по-баранячому.— Одним духом — ще й як може бути... Дух, я вам скажу, велика сила!..

Єдиним духом, з музикою, з ходу,— не часто таке буває,— говорили потім бійці 2-го Українського. Згадку про цей навальний поривний бій вони донесли до берегів Дунаю, до стін Золотої Праги.

А в подробицях було так. Звечора радянські частини, вибивши німців з Південного вокзалу, зайняли перші квартали. Місто ще корчилось в тріскучих пожежах, огорнуте суцільним димом та гаром. Німецькі ар'єргарди, б'ючи наосліп, стримували наступ, доки рештки їхніх військ, душачись у власних пробках, витягувались на розбитий снарядами Кобеляцький тракт. Жінки, діти ще сиділи в підземеллях, жадібно прислухаючись до стрілянини нагорі, фашисти ще шугали по темних подвір'ях, переносячи гарячі кулемети від рогу до рогу — коли серед багрянистої темряви, з віруючої важкими димами туманності, як позивні великого радісного світу, зненацька заговорив гучномовець.

Група танків, зайшовши німцям з тилу, прорвалась до міського парку і на найвищому дереві встановила радіо. Хто він був, той танкіст, який подерся на дерево під трасуючими кулями, сміливець, котрому так жадалось негайно, ще в самім розпалі бою звернутись до Полтави із словом привіту?

— Поздоровляємо громадян Полтави з визволен-

ням міста! — загримів гучномовець, і наче вщухла пальба по всьому місту, наче тільки цими словами сповнилось чадне димне повітря...

— Поздоровляємо громадян Полтави з визволенням міста!

І полилась — серед стрілянини! — мажорна маршова музика.

Це, здається, справило найбільше враження.

Фашистські ар'єргарди, зачувши могутній гомін радіо зовсім десь поруч у парку, владну музику іншого, нового життя, в паніці кидали останні рубежі, похапцем відкочувались за місто.

Полтава—Київ
1947—1949

Партизанська іскра

Кіноповість

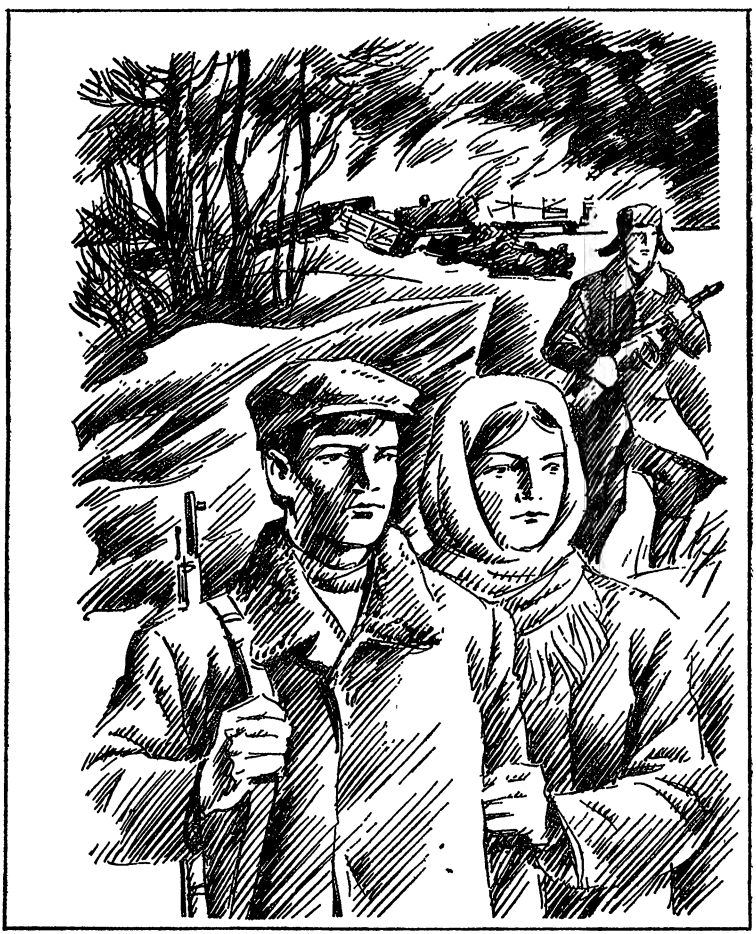

Пломеніє літній день.

Стоять, на пні осипаючись, хліба. Некошені, неторкані, похилили важке колосся, ніби намокли в сонці. Капають і капають зерном...

Голос диктора. Ішло літо сорок першого... Чорним ураганом насувалась із заходу війна.

В руїнах лежать прикордонні застави. Палають села й міста. Зловісними димами заволікається обрій.

Голос. На початку серпня гуркіт фронту докотився до колгоспної Кримки — мальовничого українського села, що привільно розкинулось серед широких чорноморських степів.

Осипаються хліба. Хиляться долу, червоніють пшениці, припалені до рум'яності, місцями полеглі намертво закручені бурями та зливами.

Пшениці, пшениці, пшениці... Суцільним масивом розгортаються в простір, сягаючи попід далекі села, попід садки. Над могутнім розливом хлібів де-не-де маячать сторожові вишки.

Голос. Замість тих, що пішли на фронт, на варті степів у ці тривожні дні стали підлітки — учні Кримчанської середньої школи...

Степова вишка. Дозором стоять на ній босий чубатий хлопець з мисливським дробовиком на плечі і смаглява, як мулатка, дівчина. Це кримчанські старшокласники — Парфентій Гречаний і Поліна Попик. Обоє уважно стежать за небом. Прислухаються.

Десь із-за Бугу встає важка темно-синя туча, хоча хліба ще залиті сонцем. Ледве чутний гуркіт перекочується по обрію.

Поля. Гримить... Ти чуєш, Парфене? Грім чи вже, може... фронт?

Парфен. Грім.

Поля. Як ти гадаєш... оті... прийдуть сюди?

Парфен. Ніколи. Нізащо!

Поля. А чому ж всю ніч поза Бугом «панікадила» горять?

Парфен. То над їхніми могилами «панікадила».

В небі чути гул літака. Обоє прислухаються в той бік.

— Парфене, це наш?

— Нічого собі «наш»... Ти ж чуєш, як він гуде: гу-у, гу-у, гу-у.

Гул наростає. Бачимо силует ворожого літака. Знизившись, він обстрілює сторожові вишки над хлібами. Ось він сіконув по вишці, на якій стоять Гречаний і Поля. Летять відщеплені кулями тріски.

Прошумів, промчався літак, а хлопець і дівчина стоять на вишці в заціпенілості, в своїх перших несподіваних обіймах: в хвилину небезпеки дівчина як припала йому з переляку до грудей, так і застигла, а він, незграбно пригорнувши її, теж так і завмер, мовби прикриваючи її своїм тілом.

Першою схаменулася Поля. Зніяковіло відштовхнулась руками від хлопця.

— Парфене, тебе не поранило?

— Ні, а тебе?

— Нібито ні.

Курним шляхом летить верхи на коні збуджений, розхристаний Семко Пугач — їхній однокласник. Притримав коня, гукає на вишку:

— Ей, ви! Доки ви тут ніжностями займаєтесь, ми там парашутиста піймали!

— Яким чином? — аж кинувся Гречаний.

— Кумарянським хлопцям попався, вони його в свою сільраду повели... Ну та хай. Кому диверсант, а кому трофеї!

При цих словах Пугач дужим вимахом руки розпустив за собою в повітрі великий шмат шовкового парашута. Схарапуджений кінь зірвався з місця, галопом помчав до села. Шовк парашутний розвівається над ним, як крило, то опадає в пилюку шляху.

Поля й Парфен мовчки дивляться вслід вершникові. Їм видно, як волочиться в куряві пошматаний його трофей.

— От махновець! — майже захоплено каже Парфен, усміхаючись широкою простодушною усмішкою.

П о л я. Він тобі подобається?

П а р ф е н. Ну як же? Змалку разом від першого до десятого — на одній парті. А чому ти запитала, Полю?

П о л я. Та так... Глянь, туча яка заходить...

П а р ф е н. Недарма парило весь день.

Туча темнішає, росте. Степове птаство, передчуваючи бурю, розбентежено шугає в повітрі. Набігла тінь, зашуміли під вітром далекі польові лісосмуги.

Поля. Кажеш, не прийдуть сюди... А чому ж так тривожно? Біженці, заграви ночами, вчора Балту, кажуть, взяли. А від Балти до нас — скільки тут...

Парфен. Ні, не бути їм тут, Полю, не бути! Інакше...

— Що — інакше?

— Інакше, то краще вже смерть.

...Голосять села.

Втікаючи від війни, біжить вулицею жінка, розпатлана, нестямна. Озирнулася з жахом, зойкнула:

— О, що це буде? За що це — на нас? Кінець світу настає!

Услід за цим бачимо, як ідуть через Буг важкі німецькі танки, пофарбовані в колір африканських пустинь. Мадярська кавалерія вступає в місто Первомайськ. Степовими дорогами сунуть на схід румунські королівські війська.

Туча дедалі більше затягує небо. Ось уже зостається незатягнутим один лише світлий косинець — небесна арка на сході. Решта все потемніло — хліба, й лісосмуги, і далекі села в заплаві Кодими вже голубіють причілками хат якось маревно, неприродно, неначе вночі при місяці.

Все меншою стає голуба небесна арка на сході.

Вечоріє.

Над потемнілим безлюдним степом стоять двоє на вишці, промоклі до нитки, і дощ патьоками стікає їм по щоках. А за ними, там, де щойно голубіла на сході небесна арка, вже розмивається по небу вечорова волокниста хмара, повна води, повна сивих дощів.

Видно, як хтось, натужачись, зриває вивіску з сільського клубу. Погнутий металевий лист з написом «Колгоспний клуб с. Кримки, Первомайського р-ну», зірвавшись, з гуркотом летить на землю. Натомість з'являється інша вивіска в чорній, мовби траурній, рамці:

Жандармський пост с. Кримки Голтинської примарії

В приміщенні клубу — розгардіяш. Жандарми, зіставивши зброю в козли, розтягують сцену, ламають декорації до «Наталки Полтавки».

На подвір'ї перед клубом стоять групою начальник жандармського поста — франтуватий лейтенант Анушку, капрал Цикулеску і сільський поліцай Романюка. Цей останній весь час з острахом коситься на величезного породистого пса, що лежить біля лейтенантових ніг.

А н у ш к у (*вказуючи на приміщення клубу*). Всередині треба розгородити так, щоб вийшов мені кабінет, вам — казарма, а туди он проламаємо двері і прибудуємо камеру для ув'язнених. Як ти вважаєш,— напівжартома звертається він до Романюки,— велику треба камеру будувати?

Р о м а н ю к а. О, таку треба, щоб усе село в неї впхнути! У нас тут, пане локотененте, сама бандитня... (*Киває в бік вулиці*). Ба, он які стоять! На вивідки вийшли...

Оддалік посеред вулиці застигли сторожким табунцем діти — хлопчики й дівчата шкільного й дошкільного віку.

Р о м а н ю к а (*на дітей*). А киш мені звідси!

Діти стоять.

— Киш, туди вашу!..

Діти, зірвавшись з місця, кидаються вподовж вулиці навтьоки.

Л е й т е н а н т (*звертаючись до пса*). Ти бачиш, Консул, як нас тут бояться... Але для цілковитої безпеки ми тут збудуємо... форт. Заблокадуємось. (*Величним жестом обводячи довкола).* Дерева всі оті — вирубати. Територію поста обкопати глибоким ровом, нагорнути високий вал. Так це робилось у часи римлян, наших славетних предків... Отже, споруджую тут цитадель, форт. (*До капрала*). Капрал Цикулеску, роботи розпочати негайно!

К а п р а л. Слухаю, домнуле локотененте!

Р о м а н ю к а. А хто ж, звиняйте, копатиме?

А н у ш к у. Пане Романюко, це ви мене питаєте

хто копатиме? Після цього ви, Романюко,— бевзь! А хто римлянам нагортав Троянів вал? Чорт візьми, є у вас в Кримці молоді люди з добрими мускулами чи, може, таких нема? А нема — то самого заставлю!

— Та є,— слуговито витягся Романюка.— Щодо цього не звольте сумліватися!..

В той же день виганяють молодь на роботу. Ось капрал з Романюкою наближаються до подвір'я Гречаних.

Карпо Данилович, Парфенів батько, саме січе під хатою тютюн. Парфен йому допомагає: беручи в батька насічений тютюн, він пересіває його крізь сито. Час від часу чхає від тютюнового пилу.

Загавкало собача. Романюка з жандармом, вринувши із-за повітки, несподівано виростають перед Карпом Даниловичем. Нахмурившись, він підводиться, починає повільно крутити цигарку. Собача шаленіє...

— Чий собак? — грізно запитує капрал.

Карпо Данилович блимнув на нього спідлоба:

— А що?

— За собака — штраф!

Карпо Данилович скрутив цигарку, готується прикурювати. Романюка, взявши сито з тютюном, мовчки підносить його капралові. Капрал, понюхавши, чхає, закашлюється.

К а п р а л. Чий тютюн?

К а р п о Д а н и л о в и ч. А що?

К а п р а л. На тютюн — податок! Монополія його величності короля і матері королеви!

Карпо Данилович мовчки креснув вогню, прикурює.

— Зажигалка чий?

— А що? Чи, може, й на зажигалку податок?

— Вгадав,— втручається Романюка.— І на зажигалку теж!

Карпо Данилович неквапом крутить величезну дулю.

— А на це?

Поліцай замахнувся на нього нагайкою, але вдарити не встиг: мов із землі виріс між ним і батьком Парфен. В самій майці, м'язистий, широкогрудий, він блиснув на поліцая сміливим, повним презирства поглядом.

— На старого руку здіймаєш? Якщо так уже не терпиться вдарити — мене вдар!

— Тебе ми ще встигнемо,— миркнув Романюка, опускаючи нагайку.— Ти нам зараз небитий для крепкої роботи потрібен... (*Різко змінивши тон*). Ану, живо! Бери лопату! За нами ать-два!

Мати, Лукія Кіндратівна, вибігла з сіней стривожена, бентежна:

— Чи знов на окопи?

— На окопи, на окопи,— гуде Романюка.

— Які ж тепер окопи, коли фронту вже не видно й не чути?

— Фронту не видно, а окопи... велено рити.

З лопатою на плечі, конвойований капралом і Романюкою, Парфен неквапом виходить з двору.

Спини, спини, спини... Голі, загорілі, в напружених роботою м'язах. Породягавшись до пояса, обливаючись потом, працюють на земляних роботах молоді невільники. Копають глибокий рів, нагортають вал, що має відділити від села територію жандармського поста.

На передньому плані бачимо Гречаного та його найближчих друзів і ровесників — Дмитра Попика, Олександра Кучера, Андрія Бурятинського, Івана Бєлічкова, Михайла Кравця, Семка Пугача... Все глибшає рів. Ось уже хлопці по пояс стоять у землі.

Дах клубу. Розкарячившись, стоїть над усім селом жандарм, прилаштовує радіоантену. Внизу крізь відчинене вікно видно, як в середині приміщення, там, де має бути кабінет начальника поста, встановлюють приймач. Звідти прориваються спершу окремі слова, тріскуче хрипіння, а потім вже чути й передачу.

Гречаний з друзями, уповільнивши роботу, прислухаються до радіопередачі.

«Ми, генерал Іон Антонеску, верховний головнокомандувач армії, ухвалюєм:

1. Територія, окупована між Дністром і Південним Бугом, входить в підпорядкування румунської адміністрації і віднині й навіки буде називатися — Трансністрія.

2. Губернатором Трансністрії призначаємо пана Георгія Алексяну.

3. Чиновники, призначені на роботу в Трансні-

стрію, одержуватимуть подвійну платню — в леях і марках.

4. Призначаємо резиденцію управління Трансністрії в місті Тирасполі.

Видано в головній ставці, сьогодні...»

Далі чути — хрип... хрип... хрип...

Парфен, з люттю загнавши лопату в землю, обертається до хлопців:

— Хлопці, що ж це робиться, га? Була Україна, радянська земля, а тепер буде якась Трансністрія?

Хлопці мовчать, застигши в суворих задумливих позах.

На ганку клубу з'являються локотенент Анушку і поліцай Романюка з чиїмось портретом у руці. Несе він його урочисто, мов ікону.

Романюка (*загледівши, що хлопці стоять*). Чого поставали? Кланяйтесь! Не бачите, короля несу.

Хлопці, обернувшись до короля спинами, ревно беруться за роботу.

Анушку (*вказуючи нагаєм на цвях над дверима*). Тут!

Романюка, зіп'явшись навшпиньки, береться прилаштовувати над входом портрет короля Михая. Як не повісить, а він усе висить криво.

Анушку (*сердячись*). Ідіот!

З дверей клубу в цей час з тріском вилітають декорації — поламаний, потрощений полтавський краєвид. Жандармські чоботи вигортають через поріг книжки клубної бібліотеки, ударами відкидають їх далі на подвір'я, аж до рову. Видно, як юнацькі руки, кинувши лопати, жадібно потяглися до книжок.

Анушку (*помітивши це*). Назад!

Романюка. Ба! Які грамотні! Ин-ти-ли-ген-ція!

Анушку. Запам'ятайте собі, пане Романюко, раз і назавжди: віднині з місцевої молоді готуєте для великої Романії лише добрих селян, скотарів, землекопів... Інтелігенції нам вашої не треба — своя осточортіла.

Взявши собаку за ошийник, Анушку гордовито йде до приміщення. Наслідуючи його, Романюка, так само бундючно йде оглядати прокопаний рів.

— Мілко, мілко,— строжить він на хлопців.— Беріть ще на один штих!

— Беремо! — гудуть хлопці, налягаючи на лопати.

— І ширше! Щоб ніяка собака не перескочила.

— Пане поліцаю! Та вже й ви його не перескочите!

— Киньте мені ці смішки,— буряковіє Романюка.— На кутні ви ще в мене засмієтесь!

Знов захрипіло радіо. Урочисто передається наказ: «...Всі жителі цієї території відповідають своїм власним життям і життям своїх родин за будь-яку шкоду, заподіяну румунським або союзним військам. За саботаж, за будь-яке пошкодження військового майна і матеріалів, за поруйнування залізничного полотна, за перерізування телеграфних і телефонних проводів винні каратимуться розстрілом на місці».

Романюка (*до хлопців*). Чули? Тож-бо шануйтесь!

Підкрутивши вуса, випнувши груди, Романюка поважно покрокував до клубу.

Радіо. «Будьте розсудливі! Не чиніть недружелюбних актів по відношенню до армії та чиновників, які будуть вами управляти. Видавайте тих, хто має терористичні або саботажницькі наміри, так само й тих, хто — всупереч нашим наказам — все ще приховує зброю...»

Пугач. Тоді видайте мене, хлопці!

Гречаний. Що ти верзеш? Недоречні тут твої жарти, Семку.

Пугач. А я не жартую. Мене кожен може зараз видати, бо я... я той, хто приховує зброю!

Хлопці мимоволі озирнулись.

Гречаний. Теж мені герой... Думаєш, ти один такий?

Кравець. Коли вже на те пішло, то я, признатися, теж маю деякі недружелюбні наміри.

Бурятинський. А я, по-вашому, з паном Антонеску на мирову пішов? Будьте певні, Бурятинський теж за душею дещо має...

Дмитро Попик. Зброї тепер на полях ого-го; кому не лінь — поназбирував.

Бєлічков. Та чи скористатися нею доведеться?

Гречаний. Запаси, бачу, у вас є... (*Покосившись у бік клубу*). А ось тільки чи місце нам тут про такі речі говорити?

Кучер. То, може, зберемось деінде?

В цей час зашелестіла поблизу кукурудза і, вишмигнувши з неї, біля рову з'явилось жваве дівча з вузликом у руці.

К р а в е ц ь (*штовхнувши Гречаного*). Парфене, сестра он! Полудень принесла.

Д і в ч а (*кинувши Парфенові вузлик з харчами*). Там і записка.

П а р ф е н (*до сестри*). Добре... Ну, все. Мотай додому!

Дівча знов пошелестіло в кукурудзу. Доки хлопці пригощаються пирогами, Парфен читає записку.

Б у р я т и н с ь к и й (*наминаючи пирога, звертається до портрета короля*). Криво ж вони тебе повісили, шановний громадянине король. Недоладно. Краще б униз головою.

Гречаний, дочитавши записку, рве її на дрібненькі шматочки.

П у г а ч. Від кого то?

Г р е ч а н и й. Володимир Степанович вістку подає.

К р а в е ц ь. Де він?

Г р е ч а н и й. То тут, то там: по людях... на напівлегальному, можна сказати, становищі.

Д м и т р о П о п и к. А сім'я?

Б у р я т и н с ь к и й. Сім'я його встигла виїхати.

Г р е ч а н и й. Відрізали їх, вернутися довелось... Зараз в Катеринці в знайомих переховуються.

П у г а ч. Що ж Володимир Степанович пише тобі?

Г р е ч а н и й. Та... зустрітися треба.

Б є л і ч к о в. Чи не нову школу хоче відкрити?

Г р е ч а н и й. Може, й відкриє. Адже перше вересня наближається...

І по-робочому, сплюнувши в долоні, Парфен з розмаху заганяє лопату в землю, з люттю відвалюючи глибу за глибою, перекопуючи ровом знайому, сотнями ніг втрамбовану стежку, що вела раніше від вулиці до дверей колгоспного клубу.

Розбурханий чужомовний лемент заповнює вулицю, насувається до центру села. Розвихреною ордою рухаються через Кримку румунські королівські війська.

Тріщать садки. Кружляє пір'я по дворах. Летять у плетені каруци оберемки награбованого збіжжя. В повітрі — свист батогів, лайка...

Нахмурені, зосереджені хлопці, припинивши робо-

ту, спідлоба стежать за просуванням військ. Оддалік за спинами хлощів видно, як повільно падають зрубані дерева сільського парку. Догоряють перед клубом звалені купою книжки й декорації.

Ідуть і йдуть війська. Артилерію тягнуть волами, погоничі босі або в постолах, пошитих з автомобільних скатів, декотрі сидять з батогами на волах верхи.

При цій картині Бурятинський не може стримати усмішки.

— Ей, пан,— звертається він до королівського вояки, що осідлав худого круторогого вола.— Куди їдеш, пан?

— Ла Мóсква! — відповідає чужинець, не зрозумівши насмішки.

— А чи не далеко це буде для пана?

— Ла Мóсква, ла Мóсква,— віддаляючись, тонуть в загальному гомоні слова їздового.

Вслід за регулярними військами з галасом повалили ватаги страхітливо патлатих, задичавлених румунських циган.

Р о м а н ю к а (*висунувшись із вікна клубу, горлато звертається до хлопців*). Бачите, й пани цигани пожалували до нас! Це їх сюди спеціально аж із Романії перекидають. Щоб колгоспи помагали нам розтягувати! Першими посадниками на нових землях будуть.

— Таких патлатих ми ще й не бачили,— перемовляються між собою хлопці.— Мародери з них, видно, першокласні...

А н у ш к у (*з'являючись з Консулом на ганку*). Ось вони йдуть, наші конквістадори, перші носії великої ідеї румунізму...

Риплять циганські каруци, бредуть ватаги, сп'янілі від грабунків, зажерливі, крикливі. Бачимо, як край шляху два роз'ярілі цигани, зчепившись, мало не зубами видирають один в одного з рук живе порося.

Г р е ч а н и й́ (*в задумі*). Яка ідея — такі й носії.

Смеркає. Хлопці повертаються з роботи додому. Перед тим як розійтись, зупинились на перехресті. Помітно, як у кожного на грудях з-під сорочки випинаються книжки.

Гречаний (*до Кучера*). В тебе що?

Кучер (*вдаривши себе кулаком в груди*). Шіллер!

Гречаний (*переводить погляд на Бєлічкова*) ?..

Бєлічков (*повторюючи Кучерів жест*). Франко!

Гречаний (*переводить погляд на Мишу Кравця*) ?..

Кравець. Герцен.

Бурятинський. А мені попалась брошура про догляд за тваринами. Ну я ж не винуватий: що попалось, те й рятував.

Степ. Шумлять і шумлять під вітром польові лісосмуги, що розділяли раніше землі сусідніх колгоспів. Далеко від села, понад однією з таких посадок, колючою, загущавленою, повагом ідуть Володимир Степанович Моргуненко і троє любимих його учнів: Парфен Гречаний, Дмитро Попик і Андрійко Бурятинський. Моргуненко — з сучкуватою палицею в руці, на плечах у нього старий брезентовий дощовик. Всі ще помітно схвильовані зустріччю.

Бурятинський. Володимире Степановичу, де ж ви тепер?

Моргуненко (*посміхнувшись*). А я тепер так: і ніде і всюди. Шкільному вчителеві, знаєте, добре: куди не піде — по всій окрузі в нього учні та учениці, всюди йому притулок дадуть... А ви ж там як? (*Дивиться на Гречаного*).

Гречаний. Та як... Все пішло шкереберть... Вирішили — підемо гуртом до вас, порадимось.

Моргуненко. А от гуртом ходити тепер якраз і не тре... Наказу хіба не чули?

Дмитро Попик. «Більше трьох не збирайсь...» Але ми з дому якраз утрьох і вирушили.

Моргуненко. Виходить, це я вже четвертий? (*Не без лукавства*). Ну то хай: весь гріх на мені.

Гречаний. Як нам далі бути, скажіть, Володимире Степановичу. Вчили ви нас тоді, коли було легко, учіть і тепер, коли важко.

Шумить під вітром лісосмуга, де-не-де вже прижовкуючи по-осінньому.

Моргуненко (*замисливишись*). Порадити... навчити... А як вам самим серце підказує?

Гречаний. Серце підказує... діяти!

Дмитро Попик. Боротись!

Бурятинський. Або — або!

Моргуненко. Я радий, що ви самі це збагнули. Боротись — в цьому тепер весь смисл нашого життя.

Крок за кроком вони вийшли на край лісосмуги. Звідси несподівано розгорнувся перед ними широкий краєвид на долину річки Кодими. Видно Катеринку, Кримку, Кумари й інші прикодимські села, що потяглись аж до обрію. Далекими шляхами рухаються через степ чорні фургони румунських обозів.

Всі зупинились, в задумі окидаючи зором рідний степ.

Гречаний (*з гіркотою*). Трансністрія...

Попик. Володимире Степановичу, як ви гадаєте: на скільки це? На місяць... на два?..

Моргуненко. Може, й надовго. В усякому разі, до боротьби треба готуватися до тривалої.

Бурятинський. Головне — почати. А з чого почати? Може, клуб, оте гніздовище їхнє, спалити?

Моргуненко. Спалити — це від вас не втече. Спершу треба організацію створити міцну, боєздатну. (*До Гречаного*). Підберіть найвірніших, створіть із них для початку щось на зразок комітету — бойове ядро.

Попик. Нам би хотілося, щоб з розмахом, щоб усіх одразу підняти.

Моргуненко (*нагнувшись, підняв із землі заіржавлену обойму, набиту патронами*). Починати треба з малого, з отакого. (*Подає обойму Гречаному*). Бо навіть велике полум'я виникає, як відомо, з маленької іскри.

Хлопці зацікавлено розглядають обойму.

Гречаний. Наші. Невистріляні...

Бурятинський. Котрийсь бідолаха не встиг, видно, вистріляти.

Парфен рукавом стирає із патронів іржу. Вчитель деякий час стежить за його вправними, неквапливими рухами.

Моргуненко (*мовби сам до себе*). Чи думав я коли-небудь, що вкладатиму в юні оці руки... патрони замість книг.

Високі вихори ідуть над степом. Услід обозам потяглась на шляхах курява.

Попик. Ми вже зброю збираємо, Володимире Степановичу. У нас там всі аж горять до діла.

Моргуненко. Це добре, але пам'ятайте, друзі, що

справу матимемо з ворогом досвідченим, з тим, що тюрмами та концтаборами всю Європу вкрив, що давно набив собі руки на масовім винищенні борців народних... І ось ви, майже діти, вступаєте на шлях смертельної боротьби з таким ворогом. Це буде не легко, і тут треба мати витримку, щоб не віддати життя задарма. Як жаль, що в школі ми не вчили вас таких речей, як підпілля, конспірація, явки, методи нелегальної роботи...

Попик. Дещо ми знаємо про це, Володимире Степановичу, з ваших же уроків історії. Знаєм, як бились перші комсомольці в загонах ЧОНу, як героїчно трималися вони в застінках білих контррозвідок під час громадянської війни.

Володимир Степанович (*усміхнувся, внутрішньо зігрітий якимось теплим спогадом*). «Райком закрито — всі пішли на фронт»... Сильно, еге ж?

Гречаний. Сильно.

Моргуненко. Отак ми починали...

Бурятинський. «Райком закрито...» Ех, ну як тут не позаздрити!

Моргуненко. Відваги, хоробрості, я вірю, вам теж не забракне, а ось обачності, витримки, розсудливості... В трудну хвилину згадуйте, друзі, Ілліча в Разліві, як умів він зважувати перед небезпеками кожен свій крок... Таки жаль, що в школі ми ширше вас до таких речей не привчали.

Гречаний. Тепер уже не жалійте, Володимире Степановичу. Хай не вчили ви нас техніці боротьби, явкам та конспіраціям, зате вчили, як рідну землю треба любити.

Моргуненко. Це правда, Парфене. Це — важливіше. Це, зрештою, найважливіше.

Попик (*з почуттям*). Он вони, наші рідні колгоспні поля... Ферми, садки... Усе тепер розруйнувати хочуть дощенту.

Бурятинський. Циганви своєї нагнали, якісь розкуркулені круками назлітались, щоб тягти-розтягати колгоспне добро.

Попик. Накидаються, тягнуть, ламають... Душа болить дивитись, Володимире Степановичу.

Моргуненко. Ременант та будівлі можуть розтягти, а те, що в душі... (*Пильно дивиться на Гречаного*).

Гречаний. А те, що в душі,— ніколи.

Розступаються хмари, сходить місяць.

Тремтлива місячна доріжка лягає через зарослу лататтям та осокою Кодиму. Тінявим берегом, поспішаючи, іде юнак. Легкою ходою, в доброму настрої Парфен повертається після зустрічі з Моргуненком додому. В березі біля криниці Поля бере воду. Непомітно підкравшись до неї із-за спини, Парфен жартома затуляє дівчині очі.

— Ой, хто це? — тихо скрикує дівчина.

Парфен мовчить.

— Парфене, це ти?

Парфен, відпустивши її, сміється:

— А як ти вгадала?

— Вгадала... Звідки це ти?

— Та в степу... схід місяця зустрічав.

— Сам? — усміхнулась дівчина і вже хоче брати відра на коромисло.

— Давай я тобі поможу,— вихоплює в неї Парфен відро із рук.

— Бери ти одно і я одно.

Взявши по відру, вони повільно рушають стежкою вгору поміж високою кукурудзою, поміж вишнями. Зайшли в садок.

— Хотіла я тебе про одну річ запитати, Парфене,— поставивши відро, зупиняється під деревом Поля.— Ось ти був у нас в школі секретарем комсомольської організації, мали ми всі свій шкільний комітет. А як же тепер? Невже допустити, щоб так все і завмерло, щоб всьому — кінець?

— Цього не допустимо.

— А як? Ми з Марусею Коляндрою самі вже думали що-небудь почати... У нас, признаюсь тобі, прапор є.

— Прапор? Звідки? Як?

— А так...

Наплывом:

Ніч відступу. Трасуючі кулі ворожих автоматів уже пронизують Кримку.

Двері колгоспної контори відчинені навстіж, в порожньому приміщенні гуляють протяги, вітер ганяє по підлозі якісь папери. Несподівано вибігши з контори, з'являються на ганку в відблисках близької пожежі двоє дівчат, кримчанських старшокласниць: Поля Попик і її подруга, росла, повновида Маруся Коляндра.

У Марусі в руках — радіоприймач, в Полі — червоне полотнище колгоспного прапора, наспіх відпореного від древка. Збентежено озирнувшись довкола, дівчата кинулись в гущавінь садків та городів.

П а р ф е н. Полю, ну так це ж просто здорово! Де він?

П о л я. Постій, я зараз тобі його покажу.

Метнувшись попід деревами в глибінь садка, Поля незабаром повертається знову, розгортаючи при місяці на руках червоне з золотими китицями полотнище прапора.

Парфен дивиться на нього схвильований.

— Скільки разів бачив, сам на демонстраціях носив, а зараз... ти віриш, Полю... Ніби дивлюсь оце вперше.

П о л я. Був і раніше рідний, а тепер, у неволі, він стає нам в тисячу разів рідніший.

П а р ф е н. Полю... Якщо я тебе покличу з ним кудись прийти... скажи — прийдеш?

П о л я. Клич. Прийду!

Неділя. На листі ще тремтить, виблискує ранкова роса. Всюди попід хатами повно квітів. Особливо ваблять око своєю красою стрункі та високі рожі-мальви. Наскрізь просяяні сонцем, обліплені від низу й до верхів'я то рожевим, то густо-червоним цвітом, вони цілими заростями яскравіють біля кожної хати і, порозроставшись, збігають звідти, мов святково вбрані дівчата, аж за двір, аж на вулицю.

Святково вбрані дівчата Поля й Маруся спускаються городами в берег, відв'язують човна. Кладуть у човна якийсь пакунок. Обидві вони чимось схвильовані, поспішають.

— Давай весло!

— Відпихайсь!

Стрибають обидві в човен, ось-ось мають відчалити од берега. Несподівано з горба до них спускається — вже напідпитку — поліцай Романюка.

— Ей, куди це ви розігнались, дівчата?

Поля завмерла на місці.

М а р у с я. Не закудикуйте нас, дядьку.

Поля тим часом намагається швидше відіпхнутись од берега на глибоке.

— Ні-ні, стривайте,— вхопившись за човна, затримує

їх Романюка.— Це ви сьогодні не перші туди поспішаєте. Що у вас там затівається? Признавайтесь.

М а р у с я. А що?

Р о м а н ю к а. Ну-ну, мене не проведеш, я все бачу. Якісь лоботряси перед вами уже шмигнули на той бік... Є в мене, дівчата, крепка підозра.

М а р у с я. Яка підозра, дядьку?

Р о м а н ю к а. По-перше, не кажи на мене дядьку, бо я з тобою, дівчино, свиней у колгоспі не пас.

М а р у с я. А як же на вас казати? Ну хай буде «пане Романюко».

Р о м а н ю к а. І Романюка на мене не кажи, бо тепер я вже не Романюка.

М а р у с я. О! А хто ж ви?

Р о м а н ю к а. Тепер я... Романеску. Так мене їхній писар учора і в книгу собі записав...

П о л я. Ну то, пане Романеску, пускайте ж нас!

Р о м а н ю к а. Стривайте. Я теж з вами.

М а р у с я. Отакої! Вам-то чого?

Р о м а н ю к а. Кажу ж вам, що є в мене крепка підозра... Що то у вас у вузлику наготовано?

П о л я. У вас уже й на вузлик підозра?

Р о м а н ю к а. А таки є. Підозріваю, що у вас там сьогодні з хлопцями, кгм... добрий випивон затівається.

П о л я. Що ви! Ми зовсім не п'ємо!

Р о м а н ю к а. Розказуйте мені... В мене нюх такий, що за верству яромат самогону чую. Ну, відпихайтесь.

Дівчата, змовницьки переглянувшись, поступилися Романюці місцем, Поля, стоячи в човні, енергійно веслує на той бік. Романюка, похнюпившись, сидить, куняє. Відпливши на середину річки, дівчата мовби ненароком починають дружно розгойдувати човна.

Р о м а н ю к а. Дівчата, ось не гойдайте-бо човна.

П о л я (*сміючись до подруги очима*). Ми не гойдаємо.

Р о м а н ю к а. А чого ж він гойдається?

П о л я. То ви його самі гойдаєте.

Р о м а н ю к а. Як це я можу сам?

М а р у с я. А так, що ви п'яний, а ми — тверезі.

Р о м а н ю к а. Це я ще не п'яний, дівчата... Знаєте, яка моя норма? Кіло триста первака!

В цей момент дівчата так гойднули човна, що він, черпнувши води, перекинувся. Поліцай, відпирхуючись, борсається на глибокому, Поля тим часом пливе

з Марусею до протилежного берега, високо тримаючи в піднятій руці дорогоцінний пакунок...

Галявина в гаю на кодимському острові. Грає патефон. Хлопці, порозлягавшись на траві довкола нього, стиха наспівують. Крім Гречаного, тут Дмитро Попик, Ісаченко, Герасименко, Пугач, Бєлічков, Кучер, Кравець і найменший з усіх — жвавий, меткий Бурятинський.

Гречаний (*підводячись*). Ану, Андрійку, ти, як найменший, змотайся до берега — виглянь.

Бурятинський (*підстрибнувши, весело козиряє*). Єсть, товаришу нач! (*Зникає за вербами у верболозовій гущавині*).

Кравець (*потягуючись*). З ким би поборотися, хлопці? Хто з вас відповідну силу в собі чує?

Пугач. Давай.

Кравець. Та я ж тебе одразу покладу.

Пугач. А ти спершу попробуй...

Ісаченко (*до Кравця*). Хоч ти в нас і атлет, Михайле, а Пугача ти єй-же-єй, не покладеш.

Гречаний. Семко наш на одному самолюбстві втримається.

Під'юджувані хлопцями, Кравець і Пугач починають борюкатися.

В розпалі їхньої боротьби з гущавини з'являється з виглядом переможця Бурятинський з розпущеним прапором у руці. Слідом за Бурятинським виринають дівчата, обидві мокрі, веселі.

Бурятинський. Хлопці! Прапор є! (*Передає прапор Гречаному*). А холуя Романюку дівчата в Кодимі втопили!

Поля. На жаль, не втопили.

Маруся. Ненароком з човна вихлюпнули.

Герасименко. А як це той бандюга в човні у вас опинився?

Поля. Сюди хотів переїхати... «Підозріваю,— каже,— що у вас там сьогодні випивон затівається».

Гречаний. Випивон... Це зовсім непогано, що вони нас гуляками вважають.

Кравець. От шкура! На дурницю нализатися хотів.

Маруся. Ну ми ж його напоїли: аж бульби носом пускав.

Бурятинський (*в захваті*). Дівчата, та це ж геніально! Та за це вас розцілувати треба!

Зіп'явшись навшпиньки, хоче поцілувати Марусю в щоку. Вона, сміючись, відпихає його.

М а р у с я. Це ти, Андрійку, вже залицяєшся до мене?

Б у р я т и н с ь к и й. А що! Залицяюсь!

М а р у с я (*насмішкувато дивиться на нього зверху вниз*). А чи не малий ще ти для цього виріс, хлопче?

Б у р я т и н с ь к и й. Що ти маєш на увазі? Моє ластовиння чи мої сто сорок сантиметрів росту?

М а р у с я. І те, й інше.

Б у р я т и н с ь к и й. Даремно. Ти не дивись, що я оце такий... Знаєш прислів'я: «Солом'яний парубок золоту дівку бере!»

Г р е ч а н и й. Ну годі вам уже. Треба пости виставити. Хоча місце таке, що навряд хто сюди забереться, але все ж... Бурятинський!

Б у р я т и н с ь к и й. Я!

Г р е ч а н и й. Будеш наглядати он відтіль, з боку Катеринки.

Б у р я т и н с ь к и й (*з готовністю*). Можете покластись, як на кам'яну гору.

Г р е ч а н и й (*оглядаючи товаришів*). Пугач!

П у г а ч (*неохоче*). Ну я Пугач...

Г р е ч а н и й. Ти станеш он звідти, від річки...

П у г а ч. Чому саме я?

Г р е ч а н и й. Дивне запитання... А чому не ти?

П у г а ч (*подумавши*). Гаразд. Пробач. Іду.

Біля жандармського поста сушиться розвішаний на кущах Романючин мундир. Романюка без штанів сидить у затінку з капралом за бесідою. Між ними на газеті пляшка самогону, помідори, огірки.

Р о м а н ю к а. Частіше б ваш локотенент у Голту відлучався... Можна було б щоразу гарненько отак посидіти та й погомоніти.

К а п р а л. В Голті там у нього нібито панінка є.

Р о м а н ю к а. А скажіть мені, домно капрал...

К а п р а л (*образившись*). Скільки тобі тлумачити, не кажи на мене «домно»! «Домна» — по-нашому це жінка, пані, мадам... А я поки що в штанях, як бачиш, і тому зови мене не «домно капрал», а «домнуле капрал»!

Р о м а н ю к а. Слухаю, дом... дом... е-е... пане капрале.

К а п р а л (*роздільно*). Дом-ну-ле капрал. Розумієш? Перебреши мені ще раз — так оту пику й розквашу. (*Добувши годинник на ланцюжку, довго дивиться на нього).* Тек-с. Пора мені вже й патрулів піднімати. (*До Романюки*). Ану, йди в казарму, буди їх.

Р о м а н ю к а. Пане капрале, увільніть мене від цього.

К а п р а л. Чому?

Р о м а н ю к а. По-перше, я без штанів — вони мене не послухають, а по-друге — без чину я, ще який спросоння і в морду ногою заїде...

К а п р а л. Не заїде!

Р о м а н ю к а. Заїде... Та й нащо вам їх будити, пане капрале? Хай сплять, хай на ніч сил набираються — головне їм уночі не дрімати, а вдень... вдень я за свою громаду спокійний.

К а п р а л. Гм... Спокійний?

Р о м а н ю к а. Ну, звісно, не за всіх, не завжди, а так, як сьогодні,— ось неділя, свято, п'яних чимало передбачається... П'яний чоловік для нас з вами не страшний.

К а п р а л. А п'яних, ти гадаєш, буде чимало?

Р о м а н ю к а. О, до трясці! У старости п'ють. У фольксдойча п'ють? П'ють... Ще отам і за річкою на острові, знаю, молокососи приобщаються. Ну й хай собі приобщаються. П'яному зате ніяка крамола в голову не полізе...

В цей час на острові юні патріоти приймають присягу. Посеред галявини пломеніє червоний прапор. Ось першим підходить до нього Парфен Гречаний, стає на коліно, схвильовано цілує край багряного полотнища.

— Тут, перед лицем червоного революційного прапора, під яким наші батьки звершили першу в світі соціалістичну революцію, я, Парфентій Гречаний, урочисто клянусь: всі свої сили, а якщо треба, й життя віддам боротьбі за визволення рідної землі, за честь і незалежність своєї Радянської Вітчизни!

Осяяні сонцем суворі й натхненні, підходять до прапора один за одним, стають на коліна, цілують:

— Я, Поліна Попик, урочисто клянусь...

— Я, Дмитро Попик, урочисто клянусь...

— Я, Олександр Кучер, урочисто клянусь...

— Я, Іван Герасименко, урочисто клянусь...

— Я, Іван Бєлічков, урочисто клянусь...
— Я, Юрій Ісаченко, урочисто клянусь...
— Я, Марія Коляндра, урочисто клянусь...
— Я, Михайло Кравець, урочисто клянусь...

Перед очима проходять краєвиди рідної землі. Стоять в окопах змучені, зарослі воїни — може, навіть батьки оцих підлітків — і в напрузі мовби прислухаються до їхніх далеких голосів. Ледве чутним відгомоном долинають до окопів слова юнацької клятви...

І знову бачимо Гречаного: радісний, збуджений, він стоїть з товаришами уже на відкритому узвишші острівка, ставши мовби дорослішим одразу.

— ...Тепер, коли створено комітет і прийнято присягу,— говорить він, звертаючись до товаришів,— коли всі ми зв'язані між собою на життя і на смерть, дозвольте передати людині, через яку дійшов до нас голос Одеського підпільного обкому партії, що ми, юні патріоти, не дамо пощади окупантам! Не один із них найде собі могилу отут, в степах Чорномор'я!

Поля дивиться на Парфена закоханими очима.

— Передай, Парфене,— войовниче, захоплено вигукує Бурятинський,— дарма, що малі, а битимем, аж цурки з них летітимуть!

— І ще одне, товариші,— продовжує Гречаний.— Треба дати назву нашій організації...

— Справді, як же без назви? — розвела руками Маруся.— Але яку?

— Таку треба, щоб як вогонь! — червоніючи, вигукнув Кучер.

— Іменно, як вогонь! — схвально загомоніли товариші.— Щоб серцям гарячим відповідала.

— Декабристи в сибірському засланні,— заговорив знову Гречаний,— мріяли про іскру, з якої спалахне полум'я. Великий Ленін назвав першу більшовицьку газету «Іскрою».

П о л я (*повільно, слово за словом пригадує рядки вірша*):

Наш скорбный труд не пропадет:
Из искры возгорится пламя...

П а р ф е н (*піднесено*). Друзі! Хай носить наша організація ім'я... «Партизанська іскра». Хай з малої

нашої іскри розгориться велике полум'я священної партизанської боротьби!

В цей час чути, як наростає хор численних молодих голосів. Чуємо величаву, могутню пісню «Партизанської іскри».

Пізно увечері, замаскувавшись у повітці Гречаних, при тьмяному світлі закопченого ліхтаря хлопці очищають від намулу, змащують і складають недавно добутий з річки станковий кулемет. Їх троє: Парфен, Іван Бєлічков і Михайло Кравець. Розмовляють напівпошепки.

П а р ф е н (*розглядаючи корпус кулемета*). От штука так штука! Це ж хтось із нього фашистів косив. (*До Кравця*). І як тобі вдалося, Михайле, намацати його там, на самому дні Кодими?

Б є л і ч к о в. Я вже думав, що водолаз наш там і зник під водою. Жду, жду, а його нема, все десь по дну ходить... Ведмежі легені...

К р а в е ц ь. Наше діло солдатське: сказано добути зброю хоч з-під землі, а ми вирішили заодно й під водою пошукати. Тільки вода вже — ух! — крижана!

Г р е ч а н и й. І як він міг там опинитися на дні!.. Правда, під час відступу там таке робилося на мосту...

К р а в е ц ь. Замулило його було здорово Ми ось з Іваном Івановичем (*киває на Бєлічкова*) ніби й при здоров'ї обидва, але попохекали, поки витягли.

Б є л і ч к о в (*заглядаючи в отвір ствола*). Подумати тільки: отака маленька дірочка, а скільки у ній таїться смертей.

К р а в е ц ь (*до Бєлічкова*). Годі тобі мудрувати над дірочкою... Ключ подай!

Б є л і ч к о в (*подавши ключ*). А ти посунься! Розлігся тут, як пан латифундор [1].

К р а в е ц ь. Ну, ти не дуже... А то вхопиш у мене за латифундора!

П а р ф е н. Тихіше ви, півні, бо ще почують нас... Батько іноді вночі до корови встає.

Б є л і ч к о в. Батько — то не страшно...

П а р ф е н. Все ж я не хотів би його в наші діла плутати: старий, здоров'я неважне...

Доки Парфен це говорить, в двох кроках від нього

[1] Поміщик (рум.).

за комишевою перегородкою, притаївшись у темряві, стоїть, прислухається до їхньої розмови батько — Карпо Данилович Гречаний. Крізь щілину в очереті старому добре видно і хлопців, і кулемет.

Парфен. Ні, коли що, на випадок нещастя якого-небудь, хай уже ми самі будем за все в одвіті.

Кравець. Це вірно. Старих нам сюди нічого плутати.

Белічков (*силкуючись біля кулемета*). Стрічка не заходить...

Парфен. Дай сюди. (*Пробує втягти кулеметну стрічку, але в нього теж нічого не виходить*). От чорт!

Вийшовши із-за перегородки, перед хлопцями несподівано з'являється Карпо Данилович.

Парфен (*майже злякано*). Тату!

Карпо Данилович (*присівши біля сина*). Ану дай лишень я гляну, що воно там не пускає...

Деякий час мовчки налаштовує кулемет. Хлопці в напрузі стежать за ним. Нарешті стрічка зайшла. Карпо Данилович, посміхнувшись у вуса, зі зверхністю і затаєною любов'ю глянув на сина.

— Ну, бачив? Ти не забувай, що старий твій колись Перекоп штурмував... А ви ще тут від нього ховатися задумали. Пуцьвірінки!

Осінь.

Пливе Кодимою опале листя. Вітер гне понад шляхом напівроздягнуті дерева... Із-за Бугу в Кримку прибула по чергову данину німецька граб-команда. Величезні грузовики стоять біля відчинених навстіж колгоспних комор, біля ферми... На одну з машин летять лантухи з зерном, на другу — картопля, кури в клітках, на третю, що коло ферми, вантажать свиней. Роботою цією зайняті рядові — німці й румуни, між ними метушиться й поліцай Романюка, впрілий, захеканий.

Капрал Цикулеску стоїть осторонь, мовчки смокче цигарку, спідлоба стежить, як іде вантаження. До нього підходить німецький офіцер.

— Чому гуляйт, чому не работайт?

Капрал показує йому на свої нашивки.

— Гер офіцер, ми єсть капрал, ми не зобов'язані работайт...

Офіцер, розмахнувшись, б'є румуна в зуби.

— Донерветер, я вас всіх навчу работайт!

Поліцай Романюка, загледівши, як німець лупцює румуна, накидається на роботу з подвоєною запопадливістю. Ось він, піймавши за вуха величезного кнура, силкуючись, цупить його до машини...

Нарешті — все готово. Німці-конвоїри закривають борти, плигають у кузови, машини одна за одною рушають із села... Румуни чортихаються вслід. Один із них, підібравши з землі свіжу пір'їну з пів'ячого хвоста, глумливо стромляє її собі за вухо. Це, мовляв, все, що нам зосталось.

Капрал Цикулеску стоїть, відпльовуючись кров'ю. Романюка, наблизившись до нього, пробує втішати:

— Ну ж він тебе й довбонув...

Капрал у відповідь б'є Романюку в морду.

Лісосмуга над шляхом.

Шумить вітер, облітає осіннє листя з дерев... У рову, замаскований листям, ледь видніється станковий кулемет; троє — Гречаний, Пугач і Дмитро Попик,— залігши біля нього, в мовчазній напрузі пильнують шлях.

Спадає раннє осіннє надвечір'я.

Кабінет лейтенанта Анушку. За столом сидить на стільці Консул. За ним на стіні великий чорний хрест з розп'яттям.

Постукавши, заходять капрал з Романюкою. Обидва якийсь час здивовано топчуться перед Консулом. Потім з бокових дверей з'являється франтувато причепурений Анушку.

А н у ш к у (*до капрала*). Поїхали?

К а п р а л. Поїхали, чорти б на них верхи їздили.

А н у ш к у. Ну, ти мені обережніше про союзників!

К а п р а л *(залпом).* Хоч і розжалуйте, хоч і на фронт! Осточортіло! Не можу я, чесний капрал королівського жандармського легіону, такі терпіти образи від них. Трансністрія! На біса нам ця Трансністрія, коли ми з вами тут не господарі?

А н у ш к у. Чому — ні?

К а п р а л. Не ми, он хто господарі! Як по своє приїжджають сюди машинами із-за Бугу. Найкраще все забирають, ще й морду тобі б'ють!

А н у ш к у. Тихіше, вгамуйся, старина Цикулеску. В нас із ними така домовленість є: ми збираєм — вони забирають.

К а п р а л. А для нас що ж тоді — пір'їна з хвоста? Пшеницю вже всю під мітлу повимітали, щодня її літаками в райх відправляють. Найкращого бугая взяли. Жеребця взяли. Тепер до свиней черга дійшла.

А н у ш к у. Доповідай, що вони там сьогодні брали?

К а п р а л (*киваючи на Романюку*). Хай ось він доповідає, в мене губа розпухла — говорити ніяк...

Р о м а н ю к а. Та що ж... Овес брали... та й курей же знову... та й свиней же в акурат...

А н у ш к у. А свиней яких?

К а п р а л. Та якраз отих, що ви на відгодівлю веліли поставити.

А н у ш к у. Скільки?

Р о м а н ю к а. Не лишили й на розплід.

К а п р а л (*злорадно*). Навіть і любимого вашого кнура потягли.

А н у ш к у. А про кнура вони звідки довідались? Адже він окремо стояв?!

Р о м а н ю к а. Сам гер офіцер соблаговолили поцікавитись.

А н у ш к у. А, так це ти їм показав! (*Дав навідліг Романюці гучного ляпаса*). Оце щоб знав, що для великої Романії кнури теж потрібні!

Р о м а н ю к а. І за що ви мене товчете, гер локотенент?

А н у ш к у. Щоб одному, а не двом одразу, служив!

Р о м а н ю к а. Побули б на моєму місці... На такому белебні живемо, що тут не то що я, тут і півень змушений співати на два райхи: на велику Німеччину і на велику Романію заразом.

В цей момент десь із степу ледве чутно долинає кулеметна черга. Всі насторожились.

На шляху біля лісосмуги — бій. Зненацька обстріляні з гущавини, німці стрибають з підбитих машин, в паніці тікають у степ.

Січе й січе кулемет. Німецький офіцер лежить розпластавшись серед шляху. Троє хлопців, збуджені боєм, швидко зникають з кулеметом в тумані вечірнього степу.

Кабінет локотенента. З гуркотом розчиняються двері, влітає стривожений вартовий.

В а р т о в и й. Німецькі машини... по дорозі до Гол-

ти... обстріляно... Офіцера вбито... серед конвою є жертви!

А н у ш к у. Хто стріляв?

В а р т о в и й. Пане локотенент, якби ж то я знав! Хіба, може, оці? (*Кладе на стіл листівку*).

А н у ш к у. Офіцера вбито... Буде нам тепер... Де нападники?

В а р т о в и й. Встигли зникнути десь у степу.

А н у ш к у (*істерично*). Аларма! Тривога! В ружжо! (*До капрала, який стоїть не рухаючись*). Ти чого стоїш?

К а п р а л (*розважливо*). Куди бігти? Офіцера вже не піднімеш, а тих... гляньте, ніч заходить, де ми їх наздоженемо у степу?

А н у ш к у. Мовчати! Де хоч, як хоч... Марш!

К а п р а л (*виструнчившись*). Єсть!

Р о м а н ю к а (*войовниче клацнувши карабіном, задки поспішає за капралом до виходу*). Я так розумію: піймав — не піймав, а погнатись треба.

Локотенент, зоставшись в кабінеті один, деякий час розлючено бігає з кутка в куток. Нараз зупинився, вражений, біля стола: в око йому впала залишена вартовим листівка. Анушку починає упівголоса читати:

«Молодь... Колгоспники й колгоспниці... Саботуйте всі заходи проклятих окупантів... Не давайте їм продуктів... За їхні грабежі, за їхні злочинства... Червона Армія живе, вона прийде... «Парти-зан-ська іс-кра».

Зіжмакавши, кинув листівку, мовби вона опекла йому руку.

А н у ш к у. «Партизанська іскра»... Щось нове. Хотів би я знати — що це?

Пізній час, десь уже за північ. Внизу над річкою після проведеної операції Гречаний прощається з товаришами.

Г р е ч а н и й (*трясе руку Дмитрові*). Гляди ж на патруля не напорись.

Д м и т р о П о п и к. За мене не турбуйсь.

Нечутно, як добрий розвідник, він зникає в темряві. Гречаний хоче прощатись з Пугачем, подає йому руку.

П у г а ч (*відстороняючи руку*). Я з тобою трохи пройду, Парфене.

Г р е ч а н и й. Як хочеш.

Пугач. Ми з тобою останнім часом так рідко залишаємось сам на сам. Коли не зайдеш, все в тебе друзі, друзі, друзі.

Гречаний. Ти що — ревнуєш?

Пугач. В школі ми були якісь ближчі між собою, а тепер усе чомусь загризаємось... Іноді зовсім із-за дурниць... Я навіть пояснити собі не можу, звідки між нами оці незгоди. І чимдалі — все частіше.

Гречаний. Хіба це в тебе тільки зі мною? А з іншими?

Пугач. Бо інші на тебе дивляться: якої ти — такої й вони.

Гречаний. Не тому, Семку, не тому...

Пугач. А чому? Мічений я між вами, чи що? Відваги мені бракує чи справді менше за інших відданий?

Гречаний. Не в тім річ.

Пугач. А в чім? Чим я вам не підходжу? Ось на останньому комітеті начальником штабу призначили Дмитра Попика. Це ж ти так захотів! А, між нами кажучи, який з нього начальник штабу? Сухар, ділок, протоколіст!

Гречаний. Ти не можеш заспокоїтись, що не тебе.

Пугач. А чому б і не мене? Хіба я не міг би бути твоєю правою рукою?

Гречаний. Не подобається мені оце, що ти говориш, Семку... «Я, я, я...» На кожному кроці якаєш, з кожної нагоди, а тоді ще й ображаєшся на товаришів... Товариші тебе цінують — жаль, що ти їх не завжди вмієш цінувати.

Пугач. Семко самолюбець, Семко егоїст, що перебільшує роль своєї особи в історії... Це я не раз уже чув, Парфене.

Гречаний. А якраз у цьому й шукай причину своїх непорозумінь з товаришами.

Пугач. Як собі хочеш, а я не можу жити лише для інших, я хочу пожити й для себе... Ось ти говориш про друзів, що їх мало ціную, а вони мене дуже цінують? Чи так уже їх цікавить, що там робиться у Семка Пугача на душі? А мене іноді, віриш, така хандра безпросвітна обляже, так починає гнітити, що й світ не милий.

Гречаний. Ось як в діло поринеш з головою — ніколи буде хандрити.

Пугач. В ділі справді легше. Хоча б як сьогодні...

Коли ми лежали отам у лісосмузі, я зовсім не думав про себе, лише про нашу, про спільну справу думав.

Г р е ч а н и й (*посміхнувшись*). Значить, нам частіше треба виходити на такі операції.

П у г а ч (*серйозно*). Недаром кажуть, що бій очищає... Чому ти зупинився, Парфене?

Г р е ч а н и й. Та так...

П у г а ч. А-а. Полина криниця.

За садом ледь бовваніє силует Полиної хати.

П а р ф е н (*дивлячись у той бік*). Цікаво, чи вона вже спить... Пора і нам, Семку.

П у г а ч. Я зараз такий ще наелектризований, що однаково не засну.

П а р ф е н. А я спатиму як убитий. Бувай.

П у г а ч. Бувай...

Тут вони розстаються. Парфен пошелестів городами далі, а Пугач, затримавшись, ще деякий час дивиться на стежку, що веде через садок до Полиної хати.

— Ех, Полю, Полю,— щиро вирвалось у нього з грудей. Ще трохи постоявши, ніби в чеканні, він також рушає додому.

Коли Пугач заходить до хати, назустріч із-за стола, перервавши вечерю, підводиться незнайомий чоловік. Він зарослий, обношений, як з далекої дороги. На лаві лежить скручена двома вузлами дорожня парусинова торба.

— Сьомику,— лагідно звертається Пугачиха до сина,— підійди, поздоровкайся: це ж твій батько.

Син стоїть насторожившись, наче жде чогось недоброго. Батько наближається, першим простягає йому руку.

— Хоч ти, мабуть, і комсомолець, кхе-кхе, проте не соромся, не соромся подати руку своєму репресованому батькові... Ходив же в комсомольцях, га?

— Ходив, ну й що?

— Та нічого, це я не к тому, щоб заявляти на тебе... Я тепер теж вроді пролетарія: і золото на рудниках мив, і вугілля попід землею рубав... А ти ж звідки це так пізно?

— А ви мені не спрос.

— Ух, колючий!

— Сьомику,— втручається мати,— та будь же ти з батьком ласкавіший! Невже тобі твій Моргуненко став дорожчий за рідного батька?

— Хто це Моргуненко?

— Та є тут один. Вчитель їхній. Всіма ними верховодить.

— І моїм сином теж? Не вірю! Йому тепер самому б личило всією Кримкою верховодити.

— Чув? — обертається мати до сина.— А то дружків усяких позаводив, що і в підметки йому не годяться, а крутять ним, як хочуть... Ну сідайте-бо вже до столу.

Батько, потерши руки, займає почесне місце на покуті, уважно розглядає сина.

— Отак і виріс ти без батька. Мабуть, і не згадував тут про мене?

Син, низько нахилившись над тарілкою, мовчки похапцем їсть.

— ...А я, було, рубаю вугілля в штреку, а мені наша Кримка та ви обоє з думки не сходите. Кругом мене пекло чорне, підпори тріщать, а мені все левади зелені та хутори ввижаються... Це там, думаю, на Вкраїні саме весна весніє та садки вишневі розцвітають... Було, було. Кажуть, ти, сину, вчився добре?

М а т и. Всі роки на відмінно йшов, всіх у класі заламував.

С и н (*глухо*). Так уже й усіх...

— Кажу тобі, що всіх,— не вгаває мати.— Хоч яку трудну задачу зададуть — хто перший рішає? Пугач!

— Од природи, значить, тямовитий... Тепер якби на румунське чи на німецьке наломився, то, дивись, і перекладачем стати міг би.

Син брязнув ложкою об стіл:

— Доброго ж ви мені бажаєте: перекладачем... Перекладачів тих ми ще, як собак, вішатимем!

— Не гарячкуй, сину, не гарячкуй,— взялась заспокоювати його мати.— Ми ж тебе не силуєм.

— Це так до слова прийшлося,— примирливо промовив батько.— Не хочеш перекладачем, то...

— Нічим я в них не хочу! — пристрасно вигукнув хлопець, вихоплюючись із-за стола.

— Я знаю, чого йому хочеться,— зітхнувши, похитала головою мати.— Йому якби наші оце вернулись, щоб далі вчитися можна було... Про Одеське морехідне він тільки й думав.

— Підожди,— каже батько,— ще, може, й румуни куди-небудь набиратимуть... Курси якісь відкриють абощо.

— Ждіть, вони вам відкриють! — зі злістю вигукнув син.— Концтабори відкривають, а не школи! Тільки дурень може ждати ласки від окупантів!

— Ну, ну,— підвівся з-за стола батько, змінений, грізний.— Говори, та не заговорюйся, хлопче. Не бажаю я твоєї агітації слухати — пойняв?

Пугачиха. Ось годі-бо вам... Тільки зійшлись і вже воюєте. Уступи батькові, Сьомо, ти ж таки менший!

Син. Не вступлю! Нічого не вступлю! Чого він прийшов сюди, хто його просив? Казали, що в шахті його привалило, то й хай би!

Батько. Отак ти рідному батькові рад?

Син. А з чого радіти? Не радість — одну ганьбу ви нам принесли до хати. Якими очима тепер товариші мої дивитись будуть на мене? До комсомольця, до активіста розкуркулений батько повернувся з Соловків!

Батько. Про дружків своїх тепер забудь. Бачу, яким ви духом тут дишете. З моїм приходом не вони, а я тобі ума вставлятиму!

Син. Без вашого обійдусь!

Батько. Навряд. Навряд, кажу тобі, хлопче! Якщо не хочеш по-доброму...

Насувається грізно на сина. Мати, заламуючи руки, весь час поривається їх мирити.

Мати. Якове! Сьомо! Ось годі-бо вам, ну що-бо ви затіяли?!

Батько (*до сина*). Надалі запам'ятай собі: порядки ваші я тут поламаю. Отак десь бродити ночами, додому вертатись перед світом... це в мене не вийде!

Син. Може, побіжите жандармам заявите?

Батько. Спробую сам упоратись.

Син. Оце ви так зі мною? У ролі хатнього жандарма? Коли так, я більше в цю хату не вернусь! (*Рішуче ступнув до порога*).

Мати. Сину!

Батько (*одразу змінивши тон*). О, який... Цей з характером... цей наплювати собі в кашу не дасть.

Мати. Ну годі вже, сину, не сердься: може, батько пожартував з тобою. Перевіряє тебе!

Батько. Визнаю, визнаю. Хай уже сьогодні твоє буде зверху.

Син (*спідлоба*). А завтра?

Б а т ь к о. А завтра... там буде видно.

С и н. Знаєте що... Коли вже нам під одною стріхою судилося жити, то давайте домовимось: ви в моє життя не втручаєтесь, а я не втручаюся в ваше. Ви йдете своєю дорогою, я — своєю.

Б а т ь к о. Згода. (*Простягає синові руку*). Будь уже ти в цій хаті комісаром, а я... Я просто хазяїном буду...

Бачимо худорляву хлоп'ячу руку, міцно затиснуту в порепаній, грубій, старечій.

Лютує зима. Валить сніг, кушпелить завірюха. По самі вікна замело, закучугурило Кримку.

Від хати до хати шугають у снігу поліцаї, гасають на конях жандарми. В новому дубленому кожусі до чийогось вікна пробирається Романюка. Вдарив прикладом у раму, аж посипались шибки, загорланив:

— На роботу! На розчистку залізниці! Мерщій!

Валують собаки, скрізь по селу чути владне горлате загадування:

— На роботу! На роботу! Занесло залізницю!

— З лопатами! Мерщій!

Відкрите поле, занесене снігом полотно залізниці. Дме різкий вітер, куриться, свистить поземок...

Із довколишніх сіл конвоїри женуть до насипу на роботу молодь. Ось через поле насупроти вітру йде з лопатами на плечах гурт кримчанської молоді — попереду бачимо Гречаного, Бурятинського, Кравця, закутану теплою материною хусткою Полю Попик та інших іскрівців.

Колону, що рухається з Кумарів, очолює високий, отряхуватий на вигляд Володя Вайсман. На чолі новоандріївської молоді бачимо Дашу Дяченко.

Палають рум'яні з морозу лиця, кушпелить, розлітається з-під чобіт сухий сніг, все ближче сходяться до переїзду загони кримчанських, кумарянських, новоандріївських юнаків та дівчат. Тут багато старшокласників, вихованців однієї школи — Кримчанської десятирічки,— вони між собою добре знайомі.

Ось Гречаний обмінюється вітаннями з Дашею, з Вайсманом,— чути вигуки, жарти...

— Привіт Кримці!

— Привіт Кумарям!

— Здрастуй, Дашо!

— Здрастуй, Парфене!

— О, і Бурятинський тут! Здоров був, ліцейський друже! Що це на тобі за Піфагорові штани?

— А на тобі що це за Архімедів кобеняк?

Даша Дяченко, весела, коротко підстрижена, в кокетливій в'язаній шапочці з китицею, ставши на рейку, пробує, балансуючи, йти по ній. Спіткнувшись, сміється, потім з наївним виглядом звертається до конвоїра:

— Пане конвоїр, нащо це ви нас сюди пригнали?

— А ось зараз дізнаєтесь...

Услід за цим лунає хрипка, груба команда:

— Припинити балачки! Дівчатам — наліво! Хлопцям — направо! Шику-у-йсь!

Поля з Дашею працюють поруч.

За ними, оддалік, зігнувшись, пританцьовує від холоду конвоїр, а ще далі — скільки зглянеш — в'ється поземок, тікає в білу далеч забита заметами колія.

Даша. Чистимо, розчищаємо... а для кого?

Поля. Ясно, для кого. На наших очах ходитимуть тут ешелони — одні на захід, інші — на схід. Одні з народним добром та з невільниками, інші — з танками та гарматами проти наших братів...

Даша. І після цього ти отак спокійно можеш працювати? В той час, як і твій, і мій батько на фронті, в окопах, в снігах! Полю, як ти можеш?!

Поля. Тихіше, не кричи.

Даша. І ти примирилась? Комсомолка, відмінниця, піонервожата! Ні, я тебе не впізнаю!

Поля. Що ти від мене хочеш? Щоб я тобі зараз отут бунт піднімала? Щоб на конвоїра з дерев'яною лопатою кинулась?

Даша (*запально*). А хоча б! Ох, я б їх усіх! Це ж нелюди, варвари, звірі... Хто-хто, а я вже на них надивилась! Три тижні з-під кордону під їхніми бомбами, під пожежами йшла.

Наплівом:

Бачимо шлях, запруджений біженцями. «Месершміти» полюють на людей, жінки з дітьми тікають у хліба, горять на шляху розбомблені лазарети. Голос Даші. А тут? В Богданівці протитанкові рови живими людьми загатили, біля радгоспу по аеродромному

полю щодня військовополонених ганяють, щоб міни їм ногами витоптували (*бачимо заміноване поле і гурти босих полонених, яких під автоматами женуть витоптувати міни).* Ні, Полю, так далі терпіти не можна, треба діяти, щось робити.

П о л я. Я за це, Дашо: треба.

Д а ш а. Вже думала я, чи не створити б нам якунебудь дівочу організацію з найвідчайдушніших дівчат-терористок, щоб у постелях їх, проклятих, душити, миш'яком труїти! Скажи, ти б вступила?

П о л я (*озирнувшись*). Якраз про це я... маю доручення з тобою поговорити.

Д а ш а (*здивовано*). Доручення?

П о л я. Так, доручення... Дай мені відповідь, Дашо: чи згодилась би ти вступити в справжню бойову підпільну організацію?

Д а ш а. О Полю! Ти ще питаєш... Але де, де вона є?

П о л я. Про це дізнаєшся потім... А зараз давай працювати, бо он конвоїр на нас уже коситься.

Д а ш а (*в екстазі*). К чорту конвоїра! К чорту їх усіх! Полю! Серденько! Дай я тебе обійму! (*Поля, сміючись відбороняється, не дається*).

К о н в о ї р. Работа-ай! Стріляй буду!

По другий бік насипу працюють хлопці. Ось відкидають сніг Бурятинський, Гречаний, Вайсман.

В а й с м а н. А то ще була мені з ними така пригода. При відступі наші залишили за Кодимою деяке майно, і я — після всього вже — назбирав собі там з півлантуха батарей БАС-80. Знаєш ці батареї, Парфене?

П а р ф е н. Ні, таких не чув.

В а й с м а н. Ну як же: чудові батареї! Новісінькі, цілісінькі, заряджені — просто гріх було їх не використати. Найшов дріт, добув лампочку — дай, думаю, кину промінь сонця в темну оцю Трансністрію... (*Подальша розповідь Вайсмана супроводжується — напливом — відповідними картинами*). Змонтував усе як слід увечері, коли добре стемніло, вмикаю домашній свій агрегат. Нене моя рідна, що тут піднялося в наших Кумарах! Ще б пак: по всьому селу темно, ніде ні каганчика — бо на світло ж заборона! — а у Володьки Вайсмана раптом лампочка Ілліча на повну силу спалахнула!

Б у р я т и н с ь к и й. От здорово! Сонце серед ночі!

В а й с м а н. Наробило те сонце шелесту... Прибіг переляканий староста, прибіг захеканий поліцай — хто світить, чому світить і що це за світло таке, що корінням іде із самої землі!.. «Ану рви проводи, забирай батареї і з нами в сільуправу — марш!» Мати вже запалюють каганчик, плачуть: «Казала ж тобі, Володько, не вигадуй, бо вони твого світла нутром не виносять».— «Вийдіть,— кажу,— мамо, на хвилинку.— І до сестри: — І ти,— кажу,— вийди». Зостались ми в хаті втрьох: поліцай, староста і я. Староста біля порога бороду мне, а поліцай старається з усіх сил: проводи пообривав, запасні батареї з-під лави чоботом вигортає. «Дай,— кажу,— я сам». Беру батарею та в зуби його нею раз! та в зуби — два! «Іди оце,— кажу,— і мовчи, а наябедничаєш румунам, то ще гірше буде: за мною, мовляв, уся Червона Армія стоїть!» І вірите, так це їх приголомшило, так вони поторопіли обоє, що й опору мені не вчинили... І хоч з освітленням прийшлось таки розпрощатись, але й він, гад, після того здалеку мене впізнає, десятою вулицею обходить...

Б у р я т и н с ь к и й (*сміється*). Отже, коли добре дасн їм по храпах, то це помагає?

В а й с м а н. Факт. Одразу культурнішими стають.

Г р е ч а н и й. Подумати тільки: серед такої темряви лампочка Ілліча засвітилась раптом. Дніпрельстан у Кумарах, га?

Знову те місце, де працюють дівчата.

Д а ш а (*грайливо*). Пане конвоїре, ви б потурбувались, щоб нам сюди хоч баян оце абощо. І робота пішла б веселіше.

К о н в о ї р. Для такої красивої домнішоари... (*Дістає з кишені гармошку і закоцюблими руками припасовує до рота*).

Д а ш а. Ні, це не те... (*Обернувшись до дівчат*). Дівчата, давайте хоч заспіваємо. Від того, що носи повішаєм, тепліше не буде.

Маруся Коляндра заспівує на мотив «Раскинулось море широко» тужливу невільницьку пісню, її підхоплюють хором...

Розкинулись рейки широко,
На них ешелони стоять.
Вивозять в Німеччину хмуру
З України наших ребят.

Прощайте, зеленії парки,
Вже більше по вас не гулять,
Я їду в Німеччину хмуру
Свій вік молодий коротать...

На сталеву, в сивій паморозі рейку став Гречаний, злегка вдарив по ній каблуком.

Гречаний (*до Вайсмана*). Скажи мені, Володько, якої, по-твоєму, сили треба, щоб сталь оця тріснула надвоє?

Бурятинський (*працюючи осторонь*). Треба сили, міцнішої за сталь.

Гречаний. Не тебе питаю.

Вайсман (*розглядаючи рейку*). Щоб таку штуку підірвати, не дуже багато й треба: три толових шашки — і все полетить шкереберть.

Гречаний. Толові шашки... Але ж треба їх мати.

Вайсман. В одного мого знайомого є, тільки без запалів... Правда, запали до них можуть від гранат підійти.

Гречаний. Так це ж діло!

Вайсман. А то ще є один хороший спосіб: букси у вагонах не мазутом, а піском засипати...

Гречаний. Пам'ятаю, Володько, в тебе колись на залізниці приятелів було повно.

Вайсман. І зараз є, а що?

Гречаний. Інший з такими знайомствами давно б уже спробував на станції влаштуватись...

Бурятинський (*застерігаючи хлопців*). Цс-с... фараон іде.

Вайсман (*коли конвоїр пройшов*). Знаю, про що ти думаєш, Парфене... Коли б що до чого, в мене є там надійна рука... Але зараз ми поки що вирішили... Скажи, ти про «Партизанську іскру» чув?

Гречаний (*знизує плечима*). «Партизанська іскра»? Це що таке?

Вайсман. О, темний ти чоловік... Та її листівки вже всі навколишні села облетіли. Якась сміліва, сильна організація... Хто каже, що з Савранських лісів вона до нас дістає, хто — що з Первомайська... В Первомайську листівками «Іскри» румунські тиловики на базарі торгують, з-під поли їх продають...

Гречаний (*сміючись*). Навіть на цьому спекулюють?

Вайсман. Я сам в одного плутонера[1] за папушу тютюну виміняв...

Гречаний. Ризикований торг! А якби потягли в сигуранцу?

Вайсман. Чи нам з тобою, Парфене, сигуранци боятись? Не я буду, коли з тією «Іскрою» не зв'яжусь!

Гречаний. Це ти серйозно?

Вайсман. Цілком.

Гречаний. Тоді будь у неділю на Кодимі на ковзанці. Там до тебе підійде один пацан. Знай, Володько, що він говоритиме з тобою від імені «Іскри».

Вайсман (*схвильовано*). Дай руку. Оце діло! Життя починається знов!..

Бурятинський. Хлопці, гляньте, состав якийсь повзе!

На обрії із-за лісосмуги звивається димок і повільно виростає темний лоб паровоза.

Куряться й куряться сніги.

Ешелон наближається.

Підповзає поволі, мовби промацуючи путь. За паровозом довгою низкою червоніють товарні наглухо позачинювані вагони. Ось вони, постукуючи, підкотились, стали на рейках. Німці-вартові гримлять залізними засувами, зі скреготом розсувають на вагонах важкі, вкриті помороззю двері.

— Ви-ха-ді-і!

— Ком арбайтен!

— Бістро! Бістро!

Дівчата, прикипівши на місці, напружено стежать, як під окриками й ударами конвоїрів висипають з вагонів люди, загрузаючи глибоко в снігу... Перебинтовані голови... Нужденні, змарнілі обличчя. Незважаючи на лютий холод, декотрі ще в легкому літньому обмундируванні.

Даша (*з жахом*). Полонені!

Поля. Куди вони їх?

Маруся. Теж, видно, на розчистку дороги... Бач, он уже й лопати роздають...

Варта звично розводить полонених вподовж насипу,

---

[1] Унтер-офіцера (рум.).

визначає ділянки; багатьом із них випадає працювати поряд з дівчатами.

— Шнель! Шнель! — лунає в повітрі.

Завихрилась робота.

Між Полею і Марусею Коляндрою працює смаглюватий, зі східним типом обличчя юнак. В момент, коли вартовий відлучається, між ним і дівчатами зав'язується розмова.

П о л о н е н и й. Дівчата, не знаю, як вас...

М а р у с я. Мéне — Маруся, її — Поля, а вас?

П о л о н е н и й. А мене... Азізов, помкомвзводу Азізов.

М а р у с я. З усіх, мабуть, найнещасніші ви...

А з і з о в (*суворо*). Не жалійте нас. Скажіть, де ми зараз перебуваємо?

П о л я. Ви не знаєте де?

М а р у с я. На Україні, на Одещині, в Чорноморських степах!

А з і з о в (*здивовано озирнувшись*). Чорноморські степи. Оце вони такі. А ми думали, що нас на північ везуть.

М а р у с я. Хіба й не кажуть куди?

А з і з о в. День і ніч тримають нас в оцих темних телячих вагонах... Кудись везуть, а куди — нікому невідомо. І дні погубили, і сторони світу поплутали... Якщо снігом дорогу десь перемело, виженуть, розчистимо і знов цурюк по вагонах... За стільки днів оце з вами першими зустрілись, живе слово почули. (*Хукає в пальці*).

П о л я. Нате вам ось рукавиці.

А з і з о в (*взявши рукавиці*). Благодарствую.

М а р у с я. До такого клімату ви, мабуть, незвичні?

А з і з о в. Незвичний.

М а р у с я. Звідки ви родом?

А з і з о в (*прояснівши*). О, я з далеких країв, дівчата... із тих країв, де круглий рік сонце людину гріє, де таких суворих зим, як оце у вас, не буває ніколи...

П о л я. В нас вони теж не завжди суворі та люті...

Азізов, замисливши, деякий час працює мовчки. Потім, раптом випроставшись, зупиняє свій гострий допитливий погляд на темних порожніх вагонах.

— Знати б все-таки, куди вони нас везуть? — говорить він мовби сам до себе.— Знову за дріт — у бараки,

в душогубки, живими в могили? Ні, рано... Доки б'ється воно отут (*торкається рукою серця*), живими встанемо з могил і за все, за все розквитаємось!

Помітно насувається вечір. Каламутиться небо, дужчає вітер, зривається завірюха.

Азізов, щулячись, кутається в благеньку свою шинельчину, натягає на вуха пілотку.

П о л я. І чим вас зігріти?

Оглянувшись, вона раптом добуває із-за пазухи листівку.

— Нате, може, вам після цього стане тепліше...

Азізов, читаючи листівку, швидко світлішає на виду. Ось він в радісному збудженні кидається до найближчого із своїх полонених товаришів.

— Замурін, Замурін! — гаряче окликає він товариша.— Глянь, останнє повідомлення! Німців розгромлено під Москвою!

Пурхаючи з рук до рук, листівка пішла між полоненими. Там, де вона проходить, одне за одним світлішають виснажені страдницькі обличчя, сповнюючись вірою, новою силою до боротьби...

Цибатий офіцер, начальник варти, перевіривши настання темряви по своєму годиннику, крикливо й бундючно подає команду:

— Полонених — по вагонах!

Заметушились вподовж насипу конвоїри.

Азізов прощальним поглядом дивиться на дівчат:

— Ну, сестри...

Очі Марусі наливаються слізьми. Раптом її, видно, осяяла якась думка. Озирнувшись навкруги, вона кинулась до Азізова:

— Падайте! Падайте тут! — І вона вказала лопатою де.

Азізов, з півслова зрозумівши її, мить повагався і як був... повалився в сніг.

Завихрилось, закрутилось над ним — дружно застукотіли лопати в дівочих руках. За мить там, де упав Азізов, виросла снігова кучугура.

Конвоїри тим часом, лютуючи, заганяють полонених у вагони, всюди чути характерне гаркаве:

— Цурюк! Цурюк!

Темніє.

Знову зі скреготом зачиняються двері вагонів, клаца-

ють залізні засуви — ешелон повільно рушає в темряву.

Безлюдніє насип. Втомлена після роботи молодь гуртами повертається додому. Ось крізь висвисти завірюхи бреде через поле гурт кримчанської молоді. Надя Буревич, обійнявши Марусю, гаряче шепоче їй на вухо:

— А ми бачили, як ви свого узбека снігом пригортали... Одначе ми теж не дрімали...

Дівчата на ходу разом оглянулись в той бік, до насипу.

А там — тьма і безлюддя, тільки нічна хуртовина гуляє. І ось бачимо раптом, як то тут, то там мовчки підводяться, встають із снігових могил живі люди. Обтрусившись, міцніше натягають пілотки і білими тінями рушають у нічний зав'южений степ.

Повітовий префект Модест Ромулюс, огрядний мужчина в золотому пенсне, розвалившись за столом, сердито пробирає свого ад'ютанта, що аршином виструнчився перед ним.

П р е ф е к т. Я вам прощаю хабарництво. Я вам прощаю гультяйство. Але дійти до того, щоб нам, потомкам великих римлян, торгувати на базарі більшовицькими листівками... Ганьба!

А д' ю т а н т. Пане префекте, запевняю вас, що сам я на тому базарі жодного разу не був...

П р е ф е к т. Сам не був, але ж частку виручки маєш? Недарма ж ті листівки навіть з наших підвалів сотнями зникають... Признайся, по скільки береш?

А д' ю т а н т. Запевняю вас, пане префекте... *(Знизує плечима)*. Щоб я листівками... Хіба, може, Потопяну...

П р е ф е к т. Потопяну ти облиш, з Потопяну я сам поговорю! *(Передихнувши)*. Хто там далі?

А д' ю т а н т. Локотенент Анушку.

П р е ф е к т. Це той жевжик? Хай зайде.

Ад'ютант, клацнувши каблуками, виходить. Натомість з'являється Анушку.

П р е ф е к т. Отже, локотененте, за своїми амурами ви знову проморгали того... е-е... Моргуненка? Очевидно, ви забули, що без нього я заборонив вам з'являтися в Голті?

А н у ш к у. Пане префекте, дозвольте доповісти: вищезгаданий Моргуненко виявився обачнішим, ніж ми

сподівались. Він, певне, відчув, що над ним збирається небезпека. Можливо також, що його попередило населення. Засідки нічого не дали. Після вжитих нами заходів зник в невідомому напрямі і більше на території, ввіреній моєму постові, не з'являвся!

Префект. Роззяви! Трутні! Куди ж він міг зникнути?

Анушку. Злочинні його сліди губляться десь у Голованівських та Савранських лісах: там таких повно, пане префект.

Префект (*роздратовано*). Про Саврань ви мені не розказуйте, про Саврань я без вас знаю! Ви краще в себе під носом пильнуйте! Адже так і не виявили, хто німців тоді з лісосмуги обстріляв, а на нашу голову досі неприємності сиплються! Тепер ще оця таємнича «Партизанська іскра». Кажуть, вона вас знову листівками засипала?

Анушку. Мусимо визнати, пане префект... Але, за нашими даними, «Партизанську іскру» теж треба там шукати, в Савранських та Голованівських лісах.

Префект. За якими це вашими даними?

Анушку. Гардіани[1] мої разом з місцевими поліцаями обнишпорили всі ввірені мені села — і ніяких ознак. Не інакше, як все це звідти, із Саврані, до нас імпортується...

Префект. Йолопи ваші гардіани і ви разом з ними... Ось (*бере зі столу листівку*), дитячою рукою, школярським почерком... (*Читає*). «Людей, які борються в Савранських лісах, фашисти оголошують бандитами і закликають нас, щоб ми остерігалися їх, виказували їх при нагоді... Але ми знаємо ціну цим фашистським брехням. Не бандити, а брати наші та батьки б'ються там, у Саврані, за Батьківщину, за наші колгоспи...» Такі речі не імпортуються — запам'ятайте це собі, локотененте: коріння їх треба шукати на місці.

Анушку. Ми стараємось, пане префекте.

Префект (*презирливо*). Ви стараєтесь... Як ви стараєтесь? Романія Маре вимагає від вас більш ретельної служби, локотененте!

Анушку. Беру на карб.

Префект. Поліцію перечистіть! Понабирали там

---

[1] Жандарми (рум.).

всяких п'яниць та тюхтіїв... Що, у вас путніх людей нема?

А н у ш к у. Але ж путні не хочуть, не йдуть!

П р е ф е к т. Кгм... І старосту замініть. Поставте людину з твердою рукою! Бажано з отих покривджених більшовиками...

А н у ш к у. Є в мене такий на прикметі... буде зроблено!

П р е ф е к т. Надалі особливо раджу звертати увагу на молодь. Бо, на жаль, у нас є підстави твердити, що українська молодь всюди висловлює невдоволення нашим режимом в Трансністрії і що її уми, як і раніш, продовжують, направляти спеціально залишені в тилу досвідчені комуністи типу Моргуненка...

А н у ш к у. Обіцяю: мої гардіани того Моргуненка на аркані вам приведуть.

П р е ф е к т. Отаку мову я розумію. Ідіть!.. Ідіть і пам'ятайте, що всіх нас розженуть, якщо ми найближчим часом не розкриємо цю їхню зухвалу «Партизанську іскру».

Д и к т о р. Все більшому числу окупантів та іхніх посіпак не давала спокою таємнича «Партизанська іскра».

Тим часом юнацька організація росла, мужніла, дедалі ширшало поле її дії. Далеко від фронту, в Чорноморських степах, в розкиданих понад Кодимою селах її руками, її іменем творились героїчні священні діла...

Услід за цим бачимо, як буревісниками розлітаються по селах іскрівські листівки, як палають в кюветах підбиті автомашини, злітає в повітря міст і як все швидше й швидше мечеться по своєму кабінету доведений до істерики локотенент Анушку.

Тим часом десь іздалеку поволі напливає вже знайома величава мелодія улюбленої пісні «Партизанської іскри». Крізь її хвилі чути уривками слова присяги:

«Ми, діти колгоспного ладу... в цей грізний час... по велінню власної совісті...»

Галявина у заростях на острові. Пухнасті, вкриті інеєм верби обступають її. Це та ж сама галявина, де перші іскрівці приймали присягу. На тлі засніжених дерев яскраво пломеніє той самий колгоспний прапор, що став нині бойовим прапором організації.

Нові вступаючі в організацію дівчата і юнаки один по одному підходять до прапора.

— Я, Надія Буревич, урочисто клянусь...

— Я, Михайло Клименюк, урочисто клянусь...

— Я, Юхим Ющенко, урочисто клянусь...

Сяючий, казково засніжений гай враз змінюється такими ж білими, по-весняному розквітлими тернами та вишнями. Серед їхнього цвіту дають клятву нові вступаючі: Соня Кошевенко, Володимир Білоус, Михайло Чернявський, Григорій Боголюк... Знайома мелодія партизанської пісні наростає все дужче. І ось уже замість весни — осінь, шумлять дощі з вітрами, і крізь бурхливий багряний падолист проходять силуетами нові члени організації. Чуємо чіткі, суворі слова присяги:

Поліщук Семен. В будь-яку пору дня і ночі з'явлюсь в указане місце...

Демиденко Петро. ...Безвідмовно приступлю до виконання будь-якого доручення...

Паламарчук Володимир. ...життя віддам...

Терниченко Володимир. ...і головою накладу...

Волошин Олександр. ...за Вітчизну-матір...

Тамара Холод. ...за честь і свободу!

Вихриться осінній падолист. Вітряно, мряковито. Під покровом вечірньої сутіні на подвір'ї Пугачів з'являється Поліна Попик. Помітивши Семка, який саме смиче на городі солому, дівчина з озирками поспішає до нього. Стали під скиртою, розмовляють.

Поля. Забігла тебе повідомити, що завтра — комітет. Збираємось у Дмитра о дванадцятій дня.

Пугач. Дня? А де ж ваша конспірація?

Поля. За конспірацію не турбуйсь. Романюка жениться, завтра весілля...

Пугач. Ах, я й забув: це ж він ту овдовілу циганку бере!

Поля. З нагоди його весілля молодь села дістала дозвіл вільно збиратися завтра по хатах на величальні випивки та гулянки.

Пугач. Весілля... Навіть така нікчема грає весілля... А коли ж ми з тобою, Полінко, гратимем?

Поля (*усміхнувшись*). Поки що це на порядку денному не стоїть.

Пугач. Твоя правда, зараз нам рано про це говорити... Але згодом, згодом?

Поля. Що — згодом?

П у г а ч. Скажи, згодилась би ти жити коли-небудь під отією стріхою? (*Вказує на темну солом'яну крівлю своєї хати).*

П о л я. Нащо ти починаєш цю розмову?

П у г а ч (*настійливо).* Скажи — згодилась би?

П о л я (*різко).* Ні!

Наступає тривала гнітюча пауза.

П у г а ч. Я тебе розумію, Полю... Не під такими стріхами тобі жити! У віллах, у хоромах ти жити достойна!

П о л я. Облиш.

П у г а ч. Чи іншим уже зафрахтована? Іншого потай кохаєш?

П о л я. А хоча б.

П у г а ч. Догадувався й про це... Знаю, хто він, лиш одне мені, Полю, не ясно: чим він тебе так зачарував, чим твоє серце заполонив? Чи не тим, що ми самі його над собою поставили, самі зробили своїм вожаком?!

П о л я. Нічого ти не розумієш... Аж слухати неприємно... Прощавай.

П у г а ч (*схвильовано кидаючись їй навперейми).* Постій, вислухай мене хоч раз! Ти знаєш, як я ще зі школи за тобою... А ти йому тепер серце своє віддала... Полю... Подінко... Не такого ти варта кохання! Мого! Мого ти варта!! Я тебе так кохатиму, як ні він, як ніхто!

П о л я (*вириваючись із обіймів*). Не дурій! Пусти!

П у г а ч. Хіба мало інших дівчат, хай вибирає... Але ти... ти... ти — не для нього! Адже ти, як і я, незвичайна, особлива, ні на кого в селі не схожа. Я стану капітаном далекого плавання, я стану не знаю ким... Самою природою ти призначена тільки мені! Полю, викинь ти його з серця! Будь зі мною! Ну? Будь! будь! будь!

П о л я. Пусти.

П у г а ч. Полю, послухай мене. Ти засліплена ним, ми самі зробили з нього кумира! Але для кохання... Занадто звичайний він для тебе, занадто... простий!

П о л я (*випручавшись із обіймів і поправляючи хустку на голові*). Цього разу ти сказав правду... Звичайний він і простий... Може, за те й люблю.

Проста селянська хата з рушниками, з фотографіями; на покуті красується чималий, давно вже, видно, зв'язаний снопик пшениці.

Збирається комітет.

В чеканні, поки зійдуться всі, Гречаний з Дмитром Попиком схилились над шахами. Михайло Кравець побринькує на балалайці, Бурятинський з комічними гримасами пританцьовує перед ним. Дівчата — Поліна й Маруся,— лускаючи насіння, весело під'юджують хлопця:

— Ану, ану, докажи, Андрійку, що й ти парубок!

Заходять Бєлічков з Вайсманом.

Бурятинський. Ага, ось і наш Іван Іванович з новим членом комітету.

Вайсман, поздоровкавшись з усіма, зупиняється перед снопиком пшениці.

Вайсман. Ай, колосиста ж... Дмитре, що це в тебе за пшениця така?

Дмитро (*з гордістю*). О, це знаменита «кодимка».

Вайсман. «Кодимка»?

Дмитро. Невже не чув?

Поля. Що ти дивуєшся: не всі ж на світі, як ти, хлібороби. Володя в нас більше залізничник.

Бєлічков. Ти його про шпали та про костилі запитай.

Гречаний. Або про те, якими батареями краще поліцаям зуби окисляти...

Вайсман. «Кодимка»... хм... Це що — новий сорт якийсь?

Дмитро. Навпаки, дуже старий, ще, може, діди наші та прадіди його вивели. Раніш ця пшеничка, брат, панувала в наших краях, а потім якось занедбали її, потроху-потроху та й зовсім вивелась... А от якось перед війною взявся наш дядько Павло хату перекривати. Рве стріху, скидає старий околот додолу, аж тут саме секретар ерпека їде. Зупинив машину, підійшов до околоту, став з нього один по одному колоски вибирати... «О, та це ж у вас, дядьку, хата «кодимкою» вкрита! — І до нас, до дітлашні: — Юні натуралісти, доручаю оце вам; переберіть гарненько ввесь оцей околот, та так, щоб ні зернина не пропала...» Пам'ятаєш, Парфене, ми з тобою тоді триста зерен навиминали!

Вайсман. Ну, а потім?

Дмитро. Потім на пришкільній ділянці висіяли, звідти на колгоспну сортоділянку перенесли, і так пішло. Це вже в нас ого-го скільки насіння було б, якби не війна...

Парфен. Знаєте що, друзі, снопик оцей — єдине,

що в нас залишилось від нашого колгоспного багатства. На сортодільянці під час боїв «кодимка» загинула, і ніде її тепер нема, як оце тільки в нас.

Вайсман. О, так це ж цінність яка!

Маруся. Треба її зберегти!

Кравець. До приходу наших... Обов'язково.

Парфен. А це ми ось Дмитрові по лінії комітету доручимо.

Бєлічков. Пильнуй, брат! Весною ще, може, й посіємо...

Бурятинський. А що? Виженемо варварів, і посіємо!

В цей час чути з вулиці удари бубнів, п'яні весільні перегуки.

Кравець. О, пан Романюка їде! Стару молоду везе!

Маруся. Ба як з гуками, з дзвоном, з циганськими бубнами. *(Жартома обіймаючи Бурятинського).* Коли вже ти мене, Андрійку, з бубнами по селу прокатаєш?

Бурятинський *(їжакувато).* Ти не смійся!

Поля. Казав же він тобі, що солом'яний парубок золоту дівку бере.

Бєлічков *(дивлячись у вікно).* Гляньте на того жениха: в нього вже й ніс посинів...

Бурятинський. Сказано ж — не надовго старий жениться.

Кравець *(у тон прислів'ю).* Як не сказиться, то повісимо.

Промчало весілля, стихло.

Гречаний. Пора б починати... Але що ж це Пугача нема?

Бєлічков. А він знає?

Поля *(з серцем).* Знає.

Гречаний *(до всіх).* То як?

Бурятинський. Семеро одного не ждуть. Починай.

Гречаний *(до Дмитра, вказуючи йому кивком на двері).* Як там твій патруль?

Дмитро. Мама на варті. Вважаю, що цього досить.

Гречаний. Кращих вартових, ніж наші мами, справді навряд чи знайти. Отже, починаємо засідання, товариші. Вчора через Володимира Степановича нам передано дуже важливе доручення, може, найважливіше з усіх, що були досі: приступити до організації

диверсій на залізниці, зокрема на перегонах Врадіївка — Кам'яний Міст і Кам'яний Міст — Голта... Це завдання ставить перед нами підпільний обком КП(б)У і Український партизанський штаб.

Зненацька відчиняються двері, заходить Пугач. У нього змучений вигляд, наче він ніч не спав. Всі, примовкнувши, ждуть, що він скаже.

П у г а ч. Я прийшов вам сказати...

Г р е ч а н и й. Ти краще скажи, чому ти запізнюєшся. Дисципліна для тебе не існує?

П у г а ч. Товариші, у мене є одна пропозиція. (*До Гречаного*). Дозволь.

Г р е ч а н и й. Говори.

П у г а ч. Я пропоную провести чистку організації.

Всі здивовано переглянулись.

Г р е ч а н и й. Чому — чистку? Якщо хтось персонально з членів організації викликає в тебе заперечення — скажи.

П у г а ч *(нервово)*. Не в тім річ!

Г р е ч а н и й. А в чім же?

П у г а ч. Провалу не хочу — ось у чім! За масовістю погнались, розрослися, розбухли, а про те забули, що кожен день під смертю ходимо.

К р а в е ц ь. Ти ж у нас герой — чи тобі смерті боятись?

П у г а ч. Смерті я не боюсь, але й провалу не хочу.

Б є л і ч к о в. А хто його хоче...

П у г а ч. Де ярмарок, де кагал — там провалу з дня на день жди. Замахнулись на всю Первомайщину, наствoрювали всюди груп та ячейок, а користі з того? Хіба вузьким колом, оце скільки нас тут є, ми менше зуміли б зробити?

Г р е ч а н и й. То що ж ти пропонуєш? Розпустити організацію?

П у г а ч. Саме так, розпустити! Звільнитися від баласту, зоставити один лише комітет, бойове ядро.

К р а в е ц ь. А тоді?

П у г а ч. А тоді за зброю і в рейд! Доки нам сидіти в цій Кримці? Я задихаюсь тут!

Г р е ч а н и й. Все це красиво звучить, але про одне ти забуваєш, товаришу Пугач: є сила, яка по праву нами керує, спрямовує наші вчинки, ставить нам завдання. І якщо нам сьогодні наказано діяти тут — значить, треба тут.

Дмитро. Та що говорити... Хіба ми його не знаєм, цього бунтаря-одиночку?

Бурятинський. З батьком, видно, знов за щось посварився, а на організації оскому прийшов зганяти.

Пугач. Не за щось, а за вас же і з батьком сварюся! Не можу я далі з тим типом в одній хаті жити! Щодня мені в душу плює, паплюжить усе, що мені дороге!

Гречаний. Знаєм, що тобі не солодко. Але організацію із-за твого старого розпускати не станемо.

Поля. Стільки труда вкласти... І тепер самих себе розпустити перед лицем ворога?

Маруся (*до Пугача*). Та як у тебе язик повертається!

Пугач. Не назад, а вперед вас кличу! У рейд, у степи!

Бурятинський. З вітром воювати?

Пугач (*встаючи*). Ну, я своє сказав. Не хочете — як хочете. Сидіть собі тут пічкурами. Тримайтеся за мамині спідниці. А з мене досить. Без вас піду! Сам воюватиму!

Люто хряпнувши дверима, він вилітає надвір.

Через деякий час постать його вже самотньо маячить у степу, далеко від Кримки. За спиною у нього торба, та сама, з якою батько його рік тому повернувся додому. Біля степової могили зупинивсь, озирнувся навкруги.

Вітер жене стернею блякле перекотиполе.

...Іде комітет. Виступає Вайсман.

Вайсман. А робимо це так: ідемо до будочника, забираємо в нього ключі, забираємо лапи...

Бурятинський. Лапи? Що за лапи?

Вайсман. А це такі лапи, що без них ти костиля, брат, не витягнеш.

Кравець. А чи не можна щоб просто цілу рейку витягти?

Вайсман. Можна. Для цього треба насамперед розболтити путя...

Гречаний. Я навіть чув, що залізничники вміють паровоз на паровоз пускати.

Вайсман. А чого ж! Недавно — он під Одесою якраз такий випадок був... Хіба ж так лобами стукнулись!

Гречаний. До цього ми ще повернемось; головне сьогодні було — виділити людей.

К р а в е ц ь. На місці воно там само покаже.

Рвучко розчиняються двері, вбігає Даша Дяченко.

П о л я (*радісно*). О, Даша! Ти звідки?

Д а ш а. В церкві у вас на вінчанні була. (*Сміючись*). Я тепер до вінчань уважно приглядаюсь, щоб, коли прийдеться, не розгубитись перед громадянином попом...

Д м и т р о. Ти все жартуєш...

Д а ш а (*одразу змінюючись*). Які жарти? Цілком серйозно прийшла оце порадитися з комітетом: як мені бути?

Г р е ч а н и й. А що?

Д а ш а (*з розпачем у голосі*). Сватаються до мене!

Б у р я т и н с ь к и й. Ну, для дівки це ще не велика біда.

Д а ш а. Що ти в цьому розумієш, пацан! (*До Гречаного*). Цілком серйозно кажу! Сватаються! Я хочу знати вашу думку.

Г р е ч а н и й. Якщо ти вже так наполягаєш... (*Напівжартома до присутніх*). Давайте заодно розглянемо і це... Отже,— в біжучих,— про сватання до члена організації Даші Дяченко. Викладай.

М а р у с я (*до хлопців*). Вам смішки, а їй, може, заміж іти.

Б у р я т и н с ь к и й (*старуючи*). З богом, дитино, коли люди трапляються.

Г р е ч а н и й. Бурятинський, перестань. (*До Даші*). Ну, хто там до тебе?

Д а ш а (*схвильовано*). Ах, опудало якесь... Але розповім по порядку. В радгоспі справи посуваються добре: майже щодня буваю там на поденних роботах. З полоненими встановлено повний контакт. Та ось біда: з закінченням польових робіт їх кинуто знову за дріт, у бараки.

М а р у с я. І Азізова?

Д а ш а. І Азізова, і Замуріна — всіх. А барак — то могила: холод, голод, хвороби. Якщо ми їх звідти не вирвемо, усім їм там буде амінь.

Г р е ч а н и й. Цього допустити не можна.

К р а в е ц ь. Треба їх звідти вирвати, чого б це не коштувало.

В а й с м а н. Замурін — то залізничник. Ви мені його тільки дайте, я його стрілочником влаштую.

Г р е ч а н и й (*до Даші*). Що треба для їх порятунку?

Д а ш а. Небагато: треба мені собою пожертвувати.

Гречаний. Не розумію.

Даша. Поясню. Найпростіший спосіб врятувати їх — це викупити. Для цього треба захабарити начальство...

Белічков. Ми не маємо чим!

Даша. Є один тип, який береться це зробити. Але за таку послугу він теж вимагає плати.

Поля. Якої?

Даша. Хоче, щоб я пішла з ним... під вінець.

Кравець. От шкура! Хто він?

Даша. Сундук його прізвище.

Бурятинський. О, Сундуклей! Це той, що до війни сметану з радгоспу возив?

Даша. Він і зараз возить.

Поля. А ти його любиш?

Даша. Краще не питай про це, Полю. Спекулянт, пролаза, терпіти його не можу! Такий тупий, та скупий, та жадний...

Маруся. Може, ти його перевиховаєш?

Даша. Могила його перевиховає. Та, якщо треба, я хоч сторч головою. Хай уже, тільки тих би з-за дроту вирвати.

Дмитро. А ти певна, що він виконав би свою обіцянку?

Даша. В цьому якраз я певна. Скажу — так він намертво варту обпоїть.

Гречаний. Все одно — на це ми не можемо піти.

Бурятинський. Дашу, нашу красуню, за отого пикатого? Та як він сміє, негідник!

Поля. Але ж ідеться про врятування життя стільком бійцям!

Кравець. Краще ми підемо вночі, варту переб'ємо...

Даша. То ж який риск нам усім на себе брати... А так без крові, без пострілу — я одна...

Вайсман. Ні, хай краще вже наші голови летять, ніж тобі душею в цьому кривити!

Даша. Не кривитиму. Пересилю себе.

Поля. Нелюба полюбиш?

Даша *(з гіркою посмішкою).* Я його перевиховаю. Так і запишіть!

Після засідання члени комітету збираються розходитись по домівках. На мить зупинились групою перед снопиком пшениці.

Б є л і ч к о в. Дмитре, ти б не тримав її отак на видноті.

М а р у с я. Бо ще який-небудь капрал і коням згодує.

Д м и т р о (*після паузи*). Знаєте що? Роздам я ці колоски по людях! Мало що може бути... А так, коли навіть з одним і трапиться що-небудь,— народ їх збереже...

Г р е ч а н и й. Це ідея!

Д м и т р о. Першим — вам, друзі! (*Розв'язавши снопик, роздає кожному по жмутику колосків*).

К р а в е ц ь (*розглядаючи свої колоски*). Не криюсь: патрони люблю, а колоски — ще дужче.

Жандармський пост, кабінет локотенента Анушку. З шумом розчиняються двері, і до кабінету ввалюються вкрай стривожені Яків Пугач з Пугачихою.

П у г а ч и х а. Пане жандарме, віддайте нам нашого синочка, віддайте дитину! Не винуват він, єй-же-єй, ні в чому не винуват!

Л о к о т е н е н т. Чекайте, про кого мова?

П у г а ч. Син наш пропав з дому...

П у г а ч и х а. Сьомо! Сьомику!

Л о к о т е н е н т. Але при чому тут я?

П у г а ч. Та хіба не у вас він? Ми так порішили, що — у вас... Може, ви за що-небудь в камеру його закинули?

П у г а ч и х а. Ще вранці дома був, а це прибігла з церкви — ні його, ні торби, тільки сухарі на лаві розсипані лежать!

Л о к о т е н е н т. Дивно... Куди ж він міг зникнути? Чи не махнув він у Савранські ліси до отих бандитів.

П у г а ч и х а. Що ви, бог з вами, пане жандарме! Щоб мій Сьомик та в ліси... Хіба йому життя не дороге?

Л о к о т е н е н т. Дивно, дивно... Це я маю з'ясувати... (*До Якова*). Мусив би я тебе за сина заложником взяти, Якове Пугач.

П у г а ч. І ви — заложником? Та чи я мало ще заложником був? Мало на Воркуті натерпівся?

Л о к о т е н е н т. От лише на це зважаючи, я й не беру тебе зараз під варту. Більше того — я тебе старостою зроблю.

П у г а ч и х а. О лишечко! Не було ще цієї петлі на шию!

Л о к о т е н е н т. Зроблю, але обіцяй мені: як тільки твій син заявиться — одразу ж даси мені знати.

Я к і в. Та хай тільки заявиться — я шкуру з нього спущу! Ломакою вам його прижену! Щоб напоумили! Щоб родителя свого шанував!

Відкритий пустинний степ. Жене вітер ланами блякле перекотиполе. Насупроти вітру, навстріч перекотиполю, уперто крокує забродженій, з худорлявим блідим обличчям юнак. Це — Пугач Семко. Ось уже порожня, без сухарів, торба легко метляється в хлопця на спині, бавиться з нею вітер.

Відкотивши комір, Пугач стоїть з палицею на величезному сивому камені-валунові. Шлях далі йому перетинає якась невідома степова річка. Заховавшись у глибокому руслі, покручена, обкидана характерними для цього краю голими кам'янистими берегами, вона вже зашерхає де-не-де першою кригою. Хлопець, видно, вагається — брести йому на той бік чи ні.

Несподівано із-за камінних глиб перед ним з'являється група полонених, виснажених, обшарпаних.

Один з полонених знизу окликає Пугача:

— Ей, парень! Що за річка?

— Не знаю... Може, Синюха.

— А ти чого тут?

— Від влади тікаю.

— То гайда з нами! Ми теж тікаємо.

— Чи не з радгоспу?

— Вгадав. Дівчина одна, спасибі їй, визволила... Ну, то як — приєднуєшся? На той бік, а там у ліси! Разом партизанити будемо!

— Ні, я тут битиму їх. Індивідуально.

— Один у полі?

Пугач промовчав.

Мерзлякувато щулячись від холоду, полонені один за одним забродять в зашерхаючу річку, кидаються вплав на той бік.

Пугач залишається самотньо стояти на валуні. Хлопця, видно, мучать якісь неодв'язні сумніви.

— Хотів би я знати,— каже він, похмуро дивлячись на річку, за якою в степу вже зникають полонені,— Синюха це чи не Синюха.

Ніч. У хаті Гречаних збираються найближчі Парфенові друзі перед виходом на завдання. Біля печі на соломі сидять, не роздягаючись, Вайсман, Дмитро Попик, Кравець, Бурятинський... Бурятинський курить. Всі зосереджені, серйозні. Парфен, одягнутий в лижний костюм, саме взувається. Мати його — Лукія Кіндратівна — стоїть над ним, присвічує йому каганчиком.

Вікна в хаті старанно позатулювані. Чути, як надворі виє хуртовина.

Лукія Кіндратівна (*сумовито*). Я вже тебе й не питаю, сину,— куди? — щоб не закудикувати, щоб не перешкодити вашому ділу...

Парфен. Та яке там діло, мамо... На станцію йдемо, до товариша на іменини...

Лукія Кіндратівна. Іменини... хай будуть іменини. Коли ж тебе додому ждати?

Парфен. Ви тільки не турбуйтесь, мамо. Може трапитись, що ми там і заночуємо.

Лукія Кіндратівна. Надворі таке піднялось... А ви проти ночі... Може б, ти батькову ватянку піддягнув?

Парфен. Ні, з мене светра досить. Мені треба, щоб і легко, і тепло... (*Встаючи*). Хлопці, я готов.

В цей момент двері відхиляються і з сіней до хати заглядає запорошений снігом Карпо Данилович.

Карпо Данилович. Парфене, тут ще до тебе...

Парфен (*здивовано оглянувши товаришів*). Ще?

Карпо Данилович. Семко прийшов. Пугач Семко.

Хлопці вражено перезирнулись.

Парфен. Так чого ж він топчеться там, у сінях?

Карпо Данилович (*у сінях*). Заходь.

Заходить обвіяний снігом, по-жебрацьки обшарпаний Семко Пугач.

— Здорові були.

— Здоров.

Деякий час вони — Парфен і Семко — стоять мовчки, зустрівшись поглядами і немовби вивчаючи один одного. Ждуть, поки мати, накинувши хустку на плечі, зникає, услід за батьком, у сінях.

Парфен (*суворо*). Ну, де був?

Пугач. Де був, там уже нема...

Кравець (*підводячись разом з іншими хлопцями*).

Ти з нами загадками не говори! Тебе питають — де був?

П у г а ч. Ви тільки без крику... Не лаятись я до вас прийшов. Так, ваша правда була. Тепер я це зрозумів... Бачите, який оце? *(Трусить лахміттям).* В степу я був, один, як той козак Голота... Важко одному, ох, важко... Сирі качани гриз, у скиртах звіриною спав...

Б у р я т и н с ь к и й. Аж поки оце снігом тебе звідти не викурило?

П у г а ч. Не смійтесь... Який там не є Пугач, але він і там, на глухих степових дорогах, про свій обов'язок не забував... *(Розв'язавши торбу, він підходить з нею до стола).* Ось вам мої трофеї! Приймайте!

Широким жестом він кладе на стіл прострілений офіцерський кашкет.

— Фашистського офіцера серед поля з мотоцикла збив... Оце його кашкет. А це його документи... *(Викладає на стіл документи).* А це його «вальтер». *(Кладе на стіл револьвер).*

На присутніх все це, видно, справляє враження. В Бурятинського розгорілися очі.

— Ні, ти таки там недаром свої качани гриз!

Вайсман, розглядаючи пробоїну на кашкеті показує її Гречаному.

— Попав як, га? За одне таке попадання я б йому... кару пом'якшив.

Гречаний стоїть, щось обдумуючи. Пугач з помітним хвилюванням жде його слова.

— За самовільну твою відлучку, за твою оцю махновську розхристаність,— звертаючись до Пугача, повільно каже Гречаний,— мусили б ми тебе зараз судити отут суворим партизанським судом... Одначе на цей раз...

Б у р я т и н с ь к и й. Давайте спишемо.

Д м и т р о П о п и к. Не слід би.

В а й с м а н. А я списав би... За рахунок його крученої індивідуальності.

К р а в е ц ь. Але востаннє.

Г р е ч а н и й. Такий у нас день сьогодні, такий настрій, що — хай.

П у г а ч *(схвильовано схопивши зі стола револьвер, простягає його Гречаному)*. На! Візьми, Парфене... На знак відновлення нашої дружби!

Парфен бере револьвер. По відкритому хлоп'ячому

його обличчю помітно, що подарунок йому подобається.

П а р ф е н. Дякую. А кашкет та документи заховай...

П у г а ч *(згортаючи в торбу свої трофеї)*. Це ще нам теж може пригодитись... *(До хлопців)*. Ви, бачу, кудись зібралися, хлопці?

К р а в е ц ь. Зібралися.

П у г а ч. Невже на завдання?

Г р е ч а н и й. А чому — невже?

П у г а ч. Ех, пішов би і я оце разом з вами!..

Г р е ч а н и й. Ні, ти приводь уже себе в порядок. І ще одно. Чим ти жандармам поясниш свою відлучку з села?

П у г а ч. А я до них не піду. Я три дні тепер на печі в гарячому просі відлежуватимусь.

Г р е ч а н и й. А все ж таки — як спитають?

П у г а ч. Скажу, що до тітки в Балту ходив.

Г р е ч а н и й. Завдав же ти, Семку, і нам, і собі клопоту... Ми на тебе тут так лютились, що якби під гарячу руку попавсь!.. *(До хлопців)*. Ну, пішли.

В доброму настрої вони один по одному виходять з хати.

— Щасти ж вам, сину,— чує Парфен із темряви голос матері. Хурделить надворі. Сипучим снігом б'є хлопцям в обличчя. Край садка серед заметілі вони розминаються: Пугач іде в один бік, Парфен із хлопцями — в другий.

Зимовий сонячний ранок. Базар у Врадіївці. Над усім базаром панує пронизливий голос якогось вояки, що кинувся в торгівлю:

— Камінці до запальничок! Запальнички до камінців!

В молочний ряд з незалежним виглядом заходить шеф місцевої поліції Антон Щербак. Мовчки заглядає в один глечик, в другий. Нарешті бере в якоїсь тітки горнятко з ряжанкою і, відставивши ногу, нахильці п'є. Напившись, втерся, рушає далі.

— А гроші? — запитливо кидає йому тітка вслід.

Поліцай обернувся:

— Які ще гроші? За що?

— А за ряжанку!

— Я відроблю...

Розмахнувшись, щосили оперізує тітку нагаєм по плечах.

Тітка, присівши, голосить.

В іншому місці йде замухришкуватий солдат з вогнегасником.

— Кому вогнегасник! Кому вогнегасник! — натужно, з циганським акцентом викрикує він.

Мимо нього якраз проходить з авоською Даша Дяченко.

— Купи вогнегасник, панінко! — пристає до неї румун.— Дешево віддам!

— Пане легіонере, нащо він мені? — всміхаючись, кидає на ходу дівчина.— Та й малий він у вас: ним не те що полум'я, іскри доброї не загасиш...

І, привітно махнувши солдатові рукавичкою, зникає в натовпі.

В ряду між жінками Поля Попик продає віники. До неї наближається Щербак. Вродлива дівчина, видно, привернула його увагу.

— Що продаєш, комсомолко?

— Хіба не бачите: віники.

Щербак знічев'я перекидає віники ногою.

— А нащо це... гм... віники?

— Як нащо? — простодушно дивиться на нього Поля.— Всяке сміття на смітник вимітати.

Жінки поблизу ледве стримують сміх. Від Щербака це не приховалось. Вивчально оглядає Полю:

— Це в тебе жарти такі: вимітати?..

— Пане поліцаю! Та це ж вона не про вас! — дружно вступилися за дівчину молодиці.— Це ж воно так-таки і є: для того й віник на світі, щоб сміття з хати вимітати!

Поліцай, кашлянувши, рушає далі. За кілька кроків обернувся:

— Забув спитати: звідки ти є, комсомолочко? *(Поля мовчить).* Врадіївська?

— А то ж яка.

— Ну я тебе ще знайду. Може, підженимось трохи.

Пішов, граючи нагайкою, далі.

— Віником та на смітник, ха-ха-ха!..— сміючись, загомоніли до Полі жінки.— Добре ж ти його відбрила. Ще йому й «підженитись» забаглось, холуєві!.. В Доманівці до одної отак в'язнув, так вона його древесним спиртом почастувала — до ранку й з лоба повилазили...

— Ото щоб не приставав, а то позвикали глумитись...

П о л я. Недовго уже їм глумитись...

Ж і н к а. Недовго, думаєш, дочко?

П о л я *(озирнувшись)*. Під Сталінградом цілу фашистську армію перебито. Ось почитайте... *(Похапцем роздає жінкам листівки)*.

Підходить Даша.

Д а ш а *(до Полі)*. Як вам тут базарується, тітонько?

П о л я *(в тому ж жартівливому тоні)*. Та нічого, як бачите, спродалася: тільки три віники зосталось...

Д а ш а *(підморгнувши Полі)*. А я вже. *(Нахилившись над віниками)*. Ці я, мабуть, собі заберу. *(До жінок)*. Заміж виходжу, так свекрусі хочу подарунок зробити. *(Підбирає віники)*. Оцей свекрусі. Оцей свекрові. А цей — з найміцнішим деркачем — муженьку! Щоб до нових віників вистачило...

Жінки сміються.

Даша, тим часом вклавши віники в сумку, випросталась, посміхнулась до Полі:

— Ну, а за плату... по дорозі домовимось. Адже ми з тобою, здається, супутниці, сестро?

Степова накочена серед сліпучих снігів дорога. Неквапом ідуть по ній, повертаючись з базару, Даша і Поля. Дорога пролягає горою, так що звідси дівчатам добре видно знайомі села внизу, засніжені поля за ними, високий залізничний насип на виднокрузі...

П о л я. Так, значить, фату уже шиєш?

Д а ш а. А що я могла? Хлопцями ризикувати? Чи ждати, поки тих у бараках поморозять? А так — розлетілися хто куди: одні в ліси, інші по селах розсипались...

П о л я. Ти ж знаєш, Замуріна хлопці вже на станції влаштували, стрілки переводить.

Д а ш а. Тепер вони підуть жити. Азізова в Петрівці переховують, вже там він роботу веде.

П о л я. Велике ти діло зробила, Дашо! От тільки ціною якою... Не шкодуєш?

Д а ш а. Що ти, Полю!

П о л я. Таки переламала себе... Знову така ж весела, жартуєш...

Д а ш а. І сміюсь, і жартую, а коло серця весь час як гадина в'ється... Дружитись, побратись навіки — яке це щастя для інших, як ждуть вони свого весільного дня! А мені, що мені залишається, Полю? Отак жити, хлопців у школі з ума зводити — і раптом самій себе віддати

в руки лопухові якомусь... Мріялось — моряка покохаю, думалось — покохаю такого, що поцілунками його спалю, а тут... Ох, Полю, збожеволіти можна!

П о л я. Рада б тобі чимось зарадити, Дашо, але чим, чим?

Д а ш а. Знаю, нічим: сама на це пішла. Ото тільки і втіхи, що недаром, що з бараків орли розлетілись.

Десь здалеку ледве чутно долинає гудок паровоза. Поля різко зупинилась, застигла на місці.

Д а ш а. Чого ти, Полю?

П о л я. Бачиш, он з Кам'яного Мосту ешелон виходить, набирає розгін... І ешелони ходять, і хлопців наших нема. Що трапилось? Як пішли ще вчора вночі на станцію, та й досі нема.

Д а ш а. Хто повів?

П о л я *схвильовано).* Парфен.

Д а ш а. Може, поки прийдеш, уже й вони з завдання повернуться.

П о л я. Ні з чим? Ой навряд, Дашо, навряд... Цілу ніч заснути не могла,все передумала. Що б це могло бути? І їх нема, і поїзди ходять... Бач, пішов і пішов без затримки...

Д а ш а. Довжелезний який... Видно, військовий.

П о л я (*вхопивши Дашу за плече*). Глянь... чи то мені здається... он наче й другий димок із-за лісосмуги!

Д а ш а *(в радісному захваті).* Зустрічний!

П о л я *(схвильовано дихаючи).* Іде!.. Іде!.. А там же одна колія! Розумієш — одна!!!

На повній швидкості летять назустріч один одному два ешелони. Один німецький, другий — румунський. Перший — з фронту, другий — на фронт. Сивіють покриті інеєм танки й самохідні гармати на платформах. Ті, що з фронту,— подірявлені, покручені; ті, що на фронт,— з грізно піднятими в нових чохлах стволами.

З кожною секундою меншає між ешелонами відстань. Зненацька вириваючись із-за лісосмуги, навально зближаються між собою на повороті, і нічим уже їх не стримати, не зупинити... Лунає пекельної сили удар, бачимо гору здиблених в небо вагонів, страшенний гуркіт розкочується на всю округу...

На горі, на високому шляху, Поля й Даша під той гуркіт кидаються одна одній в обійми, плачуть і сміються...

П о л я *(схвильовано й радісно дивлячись у той бік, де зіткнулися поїзди).* Дашо, серденько, аж не віриться, що це наші хлопці там... Отаке вчинити!

Д а ш а. Підлітки, одна юнь, а діла які... Ех, Полю! Таких любити! Не те, що мій Сундук.

Увесь врадіївський базар, висипавши на околицю, звернув свої погляди туди, на далеку лісосмугу.

Під лісосмугою, безладно громадячись, горять потрощені вагони, цистерни, рвуться боєприпаси.

Знесамовитілий Щербак гасає верхи на коні, розганяє людей:

— Ану, назад! Чого повитріщались? Крушенія не бачили?

— А що,— чути з натовпу,— вже на ваше крушеніє й дивитись не можна?

— Не можна! Не дивись! Розійдись! Конем затопчу!

— Топчи, топчи... Всіх не перетопчеш...

— Тут затопчеш, а там таки горить!

Горять вагони. Валить у небо чорний дим. Сліпучо сяють під сонцем засніжені безкраї степи. Поля й Даша, обнявшись, стоять удвох серед шляху.

Старий Пугач крокує вулицею в супроводі двох жандармів. Повертає з ними до себе на подвір'я.

Пугачиха зустрічає його на порозі вражена, перелякана:

— Якове, нащо ти їх привів?

П у г а ч. Казав я тому шибеникові: піди сам до них, заявись — не послухав... Ну так хай же тепер: не він до них, так я їх до нього!

П у г а ч и х а. Якове, схаменись!

С т а р ш и й ж а н д а р м. Де він?

П у г а ч и х а. Охлялий він зовсім, простуджений...

Ж а н д а р м *(грізно).* Де він, питаю?

П у г а ч и х а. На печі парится, бідолашний.

П у г а ч. Ідіть, ідіть, настрахайте його! Напоумте! Бо для нього батькове слово не закон.

Жандарми зникають у хаті. Чути, як заголосила там Пугачиха. За хвилину жандарми виволікають надвір напівроздягнутого Семка, що шалено відбивається від них, намагаючись вирватись.

П у г а ч *(до сина).* Казав я тобі: піди заявись офіцеру.

Під материнське голосіння жандарми тягнуть хлопця на вулицю.

П у г а ч и х а (*до чоловіка*). Чого ж ти стоїш, чого не відбороняєш дитину?

П у г а ч (*збагнувши нарешті, що вони забирають сина з собою*). Куди ж ви його, куди?

П у г а ч и х а (*до чоловіка*). Бач, навів, душовбивець! Рідну дитину на розтерзання віддаєш!

П у г а ч (*забігши наперед жандармів, в нестямі падає перед ними на коліна*). Пане! Паночку! Пустіть його! Я ж тільки настрахати просив!

Жандарм, відштовхнувши старого чоботом, сопучи, тягне хлопця далі.

Старий Пугач навколішках плазує за ними, в розпачі молить, благає:

— Богом прошу вас, віддайте! Один він у мене! Один!!

Партизанська землянка в Савранському лісі. В землянці троє: командир партизанського загону, з ним Моргуненко і уповноважений Українського партизанського штабу Красюк. Останній тільки що зайшов.

К о м а н д и р з а г о н у (*рекомендуючи Моргуненкові Красюка*). Знайомтесь. Товариш з Великої землі...

К р а с ю к. ...що спустився з маленького неба. Правда, не зовсім вдало: на півдорозі на гіллі сосни завис.

М о р г у н е н к о (*розглядаючи Красюка*). Якщо не помиляюсь... товариш Красюк?

К р а с ю к. Так точно, Красюк.

М о р г у н е н к о. Один час ви були, якщо не помиляюсь, секретарем міськкому партії в Первомайську.

К р а с ю к. А ви, якщо не помиляюсь, товариш Моргуненко, Володимир Степанович? Директор Кримчанської середньої школи?

М о р г у н е н к о. Колишньої — додайте.

К р а с ю к. І майбутньої — додаю.

К о м а н д и р з а г о н у (*до Красюка*). Товариш Моргуненко і зараз оце до себе в Кримку зібрався... У нього там організація діє з його вихованців.

К р а с ю к. Чув, чув... Це якраз добре, що я вас зустрів. Бачите, Володимире Степановичу, я прибув сюди з групою десантників по завданню Українського партизанського штабу. Яка мета нашого прибуття? Сили на

місцях настільки визріли, що штаб вважає за доцільне провести деяку реорганізацію. На базі окремих загонів і підпільних груп вирішено створити в Приб жі велике партизанське з'єднання. В нього ввійдуть загін Чорного, кривоозерська бойова група, доманівська та інші. Сюди ж мусить ввійти і ваша юнацька «Партизанська іскра».

М о р г у н е н к о. Це можна їм передати?

К р а с ю к. Передайте як наказ. Готуйте до негайного виходу в ліси.

М о р г у н е н к о. Скільки це радості буде для них... Це ж їхня мрія.

К р а с ю к. Судячи з усього, у вас там діє прекрасна молодь. Передайте їм вітання з Великої землі, передайте, що отой гуркіт, піднятий ними на залізниці, було й на Великій землі чути.

М о р г у н е н к о. Передам. Все передам.

К о м а н д и р з а г о н у *(проводжаючи Моргуненка до виходу)*. А як добиратися будете?

М о р г у н е н к о. Доберусь. Не первина.

К о м а н д и р з а г о н у. Одначе на цей раз будьте особливо обережні. В нас є відомості, що там...

М о р г у н е н к о. ...почались арешти?

К о м а н д и р з а г о н у. Так.

М о р г у н е н к о. Я знаю про це. Саме тому й хочу швидше бути там, на місці подій.

Хата Гречаних. Після бойової операції на залізниці Парфен, розкинувшись на лежанці, міцно спить. Він у тому ж самому лижному костюмі, в якому виходив уночі на завдання.

Надворі вже сутеніє.

Грюкнувши дверима, в хату прожогом влітає Маня. Вся в снігу, підбігає до лежанки, починає щосили торсати брата.

М а н я. Парфене! Парфене! Вставай!

П а р ф е н *(неохоче повернувши до сестри свою чубату, розкудлану голову)*. Що, вже ранок?

М а н я. Не ранок, а вечір! Ну встань же! Арешти в селі!

Парфен одразу схоплюється, сідає.

М а н я. Митю Попика взяли, Ваню Герасименка, Кучера Шурку... А на Пугача батько сам жандармів навів...

Парфен. І його... І Пугача взяли?

Маня. Його першого... Ще з обіду в. сигуранці сидить!

Парфен. Мотай зараз до Бурятинського! Викличеш, шепнеш йому: «На острові. Негайно!..» Хай усім, кому встигне, передасть. Ясно?

Маня. Ясно.

Парфен. Біжи!

Маня. Біжу!

Дівча стрімголов кидається в двері.

Парфен, добувши з-під подушки револьвер, дозаряджує його, похапцем набиваючи обойму патронами.

На острові. Вже зовсім смеркло. Скриплять під вітром голі дерева, шумлять очерети.

На галявині, тісним колом оточивши Гречаного, стоять іскрівці — члени комітету, члени бойових груп.

Гречаний. Становище загрозливе. Почалися арешти. Ми ще не знаємо, яка причина, але треба якнайшвидше попередити товаришів, щоб усі були напоготові. Волошин.

— Я!

Гречаний. Тобі завдання пробратися зараз у Кумари — попередити групу Вайсмана. Давай, мчи...

Волошин. Єсть! *(Зникає в темряві).*

Гречаний. Паламарчук!

— Я!

Гречаний. В Андріївку! Попередити групу Даші Дяченко!

Паламарчук. Єсть! *(Зникає в темряві).*

Гречаний. Холод!

Тамара Холод. Я!

Гречаний. В Кам'яну Балку. Сповісти Надю Буревич!

Тамара. Єсть! *(Нечутно зникає в очеретах).*

Гречаний. А нам треба спробувати звільнити товаришів — Герасименка, Попика, Пугача...

Несподівано для всіх із-за дерева з'являється Пугач.

Вражений його появою, Парфен не в силі приховати своєї радості.

Парфен. Сьомик! Вирвався! Випустили?

Пугач *(глухо).* Як бачиш...

Парфен. От здорово! А хлопці?

Пугач. Хлопці ще там.

Бурятинський. Хіба ви не разом були?

Пугач. Разом, але... ну вони ще там.

Парфен. А ми тут у зв'язку з вашим арештом аврал підняли. Скликали оце всіх, кого встигли повідомити...

Пугач. Товариші. Вислухайте мене. Вислухайте, а тоді хоч і вбийте отут!

Парфен. Що з тобою, Сьомо? Що трапилось?

Пугач. Мене випустили після того, як... як я назвав вас.

Парфен *(вражений)*. Ти... Кого назвав?

Пугач. Тебе назвав. Полю назвав! Кравця! Бурятинського! Вайсмана! Дашу! *(У відчаї)*. Всіх, всіх!

Кравець. Прикінчити його!

Бєлічков. Отут, як собаку!

Пугач. Хлопці! Тільки не зараз! Ще не все пропало, ще є вихід!

Парфен. Який?

Пугач. Напасти на пост. Вбити офіцера, забрати список назад.

Чернявський. Думаєш, він не встиг уже його десять раз передати?..

Пугач. Не встиг! Я знаю — не встиг! Це тільки що було. Він згорнув його! Поклав собі до кишені френча!

Гречаний. Кравець! Бурятинський! Негайно на дорогу! Обрізати на Голту проводи!

Кравець і Бурятинський без слів кидаються виконувати наказ.

Гречаний *(до Пугача)*. Ну що ж з тобою... Кулю тобі в лоб?

Пугач. Як хочте. Знаю: винен перед вами... Але дайте ніч. Дайте мені одну оцю ніч! Я спокутую! Я сам вам уб'ю офіцера, з м'ясом вирву у нього той список!

Ісаченко. Тепер вирвеш...

Пугач. Вирву! Він у кабінеті ночує! Жандарми розійдуться на пости, в секрети... Доручіть — і до ранку список буде у вас!

Маруся. А чого? Доручіть, хай спокутує... Розквитатися встигнете!

Поля *(до Пугача)*. Розкажи, як це сталось? Тебе били?

Пугач *(показує їй руки)*. Ось пальці порозпухали — голки заганяли під нігті. Ох, як там катують, гади!

Ісаченко. А інших... Митю, Івана хіба не били?

П у г а ч. Били і їх. О, як ще били!

П а р ф е н. Але ж вони мовчали? Чи в них, по-твоєму, нерви не такі чутливі, як у тебе?

П у г а ч. Думаєш, він мене побоями взяв? Чобітьми по мені топтались — терпів, голки заганяли — терпів, а ось коли вже надвечір підвів він мене до вікна і сказав: дивись!.. тут у мене наче щось обірвалось... Глянув я, а там крайнеба палає і граки над хатами літають... Діти галасують на ковзанці... І все оце буде, а я ні? Ех, друзі, складний це світ — людська душа! Та й кому стало б легше, якби вони з мене труп зробили? А головне — я був певен, що тільки вийду — вас попереджу. І вас попереджу, і в той же час себе, своє життя збережу для організації.

Б є л і ч к о в. Безчесне життя й для організації не потрібне.

Г р е ч а н и й. Ясно одно: нападу на пост не минути. Тож не гаятись. Я пропоную такий план нападу. До приміщення вриваємось ми вдвох — я і Пугач. Там більше не треба. Я беру на себе зняти вартового, звільнити з камери товаришів, тобі, Пугач,— знищити офіцера, добути список...

П у г а ч *(з готовністю)*. Буде зроблено!

Г р е ч а н и й. Групу прикриття очолить Ісаченко з своєю п'ятіркою. Вам передається кулемет, бо якщо підоспіють жандарми з обходів, вам доведеться туго... Дівчата — Поля й Маруся — будуть при вас: можливо, треба буде кому робити перев'язку. Все ясно?

Г о л о с и. Ясно.

Г р е ч а н и й. Тоді — по зброю. Вам, дівчата, захопити бинти й смолоскипи. Збір призначаю біля Михайлишиної пустки.

На місці збору — біля напівзруйнованої Михайлишиної пустки — стоїть Парфен. Ровом, попід зарослями дерези, пробирається з незапаленим смолоскипом у руці Поля. Наблизившись до Парфена, передихнула.

П о л я. Нема ще нікого?

П а р ф е н. Ми перші з тобою.

П о л я. Я так спішила... Хотіла хоч трохи з тобою удвох побути... А то коли тепер і доведеться... Адже це таки бій.

П а р ф е н. Бій.

П о л я. Кажуть, що людина перед боєм наперед може відчути, загине вона чи ні.

П а р ф е н. Я не вірю в передчуття.

П о л я. Я теж... Чомусь віриться, що обоє ми житимем, живими зустрінемо ранок... Володимир Степанович уже знає, що в нас тут піднялось?

П а р ф е н. На жаль, ні. З ним у мене зустріч на завтра на вечір призначена. А нам, правду кажучи, зараз його дуже не вистачає.

П о л я. Не журись, Парфене, все буде добре. Ось розштурмуємо їх, проклятих, очистимо від них Кримку...

П а р ф е н. А там?

П о л я. А там очистимо все Побужжя...

П а р ф е н. А там?

П о л я. А там уже й весна буде.

П а р ф е н. Ти сірники захопила?

П о л я. На ось візьми... Скажи, Парфене... невже ти ніколи не догадувався про мої почуття до тебе?

П а р ф е н. А ти про мої?

П о л я. Іноді... трохи. А оце вирішила: побіжу, побачуся, все йому скажу. Бо уб'ють ненароком, а він і не знатиме, які до нього почуття в серці носила одна дівчина.

П а р ф е н. Ні, Полю, я знав, я знаю. Та й хіба можна цього не знати?

П о л я. Це правда.

П а р ф е н. Одна ти для мене — раз і назавжди. А що не говорив тобі досі про це, то... хіба зараз про це говорити? Знати, що тебе кохають, самому кохати — це ж яке щастя! Аж навіть соромно бути таким щасливим, коли навкруги стільки горя, коли весь народ наш у горі...

П о л я. Може, це й справді гріх, що ми в такий час... покохались?

П а р ф е н. Ні, те, що я почуваю до тебе, не може бути гріхом. Це — як сонце. Куди не йду, що не роблю, весь час мовби почуваю на собі твій погляд. Як промінь сонця, скрізь він мене дістає... І тоді хочеться зробити ще більше, ще краще, щоб ти могла гордитися мною...

П о л я. Отак і мені... Не буваю ніколи одна, все наче удвох та удвох ми, все бачу очі твої, усмішку... Парфене! Треба ж було, щоб таке радісне, таке світле почуття прийшло до нас в це лихоліття?!

П а р ф е н. Може, для того й прийшло, щоб окрилити нас... А тс-с! Здається, хлопці йдуть.

Заходять групою хлопці, тягнучи кулемет.

І с а ч е н к о *(до Полі й Парфена)*. Пробачте, якщо перешкодили...

П о л я *(пригортаючись до Парфена)*. Нам тепер уже ніхто не перешкодить. Ніхто і ніщо!

Ніч. В приміщенні жандармського поста темно. Світло горить лише в кабінеті локотенента Анушку. В кабінеті двоє — Анушку і його собака Консул. Розхристаний, в розстебнутому френчі офіцер нервово крутить ручку телефону:

— Алло! Алло! Голта! Голта!

Телефон не відповідає. Лайнувшись, Анушку втомлено відкинувся на спинку крісла.

В цей момент Консул, нагостривши вуха, став передніми лапами на стіл.

Лунає постріл. Гасне світло. В півтемряві бачимо, як падає на порозі вартовий. Гречаний, переметнувшись через нього, кидається до дверей камери визволяти товаришів. Пугач з розгону відчиняє двері до кабінету Анушку. Назустріч йому кидається Консул. В темряві зав'язується смертельна боротьба. Надворі, в районі поста, знялася стрілянина.

В цей же час в Катеринці над убогою постелькою доньки стоїть з дружиною Моргуненко. Він нероздягнутий, лише скинув шапку, тримає її в руці. Зачувши далеку стрілянину, насторожився.

М о р г у н е н к о *(прислухаючись)*. Десь за річкою. Нібито в Кримці... Що б це могло бути?

Д р у ж и н а *(намагаючись приховати тривогу)*. Мабуть, жандарми знову понапивались... На тому тижні теж отак п'яні відкрили серед ночі пальбу.

М о р г у н е н к о. Вже й кулемет строчить... Ні, Шуро, це не п'яні.

Д р у ж и н а. Вранці дізнаємось...

М о р г у н е н к о. Вранці? Ні, я мушу дізнатися зараз.

Д р у ж и н а. В кого? Нема кого спитати...

М о р г у н е н к о. Ніч темна, я зможу непомітно пробратись на той бік...

Дружина. В Кримку? Та ти ж чуєш, яка там стрілянина... Там справжній бій іде!

Моргуненко. Саме тому, Шурочко, саме тому... *(Нахилився над донькою, ніжно погладив її по голові).* Не хворіла?

Дружина. Ні.

Моргуненко. Згадувала?

Дружина. Часто.

Стрілянина наростає. Моргуненко ще мить мовчки постояв над дочкою, потім вклонився їй, вклонився дружині і, надівши шапку, рушив до дверей.

Над Кримкою розгоряється заграва: горить жандармський пост. Відблиски пожежі ляґають на хати, на сніги, на дерева. Десь унизу біля річки строчать автомати, моторошно розсипається в небі зеленаве сяйво ракет.

Криваву заграву, що палає над Кримкою, тривожні сигнали ракет уже помічено в Первомайську.

Весь жандармський легіон піднято на ноги. В приміщеннях надриваються телефони, вулицями пролітають зв'язківці-мотоцикліст и, всюди тривожний лемент:

— Аларма! Аларма! Аларма!

...Попід садками, пригинаючись, біжать троє: збуджений після бою Гречаний та змучені допитами, щойно вихоплені ним із жандармерії Дмитро Попик та Іван Герасименко. Руки у звільнених ще поскручувані дротом, і Гречаний на ходу намагається порозв'язувати їх.

Задихані, зупиняються край села під старою почорнілою скиртою. Гречаний, обриваючи дріт, розв'язує набряклі руки Попикові, потім Герасименкові. Коли затягнутий вузол не піддається, Парфен з люттю розгризає його зубами. Стрільба рідшає, даленіє.

Герасименко. Щось кулемет наш перестав озиватись.

Дмитро. Патрони, мабуть, кінчились.

Герасименко. А ті січуть...

Дмитро. Бач, аж де ракети пускають... і он, і он... Невже так далеко наших відтиснули?

Герасименко. Розсіяли їх, видно, по селу.

Дмитро. Куди ж без патронів... Сили явно нерівні.

Гречаний. Де ж це Пугач пропав?

Герасименко. Не подобається мені вся ця історія з Пугачем...

Дмитро. Мені він не подобається ще відтоді, як зі степу з своїми трофеями повернувся... Може, й оті трофеї його — одна туфта?

Захеканий, збаламучений з'являється Пугач.

Пугач. Хлопці! Кучера в перестрілці вбито! Але зате й жандармів там накосили!

Гречаний. А офіцер твій де?

Пугач. Поки я з Консулом... Офіцер утік!

Гречаний. Із списками?

Пугач. На жаль... Через вікно виплигнув. Я йому тричі випалив навздогін, але ж темно — чорта влучиш!

Дмитро. Отже, віддав їм списки.

Герасименко. Тепер на ранок карателів жди...

Гречаний. Що ж, Семку... Зрада твоя діє. Людей назвав, люди гинутимуть, а ти думаєш жити? *(Різко).* Ні, гинь ти перший!

Стріляє Пугачеві в груди. Той падає.

Ось уже нема під скиртою нікого, лиш темніє при відблисках заграви скоцюрблений Пугачів труп та оддалік на пустирищі самотньо догоряє наспіх ввіткнутий у сніг смолоскип.

Диктор. Вранці на Кримку, на Кумари, Кам'яну Балку та інші села, в яких діяла «Партизанська іскра», нагрянули каральні загони окупантів.

Зіскакуючи з грузовиків, зі зброєю напоготові карателі лавами наступають на бунтівні села. Голосять по дворах матері, як у часи татарського нашестя.

Облави, обшуки, арешти...

Роз'ярілі карателі шастають по дворах, хапають на вулицях юнаків і дівчат, б'ють, нещадно скручують їм руки. Підганяючи прикладами, турлом женуть пов'язаних людей до машин, з розгону кидають у кузови...

Велика, з двоповерховими нарами камера в первомайській тюрмі. Тут уже набилося кілька десятків щойно захоплених по селах іскрівців та тих, кого підозрюють у зв'язках із ними. Бачимо на нарах Тамару Холод, Марусю Коляндру, Полю Попик... Поля, нахилившись, саме робить перев'язку Парфеновому батькові — Карпу Даниловичу, що, як і батько Белічкова, теж опинився тут, серед молодих в'язнів. У кутку про-

сто на підлозі збилися купою Вайсман, Кравець, Бєлічков — син, брати Волошини, Клименюк... На горішніх нарах вмостились двоє найменших в'язнів — іскрівських зв'язківців. Друзі по школі, обоє ще під враженням несподіваної зустрічі, вони зачудовано розглядають один одного.

1-й хлопець. Павлик! Невже й ти зв'язковий?

2-й хлопець. А чим я гірший за тебе?

1-й хлопець. Ну ти диви. Якби оце жандарми нас тут не звели, так би й досі не знав, що ти, Павлику, теж іскрівець!

2-й хлопець. Я про тебе теж ніколи й не подумав би! Щоб таке мале...

1-й хлопець *(наїжачившись враз)*. Ох, великий обізвався! Та у нас у Кумарах таких, як ти, по десятку на мізинець берем...

2-й хлопець. Овва! У нас у Степківці таких, як ти, по двадцятеро на кіло йде!

Голоси їх тонуть у загальному гаморі.

Важкі, окуті залізом двері раз у раз відчиняються, і вартові вштовхують до камери нових арештованих.

Ось у закривавлених шинелях з'являються на порозі троє полонених — Азізов, Газізов, Замурін.

— Здорово, братці!

— Здорово, брати!

Дівчата, в яких руки не зв'язані, кидаються допомогти їм добратися до нар. Маруся Коляндра обережно веде шкутильгаючого Азізова. Посадивши його скраю на нарах, випросталась, стоїть, схвильована, перед ним. Азізов ловить на собі її пильний жагучий погляд.

Азізов. Чого ви так дивитесь на мене?

Маруся. Так... Гарно мені дивитись на вас.

Поля *(до Азізова)*. Ви їй ще відтоді, із залізниці, в душу запали.

Азізов *(до Марусі)*. Це правда?

Маруся *(сміливо)*. Правда.

Азізов. Будь ласка, сядь біля мене, дівчино...

Маруся *(сіла, з гордістю поклала йому руку на плече)*. Хоч тут та посидимо поруч.

В коридорі тим часом знову чути гомін вартових, дзенькіт заліза.

Тамара. Ланцюги?

М а р у с я. Когось у кайданах ведуть.

Двері відчиняються, і поріг переступає веселий, закутий в товстелезні ланцюги Бурятинський. Без шапки він здається зовсім маленьким, тендітним. Камера зустрічає хлопця радісними вигуками:

— О, це ж Андрійко наш!

— В ланцюгах, як декабрист!

— Іде один, а дзвону — наче десятьох ведуть!

Б у р я т и н с ь к и й *(весело)*. Це мене Романюка в нашій кузні так обкував. «На цього хлопця,— каже (перекривляючи Романюку),— треба добрі ланцюги, бо він з-під самої руки випорсне!» Зняв оце з колодязя ланцюг і навхрест мене обкував!

При цьому Бурятинський ще раз, ніби для розваги товаришів, потряс, подзвонив своїми кайданами.

А в дверях тим часом уже з'явилася Даша Дяченко — в красивій зачісці, в довгому вінчальному білосніжному платті, що виднілося в неї з-під накинутого на плечі пальта.

— О, Даша! — кинулись до неї дівчата.— Невже тебе прямо з весілля взяли?

Д а ш а *(усміхаючись)*. Тільки почали мене дівчата наряджати, а тут і ці явились...

Б у р я т и н с ь к и й. А Сундук Сундуклейович де ж твій?

Д а ш а. Його ще там, на місці, відпустили.

Б у р я т и н с ь к и й. Мабуть, хабарями відкупився?

Д а ш а. Самій довелося за нього просити... Бо як заскімлив, як підняв лемент! «Це ти все наробила, через тебе й мене в тюрму тягнуть!» Оце ще, думаю, й там він мене, як шашіль, точитиме... «Панове,— кажу,— відпустіть ви його, бога ради, хіба ж не бачите — це ж макуха, а не чоловік. Невже ви думаєте, що я могла йому душу відкрити?» Подивились вони на нього й тримати не стали. Бідолаха так зрадів, що як ухопив того сидора з харчами та як рвоне...

М а р у с я. Про сидора не забув?

Д а ш а. Ще б пак! Як вхопив та як урізав від машини — тільки смуга лягла. Ні разу й не оглянувся, навіть попрощатись зі мною забув. *(Крізь гіркий сміх)*. А як-не-як все ж таки наречена, га? Попрощатись усе б таки мусив?

Б у р я т и н с ь к и й. Ото кавалер!

Д а ш а. Тепер мені, Андрійку, нічого не залиша-

ється, як тільки тебе в кавалери взяти. *(Жартома обіймає зовсім малого проти неї Андрійка).*

З кутка, де лежать пов'язані, поволі наростає пісня, тужлива, невільницька. Ось уже могутній її розлив заповнює камеру...

В цей момент двері широко відчиняються і на порозі з'являється Моргуненко. За ним до камери входять префект Ромулюс і шеф поліції Щербак.

Ніхто з арештованих не сподівався, видно, бачити Моргуненка тут, тому всі одразу повставали, потяглися вперед, оточили свого вчителя. Він стоїть, усміхається до всіх, наче в класі перед початком уроку. Бачить перед собою Вайсмана, Полю, Бурятинського, Дашу, батьків — Гречаного і Белічкова, Азізова і Замуріна... Малих зв'язківців угорі.

Щ е р б а к *(киваючи арештованим на Моргуненка).* Ось він, ваш призвідця... Довго ж ми за ним охотились! Тепер він наш... Це йому дякуйте, що сюди попали. Це він увів вас в оману! Він вас усіх збаламутив!.. *(До передніх арештованих).* Ну, чого ж ви стоїте? Бийте його!

Ніхто не рухається.

Щ е р б а к. Ну, чого ж ви? Якби не він — гуляти б вам оце на волі... Він вас погубив! Бийте його! Плюйте на нього!

Знову мовчанка. Потім з глибини натовпу чується дівочий голос:

— Цього ми не можемо... Це наш вчитель.

Щ е р б а к. Вчитель! Бандюга він тепер, а не вчитель! Стільки молодих жизнів погубив, а ви його жалієте? Бийте, кажу! Хто перший ударить — тому воля. Хто не спасує, того ось пан префект сьогодні ж на волю випуска!

Всі переводять погляди на префекта.

П р е ф е к т. Так, випускаю.

Щ е р б а к. Ну? *(До найміцніших хлопців).* Такі козарлюги — і бояться... Воля ж, воля вам обіцяна! Ну, хто перший?

В а й с м а н. А це точно, що... волю даєте?

П р е ф е к т і Щ е р б а к *(в один голос).* Точно, точно!

В а й с м а н *(до Щербака).* Тоді розв'язуй...

Щ е р б а к *(обрадувано).* Одразу видно козака!

Всі, затамувавши подих, стежать, як Щербак похап-

цем розв'язує Вайсманові руки. Коли розв'язав, Вайсман, не поспішаючи, робить кілька простих рухів, щоб розігнати кров: туго зав'язані перед тим руки йому позатікали. Щербак нетерпляче жде. І ось, нарешті, Вайсман, відсторонивши передніх, розмахнувся із-за плеча і щосили б'є... Щербака:

— На тобі, гад!

Від дужого юнацького удару Щербак вилітає за двері. За ним, короткозоро ловлячи на порозі сторчаки, визадкував у коридор і префект Ромулюс.

Наступного дня вранці в кабінеті Ромулюса йде інструктаж. Перед роздратованим префектом зацінпеніли групою локотенент Анушку, ад'ютант префекта і ще кілька жандармських офіцерів.

П р е ф е к т. Ганьба і ганьба, панове. Допустити, щоб якісь сільські дівчиська кинули нам виклик, збудоражили всю округу! Повторюю — це ганьба. Поїзди летять під укіс, повсюдно проти нас ведуть пропаганду, ночами з нечуваним зухвальством нападають на наші пости... А ми? Ми хляпаємо вухами, а потім, звісно, нам тільки й залишається, що в негліжованому вигляді робити нічні перебіги від своїх блок-постів до Голти...

А н у ш к у. Пане префекте, дозвольте...

П р е ф е к т. Не дозволю! Нічого не дозволю! Годі! Всю префектуру перетворити в клекочучий кратер вулкана! Озброєні іржавою зброєю діти кидають виклик жандармському легіонові... Більше я не бажаю покривати ваше нехлюйство, діставати за нього гучні ляпаси з Бухареста!

При цих словах офіцери здивовано переглядаються.

П р е ф е к т *(помітивши їхній подив).* Так, так, з Бухареста! Чи ви гадаєте, що там нічого не знають про юних ваших розбійників?

А н у ш к у. Але ж ми їх викрили...

П р е ф е к т. Цього мало. Ми їх можемо розстріляти — цього теж буде мало. Від нас вимагають іншого. Злочинці мусять публічно зректися своїх злочинів і своїх переконань... Чуєте?

А д ' ю т а н т. Так точно!

П р е ф е к т. Якщо ми цього від них не доможемось — там, в Бухаресті, це розцінюватимуть як нашу поразку, як крах всієї нашої виховної діяльності

в Трансністрії, як доказ, зрештою, того, що місцева молодь зосталась глухою до нас, до самої ідеї румунізму.

О д и н з о ф і ц е р і в. Головне було їх виловити, а все інше — це вже дрібниці.

П р е ф е к т. Не думаю. Виховані колгоспним режимом, ці юні фанатики поки що не виказують ніякого бажання відступитися від своїх переконань і таврувати своїх ватажків... Зломити їхній дух буде нелегко. Сьогодні з Овідіополя на допомогу нам прибудуть кілька досвідчених офіцерів СС. Разом з ними, я сподіваюсь, ми досягнемо поставленої мети. Зрозуміло, що всі засоби для цього вважаються дозволеними... Отже, дійте.

Офіцери, виструнчившись, беруть під козирки.

Камера тортур. На столі посеред камери лежить непритомний після катувань Моргуненко. Його одливають водою. Опритомнівши, він бачить над собою худе, зле обличчя офіцера-гестапівця. За гестапівцем, чекаючи, стоять кілька чинів румунської жандармерії.

Г е с т а п і в е ц ь *(до Моргуненка).* Востаннє тобі раджу: проси пощади...

М о р г у н е н к о *(кволим, поступово міцніючим голосом).* Пощади? На своїй... на рідній своїй землі? *(Усміхнувся).* Нема логіки...

Знову з усіх боків на нього посипались удари...

Стіна в тій же камері. Чорне залізне крюччя, позабиване аж під стелею. Викручуючи юнакам руки, кати у ряд підвішують на крюках одного за одним — Вайсмана, Кравця, Клименюка, Белічкова, Бурятинського... Звертаються по черзі до кожного:

— Кайся!

У відповідь чують від кожного:

— Ні! Ні! Ні!

Коли черга підходить до Бурятинського, хлопець у відповідь показує катам язика.

На допиті Маруся Коляндра. Офіцер волочить її по камері за коси.

— Де «кодимка»? Де колоски?

Дівчина у відповідь плює йому в обличчя.

Її змінює Даша Дяченко, розпатлана, обшарпана. Жаром товстої розпаленої сигари офіцер тикає їй в обличчя, в шию, в груди, щораз приказуючи роздратовано:

— Просись! Просись! Просись!

І дівчина, затявшись на одному, щоразу викрикує йому у відповідь:

— Ні! Ні! Ні!

Між дверима бачимо закладену смуглу, красиву дівочу руку. Кати допитують Полю Попик.

О ф і ц е р *(поступово надавлюючи дверима дівчині руку)*. Де він? Де Гречаний?

Поля, зціпивши зуби, мовчить.

О ф і ц е р. Ти мусиш знати. Адже ж то любов твоя... *(Ще дужче налігши плечем на двері)*. Чи, може, ти й любові тепер зрікаєшся?

П о л я *(крізь нестерпний біль)*. Ні, не зрікаюсь.

О ф і ц е р. Тоді ти мусиш знати, де він. Скажи — і ти вільна.

П о л я. Нічогісінько вам не скажу!

О ф і ц е р. Скажи тільки це: де він? Де? Чи, може, його й серед живих уже нема?

П о л я *(з болем, і з гордістю, і з погрозою в голосі)*. Ви його ще почуєте!

Перекошений люттю офіцер щосили натискає плечем на двері.

Густий туман застилає поле. З туману повільно виходить обідраний, схудлий Парфен. За ним шкутильгає Дмитро Попик. Ще далі плентається Герасименко, гризучи сирий качан на ходу.

Несподівано перед ними виникає з туману скирта, далі — заросла дерезою, напівзвалена пустка.

Г р е ч а н и й *(присівши і зірко вглядаючись вперед)*. Хлопці! Михайлишина пустка! Єй же єй!

Д м и т р о *(присідаючи поруч)*. Треба ж тобі отаке... Три доби по степах та байраках блукати і знову опинитись у Криму!

Г е р а с и м е н к о. Туман та ще, може, нечиста сила...

Г р е ч а н и й. Отак воно — без компаса та без карти...

Герасименко. Просто зачароване коло якесь... І вже вечоріє.

Дмитро *(до Гречаного)*. Яке ж рішення приймемо?

Гречаний *(підвівшись, пошкрібши п'ятірнею свій густий закудланий чуб, з якого стирчать остюки, полова)*. Пробитись крізь німецькі пікети за Буг нам не вдалося, хлопці. Проблукали в тумані по степах, пообдирались по тернових байраках, тепер ось знову стоїмо перед Кримкою. Що залишається? *(Дивиться на Дмитрові ботинки, що зовсім розлізлися тому на ногах, на Герасименка, що, зігнувшись, босий стоїть на снігу)*. Три доби ми нічого не їли, нам треба добути якогось харчу, одежі, взуття... І якщо вже судьба чи тумани привели нас у Кримку, до рідних осель, то я пропоную тимчасово розійтись, переховатися кілька днів, хто де зможе... Наберемось сил, розвідаєм, що там і як, а потім знову...

Попик. Де ми потім зійдемось?

Гречаний. Через три дні рівно опівночі на острові... Там, де приймали присягу. *(Подаючи товаришам руку)*. Ну, до скорої...

Герасименко. До скорої.

Попик. До скорої.

Попрощавшись, розходяться в туман.

Пізно увечері Парфен пробирається садком до батьківської хати. Підкрався до вікна, зазирнув у шибку... Цигани! Цілим кублом. Просто серед хати на долівці жевріє вогнище. Хата як пустка. Ні рушників, ні ікон на стінах... Чорні патлаті чужинці покотом сплять на якомусь лахмітті довкола вогнища. Стара циганка, куняючи, смокче люльку...

З зусиллям відірвавшись від рідного вікна, хлопець знеможенo йде в темряву шукати якогось пристановища.

Ось стара, запущена при окупантах колгоспна кузня. Без вікон, без дверей... Озираючись, Парфен зайшов усередину, поворушив у горні давно згасле вугілля. Нема тепла — сама жужелиця... Глянув на стелю. Темніє дірка на горищі. Подумав. Потім, підважившись на руках і опираючись ногами об стіну, важко поліз на горище.

Сонячний ранок. Капає зі стріх. Через занехаяне

колгоспне подвір'я іде поліцай Романюка з Яковом Пугачем. В Романюки на плечі карабін, в руці — обривок товстого ланцюга (як від плуга).

Ідуть в напрямку до кузні.

Р о м а н ю к а. Оце, пане старосто, хочу виклепати з оцього цепу ще кілька наручників. Бо не одного ще доведеться окувати.

Я к і в *(скорботно)*. Куйте, куйте... Всіх би їх треба окувати... Всі вони одним духом дишуть.

Р о м а н ю к а (*тряснувши ланцюгом*). В доброго хазяїна защіпка має бути напоготові... Пан локотенент тепер суворо питає з нас...

Зайшли в кузню, роззираються довкола. Зненацька Романюка помітив на стіні виразні сліди — відпечатки ботинок, що потяглися кудись на горище.

— Тс-с! — таємниче подав він знак Пугачеві,і обидва навшпиньках позадкували до порога. За мить пополотнілий Романюка вихопився на подвір'я:

— Кар-равул! Кар-равул!!!— зарепетував він щосили.

І ось уже звідусіль мчать до кузні жандарми, поліцаї, посадники-цигани... Шеф поліції Щербак примчав верхи на білому забрьоханому коні. Метушня, гамір... Анушку віддає своїм гардіанам наказ направити на крівлю кузні кулемет. Романюка, запінившись, хапливо пояснює локотенентові:

— Там їх ціла банда! Повне горище! Кубло! Гніздо! Ось де вони окублились!

Солом'яну крівлю кузні прострочує крупнокаліберний кулемет.

Після довгої кулеметної черги Анушку гукає вгору у бік кузні:

— Ей, хто там є! Ви оточені! Виходьте! Здавайтесь!

І знову січе попід стріхою кулемет.

Коли й ця черга змовкає, захеканий Романюка звертається до офіцера з новою порадою:

— Ні, це нічого не дасть! Простими кулями їх не візьмеш! На них треба оті, що з вогнем! Підпалити! Повикурювати!

Ще стрільба, і ось уже кузня обволікається димом, горить.

Бачимо, як із тильного боку кузні, від городів, подряпані юнацькі руки енергійно продирають дірку в солом'яній крівлі. Ось уже, задихаючись від диму, в

отворі між кроквами з'являється Парфен і, не вагаючись, стрибає звідти на землю.

Біжить садками, городами, провалюючись у почорнілому, що вже взявся знизу водою, снігу. Йому чути, як позаду наростає дикий лемент і гвалт погоні:

— Он він! Он він! Лови! Переймай! Живим його! Живим!

Перехопився через старий напівповалений тин, і знайома широка вулиця відкривається перед ним. Тільки кинувся, щоб перетнути її, як із-за рогу, із-за будівлі зненацька вилітає на повнім галопі Антон Щербак, жене коня просто на нього, на Гречаного.

Гречаний миттю обернувся, вихопив револьвер.

Лунає постріл, і Щербак, зметельнувши руками, повалився з коня.

Лемент погоні тим часом наближається, ось уже переслідувачі озвірілою юрбою ринулись у вулицю, і раптом Романюка, що біжить в числі перших, оторопіло вирячив очі: замість шефа поліції Щербака він бачить верхи на тому ж коні... Гречаного!

— Стій! Бий! Держи!

Але Гречаний уже пришпорив коня і, припавши до гриви, птицею понісся вподовж села. Під розпатланою русявою шевелюрою видно його лице — натхненне, сміливе, осяяне гордим відчуттям власної окриленості... Пролітає вулицею мимо хаток, облитих сонцем. Мимо садків, що вже чують весну. Мимо батьківського подвір'я, мимо Полиного подвір'я... Бачить на причілку в неї торішні морозом побиті мальви...

Село збурено лементує, звідусюди чується наростаючий шум погоні. Все ближче дзижчать кулі... Кінь під Гречаним спотикнувся, впав. Переслідувачі наближаються:

— Живим його! Живим, бандита!

Кинувши пораненого коня і відстрілюючись на бігу, Гречаний повертає униз до річки.

Річка вже набухає по-весняному, талі води плесами розіллялися поверх криги. Стрибнувши з крутого берега, Парфен кидається через річку на знайомий острів, на той острів, де приймали присягу. Стара крига вигинається, пружинить під ногами, тала вода розлітається йому вслід ясними сонячними бризками.

Ось він уже на острові. Зупинився за корчем старої верби, перевів дух.

Сяє сонце, шелестить під весняним вітерцем торішній очерет.

А там, у селі, не вщухає гелгіт. Весь берег усипаний жандармами, поліцаями, циганами...

— Он він! Он за вербою причаївся! — долинає відтіль.— Стій, не стріляй! Наказано живцем його взяти!..

Кілька жандармів під'їхали до берега возом, запряженим парою добрих коней, і зупинилися на самій видноті напроти острова.

— Ей ти там! — вихопившись на воза, гукає Романюка на Гречаного.— Здавайся! Дружків твоїх обох уже пов'язали! Ось полюбуйся!

І на підтвердження своїх слів він підіймає над возом, грубо піймавши за чуба, мертвого Дмитра Попика...

Парфен, стиснувши зуби, прицілюється в Романюку із-за верби. Романюка встигає присісти, заховавшись за воза.

— Гардіани! — вигукує впрілий, забрьоханий локотенент Анушку, зібравши біля себе жандармів.— Невже ми тут до вечора будемо вести баталію з оцим зухвалим хлопчиськом? Ждати далі неможливо. Пізніше, під покровом темноти, він може випорснути з наших рук! Цьому не бути! Ми мусимо взяти його живим! Я закликаю вас! Я наказую! Я сам поведу вас на штурм! *(Істерично).* За мною!

...З опущеним віттям стоять на острові старі плакучі верби. Шелестить торішній очерет. Якась маленька сіра пташка гойдається зверху на очеретині...

Розкинувшись цепом, жандарми й поліцаї бредуть, наступають через річку на острів. Все ближче й ближче... Гречаний старанно цілиться із-за верби. Постріл. Романюка важко брьохнувся, розпластався на кризі.

— За мною! — в нестямі вигукує Анушку.— Вперед!

Ще постріл. Падає поранений Анушку.

— Вперед! Вперед!

Наступаючі бігцем кидаються в атаку на острів.

Гречаний, причаївшись за вербою, перевіряє обойму. Зостався один патрон. Один...

Уже тріщить поблизу очерет, сопуть, хекають наступаючі.

— Здавайсь!

— Не діждетесь!

І Гречаний, випроставшись, стріляє собі в груди.

Тюрма. В куцій шинельчині, мерзлякувато щулячись, крокує по тюремному коридору присадкуватий солдат-вартовий — той самий, що їхав у 41-му верхи на бикові і кричав: «Ла Москва!» Час від часу він заглядає крізь віконце в камеру, набиту іскрівцями. Тепер уже тут не чути ні сміху, ні жартів, як було це в перший день арешту. На нарах, на підлозі майже без руху лежать напівпритомні, вимучені катуванням люди. Зрідка прорветься десь стогін, брязне залізо ланцюга — і знову тихо.

Дівчата лежать на нарах поруч, губи у них покусані до крові, запечені, пошерхлі...

— Води б хоч краплину,— чути кволий голос Даші.

— Губи хоч би дали промочити,— додає котрась інша з кутка.

Брязкаючи ланцюгами, з підлоги підводиться Бурятинський. Встати йому нелегко: він увесь побитий, обличчя в синцях, лише чуб, як і раніш, стирчить на голові непокірним вихром. Підійшов до дверей, потягся до віконця...

Бурятинський. Ей, папашо! Волі не даєш, то дай хоч кухлик води...

Вартовий *(суворо)*. Не велено.

Бурятинський. Ех ти... А видно ж, і сам не буржуй...

Вартовий *(лякливо озирнувшись)*. Бессарабець я, хлопче... чабан я... Але... не велено.

Бурятинський. Та ніхто ж не бачить!

Вартовий. Дарма...

Бурятинський. Нема в тобі серця, папашо... Був би ти на моєму місці — я б тобі подав... *(Знесилено опускається під дверима на підлогу).*

Вартовий нахмурено крокує далі по коридору. В кінці коридора — бак з водою, металевий кухоль біля нього. Ось вартовий зупинився над баком, постояв, мовби прислухаючись до самого себе... Потім швидко бере кухоль і, зачерпнувши води, підтюпцем, з оглядками несе його до дверей камери.

— Товаришу, на! — шепоче він, злякано просуваючи кухоль у віконце.— Пий!

Хоча Бурятинського мучить спрага, проте сам він не п'є — передає воду дівчатам:

— Ось вам від румунського чабанства...

Даша, зробивши ковток, передає кружку Полі:

— Ох, аж полегшало одразу...

Кухоль пішов з рук до рук.

З камери тим часом просувається крізь віконце до вартового тугий золотистий колосок пшениці.

— На ось тобі, папашо, від наших дівчат... Вернешся додому — посієш: рідкісний сорт!

Хапливо заховавши колосок за пазуху, чабан підганяє в'язнів:

— Кухоль, кухоль швидше мені сюди!

Але тільки рука його взялася за кухоль, як до коридора заходять групою гестапівець з кількома офіцерами.

Г е с т а п і в е ц ь *(помітивши кухоль у вартового).* Це що таке? Ти не знаєш наказу? *(Офіцери разом накидаються на старого, ударами кулаків збивають його з ніг).* У карцер його! У карцер!

І вже бачимо, як по тому ж коридору крокує з гвинтівкою інший вартовий — худорлявий юнак в румунській солдатській уніформі.

— Ей ти, студент! — раптом окликають його з камери.— Передай своєму напарникові... отому, що в карцер його потягли... Передай, що ми всі вітаємо його... Що ми ніколи не забудем його кухля води!

Той же тюремний коридор. Юнак-вартовий, припавши до дверей камери, уважно дослухається. З глибини камери до його слуху долинає задушевний дівочий голос:

Гетьте, думи, ви, хмари осінні!
Тож тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?
Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу!..

У віконці перед вартовим несподівано з'являється обличчя Бурятинського.

Б у р я т и н с ь к и й. Слухаєш, браток?

В а р т о в и й. Слухаю.

Б у р я т и н с ь к и й. Це наші дівчата «Contra spem spero» читають.

В а р т о в и й. «Contra spem spero»? О, та це ж по-латині! Без надії сподіваюсь!

За розмовою вартовий незчувся, як чиясь біла в персняхрука міцно схопила його за комір і з люттю потягла у глиб темного коридора.

— Куртя марціала! — чується звідти.— Воєнно-польовий суд!

Під низькими нарами, в напівсутіні, Поля й Даша ведуть тиху розмову.

Даша. Тільки тепер, тільки звідси, мабуть, і можна повністю оцінити те, що було.

Поля. Як нам дихалось легко, які мрії широкі кожен плекав...

Дівчата позаплющувались, і вже — напливом — проходять у їхніх мріях рідні Причорноморські степи. Мчать на Первомайськ машини з червоними прапорами, без краю золотяться, хвилюються пшеницею колгоспні лани... Поміж пшеничними хвилями йде живий веселий Парфен, торкаючись на ходу рукою ласкавого колосся... Все навкруги залито сонцем...

Даша *(не розплющуючи очей)*. Ох, Полю, Полю...

Поля *(задумливо)*. Ти чуєш, Дашо, як десь далеко попереду в нас... за війною, за горем... пшениці шумлять?

Даша. Чую.

Поля. Тож усе наша «кодимка» шумить... Не пропаде вона, ні. Люди її збережуть...

Степ. Ліг крізь степи у далеч, мовби до самого сонця, талий провесняний шлях. Під конвоєм жандармів та есесівців з собаками ідуть тим шляхом іскрівці, пов'язані попарно за руки іржавим колючим дротом... В першій парі — старий Гречаний і Моргуненко, в другій — Вайсман і Кравець, в третій — Поля і Даша Дяченко, в четвертій — Азізов і Маруся Коляндра і далі так парами, парами — довгою страдницькою колоною...

Камера, в якій сиділи іскрівці, уже порожня. Двері її деякий час стоять відчинені навстіж. Потім хтось — нам не видно його — з силою штурляє через поріг до камери двох румунів: спершу чабана, за ним юнака-вартового. На них уже ні поясів, ні погонів. З важким грюком зачинилися двері за ними. Мов приголомшені,

стоять обидва румуни посеред камери, непорозуміло роззираючись довкола.

Незабаром увагу їхню привертають написи, залишені іскрівцями на стінах.

Чабан *(до юнака)*. Прочитай мені, брате, бо я... неграмотний.

Юнак *(повільно, урочисто читає)*:

«Да здравствует Родина»...
«Слава Червоній Армії»...
«Contra spem spero»...

В степу.

Давня, по-весняному розбита дорога із Голти на Кримку. Під рясним промінням сонця осідає, гребениться потемнілий сніг на полях. Важко шугають ноги в сніговій водянистій каші розбитого шляху. Ідуть і йдуть колоною іскрівці. Минають знайомі села, і люди проводжають їх скорботними поглядами. Минають в долинах придорожні саги з високими очеретами, і Поля стриманим рухом вказує Даші у той бік: якась маленька сіра пташка, мовби в передчутті весни, весело гойдається на очеретині... Може, та ж сама, що гойдалась перед Парфеновим передсмертним зором.

Поминули села, переходять набухлі талими водами степові балки, і чим далі — степ перед ними поступово вищає й вищає... Ось уже хтось із передніх схвильовано вигукнув:

— Кримка!

Всі набавили крок; з кожним їхнім кроком світ росте, ширшають перед ними відкриті, по-весняному світлі обрії.

Невдовзі стає видно всю заплаву Кодими, рідні села, що тануть в сонячній імлі, залізницю, що проходить за ними горою...

Вражені прекрасним рідним краєвидом, оцим неосяжним розливом сонця після тісної задухи камери, передні зупинились самі собою, до них швидко підтяглася вся колона, і ось вони вже стоять групою на згірку під ясним небом, на повні груди вдихаючи вологе весняне повітря, з якимось радісним зачудуванням спрямувавши свої погляди вперед...

Начальник конвою в цей час подає конвоїрам знак...

Гулко застрочили автомати.

Ще строчать автомати, а з землі вже виростає високий

обеліск із сивих прибузьких гранітів, і мовби самі собою карбуються золотом на граніті їх імена.

Карбуються імена, замість пострілів бринить уже, наростає така ж світла, як оця сонячна провесінь, музика. Бринить музика, без краю шумить, колоситься на степових просторах «кодимка», і над розливами хлібів живими проходять по обрію герої «Партизанської іскри».

Голос диктора. Ви бачите їх. Такими були вони в житті. Такими загинули. Такими ж вічно молодими, простими й прекрасними ввійдуть вони в історію свого народу, в історію його боротьби, страждань і невмирущих подвигів.

1955

Микита Братусь

Повість

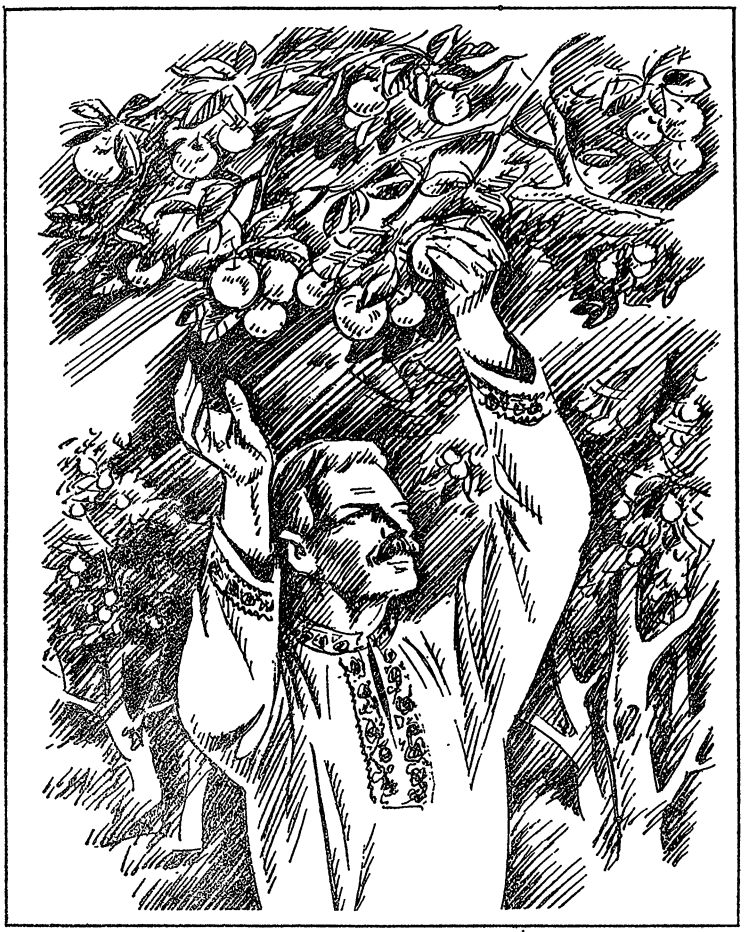

І

Славний видався ранок: хто вмер, то ще й каятись буде. Сніги тікають, дзвенять струмки, все навкруги протряхає, парує. Небо оновляється — блакитніє зовсім по-весняному.

Сад мій стоїть ще голий, але вже набряк соками, налився, ось-ось розкриються бруньки.

— Здрастуй,— кажу йому, знімаючи шапку.

Щоранку знімаю перед ним свою заячу шапку, зав'язану вухами на потилиці.

Дівчата сміються:

— Ви в нас, Микито Івановичу, як народний артист!

Думають, дивакує старий.

— Цокотухи,— кажу,— ви не смійтесь, бо це не дивацтво, без цього сад родити не буде.

— Без вашого здоровкання?

— Авжеж... Бо я коли здоровкаюсь до яблуньки чи до грушки, то й дивлюся заодно — яка ти є. Чи не звив шкідник на тобі гнізда, чи не холодно бруньці, чи не потребуєш від мене якоїсь терміновоі допомоги.

Спокійний, сумирний стоїть сад. Коли буває вітряно, тоді бачили б ви, якими пружними, якими стають мускулистими оці мої дерева! А зараз кожне ніби мріє про щось, глянцевим полиском вилискує на сонці, а там, де я проходжу, деревце ніби ненароком зачіпає мене, тягнеться до мене своїми живими вогкими руками. Не дурне, знає, до кого йому тягтися... Ще б пак не знати: в цей сад я вклав двадцять років життя і не менше як двісті років — енергії.

Сьогодні ми відкриваємо траншеї в саду. Всю зиму вони були закриті рамами та матами, пригорнуті зверху землею. Траншеї глибокі, довгі, стіни в них обкладені лампачем і побілені. Це наш лимонарій, підземний вічно-зелений гай субтропічних культур.

Відкриваю, а в самого серце тьохкає. І дівчата, невсипущі кадри мої, ученицi й помічницi, збилися біля мене, стоять — не дишуть.

Відхиляю раму. Сонячні зайці, випередивши мене, вже скікнули в траншею, заграли в білих підземних

хоромах, де ми ховали від завірюх маленьких наших південців.

— Зелені! Живі!

Уже ми в траншеї, прощупуємо листя. Воно хоча й ослабло за зиму, проте не осипалось, не відмерло. Чую в ньому живий пульс — це головне. Грунт попід рослинами затвердів та спресувався, висмоктали деревця з-під себе всю вологу. Тепер ми їх поллємо. Буде вам вода, буде свіже повітря, матимете світла й тепла вволю. Попереду полки розкішних сонячних днів.

— Бачите, дівчата, увінчалися успіхом наші труди. Хіба не казав я, що на наших землях та в наших умовах усе аж сміятиметься та ростиме. Не приймається в нас тільки одне оте дерево...

— Яке, Микито Йвановичу?

— Те, якого не садимо. Тільки воно тут не росте.

Помічниці мої радіють цитрусам не менше за мене. Хіба ж не воювали вони за лимонарій так само, як і я? Хіба не рили оці траншеї, аж свіжі мозолі вискакували їм на руках?

Відгортають землю, підіймають рами, весело нахваляються:

— Підемо та притягнемо того цибатого сюди! Ану, неймовіро, залазь у траншею та подивись: живе наш лимонарій!

Я знаю, кого мають на увазі мої комсомолочки. Нашого шановного бухгалтера Харлампія Давидовича Зюзя — ось кого. Адже це він очолив торік проти мене опозицію, коли я поставив на правлінні питання про цитруси.

Ми вас поважаємо, Микито Івановичу,— просторікував тоді Зюзь,— ніхто не стане заперечувати, що завдяки вашим сортам черешні та яблук наш «Червоний запорожець» уже має чималі прибутки, інакше кажучи, ми опинилися в числі колгоспів-мільйонерів. До вас їдуть «Побєдами» вчені, в газетах вас величають войовничим мічурінцем, самородком. Все це так, визнаємо. Але те, що ви, Микито Івановичу, згарячу нав'язуєте нам зараз, то... дозвольте! Чи ми Крим, чи Одеса, щоб братися за субтропіки? Ми, як відомо, Придніпров'я, крайня таврійська північ. Певно, з огляду на це нас і зверху не чіпають — плану по цитрусах нам не спущено. Так чого ж нам товпитись попереду наших південніших сусідів, куди спішити? Чи сад у нас, може,

малий, не засипає нас фруктами? Хай лишень ті спробують, кому нічим похвалитися, південніші за нас, побачимо, що в них вийде. Культура нова, незнайома. А вийде — тим краще! — їхній досвід охоче переймемо. Бо хто ж із нас проти новаторства в природі? До лимона, товариші, я сам був інтересант: з власної ініціативи пробував колись вирощувати його в хаті у горщику. Все він у мене мав, мабуть, тільки чаю з цукром під нього не давав, одначе взимку таки взяв та й захирів, до весни й листя з себе скинув. А чому? Бо не та зона.

— Воно наче й переконливо,— кажу,— та тільки ж буває так: доки розумний стоїть на березі та мудрує, як на той бік брести, дурень тим часом річку перебродить. Згадайте,— кажу,— були скептики, які товкли, що й виноград у нас не витримає, звідусіль каркали на Микиту, коли він висаджував перші кущі. А зараз де ті знавці, де ті авторитети? Давай їх сюди, товаришу Зюзь, я їх у вині потоплю, у вині з наших нових зимостійких сортів винограду!

— А справді потопили б,— зауважує наш голова Мелешко і мружить очі так, що й не вгадаєш, кого він підтримує: мене чи товариша Зюзя.

— Викладайте, товаришу Братусь, свій план,— спокійно звертається до мене Лідія Тарасівна, агроном наш (вона ж у нас і парторгом).

Викладаю, тиша запанувала, а Зюзь тим часом на рахівниці цок та цок. Щось плюсує собі та мінусує. Коли я кінчив, він знову домагається слова.

— Якщо трудодні, закладені в усі ці роботи,— заявляє Зюзь,— та переведемо на гроші, буде це кругленька цифра з чотирма нулями: щось порядку десяти тисяч. Скажіть, товаришу Братусь, скільки лимонів можна купити на ринку за десять тисяч?

— Я думаю, що років три чаювали б,— зауважує Мелешко, явно пригнічений Зюзевими чотирма нулями.— Якби послати в Грузію чоловіка до наших друзів у Махарадзевський район та домовитися з ними оптом... були б ми гарантовані.

— Притому ж нічим не ризикуючи,— ожвавівши, наполягає на своєму Зюзь.— Наш «Червоний запорожець» не науково-дослідна станція, щоб вгачувати по десять тисяч в самі лише експерименти.

Тільки-но я зібрався йому відповісти, як біля дверей

люд раптом хитнувся і наперед, бачу, розшарівшись, пропихається моя червонощока Оришка. Хіба могла вона стерпіти, щоб на мені ще хто-небудь їздив, окрім неї? Що Оришка дома зі мною робить — того ніхто не знає, але на людях вона завжди на моєму боці.

— Слухайте Зюзя, люди добрі,— обурено галаснула Оришка,— він вам наклацає нулів! Хіба ви вже забули, як позаторік у нього куряче яйце обійшлося в сто сорок карбованців грішми?

— То була помилка,— наїжачився Зюзь,— і нічого мені нею довіку очі колоти!.. Я за те яйце вже був підданий заслуженій критиці!

Товариш Мелешко почав мирити:

— Ви по суті давайте, по суті.

І досі не збагну, до кого стосувалося оте Мелешкове «по суті»: чи до Зюзя, чи до Оришки, чи до обох разом.

Агроном наш Лідія Тарасівна Баштова тоді підтримала мене:

— Під лежачий камінь вода не біжить, без шукань нічого не буде... Спробуймо!

І ось спробували...

Повідкривавши траншеї, сідаємо снідати. Дівчата розцвілися, розшарілися після роботи — бачу, жартувати їм хочеться. З ними у мене чудо нарозхват: тут тобі ха-ха-ха, тут тобі й гу-гу-гу, вже й гарбузи поділили.

Відмітні в мене комсомолки! І зараз відмітні, а ще більше виділяються вони влітку, коли збираємо фрукти... Хлопці-гірники з сусіднього Червонопрапорного рудника якось казали мені, що дівчат з моєї садової бригади вони і в темряві впізнають, якщо, буває, електрика в клубі погасне.

— І знаєте, як Микито Йвановичу?

— А як?

— Бо дівчата ваші і в темноті яблуками пахнуть!

Та й як їм не пахнути, коли гори яблук насипають за день!

Такі вони в мене. І зараз зачули весну, вже грають, пустують, зачіпають і мене то так, то інак.

— І чого ви, невгамовні, в'язнете до старого?

— Що ви, Микито Івановичу? Який ви старий? Ви ще без драбини на хату вискочите!

— Дивлячись на яку хату. При теперішній архітектурі... не берусь.

Просять, щоб я розповів їм що-небудь на відкриття весни.

— Що ж вам розповісти?

— Ну, як були ви молодим...

Ах сороки, ах білобокі! Це їхня улюблена тема. Які були вечорниці, та як по клунях хлопці з дівчатами спали, та як ми з Оришкою любились... Але сьогодні я їм не про це.

— От хочете — вірте, дівчата, хочете — ні...

І я розповідаю їм чисту правду, як була в мого діда шовковиця, одна-однісінька на все подвір'я. Тепер я догадуюсь, що була то не шовковиця, а безплідний шовкун, бо не родило дерево геть-чисто. А нам, усьому братусівському виводку, дуже та й дуже хотілося, щоб воно родило!

Щозими під Новий рік, взявши сокиру, босий, розкудланий, виходив уночі дід наш Каленик на подвір'я й лякав сокирою дерево: «Роди, бо зрубаю!»

— Ну й злякалося? — сміються дівчата.— Почало родити?

А мені не смішно. Я не сміюсь, я так собі сиджу. Бачу діда Каленика з піднятою сокирою перед деревом...

— Не з ляку, а з любові все на світі родить, дівчата... Самі ось переконаєтесь.

— Ні, ви таки в нас, Микито Івановичу, їй-право, народний артист!..

II

Оцей сад можна вважати живим літописом нашої артілі. Гляньте на нього. Думаєте, з предка стояли тут квартали шафранів та симиренків, кальвілів та ренетів золотих? Думаєте, завжди шуміли тут оці вітролами з яворів та пірамідальних високих тополь? Признаки не було.

Лежав край села в обіймах дніпровських рукавів голий гористий острів. І вода була поруч, а ніщо на острові не родило, окрім чорних колючок-якірців. З весни бувало ще сяк-так, до червня худоба побродить, а потім, як налетять із степу гарячі суховії, усе повигоряє дотла. Не раз я поглядав на наш острів: гуляє дарма, з року в рік жовтіє пустирищем попід плавнями, ніби шматок Аравійської пустелі.

Та що я тоді міг вдіяти, навіть зі своєю Оришкою в супрязі?

В рік великого перелому, коли ми утворювались, я сказав собі:

— Наступає, Микито, твій час. Відтепер матимеш де розгорнутись і здійснити свої давні задуми. Тепер ти, чоловіче, й гори покотиш.

Я вже й тоді пробував викидати різні коники з природою, пробував дещо схрещувати, використовуючи для цього наші місцеві народні сорти. На той час мою черешню «піонерка» знав ледве чи не весь український Південь. З усіх усюд ішли до мене за саджанцями «піонерки», що мав — роздавав, хотілося, щоб скрізь росло і утверджувалось.

Але ж тіснота, ніде було мені розмахнутись! Садибу мав таку, що якби лягла Оришка впоперек, то вже і в сусідову ногами вперлася б. І розсадник у мене був відповідний до тих можливостей: притиснувся біля хати — долонею накриєш. А люди йдуть — дай, дай... Радніший би, та хіба на всіх настачиш?

Пам'ятаю, спробував якось був ще й травопілля перевірити у себе на вгороді, так Оришка ледве не відлупцювала:

— Хочеш, щоб я твою люцерку в борщ кришила?

В колгоспі настали інші можливості. Запропонував я закласти великий колгоспний сад мічурінського взірця, Карпо Васильович Лисогор, що зараз працює директором Солончанської МТС, був тоді в нас секретарем партійного осередку, він підтримав мене.

— Закладаймо! Але де ж закладати? Польової землі жаль...

— На неудобках!

Ідемо ми втрьох у розвідку на острів: Лисогор, я і Логвин Потапович Мелешко, наш теперішній голова (він у нас головує від самого початку нашої ери).

Ідуть три фундатори, а навкруги молочай жовтіє, будяки стоять, мов черкеси в мохнатих шапках, ящірки та гадюки свистять з-під ніг. Розвелося нечисті, розплодилося, як на Ноєвім ковчезі.

Стали, оглядаємо ковчег. Даються взнаки агресивні східні суховії, вже добираються до нас, перетворюють наш зелений при дідах острів у зализень бурої гиблої пустелі... Пісок з якірцями, бур'яни, ніяких дерев.

— Ростиме сад? — питає мене Карпо Лисогор.

— Мусить,— кажу,— рости.

Зітхнув Мелешко.

Звичайно, я знав, що нелегко буде йому рости. Треба зрошувати, удобрювати, ввести найсуворішу агротехніку, одне слово — доведеться докласти і розуму, й рук...

Мелешко, хмурячись, розминає в пальцях острівну супіщану землю і навіть нюхає навіщось її.

— Вимотає цей сад усі жили з нас... А чи окупиться?

— Будемо сподіватись, що окупиться,— зауважив Лисогор.— Звісно — це не редька, яку сьогодні посадив, а завтра вже маєш із неї копійку зиску. Щоб садом займатись, потрібні люди з далекою вірою, справжні оптимісти.

— Дай,— кажу,— руку, Карпо!.. Досі думав, що я так собі, просто Микита Братусь із Кавунівки, а зараз бачу — ні! З голови до п'ят почуваю себе отим оптимістом. Будемо зрошувати: вода близько, весь острів оповитий живою водою, дніпровськими текучими рукавами. Запряжемо науку, підпряжемо техніку, кохатимем кожне деревце. Муситиме родити!

— Що ж... добре,— сказав Мелешко.— Попробуємо. А коли вже він скаже «добре», то, будьте певні, поставить на ноги живого й мертвого, з ночі товктиметься, як домовик, мобілізує всі ресурси.

— Я думаю, Микито Івановичу,— звертається до мене Лисогор,— що тобі не завадило б з'їздити в місто Козлов до товариша Мічуріна. Ближче познайомишся, порадишся з ним. Заодно візьмеш торбинку острівної землі на аналіз — там, у Мічуріна, мусить бути лабораторія. Проаналізуєш, дізнаєшся точно, чого саме їй не вистачає. Ти як, Логвине Потаповичу?

— Не заперечуємо, командируємо. Тільки хай товарняками їде, щоб дешевше обійшлося. Чуєш, Микито? Товарняками дуй.

— Зверху на вагонах поїду — більше світу побачу!

— Отож... А в Мічуріна саджанців проси. Показовий колгоспний сад, мовляв, закладаємо, а з посадматеріалом сутужно. Що не даватиме — все бери, на острові місця вистачить.

Так і порішили. Взяв я землі на пробу і товарняками та на дахах — до Мічуріна.

Невірно зображують Івана Володимировича оті, що малюють його сердитим, примхливим дідуганом. Муд-

рий, дотепний і веселий був наш учитель! Не думаю, що це він тільки при мені був таким.

Добувся я до Козлова — вже добре похолодало, надворі саме дощ репіжив, а в кабінеті у Івана Володимировича було натоплено жарко. Так і ввалився до нього з дощем, з холодом, вимоклий до рубця.

Мічурін саме щось писав, схилившись за столом. Підвів голову, окинув мене спокійним, проникливим поглядом.

— Звідки?

— З України.

— А, з України, Братусь... Чув, чув.— І жестом пропонує мені місце біля стола, по праву руку від себе.— Розповідай, за чим приїхав.

Говорить мовби й неголосно, а мені здається, що гримить він на весь будинок.

— Порадитись приїхав до вас, Іване Володимировичу. Землі ось захопив...

Показав я йому нашу землю. Терпляче, поважом вивчав її Мічурін.

— Чудова,— каже.— Сміливо закладайте.

А коли вже я на саджанці з'їхав, Іван Володимирович присоромив, що просимо в нього (потім таки здався і відпустив).

— Мені,— каже,— не шкода, але ви ж знаєте, що сорти мої розраховані головним чином для просування на північ. Вас, українців, навряд чи ними здивуєш. Ви там маєте в себе чудові сорти народної селекції.

— Маємо,— кажу,— тільки переводяться.

— А ви не давайте переводитись! — аж розсердився він.

Поки розмовляли, я розігрівся в теплій кімнаті, весь парувати став. Помітивши це, Мічурін одразу підвівся з-за стола.

— Ходімо переодягнешся та просушишся. Ба як розпарувався... Ти ще в мене тут проростати почнеш.

Ніяково мені було завдавати йому клопоту, пробував відмагатися, але де там...

За чаєм Іван Володимирович частував мене своїми зимовими сортами.

Пробую, похвалюю, а він посміхається:

— Не бреши,— каже,— не люблю лестощів. Сам знаю, що у вас там на півдні далеко смачніші є... Є, є, у вас там і мусять бути кращі, ніж оці. Але для пів-

ночі, де раніше люди взагалі яблука не бачили, і це вже неабияке досягнення.

Прощаючись, поклав мені руку на плече, стоїть переді мною — рідний, добрий наставник.

— А ви знаєте, Братусь... вам буде важче, ніж мені.

— Чому, Іване Володимировичу?

— А все тому... У вас на Україні культура садівництва здавна висока, сортимент в основному хороший, не те, що в північних районах. Згодьтеся, що ніяке поліпшувати легше, ніж поліпшувати хороше.

Кому з нас легше, кому важче — сперечатись я не став. Йому не з медом, але й нам— це правда — дорога не килимами була вистелена. Куркулі та їхні пришийхвости і мишей на острів напускали, і кору ночами на деревах підрізували, і оббріхували Микиту на всіх перехрестях. Був у нас в ті роки такий собі шашіль житомирський, клоп грушевий, скільки він мені крові зіпсував... Та цур йому! Потопчуся на ньому десь іншим разом, не тепер, коли про наші великі сади мова.

Не одразу ми посадили весь сад. Спочатку посадили ярус внизу, довкола острова, площею в тридцять гектарів. Через рік, як цей прийнявся, оперезали острів другим, ширшим ярусом в сорок гектарів. А вже на третій рік освоїли решту, всю горішню частину острова. Сто двадцять га!

Так поступово, разом із зміцненням колгоспу, розростався і наш сад, підіймався ярус за ярусом все вище, доки не вибрались ми на саму гору.

А тепер? Що тут у травні робиться, коли сад квітує! Ідеш кілометр, а довкола тебе — в усі кінці чарівне білорожеве царство, ідеш другий, а над тобою все виснуть і виснуть повні запашні суцвіття... А в серпні? На виноградниках пуди кетягів на кожному кущі, в саду — гілля гнеться під плодами, мусимо підпирати. Пригнешся — низом купи червоних шафранів горять між деревами, випростаєшся — б'ють в очі сонячним блиском кальвілі, обліпивши крону до самого верхів'я... У вітряний день ступити ніде — земля вистелена плодами. Візьмеш яблуко в руку, щоб подивитися, і таке воно перед тобою красиве, яскраве, пахуче, таке божественно викінчене, що вже не зважуєшся кинути його знову на землю. Так і тримаєш в руці, не знаходячи йому кращого місця. Між іншим, і на своїх приятелях-

садівниках я це помічав: не стерпить, підійме яблуко з землі, а кинути його потім не зважується, якось ніби незручно. Так і носить з собою по саду.

III

Сад наш на історичному місці. За даними всіх переказів і легенд колись тут, на нашому острові, стояла якийсь час Січ Запорозька, вирувало хоробре веселе козацтво. Дуже вдало обрали наші предки собі місце для табору, вже й тоді вони розумілися на тактиці та стратегії!.. Острів, бачите, витягнутий, ніби фортеця, обернута плечима до непроходимих плавнів, а лицем — на південь, до степу. Кінноту, дику татарву звідси можна було помітити за десятки кілометрів. Мій приятель Роман Романович, викладач історії, запевняє, що саме тут, на нашому острові, писали козаки свою знамениту відповідь турецькому султанові Магомету, який нібито запропонував був їм перейти в турецьке підданство. І що лист писався саме тут — це дуже схоже на правду. Ще й ми, закладаючи сад, виорювали плантажними плугами козацькі пістолі, гармати-салютовки та писарські каламарі. Один точнісінько такий, як на картині у Рєпіна, наче оце з полотна випав.

Приїжджими археологами було знайдено на острові рештки козацьких доменних печей — все то прабабусі сучасних домен нашого Подніпров'я.

А ще пізніше, копаючи льохи для вина, знайшли ми й самого хазяїна Січі — запорожця. Велетень, гігант! Весь, звичайно, зітлів, сердега, не зітліли тільки оселедець на голові та шаблюка при боці. В головах у нього замість подушки — цяцьковане сріблом сідло, а під сідлом — що б, ви думали?.. Пляшка меду-горілки! Стоїть собі, уявіть, повнісінька, не висохла протягом століть, тільки настоялась, загусла, а чиста — мов сльоза.

Ми не здавали її в музей, розпили колективно ту пляшку, пом'янувши добрим словом своїх славних, веселих і хоробрих предків.

Я, Микита Братусь, від них походжу. В глибині серця ношу переконаність, що листа турецькому султанові писано не без прямої участі одного з моїх пращурів. Ви запитаєте, які в мене дані? Свідків, звичайно, не

виставиш, але коли дивлюсь я на тих мальованих запорожців, що стоять собі, з'юрмившись довкола писаря, і від душі регочуть, то почуваю, які близькі ми вдачею, характером і навіть поглядами на султана Магомета.

Мабуть, ви вже помітили, що я теж люблю посміятися всмак і нудних людей не терплю.

Часом Оришка докоряє мені:

— І коли ти, Микито, вже насмієшся, коли ти перебісишся?

А що я можу, коли життя сприймається мною під веселим кутом зору? Такою вже, видно, вдалася уся моя генерація, таким, мабуть, і я залишусь до самої смерті і вмру з посмішкою на вустах, а дівчатам накажу, щоб поховали мене отут, у веселім нашім саду, на веселому козачому острові, на самій його верховині... Та хіба буде смерть? Іноді мені здається, що я — вічний. А мо', й справді я вічний, га?

В усякому разі, сам я ніколи не повішусь, хіба якійсь молодичці на шию.

Завжди казав і кажу:

— Кепсько мати справу з жінками, але з женщинами — прекрасно. Життя без чудес мертве.

Отже, про нашу історію.

Треба ж було, щоб отак збіглося: мені, як і моїм видатним предкам, теж довелося писати листа за море, тільки не подумайте, що султанові — султани тепер перевелися,— писав я ще далі, іншим адресатам: в туманну Англію.

А було це так.

У тридцятих роках ішла наша черешня на експорт, англійцям вона дуже полюбилась,— розпробували панове... Відправляли ми її в бочках, засульфітовану, чин чином. Таку черешню як обвариш взимку, то вона стане мовби щойно з дерева знята. Платили англійці золотом, а ми, як відомо, саме посилено будувались, і їхні фунти були нам дуже до речі. Купують лорди нашу черешню, смакують і, як витончені знавці, хвалять її не нахваляться.

Потім — мабуть, під'юджені нашими черешневими конкурентами — починають вести під мене підкоп.

Ми, мовляв, споживачі, наше замовницьке право, давай натиснемо на Микиту, давай вимагати від нього ще кращої черешні.

І пишуть гуртом реляцію в наш «Червоний запорожець» на моє ім'я.

Приносить мені Мелешко ту реляцію і лає лордів на чім світ стоїть.

— Підожди,— кажу,— Логвине Потаповичу, не метай перед серами бісеру... Що там скоїлось?

— Читай,— кидає Мелешко листа на стіл.— Читай та відповідай. Он як коверзують. Пташиного молока їм забажалося!..

Читаю. Так, мовляв, і так, містер Братусь. Перепробували ми черешні звідусіль, але кращої, ніж з України, ліпшої за ваш сорт «піонерка» ще не зустрічали ніде. Все в ній чудове, все нам підходить, за винятком одного: забарвлення не таке. Занадто вже вона у вас червона! Будьте ласкаві, спробуйте вивести для нас жовту або принаймні біло-рожеву черешню, з такою умовою, одначе, що вона збереже в собі всі смакові якості «піонерки».

Отаке було замовлення від панів лордів.

Відверто кажучи — образили вони мене. Правда, становище моє полегшувалось тим, що в цей час на терені нашого району саме закінчувалось будівництво нового плодоконсервного заводу. Тому, не дуже впадаючи в смуток та вихиливши з Мелешком по келешку, взявся я за перо.

Так, мовляв, і так, шановні джентльмени. Вельми дякую за похвали в адресу моєї «піонерки» і пускаю геть поза вухами ваше додаткове замовлення. Не виводитиме вам Микита ні жовтої, ні білої, ні чорної черешні, бо виводить він те, що йому до вподоби, а подобається йому якраз повнокровна, палаюча червона барва!..

Що ж стосується моєї черешні, яку ви одержували з України до цього часу, то віднині вона йтиме на переробку в наш новий плодоконсервний завод на компоти трудовому радянському людові. Отже, вам я, сери, на даному етапі нічого не можу запропонувати, окрім нашої відомої української дулі.

І — з привітом, власною рукою, все, як годиться в таких ділах.

Мелешко завірив мій підпис печаткою «Червоного запорожця».

IV

Ви не знайомі з моєю Оришкою? Ото вона вирину́ла в кінці алеї, мабуть, несе вже мені обідати. «Моя Оришка» — так, і тільки так, бо іноді можна почути ще інший термін — він мені ріже вухо: «Орищин Микита»!

Правда, може, я сам таки в цьому й винен... Якось, ще на фронті, відбувався в нашій дивізії великий мітинг, і випало мені виступати перед братами як представникові від українського народу. Так от, висловивши певність, що рано чи пізно, а дійдемо-таки до Берліна, сказавши про всім відомі калачі та пишки, я закінчив промову тим, що чує душа, «повернеться, мовляв, ще Микита до своєї Оришки!»

Відти й пішло.

— Хто в медсанбаті біля дерева копається?

— Та то ж той Микита, що в нього жінка Оришка!

Або просто:

— Орищин Микита знову щепить!..

Бо справді, де, було, тільки ми не зупинимось, де тільки не ступну, там уже — за звичкою — й дерево посаджу або зроблю щеплення. Ростуть мої дерева під Воронежем і в Сумах, в Польщі і в самій Німеччині за Одером.

Майже весь час був я при медсанбаті нашої гвардійської дивізії. Як попав до них після першого поранення, так уже й не відпустили звідти, зоставили при собі.

— Нам,— кажуть,— у персоналі побільше веселих людей потрібно: бійці швидше одужують.

Наш сад і на фронті снився мені ледве не щоночі. Кинуся, бувало, спросоння, найближчий із товаришів по землянці сердиться, бубонить:

— Легше своїми чобітьми, Братусь! Що це з тобою?

— Суницю,— кажу,— переступав.

— Яку суницю?

— Снилося, що ніби йду в себе на острові, а передо мною суниця червоніє, розміром з баклажан... Боявся, щоб не наступити.

— Суниці свої переступай, а мене чоботом не товчи!

Шинель на себе — і вже захропів. А я перекинуся горілиць і знов сади бачу: горять вони мені яблуками і в темряві.

Так оце ж моя Оришка пливе... Це, ви знаєте, не Оришка, а ціла проблема. Все в ній мені подобається, якби тільки не була вона така сердита та не ревнувала мене по черзі до всіх молодиць (і навіть дівчат), що працюють у моїй бригаді. І зважте, що це після того, як обом нам уже перевалило за п'ятий десяток!

І чим далі — шаленіє ще дужче, ревнує, ніби молодого.

Вся бригада знає Орищину ахіллесову п'яту, і щоразу, коли Оришка з'являється на горизонті, якась молодичка навмисне до мене горнеться:

— Дайте я хоч посиджу біля вас, дядьку Микито!..

Сяде, та ще й руку покладе Микиті на плече. Їй нічого — встала та й пішла, а мені що потім дома буває? Мусите знати, що Оришка моя набагато вища за мене ростом і взагалі, ніврокуїй, добре вкомплектована: сто п'ять кілограмів. Я хоча теж чоловік при здоров'ї, держава в мені є і чую силу в руках, але супроти Оришки — хлоп'я, горобчик. Здається, взяла б і в пелену заховала.

Користуючись своїми перевагами, Оришка часто вдається до голого адміністрування. Як тільки що помітила, одразу вже ставить питання руба:

— Ану дивись, шелихвосте, на мене. Чого це біля тебе сьогодні Дарина увивалася?

— Та хіба я їй заборону, бабунику? Закортіло молодиці пожартувати.

— А тобі б тільки жартувати та жирувати! Бачила бачила, як ти облизувався! Дома тобі не до жирування, дома тобі нудно!..

І, недовго думаючи, гуп межи плечі, дарма що перед нею визнаний войовничий мічурінець. Оришка не зважає на авторитети.

Я тілом щільний, тугий, мені не болить, але неприємно, що дуже гупає.

— Тихіше,— кажу,— бо сусіди почують.

Оце вам і різниця між жінкою та женщиною. Порівняйте самі!

Коли вже Оришка бачить, що таким методом мене не проймеш, тоді кулак об кулак — і подалася до голови, до товариша Мелешка.

О смола!

Прилипне, пристане, насяде з категоричною вимогою, щоб перевів Мелешко приревновану молодичку кудись

в іншу бригаду. І хоч Логвин Потапович у нас такий, що й бувалого чорта обкрутить кругом пальця, але моєї Оришки і йому не обкрутити. Сам незчується, як пообіцяє:

— Переведу.

Легко дати обіцянку, але ж спробуй її виконати. Стане Мелешко умовляти молодицю, щоб згодилася (ради спокою в Братусевій хаті), а та молодичка його як одбриє, то тільки послухай.

— Це якщо я вдова, так ви й будете мною коверзувати, тикати з бригади в бригаду? Що я — в саду зайва? Урожаї низькі беру? Чи, може, я воду влітку крала, може, вентилі ночами перекручувала, щоб більше вологи моїм кварталам попадало? Чого ж ви мовчите, Микито Івановичу? — вже до мене.— Скажіть їм!

Я, звичайно, стою за правду і даю відповідну довідку, що Дарина води ночами не крала, не можу ж я чужий гріх на неї складати.

— То чого ж ви напосілися? — знову молодичка до Мелешка.— Що вам від мене треба? Нікуди я звідси не перейду, мені й біля Микити Івановича добре!

І що ж... Покружляє біля неї Мелешко та з тим і відчалить. Бо ні Оришка, ні Мелешко не в силі диктувати в даному випадку: коли таки добре працюєш — ніхто на тобі не поїде.

Сьогодні моя Оришка, видно, в гуманному настрої: пливе з кошиком і посміхається. Чи удої збільшились, чи, може, весна на неї впливає?

Я люблю щиру відвертість і не таюсь, що дома Оришка іноді бере наді мною верх, але в саду — ніколи! Це моя резиденція, мої володіння, і тут усе за мене: і таблички на контрольних деревах, і схрещені гібриди в марлевих капшуках, і цитруси в траншеях, і всі мої дияволиці-помічниці. Це так, як у медсанбатівській операційній — хто переступає через її поріг, одразу підпадає під владу старшого, а старший на острові якраз я, Орищин Микита, чи то пак Микита Іванович Братусь!

В найурочистіші для саду дні при повносвітлому, ось як зараз, відкритті весни, чи пізніше, в пору буйного квітування, чи вже в тріумф золотого врожаю — в такі дні напевне можу сказати, що Оришка мене... побоюється. Стає добра, м'яка, хоч у вухо її клади, і в усьому мене слухається. Та й як їй не слухатись,

коли бачить, що переді мною тут усі дерева навитяжку! Залежно від моїх бажань ростуть нижчі або вищі, з плакучою або з пірамідальною кроною — формую їх я. «З Микитою треба бути в саду чемнішою,— мабуть, думає собі Оришка.— Бо він тут як чаклун у своєму царстві: що захоче, те й зробить. Тупне ногою, крикне: «Стань, Оришко, суницею!» — і станеш привселюдно суницею».

— Ти сьогодні, бабунику, в настрої... Мабуть, встигла когось уже вилаяти ради свята, що така весела?

— А таки встигла, Микито...

Бач, як вгадав!.. Ще б пак не вгадати: відомо, що вона кожного, хто зайде до неї на ферму, спочатку як слід вилає, а тоді вже розпитає, чого прийшов, у якій справі, і погомонить з тобою цілком людяно.

Дивно, як тільки з нею там корови уживаються? Мало того: «Ми,— каже,— сердитого сторожа на фермі не тримаємо. Він нам корів нервує». А сама вона їх не нервує! Мабуть, уже наші селекціонери вивели якусь нову породу корів з волячими нервами.

— Сідай, дідунику, їж, поки тепле.

О, далеко не завжди величає мене Оришка дідуником! Якщо вона так звертається до мене, то це означає, що вона зовсім мирно сьогодні настроєна.

— Я ще й не проголодався, бабунику... Недавно мене тут дівчата пирогами пригощали.

— Та бачу, що розшарівся, як півень... Мабуть, уже і в льох забігав до тієї вертихвістки?

Це вона про комірницю.

— Забігав, але не випив і наперстка. Поспішав — за секаторами бігав.

Оришка на мене одним оком свариться, а другим — сміється.

— Так тобі й повірила... Їж.

Біда мені, що я такий шаркий та червонощокий, що енергія з мене джерелом б'є. Багатьом здається, що Братусь завжди під градусом, завжди напідпитку, а воно просто я від природи такий рухливий та повнокровний.

— Хто-хто, а ти, Оришко, мусиш уже знати, від чого я шаркий: перцю стручкуватого багато вживаю, а він розганяє кров... Дівчат моїх там не зустрічала? До вас поїхали, на ферму.

— Бачила: перегній накладають. А ти що — скучив уже за котроюсь?

— Та майже... Це ти з ними і посваритися встигла?

— Ні, їх я зоддалеки, з дому, бачила. З кіношниками вранці посварилася — другий день на фермі товчуться.

— Не тим боком тебе знімають, чи що?

— «Товаришко Братусь, сядьте нам отак та робіть отак...» Жевжики, вони мене вчать, як корів доїти! «Ви,— кажуть,— ремствуєте і виражаєтесь, бо не знаєте, скільки коштує наш фільм... Тисячі з'їв! А ваше молоко? Що це за продукція? Краще ми вам купимо тих кілька літрів молока, тільки кидайте свою Лиску та ще раз пересядьте під оцю рябу, хоч вона вже й видоєна. Ще раз посярпайте її, ніби доїте...» Отакі.

— Не зважай ти на них, Оришко... Видно, що люди темні.

— «Оце ви,— кажу,— так міркуєте? На брехню мене підбиваєте? І щоб на вашу брехню люди дивились?» Вичитала їм, гемонам, як сама хотіла, аж полегшало на душі.

Вірю своєму бабунику, вміє вона вступати в дебати. За наше спільне життя сам переслухав силу її блискучих промов. Одні менш витримані, другі — більш, але всі, як правило, блискучі. Думаєте, завжди була вона така свідома, як зараз? Еге, тоді ви ще не знаєте моєї Оришки!

Ану пригадаймо перший рік колективізації, найбурхливіші його дні... Хіба то не вона, не оця моя Оришка, обнесла тоді поли на Карпові Лисогорові? На кожних малих чи великих зборах хіба не вона верховодила відсталим жіноцьким елементом?

Ніколи не забуду, як проводили ми взимку напружені вирішальні збори по питанню — бути чи не бути? Школа не могла нас вмістити,— розперли б її, тому зібралися на майдані перед колишньою волостю, і промовці, виходячи на круг, виголошують свої промови під відкритим небом.

Оришка не хотіла на круг, вона́ сатаніла в масі жіночого натовпу.

— Порозпускайте нас,— репетувала на весь майдан,— повіддавайте нам наших коней та хомути!

Ні в кого не було такої затички, щоб заткнути їй пельку. Голова їй слово, Оришка йому десятеро.

«Коли моя жінка,— думаю,— то мушу сам їй заткнути». Виходжу на круг, а передо мною весь майдан захряс людьми. Особливо грізно вирує наше жіноцтво. Бачу, поміж нашими жінками й незнайомі пикаті молодиці шастають (пізніше ми їх пороздягали в конторі, і виявилось, що під хутірськими рясними спідницями маскувалася в них нежіноча, куркульська суть: штани були і сокири висіли. А через день у цих «молодиць» вуса пробились).

Починаю говорити — Оришка й мене не впізнає.

— Бийте,— кричить,— він теж такий, він теж за комуну!

Що не почну — то й обірвуть баби, не дають мені слова сказати.

— Та чи ви,— кричу до них,— подуріли, чи не показились? Собаку вішати ведуть та й то дають раз гавкнути, а я вам що?

Чую, притихли, навіть реготнув дехто: не раз мене жарти виручали в житті.

— Кого це ви,— кажу,— слухаєте? Оцю мою відьму? — і вказую просто на свою Оришку.— Люди добрі, хіба ви не знаєте, що це за особа перед вами?

Мовчать.

— Та це ж така особа, товариші, що як у Дніпро плюне, то всі жаби на завтра виздихають!

Було там реготу, за животи брались.

Довго не могла Оришка простити мені промову на крузі. А тепер, як згадаємо, то й сама сміється.

Ні, ми з бабуником, незважаючи на бурхливі подеколи асамблеї, живемо дружно й мирно.

Взяв я Оришку дипломатичним шляхом. Повернувся з царської служби — бравий, молодецький, але убогий, один шовкун у дворі стирчить, ніхто не дає дочку заміж. Цар заплатив мені за вірну службу п'ятаками, новими-новісінькими. Багатій, Микито! Сідаю в сонячний день на призьбі, лічу свої п'ятаки та перелічую. То в гаман їх, то знову з гамана — заклопотаний нібито вкрай, нікого не бачу, не чую. А мене, звісно, одразу побачили, всі ми тоді були в пережитках по вуха, пішло-покотилося по селу: «Рудий Микита зі служби червінців навіз, сама повну пригорщу бачила!»

Через два тижні й оженився. З-поміж усіх вибрав собі чорнобриву Оришку.

Ніхто не скаже, що були ми з нею ледачі та недбай-

ливі — викохали трьох синів, як соколів, і горличку-доньку. Старший з мого кореня, Михайло,— у флоті, штурман далекого плавання. Богдан — середульший,— цей під боком, на сусідньому Червонопрапорному руднику, а найменший — Федь — ще в школу бігає.

Донька Людмила вчиться в столичному педінституті. Це на її честь назвав я колись свою першу черешню «піонеркою», бо остаточно вилущився мій сорт якраз у рік її народження. Тепер Людмила в мене уже повна комсомолка.

— Хочу,— каже,— бути народною вчителькою.

— Будь,— кажу,— доню, то почесно.

Сам незчувся, коли став уже двічі дідом (по Михайлових і по Богданових пуп'янках). Федь мій теж іноді дивується, як це він, будучи ще сам школярем, уже встиг зробитися дядьком,— адже він справді доводиться дядьком отим гірничатам, отому Богдановому виводку. Причому один із Федькових небожів, а саме Богданів Левко, часто дошкуляє дядькові тим, що він, мовляв, старший за дядька на цілий рік і відповідно обігнав його в школі на цілий клас. Ясно, що слухати таке й не мати чим заперечити ранньому дядькові прикро.

Наш «Червоний запорожець» в близьких стосунках з рудником, завжди тримаємо з ним контакт; ми на землі, вони під землею. Влітку наші дівчата-в'язальниці, відпочиваючи під снопами, прикладаються до землі, слухають — чи не чути рудокопів? Моя хрещениця Таня якось запевняла мене, що сама чула, як гриміли під землею хлопці-гірники, проходячи попід ланами нашої пшениці, добуваючи марганцеву руду.

Здавна у нашій Кавунівці так повелося: старі дома, а молодь здебільшого на марганцях. З кожної другої чи третьої хати хтось працює на руднику: дочка, або син, або зять. Деякі там і живуть, у селищі, а решта — дома, в Кавунівці. Щоранку з рудника приходять машини забирати робітників, а увечері знову привозять. Коли ми обговорювали проект реконструкції нашої Кавунівки, Лідія Тарасівна подала думку: з'єднати селище гірників з нашою Кавунівкою широким спільним проспектом, залити його асфальтом, обсадити деревами і пустити по ньому автобус, щоб не гуцали машини по бакаях так, як гуцають зараз. Рудник підтримав

цю ідею, і я певен, що в найближчому часі ми її здійснимо.

Для нового проспекту у мене вже й назви запроектовані: проспект Єднання міста з селом або — ще краще — проспект Миру (це як збори потім вирішать).

З рудником ми живемо в злагоді й дружбі. Спільна у нас десятирічка і клуб спільний, отже, всі свята святкуємо разом.

Мені часто випадає сидіти в президії поруч з Богданом. Його обирають від рудника як кращого вибійника, а мене висувають наші колгоспники. А що обидва ми — батько й син — досить-таки руді, то всю нашу президію називають «золотою». Навіть мої шибайголови-внуки, вмостившись десь на підвіконні зі своїм зеленим дядьком, лящать нам звідти, коли виходимо на сцену:

— Ура, місця займає «золота президія!

І що ти їм на це скажеш?

Так само, як Федь мій не може звикнути до того, що він уже законний дядько, я ще й досі не можу звикнути, що це я вже дід. Внуками я пишаюся, моя шия і мої шевченківські вуса завжди до їхніх послуг (дуже приємно, коли воно, тепленьке та пустотливе, на тобі гніздиться), але натуральним дідом... Ні, не вважаю себе, не визнаю!

— Ось поїду,— кажу,— бабунику, в місто, там мені натягнуть поза вухами шкіру, розгладять оці зморшки, повернуся до тебе молодим.

Вона зауважує на це, що, мовляв, утюгом дешевше обійдеться, вигладить, аж блищатиму.

— Думаєш, Оришко, наука не досягне? Он подивись, стоїть квартал моїх черешень, зовсім уже були постарілися, а я їх позаторік омолодив. Сьогодні я омолоджую черешні, а завтра знайдеться такий, що омолодить мене.

— Микито... А мене?

— І тебе.

Аякже! З Оришкою ми — душа в душу.

V

Якби сад мій умів говорити, то, певне, сказав би:

— Добре взялась біля мене дружна Братусева бри-

гада! Скрізь, на всьому острові, кипить робота. І сам рудий Микита, як досвідчений диригент, знає, кого йому куди поставити, як сили розподілити.

Робота за роботу заходить. Ті гній возять, інші дерева білять та обрізують, а ті вже й димові купи заготовляють на випадок заморозків. Диригуй, Микито! Але диригуй, не стоячи на місці, як ті, що фраками до публіки стоять, ти мусиш скрізь побувати, обгасати за день свій сад від виноградників до сушарки, а від сушарки гайнути до самої водокачки, у протилежний кінець острова — там сьогодні якраз почали ремонт. І так протягом дня: куди не кинь — там і в Микиту влучиш.

Спасибі ногам, що добре носять. Думаєте, чого оце в мене литки такі тверді, мов камінь? Суцільний м'яз під шкірою — наслідок щоденних марафонських забігів по території саду, по оцих острівних висотах.

Секатор завше при мені. Як тільки вибереш вільний момент — так уже й пустив його в діло, уже я з тими, що чепурять та обрізають дерева.

Сонце пригріває. Дівчата мої пороздягалися. Роздягнусь і я. Вперше після зими скидаю свою ватяну фуфайку.

Якщо дівчата, обрізаючи дерева, починають неспокійно поглядати в якийсь один бік і допускати помилки в роботі, то так і знайте: на території саду хтось уже з'явився сторонній, молодий, нежонатий.

Кого ж це вони побачили?

Ну звичайно: зачули птаха в повітрі! Уже ворожить біля моїх траншей молодий та нежонатий Зюзів хрещеник Аполлон Комашка. Звідки він взявся з такими звичаями? Нікого не питаючись — напрямці до цитрусів, думає, що як Аполлон, то йому все дозволено.

Там, де Зюзь кумував, імена кумедні: коли не Реконструкція (дівчинка), так Аполлон (хлопчик). Наполіг, щоб назвали хлопця Аполлоном, так і виріс Аполлоном, тезкою молодого древньогрецького бога. А чим вони схожі між собою... про це поки що утримаюсь. Правда, воював парубок добре, цього не відбереш: іде в розстебнутій шинелі, нагородами до сонця сяє — кавалер ордена Слави. Зараз цей кавалер працює садівником на Орджонікідзевському руднику і приїздив узимку до мене, до некавалера, на двотижневі садівницькі курси. Хлопець нібито метикований, ентузіазму в нього хоч відбавляй — побачимо, що з нього далі буде.

Поздоровкавшись, Комашка не зважується при дівчатах викладати свою справу, бровою відкликає мене вбік. Ніби не второпавши, чого він хоче, я у відповідь теж надавлюю бровою. Отак стоїмо й переморгуємось, а дівчатам цього подай: кажкотять!

— Можна вас, Микито Йвановичу?.. На пару слів.

Ага! Звідси б і починав. Але що за таємничість, чого він мулиться? Буває ж отак: у бою чоловік чорта на обидві лопатки покладе, а перед дівчатами йому якось — пасує.

Йдемо з Аполлоном у мою садову лабораторію. По дорозі кажу йому:

— Товаришок, не мульося. Викладай — з якою місією прибув?

Хлопець оглядає дерева жадібними торопленими очима.

— Прийшов що-небудь у вас украсти.

— Це теж треба вміти. Чи зумієш?

— А то! Під час війни на моїх очах живу людину вкрали, міліціонера...

— Ну, ти обережніше на цю тему.

— Чого там!.. Знаєте, час був суворий, їхали матроси Ростов визволяти — люті, мов демони... На Північному Кавказі діялося, на одній станції. Якийсь міліціонер там із жінками на базарчику несправедливо повівся, а матроси побачили це і — хоп! — його до себе у вагон.

Комашка знову весело регоче.

— Ну, а потім же? Повернули?

— Повернули, та не зовсім. Викинули з вагона те, в чому був. У нас, кажуть, і на нього є безкозирка. Доки на пероні розбирались — поїзд і хвіст показав. Через два тижні міліціонер листа надіслав додому: живу добре, воюю в морській піхоті.

— Складно ти брешеш, товаришок. Подивлюся, чи складно садівникуватимеш... Я ось до тебе навідаюсь.

— Ласкаво прошу, Микито Йвановичу. Прийдіть, проінспектуйте, тільки спасибі скажу.

— Прийду, прийду.

В мене жодне літо не минає, щоб я не обійшов усі наші довколишні сади в радіусі з півста кілометрів. І колгоспні оглядаю, і ті, що при школах та рудниках... А як же ви думали? Нам, садівникам, замикатися в собі

не можна: тому щось порадиш, а в іншого, дивись, і сам почерпнеш.

В лабораторії моїй лежить у кутку більше пуда проклятого металу, сотні осколків, що я їх навитягував із дерев після війни.

— Чого ви їх не здасте в «Утильсировину?» — дивується Комашка.

— Хай лежать, товаришок. Вони завжди нагадують моїй бригаді, що таке війна і що таке мир.

На полицях вподовж стіни виставлені рядком найкращі зимові сорти яблук, що ростуть у нашому саду. Пепін шафранний, ренет Симиренка, мліївська красуня, кальвіль сніговий, пармен зимовий золотий...

— Микито Івановичу, а то що за чудо на верхній полиці?

О, таки помітив Комашка, буде з нього садівник... Та як і не помітити: яблуко-сонце, яблуко, що аж сміється! Біле, велике, овально-конічної форми, а на сонячному боці — щічка, ніжний, як у молодої дівчини, рум'янець... То ж треба створити таку щічку!

— Що це за сорт, Микито Івановичу?

— Нізащо не вгадаєш!

— Та якби ж попробувати на смак...

Гаразд. Дістаю з шухляди таке саме, розрізаю навпіл:

— Бери, пробуй.

Як і личить садівникові, він до рота не спішить, спершу розглядає м'якуш: він щільний, соковитий, іскристий, від нього йде тонкий аромат... Ось тепер, хлопче, дегустуй.

— Микито Івановичу... Винно-солодке... освіжаюче... Та це ж ваше «дніпровське»?

Молодчина, вгадав. Це таки воно, «дніпровське», новий сорт яблука, виведений мною отут, на нашому острові...

Не знаю, яким чудом збереглася під час війни моя гібридна ділянка. Хоча ні, невірно буде сказати — чудом... Наші люди збергли її. Заодно з дідом Яремою — садовим сторожем — дістала і моя Оришка нагаїв від фашистського коменданта, шмагали її прилюдно на тому самому крузі перед волостю, де колись я умовляв наших жінок не розбирати коней з колгоспу... Так ото знов на тому крузі довелося стояти моїй Оришці, тільки вже не проти мене, а за мене: домагався німець-комендант, щоб віддала йому Оришка мої записи по гібридах.

Витерпіла, не зізналася, не віддала. А гібридну ділянку колгоспники навмисне занехаяли — бур'янами, будяками заростала, задичавлена, господаря ждала... Зате ж, коли повернувся я з війни, порадувала мене отаким красунем!..

— Це яблуко якраз для нашого рудника,— каже Аполлон.— Як розкуштують гірники — відбою не буде... Ароматне, соковите, освіжаюче... Саме для нас.

— А я вже й саджанців навиводив з нього, цієї весни буду насаджувати в двох кварталах на місці вимерзлих абрикос.

— Микито Івановичу, ви ж наш учитель... Ми ж для вас... Ви ж для нас...

— Ти не відтіль кажи.

— Саджанців би розжитись.

— Оце відтіль. З цього б і почипав. Але ти ж мене знаєш, товаришок, я чоловік забобонний: доки не посаджу в себе, до того часу нікому не відпускаю.

— Це мені відомо,—зітхає Аполлон.— А може, як виняток?

— Винятків нема.

Тоді він, злодійкувато покосившись на двері, з рішучою вправністю добуває десь із-під своєї славної шинельчини запечатану півлітру й ставить передо мною на стіл.

Смішно мені стає. Це він хоче мене замогоричити, дістати саджанці по так званому блату!

— Діло не піде,— кажу.— Негайно ж забери зі столу свого підкуркульника, заховай та нікому й не показуй: дома з однополчанином розіп'єш. Мене, хлопче, могоричити не треба. Я роздаю без цього, я тільки радію та пишаюся, коли до мене йдуть за посадковим матеріалом. Що сховав — те пропало, що роздав — то все твоє. Чув таку мудрість? І якщо ти матимеш згодом свій власний питомничок, то й тобі раджу: не затискуйся в кулак, не відмовляй, щедрим будь, бо наше діло святе, бо звернеться до тебе тільки той, хто потім плекатиме дерево... Байдужий до тебе не прийде.

Аполлон, зніяковіло заховавши пляшку, ловить мене за руку:

— Так, значить, дасте?

— Якого тобі?

— «Дніпровського»!

— Де ж тебе дінеш... Прислухáйся: як тільки почну висаджувати в себе, так і приходь.

— Одразу примчусь!

— Тільки перед тим забіжиш до нас у контору, дозвіл оформиш... Такий порядок.

Колега мій раптом скисає.

— Неодмінно через контору? Ви знаєте, я сьогодні... вже був у товариша Мелешка і в товариша Зюзя.

— Ну й що?

— Чого-небудь, кажуть, відпустимо, а щодо нового сорту... то рано встав. Не на тій ще, мовляв, стадії, щоб його всім відпускати. Посилаються на те, що собі багато треба для ремонту саду.

Так ось чого ти заїкаєшся, товаришок, ось звідки твоя відчайдушна пляшка! Мав уже розмову, маєш і відмову...

Я догадуюсь, чого вони там крутять. Трапляються ще в нашій садівницькій практиці такі екземпляри з консервативною спадковістю, такі типи, що туго піддаються впливові ментора... Хочуть моє «дніпровське» тільки для себе приберегти, щоб більше з нього вигоди здобути... Е, хлопці, так не годиться. Для людей яблуко я виводив, між люди й піде.

— Післязавтра,— кажу Аполлонові,— будь тут.

— Буду,— виструнчившись, каже він.

Виходимо в сад.

— А ти,— питаю,— коли встаєш? Чи, може, схід сонця на подушці зустрічаєш?

— Підйом у мене разом з півнями.

— Дивись, хлопче, не поморозь свої черешні, заготуй уже зараз димові купи. Бо в пору квітування заморозок найнебезпечніший якраз при сході сонця. Можна сказати, сонце само приморожує.

— Як це?

— А так... Відомо тобі, що заморозок страшний різкою зміною температури. На світанку придавить він, а тут тобі — сонце. Квітка ще вогка, крапля роси висить на ній, і через ту краплю, як через збільшувальне скло, сонце робить променем свій опік. А дим розсікає промінь, отже, давай диму, огорни ним сад на цей час... Думаєш, не побігав Микита, як навіжений, зустрічати сходи сонця на острові? Встанеш удосвіта, вийдеш надвір: мороз сивіє! Запалюєш мерщій смолоскип і щодуху з тим смолоскипом на острів, аж люди тебе

полохаються. Прибіжиш, захекавшись, як марафонець, підпалюєш одну купу, третю, десяту - і вже сад огортається м'якою білою завісою... Тепер у мене молодші бігають, а тобі ще самому треба, товариш ок!

— Бігатиму, Микито Івановичу, духу вистачить... Я ще про одне хотів вас запитати. Про окулірівку. У нас окулірують звичайно вічком на кореневій шийці. А я хочу спробувати окулірувати на метр вище, щоб увесь штамб був диким, морозостійким. Як ви гадаєте?

Дивуюся: так просто, а мені самому на думку не прийшло.

— Як я гадаю? Пробуй, за це ніхто по лобі не вдарить. А ще, чого доброго, й вийде...

Проводжаю Комашку до центральної алеї, з цим парубком треба бути чемним. Бо хоч сьогодні він ще з порожніми руками, а завтра... Не святі ж горшки ліплять, а ліпимо ми, люди землі.

— Микито Івановичу, чого то ваші дівчата надо мною сміються?

— Не пасуй, хлопче: з посміху люди бувають.

Кумедний хлопець, вийде з нього толк!

VI

А з Мелешком, Логвином Потаповичем, я ще розмову матиму. Він мені давній друг, і не раз ми, буває, сядемо з ним у свято та й вип'ємо до сліз, але це нітрохи не заважає нам так іноді диспутувати, що обидва вприємо, аж рясні роси нам на лисинах повиступають. О, я бачу тебе наскрізь, шановний Логвине Потаповичу, і знаю, що ти моєї критики побоюєшся, хоча я ніколи не належав і не належу до якихось критиканів.

Є ще в нас такі млини: чи має що сказати, чи не має, а лізе на трибуну, аби йому хоч трохи поплескали в долоні. Критиків цієї масті я сам не терплю, називаю їх грушевими клопами. В садах водиться шкідничок такий, за прізвиськом грушевий клоп. Страшний він не сам по собі, а страшний тим, що, повзаючи по листку рослини, виділяє дуже багато екскрементів. Всуціль загиджує ними листок, закупорює на ньому всі пори, і рослина, яку обсіли грушеві клопи, зрештою жовкне, чахне, задихається.

Був у нас колись один — куди! — вдесятеро в'їдливіший, ніж товариш Зюзь. Я його інакше й не класифікував, як клопікус столярчукус житомирський. Родом цей тип був із Житомирщини, з Полісся, там від колективізації зринув, а до нас присмоктався. Я тут саме сад починаю закладати, дні й ночі в тривогах, у неспокої, а Столярчук тим часом, ніби крук, надо мною — карк та карк! Як тільки оце в нас які збори, так уже в нього і язик через плече теліпається. О, той клопікус умів туману напустити!

— Шановне товариство, ніби ж то добре? Зоставить нас без штанів Братусь, проковтне червоних усіх запорожців його непродуманий сад!..

І пішов, і пішов. Послухати його, так і справді виходить, що намірився вже Микита проковтнути геть усю свою Кавунівку. Столярчук навіть дописа у райгазету був про мене надряпав: зловмисно, мовляв, підриває Микита Братусь економіку артілі, а секретар партосередку Карпо Лисогор, замість того, щоб викрити шкідливі прожекти, сам Братусеві потурає. Не знаю, хто там сидів у редакції, що не розібрались, а просто бу-бух! — як Пилип з конопель... Оришка моя вже й сухарів тоді була мені насушила, та саме Лисогор з Мелешком нагодилися, сказали Оришці:

— Почекай... Микита ще натворить нам чудес.

Потім, коли сад мій уже піднявся, коли почав добре родити, тоді й Столярчук, повернувши флюгера за вітром, пхається в сад, набивається не куди-небудь, а все на збір черешень.

Неохоче я посилав його в черешневий квартал, невигідно було для артілі: прожерливий вдався, мов гусінь. Сяде оце під деревом, затисне між ногами повне відро черешні і гомонить до вас, гомонить (та все складно, ладно), а тим часом на язик по ягодині — кидь, кидь і так, аж поки все відро викидає. Втреться, встане, і кісточки біля нього не знайдеш (а мені ж кісточки потрібні). І куди воно в ньому вміщалося? Та хоч би сказати чоловік як чоловік, а то миршаве, червиве і отаке зажерливе та в брехнях смердюче, як тхір. Кожного, було, оббреше. Багато він мені крові попсував, але тепер його вже не чути, жалюгідний, безславний знайшов собі кінець. Якось, нажлуктавшись кісточкового самогону, об'ївся чимось і врізав дуба від завороту кишок.

Повзав отак собі по землі чоловічок, галасував, метушився, обкидав багном людей, та зате, як пішов, ніхто тепер і добрим словом його не згадає.

Різна буває в нас критика: один плеще, аби плескати язиком, інший же тільки тоді бере слово, коли йому справді щось наболить.

Логвин Потапович уже добре зучив мою вдачу та мої принципи. Коли наближаються звітно-виборні збори, тоді Мелешко розкривається мені назустріч, як медонос, обіцянками-цяцянками так і сипле: і людей з твоєї бригади на поле не відриватиму, і отрутоматеріали вчасно завезу, і з Аерофлотом про опилювання домовлюсь, і сам особисто в мічурінський гурток ходитиму... Мелешко тоді в мене перший друг науки!

Обіцянки його я приймаю, але на звітних зборах, як на вирішальних, мій голос усе-таки чути. Хочеться освіжити чоловіка, бо кому ж приємно, щоб твій друг, один з найупертіших фундаторів артілі, та на двадцятому році головування раптом вийшов би в тираж!

— Ми,— кажу, виступаючи,— хвалимося, що в нашому колгоспі з дев'ятисот виробничих процесів в семистах уже застосовується механізація. Ми хвалимося, що більшість наших колгоспників мають по кілька цінних кваліфікацій, що молодь наша здобула семирічну освіту і вище. Все це так, все це чудово. Але давайте глянемо, як ми, літні люди, можна сказати фундатори, встигаємо за молоддю? Вона ж прудконога, а ми?

— Покажіть ногу, Микито Івановичу! — гукає в цей час мені хтось із задніх лав. Наша публіка знає, що я не з сором'язливих, можу продемонструвати... Стоячи на сцені, запросто закочую холошу, показую зборам свою натреновану ногу. Литок у мене справді нема — самі мускули, міцні, розвинуті яблуками, як у футболіста. Це тому, що багато бігаю по острову.

Весело стає нашим зборам.

— То ліва, ану ще й праву покажіть!

— Поза всякими жартами кажу: це справа серйозна. Як ми над собою працюємо? Як ми науку та культуру опановуємо? Не секрет, що в декого з нас уся домашня бібліотека починається з літери «К»: корова, кури, кабани... А в гуртках? До четвертої глави дійдемо, потупцюємось та й знову наступного року поверта-

ємось до першої. Клуб ціле літо на замку, на радіовузлі кавуни продаєм... Отакі ми!

Звісно, я лише для складу кажу «ми» — все стосується насамперед товариша Мелешка. І він це добре усвідомлює, будьте певні. Коли розійдусь, то вже перестаю із ним у піжмурки грати, звертаюсь просто до нього:

— Бійся, Логвине Потаповичу, засахаритися у матеріальних достатках. Бійся обрости мохом! Тоді тебе ніщо не врятує, прокотимо на вороних, вийдеш у тираж.

Вам цікаво, чому досі ми його не заголосували? Е, це не так просто. Не можемо ми так собі повестися з Мелешком — заголосувати, та й край. Добрий із нього господар, умілий організатор, колгосп наш славиться на всю республіку.

Коренева система в нашому Мелешкові розвинута добре, а ось що в пережитках, як у реп'яхах, і не завжди вперед дивиться... Адже це теж факт. Думаю часом: звідки це в нього, від чого? Невже, що ходив він колись у міністрах?

Так, так, ви не смійтесь: був наш Мелешко міністром. Давно, правда, ще під час громадянської війни. Тоді, як відомо, утворилася в наших Кавунах червона Кавунівська республіка. Було обрано свого президента Якова Покиньчереду (потім, сердегу, розстріляли білогвардійці), було створено військо, визначено кордони, призначено міністрів, відкомандировано послів у сусідні села. Навіть монету хотіли свою вибити, але нічим було.

Незаможницька наша республіка не зганьбила себе, кілька місяців хоробро відбивалася від біляків і від махновців, трималася, доки не підійшли регулярні червоні частини. Сам я був при артилерії (мали ми в себе аж дві гармати), а Мелешко Логвин Потапович уже тоді був міністром сільського господарства. Отож, думаю, чи не хуторянсько-міністерський портфель досі висить на Мелешкові, заважаючи йому стати в повному розумінні зразковим головою колгоспу?

VII

Хай не подумає хто-небудь із наших міністрів, що Микита взагалі не досить шанобливий до них. Але є в мене свої міркування.

Товариші, чи не пора нам створити Міністерство

садівництва? Ми хочемо всю нашу країну вкрити квітучими садами. Вже зараз площа під садами та ягідниками проти дореволюційної збільшилась по Союзу більше ніж удвічі. В роки п'ятирічок з легкої руки мічурінців садівництво просунулось у віддалені північні райони, на Урал, у Сибір, на Далекий Схід. Всі наші люди мусять мати (і матимуть!) достаток найкращих у світі фруктів.

Та хіба йдеться тільки про фрукти? Сади покращують клімат, збагачують киснем повітря, прикрашають наше життя... Сади облагороджують людські почуття, впливають на самий характер людини. І що ближче до комунізму, то більші, складніші державні завдання постають перед нашими садоводами.

То, може, справді уже назріло? Може, пора вже наших садівників об'єднати, виділити таку важливу й перспективну галузь сільського господарства в окреме міністерство? І хай би новий міністр, не будучи Мелешком, глянув на все по-хазяйському, звернув би насамперед увагу на розсадники, на механізацію садових робіт, на підготовку молодих кадрів... Та багато чого є у нас, садівників, свого, наболілого...

Отак я думав сьогодні, підбиваючи підсумки трудового дня. Роботу закінчено, дівчата пішли, співають уже десь біля мосту. Свіжий весняний вечір спускається над нашим садом. Сходить із степу місяць, над рудником спалахнула червона зірка, вірна ознака того, що наші гірники достроково виконали місячний план видобутку.

Тихо в саду, за квартал чути, як десь біля сушарки вже чхає дід Ярема, наш вартовий.

Прямую до нього.

— Діду Яремо, чого ви тут чхаєте?

— Оце тобі... А де ж мені чхати?

— Дивіться, діду, ми на ніч залишаємо лимонарій відкритим. Частіше поглядайте на прилади: як тільки помітите щось підозріле — одразу рами опустіть.

— Кому ти кажеш, Микито? Може б, ти не вчив мене, вченого? Я вже без тебе подумав, поставив он собі водиці в черепку.

— Ваш черепок, діду...

— Еге, черепок! Думаєш, вода в ньому гірше відчуває приморозок, аніж оті брехунці, що на твоїй лабораторії висять?

— То не брехунці, діду, то — наука. Ви хоч і старий чоловік і маєте за плечима великі життєві курси, але й науку не кривдіть. Вона старіша за всякого найстарішого чоловіка.

Дід знову чхає, аж борода йому трясеться.

— Чи протягло де, чи що... Бач, мусив одягнутися як проти зими: кожушок і штани ватяні.

Борода в діда Яреми рідкісної пишноти: широка, рівна, біла, мов сніг, у сутінках світиться. Не останню роль відіграє вона в тому, що всякий раз, коли в нас бувають які-небудь делегації, дідові Яремі випадає честь підносити їм хліб-сіль на рушнику.

Минулої осені поляки в нас гостювали. Приїхали з міста голубим автобусом, але Мелешко, будучи і хазяїном, і водночас екскурсоводом, нізащо не хотів згодитись, щоб вони господарство «Червоного запорожця» також оглядали з вікон свого автобуса. Рішуче попросив їх пересісти у наш власний відкритий грузовик:

— Так буде видніше, більше побачите.

Дуже чемним стає Мелешко в таких ситуаціях! Сам підсаджував гостей у кузов і так захопився тоді своєю роллю, що ледве не підсадив був і мене, свого бригадира, вкупі з гостями...

Саме тоді, напередодні приїзду поляків, я повернувся із Степового, з науково-дослідної станції, привіз звідти повний портфель коштовностей — насіння різних південних рослин. Чай, лавровий лист, мигдаль, хурма — все там було, в моєму потертому портфелі. Скільки треба, залишив собі для дослідів, а решту насіння полякам роздав, хай і вони мають клопіт. Підношу одній полячці — була там така симпатична молодичка,— а вона бере і сміється:

— Це чай? А цукру теж дасте?

Саджанці наші їм дуже сподобались, усе просять у мене та дзенькують. Наділив їм і саджанців, хай вирощують на радість своїй новій, демократичній Польщі.

Попереджую ще раз діда Ярему:

— Пильнуйте ж. Бо заморозок, він підступний: підкрадеться, і незчуєтесь.

Дід Ярема сердиться:

— По-твоєму, Микито, я такий уже тюхтій?.. По-твоєму, я тут сплю вночі? Мені даром трудодень пишеться?

І поніс, і поніс... Ба який!

— А пригадуєте,— кажу,— діду, як ви на мене ціпом колись замірялися?

— Це за оте рядно?

— За те саме. «Це ти, безбожнику, шиси уже спільне рядно на всю нашу Кавунівку!»

— Навіщо те згадувати, Микито... Я ж тоді почідкований був. А пройшла така поголоска, що в колгоспі, мовляв, усі будемо покотом спати під одним довжелезним рядном. Вам, думаю, молодшим, нічого, а як мені, старому? Хіба я встигну за вами захопити собі тепленьке місце? Доки перелічу ваші ноги, доки дійду на самий край рядна, то це буде, мабуть, аж до рудників, і спати вже буде ніколи... А що ціпом замірявся, так то ж я жартував тоді.

— Добрі собі жарти: якби лигнули були, то й виправився б.

— Що було, те загуло, Микито...

Було, та загуло... Скільки пережито! Яка велика навантага випадає в наші часи на душу людини... І все їй під силу витримати, усе вона спроможна вмістити в собі!

Рушаю додому — Оришка вже, мабуть, виглядає мене біля тину.

Святковим здається вечір, коли добре тобі попрацювалося вдень. Тіло гуде солодкою, здоровою втомою, пальці ще відчувають у собі колодочку садового ножа... Якби мій найлютіший ворог вигадував мені найгіршу долю, то мусив би зробити одне: пустити Микиту по світу неробою, позбавити його найкращої втіхи — мирної улюбленої праці... Щедрий у мене сад, щодня чимось порадує. Робиш те, робиш інше, спостерігаєш, випробовуєш, обдумуєш, і всюди тебе ждуть хай маленькі, але відкриття. В дитинстві здавалося, що наука вже все осягла, вже все їй ясно. А зараз — щодалі ширші відкриваються обрії.

Спускаюся вниз поміж черешневими побіленими кварталами, переходжу місточок, де в серпні Мелешко виставляє шлагбаум, щоб поменше екскурсій ходило в сад, а за місточком уже розкинулась наша Кавунівка.

Біліють стіни проти місяця, електричні ліхтарі горять на стовпах: один біля контори, другий біля комори, а третій осторонь, майже на околиці села, у тому кутку, що раніше по-вуличному звався Матнею (там живе

Мелешко). Закопав собі Мелешко стовпа посеред двору та й сам уже не рад, скаржиться, що нема і вночі спокою через той стовп. Коли хто оце приїде з району і не застане голови в конторі, то сміливо газує просто додому до Логвина Потаповича... Розшукати неважно, ліхтар горить на мелешківському подвір'ї цілу ніч.

На моїй вулиці, у парторга Лідії Тарасівни, теж світиться, вікно відчинено назустріч весняному цілющому повітрю. В кімнаті приймач грає, двоє дівчаток — видно мені з шляху — біля столу над чимось клопочуться, а сама вона, Лідія Тарасівна, стоїть на ганку і... насіння лущить! Ви скажете, а чому вона в цей час газету якусь не читає або над Докучаєвим не сидить, як личило б її становищу. Хто зна, може, воно й гріх, але я особисто вважаю, що не похитнеться наша артіль, якщо навіть парторг постоїть увечері на ганку та вилущить при місяці жменю смаженого насіння. Хай злущить Тарасівна, на здоров'я їй. Хіба таки вже як парторг, то мусить безперервно когось підтягувати, когось накачувати або цілісіньку ніч над конспектами горбитись? Жива людина, може, вона дівування згадала чи, може, про чоловіка їй захотілось на дозвіллі помріяти — він учиться в обласній партшколі. Отож хай помріє, хай подивиться на той місяць уповні, що здавна оспіваний у наших піснях.

VIII

Дома Оришка не в дусі. Знову багато листів прийшло на моє ім'я, та всі їй здаються дівочими почерками писані. Тільки лист від мого давнього приятеля Степана Федоровича Миронця, директора Степової науково-дослідної станції плодівництва, тільки цей лист і уник Орищиної цензури, а в решту конвертів уже вона встигла позаглядати, уже на них і пальці Орищині знати (попідклеювала знову тістом). Не витерпить, процензурує, а потім ще й сердиться, ще ти будеш і винуватий перед нею, незважаючи на те, що таємниця листування у нас оберігається законом.

— Свіженькі,— кажу,— ще й не висохли.

Мовчить моя Оришка, як води в рот набрала.

Пишуть молоді садівники (та й садівниці ж!), ті, що приїздили взимку до мене на кущові садівницькі курси.

Допитливий, упертий народ, люблю я таких. Той хвалиться, чим весну зустрічає, той про щось допитується, чого тоді не второпав, а всі разом, як змовились, саджанців просять — «дніпровське» їм припало до серця.

«Вельмишановний Микито Івановичу!

На нашому руднику уже повна весна. Зробив розбивку саду, купив ножів садових та секаторів, а зараз копаємо ями для весняних насаджень. Буду у вас за посадматеріалом, записуюсь на «дніпровське», нагадую, що ви мені його обіцяли (невже я йому обіцяв?).

З мічурінським привітом!

Павло Плигун»

Цей друг витрясе хоч з кого, цей свого доб'ється.

А ось від моєї улюбленички, від Зіни Снігирьової із Каховського району. Беручке, моторне дівча.

«...Окрім роботи в саду, ще — за дорученням комсомольської організації — веду гурток, поглиблюю людям садівництво і значення його. Іноді буває навіть смішно, що дехто каже не «ч у б у к» (виноградний), а «м у ш т у к»... Робота мені дуже подобається, скрізь хочеться встигнути, мама вже скаржаться, що бачать мене, лише коли сплю. «Нічого,— кажу,— мамо, зате ж перетворимо наші сипучі піски в комуністичний сад!..»

І теж: дайте «дніпровського». Цьому завзятому качанчикові, не вагаючись, відпущу, бо вже знаю: підуть мої саджанці в місто молодості, у вірні руки.

У подруги Зініної, в Любочки Дробот, справи посуваються, видно, гірше. Як зараз бачу Любочку,— накрутивши собі гніздо на голові, іде писана красуня, розкохана, поважна, не йде, а пливе...

«Привіт із глибини таврійських степів! Пише ваша курсантка Любов Дробот, яка вже твердо вирішила жити на периферії, щоб вивести в майбутньому свій новий сорт.

...На мою вимогу — дати в сад людей — у нашого голови одна відповідь: завтра та завтра. І я вже хотіла кинути садівництво, зневірилася зовсім, а потім згадала вас, Микито Івановичу, завжди бадьорого, жартівливого, загартованого труднощами, і зрозуміла, що це в мене просто тимчасове моральне падіння сил, це так звана «опатія» від всіляких невдач по роботі. Треба

переборювати, сказала я собі, адже Микиті Івановичу напочатку теж нелегко давалося, а тепер який сад виплекав і власні сорти має...»

Далі — там знову привіти і люте Орищине тісто. Дуже не по нутру мені оця «опатія», в нашому живому ділі це — як лишай, як грибкове захворювання. Звідки воно? Нема, нема, та й виступить на котромусь із нашої молоді... Чи тобі, дівчино, доводиться щовесни шмагати босоніж до фальцфейнів на заробітки? Чи стоїть над тобою пан Філібер, заставляючи на збиранні черешень цілими днями співати, як заставляв він своїх наймичок, щоб за співами не могли вони в саду ягоду з'їсти? Двадцять років дівчині, здоров'я на трьох, сад насаджує небувалий, а зіткнулася з якимось твердолобим, і вже в неї — о-па-тія!.. Треба відповісти Любочці міцно, з червоним перцем. Інші можуть і зачекати, а їй відпишу негайно.

Степан Федорович повідомляє, що 12 травня відбудеться вчена рада науково-дослідної станції і що стоїть на тій раді моя інформація про наслідки першої зимівлі цитрусів в умовах нашої зони. Сам ще не встиг на радощах опам'ятатись, а Миронець уже на люди тягне. Наче знав він, що я сьогодні траншеї відкрив, сорока йому на хвості, мабуть, віднесла. Доведеться їхати інформуватись шановній раді, недарма ж вона обрала мене своїм членом.

— Починай скучати, Оришко, скоро в Степове поїду.

— Знову засідати?

— Знову, бабунику.

— Щось дуже ти часто зарядив у Степове... Гляди, ще академіком станеш.

І, війнувши рушником, вона ставить вечерю на стіл. Тільки я за ложку, як відчиняються двері і, пригнувшись, заходить до хати сам товариш Мелешко.

— Твоя таки доля не вмирала, Логвине Потаповичу.

— Іду вулицею та й чую, що в куми Оришки чимось смачним із димаря пахне. Дай, думаю, зайду, може, Микити якраз дома немає.

— Ви таке й придумаєте, куме,— несподівано посміхається моя Оришка, розгорівшись, мов сімнадцятка.— Якби оце ваша Степанида почула...

— Хіба,— кажу,— Степанида така деспотка, як ти?

У них там свобода совісті... Сідай, міністре,— припрошую Мелешка до столу.

Він не дуже прошений. Крякнувши, сідає (так само, як розписується,— навскоси, по діагоналі до мене), лікоть ставить на стіл, аж дошка під ним жалібно поскрипує. Не вперше їй отак поскрипувати — не вперше сидить Логвин Потапович за моїм столом.

Зауважую принагідно, що природа-мати не поскупилася, формуючи нашого Мелешка. Це він ще трохи й схуд, відколи парторгом стала в нас Лідія Тарасівна. Раніше ковалям ледве не щотижня доводилося міняти ресори під його тачанкою, а це вже другий рік їздить — нічого. Думаю, що з поміччю Лідії Тарасівни він рано чи пізно таки й за четверту главу перевалить.

Голова у нашого Мелешка, як завжди, старанно виголена (щоб межі лисини були менш помітні), обличчя пашить здоров'ям, у шкіру не потовпиться, і вражає кожного своєю обвітреною тужавістю та богатирським обіддям чорних вусів. Завжди нашому Мелешкові жарко, гімнастерка на ньому з запиленими орденами «Знак пошани» та Вітчизняної війни уже й зараз розстебнута (вважайте, що на все літо), всякий може милуватись закучерявленими головинними грудьми. Глянувши нижче, побачимо солідний головин живіт, що пружинить під гімнастеркою, обтягнутий вузеньким кавказьким ремінцем (просто дивно, як отой тоненький ремінець та витримує такий тиск), а ще нижче... та хай йому грець! — доки обмалюєш цього Мелешка з голови до п'ят, то й вечеря вичахне.

— Оришко, може, наллєш нам хоч по наперстку... Бажано малинівки.

— Де в мене та малинівка! Потроху-потроху та й вилизькав за зиму!..

Знаючи Орищину натуру, я мовчу: жду подальшого розвитку подій.

А вона, побубонівши ще трохи, незадоволено подзенькавши біля буфета, підходить до столу і... наливає. Тієї ж таки малинівки, яку я нібито уже давно вилизькав.

Отут моя Оришка вся! Дивна жінка, ні на кого її не зміняв би! Вона тебе покритикує, вона тобі викаже і сама ж тебе й пошанує.

— Отож будьмо!

— Будьмо!

Очі в Мелешка дрібні, розумні, лукаві, свердлять і свердлять співбесідника весь вечір, і лише коли він регоче або перехиляє чарку, то їх — нема, пірнають кудись у тілесну живу глибину. Я не пригадую, щоб Мелешко коли-небудь посміхався, мабуть, він посміхатись не вміє. Якщо йому гірко — сопе, якщо ж весело — то просто регоче, аж шибки в конторі бряжчать.

— Ото вам і все,— попереджує Оришка, хряпнувши буфетом,— більше не ждіть.

Тепер я знаю, що ждати нічого: на повторний шкалик буднього дня у неї не розраховуй. Та й ми не з тих, що в кінці вечора мають звичай під столом зустрічатись. У нас, я передчуваю, буде з Мелешком серйозна розмова.

— Я оце по рудниках гасав,— каже він,— хотів кріпильного лісу добути для свинарників. Ніхто не дає! Ось тобі й зближення, ось тобі й ліквідація протилежності між містом та селом. Як ми для рудників, так і п'яте, й десяте, а вони хоч би шефство над нами взяли та лісу кубів скільки підкинули.

— Це рудники вже почали ліс для нас одержувати? Не чув... Чи, може, якийсь новий спосіб придумали, щоб лави в шахтах не кріпити?

— Ти не смійся, Микито. Я знаю, як це робиться: блат — великий чоловік.

— Чи такий уже й великий? Може, й був для когось великим, але що далі, то все меншає, уже перетворився в ліліпута. Думаю, що ми його взагалі скоро в землю втопчемо. В наші дні, навпаки, товариш держконтроль стає великим чоловіком.

— Проти цього не заперечую,— покривився Мелешко, зарипівши стільцем.— Але тобі, як членові ревізійної комісії, добре відомо, що в нашій артілі відносно порушень статуту все в порядку. Держконтролеві у нас нічого робити. Не з колгоспу, а в колгосп — оце моє статус-кво. Колгоспом я дужий, колгоспом багатий і тому завжди стою на варті його інтересів. У нас ніхто руки не погріє, це не те, що в «П'ятирічці» — поросят розбазарили, а потім акта склали, нібито поросята поросят поїли.

— Ми їх ось підтягнемо, як посватаємося восени.

— Об'єднання, звичайно, річ добра, я давно казав, що крупне господарство легше зробити рентабельним. І на-

віть, Микито, якщо мені й головою не бути в укрупненому, то я все-таки за укрупнення. Правда, одне мене трохи бентежить... В цьому році за тваринництво нам Зірки світять (Оришка моя від печі аж вухами пряде). Напевне, і вам, кумо Оришко, ну й мені ж, як голові. Не знаю тільки, як буде, коли при об'єднанні оберуть когось іншого. Кому тоді присудять? Чи тому, що був, чи тому, що буде?

— Не турбуйся, Логвине Потаповичу, там правду бачать... Ти мені інше скажи: був у тебе сьогодні Аполлон Комашка, садівник з Орджонікідзевського рудника?

— Це той кавалер? Був.

— Про що ж ви переговори вели?

— Та про що ж: про саджанці, звісно. Дай та дай. За цими дайками якраз і починаються порушення.

— Відмовили, значить...

— Чого там відмовили... Зюзь теж був при розмові, не дасть збрехати. Ми з ним делікатно: продамо, небоже, що самим не гоже... Не думай, що я так йому й бовкнув, ми, брат, теж дипломати!.. І знаєш, чого він захотів? «Дніпровського» їм відпустіть, хо-хо-хо... Розкуштували. Але ми, як відомо, народ темний, нам аби гроші, аби ліс, а не хочеш по дружбі жити — відчалюй... Он старий друг-приятель Карпо Лисогор учора дзвонив, хоче свою МТС озеленити... Карпові не уважити просто гріх, та й то відносно «дніпровського» я ще не дав йому остаточного резюме.

— А по-моєму, і рудникові треба відпустити.

— «Дніпровського»?

— «Дніпровського».

— Ти що, Микито? Такий сорт! У нас в руках!.. Та ні за які гроші!

— Саме такий сорт мусять одержати рудники.

— Слухай, Микито... Я знаю тебе давно: ти завжди по коліна у фантазіях бродиш. До твоїх коників нікому із нас не звикати. Але щодалі мені все важче тебе розуміти, Микито. Чи ти вже перестаєш бути патріотом нашого «Червоного запорожця»? Чи тобі не дорога його слава і пріоритет? Ми з тобою — фундатори, ми за нього який бій витримали з куркульнею та її полигачами! (Оришка моя навмисне гримить рогачами в кочергах). Вийшли нарешті, зміцніли так, що з Посмітним можемо змагатись! І оце тепер ти радиш — повідчи-

няти ворота навстіж, заходь, бери, що на тебе дивиться? Єй же єй, Микито, якби ти не отут виріс, подумав би, що тебе рудничани підіслали!

— Все-таки я не второпав, Логвине Потаповичу: чому ти не хочеш нового сорту гірникам відпустити?

— Е, ти на це не бий, товаришу Братусь! Сам я з нашим героїчним робітничим класом здавна змичку маю... Ти бачив їхні сади? Вони за них тільки беруться... Вони ще не знають, на якій вербі груші ростуть. Ти їм даси рідкісні, найдорожчі саджанці, а вони їх завтра своїми козами поспасують!.. Їду якось торік, а в них біля дерева цап походжає припнутий — теж мені сторожа найшли! А для того цапа байдуже — чи перед ним буржуазний сорт, чи твій новий колгоспний — все об'їсть і спасибі не скаже. Та й взагалі на їхньому місці, знав би я свій марганець і не ліз би в чужу парафію. Це вже нам з тобою на роду написано: ори, мели, їж. Ти скажеш — проспект Єднання, проспект Миру... Проспект проспектом, ми його, звичайно, збудуємо, коли вже передбачено планом реконструкції, але основи — галузі виробництва — у нас зостаються різні, і ти цього не забувай, Микито... Рудники в садах! Де це було видано? Чим ото садами їм розважатися, хай би краще плани перед державою з нашою акуратністю виконували, з графіка не вибивалися б, як віл з борозни, щоб круглий рік на всіх рудниках переможні зірки горіли!..

Мелешко протер кулаком вуса і глянув на мене: ага!

— Слухав я тебе, Логвине Потаповичу, тепер ти мене послухай. Не відтіль ти заходиш, дуже не відтіль. Нам нічого пускати один одному дим у вічі: ми з тобою не за круглим столом сидимо. Коли ти вже не хочеш викласти, чому ви з товаришем Зюзем настроєні проти рудницьких садів, то я сам тобі це викладу. Цапи та кози сюди за хвости притягнуті тобою, Логвине Потаповичу. Сьогодні цап об'їдає дерево, а завтра цапа самого можна з'їсти. Не в цьому проблема. А ось як розведуть рудники у нас під боком свої гірняцькі сади, як зачервоніє біля кожного котеджу Братусеве «дніпровське», то, куди ж, питається, ми будемо тоді збувати свою власну продукцію? Для кого тоді будемо ларки на своїх радіовузлах відкривати? Хто до нас прийде, хто купуватиме? Плодоконсервний завод всього не забере, ми в нього не одні. У Кривий Ріг везти? Але ж далеко,

та й у них теж сади зашумлять, якщо там підхоплять ініціативу наших рудників... Де ж вихід? Чи обсадити рудники садами, щоб гноїти потім свою колгоспну продукцію, чи хай зостаються рудники такими оголеними, як були досі, зате ми відкриємо ще десяток рундуків на марганцях,— вичавимо із знатного вибійника Богдана Братусеняти його знатні заробітки! Кажи, Логвине Потаповичу: так думав?

— Ти мене звинувачуєш, а сам за свого сина Богдана переживаєш, за його довгий карбованець... Так оце в тебе не сімейщина, оце не приятелізм?

— Ні, ти відповідай мені на запитання, товаришу Мелешко! І не забудь, що твій син Порфирій теж на руднику марганець довбе!..

— Та й Порфирій же землі відцурався, під землю його потягло... Ти не спіши, Микито, з висновками, я тобі на твоє запитання ще відповім, а раніше ти мені поясни: хіба тобі не приємно, що на виставці не десь, а біля нашого стенда вавілон стоїть, не про п'ятиріччиних поросят, а про нас добра слава котиться? «Чиє таке яблуко розкішне?» — «Червоного запорожця!» Де ще можна «дніпровське» дістати? Аж ніде! То їхній пріоритет, то їхня колгоспна монополія!..» І тепер оце його, нашу гордість, передати рудникам? Та за яке шефство? Хай уже абрикос — не заперечую. Хай якийсь кущ смородини — мовчу. Але чому ж іще й «дніпровське»? Чому саме «дніпровське»? Чи вони вже такі сіті нашим сортиментом, що нічим іншим і вдовольнитись не можуть?

— Не корч із себе простака, Логвине Потаповичу. Ти добре знаєш, чому саме наш новий сорт так полюбився гірникам. І зовнішньою красою, і смаком, і особливо своїми рідкісними освіжаючими властивостями наш сорт виділяється з-поміж інших і ніби спеціально створений для людей важкої фізичної праці. Ти знаєш, що на світі немає праці важчої за працю шахтаря і рудокопа. Може, я, Микита Братусь, все життя мрію, щоб створити для них щось надзвичайно, цілюще, таке, що було б гірникові достойною винагородою за його богатирські зусилля. Ти питаєш, чи приємно мені, що наші стенди в центрі уваги, що слава про нас котиться... Кому б це не було приємним? Але мені в сто крат приємніше, що гірник, піднявшись нагора із жаркого свого забою, побачить дома на своєму

столі у кришталевій вазі моє червонощоке, моє улюблене, освіжаюче «дніпровське»! Оцього я хочу, оцього досягну. Наскрізь я бачу вас і ваші розрахунки. Нікому саджанця не дамо, самі розводитимем, зате потім лупитимем з вас три шкури! Логвине! Звертаюся до тебе, як до колишнього міністра славної Кавунівської республіки, іменем нашої бурхливої молодості питаю: розгадав я ваші підводні думки чи ні?

— Гм-гм...

— І чого ти пристаєш весь вечір до чоловіка? — втручається Оришка.— Він же таки наш голова, а ти бригадир чином, та й тільки.

— Я бригадир, Оришко, але почуваю, що прав, і тому на моєму боці сила. А він, оцей екс-міністр, хоч і голова, але не прав і сам це почуває, а тому тільки сидить та мукає. Ти б, Оришко, налила ще нам по наперстку...

Вона цього не чує, оглухла на одне око. Уже завелася з Федем... Сидить собі хлопець на лежанці, мирно майструє шпаківню, а їй нібито стружки в діжу летять... З рідною дитиною не помириться, за онучу зіб'ють бучу — просто хоч бери їх та розводь.

— Ти,— кажу,— Логвине Потаповичу, матеріаліст підкований, але діалектик дуже тугий. Зараз наїжачишся, чого це, мовляв, я тобі проповіді читаю. І чи такий уже ти сам, Микито, мудрий та дрюкований? Не заперечую, я теж у бога теляти не з'їв. Часом, буває, думка гризе: мало, Микито, зробив, можна було більше й краще, треба було тільки сміливіше брати бика за роги. Таку широчінь відкриває перед нами наука! Адже можна справді все на світі оцими руками ліпити, перетворити фауну і флору знизу доверху, оновити природу відповідно до бажань і прагнень людини. Тільки ж треба для цього весь час прагнути простору, відкинути страхи та ще вміти розпізнати рутину, якою доброю та рідною вона б не здавалась тобі... Ми кажемо, Потаповичу: молодість світу. Як це розуміти? По-моєму, це — вічна відвага... Маєш почувати себе на землі так, як почувався наш предок господь бог у свої перші дні творення!

IX

Коли б не ліг я — звечора чи опівночі,— а встану однаково рано, така вже виробилась звичка. І хоч небагато сплю, але міцно і часто бачу гарні сни.

Ви не вмієте розгадувати сни? Дивне бачив я сю ніч!..

Ніби збираємось ми з Оришкою до клубу, чи що. Виголився я, вуса накрутив, потім провів долонею по щоці і... люди добрі! Нема на ній уже зморщок! Провів по другій — миттю те ж саме сталося. Сам на себе дивуюся, молодий.

— Ти бачиш, Оришко, що зі мною сталося?

А вона каже:

— Зроби й мені.

Підходжу до неї, проводжу долонею по щоці, потім по другій (злегка), і вже стоїть передо мною Оришка, як замолоду стояла: кругловида, тугощока, чорноброва.

Одягаємось по-святковому, уважно оглядаючи одне одного. Вона шаль накинула на плечі, я перед нею — в чоботях нових і в галошах, вона чіпляє собі Золоту Зірку на груди, а я медаль.

І так виходимо з двору на широку, нібито знайому і незнайому асфальтовану вулицю.

Йдемо, а позаду, чую, якісь голоси вслід сичать:

— О, диви, Братусеня вирядилося, пішло...

— Яке Братусеня? Оте, що голопузе по вулиці бігало та батогом пилюку збивало?

Озираюся — не видно поблизу нікого, а все ж голоси через деякий час знову сичать:

— Хазяїном воно буде! Повернулося з Таврії із заробітків та мерщій чотири чоботи взуло! (Тобто чоботи з галошами).

Обертаюся знову, і знову — нікого. Чи порохом розвіялись, чи бояться мене, що тільки сичать звідкись, а на видному не з'являються...

— Не звертай уваги,— каже Оришка.— Хіба ти їх не знаєш? То ж ті, що для них навіть галоші на людині — дивина. Ті, що мріяли колись: якби став я, мовляв, царем, то сало з салом їв би, а в свіжій соломі спав би.

— А й справді,— кажу Оришці,— голос нібито його... Він, він, той самий, що босий від снігу до снігу ходив, а путом підперізувався!.. Чого йому треба від мене?

— Сказала тобі: не звертай уваги. То не живий чоловік, то вже тінь.

Вийшли за село, йдемо, а шлях перед нами поступово ніби підіймається. І місцевість не гірська — наша, південна рівнина, а шлях якось усе вищає. Незабаром по боках утворилась прозора повітряна глибінь, а шлях став голубим, блискучим, як небо весною.

«Куди ж це ми?» — думаю ідучи. І невдовзі — аж дух мені перехопило! — бачу, що попереду просто над дорогою сонце викотилось, по-ранковому велике, і ми ніби йдемо якраз на нього.

— Оришко, це ми... туди?

— Туди,— відповідає дружина, пильно дивлячись на світило, яке з кожним нашим кроком швидко розростається перед нами. І легко на нього дивитись, і в очі не ріже, хоч дуже ясне.

— Тебе не засліплює, Оришко?

— Ні.

— Хіба ти орлиця? Це тільки орлиці на сонце можуть дивитись.

— А ти хіба орел? — відповідає вона мені, посміхаючись.

І так, розмовляючи з нею, ми дійшли до самого сонця, що стало вже — як гора висока і в усі кінці ясна. Нічого не боячись, вступили ми просто в сонце, в самий його м'якуш, і повітря стало навкруги райським, запашним, сяючим, як у нашім саду в пору цвітіння. Куди не глянь, все довкола сяє, і хоч я знаю, що йду всередині самого сонця, проте мені не пече, а тільки тепло, та дуже світло, та дуже легко йти. Не зупиняючись, пройшли ми наскрізь через сонце і вийшли уже по той бік його.

Там перед нами відкрилась величезна золота рівнина. Такої краси, такого простору я ще ніколи не бачив! Ніби вічне літо там, вічний мир між людьми — впорядковано, чисто, святково навкруги... Вліворуч і вправоруч шляхи блищать асфальтовані, в неозорих золотих степах польові табори біліють, окутані зеленими садками, комбайни пливуть у високих, як очерети, хлібах, ніби самі пливуть — комбайнерів не видно на них.

— Що за чудо,— кажу,— Оришко. Де в них комбайнер сидить?

— Микито, чи ти не тутешній? — здвигує Оришка плечима.— Вони ж радіом управляються.

— А, он воно що!

Ідемо далі — почалися неосяжні зелені пасовиська. Отари хмарами пливуть, тисячі тонкорунних асканійських мериносів.

— Чекай,— гукаю Оришці,— хіба ти не впізнаєш? Це ж наша Таврія!

Може, і овець тут радіо пасе? Ні, чабан таки є, маячить ген-ген в білому костюмі, як дачник. Підходжу ближче і — кого я бачу? Богдан, мій середульший, вибійник з Червонопрапорного!

— Ти,— кажу,— Богдане уже овець пасеш?

— Моя,— каже,— черга.

— Черга! А хто ж марганець довбе?

— Як хто? — дивується син.— Сьогодні там товариш Мелешко Логвин Потапович. По графіку якраз йому випало спускатися в шахту.

— Дивні, але які справедливі порядки!

Потім я розпитую Богдана, де ж він рятується зі своїми білосніжними рамбульє, коли, приміром, налітає чорна буря.

— Яка чорна буря? — перепитує син здивовано.— Ми про таку не чули.

— Ось ти кинь,— кажу,— свої жарти, Богдане. Дивись, як загордився! Чи ти сам їх мало пережив, чорних бур? Коли тисячі тонн розпорошеного ґрунту підіймаються разом з посівами в повітря, геть застилаючи собою сонце; коли сухий буран збиває людину з ніг, заносить піском молоді посадки до самої крони; коли в наших південних містах весь день не вимикають електрику, бо від чорної хуртовини темно тоді стає на вулицях і в установах... Забув, чи що?

— От не пригадую,— виправдується син,— хоч бийте мене, тату, не пригадую.

Що ти йому зробиш! Не станеш же й справді битися з ним, коли він, по-перше, дорослий, а по-друге, на такому посту.

Дивні дива встають навкруги!.. Уже он попереду міст райдугою перекинувся через якусь річку, сади стоять у степах.

— Ти бачиш,— кажу,— Оришко, які сади встали? Ану вгадай, бабунику, що за сорт?

— Та це ж твоє, дідунику, «дніпровське»!..

Далі уже й не пішов. До самого ранку бродив я в

тих садах з тамтешніми дівчатами (дуже схожі на моїх!), доки й не прокинувся.

Хвалюся Оришці:

— Ти знаєш, де ми з тобою побували? Пішли,— кажу,— й пішли по земній дорозі, потім по небесній, дійшли до сонця, пройшли крізь нього і опинилися по той бік... Мабуть, і з землі теж було видно, як ми з тобою спокійно входили в сонце.

— А по той бік воно теж світить? — серйозно запитує Оришка.

— Світить, бабунику, і гріє, така вже його природа — усіма краями світити... Але ж яке там життя, Оришко! Вічне тобі літо, вічний мир і вічно сади плодоносять...

— Тобі все садки,— посміхається Оришка.— І по цей бік сонця, і по той бік...

Знову славний видався ранок... Тільки вийшов на поріг, одразу бачу: тиха, погожа буде днина (тихі дні у нас бувають не часто, непрошені гості — суховії — ще заскакують раз у раз зі степу). Свіже весняне повітря лоскоче мене, бадьорить. Рівні дими з димарів тягнуться рівно вгору, стоять над цілим селом високими струнками стовпами, наче виросла за ніч із нашої Кавунівки висока біла колонада, встала до неба, м'яко підпираючи собою по-весняному легку небесну блакить. Схід червоніє, розжеврюється, голі дерева стоять непорушно, в сережках роси. Шпаки вже прилетіли і, щоб розбуркати мого Федя, навмисне зняли під вікнами радісний лемент. Пора, хлопче, вставай уже, винось нам швидше цяцьковану шпаківню!

Синявка наша вийшла за ніч з берегів, затопила мені частину садка.

— Глянь,— гукаю Оришці в вікно,— коропи в гості прийшли!

Сюди, сюди пливіть, коропи й карасі...

Про всяк випадок треба викопати магонію, а то ще заллє. Це подарунок Степана Федоровича Миронця — вічнозелена дика магонія. Привіз торік із Степового, висадив біля хати.

«Ану,— думаю,— чи витримає зиму у відкритому грунті?»

Витримала, браво зеленіє собі.

Викопую, а Оришка проходить поблизу, питає:

— Це навіщо ти її викопуєш?

— Хіба ти не догадуєшся, бабунику? У наш, у великий сад пересаджу.

— Інші додому несуть, а ти все з дому розносиш...

— Ша,— кажу,— Оришко. Хіба наш колгоспний сад — то не мій дім?

А вона та-та-та: дома не буваєш, дому відцурався, вода грядки затопляє і то я ніби винуватий.

О смола! Сам не знаю, чим мені ця смола до вподоби припала. А воно ж таки так! Припала, як день не побачуся, то вже й скучив.

X

В нашому саду сьогодні людно, шумливо, радісно: саджаємо «дніпровське». Радує мене цей напружений трудовий гомін, дзвінкий дівочий переклик, оцей мигтючий розкішний день!..

Коли зійти на саме тім'я нашого острова, то видно звідти територію, більшу, певне, за кілька бенілюксів, докупи взятих. На північ розкинулись плавні, наші південні подніпровські ліси. Зараз вони ще голі, по груди плавають у сяючому розливі весняних вод. Над плавнями висять у чистому небі дужокрилі орлани, засліплені весняним блиском природи, сяйвом безмежної повені... На південь — біліє наша Кавунівка та селище червонопрапорців, бовваніють діючі рудники поміж горбами давно вибраних загаслих шахт, а ще далі на південь — залягає відкритий степ, пішли за обрій щогли високовольтних ліній, побрели крізь весняне прозоре марево, що вже невтомно, безшумно обтікає їх.

На самій вершині нашого острова, що твердинею звівся на межі плавнів і степу, стоїть легка альтанка, обвита рожами-мальвами, я сам спорудив її і люблю там іноді посидіти, як король у своєму королівстві, бо навкруги все оцими руками створено, бо сад же мій спускається довкола по схилах острова могутніми ярусами до самого низу.

Але зараз Микиті не всидіти у своєму зеніті — сила всякого клопоту в мене: саджаю деревця, приймаю відвідувачів, відпускаю саджанці... Так, відпускаю саджанці, і «дніпровське» своє відпускаю також! Казав же я, що справедливість у нас торжествує неминуче.

Товариш Мелешко і товариш Зюзь обидва тут як тут. Лідія Тарасівна якимось чином уже довела їм, що дозволи на відпуск саджанців зручніше буде оформляти не в конторі, а безпосередньо на острові, в саду, бо тепер, весною, мовляв, людям дорога кожна хвилина.

Мелешко підписує дозволи до коліна, накладає свій міністерський підпис розмашисто, по діагоналі (я вже боюсь, чи не розучився він писати прямо через те, що завжди йому, бідоласі, доводиться підмахувати папери лише по діагоналі?).

— До трясці вас розвелося,— вітає Мелешко моїх молодих клієнтів.— Ти їх навчи, Микито, яким кінцем саджанець треба в землю втикати, а то ще насадять догори ногами... І не забудь Лисогорові відібрати... Сам знаєш — яких...

Дехто з клієнтів пробує ремствувати, вбачаючи в Мелешкових словах прояв тенденційності та приятелізму.

— Завтра будете мене вчити, а зараз витріть молоко на губах,— позиркує спідлоба Мелешко на клієнтів.— Ви знаєте, хто такий Лисогор, що набираєтесь зухвальства відгукуватись про нього як про одного? Для вас він не один, вам ще треба звертатись до нього як до двох (тобто величати на «ви»). Коли деякі організми ще під стіл пішки ходили, Лисогор уже сад вам оцей закладав разом з нами!... І зараз Карпо там, у степу, на передньому краї проти суховіїв стоїть. Перший сорт Лисогорові, чуєш, товаришу Братусь? Не забувай, що Лисогорів сад і наші поля захищатиме!..

Виходять мої саджанці у широкий світ. Уже відпустив Павлові Плигунові, Аполлонові Комашці. Зараз відпускаю Зіні Снігирьовій і ще жду посланців з нашого Червонопрапорного рудника.

— Даю тобі саджанці, Зіно, це тобі буде найкращий посаг...

Дивлюся на неї, на таке кругловиденьке, симпатичне, славне, і мимоволі... й сам посміхаюсь. Недарма кажуть, що сад облагороджує і пом'якшує характер людини. Явно впливають на нас сади! Якби працювала моя Оришка тут, думаю, була б вона ще ласкавішою до мене, ніж є. Ласка підіймається в душі, хлюпає через вінця до кожного. Правда, ми, садівники, теж буваєм люті й нещадні, коли шкідник насідає в маю, посягаючи на все наше краще, на зав'язь, на закладені до-

сліди, на далекосяжні мрії. Праця садівника неспокійна, але почесна і самою своєю суттю мирна. Я сказав би, що вона не просто мирна, вона може бути символом мирної людської діяльності, спрямованої до краси і достатку. Той, хто думає про авантюри та руйнації,— той садів не насаджуватиме. Навіщо вони йому? Ми часто кажемо: голуб миру... А коли б на мене, то поруч із голубком та гілочкою благородного лавра я зобразив би на емблемі маленький саджанець... черешні, яблуньки або дубка. Не зазіхає він ні на кого, росте собі вглиб та вгору, мирний, беззлобний, добрий... Одначе в ньому замкнута могутня сила — здатність розвиватися, рости, і цим він грізний для суховіїв, для чорних бур і для будь-яких ворогів людини.

А ось і мої гірничата защебетали в саду. Доріг сюди вони знають багато, особливо влітку, навчилися обминати Мелешкові шлагбауми. Тільки тоді, влітку, вони бігають замурзані, засмажені, як кримчаки, а зараз ідуть, мов під прапором, у білих сорочках, на грудях червоні краватки. Далеко їх чути — цілим табунцем наближаються, дзвенять... Хто, по-вашому, ото попереду виступає з таким незалежним, геройським виглядом? Та то ж не хто інший, як мій законний внук Левко, Лев Богданович!

Мені таки щастить на зустрічі з видатними людьми: обдароване, незвичайне росте хлоп'я! Зверніть увагу, які в нього очі — великі, блискучі, сливами поблискують на чистому матовому личку... Я вже думаю іноді: в кого воно вдалося таке кмітливе, бистре та безстрашне? Літо завжди літує в мене, навоюється з ним Оришка досхочу. На бабиній картоплі внук помідори щепить, а захоче Оришка за вухо потягти,— не дається. Відбіжить у берег і білкою — на найвищий осокір! Оришка його і в березі знайде, але вдіяти нічого не може: хлоп'я вже так високо, що й глянути страшно. Бігає Оришка, як квочка, кругом: «Левко!» та «Левко!» — а Левкові хоч би що, гойдається на самому верхів'ї та сміється над бабиними труднощами.

— Сидітиму тут,— каже,— доки гібриди не визрівають!

Гадюк ніяких не боїться, в пазуху кладе. І не тільки плавневих, а й степових, найнебезпечніших також. Зауважу, що гадюки Левка мого не кусають не тому, що не хочуть, а тому, що не можуть. Гіпнозом хлоп'я

володіє, не інакше. Торік уже ходила така пропозиція, щоб Левко сеанса в клубі дав, але я не дозволив.

— Приспиш,— кажу,— публіку, а розбудити не зумієш. Як тоді бути?

До моєї науки хлоп'я дуже прихильне. Помічаю це не тільки по тому, що губи у Левка все літо у вишнях та що помідори на бабиній картоплі щепить, а, головне, по тому, що годинами наді мною може вистоювати, коли щось роблю, придивляється, вмислюється, розпитує про всякі секрети рослинного царства.

Сказано ж: юні мічурінці! Все їм цікаве в саду, на все у них оченята широко відкриті. Магонія гукає — дивіться, яка я зелена; птахи кличуть з тополі — мерщій сюди, а маленький садовий трактор і собі встряє — зупиніться біля мене, хлоп'ята, подивуйтеся мною, помацайте, посперечайтесь!

Насторожено вітаючись до Мелешка, піонерія обтікає його з двох боків, уже летять малята просто на мене, весело салютують, шану дідові віддають.

Для одного я «дідусь», для інших «Микита Іванович», а якомусь карапузові — чуєте? — «товариш Братусь»!

Оце вже маю собі товариша: вершок від землі.

Обступили, обліпили мене, аж посвітлішало навкруги,— навперебій вимагають:

— «Дніпровського»! Шафранів! Симиренка!

— Та вгамуйтеся ви, шпаченята...

— Ми не шпаченята! Ми — юні натуралісти!

— Прошу пробачення... Але кого ж мені з вас слухати?

— У нас є староста гуртка!

— Старосто, покажись... А, Лев Богданович Братусь! Дуже приємно...

Ну де вже на такому вдячному ґрунті та не процвітати сімейності? Все їм відпускаю, перед ними я встояти не можу. Легко жити на світі з такою дітворою... Не хлистиків якихось їм наділяю, а найкращих, добре сформованих, відібраних для себе саджанців. Знаю, що не шкодуватиму, бо передаю їх хай у молоденькі, але надійні руки нашого веселого, тямущого та живучого братусівського роду!

— Кіз, дивіться мені, не припинайте під деревом, із кози — нікудишній сторож. І зайців не підпускайте... Ось до мене внадився був один у садок, так я за

ним босий півкілометра по снігу гнався, а тепер, гляньте, уже шапку з нього ношу.

— Ані зайцям, ані козам, ані морозам не віддамо! Виставимо пости, виростимо кожне деревце, побачите, дідусю, який буде сад!

Внук мій Левко топчеться під рукою, явно щось хоче спитати.

— Питай.

— Хотіли ми з вами порадитися, дідусю...

— А чого ж... Порадьмося, від нашої асамблеї нікому не буде зла, ми з вами люди доброї волі.

— Скажіть, щоб вивести новий сорт... скільки треба схрестити квіток?

Замисливщись, дивлюся схвильований на свого нащадка, на його ровесників та ровесниць. Велике, непередаване щастя діждатися від них отакого запитання. Уже їхні думки сягають в найпотаємніше, уже їм треба знати — скільки квіток...

— Беріть не більше... як п'ятóк.

Проводжаю, веду піонерію по своєму весняному саду. Прозоро, світло навкруги, ясно і легко у мене на серці. Дерева стоять блискучі, мускулисті, щасливо притихлі, мовби самі прислухаються до свого росту.

Несуть малята оберемки красенів саджанців... Щаслива їм путь!

1950

Щоб світився вогник

Повість

І

В ясний день з високого берега материка можна бачити на обрії, у відкритому морі, чималий острів. Рівний, повитий синюватою млою, він здалека майже зовсім зливається з поверхнею моря, тане в ньому м'якими контурами берегів. Серед місцевих жителів острів має назву Чаїного.

Під час лютих осінніх штормів на Чаїному знаходять собі пристановище рибалки, а з весни узбережні колгоспи вивозять туди свої пасіки. Ніде, мабуть, на всьому Півдні немає кращих медоносів, як на Чаїному. В травні і в червні весь він цвіте, мов справжній степ. Власне, це і є шмат степу, самою природою відділений колись від материка, подарований морю. Більша, степова, частина острова — кілька тисяч гектарів цілини — була ще в перші роки Радянської влади оголошена державним заповідником. Відтоді на рівнинних, звідусіль охоплених морською синявою просторах Чаїного, в незайманих його травах, що де-не-де змінюються густими заростями очеретів, літо й зиму живе на привіллі силасиленна дикої птиці, ніким не стріляної, не полоханої.

Острів майже безлюдний. Лише в одній із бухт його притулився понад самим берегом невеликий рибальський хутірець з приймальним пунктом та радіостанцією рибзаводу. Осторонь, на крайньому південному виступі Чаїного, височить маяк, видніючись своєю вишкою далеко навкруги.

Біля підніжжя маяка біліє на піщаному пагорку всього одним-однісінький будинок, новий, капітальний. Там живе старший доглядач та нечисленна обслуга маяка.

Хоч маяк і стоїть осторонь великих морських доріг, проте вважається першорозрядним, віддаленим, і маячани немало цим пишаються, як і тим, що капітани рибальського флоту величають їхнє поселення Мисом Доброї Надії.

Старшим доглядачем на маяку працює відставний боцман Омелян Прохорович Лелека, відомий у Приазов'ї герой громадянської війни, іменем якого названо один з найбільших катерів місцевого рибзаводу. Могутній боцманський бас задає тон усьому життю

на маяку. По-флотському підтягнутий, зібраний, з міцно розправленими махорчаного кольору вусами, Омелян Прохорович і з боку підлеглих не терпить найменших відхилень від раз назавжди заведеного порядку. Порядки ж у нього круті, корабельні: протягом ночі — вахта, а на ранок вся оптика мусить бути в чохлах, двір підметений, на камбузі все повинно блищати.

Сувора служба вимагає чіткості, і нема тут винятків ні для кого: ні для самого боцмана, ні для дружини його, Євдокії Пилипівни, на яку покладено обов'язки кока, ні для в'язистих хлопців-мотористів, що хоча глухо й ремствують іноді на боцманський режим, проте життя собі поза маяком уже не уявляють.

Навік присвятивши себе морю, ставлячи морську службу понад усе, боцман і дочку свою Марію, задумливу і дещо сувору на вигляд дівчину, спрямував по морській лінії. Одразу після школи послав її на курси, і через якісь півроку вона повернулася на маяк уже з офіційним призначенням: техніком по апаратурі.

Сонячного вітряного дня прибула Марія на острів. Доставив її сюди не хто інший, як той же білий стосильний батьківський катер «Боцман Лелека», що саме йшов на маяк з вантажем світильного газу.

Зустрічати новоприбулу вийшла вся команда маяка на чолі з боцманом. Омелян Прохорович був у доброму настрої. Відстороняючи інших, підхопив Марію прямо із трапа, і боцманші довелося-таки почекати, доки старий налоскоче дочку своїми махорчаними вусами.

— Годі вже, годі,— з радісними сльозами на очах відстороняла боцманша чоловіка.— Дай і мені глянути на дитину...

«Добра «дитина»,— весело думали хлопці-мотористи, топчучись поблизу і теж чекаючи своєї черги привітатися з дівчиною.— Вигналася, хоч зараз заміж видавай...»

— Могорич з вас, Омеляне Прохоровичу! — гукнув з палуби веселий, трохи босякуватий з вигляду капітан судна Вовик Гопкало.— Коли накажете реалізувати — тепер чи в четвер?

Старий, набиваючи люльку, покосився на палубу:

— Могорич? А за що?

— Як за що? Свято вам зробив!

— Гм-гм... За це, може, й варто...

— Тільки пильнуйте її тепер, щоб часом не викрав який-небудь капітан... Ба яка! Капітани таких крадуть!

І жартун з невимушеною легкістю підморгнув Марії, аж та зашарілася, притулившись щокою до широкого материного плеча.

— Ну, годі теревенити, пора за діло,— махнув люлькою боцман, не залишаючи більше місця для жартів.

Доки хлопці вивантажували на берег балони з ацетиленом, а боцманша поралася на кухні, старий водив дочку по подвір'ю, з гордим виглядом показував їй господарство маяка і ті зміни та вдосконалення, які він встиг зробити за час її відсутності. В господарстві Омелян Прохорович кохався, душу в нього вкладав, і його трохи розчарувало, що на дочку не справили особливого враження ні реконструйований склад для балонів, ні нові рибальські снасті, розвішані на пакіллі, ні здоровенний кабан, що благодушно похрюкував у свинюшнику.

— У вас тут як на хуторі,— засміялася дівчина, анітрохи не бажаючи образити цим батька.— Розбагатіли...

— А як же б ти хотіла? — покосився на неї старий, скривджено настовбурчивши вуса.— Це все треба. В доброго моряка все мусить бути своє, під рукою...

Тим часом Євдокія Пилипівна вже накрила на стіл і, ставши на порозі, гостинно запросила всіх до «кают-компанії».

За обідом боцман частував Вовика запашним, досить-таки хмільним медком домашнього виробу.

— Свій мед, першої взятки,— не втерпів боцман, щоб не похвалитись. І, звертаючись до Марії, додав: — Вже чотири вулики маємо, ціла пасіка... У степ вивіз, на трави...

З усіх, що сиділи за столом, тільки дівчина не пила, але й не п'ючи була як хмільна. Все їй тут так подобалось, так приємно бентежило душу... Чайки в'ються попід самими вікнами, дух моря чути навіть у хаті... Знайома рушниця дрімає в кутку, просолений штормами батьків кобеняк стовбурчиться на вішалці, наче й зараз ще повний вітру, а біля дверей висить на цвяшку формений Вовиків кашкет із гербом... Так мило, по-домашньому висить, ніби й щодня він тут висітиме. І це також дуже подобається Марії.

Вовик почуває себе за столом як дома. Сидить вільно, невимушено, встигаючи з кожним перекинутися словом, до кожного обернутись своїм худорлявим, зовсім ще юним, з багатою мімікою обличчям. Прихвалює медок, закушує в'яленою скумбрією, забавляє всю компанію своїми морськими пригодами.

— Вирішили ми якось з хлопцями прогулятись, на Жовту косу сходити,— вправно орудуючи виделкою та ножем, розповідає Вовик.— Там, кажуть, дрохви видимо-невидимо!.. Настроїли свою каравелу, все вже на мазі, аж тут, де не візьмись, налітає сам контр-адмірал! — вдоволено засміявся Вовик, жартома величаючи «контр-адміралом» свого батька — директора рибзаводу товариша Гопкала.— Ох, було ж нам, ох, було!.. Мене ледве в пожежники не розжалував.

— І слід би,— похмуро буркнув боцман.— Мислимо хіба он куди гнати судно по пустому ділу... Ще на мілину десь посадив би.

— Ви не мисливець, Омеляне Прохоровичу, душу мисливця вам не зрозуміти,— безтурботно всміхнувся Вовик, шукаючи поглядом підтримки в Марії.

— На тебе й наш директор заповідника великий зуб має,— подав голос з другого кінця столу моторист Дьома.— «Браконьєр,— каже,— ваш Гопкалевич».

— Браконьєр? — відсунувши тарілку, Вовик недбало відкинувся на спинку стільця.— А що це, по-вашому, браконьєр, коли по-філософському до справи підійти? В нас дрохв та лебедів заборонено бити, а на тому березі турки їх б'ють, аж дим іде!

— Ну ми ж з тобою не турки,— осудливо заперечив боцман.— Якщо там б'ють, то хай хоч на наших берегах птиця пристановище знайде.

— І що ж вийде? — стояв на своєму Вовик.— Хай, значить, у нас гніздиться, хай все літо в нас пасеться, а на осінь якийсь башибузук пух із неї скубтиме? Ні, я про це ще в газету напишу!

— Ти вивернешся,— сказала боцманша не то в похвалу, не то в осуд.— Сухим із води вийдеш...

— А що ж,— засміявся, підводячись, Вовик.— Життя капловухих не любить!

— Але й занадто нахрапистих теж,— буркнув на це йому Дьома.

— Ваш випад, сеньйор, я пускаю мимо вух,— недбало кинув Вовик і звернувсь до Марії: — Тобі тут,

Марійко, здається, не дуже весело буде... Скажи, ти на маяк — надовго?

Дівчина злегка зашарілася.

— Гадаю, що надовго.

— На рік? На два?

— Може, й на три... Може, й на все життя.

— О, це ти розмахнулась... На все життя до маяка себе прикувати... А з інститутом як же?

— Ти ж сам ось не попав в інститут та й живий?

— До мене тобі не рівнятись: я в школі з двійок не вилазив, а ти — медалістка! Мені б твоя медаль, Маріє, чхав би я сьогодні на грішну землю з тридцятого поверху МГУ!

— Не всім же і в МГУ ломитись,— прибираючи зі столу, сердито вимовила Євдокія Пилипівна,— треба ж комусь і батьків підміняти... А то усі порозлітались в інститути, а хто ж тоді буде хліб сіяти, та неводи тягти, та маяки ночами світити для таких, як ти?

— Йому це байдуже,— насупившись, пробасив боцман.

— Чому байдуже? Це ви даремно! — жваво обкрутнувся на місці капітан.— Сам я теж, як бачите, рідної стихії не цураюсь... Віриш, Марійко, просто жити без моря не можу: хтось, видно, був-таки у моїм роду контрабандистом і мені свою любов до стихії передав... Козакую, як бачиш, на голубих дорогах, капітанствую, так і в анкетах пишусь: капітан синього моря!..

Вийшли гуртом на подвір'я. Шуміло море, вираючи на сонці, ваблячи зір заспокійливим синім простором... Легко, невтомно купалися в повітрі чайки, звивався на виднокрузі ледь помітний димок якогось вантажного судна.

— Ну, браконьєре,— звернувся до Вовика боцман,— веди показуй, як там у тебе.

Вовик наперед знав, що цього не минути. При кожнім його візиті на маяк боцман вважав своїм неодмінним обов'язком оглянути катер. У супроводі капітана неквапом обнишпорить посудину зверху донизу, до всього доскіпуючись, ретельно перевіряючи, чи в доброму порядку та чи в належній чистоті тримається судно, що носить на своєму борту його, боцманове, ім'я. Все повторилось і цього разу. Мов той грізний Нептун, боцман Лелека обійшов увесь катер, позаглядав у всі закутки, кидаючи на ходу суворі зауваження, і юному

капітанові нічого не залишалося, як тільки браво прикладати руку до козирка і, по-змовницькому пересміхаючись через боцманове плече з своєю командою, раз у раз запевняти старого:

— Буде враховано. Буде зроблено. Есть!

— Ти мені менше єськай, а більше службу свою пильнуй,— сказав наприкінці боцман.— Не сподобалась мені твоя сьогоднішня філософія, особливо те, що ти про Жовту косу пасталакав: вилазку за дрохвами... на такому катері!

— Та не вдалося ж!

— Ох, шануйся, капітане! Моряк ти путящий, по морю ходиш упевнено, але мушу тебе зі всією серйозністю застерегти: не звихнись! Споганити судно мого імені, перетворити його на якусь браконьєрську посудину я не дозволю нікому, зрозумів?

— Що ви, Омеляне Прохоровичу! Ми й самі зацікавлені, щоб марку нашу тримати...

— Марку, марку,— невдоволено перебив капітана боцман.— Ти все своє життя тримай на висоті, а не саму лише марку. Я в твої літа, хлопче, вже повною душею народові служив... Не про пустощі та розваги думав, а інтервентів трощив, аж пір'я з них летіло!..

— Ну, з вами нам не рівнятись,— всміхнувся Вовик трохи іронічно.— Ви ж у нас герой!

Старий, не помітивши іронії, вдоволено засопів: таке визнання, видно, було йому до душі.

Коли процедура оглядин нарешті закінчилась, боцман зійшов на берег, і капітан дав прощальний гудок.

— Бувай, Марійко! — гукнув він дівчині, що стояла на березі.— Світи ж мені тут вечорами... Світитимеш?

— Світитиму,— відповіла дівчина зніяковіло, і густі рум'янці плямами виступили їй на щоках.

Пішов «Боцман Лелека». Ліг курсом на північ, на далекий берег материка. Дедалі дрібнішою ставала на капітанському містку струнка юнацька постать у кашкеті й кітелі.

Марія все стояла на причалі, мовчки проводжаючи катер очима. Потім, мовби схаменувшись, оглянулась і помітила, що біля неї нема вже нікого. Мати клопоталась біля будинку, перемиваючи посуд, батько з хлопцями перетягував балони на склад.

Дівчина зітхнула. Одна стоїть між двома блакитними стихіями — між небом і морем...

«Світи!..» Тільки їй оце й зостається, що світити...

Як тут тихо, пустельно після гомінкого міста. Чаїними лапками помережано чистий сліпучий пісок, незграбна тінь маяка непорушно лежить на пагорку... Поправляючи розтріпане вітром волосся, дівчина перевела погляд на маяк і застигла в непорушності, наче помітила його вперше. Вразила її гігантська споруда маяка. Міцно врісши підпорами в пагорок, він височів просто над нею, суворий, загадково мовчазний, обернутий лицем до відкритого моря.

II

Наступного дня, перш ніж допустити дочку до виконання її обов'язків, боцман не без старечого лукавства взявся в присутності обслуги старанно екзаменувати свою підлеглу, задаючи їй всякі досить каверзні загадки. Старий любив час від часу вступати в такий герць з молоддю, де на його боці була сила начальницького становища і мудрий життєвий досвід, а на боці опонента лише юний запал та свіжі, щойно почерпнуті з книжок знання.

Марія також не уникала цього випробування.

Сам старий сидів на ганку, широко розставивши ноги, а вона стояла перед ним, намагаючись приховати за зовнішньою веселістю своє майже школярське хвилювання. Вже з півгодини боцман, явно тішачись своїми перевагами, уперто ганяв дівчину по бар'єрах морської сигналізації, по хащах добре відомих йому морських звичаїв та правил. На самий кінець приберіг своє улюблене запитання:

— Ось ти, Маріє, пройшла курс, приймаєш службу... Технік маяка — це, я тобі скажу, посада... А чи добре ж ти вникла в саму суть маяка, чи відомо тобі, яка єсть для всіх нас перша, щонайголовніша заповідь?

Запитання, видно, трохи спантеличило дівчину.

— Ну яка ж... Щоб апаратура була в порядку... Щоб працювала безвідмовно...

— Еге-ге! — вигукнув боцман, обвівши всіх присутніх веселим переможним поглядом.— Апаратура, номенклатура... Це, дочко, не те, що мете...

І вже з серйозним, навіть дещо урочистим виразом на обличчі повагом вказав рукою вгору, на маяк:

— Щоб вогник отам всю ніч світився... Оце золоте наше правило. Для нього живемо.

— Так я ж це й хотіла сказати! — аж просяяла Марія.— Саме, щоб вогник...

— Хотіла, та не зуміла,— перебив дівчину боцман.— Починаєш від апаратури танцювати, а треба починати завжди від нього, від нашого вогника... Зійшло сонце — виключай, сіло сонце — світи... Чим хочеш, як хочеш, а світи! Бо гріш ціна буде всій нашій метушні, коли він уночі отам погасне... Так-то.

Боцман повагом став розправляти вуса, знову веселіючи на виду. Помітно було, що, незважаючи на окремі Маріїні промахи, в цілому він залишився вдоволений наслідками перевірки.

— Бачу, недаром ти хліб їла на курсах,— звернувся він до Марії після паузи.— Практики малувато, практика буде, а теорії нахапалися стільки, що, може, навіть аж забагато як для одного та при тім ще дівочого лоба... Зайвий вантаж теж ні до чого, тільки осадку дає...

— Вчення за спиною не носити,— вступилась за дочку Євдокія Пилипівна, чистячи поблизу свіжу рибу і прислухаючись до розмови.

— Ти, стара, своє там роби,— кинув боцман і після коротких роздумів тут же оголосив мотористам, що з завтрашнього дня Марія Омелянівна (так він вперше назвав дочку) провадитиме з обслугою маяка регулярні заняття, на яких мусять бути всі, крім вахтового.

— І тобі, стара,— гукнув він дружині,— на час занять наказую закривати камбуз.

— Про які це ви заняття? — з'явившись на порозі і солодко потягаючись, поцікавився Паша-моторист. Після нічної вахти він тільки-но прокинувся. Новий техмінімум чи на предмет чого?

— На предмет того, щоб ви менше боки пролежували та не позіхали цілими днями,— відрізав йому боцман.— По дві норми спите, позапухали, як ведмеді, а спитай вас, то чи глибоко знаєте ви механіку маяка, саму його силу? Техмінімум! Не техмінімум, а техмаксимум! Всі чули? І щоб свідомо вникали, вам же потім все це в полегкість піде... На що вже я ось старий, а й то інтерес бере... Ви ж тільки подумайте собі: отакий маленький вогник, свічечка якась, а видніється на стонадцять миль! Звідки в ньому сила така?

Паша насмішкувато ззирнувся з хлопцями, що неподалік розвішували на пакіллі ще мокрий невід.

— Оптика, Омеляне Прохоровичу!

— Оптика!.. А ти вникни в ту оптику, докопайся до самого дна, тоді краще й берегтимеш її. Не здивуєшся вже, навіщо це боцман вимагає, щоб всю оптику,— навіть у ясний день,— та брали в чохли!..

— Інструкція, Омеляне Прохоровичу!

— Сам ти інструкція!

— Якщо не хочуть, то я не нав'язуюсь,— з образою в голосі звернулась Марія до батька.— Я тут не лекторка...

— А твої оті конспекти? — стурбовано втрутилася мати.— Півчемодана самих тільки конспектів привезла! Хіба ж такому добру пилюкою припадати?

— Конспекти я для себе везла.

— Науки нема тільки для себе,— вигукнув у запалі старий.— З тобою на курсах морочились, тепер сама поморочся, будь ласка, з іншими. Хвалилася ж, що назубок знаєш маяки всіх систем, які тільки є на світі...

— Це цікаво,— загомоніли хлопці.— Почути про маяки різних морів та океанів...

— Та ще з уст такої лекторки!

— Вірно, візьми просвіти нас, Марусино... чи то пак Маріє Омелянівно!..

— Тільки в мене без жартів,— попередила дівчина присутніх.— Бо так, аби лиш, я не стану.

Незабаром про все це в червоному кутку уже висів на дошці наказ. Мав таку слабкість боцман: не вдовольняючись усними настановами, любив принагідно пускати в світ ще й писані накази по маяку, над крутим стилем яких мотористи потішалися потім цілими днями.

— Потрапила і ти, Маріє, в літопис,— жартували хлопці.— Не втерпів-таки, увічнив тебе старий...

З новими своїми обов'язками Марія освоїлася швидко. Апаратура була їй добре знайома, трималася в належному стані і особливого клопоту дівчині не завдавала. Непогано почувала себе Марія і в ролі керівника затіяного батьком «техмаксимуму». Щодня після сніданку Омелян Прохорович збирав свою команду в червоному кутку, і дівчина годину чи дві ревно ділилася з товаришами тим, що сама здобула на курсах. Іноді батько, правда, мало-помалу відтирав її і брався втлу-

мачувати хлопцям своє, торкаючись при цьому не лише правил морської сигналізації, а й складностей міжнародної політики, неминуче з'їжджаючи з неї на греків-окупантів, від яких він у 19-му році героїчно боронив узбережжя материка і навіть оцей маяк.

Вдень, коли не було якоїсь нагальної роботи на маяку, боцман вирушав з хлопцями в глибину острова косити очерет, заготовляти для маяка паливо на зиму.

Туди вирушають разом, а на маяк повертаються поодинці. Першим суне зі степу боцман, втомлений, з опущеними плечима, мов той полководець без війська. Дружина зустрічає його жартівливим докором:

— Де ж ти, боцмане, команду свою розгубив?

— Той у нору, а той угору... Не бійся, вечеряти посходяться всі.

Марія добре знає, як треба розуміти оте батькове «в нору та вгору». В нору — це Грицько, старший з мотористів, який недавно одружився у рибальському селищі і зараз, звісно, завернув туди, до молодої дружини та тещі. Вгору — це Дьома Коронай, що відчайдушно захоплюється спортом, мріє взяти участь у майбутніх Олімпійських іграх і в цей час, мабуть, саме робить «сонце» на турніку біля клубу під захоплені вигуки рибальської малечі. А якби хто запитав боцмана про третього з мотористів, Пашу, то його координати на цей момент старий, безнадійно махнувши рукою, визначив би так:

— Пішов... Пропав... За метеликами в заповіднику ганяється...

І для Марії це також було б зрозуміло без зайвих пояснень: ганяється, звичайно, не сам, а в парі з молодою лаборанткою.

Так минали дні.

Легко освоївшись із своїми обов'язками, Марія, однак, досі не могла подолати в собі відчуття, що їй усе ще чогось бракує на острові. Міста, міських вражень та міського товариства? Але ж вона сама прагнула на маяк, готувалась саме до такого життя, що було для неї повите романтикою з дитинства! То яких же її сподівань не справдив Чаїний, чому відчуття якоїсь неповноти і навіть тісноти час від часу обіймало її серед цих світлих, залитих сонцем просторів?

Пригадувався дівчині один випадок. Невдовзі після війни привезли в заповідник оленя й оленицю на аклі-

матизацію. Деякий час тримали їх у загорожі, вели якісь там спостереження, а потім відкрили ворота й пустили обох на волю, в природні умови. Зірвавшись з місця, олені одним духом облетіли по кругу весь острів, обігнули його понад самим морем і, промчавши так близько двадцяти кілометрів, захекані, тремтячі, повернулися незабаром в ту саму загорожу на старе місце. Постояли кілька хвилин, передихнули й знову майнули в степ, цього разу вже назавжди.

«Цікаво, що вони почували, опинившись на волі? — думала тепер часом Марія про тих дивних оленя з оленицею.— Яким видався їм оцей наш Чаїний, вкритий степовими травами, найкращими пасовиськами, але звідусіль оточений неосяжним, сліпучим, непереходимим морем?»

Після міста все життя на острові тече якимсь уповільненим темпом, перекочується рівними, невисокими хвилями. Кожен робить своє діло розважливо, неквапом, наче попереду в нього — вічність. І так усі: чи то маячани біля маяка, чи колгоспний пасічник, що оглядає в степу свої вулики, чи рибалки, що вибирають бригадою невід... Марія також годинами може тепер сидіти з книжкою на березі, читаючи Джека Лондона або просто задивившись у синю морську далечінь. Все ніби жде когось з моря, з чистих його просторів. В'ється в повітрі білосніжне птаство, скидаються поблизу блискучі дельфіни. Ледь помітний бовваніє далеко в морі дрібний рибальський флот...

Лише зрідка море винагороджує дівчину бентежною, ні з чим не зрівнянною радістю: це коли, прямуючи на Керч або повертаючись звідти на рибзавод, проходить неподалік «Боцман Лелека».

Марія одразу впізнає на палубі Вовика. Він стоїть на борту з мегафоном в руці і щось весело гукає на маяк. Що він гукає? Як не напружує Марія слух, але розібрати нічого не може, вітер доносить лише невиразне:

— Я-а-а...

— Що то він гукає, той «летючий голландець»? — запитує мати з порога.

— Не розберу, мамо,— відгукується з берега дівчина, не в силі зізнатись навіть матері у своїх потаємних здогадках: може, то він гукає «Марія-а-а»? Чи, може, пустуючи, і гукав лише саме оте розкотисте «я-а-а...»?

Їй хочеться, щоб катер не проходив так швидко

мимо, щоб хоч на хвилину завернув на маяк. Але чого? Сюди він прибуде не скоро, тоді лиш, коли кінчаться запаси ацетилену. Доставить повні балони і забере порожні...

— ...Я-а-а... я-а-а...— чути все далі. Звуки стеляться низом, по воді, вихлюпуються на берег разом з хвилею, наче то озивається до Марії саме море. Невиразний смуток проймає дівоче серце. Знову — котрий уже раз! — вона перелічує в умі, скільки ще повних балонів зосталось на складі. Ще багато. Повільно, дуже повільно в ці короткі літні ночі вигоряє на маяку світильний газ!

III

Вовик-капітан мовби розгадав потаємні дівочі думи: прибув на маяк позачерговим рейсом, раніше ніж Марія сподівалася.

Була неділя, вихідний день, дівчина стояла на березі боса, ситцеве платтячко легко розвівалось на ній, і все, мов чарівний сон, перед нею збувалося наяву. Сяяло небо, розцвітало море, і білий красень «Боцман Лелека», розтинаючи морську гладінь, повним ходом наближався до маяка.

На палубі було повно пасажирів, біліли костюми, лунала музика, наче то наближалося з моря чиєсь щасливе весілля. Марія одразу догадалася: рибзаводці виїхали на прогулянку. Як це було до речі! Догадувалась дівчина і про інше, про те, що, мабуть, саме Вовик-капітан запропонував їм висадитись тут, на маяку, а не де-небудь в іншому місці... Чаїний був для жителів берега улюбленим місцем літніх пікніків, здавна приваблював їх своїми чистими чудесними пляжами та запашним степовим повітрям... Але раніше, в таких випадках приставали десь у рибальському селищі чи й просто в степу, а зараз ідуть прямісінько на маяк, до гостинного Маріїного дому. Це ж просто чудово!.. Дівчина ледве стримувала свою радість.

«Боцман Лелека» виростав на очах. Вже добре видно Марії на містку стрункого капітана в кашкеті, його привітне, з виразом відваги обличчя... От він щось каже стерновому, от уже сміється до Марії, і дівоча рука сама якось підіймається для привіту, радісно махає йому в повітрі книжкою...

— Чекай-но... Кому ти махаєш?

Дівчина, схаменувшись, озирається. На горбку біля маяка стоїть батько. Вигляд у нього зовсім не гостинний: рушниця на плечі, сам насупився, вуса стирчать сердито. Що він задумав?

— Омеляну Прохоровичу — салют! — гукає з катера огрядний в білому кітелі мужчина, весело потрясаючи над головою пляшкою шампанського.— Приймай, гульнемо до неба!

То Вовиків батько, директор рибзаводу товариш Гопкало. І товариш Гопкало, і більшість присутніх на палубі пасажирів боцманові добре знайомі. Он посміхається директорша — висока показна дама в темних від сонця окулярах, за нею товпляться начальники цехів з дружинами та родичами...

Катер збавляє хід, розвертається, хтось уже гукає: «Швартуй»!

Боцман спускається до причалу.

— Швартуватись забороняю,— беручи рушницю на руку, попереджує він суворо, як вартовий.

— Голосніше! Що ви сказали, Омеляне Прохоровичу?

— Те, що чули. Зона! Швартуватись не дам.

Компанія спочатку приймає це за жарт.

— Оце вам і Мис Доброї Надії!

— Тут нас ще холостими обстріляють!

— Змилуйтесь, Прохоровичу! Ми до вас на медок та на юшку, а ви...

Товариш Гопкало вже трясе в повітрі величезним кільцем ковбаси, мовби спокушаючи ним боцмана.

— Чуєш, Прохоровичу, як пахне? Домашня! Об'їденція! Облизенція!

Боцман стоїть, як скеля, не усміхаючись, не приймаючи жартів.

— Зона — і все,— похмуро одвертається він убік.— Острів великий, шукайте собі місця деінде.

— Але ж у вас тут найкраще...

— Вам сказано: зона!

Змагатися далі з боцманом було безнадійно, така вже натура: ще справді пальбу ради свята відкриє...

Катер дав задній хід.

Марія не знала, де себе подіти. Сором палив її. Як можна бути таким! Навіть тут не відступитись від правил, своїх заводських не пустити на берег!

Стояла знічена, втупивши налиті слізьми очі в пісок,

зволожений хвилею, покритий до самих ніг тануччим шаром білосніжної піни. Чистим мереживом бурхає море. Могли б вони сьогодні з Вовиком удвох ходити по оцих мереживах, по оцьому світлому казковому берегу, що то пригасне, то знову сяйне, вкриваючись піною, аж видніше стає навкруги... А тепер? Коли ще він тепер заверне сюди і який слід залишить в його серці невблаганна батькова жорстокість?

Вже відпливаючи, Вовик обернувся з містка до Марії. Думала, буде сердитий, а йому — як ніде нічого! Несподівана сутичка з боцманом, видно, анітрохи його не приголомшила, іншої зустрічі він ніби й не чекав тут, у забороненій зоні маяка. «Що, мовляв, візьмеш із старого? Дивацтва його нам відомі!»

І на мигах дав зрозуміти Марії, що вони пристануть в іншому місці, навіть вказав жестом приблизно де саме: отам на північному кінці острова, де височить напнутими антенами радіостанція рибзаводу... Дівчині неважко догадатись, для чого це їй пояснює Вовик: в такий спосіб він мовби запрошував, щоб вона також прийшла сьогодні туди.

Коли катер віддалився, Марія з болем у голосі звернулась до батька:

— Тату, ну як ви могли так? Майже всі там свої, сам директор...

Старий посвітлішав на виду, насмішкувато кивнув катерові вслід:

— Отож і директор... Стривай. Я його ще й на партактиві розчихвощу, буде йому юшка! Таке судно у вертеп перетворити!

— Що ви говорите, тату? Який вертеп?

Мати, підійшовши, теж рішуче стала на батькову сторону:

— Це все він, отой вітрогон, їх навіз... Раз почастували медом, так його і вдруге сюди, як трутня на солодке, потягло!..

Марія знала, що мати недолюблює Вовика, одначе не сподівалася, щоб материна незрозуміла антипатія до нього могла зайти так далеко. Образу, кинуту вслід йому, дівчина цілком прийняла на себе.

Хотіла б відповісти зараз матері гострими дошкульними словами, сказати, що мати топче її почуття, що мати й саму її, мабуть, ніколи по-справжньому не любила, бо для неї завжди на першому місці були

сини,— Марія мала на увазі братів, з яких один загинув під час війни в Новоросійську, а другий служить зараз на Далекій Півночі, в морській авіації. Їм віддавала мати щедру свою любов, а Марію з дитинства вважала дикункою, відлюдницею, більше боцмановою, аніж своєю донькою. Так принаймні здавалося дівчині зараз, коли їй хотілося чимось найвразливішим допекти, дошкулити матері. Але чіпати братів їй і самій було боляче, та й думки її весь час крутилися більше довкола Вовика.

— Якими словами ви кидаєтесь... А спитати б вас, мамо, що він вам лихого зробив?

— До лиха ще не дійшло, а серце моє не лежить до нього. Чує, чує воно, що не той це чоловік... І тут ти мене не переконаєш, дочко.

— Я й не збираюсь вас переконувати. Та й у чому? Вовик поки що не підсудний, вини на ньому нема, і адвокатів йому не потрібно!

Виказала одним духом і, обернувшись, повільно рушила понад берегом далі-подалі від маяка. Не туди, де ледь бовванів катер, де призивно здіймалися в небо високі антени радіостанції, а геть зовсім у протилежний бік.

Мати не спускала очей з Марії, аж доки та, віддалившись ген-ген, сіла на піску, схилившись над книжкою. Лише після цього Євдокія Пилипівна полегшено зітхнула й рушила до хати.

IV

Кликати на обід Марію пішов Дьома Коронай. З усіх хлопців тільки він лишився в цей день на маяку. Як і личило майбутньому олімпійцеві, він тренувався навіть у вихідний, шпурляючи диски та тягаючи двопудові гирі попід сараєм, а коли Євдокія Пилипівна запропонувала піти погукати Марію, охоче прийняв на себе цю місію.

Дівчина сиділа, схилившись над розкритою книжкою, мовчазна, непорушна. Ніби читала, а не читала.

— Ти що, Маріє?

Вона звела на Дьому колючий, роздратований погляд:

— А що?

— Ти наче заплакана...
— А тобі що до того?
— Та, розуміється, нічого.
Така була між ними розмова.
З усіх мотористів Дьома з його олімпійським спокоєм і впертими мріями подобався Марії найбільше. Але зараз і він їй був небажаним, майже нестерпним. Може, якраз за те, що мати до нього прихильна і якось у розмові жартома назвала Дьому зятем.
Граючи левиною мускулатурою, «зять» простягся перед Марією на піску — грубезний, стрижений під бокс, обпалений сонцем, білобровий. Які в нього ручища! Безпричинно розпливаючись до вух, бере у Марії з колін книжку.
— Що читаєш?
Марія промовчала.
— «Але хіба ми не знаємо, що білі люди вбивають? — став читати уголос Дьома.— Хіба ми забули велику битву на Койокуку чи велику битву при Нуклукієто, де троє білих убили двадцять чоловік із племені тоцікакатів? І невже ти думаєш, що ми не пам'ятаємо тих трьох із племені тана-нау, що їх убив білий Меклрот?..» І невже ти забула,— в тон продовжував Дьома,— що нам пора обідати, що стіл уже накрито і шефкок нервується?.. «О ні, ні, нам не треба твоєї відповіді!» — з пафосом вигукнув він і закрив книжку.
Марія підвелася. М'яко плескалося море біля ніг, з шелестом розгортаючись по піску сліпучим своїм мереживом. Чайки-реготухи, великі, білі, бентежно в'ючись поблизу, раз у раз то сміялись, то плакали зовсім по-людському.
— Чого це вони крутяться над нами? — кивнув Дьома вгору, на білу чаїну метелицю.
Дівчина не відповіла.
Мовчки повернулись на маяк, мовчки пообідали. За столом кожен почував якусь незручність перед іншими.
Після обіду Дьома зібрався у виселок, до рибалок на волейбол. Марія раптом вирішила, що вона теж піде з ним: їй, виявляється, треба поміняти в бібліотеці книжку. Батько не став заперечувати.
Дівчина швидко переодяглася, принарядившись у модельні туфлі з високими каблуками, у любиму свою білу батистову блузку, що так пасувала до чорної спіднички. Не знала, брати їй чи не брати блакитну сумоч-

ку, яку вона привезла з міста, і повагавшись, вирішила, що можна не брати. Накинула на плечі легеньку газову косинку і, збуджена, вибігла до Дьоми.

— А книжка? — навздогінці кликнула мати.

— Ага, ще книжка!

Взявши з материних рук потертий, зачитаний томик, дівчина кивнула Дьомі:

— Ходім!

Опинившись на стежці, що побігла узбережжям на далекий виселок, Марія помітно пожвавішала. Легко, дрібно ступала попереду хлопця, виблискуючи на сонці засмаглими тугими литочками.

— Ти коли повертаєшся, Дьомо?

— Як звичайно... Світити прийду.

— Не кидай же мене там саму. Я — з тобою.

— Гаразд... А щодо бібліотеки, то, між іншим, вона сьогодні вихідна.

— Ах, так! Ну, нічого! Попрошу Любку, вона мені відчинить...

Палила спека. Іскрилися піски узбережжя, кришталеве марево струмувало над травами в глибині острова.

Незабаром Марія змушена була зняти свої модельні, взяла їх у руку.

— Пальці як напекла... Були ніби нічого, а це потіснішали...

— Ростеш!

— Росту? Мабуть, туфлі зсохлися, давно взувала...

— Давай я нестиму,— запропонував Дьома свою послугу.

Дівчина заперечливо крутнула головою:

— Не важкі.

Мріє в сонячній імлі далеке селище, дедалі чіткішими стають ажурні антени радіостанції.

Збираючись у путь, Марія й сама була певна, що йде вона лише в бібліотеку, і нікуди більше, що раптове рішення її податись у селище зовсім не зв'язане з отим промовистим Вовиковим жестом, яким він, уже відпливаючи, ніби запросив її на побачення. Та ще хоч би він був сам, без свого вертепу... Зустрітися з ним наодинці було б щастям, а яке може бути побачення на людях, перед усіма отими дамами, пересудливими, мабуть, та надміру цікавими до всього! Таким подай, між такі тільки попадись, Маріє, із своїм вилицюватим, раз у раз ніяковіючим обличчям та гарячими ру-

м'янцями, що плямами виступають на щоках!.. Все, що хвилює тебе, розгадають, все, що зріє в душі для одного, пожинатиме поглядом кожен...

Ні, не пустить вона нікого стороннього в свої почуття, в свої найніжніші дівочі таємниці! Птиця й та відкидається від гнізда, коли стороннє око в нього загляне, а їй, Марії, там заглядали б у саму душу... Краще потерпить, краще вона дочекається Вовика на маяку! Так вирішила йдучи. Однак примружені від повноти світла очі її самі весь час шукали чогось попереду, шукали напружено, неспокійно. Коли ж нарешті побачила в затоці знайомий силует «Боцмана Лелеки», одразу зупинилась і, весело стинаючи зубенята, сміючись від болю, знов одягла свої модельні.

— Хай печуть!

V

Рибзаводці розташувались по цей бік селища, на дикому пляжі, і Марія не могла їх обминути: стежка стелилася по узбережжю якраз мимо їхньої стоянки. На відкритих просторах Чаїного людина видніється за кілометри, і там, на пляжі, мабуть, ще здалеку помітили Марію та Дьому, що наближалися від маяка.

Як і сподівалася дівчина, Вовик перестрів її на стежці. Відділившись од своєї компанії, бігцем вискочив з пляжу на піщаний пагорок і став, чекаючи, посеред стежки з мисливською рушницею на плечі. Був у білих, старанно випрасуваних штанях, без кітеля, в самій лише шовковій майці, густо загорілий, золотий... Коли Марія з Дьомою наблизились до нього на відстань якихось десятка кроків, Вовик з удавано лютою міною перекинув рушницю з плеча на руку точнісінько так, як допіру проробив це Маріїн батько, відганяючи непроханих гостей із забороненої зони маяка.

— Стій! Зона! Хто такі? — вигукнув Вовик, викликавши голосний регіт внизу, на пляжі.

Дівчина пробачила йому цей жарт, а Дьома раптом насупився. Спідлоба блимаючи на капітана, ішов просто на нього.

— Ти знову з рушницею на острів? Сезон, до твого відома, ще не відкрито!

— Для доброго стрільця завжди сезон, коли дичина летить!

— Думаєш, для директорських синків закони не писані?

— Чого ти до нього сікаєшся, Дьомо? — не втерпівши, вступилась Марія за капітана.— Він же птахів не б'є!..

— А чого він з рушницею?

— А чого мені не бути з рушницею? — спокійно посміхнувся Вовик.— Може, я на дуель тебе викликати хочу?

— Дуже ти легкий у вазі для дуелі зі мною...

Почувалося, що наростає сварка, і, щоб не допустити цього, Марія підштовхнула Дьому на стежку:

— Іди, я зараз тебе дожену. Чекай, на ось книжку мою заміниш...

— Що тобі взяти?

— «Сина рибака» абощо...

— Гаразд,— буркнув олімпієць і почвалав далі своєю дорогою, а Марія, усміхнена, обернулась до капітана. В око їй впала голуба, витатуйована в нього на грудях русалка з розпущеними косами і такий же голубий напис над нею: «Кого люблю — того цілую». Почуття, схоже на ревнощі до тої голубої русалки, на мить ворухнулось Марії в душі і знову розтануло.

— То що, девіз?

Вовик весело стріпнув своєю чорною, кучерявистою, ще мокрою після купання чуприною:

— Може, й девіз...

Як небо, як море, що ніколи не втомлює зір, таким був зараз для неї оцей довгожданий капітан. Не зводила з нього очей. Ніщо, крім Вовика, не існувало для неї в цю хвилину, вірніше, все, що було навкруги, було тільки для того, щоб доповнювати його, бути для нього ясним ореолом. Підступив зовсім близько до Марії, посміхнувся, і такою жагучою ніжністю війнуло від нього на дівчину, що, здавалось, скажи він слово, і вже вона кинеться йому в обійми, припаде, як ота русалка, на груди.

Потім, мовби схаменувшись, дівчина помітила, що стоїть з ним на пагорку, на очах у всіх. Пляжани — то хлюпаючись у морі, то смажачись на піску — майже з неприхованою цікавістю поглядали сюди, на оцей щасливий, видний, мабуть, всьому острову пагорок.

Марія не впізнавала себе: при всій своїй природній соромливості не почувала зараз ніякого сорому. Аж ніякісінького! Стояла, вільно випроставшись, і було їй тільки гарно, була тільки радісна гордість, що стоїть вона поруч з ним, з коханим своїм капітаном. Справді, чого їй соромитись, з чим їй критись? Хай скільки завгодно дивляться, як голубить вона його своїм поглядом, як сяюча відкрита усмішка не сходить їй з розпашілого лиця... Не те що перед пляжем, перед цілим світом ладна була зараз стати із чистим своїм почуттям, з безоглядним першим коханням!

На пляжі тим часом, видно, йшла мова про них. Краєм вуха Марія вловила сказане кимось із жінок: «Гляньте, яке славне дівча! Вовикові нашому всюди щастить!..» Приємно було це почути Марії, і люди на пляжі були вже їй приємними, бо всі вони, певне, також любили Вовика... Одні, ставши кружма, перекидаються м'ячем, інші накручують на килимку патефон, а сам директор товариш Гопкало, в підтяжках, в накинутій на лисину жіночій панамі, сидить над кошиком, потрошить рибу для юшки. Директорша гукає йому, щоб він накинув щось на плечі, бо спечеться зовсім, а він і в ус не дме, хоч незвичні до сонця плечі його вже стали рожевими, як у немовляти.

Помітивши на собі Маріїн погляд, товариш Гопкало привітно помахав їй ножем, затиснутим у руці:

— Як там старий твій? Великі громи на мене креше?

— Та було...

— Мабуть, і з трибуни грозився ославити?

— А хіба й не слід?

— Звісно, самі винні... Розперезались, зайшли не в свої води, то й витурив...

— Вовику,— пролунало з гурту жінок,— чи довго ти там триматимеш свою полонянку? Веди вже її сюди!

Вовик якось мляво запропонував дівчині:

— Підем до наших?

— А тобі дуже хочеться?

— Не дуже.

— Ну, то ходім краще — проведеш мене трохи...

Вони рушили стежкою в напрямі до рибальського селища.

— На юшку ми вернемось! — гукнув на ходу Вовик до своїх.— Без нас не починайте!

— Та ти на готове любиш,— прогув услід йому батько.— Гляди отам стріляти не здумай.

— Єсть, товаришу контр-адмірал! — бадьоро відгукнувся Вовик і засміявшись, підхопив дівчину під руку.

Пляжани скоро зникли за пагорком, і Марія зосталася з Вовиком віч-на-віч.

— Куди ми йдемо? — здивовано запитала вона раптом, коли висока трава вже зашуміла під ногами, сягаючи їй до колін. Лише тепер Марія помітила, що вони, звернувши зі стежки, йдуть кудись у відкритий степ, в глибину острова.— Куди це ти мене ведеш, капітане?

— А ти боїшся?

— Ні, не боюсь... Веди, куди хоч!

— Оце я люблю,— засміявся хлопець і вів її далі.

— А нащо ти й справді рушницю взяв? — запитала згодом Марія.

— Як нащо? — здивовано звів тонкі свої бровенята Вовик.— Може ж, яку-небудь жар-птицю там для тебе підстрелю! Хочеш, щоб я тобі жар-птицю до ніг поклав?

— Хіба на жар-птиць сезон уже почався?

— На жар-птиць, Марійко, сезонів не буває: коли летять — хапай!..

VI

Сухим духмяним повітрям пашів на них степ. Відцвітались трави, красувались востаннє, перед тим як вступити в пору красного літа й разом пожухнути на сонці. Зрушений вітром ковил сріблясто хвилювався довкола, задумливо, стиха бринів, так, як бринів він, мабуть, і в сиву давнину при яких-небудь скіфах.

Там, де вони йшли, сполохане птаство здіймалося з трав, з пронизливим криком ширяло в повітрі. Все тут змішалося: морські й степові чайки, кулики і жайворонки, баклани й лелеки. Все клекотіло, все виявляло неспокій.

— Ага, зачули вже, що браконьєр іде! — весело жартував Вовик.

Кілька разів він поривався стріляти, але Марія щораз хапала його за руку, стримувала:

— Прошу тебе, не треба... То вони за свої гнізда тривожаться!..

В степу майже не було людей. Мріли десь аж на

обрії дві дівочі постаті, і Марія, вдовольняючи Вовикову цікавість, пояснила, що то, мабуть, знову приїхали студентки практикуватись у степу з ботаніки.

Де-не-де бовваніли колгоспні пасічники, самотньо вештаючись серед своїх фарбованих вуликів, що ледь виднілися дашками з трави... Минаючи одне з таких бджолиних поселень, Вовик голосно звернувся до пасічника, поцікавився, чи багатий взяток. Пасічник обернувся до нього в своїй паранджі, кумедний, страшний.

— Проходь, проходь отам,— подав він Вовикові голос.— Мої бджоли духу твого не виносять...

— От дракон! — засміявся до Марії Вовик.— А ще ж і знайомий: на моєму катері сюди переправлявся...

Незабаром попереду стіною стали очерети. Здалеку вони ледь темніли, розкидані окремими вкраплинами по степу, а зблизька були як ліс. Високі — вершник заховається, густі — миша не пролізе. Щороку косили їх жителі острова на паливо, але ніколи не могли докоситись і до половини.

— Добре дідьку в дудку грати, сидя в очереті,— сміючись, пригадала Марія любиме батькове прислів'я.— Одну зломить, другу виріже!..

— Це ж там повно оленів,— промовив Вовик, сторожко прислухаючись, до гущавіні.— А хіба ж туди продерешся!

— Буває, вони і в степ вискакують, але рідко,— пояснила Марія і теж стала вслухатися в чарівний таємничий шелест очеретів.— Кажуть, що звідси після акліматизації наші олені по всій Україні підуть...

— Уже й по всій!

— Ну, то хоч по Півдню...

— Глянь! — раптом несамовито вигукнув Вовик хапаючись за рушницю.

— Не бий! — заступила йому дорогу Марія.

Щось пишне, яскраве, схоже справді на казкову жар-птицю, майнуло попід очеретом і зникло в траві. Вовик, приготувавшись до пострілу з коліна, ждав, блідий, напружений, поки воно з'явиться знову.

— Ти куди ото цілишся? — несподівано почулося десь зовсім поруч.— Варвар, дикун ти, забери рушницю!

Затріщав очерет, і з гущавіні на простір вихопився, обливаючись потом, худющий довготелесий юнак з рудим, як вогонь, їжачком на голові. Марія одразу

впізнала його: це був новий, недавно присланий сюди зоолог, молодший науковий працівник заповідника. На ходу надіваючи окуляри, зблискуючи затиснутим у руці блокнотом, він наближався до Вовика з такою лютою рішучістю, ніби збирався провалити йому череп отим своїм блокнотом:

— Прибери рушницю, кажу! А то я... я... з землею тебе тут змішаю!

Вовик став, трохи розгублений, але не зляканий. Вішаючи рушницю на плече, відповів з гідністю:

— Комишевого луня кожному дозволено бити. Хижак!..

— Сам ти хижак, даром що бакенбардики ото відпустив. Тобі комишевого луня дозволили, а ти по кому стріляєш? Фазана від луня не відрізниш?

— А-а, то ж фазан! — в подиві вигукнула Марія.

Зоолог, мовби тільки тепер помітивши дівчину, що стояла під очеретом, круто обернувся до неї.

— Три дні як завезли, а тут уже й шуліки в'ються!

— Я не знав, що то фазан,— примирливо сказав Вовик.

Зоолог не прийняв примирення.

— Говорити з вами не хочу. При дівчині отут висловлюю вам своє презирство. Забирайтесь звідси геть!

Сказав і, поправивши окуляри, задумливо поглядаючи раз у раз на очерети, почав щось записувати собі в блокнот.

Вовикові нічого більше не залишалося, як розпрощатися з цими непривітними очеретами. Взявши Марію під руку, рушив з нею назад. Мовчки брели по тих самих травах, які тільки що так надійно приховували десь у собі оту яскраву жар-птицю. Сонце схилялось до заходу, і квітучий степ, виграючи барвами, палахкотів, немов величезна фантастична жар-птиця, що лягла, розплаталася, причаїлася при землі.

Дівчина не зважувалась першою порушити мовчанку. Прикро було на душі, почувала себе ніяково після цієї сутички, що здавалась їй суцільним непорозумінням. Адже Вовик, може, й справді не знав, а той одразу так накинувся. Як негарно, недоречно все вийшло! І як боляче, мабуть, зараз Вовикові, як незручно йому перед нею...

Однак Вовик, здається, не особливо переживав.

— Це ти винна, Маріє,— незабаром заговорив він у

своєму звично жартівливому тоні.— Не треба було тобі згадувати про того дідька... А то, бач, згадала якраз під руку, а він тут уже й вискочив з очерету в своєму пенсне!

Марія посміхнулася:

— Ти віриш у забобони, Вовику?

— Хоч-не-хоч повіриш... День видався якийсь невезучий! Там твій олімпієць накинувся, там пасічник жало випустив, а тут цей накрив... Куди не поткнись — звідусіль женуть, звідусіль цькують, наче змовились... Чи не старий це твій, Марійко, таку облаву на мене організував?

— Що ти! Татко цього зоолога ще й у вічі не бачили.

— Так звідки ж, по-твоєму, всі ці шишки на мене? За які гріхи? Чому я для них усіх такий нестерпний?

Хлопець говорив мовби жартуючи, але під його жартами, почувалося, криється й справжнє занепокоєння.

— Не знають вони ще тебе, Вовику,— втішила Марія хлопця.— Якби знали — всі полюбили б!..

Вовик зупинився, допитливо заглянув дівчині в обличчя.

— Це ти щиро кажеш?

— Щиро.

— А сама ти мене добре вже знаєш?

Марія задумалась.

— І справді, я ж тебе ще так мало знаю, Вовику, ми так рідко зустрічаємось...— І, посміхнувшись, додала:— Скажи мені сам... який ти?

— А я... такий! — з притиском вимовив Вовик і, несподівано обхопивши Марію руками, міцно поцілував її в губи.

Сухий гарячий поцілунок обпалив її, сп'янив, запаморочив... Так несподівано, блискавично все сталося, аж закрутилася голова... В солодкому безсиллі, в напівзабутті якусь мить спочивала у нього на грудях, а опам'ятавшись, звільнилася з обіймів, відвернулася в степ. Він її поцілував! Правда, не зовсім таким уявлявся їй цей перший поцілунок, що так зненацька обпалив її сухим своїм вогнем... Але він її поцілував! Віднині перейдено, переступлено якусь велику межу, що розділяла їх досі, але більше не розділятиме. Віднині вона вся належить йому, а він — їй!

Повернулася палаючим лицем до свого капітана, і він їй здався тепер рідншим за всіх на світі. Веселий,

збадьорений, стояв по коліна в квітучих травах і, сміючись, пустотливо цілився рушницею в небо.

Пролунав постріл — покотилась далеко над степом луна... Марія стояла в якійсь радісній оціпенілості. По кому він стріляє, отой знетямлений від щастя хлопець? Чи не казкова жар-птиця привиділась йому в чистому високому небі? Чи, може, на радощах салютує сам собі, своїй юнацькій перемозі?

Шальний Вовиків постріл, видно, почули і там, на пляжі, бо слідом за цим з'явилась на пагорку жіноча постать і давай махати білою панамою в степ.

— Здається, мамхен,— посміхнувся Вовик.— Мабуть, юшка готова... Ходімо швидше!

Незабаром стало видно, що на горбку стоїть справді директорша. З її злого, стривоженого вигляду Марія одразу здогадалась: сталося щось недобре. Яка там юшка, коли й вогнища нема, і всі, вже зібравшись, повільно ведуть когось берегом до катера попід руки...

— Це тільки один ти можеш! — сердито накинулась директорша на сина.— З батьком он, мабуть, сонячний удар, мерщій треба на материк, а любий синок тим часом кинув усіх, повіявся на край світу!

Вовик, спохмурнівши, став виправдуватись:

— Звідки ж я знав, що з ним буде удар...

— Швидше, швидше! — підгонила його мати вниз.— Хай уже нас, а то й судно кинув напризволяще: теж мені капітан! В пожежники б тебе — як ото батько казав!..

— Пожежники — теж дефіцит.

— Розбалували ми тебе — далі нікуди! Досі каюся, що в нахімовське не віддала!.. Там би тебе виструнчили!

За материною нагінкою Вовик не мав змоги навіть оглянутись на Марію. Зіщулившись, мов пійманий на шкоді хлопчик, поспішав він униз до катера, а мати, не відстаючи ні на крок, все вичитувала йому та вичитувала.

— Безсердечний ти, Вовику, егоїст! — Це було останнє, що долинуло до Марії.

VII

Дьома, повертаючись із селища, застав Марію на тому самому місці, де залишив її з отим нахрапистим капітаном.

Тепер вона стояла, тримаючи туфлі в руці, і вітерець злегка ворушив на ній голубу газову косинку, обкинуту круг шиї. Байдужа до Дьоми, до його пропотілої тільняшки, що рябіла вже неподалік, дівчина всю свою увагу віддала морю. Із затоки саме виходив «Боцман Лелека» — сяючий, облитий вечірнім сонцем... Стежачи, як він віддаляється, Марія аж тяглася йому вслід.

— Не заважатиму? — ущипливо запитав Дьома, наближаючись.

— Кому?

— Та кому ж... тобі, твоєму тужінню на валу.

— О ні, ти саме вчасно, Дьомочко: ні раніше, ні пізніше...

— Таке вже моє призначення — з'являтися вчасно... Я ж бачу — «Боцман» з якоря знявся... Ну що, добре ви тут попиячили?

— Добре. Глянь, вся затока горить, налита червоним вином!

— То від небес, а я про земне питаю... Ти й справді наче п'яна?

Марія зашарілася. Потім враз пружно стрепенулася всім тілом, і якийсь пустотливий затаєний гріх блиснув їй у очах:

— Ой, п'яна я, п'яна, Дьомочко!..

— Гаразд, ходімо вже... Світило сідає.

Рушили стежкою до маяка. Олімпієць розмашисто крокував попереду, дівчина ледве встигала за ним.

— Рекорда поставив, Дьомо?

— Може, й поставив, але фіксувати було нікому: суддів путящих не було...

— Це ти на мене натякаєш? Я не могла.

— Знаю, що ти не могла.

— А книжка, Дьомо?

— Люби не було, я матері залишив.

— Які там новини?

— В середу комсомольські збори.

— Збори? Це чудово...

Все було зараз для Марії чудовим. І збори, і море, і цей надвечірній пригасаючий степ. Іти було легко, самі ноги несли...

Сонце заходить, місяць ісходить,
Човен по морю тихо пливе...

— О, ти й співати вмієш? — обернувся на ходу хлопець.

— Я? Співаю? — Марія сміється.— То тобі вчулося, Дьомо!

...Дівчина в човні пісню заводить,
А моряк чує — серденько мре...

— Стоп! — Дьома зупинився.— Олені!

— Де? — Марія підбігла, притулилась плечем до хлопця.— Де ти їх набачив, Дьомо?

— Он під отією смужкою очеретів...

— Ага, бачу, бачу!

На далекому згірку, ледь помітні під очеретами, стояли, застигши мальовничою групкою, олені: олень з оленицею і оленятком. Певне, вискочили з гущавини на простір, побачили перед собою велике червоне світило, що вже лежало на самій траві, і так застигли у подиві очима до нього...

— Гіллястий — то олень, а без гілок — то оленица...

— Це та сама, Дьомо? Ота, що — пам'ятаєш? — облетіла тоді одним духом весь острів?

— Може, й та...

— І вже з оленятком!

— Сімейка,— невесело пожартував Дьома і, все дужче відчуваючи на собі пругке тепло Маріїного плеча, злегка обійняв її рукою за стан. Дівчина не відсахнулась, наче боялась найменшим рухом сполохати далеких оленів.

— Стоять, як на картині... Чим не ідеал, Маріє, твого майбутнього родинного щастя?

— Воно й тобі личило б...

— Ех, мені... Мені, Маріє, не світить...

Сказав ніби жартома, одначе і якісь інші, гіркі нотки покривджено забриніли йому в голосі.

— Чому не світить? Таке, Дьомо, кожному світить — тільки забажай...

— Тільки забажати? — недовірливо перепитав Дьома, і дівчина відчула, як дебела рука його, мовби взабутті, поволі стискає, пригортає її до себе.

— Дьомо, ти що? — звела вона в щирому подиві очі на хлопця.

Дьома не відповів. Мовби захмелівши раптом, з болісно перекошеним обличчям згріб її своїми ручищами

і гнув, пригортав до себе в якомусь несамовитому відчаї.

— Ти збожеволів, Дьомо!!

— Маріє! Маріє!..— шепотів він у нестямі, насуваючись на дівчину обличчям, як сліпий.— Доки ти мене мучитимеш!.. З тим ти не так... той, мабуть, цілував уже сьогодні...

Вигнувшись, напружившись з усіх сил, дівчина нарешті випорснула з-під Дьоминих рук. Розтріпана, задихана, відскочила вбік, стала, поправляючи волосся. Лице їй пашіло щирим гнівом.

— Цілував, ну то й що? — викрикнула вона, почуваючи, що Вовиків поцілунок ще й досі горить їй на вустах.— Цілував і цілуватиме.

Дьома закрив обличчя руками.

— А ти не лізь,— уже спокійніше промовила дівчина.— Скажи спасибі, що туфлем оцим не дістала: явився б на маяк міченим!

Не було вже оленів на далекому горбку, наче й не стояли вони там ніколи. Чи шугнули в очерет, чи майнули десь по острову оглядати своє дивовижне степове царство, водночас і просторе, і замкнуте звідусіль непереходимою морською блакиттю. Може, тільки в найсуворіші зими (боїться таких зим директор заповідника), коли мороз скує море, вирвуться олені на велику волю, подадуться навпростець через море, куди очі стоять: чи в Крим, чи на Кубань...

Доведеться, може, тоді й Марії добуватися до милого по льоду через замерзле море: без криголама Вовик на маяк не проб'ється!

...Знову йшли стежкою. Тепер Марія шуміла спідничкою попереду, а Дьома, опустивши свої широкі плечі, понуро плентався за нею.

Гасне степ. Спадає спека. Тиша навколо. Тільки море перепліскується вічним своїм плескотом і двоє крокують стежкою, наче одне тікає від іншого.

Коли вони підходили до маяка, знайомий вогник угорі вже світився.

VIII

Спочатку Марія, обурена вчинком Дьоми, збиралася розповісти про це маячанам, але, уявивши, скільки насмішок посипалось би на бідолашного олім-

пійця за незграбне його женихання, вирішила перемовчати. Досить з нього, що й так упіймав облизня, для чого завдавати хлопцеві ще нових мук? Та й за віщо, зрештою? За отой нестримний вибух хай грубої, стихійної, але щирої пристрасті? Ні, краще змовчати, хай це залишиться між ними.

Так і жили після цього: зовні, на роботі — мовби близькі, а насправді — дальші зараз одне від одного, ніж будь-коли.

Дьома більше не тривожив дівчину своїм нерозділеним, загнаним вглиб почуттям. Став серйозним, замкнувся в собі і тільки ще впертіше, з якимось похмурим натхненням тягав по всьому берегу свої гирі, вибехкуючи ними величезні ями в піску.

Від боцманші, звісно, не приховалося, що між Дьомою і Марією пробігла якась кішка, одначе на її прискіпування дочка тільки здивовано знизувала плечима:

— Звідки ви взяли, мамо? Яка кішка? Та між нами не те що кішка, хай олень з оленихою проскочать, і то не посварять.

Євдокія Пилипівна нічого не розуміла. Почувала, що молодята виходять з-під її нагляду, проте зарадити нічим не могла: не знаєш, з якого боку до них і зайти...

Марія тепер лягала і вставала з думкою про нього, про свого далекого капітана. Не балувала доля дівчину частими зустрічами з милим. Тільки й бачила його, що в морі, коли «Боцман Лелека» іноді проходив мимо на Керч. Щоправда, бачити Вовика на відстані для Марії, здається, було не менш принадним, аніж зблизька. Пропливаючи стороною, далеко в морі, він, юний її капітан, був для неї якимось особливо звабливим, недосяжним, повитим чарівною таємничістю. Вже було в ньому повною повністю все, що хотілось би дівчині бачити, вже пропливав перед нею такий, яким щоразу його малювала на самоті щедра дівоча уява... Мов довгожданий витязь, з'являвся з моря на сяючому своєму паруснику і знову зникав за морською далеччю в ореолі її власних дівочих мрій.

Одного разу Марії вдалося відпроситися в батька на материк. Назбиралося всяких господарських справ, треба було когось посилати з ними в райцентр, і боцман, хоча й не без скрипу, змушений був дати дівчині візу на виїзд. Доки й у море не відплила, все боялася Марія, що батько передумає і заверне її назад, здогадавшись,

що не так справи, як жагуча надія на побачення невідступно жене її в далекий порт.

Добувалась на материк рибальським парусником. Вітер був попутний, білий напнутий парус летів уперед з легкістю птиці, і Марія почувала все більше хвилювання.

Містечко швидко наближалося, виростало на очах. Он видно вже порт, корпуси рибзаводу, елеватор... Вище, здіймаючись терасами, блищать на сонці рибальські мазанки, темніють акації міського парку, а на самім узвишші, обернута лицем до моря, красується школа-десятирічка, біліє колонами, мов грецький Парфенон... Там училась Марія, зовсім ніби недавно вийшла звідти з атестатом зрілості у життя, як і оці молоді хлопці-рибалки, що повертаються на берег притомлені, мовчазні після безсонної ночі... Ще наче вчора безтурботно гасали по шкільному подвір'ю та смикали Марію за кісники, а зараз повиростали, упевнено розгорнули свій високий, трудовий, напнутий вітром парус...

За якусь годину Марія була вже в порту. З радісним трепетом серця ступила на берег: здавалося, що от-от, з першого ж кроку, звідкись окликне її Вовик, хоча вона добре знала, що Вовик зараз у рейсі — вранці «Боцман Лелека» пройшов мимо маяка курсом на південь. Повернутись він має десь аж надвечір, а до того Марії може лише вчуватися Вовиків голос із-за кожного рогу, із-за кожної фіранки відчинених на вулицю вікон.

Гуркотіли по бруку підводи, стукіт стояв у майстернях, розпеченим каменем пашіла на дівчину вузенька покручена вуличка, якою вона повільно підіймалась нагору, до центру. Після просторої тиші Чаїного містечко оглушувало Марію своїм гуркотом, палило курявною задухою, але сьогодні навіть це було їй приємним.

Все тут таке близьке і рідне... В роки революції батько був серед перших, хто встановлював тут Радянську владу, а набагато пізніше і сама вона, Марія, носила з шкільними подругами воду під оці жилаві, просолені морськими вітрами акації... А отам, біля районного Будинку культури, вона вперше побачила найпримітнішого з усіх, тоді ще не знайомого їй Вовика-капітана... Де він зараз? Чи встигне до вечора повернутись?

Ніякої твердої домовленості про зустріч у них не було, проте Марію це непокоїло найменше: вона знає,

де їй шукати свого капітана. Якщо не в порту, то в парку, на танцях, де він неминуче буває вечорами...

Хоча до вечора було ще далеко, все ж Марія, щоб розв'язати собі руки, вирішила зайнятися справами негайно. Обійшла магазини, купила все необхідне, потім побувала в Товаристві Червоного Хреста — здала внески, зібрані з маячан. Решту дня — найпекучішу спеку — перебула в гостинній хаті своїх родичів-рибалок, у яких збиралася й ночувати.

Розмовляючи з тіткою, Марія раз у раз нетерпляче позиркувала у вікно, а коли десь після шостої з'явився на обрії знайомий силует «Боцмана Лелеки», схопилась, просяяна і, підбігши до дзеркала, стала нашвидку чепуритись.

Вовика зустріла біля портового пивного ларка. Оточений приятелями, стояв веселий, з кухлем пінявого пива в руці.

— Привіт, Марійко! — сказав, загледівши дівчину, ніби не дуже й вражений її появою тут, ніби інакше не могло й бути.— Хочеш пивка?

На пиво Марія не спокусилась, відмахнулась від нього і, відкликавши Вовика вбік, тільки й устигла з ним домовитись, що за годину зустрінуться в парку.

Була вона трохи ображена, що Вовик зустрів її без ентузіазму, але тут же сама стала й виправдувати його. Не міг же він на людях хапати її в обійми! Може, це якраз і добре, що він уміє так володіти собою... І що пиво смокче з приятелями — теж не якийсь там гріх: в порту звичні до цього...

В парк Марія прийшла раніше за свого моряка. Тут уже було багато молоді. Принаряджені після роботи дівчата, матроси, молоді рибалки — всі вони почували себе тут господарями становища. Сміх, жарти, знайомства... Одні товпляться до каси кінотеатру, інші цілими косяками ходять по хрускітливих, мовби оновлених алеях, недавно посипаних свіжим світло-рожевим черепашником. На лавах попід низькорослими сріблястими маслинами сидять заміжні жінки з своїми чоловіками, ждуть, певно, початку першого сеансу в кіно, сьогодні йде «Ніч у Венеції».

Серед публіки то тут, то там попадались знайомі Марії хлопці й дівчата, з якими вона вчилася в одній школі або так десь зустрічалася. Вони на ходу вітались до Марії і, бачачи, що вона когось жде, делікатно

проходили далі, однак по їхніх блискучих збуджених поглядах дівчина вгадувала, що вони й самі вже закохані або готові закохатися!

Крутячись поблизу вхідної арки, щоб не пропустити Вовика, Марія несподівано зіткнулась зі своєю колишньою вчителькою — викладачкою мови й літератури. Висока, уже зовсім сива, як і завжди, спираючись на ціпочок, Ганна Панасівна, злегка накульгуючи, ішла по алеї з якимсь гордовитим суворим виглядом, прямувала до виходу.

— Ганно Панасівно! — радісно кликнула її Марія.— Ви мене вже не хочете впізнавати? Здрастуйте...

— О, Лелека?! — зупинилася вчителька.— Здрастуй... Ти звідки тут?

— У справах була та й сюди завернула... А ви що, вже додому?

— Додому... у мене режим...

Вони стали осторонь біля куща тамариску, обидві раді цій зустрічі.

У школі дівчата були закохані в Ганну Панасівну. Здавалось би, як і всі старі діви, мусила б вона бути злющою, дехто із сторонніх нерідко й справді вважав її такою, приймаючи в ній зовнішню сухість за вияв душевної черствості. І, може, лише вихованці Ганни Панасівни доконечно знали, скільки таїться за цією суворою зовнішньою гордовитістю справжньої доброти, яке глибоке зацікавлення подальшою долею кожного невгасимо живе в цій людині. Марія не мала сумніву, що Ганна Панасівна й зараз оце придибала в парк для того, щоб, відпочиваючи душею, з почуттям заслужених гордощів полюбуватись оцими юнаками та дівчатами, які ще вчора сиділи в неї за партами, а сьогодні відважно ходять на морські промисли, працюють на рибзаводі та в установах.

— Отже, ти тепер світилкою на маяку,— усміхаючись сказала Ганна Панасівна, і Марії сподобалось, що вона назвала її «світилкою».— Романтична й справді благородна професія...

— На долю не скаржусь, Ганно Панасівно.

— Але стривай! — вчителька, мружачись, пильно заглянула дівчині в вічі, мовби намагаючись проникнути їй поглядом в душу.— Ти якась неспокійна, Маріє, чимось збентежена... Скажи: на перше побачення вийшла?

Перед нею не можна було не відкритись.

— Майже на перше...

— Хто він? Я його знаю?

— Ні, він не з нашої школи...

— Що ж, раніш чи пізніш, це мусило б статись,— промовила в задумі Ганна Панасівна.— Одначе ти ж пам'ятаєш? «Умри, але не давай поцілунку без любові!..»

— О, Ганно Панасівно,— засміялась дівчина.— Хіба ж це можливо — без любові!..

Вовик, зупинившись неподалік, вже подавав Марії знаки і навіть присвиснув.

— Пробачте, Ганно Панасівно...

— Іди вже, йди,— сказала вчителька, скоса глянувши на юнака, до якого метнулась Марія з пружною дівочою легкістю. Виходячи з парку, Ганна Панасівна пристукувала ціпочком якось сердито, наче Маріїн обранець одразу зіпсував їй настрій отим присвистом та отією модною своєю бобочкою в блискучих молніях на всі груди.

IX

— З ким це ти розмовляла? — поцікавився молодий Гопкало, беручи Марію під руку.

— То наша вчителька...

— Ох, видно, люта!.. Так покосилась на мене, наче я в неї костура вкрав.

— Ні, вона добра... Підемо в кіно, Вовчику?

— «Ніч у Венеції»? Це я бачив... У нас ночі кращі бувають. Пішли на падеспань!..

— Танці ще не починались.

— Без мене й не почнуться,— засміявся Вовик.— Без мене там життя нема... Ти падеспань любиш?

— Я цього не вмію.

— А що ж ти вмієш? — посміхнувся хлопець.

— Вальси... польки...

Як тільки Вовик з'явився на танцплощадці, якийсь довгополий суб'єкт в тарзанистій зачісці кинувся йому назустріч і, відтягши Вовика на середину пустого ще круга, став із ним гаряче про щось радитись. Марія дивувалась: Вовик, стоячи в центрі пустої площадки, на очах у всіх, почував себе так вільно й невимушено, наче він і виріс на танцплощадці.

Нарешті ввімкнули радіолу, полинули звуки любимого Марією вальсу «Амурские волны»... Який він догадливий, оцей Вовик.

Закружляли пари, закружляла й Марія між ними, довірливо поклавши Вовикові руку на плече... Як орел, ішов він у танці, замилуватись можна було його плавними рухами, його красивою гордою поставою... Марія почувала, що не одна їй тут заздрить, особливо ота хижа з голими, аж чорними від смаги плечима курортниця, яку ніхто не запросив до танцю.

Коли танець скінчився, Вовик, мов лицар, повів Марію за руку через всю площадку, наче пишався нею прилюдно, наче хотів, щоб усі присутні оцінили красу її стрункої дівочої постаті!

До танців не треба було припрохувати, вистачало без заохоти! Прийшли навіть хлопці з приміської рибартілі «Сини моря», що були досить-таки вайлуватими кавалерами, явились цілим гуртиком дівчата з нових кар'єрів. Серед останніх Марія з радістю побачила одну із своїх шкільних подруг, симпатичну товстушку Раю, з якою вона після випускного вечора ще ні разу не зустрічалась. Тепер виявилось, що Рая вже кілька місяців як працює десь аж на Кримській стрілці.

— Ким же ти там, Райко? — обіймаючи непоказну свою подругу, радісно розпитувала Марія.

— Просто робітницею в кар'єрах,— відповідала Рая.— А що?

— Та й добре: не всім же в інститути ломитись... Я сама, можна сказати, робітницею на маяку... А що ви там добуваєте на своїх кар'єрах?

Рая лукаво прискалила око:

— Ти сьогодні ходила в парку по алеях?

— Ходила.

— Бачила, чим посипані?

— Та приємним чимось. Хрускотить...

— Ото ж наш черепашник... Такий красивий, світлорожевий... На свята всі залізниці, всі станції Європейської частини СРСР будуть ним посипані...

Цього вечора, мабуть, спеціально заради Марії грали тільки вальси та польки. Марія бачила, що Раї теж дуже кортить танцювати, але її поки що ніхто не запрошував. Щоб зробити приємність подрузі, вона намовила Вовика запросити Раю на вальс.

— А вона вміє? — покривився Вовик, окидаючи оком прищулену під бар'єром товстушку.

— Вміє, вміє, запроси, будь ласка!..

— Гаразд— ради тебе...

І він чемно запросив Раю до танцю, нічим не виказавши, що така партнерка не зовсім його влаштовує... Рая аж цвіла від щастя, ідучи з несподіваним кавалером по кругу. А та голоплеча з величезними сережками дама, що затесалась сюди між трудову молодь, все полювала баньками за Вовиком, їла його безсоромним хижим поглядом.

— Який інтересний брюнет! — невідомо до кого сказала вона голосно, коли Вовик проходив поблизу. У відповідь на її репліку він тільки презирливо посміхнувся, і Марія була йому вдячна за це.

Потім він ще раз танцював з Марією, а після неї з якоюсь високою, смуглявою, в косах дівчиною, схожою на гречанку. Вона тільки що з'явилась на танцях, але всі вже її помітили. Стримана й чемна, незнайомка була дуже вродливою з лиця. Марія почувала, що їй з нею не зрівнятись, одначе, коли танець кінчився, Вовик одразу залишив смагляву свою партнерку і знову підійшов до Марії. Серце її сповнилось радісною гордістю, що він з-поміж усіх інших дівчат віддає перевагу їй одній.

— Ходімо поп'єм води? — запропонував Вовик Марії, і вона, згодившись, вийшла з ним із гарячої тісняви в прохолодну алею парку. П'янким теплим духом тамариску та маслин війнуло їй назустріч.

— Хто вона, оця, Вовику?

— Яка оця?

— Що танцювала з тобою... На гречанку схожа...

— А, Ксана! Це наша нова лікарка, недавно з інституту прибула...

— Дуже красива...

— Ти, Марійко, з компліментами обережніше,— пожартував Вовик.— Але що ж це води ніде не бачу? От іще мені торгівля!

— Ходім проведеш мене та й нап'єшся заодно...

— І вірно! Не до упаду ж нам вальсувати...

Розпалені танцями, обоє ще нахмелені музикою, зійшли вони в район порту, де жили Маріїні родичі.

Коли були вже біля хвіртки, Вовикові раптом вдарило в голову інше.

— Хочеш, Марійко, я тебе зараз по морю покатаю?

Дівчина засміялась:

— На чому?

— Нашу заводську яхту візьму!

— Хто тобі її зараз дасть, Вовцю?

— За це ти не турбуйся: з сторожем у мене блат... Глянь, які зорі, який місяць! Чим не венеціанська ніч! І в таку ніч спати?

Марія глянула на місяць, на зорі.

— А це довго?

— А що тобі — довго чи недовго?

— Завтра мені...

— Облиш «завтра»! — дедалі більше розпалювався хлопець.— Хочеш, я тебе яхтою і на Чаїний одвезу... Ніж завтра тобі ждати якоїсь оказії, забирай зараз свої вузлики — й гайда!

— Уявляю собі, що було б, якби підлетіли раптом серед ночі на яхті до маяка...

— А ми до самого маяка й не підемо, щоб не дратувати твого старого: бо справді ще стріляти почне, за контрабандиста мене прийме... Я тебе десь на дикому пляжі висаджу!

Місячна ніч... Море... І їх двоє на білокрилій яхті...

Багато було в усьому цьому для Марії спокуси, але вона ще вагалася:

— Яхта ж то заводська...

— А що їй станеться? — гарячкував хлопець.— Не поменшає ж її від цього, а нам на все життя буде згадка! Глянь, море аж світиться, просто само кличе нас! Марійко, люба, зважся, прошу тебе!..

Марія зважилась.

За якісь півгодини вони були вже в морі.

Не вогник маяка, а далекий повний місяць з горами та кратерами світив цієї ночі Марії з висоти.

Віддалялись береги, по-нічному таємниче ряхтіло навколо море, і здавалось, що світ вимер, тільки вони вдвох кружляють в цей час, як у фантастичному сні, серед тихих, сяючих просторів, розпустивши над собою білосніжний парус свого молодого кохання...

Всю ніч провела Марія в морі. Всю ніч чортихались рибалки на отой білий, блукаючий парус, взятий «по блату». А вдосвіта бачили рибалки, як пристав той парус до дикого пляжу на Чаїному і дівчина, підібравши спідничку вище колін, щулячись від ранкової свіжості, побрела по мілині до берега.

X

Ближчим, ніж будь-коли, став після цього Вовик для Марії. Цілими днями не сходив з думки, все турбувалась: як він там?

Мабуть, не минула для нього безкарно ота, взята без дозволу, яхта, мабуть, відсторонив його товариш Гопкало від капітанства... У звичний час «Боцман Лелека» знову проходив рейсом на Керч, але цього разу замість Вовика на містку стояв хтось інший, широкоплечий, вусатий, суворий... Минаючи маяк, вусач той саме снідав: пожадливо гриз червоний, як жар, кавун, ламаючи його в руках, а вигризене лушпиння шпурляв потім з містка далеко за борт, наче хотів дошпурнути ним до Марії. Наївшись, він і зовсім одвернувся вбік, байдуже виставивши до Марії свою широчезну, обтягнуту кітелем спину... Хіба Вовик міг би так байдуже повернутись до неї спиною?

Невесело почувала себе дівчина в ці дні. Іноді безпричинно хотілось розплакатись, чого з нею раніше ніколи не бувало.

Якось Марія працювала на вишці, настроювала регулятор маяка. Втомившись, схилилась з ключем у руці на перила, задивилась на материк... Звідси — з багатометрової вишки маяка — добре видно районне містечко, темну смужку акацій у парку і школу з білими колонами... Цікаво, чи там зараз Ганна Панасівна? Марії пригадалась недавня зустріч і коротка розмова з нею в парку, що зазвучала зараз для дівчини якось по-новому, інакше, ніж тоді... Невловима пересторога почулася їй в останніх словах вчительки і в тому, як вона сердито, ніби осудливо, пристукувала ціпочком, виходячи з парку... А що сказала б Ганна Панасівна, дізнавшись про її цілонічне катання у морі на яхті? Інші з гордістю напинають над собою трудові паруси, і є в цьому зваба, справжня краса, а яким був отой її, взятий крадькома для пустого шаленства, парус? Вовика батько таки, мабуть, розжалував у пожежники, певне, стоїть зараз отам на рибзаводській пожежній каланчі, хоча гасити навряд чи буде що — негорючий камінь кругом... Дівчина перевела погляд на далеку Кримську стрілку, яку з вишки теж добре видно. Довгою рівною тасьмою темніє стрілка десь аж по той бік моря, мініатюрний паровозик повзе по ній до кар'єрів, тяг-

нучи за собою довжелезну низку вагонів, що здаються звідси не більшими за сірникові коробочки. Це ж Рая мусить наповнити всі оті вагони своїм світло-рожевим черепашником, своїм сонячним розсипом, що радуватиме потім людський зір на близьких і далеких станціях, «по всій Європейській частині СРСР...».

Серед таких дум зненацька й застав дівчину «Боцман Лелека». Він наблизився зовсім несподівано, ідучи повним ходом десь з боку радіостанції, весело рихлячи спокійну сліпучу поверхню моря. Огинаючи острів, проходить на значно більшій відстані від маяка, ніж раніше, але й там Марія, завмираючи серцем, одразу впізнала на містку браву, стрункy Вовикову постать. Видно, таки не камінь батькове серце, змилувалося, повернуло баламутному Вовикові його права!..

Тільки чому він так далеко проходить цього разу — чи море стало мілкішим, чи не хоче дратувати боцмана, з яким ще й досі не зовсім у миру?

Ось він уже рівняється з дівчиною, ось уже весь перед нею... Марія заніміла від щастя. Ждала. Хай далеко «Боцман Лелека», хай ледь видніється на містку знайома юнацька постать, але капітан помітить її й звідти, капітан мусить бути зірким! Чекай, він зараз візьме в руку мегафон, і стелячись по морю, долине до неї звідти оте миле, плавне, як вальс:

— Я-а-а... я-а-а... я-а-а...

Наче гукатиме саме оте сяюче море, саме Маріїне щастя.

Жде вся, аж бринить в напруженому чеканні. Але чомусь не з'являється в його руці мегафон, не гукає дівчину море. Ось капітан, видно, кимось окликнутий, ворухнувся, зробив крок і раптом... обернувся до Марії спиною!

Дівчина зів'яла на місці. Чула, що ноги їй підкосились, і, ніби потопаючи, цупко вхопилася за кріплення маяка своїми маленькими, замащеними мазутом руками.

В чім річ? Не помітити її він не міг, стояла на самій вежі маяка із своєю невгасимою любов'ю. Не подав гудка, не озвався,— обернувся спиною, пройшов стороною... Що б це значило? Як це розуміти?

Не була Марія від природи ні мстивою, ні жорстокою, але зараз, обпалена мстивим почуттям, готова була на все, якби могла — бурю накликала б, щоб миттю збуру-

нилося море, розбушувалося б штормом та загнало збайдужілого «Боцмана Лелеку», сюди, в затишні, рятівні бухти Чаїного! Хай би отут шукав він собі порятунку, безсердечний, до болю жаданий її капітан!..

Але не розігралося море, не розбушувалось дванадцятибальним. Минув дівчину, даленіє «Боцман Лелека», розоравши сяюче море, і лише хвиля, зрушена ним, повільно, неохоче наближається до берега.

Докотилась, засичала на пекучім піску, згасла...

З важким серцем Марія взялася знову за роботу.

XI

Мабуть, і справді помілкішало море, бо все далі проходив після цього «Боцман Лелека», кожен раз огинаючи маяк стороною. Вже й мисливський сезон відкрився, можна було бити перелітну птицю по узбережжю, а Вовик на острові усе не з'являвсь. І світильний газ, замість нього, приправив на маяк інший катер, бо нібито «Боцман Лелека» саме стояв у цей час на ремонті.

Так зійшло й літо.

З першим подихом осені опустів Чаїний, нікого вже не приваблював своїми чистими пляжами та буйною розкішшю степу. На пляжах купинням зачорніли викинуті прибоєм морські водорості. Вітри гуляли в степу, що лежав тепер бурий, вилинялий, як пустеля, під важкими осінніми хмарами. Одну по одній повивозили колгоспи на материк свої пасіки, роз'їжджались студентки ботанічки, помітно поменшало й птиць: порозліталися...

Непривітно, тоскно стає на Чаїному восени. Днями й ночами стугонять вітри, реве море, хлюпаючи в самі вікна боцманової цитаделі солоними бризками розбитих пінявих бурунів. За густими туманами навіть з вишки маяка Марії не видно було вже ні Кримської стрілки, ні веселої з білими колонами школи на далекім березі материка. Затягло твій Парфенон непроглядною млою, нудна, сіра мжичка сіється над морем...

В один із таких днів Марія вперше залишилась старшою на маяку. Батько був у від'їзді — його викликали в управління на якийсь інструктаж,— і, відправляючись на материк, старий всі свої обов'язки переклав на дочку.

— Ти ж тут, Маріє, гляди,— попередив Омелян Про-

хорович на прощання.— Хочеш — читай, хочеш — гуляй, а щоб вогник мені світився.

Відповідальність не злякала дівчину. Служба проста і добре знайома, колектив — дружний, балони з світильним газом — повні. А що море в неспокої, що ночі в напрузі, то чи їй до цього звикати?

Просто і впевнено взялася Марія за батьківське кермо.

Ось тільки мати непокоїлась за неї, не стільки, власне, за неї, скільки за хлопців, щоб вони не розледащіли при Маріїному старшинуванні та щоб не здумали часом нехтувати своїми обов'язками по службі.

Одначе мотористи, видно, й самі добре розуміли напруженість моменту і хоча й трималися перед Марією, як і раніше, досить вільно, але розпорядження її кидались виконувати з півслова.

Весь день Марія була на ногах.

— Ляж перепочинь,— радила їй мати,— іще попереду ніч...

Але дівчина відмахнулась від умовлянь:

— Мене вистачить.

З моря котив туман.

Проклинають осінні тумани моряки, ненавидять їх і маячани. Оця густа сива повзуча мла, чим її зупиниш, яким вогнем просвітиш? Застеляє собою все, поглинає острів, змикається округ тебе холодним, липким, непроглядним хмаровинням. Наскрізь просякає вахтовим одяг, в'їдається до самого тіла, і навіть у приміщенні все стає вологим, як у льоху.

Сива тьма, тьма і тьма, куди не глянь. Аж моторошно стає від сигнальних гудків засліплених суден, що все частіше перегукуються в тумані, від тривожного тутукання звукових маяків, що невтомно працюють десь на кримському березі. Флот у морі, і все йому поставлено на службу.

Надвечір знявся вітер, розметав туман, але море не стало від цього привітнішим: тьмяно-сталеве на колір, освітлене холодним світлом осені, бурунило, пінилось, люто гойдаючи на хвилях дрібний рибальський флот.

Настала ніч, довга, беззоряна, глуха. Тільки море шумить, та вітер свистить, та низько пливуть з півночі важкі ескадри хмар, ледве не черкаючись маяка.

Першим заступив сьогодні на вахту Дьома. Незважаючи на те, що Марія цілком довіряла вахтовому,

вона цілу ніч не могла заснути. Взувши чоботи, закутавшись хусткою, ходила й ходила коло маяка з накинутою — за батьковим звичаєм — рушницею на плече, мовби вартувала життя свого маленького вогника.

Зачувши в темряві знайомі кроки, подавала голос:

— Дем'яне, ти тут?

— Тут,— глухо відгукувалась темрява Дьоминим голосом.

— Вітер який студений!

— Сіверко.

— До кісток проймає...

— Умгу.

І знову розходились в темряві.

Цілу ніч у червоному кутку горіло світло і лежала на столі розкрита Маріїна книжка. Час від часу дівчина заходила сюди, сідала почитати, але приємне тепло жарко натопленої грубки швидко розморювало її; наскрізь вологий одяг, прогрівшись, парував, і очі злипалися вже самі собою. Щоб не заснути, Марія змушувала себе знову підводитись і, заточуючись, мов п'яна, виходила на стужу до маяка.

Опівночі пустився дощ. Темрява навкруги після цього ніби ще погустішала. На всі чотири сторони світу — морок, вітер і дощ, колючий, безпросвітний, осінній! Якось важко було навіть уявити Марії, що саме в цей час земля десь ще обернута до сонця, що там зараз іще день і світить сонце. Здавалось, цей морок б'є отак вітром повсюди, здавалось, мжичить зараз отак по всьому світу... Серед суцільного розбурханого мороку один лише її, Маріїн, вогник уперто яскравіє вгорі, веселить і радує дівчині око.

Уже десь під ранок Марія, зайшовши в червоний куток, втомлено опустилась край столу і, схилившись на книжку, незчулася, як задрімала. І навіть уві сні, важкому, тривожному, побачила осінню ніч навкруги себе... Було все як насправді: і висвисти вітру, і бурхання моря, і ніби сама вона несе вахту на маяку. Стоїть у напрузі, прислухається до моря і раптом виразно чує десь із далекої темряви оте знайоме, довгождане:

— Я-а-а... Я-а-а... Я-а-а...

Знає: то він, пропливаючи повз маяк, гукає їй з палуби у мегафон. Але чому, замість радості, на цей раз стільки розпачу в його покликові? Ніби кличе на допомогу, ніби подає сигнал смертельної тривоги: SOS.

Марії стало ясно: «Боцман Лелека» в небезпеці, він блукає в розбурханій темряві наосліп і не може вибитися з штурму, бо не бачить Маріїного маяка.

Справді, де ж маяк? Глянула вгору і похолола: жах! Вишка є, все на місці, а вогника нема... Погас, не світиться вогник!!

Марія кинулась мерщій його світити, але що це? Балон із світильним газом порожній! Метнулась на склад, давай пробувати, але й там всі балони виявились порожніми. Як же це сталося? Невже Вовик привіз їй на маяк порожні балони?

А темінь бурхає вітром, солоно бризкає морем, гукає милим Вовиковим голосом:

— Марі...я-а-а...

Тоді вона зважилась на останнє: стала на горбку, на самому белебні, і, черкнувши сірник, запалила на собі святкову блузку, ту саму, що була на ній на танцях у парку. Запалила і так стояла на піщаному згірку, в палаючому одязі, світячи йому в темряві замість маяка...

Розбудила Марію мати. Схилившись над донькою і торкаючись долонею лоба дівчини, лагідно, тихо кликала:

— Маріє, доню... Що це з тобою? Ти вся гориш.

— Горю? — стрепенулась дівчина.— Невже горю?

За вікном уже сіріло, дощ порощив у шибки. Мати принесла термометр, і Марія сама зміряла собі температуру.

— Кепське моє діло, мамо...

— Ой лишечко... Скільки там?

— Сорок майже...

Взявши Марію під руку, мати перевела її в кімнату, постелила їй на дивані.

Все тіло нило, голова розламувалась. Лежачи в постелі, Марія чула глуху розмову на кухні, мати про щось радилася з мотористами. До слуху дівчини виразно долинув енергійний голос Дьоми. Ах, цей Дьома! Він пропонує зараз же мчатись у селище, передати з радіостанції на материк, щоб негайно вислали сюди медичну допомогу.

Дівчину доймає сором, що, занедужавши, вона завдає стільки клопоту і своїм маячанам і може завдати навіть тим, далеким, на материку...

— Мамо, не треба! Це пройде!..

Але її не слухали, Дьома вже грюкнув дверима, подавшись — після нічної вахти — у свій марафонський забіг.

Доки він бігав, мати заходилась лікувати Марію домашніми засобами. Напувала її чаєм з медом та наваром з трав, міцно натирала їй тіло якимось жиром...

Дьома повернувся набагато раніше, ніж його сподівались. Ввалився в кухню захеканий, забрьоханий до вух. Євдокія Пилипівна при його появі аж руками сплеснула:

— Що трапилось, Дьомо? Не добіг?

— Добіг... Передав...

— Слава тобі господи. Ну?

— Сам товариш Гопкало обіцяв вжити негайних заходів... А як їй?

— Ніби заснула...

Дьома, полегшено зітхнувши, став приводити себе в порядок.

Невдовзі крізь сітку дощу з'явився на морі «Боцман Лелека». На цей раз не пройшов мимо, завернув просто на маяк і, незважаючи на чималу хвилю, вдало пришвартувався.

Прибув Вовик, привіз молоду лікарку.

Марія металася в жару, і в перший момент їй здалося, що це лише в маренні привиджується їй ота, схожа на гречанку, дівчина в голубій накидці і за нею стурбований, блідий, весь блискучий з дощу Вовик-капітан. Ніби пеленою морського туману була віддалена Марія від них. Стояли і гомоніли десь далеко, хоч розділяв їх лише простір кімнати.

Мати, взявши з рук лікарки саквояжик, показувала Вовикові, де повісити мокру оту настовбурчену голубу накидку та легке демісезонне пальто, яке він чемно підхопив у лікарки з плеча.

Скинувши боти, лікарка поправила на собі шерстяний джемпер з приколотим на ньому біленьким голубом миру і, наблизившись до хворої, просто, з діловим виглядом сіла край дивана.

— Ну як? — усміхнулась вона до Марії і, звично взявши руку хворої, стала рахувати пульс.

Вовик не підійшов до Марії. Може, тому, що був без галош і не хотів наслідити по чистеньких сухих килимцях кімнати? Але хай би не боявся, хай би йшов...

А то навіть рідко й дивиться в цей бік, якось ніби уникає розпаленого погляду хворої.

Покрутився у своєму блискучому дощовику, потоптався, мов чужий, біля порога і вже зібрався йти.

— Може, хоч чайку поп'єш? — втираючись білим фартухом, звернулась до Вовика боцманша.— З медком, га?

— Ні, спасибі, Євдокіє Пилипівно. Спішу. Рейс!

— Не забудьте ж мене захопити потім,— нагадала лікарка.

— Вас? Забути? — посміхнувся Вовик. І, звертаючись до Євдокії Пилипівни, пояснив: — Ксана Василівна зостанеться у вас до вечора... Зайдемо по неї, коли будемо повертатись у порт.

— Хоча б, сипку, негода не розігралася... Як ви тоді й пристанете?

— Ми — не пристанемо? Та хай тут хоч горами верне!..

Лікарка взяла в Марії термометр.

— Скільки? — поцікавився Вовик з порога.

— Тридцять вісім і вісім...

— О, це не так страшно. Кріпись, Маріє! Ти ж у нас молодчина!

І, війнувши капюшоном плаща, зник за дверима.

Останні його слова, його усмішка помітно збадьорили хвору. Їй стало ніби легше.

— Я така вам вдячна, Ксано,— щиро зізналась вона, коли мати, відлучившись на кухню, незабаром залишила їх у кімнаті віч-на-віч.— Мені аж незручно за цю недоречну простуду... Стільки зайвого клопоту і вам, і... всім.

— О, що ви, Маріє,— заспокоїла хвору лікарка.— Це, зрештою, наш обов'язок.

— Обов'язок обов'язком, але ж сюди...

— Правда, без звички воно трохи бере острах: глянеш — море таке неспокійне! — одначе за це вже дякуйте відчайдушному нашому капітанові... Навряд чи хто інший зважився б зараз на такому суденці та в такий рейс!..

— Ні, рибалки ще всі в морі,— з'являючись на порозі, сказала боцманша.— Ви хотіли мити руки? Вода готова.

— От спасибі.

Ксана встала і, цокаючи каблучками, попрямувала на кухню. Марія задивилась їй вслід: які коси! Мабуть,

якби розпустила їх, була б зовсім схожа на оту русалку, витатуйовану у Вовика на грудях.

Ксана щиро зворушила Марію своєю увагою, своїм прибуттям в такий день на острів. Силу обов'язку Марія знає по собі, але, крім цього, тут, видно, було й бажання, бо якби таки Ксана не захотіла, то знайшла б десяток різних причин, і сам товариш Гопкало її не присилував би. Сама ж каже, що до моря незвична, що море для неї страшне...

З кухні Ксана повернулась умита, освіжена і, підсунувши стілець, знову спокійно сіла коло хворої. Марія мимоволі порівнювала себе з молодою лікаркою, дивилась на неї й на себе мовби збоку, Вовиковими очима... Одна сидить, розпустившись, мов квітка, свіжа, здорова, спокійна, сповнена усвідомлення своєї краси, а друга коцюрбиться поруч неї на дивані зовсім незавидна, з розпашілим вилицюватим обличчям і грубуватими від фізичної роботи руками... Такими бачив їх щойно Вовик, такими поніс у своїй уяві десь у відкрите море...

Для молодої лікарки Марія, видно, була приємною й цікавою пацієнткою. Охоче й довірливо приймала поради, не кривлячись, пила порошки, терпляче витримала перший укол. Тільки надто засоромилась при цьому, відвернувшись до стіни, коли сталеве жало шприца ввігналось їй у тіло.

— Яке у вас тіло пругке та міцне,— прихвалювала Ксана.— Ви, мабуть, спортсменка?

— У нас тут усі спортсмени...

— І витримка ваша мене радує... Директорша каже, що я ще не набила руку, грубо роблю уколи, а ви, бач, зовсім легко витримуєте...

— Я й не таке б витримала,— стинаючи зуби від болю, призналась Марія,— аби тільки швидше позбутись цієї хвороби... Враз щоб, одним ударом!..

— Температура потроху спадає,— відзначила згодом лікарка,— думаю, за тиждень встанете на ноги.

— За тиждень? Що ви, Ксано? Мені вже сьогодні на вечір треба бути на ногах!

— На вечір? — посміхнулася Ксана.— Побачення у вас, Маріє, чи що?

— Ні, просто мушу... На мені ж маяк!

Євдокія Пилипівна, пораючись на кухні, весь час прислухалась до неголосних розмов лікарки з Марією,

і пожвавілий доньчин голос лунав для неї, мов найміліша музика. Дівчині, видно, й справді йшлося на краще. І хоч причину цьому боцманша вбачала не стільки в лікарчиних уколах та порошках, скільки в своїх цілющих травах та натираннях, одначе це не заважало їй виказувати молодій лікарці всіляку шану та гостинність. Горою вже височіли перед Ксаною і смажена риба, і пироги, і пампушки з медом, а боцманша все підкладала й підкладала свіжини із своїх невичерпних резервів. Нічого не жаль, аби тільки лікарка вигнала з доньки кляту оту простуду, що вона її набігала вночі, вискакуючи, розпалена, від грубки на стужу до маяка.

Взаємини між Ксаною і Марією дедалі помітно теплішали, інтимнішали. Біленький пластмасовий голуб миру, як тільки Марія мала необережність похвалити його, одразу ж перепурхнув із Ксаниних грудей на Маріїні груди.

— Хай це буде на знак того, що ви мені подобаєтесь, Маріє...

Море, вируючи за вікном, вже, видно, пришумілося лікарці, і вона все менше звертала на нього увагу. З явним зацікавленням розглядала розвішані на стінах знімки острова, що їх, приїжджаючи у відпустку, зробив ще позаторік Марії брат Антон.

— У вас тут влітку, мабуть, дуже гарно,— сказала Ксана, милуючись любительськими краєвидами степу.— Ото ж усе ваш степ?

— Наш,— з легким сумом відповіла Марія.

— У вас тут, кажуть, і пляжі чудові, й різна дичина водиться?

— Водяться навіть олені... Вже й оленята є.

— На те літо обов'язково приїду сюди! А може, ще вдасться і заводських дітей сюди вивезти, табір на ціле літо організуємо... Я сама з радістю згодилась би тут працювати!

— Чому ж, приїжджайте, Ксано... Правда, в нас теж буває... нелегко.

— А я труднощів не боюсь. Іноді так хочеться чогось героїчного, подвиг який-небудь вчинити! Ось ви тут одна світите на все море, я просто заздрю вам, Маріє! У вашій роботі стільки романтики!

— А у вашій хіба нема?

— Що моя... Он у газетах ви читали днями? Молодий

хірург в умовах простої сільської лікарні успішно зробив операцію серця... Може, це навіть сьогорічний випускник, може, навіть з нашого інституту — хіба їх усіх запам'ятаєш?.. А я?

— Ви теж своє діло робите...

— Не кажіть, Маріє. Мені ще нікого не доводилось рятувати...

— Рибалки наші від хвороб вмирати не люблять,— весело кинув з кухні котрийсь із мотористів, що саме всідалися там обідати.— В рибалки доля така: або живе до ста літ, або зовсім з моря не вертається!..

Ксана, стишивши голос, знову загомоніла до Марії.

— Скажіть, у вас тут бували випадки, щоб взимку крижину з людьми заносило в море?

— Торік було, але все кінчилось щасливо: льотчик на другий же день розшукав і їх потім швидко зняли...

— Ви не подумайте, Маріє, що я просто так жадібна до подвигу, з одного лише честолюбства,— заговорила згодом Ксана, мовби виправдуючись перед Марією.— Хіба не природно прагнути до цього в наш героїчний час? Он і брат ваш зараз, може, десь в полярну ніч летить під айсбергами, над торосистим морем... Хіба це не привабливо? Не заради себе, не заради тільки власної слави, а просто іноді хочеться до кінця випробувати свою силу, своє вміння, свою витримку! Вовчик сьогодні казав, що я трималась на морі чудово, хоч гойдало нас, Маріє, ой-ой-ой як!

Ксана раптом дрібно, як від лоскоту, засміялася, а Марія стала прислухатися до розмови на кухні: мотористи про щось голосно засперечались там з матір'ю.

— Будь я на вашому місці, Пилипівно, я йому не те що меду — морського жабуриння б не дав! — збуджено говорив Грицько, і Марія догадалась, що мова йде про Вовика.— Браконьєром був, браконьєром і залишився!

— Іншим разом треба втришия гнати його звідси! — гаряче вигукнув Паша.

Лікарка, принишкнувши, теж стала прислухатись до гомону мотористів.

— Якби ще він тільки по птицях був браконьєром,— почувся звідти розважливий, сердитий голос Дьоми.— А то він і серед людей такий: в самому своєму житті браконьєр, в усіх своїх почуттях...

Ксана раптом схопилася з місця, глянула на Марію тривожно, розгублено:

— Як це можна бути браконьєром у житті?

Марія густо почервоніла, аж сльози виступили, заблищали їй в очах.

XII

Надвечір дощ перестав, але різко похолодало. Розбирався вітер. З першими сутінками мотористи засвітили маяк, і Дьома зайшов доповісти про це Марії.

— Маяк засвічено, все в порядку.

— Хто несе вахту?

— Паша.

— Скажи йому, хай одягнеться теплiше, а то ще й його прохопить... Дуже похолодало?

— Крупа пролітає.

— Цього ще нам... Гаразд, іди.

Дьома вийшов, і дівчата, лишившись удвох у теплій посутенілій кімнаті, мовби причаїлись обидві, сторожко прислухаючись, як розгулюється надворі негода. Море шуміло дедалі дужче й дужче.

Після денної розмови Ксана трохи примеркла для Марії, яка уявляла її собі не зовсім такою... Що Ксана рветься до подвигу, це, звісно, добре, але чи не занадто вже піклується при цьому про свою власну особу? Он Рая-товстушка, що пішла після школи в кар'єри, могла б і справді вважати свій вчинок вартим подвигу, але таке їй, мабуть, і на думку не спадає, день крізь день добуває із своїми подружками-робітницями отой нелегкий черепашник, робить своє діло скромно, без галасу, як і всі інші трудівники... А в Ксани якось виходить так, що ніби шукає вона подвигу заради подвигу, здається, була б не проти, щоб і рибалок частіше заносило на крижинах у море, аби тільки вона мала потім нагоду рятувати їх, обмерзлих, опухлих від голоду... Такого подвигу Марія не хотіла б.

В кімнаті все густішали сутінки.

— Може, вам лампу засвітити? — запитала з кухні мати.

— Поки що не треба,— відповіла Ксана за обох.— Я люблю іноді посидіти отак в напівсутіні,— тихо зізналась вона, вслухаючись, як вітер гуркоче дахом.— Які у вас тут вітри, Маріє... Жах!

— Ви боїтесь, що не потрапите сьогодні на материк?

— Я не за себе... Я могла б і у вас заночувати.

Марія розуміла її настрій. «Не за себе, а за нього, за Вовика...» Це було цілком природно. Марія і сама була зараз думками з ним.

— Не бійтесь, Ксано. Море ще не таке страшне, як здається в сутінках.

— Реве он як!

— Ні, я по шуму хвиль чую: всього кілька балів... При такому штормі судна ще вільніше пристають.

— Але ж ніч заходить!

— Маяк працює... Він пристане.

І після деякої мовчанки Марія, стримуючи хвилювання, запитала зміненим, наче не своїм голосом:

— Скажіть, Ксано... Ви давно його знаєте?

— Кого?

— Вовика.

— Не так давно... З літа, як тільки приїхала на рибзавод... Але він мені, Маріє... дуже дорогий. Розумієте: дуже! — І, озирнувшись, знизивши голос до інтимності, Ксана довірливо додала: — Знаєте, він же мій... наречений.

— Ваш?

— Так. Але поки що хай це буде між нами. Це я вам так уже, Маріє, по дружбі... В суботу у нас вечірка, радіола,— там, можливо, ми вже офіційно оголосимо, що братимем шлюб.

Марія ледве чутно застогнала.

— Що вам? Погіршало? — занепокоєно схилилась над нею лікарка. Вона, видимо, й думки не припускала, що своїм зізнанням вразила Марію в саме серце. Надто відмінними, різними, далекими одне від одного здавались Ксані Вовик і звичайна оця дівчина з маяка, щоб можна було до неї ревнувати.

— Може б, вам краще заснути, Маріє?

— Ні, це так щось... А скажіть... Дивно про це навіть питати... Він вас... любить? Хоча що я кажу!

— О, він такий милий. Правда, він буває часом легковажний, йому, приміром, нічого не варто взяти вночі контрабандою заводську яхту тільки для того, щоб покатати мене в морі... такі речі я відношу за рахунок виховання — адже він у сім'ї одинак! Але якщо його міцно тримати в руках, а я це зумію,— посміхнулася

Ксана,— то Вовик, по-моєму, далеко піде. В нього є життєва хватка, розмах, хороша отака зухвалість...

Марія важко дихала.

— Субота — це... післязавтра?

— Думаєте, не встигнемо? У нас уже все готове. Вовик, він, знаєте, що треба — з дна моря дістане, в нього кругом, як він каже, блат.

Боцманша внесла засвічену лампу, стала припрошувати лікарку, щоб вечеряла:

— Їжте, бо прохолоне...

Ксана відмовилась, і мати вийшла на кухню невдоволена.

Шум моря за вікном наростав. Марія відвернулася до стіни, прищухла, вдаючи, що дрімає, а насправді весь час думала про Вовика. Тепер їй все було ясно. Пригадала своє перше побачення з ним у степу, і танці, і блукаючу яхту... Так вірила йому, так щиро розкривалася перед ним, а для нього, видно, все те було тільки пустою легковажною розвагою... Навіщо ж було займати, вдиратись у почуття, навіщо було так безжально бентежити їй душу?

Не простуда вже — біль образи душив Марію, гарячим клубком застряв у горлі... Чула, як незнайоме досі, мстиве, дике почуття гостро підіймається в ній і руки під ковдрою самі вже стискаються в кулачки... О, якби він був зараз тут! Кинулась би з місця, очі оті брехливі, як кігтями, повидряпувала б, сама не знає, що йому зробила б! Ласкавими словами улещав, сліпучими усмішками до неї сяяв і все тільки для того, щоб потім отак безсердечно знехтувати нею, так легко потоптати чисті дівочі її сподівання.

На лікарку після цього Марія не могла дивитись. Чула, як та, нестерпно порипуючи туфельками, ходить по кімнаті, припадає до вікна, виглядає... Бодай би він тобі не вернувся на твою вечірку! Бодай би отам проковтнуло його море, щоб згинув, щез у хвилях безслідно — ні тобі, ні мені... Іди, кидайся тоді йому назустріч в обійми нічної вируючої стихії, спробуй лишень його там врятувати із своєю моребоязню! Матимеш нагоду перевірити своє вміння, вдовольнити голодну жадобу подвигу!..

Від кривди, від болю все в Марії горіло, туманилася, ніби в мареннi, голова. Чорними клятьбами кляла зрадливого свого капітана, аж задихалась у подушку від

власного безсилля, почуваючи, що ні перед чим зараз не зупинилась би її розпалена, знетямлена від горя душа. Мабуть, якби могла звідси додмухнути на вишку, то сама загасила б перед ним вогонь маяка, щоб осліп, як у більмах, отой ошуканець, щоб у тріски рознесло його судно і його самого.

Одначе, коли крізь шум моря зненацька долинув до її слуху ледве чутний гудок, Марія одразу стрепенулась, посвітліла на виду, мовби темна хвиля гніву вмить відкотилась їй від серця: такий гудок міг подавати й «Боцман Лелека».

— Маріє, ви чуєте? — злякано обернулась до неї лікарка від вікна.— Ніби прогуло десь далеко...

Ще хвилину тому переляк суперниці тільки порадував би Марію, але цього разу вона промовчала, потай поділяючи Ксанину тривогу. Майже з прикрістю, з гіркотою для себе виявила раптом Марія, що той далекий глухий гудок із розбурханого моря схвилював її, як і раніше, що під усіма кривдами, образами інше почуття живе в ній, нуртує непригаслою повною силою...

Рвучко розчинилися двері, збентежений Дьома виріс на порозі:

— Маріє... ти не пригадуєш, на яку погоду поставлено регулятор?

— На теплу, звичайно... А що?

— Був на теплу, а зараз, бачиш, різко похолодало...

Дьома щось явно не договорював. Марія звелася на лікоть, впилась в хлопця очима:

— Говори!

— Та бачиш...— Дьома скрушно махнув затиснутим у кулаці гайковим ключем,— регулятор заїло.

Марія краще, ніж будь-хто інший, розуміла, що це означає для маяка, але ще сама не хотіла собі вірити. В цей час Ксана пронизливо зойкнула біля вікна:

— Маріє! Маяк погас!.. Що ж це таке?

Погас! Моторошно стало Марії, вона наче падала в якусь прірву. Може, це вона сама й винна? Може, накликала лихо, сама загасила вогник своїми шаленими клятьбами?! Що ж тепер буде? Всі судна, які там є, разом посліпнуть — і Вовикове, і всі інші... без її вогника, самі тріски викидатиме завтра море на берег! Жах! Жах! Жах!

Опам'ятавшись, вхопилась, рукою за палаючий лоб: «Що це я? Що це зі мною?»

А море реве...

— Давно погас?

— Хвилин десять...

— Так чого ж ви мовчали?

— Ми... ми... ремонтуємо.

Вони ремонтують! Знає вона їхні ремонти! Цілу вічність будуть вовтузитись, а тут дорога кожна секунда...

Мати, ввійшовши навшпиньках, благально, в якійсь надії дивиться на дочку: «Що ж це буде?» Марія бачить, що всі: і мати, і Дьома, і лікарка — ждуть зараз її, Маріїного, слова... Адже вона старша! Їй залишено «світилкою» на маяку, батько на неї поклався... Вона мусить, мусить щось вирішити, щось порадити!..

— Запаліть поки що хоч смолоскип...

— Єсть! — Дьома, круто повернувшись, стрімголов подався виконувати наказ.

Ні лікарка, ні мати не заперечували, коли Марія, звівшись з ліжка, потяглася рукою до одежі. Ще й самі взялися мовчки допомагати їй у цьому, закутуючи, накушкуючи, як дитину. Ксана туго стягнула їй шаллю горло, міцно закрила рот, наче хотіла задушити її.

Посліплені в морі капітани не сходили Марії з думки, старий батько весь час стояв перед очима. Угадав же боцман Лелека, кого залишити замість себе, від'їжджаючи за викликом в центр!.. І сам довірився Марії, і всі там вірять їй, а в неї тим часом аварія, вогник погас, хлопці бозна-що «ремонтують»... Що там зараз можна зробити в кромішній тьмі та ще без механіка? А в морі тим часом морок, блукають посліплені капітани, реве вітер, глушачи тривожні гудки!

Одягнена в батьків кожух, Марія ступила через поріг і тут же мусила вхопитись рукою за материне плече, щоб не впасти. Вітер, стужа, всевладдя шарпкої темряви...

— Це ураган! Ой, не можу! — зойкнула Ксана збоку, більше сама тулячись до Марії, ніж підтримуючи її.

Марія, ступаючи крок за кроком, чуйно, як птиця, прислухалась до темного реву стихії. Морська таємнича просторінь вся здавалася їй переповненою численними кораблями, рипіла безліччю малих і великих суден, безпорадних, сліпих без маяка. Тоскно завиває осінній вітер, ніби доносить із великої темряви ночі далекі, ледве чутні, повні розпачу й стогону гудки:

— Sos! Sos! Sos!

Вже не лише її перша любов, вже все, що було в морі живого, здавалось, волало допомоги, просило у неї світла...

Напружено, як ніколи, працювала думка: як, чим їм зарадити, чим допомогти? Що́ зараз — рятівне?

Біля вишки стояли, збившись купою, мотористи, ятрився в чиїйсь руці смолоскип. Недалеко ж видно в море отой курний кривавий віхоть вогню!.. А море все ще стугонить невидимими кораблями, кличе тривожними гудками...

При наближенні Марії до вишки мотористи, не помічаючи її, саме про щось гаряче сперечались, ніяк не могли зійтись на одному... Марії раптом стало зовсім, зовсім ясно, що нічого вони зараз не відремонтують: єдине, що залишається — о щаслива думка! — спробувати інший балон...

— Дьомо... Хлопці! Давайте новий балон!

— Маріє...

— Мерщій, кажу!

Принесли балон, і лебідка, підхопивши вантаж, швидко потягла його вгору.

Дьома вже був на вишці.

— Готово! — гукнув звідти, з темного свого Олімпу.— Єсть!

— Вмикай!

Минула в напрузі мить, друга, і нарешті всім разом відлягло від серця: на маяку засвітилось!

Марія довго не зводила з вишки очей... Зухвало, весело яскрів угорі її вогник, хай маленький, непоказний, але з далеким променем в розбурхану темряву ночі.

1954

Оповідання з циклу „Південь"

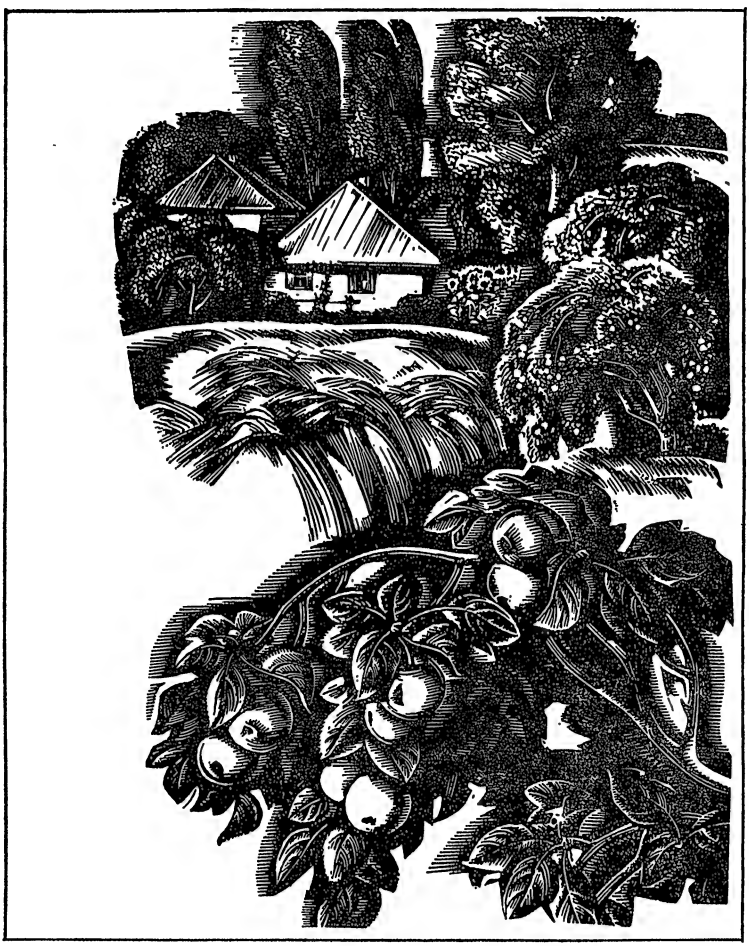

ЖАЙВОРОНОК

І

Тут, у відкритім південнім степу, збиралася восени сила-силенна птахів. Вони тут востаннє паслись і відпочивали перед тим, як пуститися в далекі мандри, у вирій. Тоді, восени, майже в кожній хаті жили перепели. Дітвора ловила їх ледве що не голими руками — такі вони були важкі, ситі й ліниві в ту пору.

Тепер птахи знову поверталися з-за моря: схудлі, легкі, бистрі. Заклекотіли по всьому узбережжю, замигтіли в степу, попід вікнами Солончанської МТС, не лякаючись ні людей, ні машин, сподіваючись якось погамувати в знайомих місця свій весняний голод.

Від того пташиного клекоту Зоя прокинулась. Батькового кашкета на гвіздку вже не було. За вікном вирує пташиний ярмарок, на подвір'ї людно, шумливо. Біля майстерень стоять вишикувані трактори, націлені моторами в степ. Весь колектив МТС висипав з приміщень на традиційне відкриття весни.

«Виходять! Як же це я?!»

Дівчина стрибнула на підлогу, стала швидко одягатися. Вимиті вчора коси тонко пахли суницею. Зоя заплітала їх, викладала на голові тугим темним калачиком. Не так давно ще вона вплітала кісники, як вплітають їх піонерки, носила коси двома зв'язаними перевесельцями на потилиці, а цієї весни почала викладати по-дівочому — короною. І туфлі стала носити на високому каблуці, хоча на зріст не могла поскаржитись: була вже височенька, гінка, як молода тополька.

Взуваючись, виставила ногу вперед, тупнула нею об підлогу, засміялася: чого там! І нога вже була міцна, стрункa, дівоча...

Коли Зоя вискочила на подвір'я, перші машини вже вирушали в путь. Трактористи сьогодні тримали керма якось особливо хвацько й гордовито. Директор МТС Карпо Васильович Лисогор, Зоїн батько, походжав із замполітом біля тракторів, віддаючи бригадирам останні накази. Видно, в ці хвилини ті, що виїздили в степ, були йому далеко рідніші, аніж Зоя. Коли вона проходила повз нього, Карпо Васильович гукнув просто через неї тим, іншим:

— Повертайтесь мені героями!

А Зої теж хотілося б сісти за кермо, натиснути педалі й рушити в степ, у світлі весняні простори. Там небо сьогодні блакитніло по-весняному, свіже й високе, вище, ніж будь-коли. Там п'янко пахла розмерзла земля, а птиці, звиваючись над нею, пробували свої по-дівочому чисті голоси.

Хіба не могла б і вона, Зоя, сидіти отак в комбінезоні на високому тракторі, як сидить он, пишаючись, Оксана Бойко, прославлена трактористка? Тоді і їй, Зої, батько бажав би повернутися восени героїнею, тоді, може, й довкола неї кружляв би вродливий механік Сава Грек отак, як кружляє він зараз побіля Оксани...

— Дай кермо, Оксано,— звертається до трактористки Зоя.— Дай хоч з подвір'я виведу.

— Е, дівчино, це тобі не на радіовузлі кнопки натискувати! В мене кінь норовистий: боюся, що не ти його вестимеш, а він тебе поведе.

— Поведу, я пробувала.

— Отими школярськими руками? Щось не віриться мені... Боюся, що вирветься!

— Та й Карпо Васильович саме поглядає в наш бік,— весело каже Сава-механік, підморгуючи до Оксани.— Ще, чого доброго, доганяку за такі забавки вліпить!..

Обоє вони сміються, а Зоя, зашарівшись, стоїть перед ними, присоромлена, зайва.

— Співчуваю тобі, Зоєня,— зухвало сміється Оксана.— Мені в твої п'ятнадцять років теж кермо снилося мало не щоночі.

«Не п'ятнадцять, а сімнадцятий!» — хочеться вигукнути Зої, щоб знала про це зарозуміла Оксана і щоб Сава-механік знав.

Одначе десь поблизу вже гомонить батько.

Ось він зупиняється з замполітом біля Оксаниного трактора, ласкаво поплескує його долонею по металевому крилу:

— Ветеран... За Волгу своїм ходом ходив... Витягне сезон, Оксано?

— Витягне, Карпе Васильовичу, та ще, може, й не один!.. Це тільки на вигляд він трохи ніби підтоптаний... А душа в нього молода!

— Молода, кажеш?

Завваживши доньку, Карпо Васильович окидає її

здивованим, радісно незнайомим поглядом. Зої стає ніяково, і вона поквапно відступається між люди.

Стояла, слухала розмову з-поза чиїхось засмальцьованих спин. Прикро було їй слухати, як жартує Оксана з батьком, неприємним був дівчині самий тон, у якому вони розмовляли. І навіть те, як, сміючись, трактористка грайливо стріпувала своїм золотим руном, було зараз неприємним. Зоя на мить уявила, що батько взагалі міг би ввести Оксану в дім і стала б вона для Зої...

. . . . . .

Ні, не хотіла б Зоя собі такої мачухи!

II

У всі кінці від МТС, у близькі й далекі колгоспи пролягли свіжі мережані сліди. Пішли трактори, порожньо стало на подвір'ї.

Відтепер щоранку гомонітиме оживаючий степ, пройнятий бархатною музикою моторів. Незабаром зів'ються на обрії перші димки над степовими вагончиками, над знаменитими палубами трактористів. З'являться там на вікнах блакитні фіранки... Над кожним палубом встане гнучка антена, випнеться в небо, тендітна, чутлива...

Таких палубів сімнадцять... Далеко вони розкидані один від одного, ледь бовваніють то тут, то там у затканому кришталевим маревом просторі, глибоко повгрузавши колесами в грунти різних колгоспів, що їх обслуговує Солончанська МТС. На всі чотири сторони світу — рівнина й рівнина, колишнє морське дно. А якби піднятись на вишку, то на півдні вдалині можна бачити й саме море, що синіє нарівні з суходолом чи навіть вище суходолу.

Сімнадцять палубів — сімнадцять антен над ними, і всі вони мовби прислухаються, націлені звідусюди на свій польовий штаб.

Серед степу на багато кілометрів видніється садиба машинно-тракторної станції. При відступі окупанти були зруйнували будівлі, а зараз уже все знову стало на своє місце, вкрилося свіжою рябою черепицею: майстерні, контора, житлові котеджі, гараж... Осторонь — склади пального з вкопаними в землю білими цистернами.

Взимку подвір'я заповнюється численною сільськогосподарською технікою, в майстернях з ранку до ночі жевріють горна та вищать верстати, а в накуреній конторі ремствують по кутках безпритульні бухгалтери, відтиснуті з-поза своїх столів владним степовим людом. Ідуть наради, семінари, різноманітні курси та навчання колгоспних механізаторів.

При конторі поруч з кабінетом директора влаштована Зоїна радіорубка. Зоя — радистка-диспетчер. Саме на неї спрямовані своїми вістрями всі сімнадцять антен, що пружинять протягом сезону на степових палубах трактористів. Підтримуючи радіозв'язок з бригадами, Зоя мовби стає на деякий час тим осередком, де схрещуються розбурхані пристрасті багатьох розпалених працею людей — бригадирів, механіків, обліковців. Перші звертання з палубів — до неї, перший голос туди — її.

Коли починається сезон, коли трактори не вичахають на полях цілу добу, Зоя помітно виростає в своїй ролі. У роботі Зоя знаходить справжню насолоду, робота єднає її з колективом, що давно вже став для дівчини і ріднею, і найпевнішою опорою в житті.

Зі своїм колективом Зоя особливо зріднилася в роки війни. Наука дружби, тяжкі випробування, що випали тоді на Зоїну дитячу долю,— як вони згодилися їй зараз, коли Зоя, за виразом емтеесівського сторожа, вже «вилюдніла», коли вже сидить вона у своїй чистенькій радіорубці, оточена блискучою, чутливою апаратурою...

У те далеке воєнне літо Солончанська МТС в повному складі рухалася на схід. На все життя запам'яталися Зої грізні картини відступу.

...Сухою задухою пашить південний степ, плачуть у будках невпорані діти, спостерігачі раз у раз попереджають колону про ворожі літаки.

Куриться безконечний бурий шлях, скрегоче важке залізо... Нічого нема в цих людей — тільки залізо і шлях.

Трактористів не вистачало, частина їх пішла в армію та в партизани, але, незважаючи на це, жоден трактор не залишався без водія. Карпо Васильович мобілізував усіх, кого тільки міг, в тому числі й жінок та підлітків з родин трактористів. Свою дружину він теж посадив на трактор. Сам пояснив їй, що треба, сам запустив для неї мотор: «Веди!»

Зоя цілими днями тряслася біля матері на тракторі. Колона йшла, розтягнувшись на довгі кілометри. Десятки потужних тракторів та закіптюжених комбайнів, багатокорпусні плуги та молотарки, майстерні та обшпуговані вітрами степові палуби трактористів — усе було поставлено на колеса, рухалося за суворим маршрутом, що його тримав старий комуніст Лисогор у нагрудній кишені своєї гімнастерки.

В ті дні Зоя лише коли-не-коли могла розмовляти з батьком. Але, мабуть, саме в ті дні її дитячому гострому розумові повністю відкрилось батьківське серце, його буденна велич, його сталева незламна воля.

Карпо Васильович був душею колони, її натхненним вожаком. Старенький директорський газик, нещадно пожмаканий під час одного з бомбардувань, удень і вночі невтомно гасав вподовж колони, виносячи Карпа Васильовича то в один її кінець, то в інший. З першого погляду помічав директор найменше порушення порядку руху; більше того, він, здається, наперед угадував найпотаємніші думки і наміри кожного з підлеглих. Підбадьорював втомлених, стримував шалених, щоразу вносячи в гарячу розвихреність походу свою волю, свій продуманий темп, наперед розраховані ритми.

Без усмішок жили тоді люди, і, навіть проносячись своїм газиком мимо трактора, на якому стояла біля матері Зоя, директор дивився на доньку та на дружину, не посміхаючись. Небритий, закіптюжений, схудлий, пильно проводжав їх очима, іноді кидав коротко, майже черство: «Маріє, дистанцію!»

Це була доречна засторога перед нальотами залізних шулік, що, здається, заповзялися в ці дні розтерзати колону. Так і дивись у небо, чи не летять...

Десь колона забралася в сипучі піски... Мусили тоді самі на протязі кілометрів вигачувати собі дорогу. Рубали довколишні лози, носили на шлях і стелили їх під трактори та комбайни. Зоя носила теж нарівні з дорослими,— аж мліли дитячі рученята, обіймаючи величезні оберемки лози.

Хоча їхали вже іншими областями, в незнайомих районах, проте Карпо Васильович і тут всюди почував себе господарем. Зоя пригадує, як зустрілась їм на шляху якась велика залізнична станція... Літаки щойно бомбили її. Жахливе було видовище: забиті ешелонами колії, свіжі смердючі воронки, грізні пожежі навкру-

ги... Раз у раз вибухали десь боєприпаси, щомиті могли спалахнути на коліях численні цистерни з пальним... Куди не ступни, здається, звідусіль — смерть.

Дехто піддався паніці, заволав — мерщій назад, обійдемо це пекло стороною! І справді, що, здавалось би, Карпові Лисогорові до цієї станції, міг би триматись від неї подалі, пальним зарядився б десь в іншому місці... Страшний був Лисогор у ті хвилини. Згукнувши комуністів та комсомольців, він кинувся з ними в саме пекло, туди, де все тріщало, скреготало, пашіло вогнем... І ось уже замість паровозів в ешелон впряглися потужні солончанські трактори, і Лисогор-директор теж був разом з тими, хто працював біля самих чорториїв вогню, ризикуючи життям, розтягуючи тракторами вагони, платформи, цистерни подалі від пожежі...

Потім випали сніги, вдарила люта зима, стало ще важче. Але навіть і там, де зупинилась зимувата МТС, за Доном, колектив готувався до посівної ніби в себе, в Солончанах. Правда, майстерень не вистачало, доводилось працювати на морозі, і шкіра з маминих пальців не раз зоставалась на сизому холодному металі. Ночами спали в степових вагончиках, і на ранок мамині коси примерзали до стінок. То був справжній фронт, і Зоя досі вважає, що втратила маму на фронті за Доном.

На Україну МТС поверталася залізницею. Все повантажили, нічого не розгубили. Навіть вилинялі степові палуби стояли надійно укріплені на платформах. Ішла ще війна, а проте військові коменданти скрізь давали мирному солончанському ешелонові зелену вулицю.

Оксана Бойко теж брала участь у поході, вона тоді навіть подругувала з Зоїною матір'ю. Зоя досі пам'ятає, як гірко переживали вони обидві — і Оксана, і мама,— коли чоловік Оксанин, теж тракторист, пішов на одній з переправ під лід.

Не думала тоді ні Зоя, ані Оксана, що минуть роки, з'явиться з часом у їхньому колективі Сава-механік, оцей чорнобривий красунь, і посіє між ними ревниву неприязнь...

III

«Цікаво, чи будуть ревнувати при комунізмі? — думала Зоя, сидячи в своїй радіорубці над розкритими лекціями заочного курсу.— Чи припиняться коли-небудь оці спустошливі усобиці людських почуттів, чи наступить хоч у майбутньому загальне замирення усіх з усіма?»

Досі, коли вона помічала в людях вияви ревнощів, заздрощів, честолюбства, їй здавалось, що при певних зусиллях людина може протистояти цим віковим принизливим почуттям.

І ось тепер вона сама вже і заздрить, і ревнує... Прикро, боляче було їй усвідомити це. Нове почуття гнітючим дисонансом вдиралося в її рівні, легкі, прозорі стосунки з людьми.

Чула ж, бувало:

— Нашому Жайворонку легко літається: всі йому родичі!

Трактористи звали її своїм Жайворонком. Справді, вони звикли до неї, як звикають до сіренького польового жайворонка, що цілу весну дзвенить їм над головою. І ставились до неї, як до тої весняної пташки: з добродушною ніжністю, з ласкавою зверхністю, з повною довірою. Засмальцьовані, обвітреві степовики добре знали, що Зоя ніколи їх не підведе, ні на кого із них не поскаржиться, скажімо, за ті диявольські словеса, накипілі грубощі, що іноді нагло, нестримно вдираються до неї в рубку... Само собою вважалося, що Зоя мусить їм все дарувати, все пробачати, адже вона створена для них, для кремезних степовиків, як медсестра для гвардійців переднього краю... І Зоя їм все дарує, все пробачає, розуміючи, що бувають такі моменти, коли людині просто несила стриматись.

Завжди приязно, по-сестринському дзвенить її милий голос з солончанського ефіру. По самому лише подиху дівчини, по її першій інтонації досвідчений бригадир уже може визначити, хто з ними сьогодні буде розмовляти зверху і що йому віщує така розмова.

У кожній бригаді знають, що Зоя «болiє» за них, що вона радіє їхнім успіхам. Знала досі про це й Оксана Бойко, бо поки що так було. А як буде надалі? Невже відтепер з'явиться сторонній стук у житті Зоїної радіорубки?

Досі вона була доброзичливою для всіх без винятку. Протягом сезону Зої першій доводиться зустрічати прибої гарячих пристрастей, що нестримно бурхають, накочуються на неї з бригад. Вона приймає усе в первісному вигляді, розхристаному, непогамованому... Коли радощі, то ще свіжі, палкі, неприручені; коли сумніви, то найодвертіші; коли нарікання, то найважчі найкострубатіші.

Слухати мусить усе, навіть те, що ріже її дівочий слух, а запам'ятовує найістотніше.

Так ось і зараз... Вислухавши довгу сповідь, відсіявши зайве, нотує в журналі: у Паливоди аварія. Причини такі-то. Заходів вжито таких-то.

Потім, зазирнувши в люстерко, виходить з рубки і прямує через подвір'я до гаража.

Щось думає приємне, і тугі губенята їй посіпуються, десь там під ними живчиком б'ється стримуваний смішок. Іде, як завжди, схиливши трохи голову набік, напівзакрившись від сонця рожевою газовою косинкою. Личко чисте, ніжне, по-дитячому моложаве, а в усій гнучкій постаті, перехопленій нижче гостреньких грудей тонким поясочком уже є щось неповторно дівоче.

Біля гаража стоїть напоготові «Буревісник» — роз'їзна ремонтна майстерня-летучка. Вона обладнана необхідним інструментарієм і, як степовий палуб, теж радіофікована. Командир «Буревісника» — він, Сава-механік.

Забачивши радистку, Сава жартома робить їй під козирок. В офіцерському галіфе, в синій безрукавці, стрункий, смуглявий, як біс. І в блискучих очах у нього водяться бісики: весь час стрибають там весело, зухвало, невтомно.

— Привіт нашому Жайворонку! Чим нині порадуєш?

Зоя дивиться на нього з-під косинки широко відкритими очима. Дивиться зачудовано, не кліпаючи, і очі поступово стають вологими, набирають незвичайного полиску.

— В Паливоди аварія. Натик ліг.

— Знов до Паливоди?! Коли ти вже мене пошлеш... до Оксани?

— Не бійся, коли щось трапиться, пошлю. Але в неї це рідко буває.

— На жаль.

— Навпаки.

З'ясувавши, чого хоче Паливода, і беззлобно лайнувшись з цієї нагоди, Сава біжить до майстерні взяти потрібні запасні частини для потерпілого трактора.

Зоя могла б уже йти, але чомусь не йдеться, якось їй само стоїться на місці. Сказала Саві, що послала б до Оксани... Чи так уже й послала б? Звичайно, нелегко було б це зробити, але...

Повертаючись до машини, Сава на ходу, звично пробує обійняти Зою вільною рукою.

— Славна росте комусь невісточка!

Вигнувшись, дівчина, як хвиля, вислизає у нього з-під руки і, зашарівшись, злегка б'є механіка кулачком по м'язистій гарячій спині.

І знову пристоює, ніби жде чогось кращого.

«Буревісник» тим часом рушає, набирає розгін, мчить у відкритий степ. Легка курява здіймається за ним. Ще вчора не куріло, а сьогодні завихрюється вслід... Що буде завтра? Швидко сушить вітер землю, треба б, ой, треба дощу...

Зоя стоїть задумана, проводжає машину очима. Уже далеко в'ється вслід «Буревісникові» бурий вихорець куряви... Ось він завертає, клубочиться за гущавінню лісосмуг.

Розвіявся, зник.

Але ж не зникає Сава із Зоїних мрій. То так, то інакше малюється він у дівочій уяві, де без меж розкинулись його володіння. Ось уже легко крокує Сава з натоптуватим Паливодою по ріллі, і ластівки грайливо залицяються до нього... Ось уночі він десь в іншій бригаді, може, навіть в Оксаниній, лежить горілиць під трактором, вміло, красиво працює, освітлений смолоскипами... А потім з кимось під лісосмугою стоїть, милується зоряним небом...

Зажура самотності обіймає дівчину. Вперше почуває вона так обтяжливо свою прикутість до робочого місця, і спливають на думку десь вичитані рядки: «Буяли в небо крилами орлиці... Буяли в небо...»

Коли він повернеться? Якби повернувся хоч надвечір, то, може, вийшов би знову до майстерень із своїм голосистим баяном... Але хіба не від неї, не від Зої, залежить Савине повернення? Може, сама ж ти, перехопивши Саву в степу, пошлеш його просто від Паливоди в якусь іншу бригаду, накажеш мчатись туди чимдуж, не заїжджаючи в МТС.

І накаже, й пошле, незважаючи ні на що.

Дивно, як він до неї ставиться... «Комусь росте невісточка!..»

Не комусь, а тобі хотіла б виростати, Саво!

Усе дужче припікає сонце. Пашіє подвір'я знайомим залізяччям, розтікається в маревах сліпучий окриталений степ.

IV

Минали дні, а дощів не було. Проходили десь стороною, обминали Солончанську МТС.

Карпо Васильович приходив додому чимраз хмурніший. То, було, як прийде,— кашкет йому сидить аж на потилиці, чоло сяє, а зараз козирок насунутий на самі очі, і пилюка на ньому, хоч літери пальцем виводь...

Якось Зоя чула, батько пробирав у кабінеті приїжджого доцента з інституту механізації.

— Що ви їздите все по дрібницях,— гримів він на гостя.— Ви хмари мені приручіть! Їх осідлайте!

Доцент щось мимрив у відповідь, видно, заперечував.

— Брехня, визріло! Пора! — не вгамовувався батько.— Доки нам терпіти оцю анархію в природі? Десь зливи тропічні, потопи на людей, а в нас краплини дощу не добути! Подивіться навкруги: все тримається на чесному слові та на агротехніці...

Вечорами вже не чути було Савиних пісень. Якщо він не був у роз'їздах, то іноді заникував до контори: лютий, наїжачений, не підступись. Ставав у дверях, опершись плечем об одвірок, і похмуро блимав звідти на барометр, повішений на стіні між вікнами.

— Зніміть його,— виходячи, казав конторницям,— бо на голові комусь поб'ю!

Прилад справді поводив себе ганебно. В той час як надворі все вигоряло, барометр уже третій день показував на дощ.

— Хоч у конторі дощ,— похмуро кидав котрийсь із приїжджих степовиків.

Кожен по-своєму, але кожен глибоко переживав те, що боліло всім.

Зоя, пораючись вранці у своїй радіорубці й відкриваючи за звичкою вікно, що виходило в степ, не бачила

тепер там нічого втішного. Степ дедалі більше втрачав свої соковиті барви, свою весняну моложаву свіжість. Зелень поступово притьмарювалась, де-не-де вже почали проступати на ній прибляклі, іржаві плями. Повітря було наскрізь сухе, не випадала навіть роса на світанку.

Вдень не лише сонце — все небо, здавалось, палило, дихало спекою. Линяючи, втрачаючи свій природний колір, воно по кільканадцять годин горіло над головою — цинкове, біляcте, смертельне. А нижче грандіозної білястої чаші, кругом на обріях, висіли непорушні бруднуваті стіни пилюки, вісники далеких чорних бур.

Трактористи тепер розмовляли з радисткою невеселими, приглушеними голосами. Їм було ніби аж незручно за те, що степ горить, а вони нічого не можуть вдіяти. І сама Зоя сиділа присмучена, насторожена серед своєї апаратури, серед запилених квітів та недочитаних книг. Весь час мовби до чогось прислухалась. Іноді їй вчувалося, що десь гримить, і вона нервово поривалася до вікна. Але обрій був голий, ненависний.

Перекликаючись з трактористами, Зоя найперше питала тепер: «Як хліба?»

І нікого не дивувало, що десь там, сидячи в своїй келії, худенька емтеесівська радистка непокоїлася за колгоспні хліба, хоч трудодень їй не писався, хоч сама вона не орала й не сіяла... І трактористи відповідали Зої без смішків, без жартів, цілком по-діловому, хоч знали наперед, що це не для зведень, а для неї особисто.

Невеселими були їхні вісті: «Земля вже тріскається»,— передавали з одного краю. «Тракторам понаривали ребра, аж стогнуть»,— передавали з іншого.

Далекі бригади раз у раз довідувались у Зої, чи там, над МТС, часом не захмарюється, чи не збирається на дощ. Чим вона могла їх порадувати? Якби могла — сама перетворилась би в хмару та зашуміла над ними дощем!

Бригада Оксани теж працювала в одному з найвіддаленіших, глибинних колгоспів. Щовечора і щоранку звідти вимагали метеозведень.

Вимагали різко, роздратовано.

V

Якось увечері, повернувшись з бюро райкому, батько вечеряв, а Зоя стояла біля відчиненого вікна. Зорі мигтіли, тріпотіли по обрію, мов живі. Нарівні з вікном тьмяно біліли припорошені пилом розквітлі акації. Повітря було насичене їхнім густим солодким ароматом.

Акації садовила ще Зоїна мати... Знати б, чому татко досі не одружився вдруге? Уже й скроні посивіли, а останніми днями й плечі йому якось по-старечому опустились...

Квартира велика, лунка, а голосів у ній мало, чийогось не вистачає. Етажерка з книгами. Піаніно. На стінах вінки з сухого колосся. В кутку багряніють шовками перехідні емтеесівські прапори. Від міністерства, від Центральної Ради Профспілок і той, що МТС одержала в евакуації від тамтешнього облвиконкому. Звичайно, прапорам належало бути б у клубі, але клуб ще не закінчено, і директор зберігає їх дома. Прапори вдома, а особиста кореспонденція, навпаки, зберігається в конторі, акуратно попідшивана в теки нарівні з офіціальними документами. Пожовклі листи фронтовиків, листи численних вихованців Солончанської МТС — розбери, кому вони адресовані! «Дорогий Карпе Васильовичу!», «наша МТС», «наш колектив», «наші хлопці...» Де тут розмежувати своє, кімнатне, від позакімнатного, як відділити своє від свого ж? Та й чи варто ділити?

Не встиг батько повечеряти, як до кімнати вже вваліється старший агроном, огрядний рожевощокий мужчина, якого в МТС величають «матір'ю-героїнею». Приводом до цього послужило те, що колись у свято, будучи напідпитку, він помилково начепив собі на груди поруч зі своїми медалями і медаль своєї дружини. Відтоді й приліпилось до нього: «мати-героїня». Добродушний агроном не ображався, навіть охоче відгукувався, коли його кликали так.

— Казав тобі, Карпе Васильовичу,— заговорив агроном, всідаючись біля столу,— не жалій дочки та приводь їй у хату мачуху, не послухав мене... А тепер, бач, мусиш ліниві вареники їсти.

— При мачусі, може, ніяких би не їв,— похмуро вступився за доньку Карпо Васильович і, зводячи роз-

мову на інше, повідомив, що незабаром прибуває партія нових тракторів.

— Знову нам буде клопоту з кадрами,— занепокоївся агроном.— Готуй, вирощуй, та все для чужого дядька.

— Чекай плакати, бо це ще не все, Пилипе Захаровичу... Як стало сьогодні відомо, частину тракторів нам доведеться передати лісозахисній станції.

Агроном сплеснув руками:

— Коли?

— Скоро... Якнайшвидше.

Зоя уважно прислухалася до розмови. Для неї не було байдуже ні те, що МТС одержує нові трактори, ні те, що частина трактористів перейде на лісозахисну станцію. Шкода, звичайно, віддавати, але ж і туди треба. Зрештою, там проходить передня лінія боротьби проти засух та суховіїв... От кого тільки відпускати туди?

Агроном наполягав, щоб коли вже віддавати, то, звичайно, віддавати гірших, найменш досвідчених.

— Хай ще вони стільки попрацюють над ними, скільки ми попрацювали!

— Ні,— спокійно заперечував батько.— Ми пошлемо туди не гірших, а кращих. Найкращих.

— Це ти серйозно, Карпе Васильовичу?

— Цілком серйозно. І щоб не відкладати... Давай підберемо людей.

Зоя чула, як називав батько прізвища трактористів, він називав справді найкращих. Може, й Оксану Бойко назове? Чи хотіла б цього Зоя? О, безперечно... Хай би перейшла Оксана на лісозахисну, може, забув би про неї Сава Грек і став би помічати інших!

Але батько чомусь не називає. Хоча, видно, думає зараз над цим. Адже мова йде саме про її, про Оксанину восьму бригаду... Так і не назвав. Розчарована Зоя почула з батькових уст прізвище іншого тракториста з бригади Оксани Бойко...

VI

Наступного дня Оксана примчала в МТС мотоциклом. Ввірвалась, як вітер, у контору і, дізнавшись, що директор десь у бригадах, накинулась на старшого агронома:

— Що це таке, я вас питаю? Ви хочете розвалити мені бригаду, позабирати від мене найкращих трактористів?

— Не трактористів, а тракториста,— спокійно поправив агроном.— Одного.

— Так чому саме Опришка?

— А чому не Опришка? Ти ж знаєш, куди їх виділяємо: на державне діло, на лісозахисну...

— Чужому дядькові!

— Не чужому дядькові, товаришко Бойко, а для нас же, для спільної справи... На передній край хлопці йдуть.

— А мені звідки заміну брати? З ваших близнят?

— Підростуть і мої.

— Довго ждати. То хоч би вже брали кого іншого, а то — з найкращих!

— А туди й треба найкращих.

Зоя чула, як вони сваряться в конторі, і їй ставало смішно, що «мати-героїня», так швидко переорієнтувавшись, уже переконував Оксану батьковими доказами.

Через якийсь час, проходячи коридором, Зоя поздоровкалася до трактористки. Рука в Оксани була в мазуті, і замість неї вона підставила Зої свій повний загорілий лікоть.

Тамуючи образу, дівчина мусила потиснути суперниці лікоть.

«Навіщо вона це робить? — гірко думала потім Зоя.— Щоб підкреслити, що я білоручка? Але хіба всі можуть бути такі, як вона, Оксана? Може, і мені хотілося б одягти отакі захисні окуляри, мчатися з вітром по полю, сміливо трясти отут агронома за душу... Але не в кожного Оксанина вдача, і, зрештою, в скромній радіорубці також треба комусь сидіти... Звісно, їй неприємні і мої босоніжки, і мої заплетені коси, і мої білі руки. Та хіба я винна в цьому? І навіть у тому, що мені дуже подобається Сава Грек,— хіба я перед кимось винна?»

Коли Оксана поїхала, конторські дівчата, сміючись, говорили Зої:

— Ну й клята ж тобі попадеться мачуха! Вогонь!

— З чого ви берете, що... мені?

— А ти нібито й не знаєш? Вона ж давно сохне за Карпом Васильовичем...

«Добре собі сохне,— подумала Зоя,— іде така розкохана, аж у комбінезон свій не вміщається».

— Вигадки,— заперечила Зоя подругам.— До неї ніби Сава наш...

— Сава там тягне пустий номер, Зойко... Нічого він не доб'ється!

«А все-таки добивається?! — вигукнула в душі Зоя.— Самі ж дівчата кажуть... Не може бути, щоб він та не досяг свого!»

Дівчині здавалось, що всі дивляться на механіка її очима, що всім він такий невідпорний, такий гарний, як їй.

Звичайно, дівчата жартують, кажучи, нібито Оксана «сохне...» А хоча б навіть і сохла?.. Може, краще хай би вона була для Зої мачухою, аніж тим, ким є для неї тепер!

Суперницею стоїть перед дівчиною сьогодні, суперницею стоятиме перед нею завтра й позавтра!

VII

Інколи з ефіру до Зої несподівано вдиралися якісь сторонні голоси і теж запитували про дощ. Нічого в цьому не було дивного — радіофікованих МТС з кожним роком ставало в степах усе більше.

Один такий голос до глибини душі вразив дівчину. Мабуть, якби крізь ефір до неї донеслись позивні Марса, то вона не була б ними так схвильована, як цим голосом. На відміну від інших, він був такий задушевний, щасливо тривожний. Забринів наче десь зовсім близько, аж Зоя кинулася з несподіванки. Двічі підряд невідомий повторив енергійно і радісно:

«Ти бачиш хмару? Ти бачиш хмару?»

І зник, загубився в ефірі. Приголомшена дівчина мимохіть виглянула за вікно, шукаючи в небі ту загадкову хмару, але, звісно, ніякої хмари там не було, стояло повне яснодення. «Та це ж він не до мене! — схаменулась нарешті Зоя.— Це він звертається до когось із своїх і до мене прорвався випадково... Але ж який хороший, приємний голос... Неначе Савин!»

У той день вона не раз ловила себе на тому, що знову хоче почути той загадковий юнацький голос. Хай би сказав що-небудь іще, хай би розповів докладніше про ту радісну хмару — де вона зараз, звідки її виглядати?..

Одначе невідомий більше не попадався.

«Цікаво, хто б це міг бути? — запитувала себе Зоя.— Лісозахисна станція вийшла в ефір чи, може, який-небудь льотчик з приморського аеродрому? Чому б і ні? Можливо, він щойно оце здіймався так високо, що бачив уже справжні дощові хмари, які посуваються сюди...»

Тим часом спека палила, як і раніше. Відкриті хліба, здається, з останніх сил трималися за життя. На них боляче було дивитись.

Коли Зоя під свіжим враженням розповіла подругам про таємничий голос з ефіру, дівчат розібрала гостра цікавість:

— Ти певна? Тобі не почулося? Не вимріялось?

— О ні!

— І, по-твоєму, хто ж він?

Зоя посміхнулася:

— Друг.

Вона умовчала, що той добровісний голос був чимось для неї схожий на Савин.

— Ти, Зойко, мабуть, не все нам розповіла,— не відставали дівчата.— Мабуть, ефірні уже завела знайомства! Але де? Серед льотчиків? Чи серед моряків?

Зоя тільки червоніла на це.

А в другій половині дня наступило, нарешті, омріяне, довгождане...

Усе почалося просто: з-за обрію тихо виткнувся ріжечок ледь помітної синьої хмари. Залитий сонцем степ одразу принишк, причаївся, мовби чекаючи, що з цього буде. А ріжечок тим часом уперто вигонився вгору, розростався вшир, поступово перетворюючись на тучу, на темно-синій гірський хребет, що незабаром уже закрив собою величезний сектор неба.

І ось хребет розломився, вогняна тріщина прокоренилась по ньому згори до самого низу. Загриміло, і полегшено зітхнув степ, і радісніше стало навкруги.

Поки в грандіозній лабораторії неба відбувався розкішний процес наростання грози, поки все там переверталося, будувалося і стугоніло, долом в цей час уже війнуло свіжістю, помчали потемнілими степами табуни вихрів, захвилювалися, забурунили зелені вали лісосмуг, заметушилися птахи в повітрі.

Ніжним шелестом озвалися до всього, що діялось навкруги, акації, посаджені біля контори.

Карпо Васильович, враз помолоділий, з'явився на ганку і, скинувши кашкет, став дивитися вгору, мовби чекаючи звідти когось дорогого, бажаного...

Вийшов на ганок і старший агроном, і природа привітала його свіжим потужним каскадом грому. Робітники, повискакувавши з майстерень, радісно перегукувались на подвір'ї; конторські дівчата, позвисавши з вікон, збуджено лящали, а «мати-героїня», приглушений першим близьким громом, жваво метнувся до одвірків, підпер їх спиною, щоб весь рік йому не ломило в попереці.

Зоя щебетала в своїй рубці. Як тільки виглянув отой далекий ріжечок із-за небосхилу, вона кинулася до карти, розстеленої на окремому столі, втиканої червоними прапорцями. Усі бригади лежали перед радисткою, мов на долоні. Бентежно оглядаючи їх, Зоя намагалася визначити, яким із них уже «все видно», а які ще нічого не знають. Ось тут, над цими полями, напевне, вже посутеніло, потемніло, після нищівного сліпучого блиску спеки, напевне, в цій зоні біжать над нивами перші радісні тіні, передуючі дощеві... А там, далі, ще палить, там ще не знають, якою радістю охоплені в МТС і робітники, і начальство, і Зоя-радистка...

Усі мусять дізнатись, нехай радіють усі!

І, викликаючи по черзі далекі, тонучі в спеці бригади, Зоя, не тямлячись, починає ділитися з ними своїм багатством.

«Ви бачите хмару? Ви бачите хмару?» — заливається вона жайворонком.

Так щедро, так від душі роздавала усім своє радісне багатство і, роздаючи його, не біднішала, а навпаки, ставала сама ще багатшою.

Над полями гриміло, блискало, будувалося... Сива повноводна хмара вже висіла над цілим степом, розпустила коси по обрію. Світлі паруси дощу росли, помітно наближалися нивами. Усе ближче та ближче вони... Ось уже війнуло зі шляху характерним запахом примоченої гарячої пилюки. З тихим дзвоном упали перші краплини, все стрепенулося за вікном, і вже широкою чарівною музикою зашумів дощ, той цілющий рясний дощ, про який кажуть, що це сиплеться з неба золото. Шумить, шумить... Музика весняного дощу — чи в природі є щось краще за це?

Довго його чекали, його ще й зараз чекають десь неосяжні Зоїні поля, незліченні Зоїні друзі... І дівчина спішила порадувати їх, підбадьорити, привітати.

Коли дійшла черга викликати Оксану Бойко, Зоя на мить завагалась. Багато завдала їй гіркоти й болю суперниця. І чи варто зараз осипати її таким щастям?..

«Варто, варто!» — співало в серці, і Зоя, викликавши Оксану, вже співала суперниці в далекий степовий вагончик: «Оксано, Оксано, ти чуєш, ти бачиш?.. До вас ішов дощ!»

Оксана вдячно відповідала, що бачить.

Щаслива, схвильована Зоя, мабуть, і сама не знала, як розкрасувалась, якою вродливою стала вона в ці хвилини. Натхнення красило її щедро, як мати. Оченята сяяли, щоки розчервонілися, ніжні дівочі форми набули випуклої виразності... Стояв під вікном змоклий механік Сава Грек і, ніби вперше, уважно розглядав дівчину. Пробігав він мимо і, ховаючись від дощу, зупинився, непомічений, під вікном... Передихнув, рушив був далі, а потім чомусь пристояв ще. Якось не йшлося йому звідси, якось само стоялося тут.

— Ох і дощик! Діждались нарешті! Вітаю тебе, Жайворонку...

Дівчина здригнулася, звела очі на Саву, всміхнулась...

Рівно, тихо шуміло навкруги.

Сивіла дощем далечінь, вода вже блищала на шляху. Земля набиралася сили, хліба помітно зеленішали, ніби набрякали густим зеленим соком.

1950

ПОРОГИ

Пароплав ішов по Дніпру вниз. Пружний вітерець дихав йому назустріч прісною свіжістю великих вод, тонким половецьким духом далеких степів.

Швидко світало. Пасажири на палубі заворушились. Першими прокинулись два дідугани, що з самого вечора дружно хропіли, опершись один об одного спинами біля труби пароплава. Звично почали згортати свої шинелі сержанти, які цілу ніч спали просто серед палу-

би — покотом, цілою командою. На лавках уже пудрилися чепурні студентки, крадькома зазираючи в люстерка і викликаючи лагідну цікавість жилавої літньої колгоспниці, що сиділа поблизу на перекинутім догори дном плетенім кошику. Поруч з колгоспницею, позгинавшись між кошиками, ще міцно куняли кілька її односельчанок.

— Це ви, мабуть, на канікули, дівчата? — запитала колгоспниця зичливо, по-материнському.

Одна з студенток ледве помітно зітхнула.

— Ні, тьотю... В нас уже призначення на руках. Вчителювати їдемо.

— Он воно що... Вчительки, значить, уже... А я думала — студентки. Минулого тижня все студенти їхали. Скільки того народу вчиться!.. Як глянеш — серце радується.

Жінка, повільно обсмикуючись та обтрушуючись, підвелася, випросталася на повний зріст: висока, огрядна, дебела.

Голосно, міцно позіхнула, дивлячись на рожевіючий схід. Потім, обережно переступаючи через ноги своїх сонних супутниць, вибралася на вільне місце, підійшла ближче до дівчат. Стала, як мати серед дочок: привітна, спокійна, в новій зеленій тілогрійці, застебнутій на всі гудзики, у білосніжній хустці, що красиво обрамляла її засмагле, обвітрене обличчя.

— А мене оце в область викликали на нараду по зеленому конвейєру. Третій рік начальникую на фермі,— жінка стримано посміхнулась.— До війни була дояркою, а тепер наставили завом. Опанувала, кажуть. У вівторок поїхала з дому, а вже, знаєте, якось аж знудьгувалась, наче місяць їжджу. Зустріла оце на пристані наших,— колгоспниця вказала очима на жінок, що спали поміж кошиками,— питаю, як там телята? Сміються. Вони від колгоспу привозили абрикоси на базар, гроші на баркас торгуємо. Можна тут сісти? — жінка, запросто відсунувши чемоданчик котроїсь із дівчат, присіла на краю лавки.

Весь схід жеврівся. І все небо світлішало, росло, мовби підіймалося пароплаву назустріч. Чисте повітря було напоєне терпкою вранішньою свіжістю. Серединою ріки по ясному, спокійному фарватеру ще снували де-не-де своїми легкими човниками бакенщики, гасили померклі вже, ледве помітні сигнальні вогні.

— Який тут Дніпро широкий! — захоплено вигукнула одна з дівчат, білолиця, жвава, з гострими плечиками.— Звечора, коли ми лягали спати, береги були зовсім близько, хоч рукою дістань... А зараз он як розступились...

— Широко, просторо, аж дух забиває,— озвалася інша.— Роздолля!

— Йдемо по озеру Леніна,— пояснила колгоспниця.— Незабаром пороги.

— Пороги? — студентки тісніше оточили свою супутницю, збуджено, довірливо зазираючи жінці у вічі.— Тітонько, це ж так цікаво!.. Ті самі пороги?

— Ті самі... Оце вже вони й починаються.

Дівчата одразу якось урочисто притихли. Мовби війнуло на них чимось давнім, оспіваним, романтичним. «Б'ють пороги: місяць сходить...» А зараз вони, дніпровські пороги, десь тут, занурені в глибинах, затоплені високо піднятими водами.

— Тьотю, а ви бачили пороги? Ще тоді, раніш... Коли вони були зверху.

— Надивилася,— враз хмурніючи, відповіла колгоспниця.— Бодай не згадувати.

— Чому ви про них так... неприязно?

Якусь хвилину жінка мовчала. Всілась зручніше, склавши руки під грудьми, обвела дівчат уважним поглядом.

— Бачу, ви не тутешні?

Дівчата відповіли, що справді пропливають у цих місцях вперше.

— Тож-то й воно... А я виросла тут, між камінням, як тая чайка берегова. Років до тридцяти чи й більше, окрім порогів, нічого не бачила.

Жінка замислилась.

Сонце вже зійшло. Дніпро заграв, замигтів, скільки видно, мовби прикритий сліпучою широколистою травою. Від крутого далекого берега на воду лягали оливкові тіні.

— Ви тепер ось вчитеся, скрізь вам дорога,— рівним, спокійним голосом заговорила жінка,— а я у ваші роки далі своєї хати ніде не бувала. Жила, як узаперті. Та хіба тільки я одна? Всі ми жили немовби з зав'язаними очима.

Село наше стояло якраз поміж двома порогами — Лоханським і Звонецьким. Вийдеш, було, на берег,

глянеш ліворуч — нижче села один поріг сивіє; глянеш вище села — там другий вирує. Той скажений, а той ще скаженіший: нікуди не випустить. Замикали вони, як замками, нас від усього світу. Залишався відкритим один-однісінький шлях — до куркулів та колоністів у найми.

Чоловік мій теж був корінний дніпровець, лоцманував з товаришами. Водив чужі плоти зверху вниз через усі дев'ять порогів. Це вони йому, сердезі, й віку вкоротили... Небезпечна, страшна була робота! Інший нізащо б не витримав. Як наближаються, бувало, до порога, то прощаються один з одним, хрестяться, а тоді, зв'язавшись між собою канатами, пускаються стрімголов униз, у ревище, у чорторії. Кругляки, налетівши на каміння, свічками стріляють угору. А ми, жінки, стоїмо на березі, кожна сама не своя. Бо не знаєш, чи обійдеться там щасливо, чи, може, приб'є хвилею до берега твого мужа з розкраяним черепом.

Отак і я свого діждалась. Якось надвечір принесла низова хвиля мого Свиридона та й кинула на берег... Приймай, лоцманко, свого хазяїна. І — все. Вертались мої діти додому сиротами, а я — удовою.

Після того, було, місця собі не знаходжу, як зашумлять пороги. Наче душу з тебе живцем вимотують. Треба сказати, що шуміли вони не завжди, а лише на дощ, на негоду. Були для села ніби як барометром. Коли добра година — їх не чути, мовчать. А коли зашуміли вже глухо десь нижче і вище села, так і жди на завтра якоїсь напасті. Кидаюсь, було, мов неприкаяна, зачувши той шум. А він же скрізь тебе знаходить, крає тобі серце, про чоловіка нагадує...

Старший син, коли підріс, теж затявся: піду в лоцмани.

Не пустила. Вистачить, кажу, з них і одного. Іди краще до Осауленка, пороги там теж високі. Це в нас багатій був Осауленко, «глитай, або ж павук». Собачні повен двір, коні — як змії. У неділю мчить вулицею — ні на кого не гляне, не поздоровкається. Швидше зминай, бо роздавить. Найкращі землі, родючі балки він посідав, Осауленко... А коли трапиться, що чиясь курка межу переступить,— уб'є одразу. Дитина на його володіння ступне — знівечить і дитину. Скарги? Сльози? Усе дарма! Всюди його сила, його закон:

«Проти мене і небо моє».

Послала до нього сина. Ламав там хребта, аж поки почалась колективізація. Усе переінакшилось під ту завірюху. Осауленка ми вирядили геть із села. Поїхав десь на північ пасти білих ведмедів.

А син мій незабаром став збиратися на Дніпробуд. У той час туди вирушала молодь з усіх наших придніпровських сіл. «Піду,— каже,— мамо!.. Поховаємо пороги, осяємо все навкруги електричним сонцем». Я не перечила, хоча й мало вірила у його плани. Та як це, думаю собі, можна поховати отаке громаддя, отаке страхіття, що віками лежало впоперек Дніпра? Що то значить: темна, затуркана була,— посміхнулася раптом лоцманка, наче комусь далеко-далеко.

— А будівництво йшло та йшло. Цілі села стали переселятися далі від берега, в степ. Ми на горбі, то нас не зачіпали. І ось одного дня, вже після весняної повені, дивимось — раптом вода прибуває! Неначе наступає друга весна. Спочатку затопило Осауленкову леваду, що тяглася низом край села, потім стали меншати пороги, занурившись у воду здоровенний камінь, що стирчав посеред Дніпра саме навпроти моїх вікон. Ми його звали Драконом. Переспали ще ніч, прокидаємось вранці — матінко моя рідна!.. Немає ні порогів, ні Дракона, ні старих берегів. Усе покрите водою, красується перед нами — скільки око сягне — велике озеро Леніна!

Приходять сусіди, весело гомонять, жартують:

«Що це, лоцманко, у тебе за син? Пороги затопив, синє море під материні вікна виплеснув».

Незабаром освітилися наші колгоспи. Високі щогли всюди розійшлись по степу. У моєї куми просто на городі поставили трансформатор, аж боялася спочатку, що гроза вдарить. Потім звикла. Та як не звикнути: молотарки, віялки, трієри, млин, майстерня — все працювало на електриці. Засяяла і в моїй хаті лампочка Ілліча. Відтоді вже, було, ні в кого не побачиш на стелі кружала сажі від каганця, завжди чисто.

Приїхав мій Василько з Дніпрельстану у відпустку. Вже партійний, вчений, уже технік чи механік при турбінах. Погостював тижнів зо два, а тоді й каже: «Поїдьмо, мамо, покажу вам електричне серце України — Дніпрельстан». Поїхали. Обійшла я з ним усі споруди. І на греблі була, і внизу біля самих турбін, і шлюзувалася двічі. Повернулася додому, розповідаю нашим

артільцям усе, що бачила: електричне царство, та й годі. «Це я,— кажу,— мабуть, уже в комунізмі побувала».

Відтоді всі наші колгоспи просто-таки поріднилися з Дніпрельстаном, зрослися ми з ним одними жилами. Йому заболить — і нам защемить. Погасло в хаті світло, вже ти й переживаєш: чи там не аварія на Низу? Засвітиться — радіємо: все, значить, гаразд.

Почалася війна. Чоловіки пішли в армію, а ми протитанкові рови риємо вподовж Дніпра. О, які ми тоді були люті! Не те що ножами — хустками готові були б різати отих окупантів.

А за Дніпром уже щоночі заграви червоніють.

Одного вечора почала гаснути електрика в наших хатах. Повільно, тихо, сумно так згасала, ніби назавжди. Погасла.

Наче вмер хтось у хаті. Темно, моторошно відразу стало. Дочка Надя одвішує замасковані вікна та вся тіпається, плаче. А у вікна — пожари з-за Дніпра... Нічого страшнішого не бачила в житті, як оті пожари серед темряви. То в однім місці, а то вже й там і там над степом хмари розжеврюються... І гуркіт. Цілу ніч десь далеко на півдні — в районі Дніпрельстану — гриміло та гуркотіло.

Вранці уся наша артіль була на березі. Мовчки стоїмо, дивимося з горба, як вода поволі спадає, спадає і раптом виринають з неї... пороги! Камінь Дракон виліз на поверхню. Весь чорний, покритий мохом та слизом... Якимись гнилими водоростями оплутаний. І пороги теж виринули, заплісняві, чорні, аж люті наче на всіх нас.

Зашуміли.

Страшно стало. Мурашки побігли по мені.

«То ж не пороги,— думаю,— виринули, то виринуло наше прокляте минуле!»

Зійшла, спала вода. На затопленій колись Осауленковій садибі і скрізь понад Дніпром болота утворились. Риби — хоч возами нагрібай. Та ніхто їй не рад. Протухла, загнилася, засмерділа нам всю Слобідку. Задихнутися можна було.

І рушили ми битими шляхами на схід. Корови ревуть, гублять молоко просто на шлях, не встигаємо здоювати. Ворожі літаки шуліками шугають над головою. На переправах завізно, тіснота, колотнеча...

Опинилися ми аж за Волгою. Російські колгоспники зустріли нас привітно, по-братньому. Потіснилися з своєю худобою, дали місце для нашої ферми і сіна виділили. Засукали ми рукава, взялися разом з ними кувати перемогу для фронту. Працювали щиро, від усього серця, перехідний прапор обкому та облвиконкому тримали. Ферма наша постачала сусідній госпіталь молоком та маслом. Ми вже так її плекали, так берегли!..

А як повернулися в сорок третьому до своєї Слобідки, то ще здалека чуємо: шумлять осоружні пороги. Шкіряться з води своїми кам'яними зубами.

«Будьте ви,— кажу,— прокляті!»

Незабаром приїхали до нас представники Дніпробуду. Листа привезли мені від Василька. Скликали мітинг біля сільради, звернулися до людей. Сколихнулася наша Слобідка: партія кличе на відбудову! Значить — Дніпрогес буде!

Надя моя прийшла увечері з комсомольських зборів радісна така, весела. Я одразу догадалася, в чім річ. «Їдь,— кажу,— доню, їдь, помагай братові... На таке діло всією душею тебе благословляю. Потопіть їх, осоружних, дайте людям ясне оте світло, що було до війни».

«Ще ясніше дамо»,— відповіла вона мені. А наступного дня — лопату на плечі і гайда з дівчатами на станцію. Може, і ви чули про мою дочку? За неї часто передавали: Надя Білозер, знатна бетонярка... Вона в мене бідова...

Тепер ми знову з електрикою. І молотимо, і воду качаємо, і силос ріжемо нею. Знову переживаємо за Дніпрогес, як тільки блимне контрольна лампочка на стовпі. Коли напруга тимчасово знизилась, так уже й знайте: на «Запоріжсталі» плавку дають, ми з ними на одній лінії. Поріднилися і з Дніпрогесом, і з «Запоріжсталлю» назавжди. Кожну хвилину серцем чуємо одне одного.

Прийду оце, буває, увечері додому, ввімкну світло, і стане так мені легко, наче рідні діти залетіли в хату, виповнили її сонцем. А вийду на озеро Леніна — пливи, лоцманко, куди хоч, не під кам'яними замками живеш... Хто не бачив їх, наших порогів, тому — ось як вам — просто, мабуть, не віриться: невже були? Згрізна ревіли, шуміли тут людям ціле життя...

Уже не шумлять.

Жінка вмовкла. Дівчата сиділи мов заворожені, дивлячись у задумі на широкий, залитий сонцем Дніпро. За бортом пароплава сонце стовпами стояло у воді, просвічувало її гострими радіусами вглиб. Повновода, аж ніби трохи опукла ріка рясно мигтіла, сяяла в далечінь.

1950

ЗАВЖДИ СОЛДАТИ

I

Доцент стояв за кафедрою, ніби на капітанському містку корабля. Він читав, а студенти конспектували навстоячки, приклавши зошити одне одному до спин. В аудиторії, голій, як палуба, не було ні столів, ні стільців: усе попалили окупанти.

Та не спалили чужинці весну, вона струмилася в розбиті вікна туґими пасмами сонця й зеленим майвом каштанів.

На перерві дівчата не кинулися наввипередки до балконів, як колись, до війни. Тепер двері туди були забиті наглухо, зрушені балкони ледве трималися, готові обвалитись під найменшою вагою.

Доцент, постукуючи палицею, сходив з кафедри. В цей момент він почув, як хтось, карбуючи крок, пішов йому назустріч і зупинився на відстані, мовби для віддачі честі.

— Дмитре Івановичу...

Коли б доцент був видющий, то побачив би перед собою юнака-офіцера, який недавно з'явився в інституті.

— Дмитре Івановичу! — голос юнака був чітким, карбованим.— Я вас пам'ятаю. Колись ви були бійцем моєї роти.

— Ви... Ви...

— Горовий.

— Лейтенант Горовий?!

— Ні. Донедавна гвардії капітан Горовий. А тепер... студент Горовий.

— Що ж, приємно,— сказав доцент, подаючи руку.— Але що це? Ви мені даєте ліву руку?

— Правої... нема, Дмитре Івановичу.

Попечене темне обличчя доцента зібгалося в болісну гримасу. Деякий час обидва помовчали.

— Навіщо ви мене так підкреслено величаєте по батькові?

— Тут заведено так.

— Звертайтеся до мене, як тоді... просто: товаришу Глоба. Це буде нагадувати мені ті часи, коли я був бійцем вашої четвертої роти... Коли я ще мав зір.

II

Глоба пам'ятав Горового дуже добре. Зі спогадом про молодого запального лейтенанта в нього довгий час пов'язувалось відчуття загрубілої кривди, гіркоти, образи.

Це було в бентежний серпень сорок першого року. Однієї ночі роту Горового, як і весь полк, спішно перекидали на іншу ділянку фронту. Ніч була темна, як льох. З самого вечора сіявся важкий теплий дощ. Крізь нього, ніби крізь рухливі безкраї хащі, йшла рота форсованим маршем. Коли голова колони безшумно зупинялась, задні з розгону набігали на передніх, тикалися носами у спини товаришам і... прокидались. Перед тим бійці не спали кілька ночей.

На коротких привалах не шукали сухого місця, його не було, падали, де заставала команда, і одразу засинали як убиті в багнюці по шляху. Це була справжня солдатська розкіш — оця м'яка земля під боком, і тільки командири не могли дозволити собі такої розкоші: вони мусили чатувати, поглядаючи на годинники.

Глоба пригадує, що за п'ять хвилин привалу він встигав і лягти, і пригорнути полою шинелі гвинтівку, і поправити під головою каску, і заснути, і навіть побачити сон. Сновидця були різноманітні, барвисті, просторі, як весна за містом. І цим творилося враження, що він спав довго. Коли його хтось будив, штовхаючи чоботом під бік, то не вірилося, що все це відбувалось — встигло відбутись! — протягом п'яти хвилин.

На одному з привалів Глобу ніхто не розбудив — його не помітили в темряві. Забули, як забувають в хапанині яку-небудь річ.

Коли він прокинувся, біля нього вже нікого не було. На всі чотири сторони стояла непроглядна темрява, зловісна глухомань, сіявся байдужий дощ. Світ темряви і на весь цей світ — ніде ні вогника, ні голосу людського. Глобі стало раптом так самотньо і лячно, що хотілося закричати, завити. Відчув себе ніби викинутим на безлюдний незнайомий острів. Зірвався на ноги і щосили гукнув у темряву:

— Еге-ге-ей!..

Стояв, наслухаючи відповіді. Але ніякого відгуку ні від кого.

Обернувся в другий бік:

— Еге-ге-ей!..

А ніч мовчала.

Тоді рвонувся з місця й побіг. Розлемішена дорога зажвакала йому вслід, ніби гналася.

Затемніли терни обіч шляху. Дивно було, звідки вони взялися? Ніби понаростали тут, доки він спав. Позводилися хапаючими темними хащами понад степовим грейдером. Досі боєць їх не помічав: за нього дивились командири.

Глобу проймав жах, цей жах переслідував, гнався за ним табуном мовчазних, упевнених вовків. Адже це було так безглуздо, так жахливо... Саме тоді, коли він, доброволець, прагнув бою, коли всі кишені набив патронами!.. Рота пішла форсованим маршем, рота пішла, напевно, в бій, а він... Що про нього скажуть товариші! Втікач? Дезертир?.. Це жахало більше, ніж смерть.

І він біг, притримуючи ремінь гвинтівки, стогнучи з відчаю і побрязкуючи важкими солдатськими кишенями.

— Стій! Хто такий?

Перед ним виросли з темноти дві постаті в касках.

— Свої...

— Хто свої? Куди чешеш?

— Відстав... Не розбудили... х-ху!.. Доганяю своїх...

— Доганяєш! — засміялися двоє.— Де ж ти їх доганятимеш? Вони ж, мабуть, на всіх парах на передову?..

— І я...

— А ти чешеш у тил!

— Хлопці... Що ви? — Глоба похолонув.— Який тил?

Двоє знову засміялись і запитали, з якого він підрозділу. Виявилось, що всі вони були з одного батальйону.

— Повертай на сто вісімдесят градусів,— сказали Глобі.— Давай з нами. З нами не пропадеш. Ми теж... доганяємо.

Ці добрі душі проспали ще на попередньому привалі, угніздившись десь у затишку придорожньої лісосмуги. Але вони сподівались скоро наздогнати своїх і не особливо тужили. Можливо, тому, що їх було двоє: двом завжди легше.

Починало сіріти, коли наздогнали батальйон. Горовий уже, видно, знав, що в нього загубився боєць. Ідучи обіч роти, лейтенант щоразу оглядався. Глоба, запхавши поли шинелі за ремінь, наздоганяв підбігцем. Забачивши свого командира, він ще здалеку радісно замахав йому. Був ладен би кинутись на шию, як рідному.

Горовий, зціпивши зуби, насуплений, зупинився край дороги.

— Де бродили, Глоба?

— Відстав, товаришу лейтенант... Не почув...

Командир дивився на нього з ненавистю. Здається, убив би своїми очима, якби міг.

— Не почули! Поглухли! — Горовий грубо вилаявся.— Ворог уже Дніпро переходить, а ви все не чуєте!.. Він у кущі, а ти за нього відповідай!

— Товаришу лейтенант...

Глобі хотілося вибачитись, пояснити. Але в цей час Горовий майже стусаном підштовхнув його в спину.

— Ширше крок! Доганяй!

Глоба набавив крок. Йому було важко, душно, боляче. Пхають у спину. Ледве не дають запотиличника. Отак тебе, старого йолопа... А що сивина на скронях — що їм твоя сивина?.. Хотілося обернутися до цього нещадного юнака і таки пояснити йому по-людському, як це сталося, розвіяти підозру.

Проте Глоба знав статут і нічого не сказав. Винен. Хіба ж ні? Проте біль завданої образи не проходив, вона закарбувалась йому в саме серце.

З часом він намагався по-своєму виправдати нервозну різкість молодого командира. Адже то були дні такої трагічної напруги! Тяжко іноді було зберігати самовладання. І, зрештою, що там такого, що цей юнак з роз'ятреними червоними очима так безцеремонно підштовхнув межи плечі одного із своїх підлеглих? До того ж навряд чи знав молодий лейтенант, що цей літній сумирний його боєць ще три місяці тому навчав

сотні таких же, як він, зелених хлопців. А якби й знав? Що було Горовому до того, чим займався Глоба до війни? Лейтенант знав тільки одного Глобу: бійця своєї четвертої роти, за кожен крок якого він відповідав — відповідав за його життя і смерть.

Через кілька днів Горовому доповіли, що боєць Глоба тяжко обпалився. Лейтенант нахмурився, став розпитувати, як це було.

Розповіли, що на окоп Глоби ішов ворожий танк. Боєць вихопив з ніші пляшку КС, підняв над головою, щоб кинути, і в цей момент по ній дзикнуло кулею. Клубок полум'я огорнув Глобу, шугонув у ячейку, виповнюючи її, мов криницю, вогняною водою. Можна було чекати, що боєць викинеться з землі, і то була б його вірна загибель. Але він не розгубився, не викинувся на поверхню під ворожі кулемети. Більше того, вихопив з ніші другу пляшку.

— І що? — Очі лейтенанта заблищали цікавістю.

— Влучив!

— Чудово,— полегшено зітхнув Горовий. Йому після того стало навіть жаль свого бійця, з яким він наперед-одні повівся так суворо, образив його сивину своєю грубістю і підозрою.— Правду кажучи, добросовісний був старий.

Увечері лейтенант разом з іншими втратами списав також і Глобу, не надіючись уже більше ніколи зустрітися з ним.

III

В інституті Горовий не одразу зважився підійти до сліпого доцента. Зустрічаючись з ним у коридорі чи на лекції, офіцер щоразу почував себе ніяково. Бо той прикрий випадок на марші Горовий чомусь також досі пам'ятав.

Але одночасно він і гордився тим, що командував колись такими людьми. Хто були вони, ті десятки ополченців, молодих і літніх, що мовчки довбали шанці на пекучих гірких рубежах 41 року, що по єдиному слову його команди зводились в атаки, готові на смерть? Може, там були прославлені трактористи й шахтарі, поети й інженери, як цей уже сивий тепер кандидат технічних наук, що стоїть зараз за кафедрою і диктує

слухачам з пам'яті десятки найскладніших формул? Може... Але тоді Горовий не мав змоги добре придивитись до кожного з них. То була стрілецька рота першої лінії, і люди в ній недовго затримувались. І хай дарують йому за недостатню уважливість живі й полеглі.

Так, то був один фронт, це — інший. І що ж дивного в тому, що зараз перед Горовим стоїть з випаленими очима один із його колишніх рядових, стоїть за новою, міцно збитою кафедрою, високо тримаючи голову, іноді повертаючи її вбік, як по команді «рівняйсь». Кожне слово його аудиторія хапає на льоту, і Горовий хапає теж.

А хапати важко. Оця ядерна фізика, оці хащі ізотопів. Деколи Горовому здається, що він так і не спроможеться збагнути всього. Отак битиметься, битиметься і все-таки буде позаду інших. Що й казати, багато ним втрачено за війну. Доки він сидів у вогких бліндажах над своєю чотириверсткою, наука тим часом ішла вперед. Не до ізотопів було йому тоді, коли він крався з бійцями через міноване поле до першої лінії ворожих траншей... А зараз... Часом здається, що це вже понад міру його сил. Іноді хочеться махнути рукою і шукати собі місця деінде.

З Глобою він мав уже кілька розмов, і жодного разу викладач навіть натяком не згадав про той давній неприємний епізод.

«Може, він забув? — думав інколи Горовий.— Зрештою, то ж була дрібниця... Нерви. Спалах». Бо коли б Глоба тамував у собі образу, то хіба міг би він з такою щирою, неудаваною симпатією ставитись до нього? Десь, на чомусь це далось би взнаки.

Одного разу Горовий з дівчатами-однокурсницями пішов до Глоби на консультацію. Спочатку дівчата запитували Дмитра Івановича, з'ясовуючи незрозуміле. Потім він, за своїм звичаєм, почав їх запитувати, визначаючи, наскільки добре засвоєно матеріал.

Дмитро Іванович сидів за столом прямий, підібраний, у чорній гімнастерці, застебнутій, як завжди, на всі гудзики. Його порубцьоване обличчя весь час посмикувалось, здавалося, думки перекочуються по ньому безперервними хвилями.

Дівчина, яку саме запитував Глоба, спіткнулась на одному з запитань. Він спокійно запитав іншу:

— Ви, Ясенецька.

— Теж... не знаю...— весело відповіла Ясенецька.

— А ви, Горовий? — лагідно продовжував викладач.— Може, ви знаєте?..

Горовий червоніючи підвівся:

— Спробую.

Власне, він теж до пуття не знав цього питання, але якось язик не повертався сказати «ні». Адже тривалий час в армії він і бійців відучував давати негативні відповіді і сам відучився.

— Будь ласка,— промовив Глоба. Обличчя його заяснилося. Навіть і не бачачи колишнього свого командира, він, почувалось, гордився ним перед присутніми. Дівчата, перешіптуючись, дивилися на цих двох фронтовиків-інвалідів, хоча якось мало й помітно було в цей момент, що перед ними — інваліди. З гідністю тримаються обидва — колишній ополченець і кадровий молодий офіцер, його командир. Обчухрало їх життя, але в обох почувається незломленість духу, і в стосунках між ними вловлюється щось таке, чого не збагнути сторонньому.

Горовий нервувавсь, відповідаючи. Збився раз, почав удруге. Дмитро Іванович слухав терпляче. А Горовому здавалось, що відповіді його плутані, нічого не варті, що він верзе якусь нісенітницю. Почував себе так, ніби стоїть на розпеченому до білого камені. Його все більше розбирав лютий відчай, гнів за втрачене, за свою непідготовленість. Нарешті Горовий злісно махнув рукою і ніби брязнув на стіл:

— Все.

— Що все, товаришу Горовий?

— Залишу... кину інститут! Хай горить вона, ця наука!..

— Що-о? Що ви сказали, Горовий? — повільно підвівся Глоба.— Повторіть.

— Там були дні й ночі! І тут знову дні й ночі. Я просто спізнився на чотири роки... А тепер... не наздоженеш.

— Це ви кому кажете? — мовив доцент обурено. Руки його тремтіли на столі.— Від вас я цього ніяк не чекав.

Дівчата про щось шепотілися.

— Припинити розмови,— нетерпляче звернувся до них доцент, підвищуючи голос.— Вийдіть геть. Потім зайдете.

Студентки вийшли без заперечень.

Тепер фронтовики зостались в аудиторії віч-на-віч.

— Так вам тут важко? — нагинаючись через стіл, роздратовано допитувався доцент.— Хочете шукати легшого шляху? Відстали від інших і вже в істерику? А пам'ятаєте...

Горовий відчув, як його понесло кудись у гарячу, задушливу прірву. Знав, що зараз Глоба заговорить саме про той давній випадок. І Глоба заговорив:

— Пам'ятаєте ту страшну пекельну ніч десь у степах за Новомосковськом?

— На жаль, пам'ятаю.

— А пам'ятаєте слова, сказані вами тоді? «Не чули... Поглухли... А тут — відповідай за вас...» І ще той стусан межи плечі?

— Пам'ятаю.

— Я теж. Ви мене тоді багато чого навчили, товаришу Горовий. Спочатку я був глибоко ображений вашою грубістю, жорстокістю, вашим невмінням користуватись своєю командирською владою, а пізніше... Пізніше я, думаючи про вас, шукав виправдань вам і вашій поведінці. Ви справді відповідали за нас, бійців, перед Батьківщиною. Ви тоді своєю лайкою вишмагали мене і, можливо, мали рацію. Бо я відстав від роти. Нині ми, волею Батьківщини, помінялися місцями. І хіба зараз я не відповідаю за Горового? Хіба мені не болітиме, коли він, фронтовик, відстане, кине науку і кудись у кущі?.. Скажіть, як я повинен буду назвати такий ваш вчинок?

Горовий мовчав, стоячи перед Глобою навитяжку.

— Так уже складається в нашому житті,— вів далі доцент, трохи вгамувавши себе,— що ми весь час відповідаємо один за одного. На одному етапі ви — за мене, на іншому — я за вас. Власне, я не хотів нагадувати вам про той давній випадок. Не подумайте, що я злопам'ятний...

— Я цього не думаю,—сказав Горовий щиро.

— Так от, щоб я більше таких розмов не чув,— сердито вимовив доцент.— Підтягніться, й не розпускайте нервів...

— Слухаюсь.

— Роти пішли... в фізику. Так, у фізику. І ви, товаришу Горовий, мусите доганяти.

Горовий вдався до жарту:

— Дозвольте виконувати?

— Виконуйте!

«А в нього таки є командирська стрункa»,— посміхнувся Горовий, опинившись уже в коридорі, і впарений, присоромлений, але з полегкістю на серці пішов назустріч дівчатам.

1947

СУСІДИ

I

Колгоспники «Червоного лану» ще й досі пам'ятають, як їхній голова Онисько Артемович плакав торік на трибуні. Плакав і вигукував:

— Не віддам! Не віддам, поки сам до них не поїду та не перевірю всі їхні показники!

Але комісія вже сиділа за столом, показники були кожному добре відомі, й прапор довелось-таки віддати. Його прийняв голова «Дніпрельстану» Петро Гасанчук, рухливий, ставний юнак, офіцер запасу. Треба було бачити, з якою гордістю переможця проніс він той прапор через увесь клуб на вихід, рубаючи крок попереду своїх бригадирів і ланкових!.. А якими очима проводжав їх Онисько Артемович! Згорбившись, мов беркут, він тримався за трибуну обома руками і наче враз аж постарів.

У «Дніпрельстан» він так-таки й не поїхав, хоч це сусідній колгосп і землі їхні лежать поруч. Зате Гасанчук приїхав до нього вдруге. Приїхав новою тачанкою на гумових дутих колесах. Зайшов у контору, веселий, зухвалий, орденастий, з якоюсь білою торбинкою в руці.

— Здрастуйте, Ониську Артемовичу!

Онисько Артемович насунув кашкет на самі очі:

— Здоров.

— Привіз оце вам подарунок.— Гасанчук поклав серед столу свій коленкоровий мішечок.— Наскільки мені відомо, ви цієї культури не вирощуєте, а в нас у плавнях вродило... Дай, думаю, завезу сусідові на кашу.

Енергійним точним рухом Гасанчук розшморгнув зав'язку...

Рис!

Онисько Артемович згорів на місці.

А присутні конторщики брали білі зернята на зуби, пробували, безсоромно хвалили...

Відтоді він зненавидів рисову кашу. Через кілька місяців на різдво головиха скаржилася сусідкам:

— Не знаю, що це сталося з моїм Ониськом. Поставила йому сьогодні кутю, так, повірите, і в рот не взяв. Трахнув ложкою по столу, схопився як опечений і вилетів з хати, слова мені не сказавши... А кутя ж була рисова, біла...

З весни в плавнях «Червоного лану» розгорнулись роботи по створенню першої рисової плантації. Онисько Артемович, який взагалі ставився до природи досить агресивно, вирішив і цього разу витиснути з неї подвійну користь: у наповнені водою рисові чеки він запустив дзеркального коропа.

Гасанчук, дізнавшись про таке мудре вирішення, вихром примчався до місця подій — у плавні «Червоного лану». Онисько Артемович саме був на плантації. Вибрів з води, забейкавшись по пояс, став на греблі червоний, вдоволений, незалежний.

— А тепер, дівчата, напувайте його досхочу,— гукав жінкам, що працювали на зрошувальній системі.— Давайте йому дніпрової, свіженької, він це любить... А на закуску — сонечка, сонечка, сонечка!..

Можна було подумати, що Ониськові Артемовичу підлягає не тільки колгоспна водокачка, а й небесне світило також.

Голова «Дніпрельстану», видно, приїхав сьогодні з найкращими намірами. Про це свідчило вже хоча б те, що він залишив свою тачанку далеко у вербах (бо добре знав, що Ониська Артемовича дратує самий вигляд його тачанки) і наближався до сусіда пішки.

— Оце приїхав, Ониську Артемовичу, до вас по науку,— сказав Гасанчук, привітавшись.— Хочу дещо запозичити... Чув, що вродилась у вас тут ідея, цікава ідея!

— Що ти мені розідейкався,— перебив його Артемович.— Кажи ділом: що принадило?

— А то ніби ви й не догадуєтесь... Хочемо і в себе коропів розплодити.

— Чуєте, дівчата? — звернувся Артемович до своїх колгоспниць.— Курсанти наїхали! Дайте лишень їм лекцію... Повчіть, як треба вирощувати не голу кашу, а кашу напополам з рибою!

— Звідки ж вони, ті курсанти? — ущипливо розпитували жінки, ніби й справді не впізнали Петра Гасанчука.

— Близькі,— бадьоро відповів Артемович.— Ті, що на зборах густо балакають.

І, обернувшись до гостя спиною, став крутити цигарку чорними, замуленими по лікті руками.

Гість терпляче посміхався.

II

Але рис для обох колгоспів поки що був тільки спробою, експериментом. Маленькі його плантаційки скромно тулилися попід плавнями, відтиснуті сюди потужними золотими масивами пшениць, що гойдалися гарячою повінню до самого небосхилу.

Через неї, через пшеницю, Онисько Артемович остаточно посварився з Гасанчуком. Сталося це вчора о другій годині ночі після наради в МТС. Треба сказати, що коли Онисько Артемович на якусь із таких нарад не з'являвся, то всі голови колгоспів почували його відсутність. Без нього нудьгував кожен, хто хотів мати вірну мішень для своїх дотепів і жартів. Роздратувати Ониська Артемовича нічого не коштувало. Для цього досить було піддати критиці його живучий засмальцьований кашкет, той самий, в якому Онисько Артемович незмінно, з року в рік, красується на всіх нарадах — у будень і в свято. Потім на арену виступали торішні абрикоси. Щодо абрикосів, то це була правдива історія, котрої Онисько Артемович не міг, на жаль, нічим спростувати. Було!

Якось торік до нього на поле приїхав секретар райкому. Дістав з машини газетний кульок з абрикосами і давай частувати ними Ониська Артемовича та його бригадирів.

— Оце,— каже,— їхав поміж сади, так мені й насипали дівчата.

— Чиї дівчата? — поцікавився Онисько Артемович.

— Дніпрельстанівські,— відповів секретар.

Дізнавшись про таке походження абрикосів, Онисько

Артемович скривився, почав плюватися: «Хіба це фрукта? Кисле, терпке, аж небо видно». За ним і бригадирів покривило: «Не те, мовляв, що в нашому саду. Не те, не те!»

— А в мене, до речі, і ваші є,— схаменувся секретар і гукнув шоферові: — Яшко, ану, дай тих, що нам садівник «Червоного лану» виніс.

— Оце воно,— задоволено приплямкував Онисько Артемович, пробуючи з другого кулька.— Одразу почувається, що перед тобою культурний абрикос, а не якась там дичка.

Бригадири теж пробують та в один голос прихвалюють. А шофер тим часом стоїть за машиною та, зігнувшись, від сміху трясеться. Чого б він?.. Секретар же сидить серйозний, слухає рясні вихвалки, підтакує. А коли з абрикосами було покінчено, він раптом заявляє таке:

— Вкралася помилка, Ониську Артемовичу. І це ми з Яшком винні: переплутали кульки. Отже, уточнюємо: щойно ви куштували та прихвалювали... дніпрельстанівські абрикоси. А ті, перші, від яких ви так кривилися та плювалися,— то з вашого власного саду. Для певності Яшко зробив ось на обох кульках відповідні помітки...

Дався ж взнаки Ониськові Артемовичу цей промах! Де тільки збереться кілька голів колгоспів, там уже і його абрикоси у когось на язиці. «Хіба це фрукта? Кисле, терпке, треба окулірувати, сорт поліпшувати». Гасанчук, звісно, в таких випадках задає тон, йому це — як попереду танцювати.

— Але ж учора він потанцював!

Повернувшись уночі з МТС, Онисько Артемович сполохав на радощах усю сім'ю. Атож! І дружина його Романівна, і син тракторист Гришуня, і дочка Олянка, що працює у брата причіпницею,— всі мусили слухати, як він, їхній батько, відвоював у Гасанчука комбайн. Вечеряв та хвалився:

— «Сталінця» відвоював!.. Хай тепер Гасанчук «Комунаром» першого випуску поподиркає... Хай спробує за п'ятиденку обкоситись, як наобіцяв! Ой довго, мабуть, ганятимеш, Гасанчуче, коників по своїй пшениці! Попочхаєш на півхедера.

— Він лобогрійки запустить,— озвався з лежанки Гришуня.— У нього вже стоїть напоготові ціла батарея.

— Ти спи отам,— цикнув Артемович на сина.— Не твоя копа молотиться.

— А чия ж? — хикнула дочка в подушку.— Побудили всіх, а тепер ще й мовчи.

— І мовчи та готове слухай. Не до вас говорю. Занадто вже розумні всі стали... Звісно, ми не такі вчені та муштровані, як Гасанчук, з нами можна всякому пащекувати. Офіцерської дисципліни у нас не заведено, кабінетів не влаштовуємо, заходять до нас у двері не стукаючи. Ні, попались би ви до нього, він би вам ворсу витер!

— Ну, це вже пішло! — сказала Олянка, потягаючись.— Гикатиметься Петрові до ранку.

— Бачиш, кого їй жалко,— звернувся скривджений Онисько Артемович до дружини.— То, може, йому й «Сталінця» віддати, хай швидше косить, хай батька твого у відсталі випре?! Дожився! У своїй хаті вже критикують. То критикуйте вже й за те, що в тачанках та обоянках не роз'їжджаю, бо виїзні мої в полі, мов катюги, працюють. Критикуйте, що посивів та вицвів ваш батько за чотирнадцять років головування в «Червонім лану». За все критикуйте! Що й не посплю, що й недоїм, що й артіль нашу виведу цей рік у мільйонери! Де вже мені рівнятися з тим Гасанчуком. У нього ж навіть і ордени не ті, що в мене, і медалі не ті!

— Якраз медалі у вас однакові,— зауважила донька.— У Петра теж «За визволення Варшави».

Але Ониська Артемовича важко було вгамувати.

— Офіцер, катюшник, гвардієць!.. А я що? Сапер з двома личками! Мости йому будував, та й тільки! Переправи йому наводив, та й усе! Він ще й досі червоними кантами блискає та білі комірці щодня підшиває, а я за роботою картуза не зберуся собі купити!.. Засмальцьований, довоєнний... Не суперечу, довоєнний! Але ж я кину цього картуза на нашу пшеницю, то він на колосках зависне! А на Гасанчукову кину — до землі провалиться!

— А ви, тату, давно бачили його пшеницю? — запитав син, явно посміхаючись у подушку.

— За мене не турбуйся: я наскрізь бачу, де в нього що робиться. Наперед скажу, скільки центнерів дасть кожен його клин.

— Озимина в нього не гірша нашої,— запевнила Олянка.— Сподіваються взяти по тридцять в середньому.

— І візьмуть,— підтримав сестру Гришуня.

Онисько Артемович кілька хвилин сидів мовчки. Потім звівся з-за столу, розкошланий, сердитий. Грізно вп'явся очима в дружину, аж вона позадкувала до печі.

— Ти знаєш, Мотре, чому в нього цей рік така пшениця вродила? Наша лісосмуга йому сніг затримала. Ясно? Всі вітри об неї ламались!

«А хіба дніпрельстанівська посадка не захистила наше жито?» — хотіла запитати головиха, але прислухавшись до подиху Артемовича, вирішила краще змовчати.

III

Вітри...

Вони шаленіли вже кілька днів. Рибалки на Дніпрі замість парусів ставили на своїх човнах по зеленій гілці, і навіть цього було досить, щоб човен, шугаючи між високими хвилями, прудко летів проти води. Жатки, які вже своє відпрацювали і стали на спочинок до майбутнього року, тепер самі розмахалися крилами на колгоспному подвір'ї: лопасті аж гули під натиском гарячого вітру. По шляхах вставала курява, сухими хмарами гуляла над полем. Степові птахи посивіли від пилюги. З полукіпків зривало золотаві шапки, котило по стернях.

Згинаючись проти вітру, Онисько Артемович поспішав на тік. Уже вечоріло. Сонце заходило безхмарно, беззагравно — як на сушу та спеку. Вичахаючи, воно повільно тонуло в імлі й само було мов червоний згусток імли.

На півдорозі до токовища працювали трактори. Вони вже мали де розгорнутись, їм уже було куди загнати свої потужні плуги! Комбайн «Сталінець», поставлений Ониським Артемовичем на стаціонар, молотив цілу добу. З кожним днем з-під полукіпків звільнялася все більша площа, охайна, чиста, готова лягти під лемеші.

Але зараз обидва трактори чомусь стояли.

«Що це у них там скоїлося?.. Чого вони мітингують?» — занепокоєно думав Онисько Артемович, наближаючись до трактористів, які, зупинивши свої агрегати край загінки, зібралися разом з причіпницями

тут же поблизу, на високій могилі з дерев'яною вишкою. Всі дивилися кудись на південь, розмахували руками, про щось тривожно дискутуючи. Голоси їхні губилися за вітром. У центрі групи стояла схвильована Олянка, тримаючи в руках свою червону косинку. Грішуня, помітивши батька, став нетерпляче гукати його до себе.

Широко ступаючи на крихкій ріллі, Онисько Артемович вибрався й собі на могилу, вже оборану з усіх боків.

На півдні щось горіло.

Звивиста вогниста смуга повільно ворушилася десь далеко на потемнілому обрії. Часом вона то прилягала до самої землі, то знов підіймалася полум'яною гривою, зловісно набухаючи в окремих місцях великими вогняними гніздами.

Пожежа в степу — завжди небезпечна річ, а ще в такий вітер... Стежачи за вогнем, трактористи й причіпниці висловлювали різні догадки. Майже всі сходились на тому, що горить далеко — в «П'ятирічці» або в радгоспі «Авангард».

— Мабуть, знову стерню випалюють... У них комбайни дуже високо покосили.

— Але хто ж палить стерню в такий вітер?

— І що то за спалахи виникають раз у раз?

— То, напевне, солома з-під комбайнів... Вони її теж палять на місці...

— Пам'ятаєш, отак у сорок першому горіло за Дніпром, коли новокам'янці свої хліба випалювали...

— Бач, ніби згасає...

— О, знову розгоряється...

— Солома?

Усім хотілося вірити, що горить далеко, що горить тільки стерня та солома. Однак тривога наростала, холодно закрадалася кожному в серце: а що, коли то не стерня? А що, коли то... копи?

Онисько Артемович, похмуро вдивляючись у далечінь, уже починав сердитись:

— Давно зайнялося?

— Хто його зна... Ми недавно помітили...

— Ану, Грицю, роззуйся — і на вишку,— скомандував Онисько Артемович синові.— Та швидше!

Гриць мовчки зірвав з ніг запилені солдатські бутси і, ставши товаришам на плечі, кішкою подерся вгору.

Всі внизу притихли. Стояли, задерши голови, напружено чекаючи, що він скаже.

— Ну?

— Здається... в «Дніпрельстані».

— У Петра?! — зойкнула Олянка, з жахом дивлячись на батька.

А він, не звертаючи на неї ніякої уваги, люто гукав синові вгору:

— Пильніше мені дивись! Де саме?

— За Солоною балкою... Але не розберу — чи там, де комбайн ходив, чи лівіше, на другій бригаді... Ні, таки на другій!

Онисько Артемович аж похитнувся, як від міцного удару.

— Чого ж ви стоїте? — раптом пішов він на трактористів, на дочку, на всіх.— Ви ж чуєте: на другій! А на другій у них пшениця ще в копах!

Трактористи мовчали, неначе винуватці пожежі. Гришуня, спустившись з вишки, стояв, хекаючи, із своїми важкими бутсами в руках.

— Тату...

— Цить!.. До агрегатів! — закричав Артемович, стискаючи кулаки.— Заводьте! Пускайте! Бігом!

Не минуло й п'яти хвилин, як обидва трактори разом з плугами вже гуркотіли навпростець через поле на далекий зловісний вогонь.

Передній трактор вів Гришуня, за спиною в нього стояла Олянка з батьком. Їх нещадно підкидало й трясло — трактори йшли на максимальній швидкості. Але зараз для Ониська Артемовича всяка швидкість здавалася недостатньою. Притримуючи од вітру кашкет, він гукав синові над самим вухом:

— Давай, давай газу! Натискуй!

Внизу, у вируванні темної куряви, з гуркотом підстрибували скаженіючі плуги.

IV

Посадки миттю розступилися, межі зникли... Уже не тільки земля власної артілі, яка кінчалася по цей бік лісосмуги, а й землі «Дніпрельстану», і «П'ятирічки», і «Авангарду» лежали біля ніг Ониська Артемовича, як щось рідне, близьке, своє.

Він раптом відчув себе вартовим і господарем усього степу, від обрію до обрію.

Коли трактори, проламавши смугу лісонасадження, дружно вдерлися на дніпрельстанівські поля, картина одразу прояснилась. Гнаний вітром вогонь наступав з недалекого узвишшя кривулястою довжелезною лавою. Там, де вона прокотилася, залягла глибинна тьма, чорна пустеля згарища, зрідка покраплена ледь жевріючими цятками.

Люди змагалися з вогнем врукопаш. На тлі невисокого полум'я виразно було видно, як вони, розтягнувшись у живий ланцюг, кидаються на вогонь і в бушуванні іскор намагаються забити його, затоптати. В хід було пущено лопати, вила, граблі, порожні лантухи, ошмаття якихось брезентів. Однак щойно прибитий вогонь знову оживав, ріс, вітер потужно роздимав полум'я, багряне гаддя проповзало поміж людей, рвалося вперед, швидко змикаючись між собою, зухвало накидаючись на високу стерню, яка немовби сама тяглася до вогню, назустріч своїй погибелі. Поки що горіло скомбайноване поле, палахкотіла пуста солома, але копи були недалеко. Сотні їх, снопастих, важких, покірних стояли по схилу, вже освітлені блиском заграви, вже овіяні жаркими струмами розігрітого повітря.

Вогонь наближався до них невідворотно, з неймовірною швидкістю. Іноді полум'я цілими клубками пролітало вперед, створюючи все нові й нові вогнища. Вже горів увесь вибалок, до якого зліва прилягали копи. Машини, що ними дніпрельстанівці прибули сюди з току, тепер опинилися під безпосередньою загрозою, і шофери кинулись виводити їх вище, між полукіпки.

І ось раптом пронизливий, по-пташиному високий крик моторошно пролунав над полем. Кричала якась босонога розпатлана дівчина, вискочивши з-за полукіпка з палаючим снопом у руках.

Загорівся хліб.

У цей час Онисько Артемович, спустившись із своїми тракторами до вибалка, наказав з ходу загнати плуги. Трактори пішли уступом один за одним навперейми вогню. Широка смуга свіжої ріллі потяглася за ними вслід.

Онисько Артемович, стоячи на передньому тракторі, вказував синові, куди саме треба тягти борозну.

Вода закипіла в радіаторі й, позривавши пробки, ключами вистрілювала вгору.

— Не зважай! — задихаючись, командував Онисько Артемович.— Веди!

Трактористи, виблискуючи надітими на кашкети окулярами, вели свої агрегати вздовж полукіпків. Зигзагуватий рілляний бар'єр надійно лягав понад самими бурунами вогню. Коли іноді доводилось обминати якийсь уже охоплений полум'ям полукіпок і ставало чути запах смаженого зерна, Онисько Артемович шаленів, нетямився від цього запаху. Хапав сина за карк, готовий витрясти з нього душу:

— Швидше, кажу тобі! Жени!

Зовсім, видно, забувся, зовсім, видно, не думав про те, що поле під ним дніпрельстанівське, Гасанчукове!.. Збагнув це тільки тоді, коли назустріч їм несподівано виринули з прожекторами дніпрельстанівські трактори. Вони йшли напереріз вогню з іншого кінця.

Дружно ревучи моторами, трактори сходилися все ближче, поки не порівнялися. Онисько Артемович при світлі полум'я впізнав Гасанчука, що стояв на передньому дніпрельстанівському тракторі. Закоптілий, чорний, розхристаний, він щось гукав звідти Ониськові Артемовичу, блискаючи до нього своїми зубами, білими, як рис.

Чути було — пояснює, виправдується, мов перед прокурором:

— Курай палили пастушата... Не вбереглися... Підхопило, понесло...

— У вас усе не слава богу,— з докором зауважив Онисько Артемович.— Хазяїни... Дивитись треба!

І обернувся до Гасанчука потилицею.

Розминувшись, трактори пройшли ще з півгін, поки Онисько Артемович, нарешті, схаменувся:

— Що ми, приїхали йому зяб підіймати? Своєї роботи вистачить. Повертай!

Пожежа швидко спадала. Широка смуга щойно прокладеної ріллі надійно перегородила вогню шлях. Було видко, як полум'я, досягши цієї смуги, одразу никне, пригасає на місці. Люди ще й тут затоптували його ногами, інші обтрушувались, гасили одне на одному тліючий одяг.

1949

Вутанька цієї ночі була біля моря,— вона працювала в риболовецькій бригаді,— і про те, що скоїлось дома, нічого не знала. Уже вранці, коли бігла додому поратись по господарству, зненацька побачила на своєму причілку чорні плями ганьби: уночі хтось вимазав їй хату дьогтем.

Серце наче обірвалось. Хто б це? І за що?

Недовго думаючи, взяла ніж, засукала рукава і заходилася вишкрібати дьоготь ножем.

Сусідки визирали з-за вуглів, голосно співчували:

— І звідки на тебе, Вутанько, така напасть?

— Ха! — з удаваною веселістю відповідала Вутанька.— Значить ще не вилиняли мої брови, ще побивається за ними чиєсь дурне серце...

І далі шкрябала причілок, наспівуючи.

Тим часом її товариші-рибалки сиділи на березі довкола казана, ласуючи свіжою ранковою юшкою. Вони не забули й про Вутаньку, відсипали юшки і на її долю.

Розмова точилася навколо незвичайної нічної події, чутка про яку вже докотилася до рибальських куренів. Хата в дьогті — це ж яке на людину тавро...

Бригада близько прийняла до серця Вутаньчине лихо. Давно такого не траплялося в селі. Назавжди, здавалось, відмер оцей допотопний брутальний звичай. І раптом знову... Наче встала з небуття старорежимна п'яна парубота, пройшла вночі вулицями приморської артілі «Червона Україна» і, жорстоко розважаючись, наслідила, наквацювала...

Обурення рибалок було тим більшим, до Вутанька — за загальною думкою — нічим не заслужила такої наруги. Те, що вона все літо ночує на березі, в рибальському курені, ще не дає права комусь її ображати.

— І хто б це був, по-вашому, хлопці? — бився в догадках бригадир.— Кого б можна запідозрити?

Літні рибалки вголос перебирали своїх односельців, переважно молодих, відчайдушних хлопців, і — дивна річ — жоден з них якось не підходив під таку статтю. Той має освіту за десять класів, той щойно з курсів повернувся, той — комсомольський активіст і взагалі совісний хлопець... Важко було уявити будь-кого з них під хатою Вутаньки Гуслистої з дігтярним квачем у руці.

А тим часом сталося: хтось уночі таки проявив себе!

— Коли хочете знати, то це й нашу з вами честь зачіпає,— запально говорив бригадир.— Не тільки на Вутаньку, на всю нашу бригаду тінь лягла...

— А за що?

Незабаром до куренів на запах смачної юшки потяглися кадрові любителі цього їства. Спочатку примандрував дід-сторож, маючи, як завжди, ложку при собі, потім з'явився і сам голова артілі Конон Макарович Штепа.

Голова був явно занепокоєний тим, що сталося.

— Тепер роздзвонять по всьому берегу,— бідкався він, всідаючись біля казана.— Там порядочки, скажуть... У них вночі критику дьогтем наводять! Хто б це, по-вашому?

— Сном-духом не знаємо,— виправдувався бригадир.— Самі ламаємо голову: хто б міг?

— Те, що Вустина весела і танцюриста, ще не факт, що в гречку скаче,— говорив Конон Макарович, роздратовано присьорбуючи.— Ні, ти попробуй до неї всерйоз підсокиритись, то вона тобі навідлі покаже свій принцип: шапку загубиш, мемелем вилетиш за поріг.

— Ви так ніби досвідом ділитесь,— засміявся кремезний таранкуватий рибалка Андрій Мох.— Чи не заникували самі, Кононе Макаровичу?

— Кинь, Андрію, ти свої жарти,— образився голова.— Тут серйозним ділом пахне. Молодиця вправі буде й від нас зажадати відповіді... Бо що це справді робиться? В той час, як вона тут чесно тягає з вами невід, якась хуліганва їй хату поганить... А ми з вами де були? Ось ви, діду Гараську, посміхаєтесь, вам весело, а я вас питаю, де ви були, так званий сторож, колгоспний вартовий?

— А я молодиць наших та дівчат не стережу,— спокійно заперечив дід Гараська.— Я відповідаю за неділимий фонд.

— Може, то ви самі, діду, й розмалювали Вутаньці причілок? — брав на посміх старого Андрій Мох.— Може, дала вам одкоша?

— Еге, я своє вже відмалював, хлопці... Це той малює, кому ночами не спиться та не лежиться... Кому її жижки спати не дають.

— Старий, а бачучий,— ревниво зауважив Конон Макарович.— Додивився, які там жижки.

— Ще б пак!..

Закурюючи після сніданку, знову стали гуртом приміряти — чиїх все-таки рук робота? Трактористи? Про них навіть думати було дивно б: з освітою, з орденами, та, крім того, ще й жонаті всі... Може, прикордонники припливали з коси?

Було відомо, що Вустина бігала звечора з дівчатами на заставу дивитись кінофільм. Мо', кому й допекла. Мо', хто й помстився з ревнощів та з досади!

Конон Макарович незгоден був з таким припущенням.

— Там хлопці культурні й дисципліновані. Не могло такого бути з їхнього боку!

— То, може, турки? — сказав дід Гараська, позіхаючи на море.

— Це свій якийсь турок,— насупився бригадир.

Так і розійшлися, ні на кому не зупинившись. Дід Гараська, сполоснувши в морі ложку, почовгав додому. Конон Макарович подався в поле, рибалки один по одному розбрелися по куренях.

Незабаром біля загаслого вогнища зостався тільки Іван Латюк, молодий рибалка з переселенців. Він не брав участі в загальній розмові.

Сидів, палив цигарку за цигаркою та похмуро дивився на море.

В риболовецьку бригаду Іван Латюк потрапив одразу після того, як переселенці прибули на узбережжя. Хоча він ще й не мав потрібного рибальського досвіду, проте своєю працьовитістю та розторопністю уже встиг завоювати прихильність літніх рибалок. Бригадир якось навіть хвалився ним на зборах і віщував хлопцеві добре майбутнє.

Вутанька Гуслиста з першого дня впала юнакові в око. Весела, вродлива, тямуща була молодиця! Достоту, як дівка: іде, то наче на пружинах; гляне, то стане тобі жарко. І все вона знала більше за Івана. Вміла лагодити сіті, і кермувати баркасом, і знала по ймення всіх риб, що живуть у морі... Івана теж навчала, не була потайною.

— Який сьогодні вітер, Іване? — питала вранці, і коли хлопець не влучав, то сміялася, а потім сама казала який...

І так день по дню все більше подобалася Іванові.

Бачив Вутаньку в свята, коли молодь збиралася біля клубу. Інші дівчата були наче в тумані, а Вутанька все горіла йому, мов кущ калини.

Якось казала жартома:

— Оженимо тебе, Йване, на найкращій з наших степовичок... Чи тобі не подобається в нас?

— Подобається,— ніяковів хлопець. «А найбільше подобається, що ти тут є»,— домовляв у душі.

Щодо роботи, то Іван був ревний: мав на руках мозолі, мов горіхи. Почував, що цінують його за це, звідусіль підтримують. Добре складалось поки що: і робота була йому до смаку, і люди милі.

Але ж Вутанька! З нею далеко зайшлося. Така ходила золота, смаглява, свіжа, мов щойно з моря... Яким боком не обернеться, то все була гарна Іванові, паморочила, приворожувала. Вже подумував, що могла б стати йому файною дружиною. До захмелiння мріяв, як би ото взяла його чубату голову та пригорнула, поклала на свої пишні груди...

Якось Вутанька наставляла парус, а він допомагав їй. Перебираючи линву, ненароком торкнулась оголеним ліктем Іванової руки. Ай, любко люба! Вогнем пройняло парубка наскрізь, хмільне тьмариво застелило зір...

— Вутанько!

Вона аж відсахнулась.

— Що з тобою, хлопче?

— Ти би могла мене любити?

— Питаєш!

І засміялася дзвінко.

Явно зводила на сміх, на жарт, а для нього то не були жарти.

Напередодні Іванові випало здавати рибу, і в берег він повернувся уже смерком. Дорогою вирішив, що нині увечері Вутаньці од нього не відкрутитись, не відпручатись... Або якось відкличе її до баркаса, або прокрадеться до неї в курінь і таки доможеться, щоб відповідь дала певну, не жартівливу. Не повинна ти з цього сміятися, душко-зозулько!

Але, коли він прийшов у берег, Вутаньки в бригаді не було: вже майнула з дівчатами дивитись кіно на заставу. Ось тобі, маєш...

Спочатку Іван хотів був і собі податися слідом, але товариші стримали: давно почалося, вже, мабуть, докручують останні частини.

Зостався на своє безголов'я.

Вутанька не сходила з думки, заполонила всю його розбурхану, розпалену уяву. Гляне на море, а вона виходить по хвилях з моря; гляне в поле, а вона вже сміється йому звідти.

Вечір був м'який, теплий, густо настояний на степових пахощах. Кликав у свої незмірні таємничі простори всіх закоханих, усіх щасливих. Зорі мигтіли, як перед дощем, море колисково шелестіло хвилями далеко по узбережжю. Десь на обрії, ніби в темному величезному проваллі, зрідка звивались білі сухі зірниці, а грому не чути було ні разу.

Іван лежав біля куреня, заклавши руки під голову, і слухав, як гуде движок на заставі. Рибалки тихо співали коло багаття, і та пісня, єй же єй, була про нього, про Івана Латюка! «Брала вдова льон дрібненький...» Чи льон у полі, чи рибу в морі — а хіба то не все єдно?.. «Вона брала-вибирала, тонкий голос подавала». Було таке, подавала... «Чому не п'єш, не гуляєш?»

Де вже там пити, де йому гуляти.

Потім і пісня кінчилась, і движок на заставі замовк. Лише море стиха перепліскувалось...

Іван лежав збуджений, бентежний, серце йому ятрилось. Бригадир, проходячи до куреня, окликнув був його — Іван не озвався, вдав, що спить.

Напружено, сторожко наслухав — чи не йде, чи не зашелестить несподівано з темряви своїм ласкавим шелестом...

Рівно об одинадцятій прогув пасажирський, рухаючись морем навскіс, білогрудий, казковий, в гірляндах рясних вогнів. Цілий палац на воді. Повен чиїхось щасть... Проплив, зник, як видиво, і обрій за ним потемнішав ще дужче.

Де вона? Чому так довго не вертається до свого куреня? Уявив собі, що, може, вона якраз сидить оце з кимось у парі, мліє в чиїхось обіймах, милуючись на оті німі далекі зірниці, що якось насмішкувато виморгують зараз через море до Івана. Ніби чує, як вона розповідає комусь, сміючись, про нього, про те, який він унадливий, як він напрошувався до неї зі своїм важким ведмідькуватим коханням.

Далі йому вже несила було стримувати себе. Рвучко встав, озирнувся: товариші спали, багаття ледве тліло.

Не тямлячи себе, рушив кудись навмання, сліпма почвалав берегом, доки не опинився біля баркаса, там, де мріяв розмовляти в цей вечір з нею... Несподівано наткнувся в темряві на відро з мазутом і пригадав раптом, як давно колись у їхньому селі парубки відомщали дівкам... Там, в отій темряві, і зародився Іванів гріх.

А нині, після того як усе вже сталося і нічого не поправиш, Іван почував себе гірше, ніж будь-коли. Все обернулося проти нього. Не пристав до Вутаньки дьоготь, не її осуджують рибалки, а, навпаки, гуртом розшукують кривдника. Та й чи хотілось би йому, щоб Вутаньку осуджували, цькували? О, нізащо! Іван першим би взяв її під захист, хай би тільки прихилилася до його плеча...

Щоправда, захисників їй і так не бракує, усе тепер волає за неї: і те, що чоловік загинув на фронті, і що вона, коли треба, вміє будь-кому відміряти ляпаса, і що невод чесно тягає з рибалками нарівні, не цураючись найтяжчої роботи. Не пристав до неї мазут, зате в самого Івана, певне, скоро плямою на лобі виступить перед усіма людьми!

Зле було йому зараз, гірко. Осоружна мазута, де вона взялася на його путі?

Ота розмова, що відбувалася під час сніданку, була для Івана суцільними тортурами. Йому здавалося, що і рибалки, і Конон Макарович, і дід Гараська — всі вони достеменно знають, хто наробив шкоди вночі, і лише вдають, нібито Іван для них поза підозрами. Навмисне виставляють перед ним то п'ятого, то десятого, то трактористів, то прикордонників, вгадують та прикидають — чи здатен будь-хто з перелічених таке вчинити?

Ані єден не підходить під таку статтю! І то таки є правда. Ніхто з них так не вчинив би, Іван певний цього. «Може, турки?..» А бий тебе дідько! Цебто Іван має себе відтепер вважати за турка!.. Сидить турок між вами, сьорбає мовчки юшку, а ви його обминаєте, милуєте, щадите...

Чи, мо', й справді мають його за такого, як інші, за чемного та порядного парубка?

Від різних догадок голова зараз йому чуманіла.

«Заслеп я в ту мить біля мазути, зовсім заслеп, брати: зірниць надивившись!»

За годину чи дві прийшла на берег Вутанька. Була така, ніби нічого й не сталось: весела, беззлобна.

— Виколупала, зашпарувала, завтра й побілю,— спокійно хвалилася вона рибалкам.

— А ми все тут шукали кандидата,— почав бригадир.—Не вишукується, куди не кинь... Якось аж дивно...

— Мені й самій тричі дивно.

— Але кого-небудь ти все-таки підозріваєш?

— Нікого! — відрізала Вутанька і, як здалося Іванові, стрельнула поглядом у його бік. Хлощя кинуло в жар, і він відчув, що на лобі йому притьмом виступає дьоготь.

До самого вечора ходив пригнічений, мовчазний. Увечері тягли невод, але замість риби витягли з півтонни «серця», як називають рибалки слизьких, холодцюватих медуз. У сусідніх бригадах було не краще. Справжньої риби ждали через кілька днів.

З настанням темноти Іван зник із берега. Вутанька першою помітила, що його нема біля куренів, і їй чомусь стало прикро за свою незвичайну зіркість. Зрештою, що їй до Івана? Правда, вона звикла бачити увечері коло вогнища його плечисту постать, їй приємно було спостерігати, як він ніяковіє, слухати його співливий басок... Учора навіть зловила себе на тому, що шукала його поглядом на заставі, думала — прийде в кіно...

Цікаво, куди він зникає вечорами? До кого стежечку топче? Раніше не думала, що це має для неї якесь значення, а зараз...

Незабаром Вутанька теж поспішала тією самою стежкою, що пролягала від моря до села. Збиралося на дощ, а в неї вдома білизна порозвішувана, треба було позніматі на ніч, повносити в хату... Рушався вітер, швидко захмарювалось. Там, де вчора лиш зірниці мигтіли, сьогодні вже зблискувало на півнеба і глухо погуркував грім.

Біля села Вутанька звернула зі стежки і пішла до хати навпростець городами. Зайшла на подвір'я і... отетеріла на місці.

Під хатою в неї темніла постать: хтось стояв.

Хто?

Може, знову той прийшов малювати їй причілок?

Так і є! Малює, халамидник: то нагнеться, то випростається, розгонисто чимось шаркаючи по стіні.

Навшпиньках підкралася ближче і обмерла, не вірячи власним очам...

Іван Латюк! У руці мав щітку, біля ніг відро... з білою глиною.

Білив!

Вутанька, причаївшись, стояла в нього за спиною і, напружена, схвильована, стежила, як ревно працює хлопець.

Чути було, як він дихає, як шарудить щітка... Потім десь над морем зненацька палахнуло, креснула блискавиця, і обоє вони — Іван і Вутанька — разом обернулись на той голубуватий зблиск, на велике несподіване сяйво, що високо тремтіло по хмарах.

1950

СОНЯШНИКИ

Чекаючи, доки розшукають голову колгоспу, скульптор сидів на ганку біля контори і спокійно попивав добуту з валізи мінеральну воду. Стояла велика спека. Молоді деревця попід вікнами контори зморено опустили своє віття, мовби хотіли заховатись у власну тінь. Безлюдне подвір'я, просторе, піскувате й гаряче, нагадувало собою шматок південної пустелі, кимось ненароком закинутий сюди. Був час обідньої перерви і все живе поховалося в затінки, вщухло, принишкло. Лише в конторі хтось поцокував зрідка на рахівниці та над квітниками гули невсипущі бджоли. Після міського шуму та гуркоту, після втомливої дороги скульптор блаженствував, нерви його відпочивали. Зняв краватку, розстебнувся, почуваючи себе майже як дома.

Лагідний спокій його несподівано був порушений табунцем напівголих, до чорноти засмажених сонцем хлопчаків. Випурхнувши десь із-за причілка і загледівши на ганку незнайомого літнього чоловіка в білому костюмі, вони зупинились, неабияк зацікавлені ним. Хто б це мав бути?

Стали енергійно висловлювати різні припущення.

— Лектор? Кандидат наук?

— Мабуть, приїхав по зеленому конвейєру.

— Або по мериносах...

— Диви, яка лисина: хоч ковзайся!

Скульптор усміхнувся, добродушно милуючись хлопцями. У думці він уже починав ліпити їхні стрункі й по-своєму граціозні постаті, переводив із глини в бронзу, виставляв на видних місцях, на фонтанах у міському саду.

Тим часом надійшов голова, привітний червонощокий чоловічок з іскристими невловимими очима. Звідкись йому було вже відомо, що скульптор приїхав ліпити знатну його колгоспницю Меланію Чобітько.

— Зараз усе організуємо,— запевнив голова.— Я вже дав команду. Меланія прийде сюди.

І, приязно оглянувши гостя, запросив його до свого кабінету.

У просторому, залитому сонцем кабінеті було пишно, багряно від прапорів. Порядок в усьому, блиск, чистота...

— О, у вас, як у міністра,— зауважив скульптор.

Голова сприйняв його комплімент досить спокійно.

— Аякже... поляків оце тут приймав, ще й стільців не повиносили. Прошу, сідайте,— вказав він гостеві місце навпроти себе.

Посідавши, вони якийсь час мовчки вивчали один одного. Голова застиг за столом, мов кібчик, зіркий, крутошиїй, весело насторожений. У перший момент скульпторові дивно було бачити на блискучому склі стола між різьбленим письмовим приладдям запечені головині руки. Одначе згодом скульптор і в цьому знайшов своєрідну звабу й гармонію. Ці вузлуваті руки теж були варті того, щоб їх виліпити.

— Розкажіть, будь ласка, мені про вашу Героїню,— попросив скульптор, закладаючи ногу на ногу.— Бо мені про неї тільки й відомо, що з газет...

— Про неї і в журналах писалося...

— Читав. І фотографії повирізував, правда, самі лише профілі — анфас ніде не попадався.

— Що ж вам про неї розповісти,— мулився голова, видно не знаючи, що саме треба від нього цьому лисому суб'єктові з випещеним крохмалевим обличчям.— Золота людина. Скромна, роботяща, справжня патріотка... У нас її дуже поважають. Батько загинув на фронті, виросла в патронаті, кінчила сім класів. Зірку заробила на кукурудзі, а в цей рік взялася ще й за соняшник...

— Це все добре, але для мене цього замало. Ви розумієте, товаришу голова... Як би це вам простіше... Одне слово, мені не анкета її потрібна, мене цікавить її душа, характер.

Господар задумався, зітхнув. Угадай вас, кому що треба: тому дай анкету, а тому душу, а тому ще щось...

— Характер ви ось самі побачите. Тихий, добрий... Відносно ж душі,— осміхнувся в стелю голова,— то не знаю, чи вона вам відкриється.

— А чому б ні?

— Та так... Душа — річ тонка, до неї ключів особливих треба. Але дозвольте поцікавитись: навіщо вам душа? Ви ж будете ліпити бюст, вам, так би мовити, фігуру дай, зовнішню фізіономію...

— О ні, не тільки це! — гаряче заперечив скульптор, і голова одразу відчув, що заліз не в своє.— Зовнішність, звичайно, для нас теж багато важить, але справжні джерела краси...

Гість не встиг доказати. У двері хтось дрібно, акуратно постукав.

— Заходь! — гукнув голова, видно по стуку визначивши, хто це має бути.

Двері відчинились, і до кабінету, світячи Золотою Зіркою, несміливо вступила огрядна дівчина в чорному шерстяному жакеті, запнута сніжно-білою хусткою. Скульптор швидше вгадав, ніж впізнав у ній Меланію Чобітько.

— Ви мене кликали, Іване Федоровичу?

— Кликав. Ось познайомся. Товариш скульптор. Приїхав тебе ліпити.

Скульптор уже розглядав дівчину гострим поглядом фахівця. Йому стало тепер зрозуміло, чому вона з'являлася в газетах лише в профіль. Меланія не могла похвалитися своєю вродою, і фотокореспонденти, мабуть, немало потрудились, відшукуючи для неї позу, в якій дівчина виступала б кращою, ніж була насправді. Що ж, фотографам це вдається. Але як бути скульпторові?

Голова посадив Меланію по праву руку від себе, під прапорами, під вінками з рисового сухого колосся. Дивився на неї підбадьорливо, майже захоплено, мов на якусь писану красуню. Хто знає, може Меланія й здавалась йому такою? Але вона сама, либонь, добре

усвідомлювала свою недосконалість і весь час ніяковіла під уважним, вивчаючим поглядом скульптора, наче завинила в чомусь перед ним. Сидіти їй було трудно, нестерпно. Їй заважали власні плечі, власні руки й ноги. і вся вона, здавалось, сама собі заважала.

— Оце, Мелашко, наш шановний гість, товариш скульптор,— ще раз навіщось пояснив голова,— він хоче ліпити тебе для виставки.

Голова лукаво глянув на Меланію, і скульптор глянув, і вона сама мовби глянула збоку на себе, на своє широке розпливчате обличчя, і всім трьом зробилося до прикрості незручно.

— Таке й придумали,— згоряючи від сорому, похнюпилась дівчина.— Найшли кого...

Скульптор стежив за нею з нещадною зухвалістю митця. Меланія мовби навмисне заповзялася розвінчати всі його творчі задуми. Трималася вимушено, силувано й незграбно, і з часом ця силуваність не тільки не зменшувалась, а, навпаки, ще більше впадала йому в вічі. Він розумів, що нелегко було сидіти дівчині перед столичним скульптором, знаючи наперед, чого він хоче, бажаючи йому догодити і не влучаючи, як саме. Він усе ждав, що ось Меланія оговтається, призвичаїться, стане поводитись вільніше. Але де там! Сидить мов на голках і раз у раз криво посміхається до Івана Федоровича, затуляючи губи хусточкою. Спочатку це тішило, але згодом уже починало дратувати. Може, вона і взагалі не може бути інакшою, може, оця незграбна примітивна манірність уже в'їлася їй наскрізь, стала другою натурою і нічим її не проб'єш? Ах, Меланіє, Меланіє, важко тебе ліпити!

Розмова не клеїлася. Меланія слова не могла сказати, щоб не зиркнути на голову і не спитати в нього очима: чи так, мовляв, чи до ладу. Скульпторові було прикро за неї. Отака здорова, свіжа, напахчена одеколоном і в той же час зовсім безпомічна, безпорадна. Якби можна було, вона, безперечно, охоче згодилась би, щоб голова і говорив, і жартував, і позував замість неї, аби тільки самій збутися мороки. «Невже вона завжди така? — нервувався скульптор.— Невже не буває в неї отого... отієї іскри?»

— Скажіть, у вас є родичі, друзі? — запитав він, заходячи з іншого боку.

Меланія густо, до сліз почервоніла.

— Родичі є,— ледве чутно прошепотіла вона після паузи.— І друзі... Про яких друзів ви питаєте?

— Вона ще не заміжня,— бовкнув голова, неприязно глипнувши на скульптора.

Меланія горіла. Скульптор зрозумів, що дав маху, що з його боку безтактно було її питати про це.

Та хіба все передбачиш, хіба вгадаєш, звідки до неї підійти!

З якого боку не заходив, скрізь вона була не та, якою він хотів і сподівався побачити її. Спробуй-но вихопи характер з цього хаосу недбалих ліній, кострубатих жестів...

«Усе це не те,— нарешті гірко визнав скульптор,— і мені, власне, тут нема чого робити. Вертатись треба, поки не пізно. Але як же тепер відкараскатись, як виплутатись з усієї цієї історії? Так, щоб і її не скривдити, щоб ніби нічого й не сталося... Адже вона, по суті, ні в чому не винна. Так само, як і я».

— Отже, Мелашко, ти маєш шанс,— весело сказав голова.— Колись тільки богинь ліпили, а це вже й до нас черга дійшла. Вперед прогресуємо. Хіба ні?

— Краще б ви взяли мою подругу... Ганю.

— Ганя Ганею, а ти теж не прибідняйся. Ліпись. Тепер перед нами ще одна проблемка: треба буде десь влаштувати гостя.

— Та я ненадовго,— обачно почав задкувати скульптор.— Можливо, що завтра й поїду.

— Як? — вразився голова.— За ніч виліпите?

— Ліпити я, власне, буду вдома, у своїй майстерні. А тут хіба що зроблю якісь заготовки,— в голосі його чулося виправдання.— У мене свій метод. Мені головне — побачити живу людину, закарбувати в пам'яті, щоб уже потім...

— Ну, це справа ваша,— перебив голова.— Не мені судити про ваш метод. Але влаштувати вас ми повинні... Зараз щось придумаємо.

— Що там думати,— м'яко втрутилась Меланія.— Коли вже до мене приїхали, то хай у мене й зупиняються. Хати не перележать.

— А й справді,— похопився голова, який, очевидно, саме на це й розраховував.— У тебе просторо, спокійно, малих нема. Ти там уже прояви ініціативу...

— Не турбуйтесь. Не голодуватимуть.

Всі повставали. Скульптор рушив у куток до своєї

валізи, проте Меланія виявилась спритнішою за нього: валіза була вже у неї в руці. Незважаючи на щирі протести гостя, жінка взялася нести його багаж.

— Коли вже взялася, то не випустить,— сміявся голова, випроводжаючи гостя на ганок.— У нас такі кадри.

Легко і швидко ішла Меланія через колгоспне подвір'я. Скульптор з незвички ледве встигав за нею. У ці хвилини він почував себе немічним, підтоптаним і, більш ніж будь-коли, пристаркуватим.

В хаті у Меланії було як у віночку: тіняво, зелено, чисто. Підлога потрушена травою, піч розмальована півнями, стіл накритий вишитою скатертиною. На божниці — етажерка з книгами, над якою портрет Улі Громової, вирізаний з якогось журналу.

Незабаром на столі почали з'являтися миски й полумиски. Скульптор скоса зиркав на них збентеженим поглядом вічно заляканого дієтика.

— Прошу вас, не наставляйте стільки... Я — дієтик.

Меланія на мить розгубилася:

— То що ж це буде?

— А нічого не буде.

— Ні, ви скажіть, що вам можна, я всього дістану. Вершки вживаєте? Яйця, молоко, мед?.. Ви вже самі вибирайте, бо я ж не знаю...

Наставила на вибір, подала йому чистий рушник.

— Будьте ласкаві, що є...

Скульптор їв, і кожен шматок застрявав йому в горлі. Ось завтра поїде, нічого не зробивши, зазнавши ще однієї творчої поразки... Скільки тих поразок лише за післявоєнні роки! Там формалізм, там патріархальність, там ще якась трясця... «Може, зір притупився, може, я вже чогось недобачаю? — думав скульптор, давлячись Мелащиним білим пахучим хлібом.— Генерали мені вдавалися. Чому ж не вдається проста людина праці? Їхав сюди, сподіваючись глибше збагнути її, пройнятись її високим благородним пафосом. А чим це все кінчається? Ганьбою! Розчарувався і втік!» Що після цього скаже про нього голова колгоспу, що подумає про людей його фаху — служителів муз оця недалека, наївна, але добра й хороша Меланія? Раніше скульптор якось мало зважав на таких, як вони, а зараз це вже його непокоїло, їхня думка була для нього зовсім не байдужою. «А може, інший зумів би виліпити

Меланію? — раптом майнуло жорстоке припущення, і скульптор став перебирати в пам'яті своїх колег, молодших обдарованих майстрів.— Може, вони краще бачать, може, я просто видихався або в чомусь помиляюсь і не можу осягнути, відкрити її? О, це було б жахливо!»

Ланкова тим часом переодяглася десь у другій кімнаті й стояла тепер на порозі боса, підтягнута, привабна в своєму робочому вбранні.

— Мені вже треба йти... У мене — соняшники. А ви тут відпочивайте. Ото вам ліжко, ото простирадла. Все чисте, не сумнівайтесь.

— Дякую.

Меланія вийшла, і в хаті одразу посутеніло: знадвору вона тихо прихилила віконницю. Дбала за те, щоб не жарко було шановному гостеві!

До вечора скульптор встиг і відпочити, і накидати кілька ескізів з хлопчаків, яких він бачив біля контори, і походити з головою артілі по господарству. Вони побували на фермах, у кузні, на електростанції. Чутка, про скульптора встигла облетіти село, і скрізь, де він з'являвся, його зустрічали привітно й люб'язно. На фермі щебетливі доярки влаштували йому справжній допит, жваво цікавлячись, кого він уже виліпив на своєму віку, та чи добре у нього виходить, та в якій позі він зобразить Меланію Чобітько.

— Виліпіть нашу Мілю такою, щоб усі на неї задивлялись,— вимагали колгоспниці.— Вона того достойна!

Коли зайшов у кузню, ковалі перестали гриміти своїми молотками і, закуривши, з готовністю відповідали на його запитання. Гостеві цікаво знати, хто це в нас так кохається на квітах?

— Та це ж наші дівчата... Скрізь понасівали: біля контори, біля клубу і навіть попід кузнею. Почалося з того, що Мелашка...

Ах, знову Мелашка! Куди не поткнеться, всюди натрапляє на її сліди.

— Чи така вже вона у вас моторна?

— Е! Видно, мало ви її знаєте... Невсипуща, віддана, золота людина.

— Схід сонця завжди в полі зустрічає.

— Ви вже її, товаришу скульптор, не зобидьте... Дайте волю своєму хистові.

Дайте волю своєму хистові!.. Скульптора і зворушувала, і пригнічувала оця шаноблива увага, яку виявляли колгоспники до нього та до його мистецтва. Йому здавалось, що він не заслужив такої пошани і такого довір'я. Совість його була неспокійна, він почував себе людиною, яка мимоволі привласнює те, що їй не належить.

Дедалі скульптор все більше переконувався в тому, що мусить негайно виїхати звідси. Нема чого сидіти на шиї в оцих чесних роботящих людей, приховувати від них своє творче безсилля, зловживати їхньою гостинністю. Вони з тобою панькаються, вони від тебе чогось ждуть, а ти... Чим ти їх порадуєш? Їдь собі геть, це для тебе найкращий вихід!.. Тебе непокоїть, як вони потім витлумачать твій вчинок? Про це вже зараз можна догадатись: не Меланія, а ти будеш винен у всьому!.. Вона для них — «золота людина» незалежно від того, виліпиш ти її чи ні!..

— Оце наша електростанція,— пояснював Іван Федорович, виходячи на греблю, в кінці якої червоніла міцна цегляна будівля.— Хіба ж не красуня?

— Красуня,— згодився скульптор і, зупинившись, задивився вниз на шалений водопад, на вируюче сяйво свіжо-білого шумовиння.— Давно збудували?

— Пустили позаторік, а будівництво розпочали ще в сорок четвертому. Вся оця гребля, можна сказати, насипана жіночими руками. Чудове у нас жіноцтво, коли подумаєш... Якби мені та ваш талант, я всіх би наших колгоспниць виліпив як героїнь сучасної епохи!

— Спробуйте,— всміхнувся скульптор,— і ви переконаєтесь, що це не так просто.

— Я й не кажу, що просто... Але ж заслуговують, слово честі! Гляньте хоча б в екскурс минулого: ми ще десь на фронтах б'ємося, на тих Одерах та Балатонах, а вони тут, як гвардійки: і комбайна полем від стіжка до стіжка самотужки тягають, і отаконну греблю вигачують до нашого приходу. Думаєте, підняти без техніки сотні кубометрів грунту — це було просто? Між іншим, Мелашка тут також відзначилась, з тачки не випрягалася...

Слухаючи голову колгоспу, скульптор уявляв собі Меланію в різних обставинах, але ніщо вже, здається, не могло похитнути його першого враження. І в полі з комбайном, і на важких земляних роботах під час

будівництва колгоспної електростанції — всюди Меланія залишалася однаковою, тією некрасивою, скованою, незграбною, яку він зустрів сьогодні в конторі. Даремно тепер силкувався Іван Федорович якось поправити становище і знову піднести свою колгоспницю в очах скульптора.

«Я віддаю належне її повсякденному героїзму, її славним ділам,— думав про Меланію гість,— але хіба цим заміниш, хіба компенсуєш цим те, чого, на жаль, не вистачає їй самій?»

— Люди у вас справді чудові, і я розумію ваші почуття, Іване Федоровичу... Хотів би, щоб і ви мене зрозуміли...

— Та що тут розуміти... Значить, вирішили-таки їхати?

— Вирішив.

— Ну, гаразд. Завтра мене викликають у район, то заодно підкину і вас до станції... щоб коней зайвий раз не гнати.

Розійшлися досить холодно. Іван Федорович, буркнувши, що йому треба до трактористів, подався десь через греблю в степ, а скульптор рушив додому (як назвав він у думці хату Меланії).

По дорозі скульптора спіткав маленький конфуз: він заблудився. Всі хати йому здавалися на один кшталт: скрізь, як і в Меланії, підведені голубим, скрізь попід стріхами однаково біліли ізолятори і зникали в стінах дроти, у всіх вікнах жевріло однакове проміння сонця, що вже червоно сідало по той бік річки за горою.

«Треба тобі отакого,— бідкався скульптор, зупиняючись біля чиєїсь хвіртки.— Серед білого дня — і заблудився. Куди ж тепер?»

В кінці вулиці тим часом зажеврілася хмара куряви: поверталися череди з пасовиськ, і волею-неволею треба було кудись зминати.

Але куди?

Скульптор не підозрівав, що поруч, у нього за спиною, уже стоять напоготові рятівники. Це були ті самі хлопчаки, з яких він змалював собі ескіз на майбутнє. Стояли собі,позакладавши руки назад і закусивши губи, щоб не сміятись. Вони, видно, весь час ішли за скульптором назирці, бачили як він проминув хату Меланії і як розгубився, загледівши череду, що запрудила перед ним вулицю.

— Ми вас проведемо,— упевнено сказав білоголовий сміливець першокласного віку.— Ми знаємо, куди вам треба.

— А куди?

— До Мелашки Чобітьківської.

— Вірно.

— Тільки давайте швидше, бо вас череда закушпелить.

— А вас ні?

— Ми не боїмось.

Ніяково озираючись, скульптор рушив за хлопцями.

— Хати у вас однакові, збили мене з пантелику...

— Це вам тільки здається, що однакові. А зайдіть усередину, то вони ого які різні!

— Можливо, не заперечую.

— А що всі голубим підведені, так це до Першого травня готувалися. Суботник був.

— Завгосп однакової синьки для всіх привіз... Щоб не посварилися, каже... Оце вам сюди.

— Бачу, вже бачу... Дякую, що провели...

— Нема за що.

Скульптор зайшов на подвір'я, причинив за собою хвіртку і полегшено зітхнув.

Меланії ще не було вдома.

Повернулася вона вже по заході сонця з снопом трави та васильків, назбираних десь на польовій межі.

Свого квартиранта застала на городі. Бродив між зеленими заростями, приглядався та принюхувався до всього, що вона посадила та посіяла.

— Вивчаєте?

— Та так, цікавлюсь... Це і вся ваша грядка?

— А навіщо мені більше?

— Квіти на першому плані. Кручені паничі, чорнобривці та фіалки... А де ж ваші соняшники, кукурудза?

— Все там,— засміялась Меланія і махнула рукою кудись за гору.— Моє все там, і я вся там.

Добродушна, весела, вона в цей момент подобалася скульпторові. Йому б хотілося зараз побачити вираз її обличчя, але смеркалося, і, крім дівочого силуету з снопом під рукою, він нічого не бачив.

— Треба ж іти,— схаменулась Меланія, рушаючи до хати.— Бо сьогодні ще й комсомольські збори... А ключ у вас?

— У мене... Якщо не загубив.

— Іншим разом ви лишайте його ось тут, за віконницею...

— Таж я... завтра поїду.

— Уже?!

— Уже... Може, восени ще приїду.

— Вам видніше,— глухо промовила дівчина, відмикаючи хату. В голосі її чулася здушена образа.

Скульптор винувато мовчав. Хотів би якось втішити її, пояснити їй все... Та чи зрозуміє?

Допізна сидів на призьбі, соромлячись заходити в хату. Там гомоніло радіо, шапарювала невтомна Меланія. Що вона думає про нього? Адже їй усе тепер зрозуміло, не настільки вона наївна, як це йому спершу здавалось.

Незабаром до Меланії забігли дівчата,— напевне, її подруги по ланці. Удавано жахаючись білого у своєму костюмі скульптора, вони шаснули повз нього в двері, і одразу в кімнаті задзвенів сміх, залящали дівочі вигуки й жарти. Згадувалось якогось Дмитра з «Хвилі комунізму», потім виявилось, що цей Дмитро не байдужий до Меланії, і скульптора вже не дивувало те, що хтось може бути не байдужим до неї.

Вечір був чарівний, зоряний, пісенний. Повітря висвіжилось, виповнилось холодноватими пахощами нічних квітів. Десь біля клубу гримів гучномовець — із столиці транслювали концерт.

Меланія вийшла з дівчатами вирядженa, як на весілля. Сказавши гостеві, що вечеря на столі, взялася з подругами попід руки, і так, цілою вервечкою, вони зникли в сутінках.

Скульптор ще довго чув їхній щирий пирскаючий сміх і, уявляючи, що дівчата могли сміятися з нього, навіть не ображався.

Підвівся і, втомлено спотикаючись, побрів до хати.

Десь за півгодини він уже міцно спав, набирався сили перед дорогою.

Наступного дня скульптор поїхав. Іван Федорович таки дотримав слова, прихопив його на свою виїзну тачанку.

З Меланією скульпторові не випало навіть попрощатись. Вранці, коли він устав, на столі його вже чекав наготований дієтичний сніданок, а самої дівчини й сліду не було — побігла на роботу. Ранія! Довелося замк-

нути гостинну хату і покласти ключ за зелену віконницю, як було навчено його напередодні.

І ось тепер їде собі, чукикається з головою на тачанці. Незручно було так виїжджати, не сказавши навіть слова на розвітання: справді, ніби тікає.

— Іване Федоровичу,— звернувся до голови,— чи не можна б заскочити на хвилину до Меланії?.. Туди, де вона працює.

— Що значить не можна? — відгукнувся голова.— Все можна! Правда, круг накинемо, ну та це не великий мінус... Газуй, Мишко, через другу бригаду,— наказав він кучерові.

— Це що у вас за культура? — запитав скульптор, вказуючи на зелену кущувату плантацію.

— Арахіс.

— Уперше чую.

— Земляні горіхи... Оті, що ви їх знаєте під іменем смажених фісташок... Ростуть вони, звісно, не смажені,— навіщось додав голова.

Вузька дорога потяглася вгору між глинистими крутосхилами, вкритими чагарником. Попереду, десь зовсім близько, впоперек шляху синіло небо, позаду в просторих низинах вільно розкинулись левади, луги-оболоні тонули в прозорості, спокійно сяяла річка, в вподовж неї табунилось білими хатками село. Он і хата Меланії з крилатими віконницями... Задивилася на південь, скоса поблискує шибками, наче відвертаючись від зальотного гостя...

Дорога покрутішала, коні, напружуючись, захропіли, і всім довелося встати. Крокуючи узбіччям дороги, скульптор раз у раз підбирав на схилах глину, розминав її в пальцях.

— Багаті глини,— бубонів він до голови.— Богів би з них ліпити.

— Отож-бо, а ви переночували, та й гайда. Я, відверто кажучи, планував використати ваше перебування... Думав, для нашого клубу ви що-небудь отаке, знаєте... Якого-небудь шедевра... Глин у нас — непочатий край!

Виплуганились на гору, в поле, і скульптор раптом зупинився.

— Стривайте! — застиг він на місці.— Що то?

Йому перехопило дух. Те, що він побачив перед собою, на мить приголомшило і осліпило його: на широ-

чезній рівнині, скільки сягає зір, яскраво золотились соняшники. Стояли до самого обрію, пишноголові, стрункі й незліченні, і всі, як один, обернені до свого небесного взірця, до сонця... Здавалось, вони й самі випромінювали світло своїми жовтогарячими коронами, і, може, тому навкруги, в зоні їхньої дії, було якось особливо ясно, чарівно й святково, мов у заповіднику сонця. Тут навіть повітря, здавалось, несло в собі золотисті відтінки.

Кучер зупинив коней і байдуже став закурювати, а голова рушив із скульптором до соняшників. Гарячий цвіт дихнув на них густими медовими пахощами.

— Оце Мелащині,— задоволено пояснював голова.— Он і табличка виставлена, читайте... А далі, то вже пішли інших...

Скульптор зачаровано дивився в далечінь, запружжену до самого крайнеба ясночолим сонячним братством.

— Ні, це щось неземне,— тихо вигукнув він.— Аж не віриться, що все оце яскраве, викінчене, божественне виросло з простої сірої маси, з пилюки, з грунту!..

— Не само виросло,— пожартував голова.— Посадили, викохали, то й виросло... Живі люди плюс агротехніка та плюс, звичайно, природа. Онде вони, ті, що виліпили!

Із глибини золотих плантацій білою чаєчкою вирнула чиясь косинка... За нею з'явилась друга, третя.

— Виліпили, кажете?

— Авжеж... Майстри! У всякому ділі є свої майстри і своє, так би мовити, натхнення.

Дівчата рухалися міжряддями, повільно наближаючись до шляху. Там, де вони проходили, з соняшниками творилось щось дивовижне. Втрачаючи свій царський дрімотний спокій, вони зненацька оживали, золоте тарілля, здавалось, само розігнавшись, летіло стрімголов назустріч одне одному, і, з'єднавшись на мить у поцілунку, знову розліталось врізнобіч, і вже знову вільно сміялось, пустотливо погойдуючись, сяючи розімлілим золотом до сонця.

— Що вони роблять? — обернувся до голови здивований скульптор.

— О! Ви не знаєте? Штучне запилення... Щоб не ждати, як то кажуть, милості від природи!..

У передній із дівчат скульптор впізнав Меланію. Так ось яка вона, справжня! Щось майже величне було зараз в її поставі, в погляді, в рухах. Не йшла, а ніби напливала із золотого духмяного моря, гордо випроставшись, легко й ритмічно подзвонюючи у свої золоті литаври. Захоплена роботою, вона, видно, зовсім не помічала скульптора, їй було не до нього, в неї була своя творчість. Обличчя натхненно розшарілося і, освітившись якимись новими думками, стало мовби тоншим, інтелектуальнішим, багатшим, у ньому з'явилася сила нових несподіваних відтінків. Де взялась і врода, і характер, і чиста ідеальна чарівність ліній!

Скульптор відчув раптом, як наяву молодіє, як уміння й обдарованість знову повертаються до нього. Запам'ятати, вхопити, виліпити! Отут, зараз, в цю мить!

— Здрастуйте, дівчата! — гукнув, зводячись навшпиньки, голова.— Бджоли на вас скаржаться: перехоплюєте їхню роботу...

В'ється над дівчатами соняшниковий пилок, осідає на косинки, на руки, на лиця... Осідає Меланії на бровах, на віях...

Мовчки дивиться Меланія на скульптора, ніби пригадуючи, хто він і для чого, навіщо він тут, цей незнайомець. Розпалена, в самозабутності натхнення, вона вся ще мовби живе в іншій сфері, де почуває себе владаркою, де можна триматися вільно й природно. Вже як не бувало тієї скованості, вимушеності, незграбності, яка так дратувала скульптора напередодні.

— Меланіє,— знічено звертається він до неї,— я хотів вам сказати... Я, можливо, тільки тепер...

І схвильовано вмовкає.

Дівчина з гідністю чекає, що буде далі. Очі її променяться, запашні соняшники ласкаво кладуть їй свої голови на плечі, на груди....

— Мелашко,— поспішив на виручку голова.— Наш шановний гість уже їде... Так вони хотіли востаннє з тобою....

— Нічого я не хотів,— з несподіваною різкістю перебив його скульптор.— І нікуди я не поїду. Я залишаюсь тут: відкрию свою майстерню на оцих плантаціях, під оцим небом!

Меланія переглянулась з подругами і стримано посміхнулась:

— Вам — видніше.

Зайняла собі нове міжряддя, і за хвилину її повні засмаглі руки вже знову пірнули в соняшники, ритмічно торкаючись їхніх дисків з дівочою ніжністю, з справді природною пластикою.

Подруги Меланії теж стали по місцях, і шорстка гаряча гущавінь зашелестіла, веселі соняшники дружно зацілувались,— дівчата рушили в протилежний кінець плантацій.

— Скиньте мою валізу,— сказав скульптор, не обертаючись до тачанки.— І можете собі їхати.

Стояв, весь під владою свого відкриття. Зникло усе стороннє. Бачив лише море соняшників, білу косинку та артистичні вигини чудових рук, що, раз у раз здіймаючись, плавно й натхненно подзвонювали у свої золоті литаври.

1950

МАША З ВЕРХОВИНИ

Сюди, на корчування дніпровських плавнів, приїхала вона по оргнабору з партією закарпатських лісорубів, яких трималася й зараз, хоча й не була нікому з них ні дружиною, ні коханкою.

Маша-венгерка — звали її в плавнях. І коли після роботи хлопці-лісоруби з урочища Темного, що приходять купатись до плавневої річки Бузулук, жартівливо заводять на тім березі:

Ой венгерко, венгерко, венгерко,
Позич мені люстерко, люстерко...—

то кожному, ясна річ, неважко догадатись, що це співається про неї, про Машу з верховинського лісохімзаводу.

Найближчою людиною їй тут була її подруга Стефа, обважніла блондинка з гніздом кіс на голові, з якою Маша в один день і завербувалась на дніпровські роботи. Більшість завербованих познайомились між собою уже в дорозі, коли розбитний і хвалькуватий вербовщик правив їх залізницею у Запоріжжя, в трест. Побуряковілий від безконечних стограмівок, він усю дорогу похвалявся перед дівчатами, що вдарить ось

телеграму і зустрінуть їх з музикою, але на місці ніякої музики не виявилось, у тресті їм довелося довго чекати якогось начальника, а коли він, нарешті, прибув, то вийшло так, нібито вони ще й винні.

— Фронт робіт вас жде, а ви тут марнуєте час, стільки людино-одиниць втрачаєм!

Маші не сподобалось тоді це слово «людино-одиниці», і вона лукависто запитала, що воно має визначати, але така вільність образила начальника, і він, нахмурившись, сказав, щоб поменше балачок, і звелів негайно відправляти всіх на місце розробок.

На автобусній зупинці місцеві люди з шанобливою цікавістю оглядали їхнє лісорубське знаряддя, карпатські тайстри, вишивані киптарики та чорні гірські капелюхи-кресані на чоловіках; а коли автобус підійшов, то всіх верховинців з їхніми топірями та гнучкими пилками в руках люди пропустили вперед без черги, мов яку-небудь делегацію.

Наступного дня вони опинилися в плавнях, на далекім глухім урочищі Вовчиха. Щоправда, Вовчихою воно звалося раніше, а зараз в нарядах «Ліспромгоспу» значиться просто як «квадрат вісімнадцять». Пуща, глушина. Ах, попався б тут Маші під руку отой пропийдуша вербовщик, що золоті гори обіцяв, вербуючи дівчат на новобудову! Обіцяно було казкове електричне місто над Дніпром, життя культурне та веселе, а замість того — годуй плавневих комарів та слухай щовечора жаб'ячі концерти.

«І в оцій ямі жити? — не раз думала Маша, нудячись, згадуючи гори, смоляний та оцетовий запах рідного заводу.— Здуріти можна!»

Дивно, що досі не втекла звідси. Якби втекла, мабуть, полегшено зітхнув би товариш Писанка, майстер дільниці, який з кожним днем все більше зазнає прикростей від оцієї норовливої карпатської доброволки. Як скаже, як утне що-небудь — перед усіма з тебе посміховисько зробить. Ось вона йде йому назустріч поміж наметами, поблискуючи очима, викрасовуючись у своїх жарких на смаглявій шиї коралях.

— Слухайте сюди, товаришу майстер!

— Слухаю, Машо.

— Тягати колоди — то не є добре для жінки, а ще такої тендітної, як я,— при цьому вона грайливо поводить плечем.

— А для кого ж добре?

— То було би добре для вашого живота.

Пирскають, визираючи з намету, дівчата. Майстер, поглянувши на округле своє черевце, що тяжіє донизу, ніби запхнутий під сорочку гарбуз, змушений теж посміхатись.

— Дався тобі мій живіт.

— Не про нього мова. А що на тяжку роботу більше не йду, то це кажу вам певно.

Товариш Писанка розводить руками:

— На важку не хочеш, то йди на легку.

— І на легку не бажаю: на легкій ніц не зароблю.

— О напасть! — чухає потилицю товариш Писанка.— То куди ж мені тебе послати?

— Хмиз палити пошліть, ще я там не була. Я люблю ватри розводити.

І хіба їй відмовиш? Хай іде, бо, правду кажучи, хочеться майстрові, незважаючи на поважні його літа, щоб ця клята верховинка була ним вдоволена.

Де тепер найвищі в плавнях вогнища, то — її, венгерчині. Палить з дівчатами начухраний хмиз та корчомаччя, і, мабуть-таки, по норову прийшлася їй ця робота, бо до табору повертається в піднесеному настрої і ніби зовсім не втомлена.

Викупавшись після роботи у чистій плавневій річці і, як для танців, вирядившись у свої модельні, он вона, веселоока, неквапом походжає поміж наметами, все ніби жде когось. Навіть товаришу Писанці приємно дивитись, як вона отак походжає — і постать, і хода в неї якась звабливa, дівоча... Незрозуміло, кого вона жде, для кого виряджається в оцей надвечірній час? Бо хоч залицяльників тут не бракує, проте Маша не раз уже привселюдно давала одкоша то одному, то другому, особливо буфетникові, дебелому чолов'язі з амністованих, що найупертіше в'язнув до неї.

У присутності Маші він завше заводить мову про те, що хотів би, нарешті, збудувати свою власну міцну сім'ю, і при цьому багатозначно поглядає на венгерку.

— Будуйте, хто ж вам не дає,— лукаво зауважувала на це Маша.— Але чи то правда, нібито не одні вже аліменти за вами ганяються?..

Регіт знімався серед лісорубів, бо всі знали, що це таки факт: ганяються.

Одного разу одержала Маша лист, був він з трикутним штампом польової пошти на конверті. Обрадувана, просяяна, збігши до річки, взялася його читати, та, видно, лист виявився не таким, на який сподівалась: прочитавши, гнівно подерла, на дрібні пелюстки посікла його й пустила за водою.

В ту ніч — чули дівчата — плакала Маша в наметі.

— Чого ти? — підсіла до неї Софа.— Ще плакати за ним... Та я б на твоєму місці!.. З твоєю вродою! Вони б у мене плакали, а не я!

Маша ковтнула сльози, зітхнула:

— І оце мені в віддяку від нього за всі мої переживання? Брудна лайка та глум? Ну коли так — не бачити ж йому більше мене!

— Ще знайдеш по серцю, Машо. О, скільки їх! Чуєш, он і зараз за Бузулуком співають, піснею до тебе залицяються.

За річкою справді чути було жартівливі голоси про венгерку: то горланили хлопці з урочища Темного, що, незважаючи на пізній час, прийшли аж сюди, до Бузулука, купатись.

— Жартують,— сказала Маша, вслухаючись.

— Хто жартує, а хто й ні. Хіба мало до тебе залицяються?

— Що ж, хай. Вільна віднині я, і кожному вільно до мене залицятись.

* * *

Серед свіжого відкритого порубу далеко видніється наметами Писанчин табір: віковий ліс з його зеленою прохолодою уже відступив, і з кожним днем він відступає все далі, відходить у небуття Великий Луг,— одні товстелезні колоди лежать безладно розкидані по ділянці, мов полеглі на полі бою. Місцевий плавневий лісник, що іноді завертає сюди, переслідуючи бакенщикових кіз, похмуро дорікає лісорубам:

— Ага, сплюндрували? Дорубались, що й холодка над головою нема? Стривайте, ще не раз пошкодуєте.

Бакенщикові кози й зараз тут, їм теж жарко, і вони, шукаючи затінку, забралися в намет, призначений під червоний куток, і звідти крізь віконця в наметі визирають їхні козині цікаві мордочки.

Сонце стоїть майже в зеніті, земля гаряча, здається, й голубінь неба над плавнями розігрілася теж.

Край наметів, під нашвидкуруч збитим дерев'яним навісом, гаряче пахне борщем — люди обідають.

За прилавком буфету владарює буфетник — огрядний британоголовий дядюга з чорними вусиками. Над ним висить обліплена мухами липучка, і, випростовуючись, він щоразу торкається лисиною об неї.

Неподалік час від часу пронизливим залізним верескоом озивається точило: доки люди мають справу з борщем, точильник відточує їм інструменти.

В одну з пауз, коли точило, зупинившись на мить, перестало верещати, вухо товариша Писанки, який саме обідав, вловило інший звук — віддалений звук директорського глісера на річці. Схопившись з-за столу, майстер підтрусом подався до берега, патлатий, помічник його з фотоапаратом і набитою фотографіями польовою сумкою (він цим підробляє тут) кинувся слідом за майстром.

Із-за повороту річки справді вимчав ліспромгоспівський глісер. Навпроти табору він зробив крутий віраж, збивши над собою світлий вихор водяної пилюки, аж невелика райдуга зблиснула, заграла в ній.

Коли глісер зупинився, на берег, крім моториста Мишка, зійшов ще один чоловік, якого тут мало хто знав: високий худорлявий юнак у льотчицькім кашкеті й розстебнутім кітелі без погонів.

— Інструктор райкому Шелюженко,— шепнув Писанці помічник.

— Ні, вже не інструктор,— розмашисто збігаючи від берега на пагорб, посміхнувся приїжджий і, здоровкаючись, відрекомендувався як новий голова робіткому.

— Здрастуйте, здрастуйте, будь ласка,— вдавшись до своєї вітальної медової формули, люб'язно усміхався Писанка.— Просимо оглянути. Бачите, як живемо: в полотняних хатах!

Вогнем пашіло від брезенту наметів; у декотрих наметах брезент із боків було піднято, виднілись там напівголі люди, що вже спочивали після обіду.

Біля вітрини з пожовклим номером газети «Лесная промышленность» Шелюженко на мить затримався, потім у супроводі Писанки зайшов під навіс.

— Здрастуйте, товариші!

— Здрастуйте.

Стало тихо. Застиг у настороженості буфетник, поклавши м'ясисті руки на прилавок; зацікавлено

примовкли лісоруби, які, щойно вставши з-за столу, курили тут же, в холодку під навісом; стихли й голоси дівчат, які ще хвилину тому щебетали й сміялися біля своїх мисок.

Край столу над мискою з гарячим борщем сиділи Маша і Стефа, чекаючи, видно, доки вичахне. При наближенні Шелюженка Стефа з неприхованою жадібністю стала розглядати його, а Маша тільки скоса блиснула на нього своїми білками з-під чорних вигнутих брів, явно невдоволена тим, що приїжджий застав її за таким прозаїчним заняттям — біля миски з борщем, за грубо витесаним незграбним столом.

Товариш Писанка, стоячи збоку, бачив, що погляд приїжджого, як і погляд кожного, хто вперше приїздив сюди, мимоволі затримався на Маші, на її суворому, густо-смаглявому обличчі та чорному розкішному волоссі, що спадало хвилями аж на плечі. Загоріла красива рука недбало лежала на столі, пальці знічев'я пощипують надірвану пачку з печивом «Українське».

— Що ж це ви, дівчата: борщ із печенням їсте? — запитав Шелюженко.

— Доводиться,— буркнула Стефа.— Солодко живеться.

— А де ж хліб? — обернувся Шелюженко до майстра.

Писанка поспішив пояснити, що — не секрет — перебої з хлібом бувають, хоч і не його в цьому вина.

— Але ж і не моя,— сердито додав голос із-за прилавка буфетник.

— Може, покуштувати бажаєте? — запропонував Писанка, помітивши, що Шелюженко уважно розглядає вичахаючу перед дівчатами страву.— Ви ж не відмовите, дівчата?

Стефа, витерши ложку, мовчки поклала її перед Шелюженком. Маша так само без слова посунула до нього надірвану, розцяцьковану орнаментом пачку з печивом.

Узявши ложку, Шелюженко глянув на Машу:

— Беріть же й ви.

Вона скинула на нього очима, глибоко, серйозно, ніби зважувалась на щось особливе. Потім обережно взяла пальцями ложку.

І ось вони почали їсти. Це схоже було на якесь причащання, так неквапливо, урочисто орудували вони

ложками, мовчки, з якоюсь значущістю несучи їх у повітрі до губів, надкушуючи потім крихке солодке печиво під то серйозними, то насмішкуватими поглядами присутніх. Тихо було довкола них, і, лише коли вони, відклавши ложки, переглянулись, майстер дозволив собі пожартувати:

— Знаєте, товаришу робітком, яка в нас тут, у лісорубів, прикмета існує?

— А яка?

— Коли двоє отак посьорбають з одної миски, то майстрові вже метикуй: уже думай про окрему палатку для них...

Маша аж потемніла з рум'янцю, стала як мулатка.

— Ніж отак базікати без толку,— кинула сердито,— ви б краще кіз отих з червоного кутка повиганяли: всю вашу агітацію пожують.

Лісоруби та дівчата засміялись, а майстрів помічник і справді кинувся виганяти з намету кіз, для пострахy заміряючись на них зачохленим фотоапаратом.

Щоб венгерка не додала чого-небудь гострішого — адже від неї всього можна чекати! — майстер сам поспішив заговорити до Шелюженка, голосно вихваляючи перед ним своїх лісорубів. На совість, мовляв, працюють, підганяти не доводиться. Майстри, нічого не скажеш...

— Особливо оці закарпатці,— він вказав Шелюженкові на гурт стовплених під навісом лісорубів, що, незважаючи на спеку, не розлучалися зі своїми киптариками.— Люблять працювати. Ніяк тільки до гонга їх не привчиш, самі собі режим дня встановили.

— В чому ж він полягає?

— А в тому, що, тільки зоря зазоріє, уже їх нікого не застанеш в наметах: рубають, поки не жарко. Удень же, коли спека, сплять у лісі, висипляються за те, що вночі не доспали. А увечері потім знов рубають, до темноти, і на гонг не зважають. «Ми,— кажуть,— не гратися їхали сюди».

— А то таки справді не гратись,— зауважив один з лісорубів, літній уже, красивої гірської статі гуцул.

— Яць Дідук, вожак нашої найкращої бригади,— відрекомендував його майстер.— Замість чотирнадцяти кубів по двадцять дає, а то й більш...

Шелюженко з повагою глянув на гуцула, що з неза-

лежним виглядом попихкував великою різьбленою люлькою.

— Обвиклись тут уже в нас?

— Атож. Щоправда, вербоматку валити тяжче, ніж смереку чи навіть бука, але ж платня красна...

— Заробляєм по-шахтарському,— весело відгукнувся з гурту молодий гуцул з орлиним носом.

— Чи не тому й цигарки всі «Шахтарські» палите? — глянувши на молодь, пожартував Шелюженко.

— Палимо «Шахтарські», бо інших в буфеті не буває,— стали пояснювати лісоруби.— «Верховини» хіба що кому жінка посилкою пришле.

Шелюженко дістав блокнот і став робити в ньому якісь помітки.

— І про кіно запишіть,— раптом сказала Стефа, стежачи за його олівцем.— Ніколи кіна не буває.

— А в суботу чого не поїхали? — заперечив їй майстер і, обернувшись до Шелюженка, став пояснювати про той суботній випадок.— Вимагають, дайте, мовляв, машину, поїдем цілим культпоходом у кіно в Покровське. Дав їм машину. Так, думаєте, поїхали? Набилося в кузов стільки, що ресори тріщать. Якби на порон з'їхали, то й порон потопили б... Шофер вимагає — встаньте з половини! Але хто ж встане? Ні той не хоче, ні той. Так весь вечір і простояли на місці.

— А чого не дадуть сюди пересувку? — стояла на своєму Стефа.— Що ми, дикуни які-небудь? Загнали нас у хащі, корчуй і корчуй, ніби в цьому все щастя.

— Таке наше виробництво,— зауважив майстер.

— Виробництво! — передражнюючи, сказала Маша.— На виробництві і клуби, і лекції, і кіно, і волейбол, а тут... Вечорами тільки й чуєш, як жаби квакають.

— І від комарів рятунку нема,— виходячи з намету, зауважив заспаний, закудланий шофер Самарський.— На п'ятнадцятій дільниці хоч розчином якимсь намети оббризкали, а в нас, скільки не кажи, все як об стіну...

Зацікавлені розмовою, з наметів один по одному вибиралися скуйовджені, з заспаними обличчями трактористи, електрики і все густіше обступали Шелюженка. Він помітив, як осторонь кілька немолодих лісорубів, оточивши Дідука, енергійно умовляють свого бригадира сказати ще щось, певне, дуже для них важливе.

— Про вагони скажи, про вагони! — чулося відтіль.

Шелюженко запитав, у чім річ, про які вагони йдеться.

Гуцул, ступивши наперед і з довірою дивлячись на Шелюженка, став викладати суть скарги. На запрацьовані гроші вони, лісоруби, закуповують хліб у тутешніх колгоспах і хочуть організовано відправити його додому, до Мукачевого.

— Закуповуєм не тому, що дома безхліб'я,— пояснив гуцул, помітивши здивований погляд Шелюженка.— Просто пшениця тут дуже файна, колгоспи охоче нам лишки свої продають.

Ще коли вербувались, обіцяв їм вербовщик, що для відправки хліба їм тут допоможуть дістати вагони, а тепер ніхто не хоче собі сушити цим голову.

— Директор обіцяв, заступник обіцяв, а тепер ось до вас,— мовив гуцул. «Ще й ви,— мовляв,— пообіцяйте»,— так зрозумів Шелюженко те, що лісоруб хотів сказати, але з делікатності не сказав.

— Гаразд,— у цьому ми вам допоможемо,— подумавши, пообіцяв Шелюженко.

Доки він, схилившись край столу, робив запис, Маша через стіл допитливо, серйозно дивилась на нього, на вилинялий льотчицький його кашкет, на зосереджене білоброве обличчя з хлоп'ячими ямочками на щоках. Дивно було їй, що навіть зараз, коли він не сміявся, хлоп'ячі оті ямочки все не сходили, все ніби всміхалися на щоках.

Крізь гурт лісорубів до Шелюженка проштовхнувся буфетник.

— Питатиме зараз, чи має він право будувати тут свою сім'ю,— почулося серед дівчат.

Але не встиг буфетник заговорити, як десь від річки пролунав дзвінкий голос моториста Мишка:

— Гляньте: шуліка! На рибу полює.

Усі висипали з-під навісу на сонце, зупинились на кручі. За річкою в порожньому білястому небі самотньо кружляв великий плавневий шуліка. Ось він стрімголов шугонув униз, на плесо річки, черкнувся води і вже знову знявсь у височінь з вихопленою з води живою рибиною: вона ще билась, тріпалася, виблискуючи у нього в дзьобі.

— Ого якого коропчука вхопив! — вигукнув майстер і став розповідати Шелюженкові, як днями отут розі-

гралася була ціла баталія: шуліка, шугонувши отак згори, загнав пазурі в щуку, але щука виявилась таких розмірів, що, тонучи, потягла і пернатого з собою у воду. Згодом виринули обоє клубком: те втопилось, а те сконало в пазурях.

— Довоювались,— похмуро сказав літній гуцул, прикурюючи в Дідука з його різьбленої люльки.

Неподалік Шелюженка, не втручаючись у розмову, стояли в обнімку Маша і Стефа. Задумливі погляди їхні розтеклися в повітрі, де вже й шуліки нема, самі лиш шершні, сліпці та прозорокрилі цикади танцюють... Мовби піддавшись їхньому настрою, їхній замріяності, Шелюженко теж задивився у той бік, у порожнє небо, що вже по-серпневому тьмарилось, южилось на обріях.

Десь біля буфету вдарив гонг — пора було на роботу.

* * *

Усі розмови цього вечора в таборі точилися довкола відвідин «білявого робіткома», як назвала Шелюженка Стефа. Чи виконає він свої обіцянки, чи не забуде про оті свої помітки, що ставив їх у блокноті?

— Хіба він перший приїздить? Хіба йому першому скаржимось? — презирливо кривився буфетник під час вечері.— Наївний народ. Для нього ви людино-одиниці, й не більше!

Буфетників приятель, шофер Самарський, теж настроєний був скептично. Копійки, мовляв, не варті його обіцянки...

— А дядько Яцько ось ще й вагонів від робіткому жде,— глузливо казав він, киваючи на Дідука.— Ждемо ж, вуйку?

— Жду,— твердо відповів гуцул.

Маша сама — проти звичайного — участі в цих розмовах не брала, сиділа на пеньку біля свого намету, аж ніби чимось присмучена. Можна було подумати, що їй до цього всього байдуже — і до робіткомових відвідин, і до Дідукових вагонів, і до в'їдливих пащекувань буфетника та Самарського. Просто сидить і дивиться на згасаючий за плавнями захід. А насправді їй чомусь дуже хотілося, щоб Шелюженко таки дотримав свого слова, щоб він заткнув горлянку оцьому амністованому буфетнику та його підспівувачу. Коли ж

вони надто вже розійшлися в нападках на Шелюженка, вона не втерпіла, вигукнула з якимсь ревнивим почуттям:

— Годі вам молоти язиками! Що ви знаєте про людину?

Вранці — ще до схід сонця — в табір прибула машина з гарячим, щойно з пекарні хлібом. У час обіду привезли свіжі газети. І хоч це, може, просто так випадково збіглося, але Маша одразу приписала все Шелюженкові: це він, він!

І відчула в душі щось схоже на гордість за нього.

А коли незабаром на дільницю було одержано ще й волейбольну сітку з м'ячем, то тепер і зовсім не залишалось місця для сумнівів, тепер навіть Стефа мусила погодитись, що це його, робіткомова, турбота. Увага, виявлена Шелюженком, стосувалась, звісно, колективу в цілому, одначе Маша сприймала його дії так, ніби він хотів усім цим — і усуненням перебоїв з хлібом, і газетами, і волейбольною сіткою — виявити увагу їй, Маші, особисто, їй насамперед. Чомусь вірилось, що й серед безлічі своїх робіткомівських клопотів хоч коли-не-коли та й згадає він її, згадає, як причащались вони отут борщем з одної миски, закушуючи його солодким печивом «Українське».

Волейбольну сітку Маша взялась напинати сама, бо їй здалося, що хлопці роблять це надто повільно, а коли сітка була напнута, Маша оббігала намети і всіх, навіть найвайлуватіших, розколошкала:

— Грати!

Товариша Писанку теж витягла з його ханського намету і так, як був — простоволосого,— поставила на майданчику собі в супротивники.

Що за весела була тут гра! Товариш Писанка то заплутувався в сітці, мов карась, то, бравуючи, пробував відбивати м'яч навіть головою, а одного разу, на втіху глядачам, він крізь сітку потрапив просто в обійми розпаленій Маші-венгерці.

Інші гравці мінялись, а Маша, здавалось, заповзялася всіх переграти, її міцні загорілі ноги зблискували то на одній половині майданчика, то на другій, жаркі циганські коралі так і танцювали на шиї, здавалось, вони ось-ось обірвуться і розсиплються по землі.

Мабуть, грала б до ночі, але приїхав касир, і всі кинулись одержувати зарплату.

— Багато гребонула? — запитав буфетник, коли Маша, одержавши гроші, жужмом запихала їх у свою маленьку міську сумочку.

— На мене стачить.

— Якщо не вистачить, звертайся до мене.

— А ти мені хто: чоловік чи кавалір?

— А що, не файний був би кавалір? — буфетник з хвацьким виглядом торкнув пальцем чорну щіточку своїх вусів.

— Ніхто не каже: файний. Мов кіт, роз'ївсь, тільки мишей не ловиш...

І вона, грайливо помахавши йому сумочкою, пішла поволеньки поміж наметами, як по проспекту.

Діялось це в суботу, і багато хто з місцевих, одержавши зарплату, роз'їхались додому. З усього дівочого намету зосталося їх у таборі тільки двоє: Маша та Стефа.

Перед сном Маша, взявши тліючу головешку, обкурила в наметі димом, щоб повиганяти геть комарів, але незабаром їх знову налетіло повно. Влежати не можна було: великі, болотяні, вони так і впивались в обличчя.

Роздратована комарами, Стефа знов завела розмову про те, що було їхньою не раз уже обмірkованою таємницею: тікати! Ще до приїзду Шелюженка між ними вирішено було, що діждуться получки і одразу ж тікатимуть звідси. Безсовісно ошукав їх той пропий-душа-вербувальник: буде вам і те і се, а де воно? Подадуться в Каховку чи на іншу новобудову або ж до себе в Карпати — домовились твердо. І ось тепер, коли получка їхня, складена докупи, лежала в Машиній сумочці, Маша раптом приголомшила подругу несподіваним проханням:

— Залишаймось, Стефонько, ще!

Стефа аж підвелася в темряві на своїй постелі.

— То чому? Вже передумала?

— Вже.

— Але чому, чому? Що оце в волейбол награлася? Що кіно обіцяють? Але ж пуща, дебря як була, так і є! Десь оце музика, танці, веселощі, а наша з тобою тут молодість одцвітає — серед комарів!

— А я вже якось призвичаїлась. І робота мені до смаку.

— Чи й не щастя. Все норму давай, все корчуй та корчуй, а плавням тим і кінця не видно.

— Ех, Стефонько! — Маша схопившись, стала знов викурювати головешкою комарів.— Не норми страшні... Якби могла одного чоловіка в себе залюбити — сама їм усі плавні викорчувала б!

* * *

Середина серпня. У плавнях цвіте синім васильковим цвітом залізняк. Останнє, з чого бджоли мед беруть. Вранці, тільки розжевріється схід, у небі над плавнями, знявшись десь із степового аеродрому, вишуговують реактивні. Пролітаючи швидше власного звуку, вони, мов блискучі алмазні голки, прошивають небесну блакить, залишають за собою сліпучо-білі димові тасьми, і коли Маша виходить уранці з намету, щоб іти на роботу, зір її найперше звертається туди, в небо, до реактивних. Вона думає про відважного льотчика, що ото вимережує небо, і все він їй постає чомусь в образі білявого в льотчицькім кашкеті робіткома Шелюженка.

Земля в цей ранній час уся в росах — рясних, крапелистих. Синій цвіт залізняка, папороть, квасець, заячий холодок, густа, мов ліанами перевита, плавнева зелень і навіть кабель, що вужем тягнеться в траві від пересувних електростанцій,— усе аж плющить в цей час від роси, і коли Маша йде лісом, то їй лісоруби кидають жартома вслід:

— Пішла Маша по пояс у росах.

І мовиться це нависпів, майже коломийкою.

А вдень палить спека, вищать всюди електропилки, з важким шумом падають вікові дерева. Все далі відступає плавневий ліс, все більшає відкритих вирубаних ділянок. У двобої з Великим Лугом перемагає сокира та пилка зубата. Останнім часом у плавні нагнали багато техніки, на лісових річках набудували поронів, і тепер уже всюди можна проїхати, пройти. Лісовози не встигають вивозити розкрижоване дерево, і його тут же, на лісосіках, вкладають у штабелі, кріплять кіллям або в'яжуть в плоти, готують до майбутньої повені. Щоправда, плавневий ліс своєрідний, на будівельний матеріал він мало годиться, і тому лише частина його йде в складометри, решта ж — у вогонь.

Надвечір усі плавні оповиваються димом, на всьому їхньому просторі пахне гаром та розігрітими за день

теплими озерами. Горять облиті мазутом корчомакуваті, такі, що їх і ліквідувати важко, так звані н е л і к в і д н і верби, горить начухраний хмиз, і там, де багаття розкладає Маша, полум'я виметує вище осокорів. Вона любить, щоб вогнище її було найвищим, їй здається, що той, кого вона жде, по цьому буйному високому полум'ю неодмінно вгадає, де працює вона.

Якось через їхню ділянку ішов грузовик на урочище Темне, і на підніжці його, вхопившись рукою за дверцята кабіни, стояв Шелюженко. Біля дівчат грузовик зупинився.

Шелюженко підійшов до гурту і, не помічаючи ревнивого й настороженого погляду Стефи, яким вона провела його, по-дружньому звернувся до Маші:

— Я так і знав, що це ваше вогнище.

— А як ви знали?

— Примітне. І водій каже: «Ото де найвище, то й її, венгерчине».

Маші, видно, аж жарко стало від цих слів.

— А чому вас так довго не було?

— Та все обминав, соромно було, не добувши вагонів.

— А нині — невже добули?

— Добув.

Маша була мало зацікавлена в тих вагонах. Це більше турбувало її літніх хазяйновитих земляків, у них діти, а їй... що їй — одинокій? Одначе звістка, що вагони є, що він, дотримавши слова, таки десь вивоював їх для лісорубів, порадувала зараз Машу так, що аж дівчата були здивовані.

Робітком розмовляв з нею всього кілька хвилин, потім, ставши на підніжку грузовика, він поїхав далі, а Маша сміючись кинулась до Стефи, стиснула її в обіймах.

— Ось побачиш,— гаряче шепнула,— він приїде знов!

Він приїхав ще того ж вечора, повертаючись із сусіднього урочища. Лісоруби, пошабашивши, зібралися в цей час біля озера, яке ще недавно було лісовим, а зараз лежало серед відкритого порубу, обміліле, висихаюче. У ньому було повно риби, і, щоб добро не пропадало, майстер організував тут же колективний вилов. Робилося просто: засукавши холоші, лісоруби на чолі з самим майстром забродили в воду і, добре скаламутивши її, запускали руки в теплу озерну гущу. Здалеку можна було подумати, що то вони вибирають

з каламуття великі білі чашки лілей в подарунок дівчатам, які ходили по березі, одначе лілеї були бродіям ні до чого, вони, бродячи, топтали їх байдуже, а замість того на берег тільки й летіло щось важке, опецькувате, мов качани, по березі раз по раз тільки й чулося: шльоп! та шльоп! та шльоп!

То була риба. Вона вже купами билася на сухому, і дівчата, підбираючи улов, одразу ж заходились чистити ще живих в'язів та линів на юшку.

За цим заняттям і застав їх Шелюженко, скочивши з грузовика і наближаючись до озера пішки.

— Ваша доля не вмирала,— гукав майстер до Шелюженка, ще здалеку помітивши його.— Юшка буде перший сорт!

— Раз вагони є, то тепер і юшка нам смакуватиме,— вибираючись із води, привітно заговорив до Шелюженка бригадир лісорубів Дідук.— Ради такого випадку й по келишку випити не гріх. Ви ж не відмовитесь підтримати компанію?

— Остання, може, юшка в цих плавнях,— заговорив Писанка, вибравшись услід за лісорубами з води, і доки дівчата клопоталися біля казана,— став розповідати, як прибув він сюди навесні із жменькою своїх найперших «десантників», як буйно все тут було залито повінню: не одразу навіть острівець знайшли, де можна було б пристати та вивантажити перший трактор, електростанцію, намети.— А тепер останні ось на очах озера висихають — і плавням скоро кінець, а який же був рай,— у голосі його забриніло щось схоже на смуток.

— Самі рубаєте, самим і шкода? — запитав Шелюженко.

— А таки шкода,— погодився майстер.— Якби на мене, я б його зовсім не рубав. До того ж хіба це ліс? Більше у вогонь його йде, ніж у складометри. А для клімату, в боротьбі з посухою, цей ліс незамінну службу служив. Яке роздолля було тут усьому живому: і звірині, і птаству, і рибам... Це ж, по суті, єдиний отут наш південний ліс, заповідним би йому бути, а він під сокиру йде.

— Але ж водозборище будувати треба?

— Ніхто не перечить: будуй. Тільки ж необов'язково, будуючи одне, все інше нищити. Вирубати — це найпростіше, найлегше. А щоб отак помізкувати: від

Атлантики, від океану, людина зуміла дамбами відгородитись, уся країна, як скажімо, Голландія, під дамбами, нижче рівня моря живе. А ми? При такій силі, при такій техніці, коли земснаряди за добу гори землі намивають, і не застосувати дамбування, не врятувати нам ці ліси? Ні, не по-хазяйському це,— що мені не кажіть.

Дамби, дамбування — це було щось нове, те, над чим досі не задумувався Шелюженко. А що, коли оцей Писанка, який при першім знайомстві так неприємно вразив його своєю запобігливістю та чинопочитанням, що, коли саме він міркує зараз як справжній господар, душею вболіваючи за народне добро? А ми, часом не розібравшись до ладу, спішимо, женемо, рубаємо з плеча тільки тому, що так проектувати зручніше та нібито обійдеться дешевше...

— Юшка готова, просимо! — сказала Маша, і Шелюженко, глянувши на неї, був вражений незвичайним, радісно розпаленим блиском її очей.

Тільки почали розсідатися біля казана з юшкою, як, де не взявшись, лащачись до лісорубів, підбіг знайомий пес-кудлай, а вслід за ним підійшов і сам господар — лісник Кушугум. Суворий, статечний, з рушницею на плечі й, незважаючи на літа, дивовижно стрункий — стрункий, як цівка отої рушниці, що в нього на плечі. Все на ньому підтягнуте, добре припасоване, борода й вуса акуратно підстрижені, спереду на картузі виразно поблискує лісницька емблема у формі двох золотих дубових листків. З його появою на мить усі відчули себе ніяково, наче він застав їх на місці якогось злочину. Його теж стали припрохувати до юшки, але він, як німий, не відгукнувся. Постояв, подивився на багаття, на розпотрошену рибу, яку навіть не всю використали для юшки, і мовчки закрокував далі через Писанчин поруб, де всюди, тут і там, темніли в надвечір'ї колоди неліквідних верб.

— Чудний чоловік,— промовив після мовчанки вслід лісникові шофер Самарський.— Давно б уже йому переселитися на вищу горизонталь, а він усе кружляє тут, як сич, ніяк не може розлучитися з учорашнім днем.

— А тобі легко було б? — заступилась за лісника Маша.— Стільки літ тут прожити, все життя цей ліс берегти, а тепер...

Постать лісника вже ледве маячила на згасаючім тлі заходу. Скоро вона й зовсім зникла, потонувши в синіх плавневих димах, що низько стояли над землею.

— Дівчата, ну сідайте вже! — гукнув Писанка, старшинуючи.— За вами затримка.

Стефа, всівшись першою, ревниво стежила, де сяде Маша. А Маша, веселим поглядом окинувши товариство, сміливо наблизилась до Шелюженка і, всміхнувшись, сіла біля нього.

* * *

Був після цього повний місяць у небі, і білосніжні лілеї на озері, і далеко линули в плавневу безгомінь задушевні гуцульські пісні...

Потім поступово стали розходитись — хто до табору, хто поза табором, і край озера незабаром зосталось стояти їх лише двоє: Маша і Шелюженко.

Це був їхній вечір!

Це було те, що мовби судилося їм: оця ясна, повита місячним маревом ніч, оця чаруюча плавнева безгомінь... Не так від чарки впарились за вечерею, як впивались тепер від щастя бути разом, від самої можливості, нарешті, вільно відчути свою близькість, гаряче хвилювання одне одного... З пристрасною, нежданою для самої себе відвертістю Маша розповідала йому про себе, про гірке своє дитинство, що минало в карпатській колибі, про батька-бокораша, що на Білій Тисі загинув.

А він, Шелюженко, відчувши раптом потребу розкритися їй, розказував, як недавно ще був «приписаний до неба», літав штурманом на літаках і бачив усі оці плавні Великого Лугу звідтіля, з високого — куди там пташиного! — польоту. Буруни сріблястих верб, гаї, ліси, несподівані серед степового краю то яскраво-зелені, то ніжних оливкових відтінків, помережані світлими дніпровськими рукавами острови, урочища, будиночки бакенщиків та лісників — вони правили йому за своєрідні орієнтири, немало їх було позначено на його штурманських картах.

Незчувся, як навіть мрією своєю відкрився їй: ось розчистять плавні, розіллється тут море, і стане він тоді, як і старший його брат, водником, водитиме флот по затоплених оцих урочищах. Місця все це рідні йому з дитинства, досі в пам'яті йому та ніч,

коли малим їздив до дідуся на пасіку в плавні... Звичайно, жаль дивитись і знати, що залізняк над Бузулуком востаннє цвіте, душа болить, але життя є життя... Голос його бринів довірливо, майже інтимно. Вдома не відкривався в таких речах, а їй, ще вчора майже незнайомій, розкривається, все виповідає.

Було десь за північ, коли вони підійшли до наметів, уже повитих сном, окутаних місячним маревом.

Писанка ще звечора запросив Шелюженка ночувати до себе, і Маша чула це, але тепер, коли вони вже стояли біля Писанчиного намету, вона раптом заступила йому дорогу, поклала руки на плечі:

— Не пущу!

— Чому?

Вона сміялась до нього очима і була вся якась аж дика, аж небезпечна.

— Тікаймо звідси!

— Що ти говориш, Машо! Куди?

— Куди завгодно,— вона рішуче стріпнула головою,— аби лиш разом, аби лиш удвох: ти і я.

— Це неможливо, Машо. В мене сім'я, в тебе чоловік десь...

— Був, та не є!

— Як це «не є»?

— А так! Доки був в армії, все його ждала і сюди ось, може, з туги по ньому вербувалась... а він... Вбив собі в думку таку підозру, що не сама я сюди завербувалась, що інший хтось спить тут зі мною в палатці! А зі мною тут — як на сповіді оце говорю — ніхто ще не спав. Не вірить, паплюжить, всякими словами обзиває мене в листах. Ну, а коли за таку мене маєш, то яка тут любов — іншу собі шукай! А я теж вільна тепер, і вільно мені кого схочу кохати! Ось хоч тебе!

— Мене?

— Так, тебе. Тебе одного хотіла би я в себе залюбити. Ой, як би хотіла!

— Але ж не вільний я, Машо.

— Вивільнись!

— Не так просто.

— Чому ні? Адже і я тобі подобаюсь... Кинь її, ти мені найлюбіший! Усе мені в тобі таке миле: і очі, і голос твій, і оці ямочки на щоках,— вона погладила його долонею по щоці.— Чи, може, ти мене боїшся? Над хмари не боявся злітать, а мене боїшся?

— Не боюсь, Машо,— він міцно пригорнув її до себе.

— Так чому ж? Хай буду твоя. Куди хоч за тобою піду! А то навіть тут, у плавнях, житиму з тобою, буду тобі як коханка!

Її запальна чистосердечність, готовність іти на все щиро захоплювала його і присоромлювала водночас, і відгукувалась гіркотою в душі. Дивився на Машу, на її збуджене, ще вродливіше, ніж удень, обличчя і розтерзував себе думкою-болем: чому, чому не зустрілась ця любов тобі раніше, коли ти ще був вільним і міг би так само розкуто й чистосердечно відповісти їй своїм почуттям? А тепер?.. Чим міг він відповісти їй тепер? Краденим плавневим коханням, що принижувало б їх обох?

І хоч нічого їй не відповів, вона його зрозуміла. Впала головою на груди й забилась у гарячім риданні. Він ще ніжніше пригорнув, приголубив її до себе, цілував запашне її волосся, цілував шию, що пахла сонцем, чув солоний смак її сліз на губах.

* * *

Зоряний шмат неба видно крізь дірку в Писанчинім наметі. Лежить горілиць Шелюженко на постелі з лугової трави і, дивлячись на той зоряний шмат, з гіркотою думає про те, як, по суті, невдало склалось його родинне життя. Одруження його було випадковим, власне, навіть легковажним. Та, яку взяв собі в дружини, виявилась людиною важкою, грубою, сварливою. Вона була старша від нього на кілька років, першим чоловіком мала льотчика з їхнього авіамістечка, який загинув при нещасливому випадку. Різниця у віці не давала їй спокою, вона весь час підозрівала Шелюженка в якихось сторонніх зв'язках і після влаштованих йому сцен сама ж бігла на нього скаржитись то командирові, доки був у частині, то секретареві райкому, коли після демобілізації став працювати в тутешнім райкомі. Вона вимагала, щоб Шелюженко кохав її, і наївно думала, що до цього його зможуть присилувати, хоча сама давно вже втратила до нього справжнє почуття і якщо й трималась Шелюженка, то більше, мабуть, ради звички, ради його зарплати й становища.

Мають вони сина — хлоп'я шести років,— але й для нього в неї не вистачає материнської ласки, вона охоче збуває дитину з рук, і дитина місяцями живе в дідуся та в бабусі — Шелюженкових батьків. Вона вважає Шелюженка невдахою, і те, що його перекинули на роботу сюди, в глухий, занедбаний «Ліспромгосп», є найкращим, мовляв, цьому підтвердженням.

Місто, повернутися в місто — це було її настійливим домаганням. Зараз вона мешкала з сином тут же, в плавнях, у ліспромгоспівському «плавучому санаторії», як жартома прозвали на розробках водницьку брандвахту, що її з початком робіт було одержано від дніпровського землечерпального каравану. З місяць тому цю брандвахту по дніпровських рукавах водники провели в глибінь плавнів, і тепер вона використовується під квартири ліспромгоспівського начальства. Брандвахта стоїть на якорі в мальовничому місці: ліс, вода, чудове повітря — інші жінки почувають себе там справді ніби в санаторії, а вона й тут уже встигла з усіма пересваритися, і,коли Шелюженко повертається додому, щоразу доводиться йому ніяковіти перед сусідками за її грубість, лайливість. Брандвахту вона називає не інакше, як гауптвахтою, і для самого Шелюженка брандвахта з часом таки й стала схожою на гауптвахту.

І, може, якраз тому, що такою гіркою була для нього брандвахта, він з особливою спрагою пив зараз цілющий прекрасний напій почуття, напій, що його повним через вінця келихом піднесла йому оця так несподівано зустрінута Маша. Маша! Йому здавалося, що в юності він мріяв саме про неї, і ось тепер, хоч запізно, нарешті, зустрів, відшукав її. Щира, жагуча, відкрита душа, яким щастям була б вона йому в життєвій дорозі... А може, ще не пізно? Може, якраз вчасно зламати, перебудувати все, що було так невдало збудоване, і, давши собі волю, безоглядно кинутися в клекочучий вир почуття? Все, що було найкраще в його душі, Маша сколихнула, пробудила своїм бурхливим освідченням, своїм запальним пристрасним закликом, що так незвично, так сміливо пролунав серед цієї місячної плавневої ночі. Одразу стало ясно, що досі він жив не так, як треба, що мусить жити інакше. Та варто було йому уявити, які скандали підніме дружина при першій його спробі йти на розрив, скільки

наклепницьких заяв посиплеться в різні інстанції, і на серце лягав тягар, і все вже мовби оберталося проти нього, все вже складалося так, що потерпілою буде вона, а винуватим зостанеться він один. Але, може, варто і через усе це пройти? Пройти ради того, що буде...

В уяві постала Маша: мабуть, так само, як і він отут, лежить горілиць у своєму наметі й, ковтаючи сльози образи, думає, про нього, про його відмову на оте пристрасне, самозабутнє: «Тікаймо!» А що, коли ти даремно не послухавсь її, що, коли ти своєю відмовою, своїм, може, хибним розумінням обов'язку втрачаєш зараз щось таке, за чим шкодуватимеш потім усе життя?

Мов у невилазних хащах плутались, бились думки, нових шляхів шукало розтривожене серце, і все ж навіть у цьому стані повного сум'яття й розбентеженості, Шелюженко почував себе незмірно — як у перший виліт у небо — щасливим. Почуття щастя виповнювало його від одного усвідомлення, що зовсім близько, за кілька кроків від нього, в сусідньому наметі, є людина, готова йти за ним хоч на край світу, людина, про існування якої він зовсім недавно ще навіть гадки не мав і яка раптом ось стала йому такою близькою, жаданою, найдорожчою. Вийди тільки, стиха обізвися — і вона тої ж миті з готовністю випурхне до тебе з-під свого низького росяного намету, і вже високе зоряне шатро неба вінчально розкинеться над вами, над вашою любов'ю.

* * *

Термінове відрядження в управління новобудови змусило Шелюженка наступного дня залишити «Ліспромгосп». Відрядження забрало в нього більше тижня.

Маша весь цей час була сама не своя. Не стало чути в таборі її заливистого сміху, відпала охота грати у волейбол, вечорами приїздило кіно, але навіть і це не приносило їй відради. Рано вкладалась до сну, хоча — чути було — не спить. «Закохана!» — перешіптувалися між собою дівчата, тільки ж більше горя їй з цього кохання, табірний люд, знаючи це, співчував венгерці, лише буфетник при її появі усміхався злорадно. А коли

він кидав услід їй давній лісорубський жарт: «Пішла Маша по пояс у росах»,— то це звучало зараз у його вустах негарною двозначністю і натяком на ту місячну ніч, що її верховинка провела в папоротях біля озера в парі з Шелюженком.

Наче після хвороби, змінилася Маша. Схудла, сині тіні лягли під очима, але працювала з такою ревністю, як ніколи до цього. Надвечірні багаття її стали ще вищими, відмітними з-поміж інших — розкладала їх так, ніби хотіла, щоб видно було їх за дальні озера, за темні урочища, аж туди, де був він у цей час, її милий...

Якось після роботи запропонувала вона Стефі пройтися, як раніш. Давненько не прогулювалися разом, усе чомусь не випадало, і ось, нарешті, знов... Пішли й пішли поміж пеньками й незчулися, як опинилися на чималій відстані від табору.

Сонце було при заході, а з півночі підіймалась, заходила темна туча. Незабаром і сонце пірнуло в хмари, і там, де було ясно, зосталось палахкотіти лиш одне розвироване провалля вогню. Облиті полум'ям хмари рвано, кошлато звисали над смугою потемнілих плавневих лісів, над пустинними пенькуватими зрубами, навіваючи якусь неясну тривогу.

— Коли дивлюсь туди он на захід, чомусь так сумно-сумно стає,— заговорила Маша йдучи і, зітхнувши, запитала несподівано:— Скажи, Стефо, могла би ти стати матір'ю не своєї дитини?

Стефа здивувалася.

— До чого це ти?

Маша наполягала:

— Ні, скажи: могла би?

— А ти?

— О, я би її так тішила,— вимовила Маша нависпів, з ласкою в голосі.

Поруб кінчався, за ним далі шуміла, билась на вітрі вербова гущавінь, крізь віття проблискувала вода. Місце було незнайоме, і Стефа запропонувала вертатись. Маша, одначе, йшла далі.

— Тут десь у протоці їхня брандвахта стоїть,— сказала вона, і по ній видно було, що приходить сюди не вперше.

— Нащо тобі брандвахта? — здивувалася Стефа.

Маша, не відповідаючи, пробиралась вперед.

Невдовзі крізь нависаюче віття верб прозирнула на воді незграбна, обвішана пелюшками брандвахта, більше схожа на плавучий барак. На березі бавились діти, грали в піжмурки, то з галасом збігаючись, то знов розшмигуючись по кущах.

— Глянь, яке славне,— схвильовано вхопивши Стефу за руку, вказала їй Маша на біляве кругловиде хлоп'я, що, помітивши їх, застигло неподалік.— А які ямочки на щоках, дарма що не сміється... Хлопчику! Як тебе звати, хлопчику?

Хлоп'я, нахмурившись, позадкувало до брандвахти.

— Ну, скажи ж, як тебе звати? — схвильовано перепитала Маша, йдучи за дитиною і не зводячи з неї очей.

— Гей, ви там! Чого до дітей пристаєте? — раптом почулося з брандвахти грубе, невдоволене.

Гукала якась гладка жінка в квітчастому халаті, що саме вийшла, видно, збирати розвішану на брандвахті білизну.

— Своїх треба мати,— продовжувала вона так голосно, ніби між ними був кілометр відстані,— а то, як зозулі, заглядають до чужих!.. Отакі якраз сім'ї й розбивають!

Іще вона говорила щось грубе, образливе, але Маша, здається, не чула тих слів. Відступивши до Стефи й ніби шукаючи біля неї захисту, вона прикипіла на місці вражена й невідривно розглядала крикуху. «Вона — в очах Маші з'явився раптом якийсь недобрий, суперницький блиск.— Та, що має законне право на нього, та, що коли завгодно може бачити його, називати своїм! За що, за що їй таке щастя?!»

Жінка не вгамовувалась. Розмахуючи ганчір'ям, усе картала тих, що зазіхають на чужих чоловіків, замість того щоб шукати собі телепнів нежонатих.

— Ідіть собі геть! Нема вам чого тут підглядати! — долітало все лютіше з брандвахти.

— Ходім, ходім,— Стефа, палаючи з сорому, вже шарпала Машу за руку.— Хочеться тобі слухати цю скандалістку. Хай вона щезне, ротата!

Так і відступили в гущавінь, супроводжувані її лементом, який усе ще лунав над брандвахтою.

Туча швидко насувалася, і їм довелося поспішати. Вже коли наближались до табору, Маша раптом промовила, наче подумала вголос:

— І оце він на все життя до неї прикутий... Такий орел! Навіщо воно так, Стефо?

Дома намети аж гули од вітру: їх тіпало, шарпало, зриваючи з місця.

Робітники, збившись під навісом біля буфету, дивились на бурю, що йшла над плавнями, та слухали свого юного гармоніста Стася — він недавно придбав собі гармонь і тепер не випускав її з рук. Весь вільний час він цигикав і цигикав, виграючи одне, а наспівуючи зовсім інше:

Ще два рочки ту полегінюю,
Потім на венгерці я ся оженю.

Веселився безжурно люд, чути було пісню і жарт, одна тільки Маша весь вечір стояла осторонь, аж під крайнім стовпом навісу, не беручи цього разу участі в веселощах. Усе наче ждала когось. Вже й розходячись по наметах, робітники бачили біля стовпа її високу, сумовито похилену постать.

* * *

Усю ніч вітер бив, виляскував брезентом наметів, усю ніч гнав хмари по небу, а дощу так і не нагнало. Тільки курява розпорошених польових грунтів піднялась у повітрі така, що й наступного дня стояла над степом, над плавнями.

Пилюка скрипіла Шелюженкові на зубах, коли він у завіях куряви примчав мотоциклом до переправи і взявся за трос, щоб допомогти поронникові гнати порон на той бік. Сталевий, у колючках обірваних струн трос боляче врізавсь Шелюженкові в руки, проте він тягнув і тягнув, аж в очах темніло від напруги, бо щось тривожне підганяло його, веліло швидше добутись на той бік. Там Маша, там десь вона жде його, жде! Звідти всі ці дні блищали йому її очі, оті збуджені, нічні. Блиск її очей уночі — не міг він його забути в поїздці, це стало найкращим, що бачив він будь-коли в житті.

З твердим вирішенням, з невідступним наміром їхав сьогодні Шелюженко на урочище: на цей раз зустрінеться з Машею, щоб більше вже з нею не розлучатись. Вирішення прийшло якось само собою під час поїздки, під час розлуки, коли він так багато передумав про

Машу і ще гостріше відчув те щастя, яке вона йому принесла.

Уже збираючись повертатись додому, Шелюженко випадково зустрів на новобудові свого давнього другальотчика, який ще по авіамістечку добре знав теперішню Шелюженкову дружину і був щиро здивований, що Шелюженко досі з нею не порвав.

— Я був певен, що ти давно скинув із себе цей баласт! — вигукнув товариш, співчуваючи Шелюженкові.— Нестерпна ж людина!

Вони довго розмовляли про це, і підтримка з боку товариша ще більше упевнила Шелюженка в його вирішенні: друзі його розуміють, друзі теж підтримують його почуття! Отже, так, і тільки так!

Уже коли порон пристав до берега і Шелюженко взявся викочувати мотоцикл, помітив раптом, що руки його в липучій крові, обранені, порізані тросом.

— Стривайте,— кинувся поронник кудись понад берегом.— Подорожника треба прикласти.

Але він не став ждати. Все та ж і радісна і чомусь тривожна нетерплячка змушувала його квапитись, гнала вперед. Маша гарячим своїм поглядом протинала відстань і кликала, кликала...

Мотоцикл підстрибуючи мчав по розбитій дорозі, що вела на 18-й квадрат. Чи ті це плавні? До невпізнання все змінилося за час його відсутності. Поруби поширшали, ліс відступив десь у закутку, в порубаних просвітах стало видно Дніпро, потойбічні гори, далеке місто, а по цей бік, на піщаній косі, стало видно хатину бакенщика з червоними конусами сигнальних знаків, розвішаних біля неї, а там он ген-ген забіліла на узліссі хатина лісника, що досі, як гніздо, ховалася в гущавині, а тепер раптом опинилася на белебні. Сюди й туди йдуть трактори, лісовози, заблищало знайоме озеро, тільки дими чомусь не димлять на узліссі. Чому вони не димлять?

Не видно вогнищ, немає плавнів, але, як виявилось... не було й Маші!

— Шукай вітра в полі,— з якоюсь винуватістю промовив зустрінутий на узліссі Писанка.— Ще вчора була, а сьогодні... Порожня постіль зосталась у наметі після неї та Стефи.

— Де ж вона може бути? — запитав поблідлий Шелюженко, наближаючись до Писанки.

Майстер розвів руками: хто його зна. Може, ще сидить оце з своєю Стефою на станції без квитка, бо вирвалась ні з чим, навіть касира не захотіла ждати. А може, в Каховку подалась? Стефа якось нібито призналась дівчатам, що хотіли б вони з Машею вивчитись працювати на отому високому, що як журавель, на екскаваторі тобто. «Ми ж верховинки, то любим високе»,— жартома казала вона в наметі.

Шелюженко повернувся до мотоцикла, важко поклав свої в зашерхлій крові руки на кермо. Заведений мотор ревнув, ніби хотів розірватись. За хвилину за мотоциклом лише курява звихрилась: помчав до станції.

Станція — це вже в степу, на узвишші, і курява мела тут ще більша. У запилюженому скверику під акаціями, що аж дзвеніли на вітрі своїм жерстяним листям, куняли на клунках якісь жінки, і Шелюженко кинувся до них. Вони злякано відсахувались, коли він заглядав їм в обличчя. Не було Маші в скверику, не було й на пероні. За відкритим семафором зникав хвіст товарняка.

У кімнаті буфету, куди забіг з перону Шелюженко, сидів, схилившись над кухлем пива, один-однісінький пасажир: лісник Кушугум.

Шелюженко від порога кинувся до нього з запитанням, чи не бачив він тут двох пасажирів, плавневих дівчат.

— Що — втекла? — лісник глумливо повів кущуватою бровою.— Втримати не зумів? Погано, значить, тримав. Чи, може, це тобі, як ото баби наші кажуть, за гріх?

— За який?

— Ще й за який. Такий ліс під ніж пустити. Півтораста тисяч гектарів лісу виплюндрувати. в наш час. Чи це тобі що? Кушугум насаджував, беріг, за стільки літ жодного лісопорушення не мав, а тепер самі ви та ваші інженери таке лісопорушення вчинили. Нових машин, кущорізів нагнали, всі тополькн мої, що позаторік насаджував, зараз, як косарками, косять. А я ось поїду і доб'юсь, усім розкажу, як ви тут хазяйнуєте,— в голосі його почулась погроза.

З тяжким серцем залишив Шелюженко приміщення станції, сів на мотоцикл. Далеко внизу, у величезній, як море, западині, лиснілися плавні, скупо освітлені сонцем з затьмареного, по-серпневому заюженого неба.

Юга сухою хмарою над краєм куриться та чорні шуліки шугають в повітрі.

Маша. Де ж її тепер шукати? На яких квадратах, під якими зорями?

З'явилася, щоб збурунити його душу, сколихнути життя і знов залишити його віч-на-віч з окутаними курявою плавнями, віч-на-віч з важкою брандвахтою, що стоїть десь отам, ланцюгом заякорена на тихій плавневій річці Бузулук.

* * *

Вода, вода, вода!

До найдальших степових балок наповнився нею весь плавневий край. Там, де були річки, переправи, де шуміли правічними вербами урочища Вовчиха, Темне, Скарбне, всюди тепер розлилося молоде степове море, бушуючи на вітрах, викидаючи під час штормів на берег величезне корчомаччя неліквідних верб. Море і мóре — мільйони кубометрів прісної води! Лише подекуди — нагадуванням про світ відгримілий, недавній — стирчать із води кущі, потемнілі залишки плавнів, яких тоді, видно, не встигли дорубати й спалити.

З ранньої весни й до глибокої осені йдуть серед просторів нового моря каравани суден з рудою, зерном, камінням з дніпровських кар'єрів.

Другу навігацію на буксирі «Відважний» ходить помічником капітана Шелюженко, водить по нових судохідних трасах баржі-рудовози. Навіть у темну, осінню ніч, коли крута, піднята степовими вітрами хвиля запліскує аж на палубу, не шкодує він, що обрав собі цей нелегкий фах. Стоячи на містку і стежачи за вогниками бакенів у розбурханому нічному мороці, згадує, як будувалось тут море, як горіли плавні й надвечірніми димами затягувало ділянки порубів, урочища, озера.

Давно вже розформовано «Ліспромгосп», десь на інші розробки подався з лісорубами Писанка, а Маша... Маша-венгерка, де вона? Пройшла стороною, промайнула зірницею мовби лиш для того, щоб освітити йому його власне життя й, кликнувши до іншого, назавжди звільнити його від кайданів брандвахти.

Живе Шелюженко тепер з батьками, разом з ними виховує сина — влітку вже бере його з собою в рейси.

Траса його лежить через знайомі урочища, де палали колись розкладені Машею багаття. Щем та журба обранюють серце, коли проходить тут, по знайомих місцях, що їх ледве не торкаються днищами його важкі баржі-рудовози. «Верховинка, вона любить високе...» Минають роки, а Шелюженко все не може забути про неї, все не втрачає надії зустріти її.

Крізь штормовий вітер йому немовби вчувається її голос десь із глибини затоплених плавнів, з просторів підводних урочищ. Десь там, у глибинах, як і в його власному серці, продовжують жити і маревні місячні ночі, і теплі озера, і щедрі високі вогнища, що вона їх розкладала в надвечірній час.

1958

ЛІТНЬОЇ НОЧІ

Пізньої години мчить нічними полями авто. Далеко на обрії зрідка погуркує грім, звиваються блискавиці, охоплюючи хмари тремтливим голубуватим світлом. У повітрі чується паркість, запах близької грози.

Машина була з тих, що вдень вражають колгоспну дітвору своїм зовнішнім блиском і білими кругами в колесах. Проносячись селами, вона здіймає куряви більше, ніж інші машини, і діти довго біжать за нею, захлинаючись пилюкою, очманіло вигукуючи:

— ЗІМ! ЗІМ! ЗІМ!

У цей день машина була вся закіптюжена. На скажемій швидкості пролітала селами, прошмигувала мимо польових таборів, майже ніде не зупиняючись. Лише надвечір зупинилася в рибартілі й простояла там під вербами в холодку до самих сутінків. Зацікавлені колгоспники здалеку бачили, як шофер доливав у радіатор води, а рибалки розкладали на березі вогнище.

Зараз у машині, розрахованій на сімох пасажирів, сиділо всього троє: шофер за кермом, праворуч нього — обважнілий мужчина, що, видно, куняв, а за спиною в них у темряві причаївся ще хтось третій. Цей останній подавав ознаки життя лише тоді, коли його окликали.

Обважнілий, безперечно, куняв. Це видно було по тому, як опали його плечі, як низько сидить на лобі напіввійськовий білий картуз, і по тому, який байдужий він до всього навколишнього: до своїх супутників, до численної комашні, що мерехтить, наче віхола, у світлі фар і, б'ючись, заліплює скло, до степових пташок, що, сполохані машиною, раз у раз свічками йдуть вгору, у височінь.

Бокове скло біля шофера спущено, і чути, як свистить розітнуте машиною польове повітря.

У самій машині панує тиша. Всі дверцята причинені щільно, не бряжчать, мотор працює рівно — ніякого стороннього звуку. Лише час від часу звичну тишу зненацька порушує дивний свист, короткий, переривчастий (зовсім не схожий ні на свистіння вітру за склом, ні на писк якої-небудь пташини, нагло піднятої з трави). Часом навіть той, що куняв, різко прокидався, намагаючись второпати, в чім річ.

— Жухарєв, це ти свистиш?

З глибини машини шанобливо відгукувалось:

— Пробачте, Іване Петровичу... Це не я.

Зітхнувши, обважнілий ще нижче насував на лоб картуз і знову схиляв голову, ніби в глибокій задумі. Загойданий ресорами, він швидко заспокоювався.

Однак минала хвилина-друга, і повторювалось те ж саме: знайоме посвистування якимось чином знов оживало, близьке, набридливе, дратуюче. Іван Петрович, прокинувшись, круто повертав голову назад:

— Перестанеш ти, нарешті, свистіти, Жухарєв? Ти що — навмисне вирішив нерви з мене мотати?

— Клянусь честю, Іване Петровичу! — винувато, з підлеглою задушевністю долинало з темноти.— Я навіть малим цього уникав, а тим паче зараз, при обов'язках...

Здається, повіривши в невинність одного, Іван Петрович покосився на другого — на шофера, густо обдавши його коньячним духом:

— Чи це, може, ти?

— Що — я?

— Свистиш... ти?

— До вашого відома, Іване Петровичу,— ображено буркнув водій,— я за баранкою ніколи не свищу. І спиртного в рот не беру.

— Це що — натяк? — промовив Іван Петрович.— Ну,

ну, давай критикуй, це я люблю... Але ж усе-таки дивно: і ти ні, і Жухарєв — ні... Тим часом я ж явно чув свист. Отут, біля самого вуха, посвистувало... Не коник же польовий, не цикада. Наче міліціонер підкрався і потихеньку: сьрр... сьрр... сьрр... Невже ви не чули?

Жухарєв на цей раз промовчав, а водій, посміхнувшись, відповів за обох:

— Чому ж не чули? Чули.

— То що ж це, по-твоєму? Святий дух? — пожвавів Іван Петрович.— Чи й справді, може, таки міліціонер, як ангел-хранитель, на самім плечі мені всівся?

— Який там міліціонер... Ваш власний сигнал.

— Тобто як?

— А дуже просто: мабуть, протягло в березі, ніс вам заклало.

— Ну, це ти кинь... Щоб я своїм носом... Бути цього не може!

— А ось ви попробуйте ще раз задрімати... Одразу й сюркає.

— Жухарєв, це правда? — запитав Іван Петрович суворим тоном.

— Пробачте, я не дочув, про що ви?..

— Це ось він заливає,— недбало кивнув Іван Петрович на шофера.— Каже, нібито я сам себе розбудив власними своїми руладами... Га?

— Боюсь, Іване Петровичу, чи й справді у вас не нежить... У них там вогкість у рибартілі, а ви біля тієї юшки поповозились, до підтяжок роздяглись...

Іван Петрович спробував втягти носом у себе повітря.

— Справді, здається, трохи закупорило...

— В мене пеніцилін у таблетках є,— нахилився з темноти Жухарєв.— Може, дати під язик?

— До дідька,— відмахнувся Іван Петрович і смачно позіхнув.— Як ти гадаєш, Жухарєв, буде сьогодні дощ?

— Згідно з прогнозом, не повинно.

— А блискавки ото чого крешуть?

— Блискавки — на дощ...

— І хмари все небо облягли.

— То, може, пора про ночівлю подумати?

— Не глиняні — не розкиснемо,— бадьоро відповів Іван Петрович.— За скільки часу вирвались, нарешті, в низи, а тепер щоб під стріхою десь ховатись? Ні-ні, жени до переможного кінця!

Іван Петрович нахилився до шкали приладів:

— Бензину вистачить?

— Та ще півбака...

— Ну й жени... Коли що до чого, то десь і під копицею сіна заночуємо. До труднощів нам не звикати. Га?

— Здається, далеко вже заїхали,— спробував був заперечити Жухарєв, але Іван Петрович обірвав його веселим, насмішкуватим окриком:

— Що значить далеко? Від чого далеко? Від «Авангарду»? Не один ще буде попереду «Авангард», і скрізь нам треба встигнути... А якщо ти про ночівлю, то не дрейф, Жухарєв: всюди нас приймуть, всюди ми, як то кажуть, «в родном своем отечестве»...

В одному місці при виїзді з села дорога була перекопана ровом, збоку горіло вогнище, від якого схопилось хлоп'я у міліцейському — видно, батьківському,— з переламаним козирком кашкеті й, хоробро кинувшись на шлях, замахало навперейми машині руками:

— Ящур! Ящур!

І з погрозливим виглядом вимагало зупинитись.

Усім стало на мить весело від войовничого вигляду хлоп'яти, від того, з яким запалом і старанністю несе воно свою нічну службу. Отже, треба було виходити дезинфікуватись. Водій уже стишив хід, проте Іван Петрович недбало кивнув головою набік:

— Обминай...

Хлоп'я, якому, мабуть, не вперше тут доводилося мати справу з порушниками, не особливо, видно, й сподівалось, що ця з білими колесами машина зупиниться на його вимогу. І тому ще не встигла вона звернути вбік, як хлоп'я вже, нахилившись, зірко приглядалось до номера.

— Записав! Записав! — погрозливо загукав малий вартівник навздогін, коли машина, обминувши рів, знову помчала далі.

Невдовзі у глибині поля заблискотів вогник трактора. Вибравшись десь із долини, він став повільно рухатись пагорбом, і було таке враження, що рухається він далеко, по самому обрію, поміж низько навислими грізними тучами та блискавками, що раз у раз охоплювали тремтячими спалахами півнеба.

Відстань між машиною і трактором швидко зменшувалась. Несподівано виринув край шляху силует польо-

вої будки трактористів. Ось уже летюче світло фар ковзнуло по ній...

— Ану, стоп!

Зупинились, вийшли з машини.

Біля будки загавкав собака. Стоїть парокінна підвода з бочками пального, двоє дядьків покурюють осторонь, зблискуючи вогниками цигарок. Мабуть, сторож і підводчик, возій пального... Не підходячи до них, Іван Петрович одразу попрямував до трактора, що з гуркотом наближався з глибини поля.

У спалахах блискавки раз у раз освітлювалась огрядна постать у білім парусиновім костюмі, що крокувала ріллею обважніло, майже сердито. То йшов Іван Петрович. Раз чи двічі він спіткнувся на скибах свіжої ріллі, але це не зупинило його, простував у своїх хромових чоботях далі з таким рішучим і войовничим виглядом, наче йшов на подвиг. Здається, він був певен, що той, кому треба, зараз бачить, як він крокує вночі по ріллі, не спить, цікавиться станом справ на місцях.

Жухарєв тим часом подався попереду, легкий, сухорлявий, проворний, як людина, що звикла багато бігати в житті. Доки підійшов Іван Петрович, Жухарєв владним жестом уже зупинив трактор.

На тракторі сиділа дівчина, кругловида, закіптюжена, у засмальцьованім комбінезоні, в червоній, як шмат полум'я, косинці. Поклавши руки на кермо, трактористка здивовано ждала, поки підійде той, ради кого її зупинили.

Іван Петрович підійшов, важко дихаючи.

— Ну що це тут? Ореш?

— Доорюю.

— З парами все ще возитесь?

— Не возимось,— поправила трактористка,— а підіймаємо.

— Гм... підіймаєте. А зведення дали, що все вже, до останнього метра, піднято!

— Такого ми не давали.

— Очі, виходить, замилюєте, га?

— Не знаю, хто вам замилював. Ми зведення точні подаєм.

— А голова де ваш?

— Де ж йому в таку пору бути? Дома.

— Гаразд, я з ним ще поговорю. Ну, а ти ж як тут?

Трактористка вже з явною неприязню дивилась на

цю обважнілу постать у парусиновім кітелі, з блідим, одутлуватим, якимось риб'ячим обличчям. «З тих, видно, що більше з кабінетів керують...»

— Чого мовчиш? Скільки виорала, доповідай...

— Усе, що бачите, виорала... Та стривайте: хто ви, власне, будете?

Іван Петрович поблажливо посміхнувся.

— Одразу видно, що на обласній нараді передовиків не була.

— Якраз була, та ще й виступала...

— І мене не впізнаєш?

— Ні!

— Погано ж ти керівників своєї області знаєш... А ще, мабуть, і комсомолка... Не годиться, не годиться,— по-батьківськи пожурив Іван Петрович трактористку і з недбалою скромністю додав:— Іван Петрович я.

На дівчину це не справило ніякого враження.

— Чула?

— Ні, не чула.

І раптом якась догадка звеселила дівчину, на губах її заграла зухвала усмішка:

— Стривайте, та ви якої області?

— Як якої? — аж відсахнувся від трактора вкрай оторопілий Іван Петрович.— Жухарєв, скажи ти їй, будь ласка!..

Жухарєв сказав, і дівчина голосно, щиро розреготалась.

— Чого ти регочешся?

— Ах-ха-ха-ха!.. От уже ротозії!.. Галопом по Європам... Та ви ж... не в своє вскочили! Ви ж зовсім не з нашої області!!!

Іван Петрович зблід. Догадався. Як на смертельного ворога, визвірився на вірного свого Жухарєва:

— Ти куди дивився?

— Та ми ж...

— Покладись на вас... Довірся... Ну, я ж вам цього не прощу!

Обернувся і, втягши голову в плечі, люто спотикаючись, покрокував до шляху.

Зухвалий дівочий сміх лунав йому навздогін, дзвенів, здавалося, на все поле. Сміялось на тракторі, сміялось уже й біля будки, біля підводи — аж каткотіло, аж закашлювалось.

Жухарєв, обігнавши Івана Петровича, вилетів на шлях, крикнув шоферові мерщій розвертати машину.

Хряпнули в машині дверцята, одні й другі. Знову посунув полем трактор, знову помчала межівником — тільки вже назад — блискуча машина, зі свистом розтинаючи повітря, полохаючи степових жайворонків.

— То це ти навмисне завіз мене в чужу область? — заговорив через деякий час Іван Петрович до шофера.— Щоб оконфузити?

— О, тепер ще я буду й винен...

— А хто ж, по-твоєму, винен?

— Та хто ж... сом.

— Сом? Який сом?

— Той, що з нього юшку сьогодні варили...

І хоч говорив шофер ніби серйозно, проте почувалося, що і в нього повні груди сміху, як у тих, що сміялись отам на все поле.

— Ось вернемось, я вам покажу сома... Я вам дам юшки.

— Я ж вас питав — куди,— не здавався шофер,— а ви все жени та жени, куди очі стоять — там розберемось. От і гнав.

У машині запанувала гнітюча тиша. Не чути було дихання Жухарєва, наче вмер десь у темноті позаду. Іван Петрович, посопуючи, уп'явся поглядом у вітрозахисне скло, за яким гинула, розбиваючись на льоту, степова комашня.

Зблискувало, погуркувало все ближче. Спалахи розливались по хмарах, як голуба вода. Повітря пахло передгрозово.

1954

ЛЮДИНА В СТЕПУ

Морозом скувало степ, а потім враз розгасло — ні проїхати, ні пройти. Грейдери лежать розвернуті, колії по пояс. Тут — чорнозем. Важкий чорнозем.

Середина зими, а так, наче осінь. Снігу ніде нема. Земля в полинялих барвах, небо — в холодній розтривоженості хмар; по голих посадках б'є вітер високих степових балів.

Безлюддям та вітром цей розгаслий надвечірній степ нагадує море в негоду. Ніби нема в ньому життя. Одна-

че він живе. І чи не ота маленька далека цяточка дає йому життя?

По розбитому ваговозами грейдеру, пірнаючи в глибоких маслянисто-чорних коліях, уперто пробивається кудись маленький, по самий брезент забризканий грязюкою газик. Кажуть, де ніщо не пройде, там він проходить, цей незавидний степовий трудяга.

У газику за кермом — водій Кожущенко. Людина він уже в літах, але в ньому ще почувається сила. Міцна, у вічних знегодах гартована сила. Цією силою налиті його руки, що припали до керма, налиті нею кремезні плечі під фуфайкою і шия. Руки водієві й весь він — у напрузі, бо машина йде нерівно, норовисто, ковзається, вигуцує на баюрах. Погляд Кожущенків спрямований постійно вперед — крізь скло, густо обляпане грязюкою,— на розбиту коліями дорогу.

— Чи доїдемо? Чи встигнемо? Чи врятуємо? — час від часу нервово звертається до Кожущенка його сусід по сидінню.

Кожущенко, не відриваючи очей від скла, кидає у відповідь глухо:

— На ліктях доповзем.

Уже звечоріло, але цього майже не помітно. Степ світлий: десь із-за спини, бредучи в хмарах, світить на степ повний місяць. Крижані скалки поблискують у коліях. Колії — як нескінченні, химерно поплутані траншеї. Лісосмуги голі, мов з дроту колючого. Щогли високовольтних ліній до хмар... Це той світ, серед якого вони пробираються удвох.

Сусід Кожущенків — юнак з худорлявим обличчям і гострим видовженим підборіддям. На голові у нього кучма густого чуба, що не вміщається під маленькою кепочкою, нижче вух спускаються кинджальчиками темні бакенбарди. На ньому новий, з доброго сукна піджак з сивим каракулевим коміром, і йому повинно бути б тепло, а він весь час щулиться, втягує голову в комір, ніби його продима. Це — Серьога, син голови колгоспу; торік він закінчив десятирічку, вступав до інституту, але не вступив і тепер тимчасово завідує колгоспним клубом.

Чи не шкодує він, що поїхав з Кожущенком? Адже він з власної волі викликався на це!

Ще кілька годин тому в селі не знали, що скоїться таке лихо. Був недільний святковий день. Дітвора

гасала внизу по кризі затоки на ковзанах, вилітаючи з затоки й далі на простір замерзлого Каховського моря. Там, по сивих просторах закутих кригою вод, скільки зглянеш, всюди бовваніли людські постаті, де поодинокі, а де непорушними темними групами. То все були рибалки, завзяті щукарі, ентузіасти підльодного лову. Позгинавшись над своїми ополонками, вони з самого ранку висиджували там, незважаючи на стужу та вітер. А надвечір сталось...

Шквалом вітру відірвало величезну крижину і погнало разом з рибалками в море. Горе торкнулося майже кожної хати, вдерлося чи не в кожну сім'ю. На берегових кручах край села голосили жінки, в конторі сум'ятливо дзвонили в район, але не могли додзвонитись: видно, вітер обірвав десь у степу телефонні дроти. Лишалось одне — послати негайно до райцентру гінця. Хай же щось роблять, викликають авіацію, рятують людей!..

Коли цей Кожущенків газик, вилетівши на горб, зупинився серед розтривоженого людського натовпу, жінки, що досі волали в бік моря, разом обернулися до брезентової халабуди газика, дивлячись на нього, як на останню свою надію й порятунок. Саме тоді головин Серьога гукнув батькові, що він теж їде:

— Грузька дорога — ну й що? Проб'ємося, всіх там на ноги піднімемо!

Це було сказано в щирому запалі, сказано, може, тому, що в цю мить Серьога бачив перед собою налиті слізьми очі коханої дівчини,— батько її теж був серед тих, що їх погнало на крижині в море.

І от вони їдуть годину, другу, третю... Буксують, застряють, вибираються на колію і знову повзуть. Думки їхні весь час про тих, що на крижині. Чи вони ще живі? Чи витримає їх крижина, доки про нещастя дізнаються в районі і все можливе буде пущено в хід, щоб врятувати потерпілих?

— А може, наші таки баркасами їх наздогнали? — висловлює припущення Серьога.— Батько ж розпорядився баркаси вислати навздогін...

— Доки ті баркаси постягають з берега, то знаєш, куди крижину віднесе? Це ж стихія.

— І скільки разів їх попереджували... Ну й народ.

— Пізно людей винуватити, коли вони в біді. Тепер не про це думай.

— Вітер, здається, дужчає.

— Може, підмерзне.

— Та й розрили ж тут... Коли вже нам дороги такі, як слід, побудують?

— А хто нам їх побудує, як не самі?

— Ось я ж хотів в автодорожний, так їм виробничий стаж подавай. Стільки старався, а вони тобі — назад, от і вся дорога...

— Ну, твоя дорога тільки починається.

— Подивимось, куди вона поведе... Знаєш, як ото кажуть: з комсомолу починаєм — собезом кінчаєм.

— Рано тобі про собез.

Машина спускалась у байрак. Степ та байраки — такий тут ландшафт. На дні байрака — зашерхле кригою озеречко; газик з розгону прошурувавши його, пішов на підйом. Мотор завив. Це був один з тих підйомів, коли, здається, мотору не вистачає якоїсь краплини сил, щоб узяти ще й цю крутизну, і люди в машині мимоволі напружуються всім тілом, мовби намагаючись підпихати самих себе. Проте цього разу ніщо не допомогло, сили двигунові таки забракло, і десь з половини підйому водій змушений був дати задній хід, спуститись назад аж у балку, звідки, розігнавшись, знову кинув машину вперед, ніби на таран. Знову мотор задихнувся на тому самому місці, і машина пішла назад, щоб ще раз узяти розгін.

Так повторювалось кілька разів. Водієві вже не видно було нічого: ні підйому, ні місива колії: скло перед ним було всуціль заляпане грязюкою.

Зупинивши машину, Кожущенко вийшов з кабіни, протер скло, став оглядатися. Для нього не була дивною оця бездоріжна дорога. Половина життя його пройшла на дорогах, і він бачив їх усяких. Знав фронтові, коли водив свій грузовик із снарядами по лозових настилах біля Дніпра, по важких в'язучих піскаx, а пізніше в горах, коли пробивався взимку по руслах гірських річок все вище і вище. Вважав це звичайним і навіть приємно здивований був, коли в Карпатах дали йому медаль «За відвагу». Не ждав легкості й від колгоспних доріг. Літо за літом минало в пилюці, у вітрах. Хмаровища пилюки вставали через увесь степ, коли возив хліб на елеватори, а осінь... Осінні дороги — то вже суцільна мука, вони завжди з боєм, як оце зараз, даються степовим шоферам. Не звикати йому ночувати в степу,

не звикати вертатись додому в багнюці по пояс, але зараз він не може ні повертатись, ні ночувати тут. Мусить квапитись, будь-що повинен рухатись вперед. Кожна згаяна хвилина мучить його, як злочин, бо оцей вітер, що обвіває зараз його, обвіває і тих, потерпілих, жене їх кудись у простір ночі, назустріч погибелі. Він знає, чому газик нездатен подолати цей підйом — лисі скати. І хіба не безглуздо, що через оці його лисі, з'їжджені скати (ніяк не може добитися нових!) десь там мусять загинути люди! Через таку дрібницю! Треба б хмизу, якогось паліччя, щоб накидати під колеса, але навкруги — одна земля. Скинувши з себе фуфайку, Кожущенко із злістю кинув її під переднє колесо газика.

Серьоги біля нього не було, він у цей час стояв ззаду машини, готуючись підпихати. Газик рвонувся вперед, замолов колесами, пішов, пішов і... нарешті, вибрався на рівне!

Вони зустрілися біля машини, мовби ще не вірячи в свою перемогу. Серьога по самий свій каракуль був у грязюці, коли він підпихав, вона била на нього ніби з брандспойта. Та, незважаючи на це, обличчя його зараз світилося радістю: видобулись!

Тут, на узвишші, вони ледве трималися на ногах, таким вітром погнало на них із степу? Різкий, поривний, він пронизував до живого тіла, і Кожущенко, горблячи могутні плечі, видавався якимось беззахисним без фуфайки, в самій своїй вилинялій від прання, заношеній гімнастерці.

Перед тим як рушити далі, він збігав за фуфайкою, кинутою під колеса, і, повернувшись, пхнув під сидіння вже не суху одежину, а щось зовсім не схоже на неї — пуд перемеленої колесами багнюки. Добре, що знайшовся в газику шмат якогось брезента,— здається, рештки солдатської плащ-палатки,— Кожущенко прикрив нею плечі й знову взявсь за кермо.

Поїхали далі. Місяць затягло тучами, у світлі фар стали пролітати сніжинки, навскісні, бистрі, як градини.

Вибравшись із глибоких колій на узбіччя, вони помчали озиминою, де перед ними вже, видно, хтось не раз проїжджав.

З кожним кілометром усе більше підмерзало — це почувалось по тому, як машину дедалі частіше за-

носить, кидає сюди й туди. В одному місці їх зненацька так повело, що машина, обкрутнувшись на місці, стала задом наперед.

— Діло кепське,— сказав Кожущенко,— не слухається.

І, виправивши машину знову вперед, пустив з наростаючою швидкістю. Їхати ще було їм далеко. Десятками кілометрів вимірюються степові перегони. А сніг густішав, вітром — крізь бокові щілини в брезенті — уже задимало, кидало сніговою крупою й на них.

По якомусь часі перед ними знову виник байрак. Перескочити б його одним духом! Машина, пущена на повну швидкість, здавалось, так і вихопиться на протилежний бік,— як раптом її понесло на узбіччя грейдера, і вони відчули, що вже летять кудись шкереберть. Коли стямились, першу мить думали, що їх нема, що їх уже побито, потовчено, покалічено. Проте обидва були цілі, живі. І машина стояла на колесах цілісінька.

Видобувшись з неї, побачили, що опинились на самому дні байрака. Глибокий, без сторонньої допомоги їм звідси не вибратись. Круті косогори слизькі, як скло,— їх уже прихопила ожеледь.

Снігом крутило в байраці, крутило в небі, всуціль захурделювало степ.

— Що ж робити? — Серьога крізь сніг намагався розгледіти Кожущенка.

— Підеш пішки, Серього.

— А ти?

— Я зостанусь біля машини. Може, хто витягне — дожену.

— Я ж до ранку не дійду! Ніч, завірюха...

— Тримайся шляху. Високовольтних.

— Ні, як хоч... Я не піду. Мене замете! — останні слова він майже викрикнув розпачливо, по-дитячому.

Кожущенко наблизився, насунувся на нього обличчям:

— А тих — не замете?

— Мені ногу пошкодило! Спершу не чув, а зараз ось чую — болить!

Кожущенко помовчав насуплено.

— Тоді я піду. Зоставайсь.

І не встиг Серьога щось сказати, як Кожущенкові

плечі, обкинуті шматиною плащ-палатки, вже зникли у хвилях заметілі.

Мотор працював на малих оборотах. Постоявши деякий час біля машини, Серьога заліз на сидіння, міцно прикривши за собою дверцята, мовби затуляючись оцим склом та брезентом від ночі, від хуги, від бурхаючого негодою степу. Не раз чув він, як гинуть люди в степу, як знаходять, видобувають з-під снігу після буранів задубілі мерзляки тіл, бездиханні рештки того, що раніше жило, дихало, сміялось... Ні, він не хоче такого кінця! Адже він тільки починає жити, його люблять дівчата, а та, заради якої він пустився в цю стокляту дорогу, ще вчора ввечері цілувала його,— він і зараз чує, як руки її ніжно, ласкаво пливуть у його юнацькій густій шевелюрі... Він не загине! Хай яка там негода, який буран, але в нього є захист, йому дає надійний затишок оцей теплий батьківський газик, що гріє його своїм мотором. Але чи довго грітиме? Він глянув на шкалу — бензину було ще півбака. А як вигорить? Чи є запас? Став шукати каністри і раптом наткнувся внизу на щось мокре, липке, холодне. Кожущенкова фуфайка! Забита багнюкою, важка, і хоч ще на дорозі з неї було вичавлене все тепло людського тіла, вона, проте, зберігала в собі щось від Кожущенка, і від неї війнуло на Серьогу таким докором, що він аж відсахнувся од неї. Все якось одразу постало перед ним у справжньому світлі, стало на своє місце. Чому він відмовився йти? Чому став брехати, що йому пошкоджено ногу? Невже він боягуз? Невже то тільки були слова, коли він хвалився перед дівчиною, що піде в Антарктику, що не страшать його ні найнижчі в світі температури, ані найвищі?

Першим бажанням його було наздогнати Кожущенка, завернути, піти замість нього. Він вискочив з машини і одразу ж провалився в сніг — біля газика вже виросла снігова кучугура. Неба не було. Ні неба, ні шляху, ні високовольтних, був тільки океан розвированого снігу, удари вітру, завивання буранної степової ночі. За мить він знову сидів у машині, і сніг танув на ньому, одяг відволожувався, ставав мокрим.

Мотор працював. Шкала світилась, і від її скупого світла було якось затишно. Серьога уявив Кожущенка, як він іде степом без фуфайки, в забитій снігом плащ-палатці, пробиваючись проти вітру крок за кроком

вперед. Уявилось потім ще страшніше — як Кожущенко, виснажений, знесилений падає у глибокій колії, схожій на солдатський окоп, і там його поступово замітає снігом, а потім настає і той момент, коли Кожущенків дух, Кожущенкове тепло безслідно розвіюється вітром по степу. Ще чомусь згадався з недавньої кінохроніки про Антарктиду отой останній кадр, коли тракториста Івана Хмару разом з його трактором поглинає — на очах у всіх! — крижана безодня океану... А ті, потерпілі? Де їхня зараз крижина? Куди жене її вітром серед відкритого степового моря? Чи, може, розламало, потрощило давно? Може, їх уже поглинула глибінь, вимірювана мільярдами тонн води, і нема кого рятувати, і Кожущенко ризикує даремно? Але ж якщо не дійде, не проб'ється Кожущенко, то загине отут і він, Серьога, бо здається, надовго розгулялась негода, не видно їй краю...

Поки що йому тепло, його облягає дрімота. Відкотив комір, щоб менше чути завивання вітру, щоб ще більше відгородитися від негоди, від усього того жахіття, і поступово мовби занурювався в щось тепле, безпечне, домашнє. Степ поплив перед ним інший — літній, сонячний. Пшениці стоять без кінця, комбайн іде у хлібах. Іде кілометр, другий, третій, а хлібам не видно кінця, і комбайнер, зупинившись, здивовано запитує: «Чи я не заблудився?»

Коли прокинувся, мотор уже не працював. Натиснув на стартер, став заводити — даремно. Зрештою, цього треба було сподіватись. Без тепла, без мотора, один... У машині ставало якось видніше, мабуть, уже розвиднялося. Спробував відчинити дверцята — не відчиняються: замело! Газик замело!

Жах охопив Серьогу. Відчув себе, як у домовині, в білій сніговій домовині. Хто його тут відкопає? Нащо було зоставатись? Треба було йти, йти, адже він молодий, на ньому теплий піджак, хай би Кожущенко тут лишався!..

Висунувши руки крізь брезент, став відгрібати сніг; з великим зусиллям відтиснув дверцята і, просунувшись боком, видобувся з машини.

Був ранок. За байраком, за сніговіями десь вгадувалось сонце. Вгадувалось воно по тому розливу світла, що виповнювало небо над мерехтінням снігової куряви вгорі. Оте розплескане на півнеба світло і виступало

зараз посланцем сонця, було стихією, сильнішою за буран, тим нестрашним потопом світла все дужче пробивало сріблясту розвихрену каламуть.

Було таке враження, що вітер трохи поменшав, і скоро розгодиниться, вирине сонце, і степ сліпучо заграє в його промінні чистотою й тишею вгамованих снігів.

Провалюючись у снігу, Серьога побрів на грейдер і по той бік його, на дні балки, серед кущів побачив чийсь напівзаметений, перехняблений грузовик. Охоплений радісною надією, кинувся туди,— ось хоч там, нарешті, зустріне живу душу!

Але грузовик був порожній. Люди, зірвавшись вночі під укіс, видно, залишили його і пішли далі пішки, самотуж, як і Кожущенко. В кузові лежали дві каністри, і Серьога, вхопивши їх у руки, відчув, що вони легкі, бензину в них не було. Поторохтів ними і розчаровано кинув.

Сонце не з'являлося цілий день. Надвечір хурделиця розбушувалась іще з більшою силою. Зайшла друга ніч, і Серьога зустрів її, вкублившись у своєму газику, не маючи вже навіть того малого тепла, що було вчора: бензин кінчився, мотор заглух, шкала погасла.

Холод і темінь у кабіні, дубіють ноги, мучить невідомість. Дверцята вже знову не відчиняються, скло заліпило снігом, здається, гору снігу намело над ним, назавжди привалило на дні байрака його холодний, вистуджений газик.

Цієї ночі він не спав. Чи боявся замерзнути, чи тому, що весь час тривожили уяву, з'являючись перед очима, то батько, то мати, то дівчина з заплаканим, таким дорогим обличчям, з'являлись і всі питали, домагалися знати: «Чому ти так повівся, чому не пішов тією дорогою, якою пішов Кожущенко? Злякався за своє життя? Але ж ти його можеш втратити й тут, втратити безславно, а міг би віддати з честю, перемагаючи стихію, рятуючи людей. А ми ж усі думали про тебе інакше, бо в клубі ти був такий видний, веселий, ти мав такий успіх серед дівчат... І батько в тебе мужня людина, хоробрий солдат. Уяви його на своєму місці, хіба він повівся б так, як оце ти?»

Здавалось, ночі цій не буде кінця, і ніколи не вляжеться завірюха, і ніхто не прокладе дорогу через

степові замети сюди до ледь помітного, заваленого снігами в байраку газика...

Проте дорогу хтось проклав. Ще була темрява навкруги, коли Серьога почув на грейдері гуркіт трактора, радісний, рятівний.

Трактор ішов по грейдеру! Ішов до нього, по нього! Але трактор прогуркотів і пішов десь далі. Чи він не помітив його, заметеного снігом, чи, може, й не рятувати йшов, а мав якесь інше завдання. І він не міг догукнути до нього, не міг подати йому голос, бо доки він бився в своєму газику, намагаючись відчинити дверцята, трактор уже відгуркотів, зник за горбом. Це було схоже на смертний присуд. Ніхто його не відгорне, ніхто, може, й не знає, що він тут гине, бо ж Кожущенко міг і не дійти, і слідів звідси до живих нема!

Невдовзі трактор, одначе, знову загуркотів, він, видно, вернувся, розшукуючи таки когось саме в цьому байраці. Серьога бив кулаками в дверцята, кричав у газику, але почував, як голос його завмирає, глухне під снігами.

І все ж його, здається, почули. Трактор зупинився, гомін людей залунав серед ночі, і стало виразно чути десь угорі:

— Трос! Давай трос!

Сталевий трос двічі обривався, доки, нарешті, вдалося зірвати з місця примерзлий до землі газик і витягти його на грейдер.

— Привіт сніговій людині!

Так жартували вони, ці незнайомі, приведені Кожущенком люди, зацікавлено розглядаючи в скупому світлі світання віднайденого, викопаного з-під снігів Серьогу.

Він стояв перед ними на грейдері, скоцюрбившись, і бакенбарди його були майже непомітні,— так він встиг зарости.

«І дівчина не впізнає»,— подумав Кожущенко і тернув себе долонею по щоці: сам теж був у щетині.

— А як ті, наші? — запитав Серьога винуватим голосом.

— Врятовані,— буркнув Кожущенко.— Вертоліт викликали з Запоріжжя, всіх підібрав...

* * *

Цим самим газиком пізно вночі ми їдемо степом. Високий місяць бреде у хмарах. Вітер б'є по брезентовій халабуді.

Кожущенко тримаючи руки на кермі, спокійно розповідає мені цю історію, розповідає, що Серьога лежить ще в лікарні (ноги йому прихопило морозом), але незабаром випишеться.

Думки мої зараз, однак, не про Серьогу, вони про Кожущенка, про багатьох таких, як він, що долають у цю ніч бездоріжжя.

Снігу нема вже — знов розгасли дороги. Бачу перед собою великий степ і в ньому — далеко — маленький вогник. Він рухається. Вогник — то людина. Хтось веде там вантажну, чи легкову, чи, може, трактор... Вітаю тебе, невідомий вогнику! Доки ти є,— степ живий, ти душа цього степу, без тебе він був би як нічна холодна пустеля. Я жду, поки ти наближаєшся. Яким побачу тебе?

1959

КРЕСАФТ

На польовому току, де ворохи зерна поналивані, сказали Кухаренкові, що його викликають у район. Важко стояв серед току, вуса висіли аж до землі, такий був похнюплений. Легкова в ремонті, міг би взяти одну з вантажних, що возили зерно на елеватор, але соромно брати вантажну для такої поїздки. Під рукою була бригадирова однокінна бідарка — нею й поїхав.

Понад колючою посадкою їде. Білий полудень навкруги, сорока скаче по верхах лісосмуги і весь час крикливо скрекоче до Кухаренка, мовби хоче вискрекотати йому якесь слово, але не вміє.

Степове безлюддя повите спекою. Далеко ходять комбайни. Бовваніє на обрії мурована вежа елеватора. Вихор курявно, сліпо блукає по степу, перетинає дорогу, і далі тільки стерня переблискує, де він пішов, уже прозорий.

Цокіт бідарки розламує полудневу тишу.

Кухаренко знає, чого його викликано. Млоїться в грудях від передчуття кари. Це мусило статись. Ждав цього, не думав тільки, що покличуть так швидко.

Районне містечко густо запорошене степовою пилюкою. Лежить тут і його, Кухаренкова, пилюка теж. Поопускали вуха садки. Коло чайної п'ють ситро знайомі голови, гукають Кухаренкові:

— Кресафте, сюди!

Їм і досі чудно, що ім'я в нього Кресафт. Воно для них ніби прізвисько.

Проїздить мимо не зупиняючись. Дзвін на прадавній дзвіниці висить насторожливо. Давно мовчить, прикусив язика, не калатне, і здається, ось-ось впаде просто на голову Кресафтові. Навпроти знайомого будинку біля конов'язі — цілий наїзд. Отже, викликано багатьох. Конов'язь обгризена: доки люди засідають, коні акацію гризуть.

Прив'язав і свого: гризи, брате. Бо, мабуть, аж уночі дійде наша черга.

Проте, його одразу й погукали. Поза чергою. Це не віщувало добра. Секретарка в приймальні, що раніш зустрічала його усмішкою і своїм настроєм мовби застерігала й підбадьорювала для наступної розмови, цього разу глянула з сумом на Кухаренкові вуса, на його опущені запилюжені плечі. Подивилася так, мовби на нього впало невідворотне лихо.

У кабінеті людно, сидять, засідають. Духота, а вікно не відчинене жодне. Молодий Перший на своєму керівному місці.

Кухаренкові не було місця, він став біля столу.

— Розкажи, скільки роздав.

Кухаренко, чорний від засмаги, ще більше потемнів:

— Не роздав, а видав.

Цього наче тільки й ждали.

— Розбазарив — ось як це зветься!

— На поводі пішов, піддався...

— Це такий ти передовик? Такий «маяк»?

Під обвалом слів плечі йому ще дужче опали. Найлютіше насідав Другий. Наче й не приїздив на коропи. Наче й не розказував анекдоти. Побуряковів, розбух від обурення. Очужілий і гнівний, мовби не впізнаючи Кухаренка, він уже не кликав його по імені та по батькові, він уже кричав йому «Ку-га-ренко!», бо мав

звичку перебріхувати всі прізвища, хоч працює в районі вже кілька років. Прокурор теж сікається, щось цідить про злочин. Під їхнім обстрілом Кухаренко починає себе так відчувати, ніби й справді вчинив злочин, хоч злочину й не було — він певен у цьому в глибині душі. Він просто дотримав слова,— видав по півтора кіло, як це й було обіцяно людям на зборах у присутності цього ж Другого. Видав, скільки обіцяли,— ні грамом більше.

— Ну як ти міг? — доскіпується прокурор.— Хто тебе підбив на це?

— Ніхто не підбивав.

— Сам? — в іронічному подиві звів брови Другий.— Такий герой.

Кухаренко зітхнув важко, ледве чутно видавив із себе:

— Ну, а як же в очі людям дивитись?

— А план? На нього давай будем дивитись крізь пальці? Тільки нам він мусить боліти, не тобі?

І знову злива слів. Обвал звинувачень.

Уже йому втовкмачено, якого це набуло розголосу, які це може мати згубні наслідки для району. І в такий час, коли жнива в розпалі, коли тільки починають виконувати план... Піддався споживацьким настроям... Поставив під загрозу.... Зривник... Саботажник.

— Пропоную виключити,— кинув у стіл Другий.

Кухаренко мимохіть повів рукою до серця. Ніхто цього руху й не помітив, чи вдали, що не помітили: зрештою, в таких випадках не один тут хапається за серце... Тільки жінка, третій секретар, налила йому склянку води, підсунула. Однак він не став пити.

У Першого обличчя гіпсово-біле, аскетичне. Губи прикушені. Очі пригашені. Зникли під нахмуреністю брів, не дивляться на Кухаренка. Видно, він остерігається агресивності Другого. Після того, як Другий крикнув «виключити!», він ніби хотів щось сказати, але не сказав.

Прокурор тим часом переглянувся з Другим:

— Голосувати.

І руки було піднято. Не всі, правда. Утрималась жінка — Третій. Перший руку підняв, але якось знехотя. Утримався ще голова виконкому, висуванець з тридцятитисячників. Перед цим зауважив був, що

на заводі, де він працював, за роботу мають звичай платити. Отже, чи такий уже й злочин вчинено тут... Та до нього не прислухались.

З Кухаренком було покінчено. Уже викликали когось іншого, а він вийшов на ганок. Спустошений був. Сонце розливалося в небі розчавлене, сліпуче, як вибух. Горбились акації по той бік майдану. Коні люто гризли зубами конов'язь, хоча насправді вони й не гризли.

Відв'язав, поїхав. Зупинився біля чайної; зайшов, сів плюхом край столу і довго сидів там в оточенні знайомих голів. Мух було багато. Втішань було багато. Духота душила. Щоб розвеселити, розважити його, Шкарупа розповідав, як одного колись отак скубли на бюро, а він рукою до серця, а ті й злякались: може, годі, мовляв? Бо за серце хапається... А після всього приятелі запитують того, скубленого: чого за серце хапавсь? Справді, закололо? Та ні, каже, пляшка самогону в кишені відіткнулась, так пальцем заткнув, щоб духу не почули.

Був регіт, припрохування:

— Їж, Кресафте, не бійсь потовстіти! Голова без пуза — як справка без печатки.

Ще вони гомоніли після цього про горох, міркували з сміхом, чи можна з гороху спекти українську паляницю, заохочували до цих жартів і Кресафта, але він мовчав, чманів понуро, думки його були все про те, як обіцяв людям на зборах у присутності Другого і як йому повірено було тоді. Очі його оточували, всі оті чесні, довірливі очі, жіночі, чоловічі, дівочі, хлоп'ячі, що він їх бачить щодня і що в них він щодня повинен дивитись. Вони й зараз ждуть його там на токах, де гори хліба сухим червоним сонцем пашать. Невже він справді вчинив злочин? Перед ким? Одне треба, а друге хіба не треба? Чи, виходить, мусив би стати перед людьми брехуном?

— Не хили голову, Кресафте,— долинає до нього, ніби крізь товщу води.— Сьогодні так, завтра інак. Хоча ти таки поспішив.

— Ну а як же людям в очі дивитись?

— Не будь наївним, Кресафте,— засміявся товстющий Мамлій, голова з «Перемоги».— Ти як дитина. Простодушний ти, жертва власної совісті. А совість — це така культура, що не кожен її культивує в наш час.

Дехто забув, що воно й таке, по якому попереднику його й сіють!..

Кресафт більше не обмовився й словом.

З чайної вийшов надвечір. Ще спека була, духота. Дзвін пащеку свою розкрив із дзвіниці, і коли проїздив Кресафт мимо собору, знову верзлося в якомусь очманінні, що дзвін той таки впаде і накриє тебе своєю стопудовою міддю так, що й задихнешся під нею. Свіжого повітря хотілось, а воно і в полі, за райцентром було ще гаряче після спеки дня. Повільною ступою, знехотя віз його кінь. Перехняблювалась бідарка під важким Кухаренковим тілом. Вуса волочилися в пилюці шляху, а очі в небі тонули. Небо його було над ним, чисте й велике, як завжди. Тільки на обрії, десь на сході, ледь помітно проступали вершечки хмар. Стояли, як далекі Карпати його фронтові. А кінь його негодований похнюплено тюпав і тюпав у ті недосяжні нереальні Карпати.

Понад лісосмугою шлях. Сухо й колючо в гущавині. Акація, гледичія переплелись, а низом трава сухими врунами вилягла, блищать якісь солом'яні кубла, консервні іржаві бляшанки.

«Ех ви... Оце так вирішуєте? — звертається думка до когось.— Позвикали в сірка очей позичати, а я напозичавсь. Чуєте? Напозичавсь!»

Глуха була ця доріжка польова, ніхто не зустрічався, ніхто не обганяв. Потім десь із лісосмуги, ніби навперейми, вискочив знайомий газик. Зупинився попереду бідарки, з-під брезентового нап'яття з'явилося обличчя Першого, бліде, непроникне і ніби ще більше схудле. Він вийшов з машини, перечекав, поки розсіялась хмара куряви, що, наздогнавши їх, обкурила і повільно-довго танула.

— Лютишся, Кресафте Петровичу? — підступив Перший до бідарки.

Кухаренко не дивився на нього, уникав його погляду, почував себе перед ним ніби винуватим. Наче ошукав його, підвів, завдав йому неприємності, а він же любив його — Першого всі любили в районі за молодість і чесність.

— Маєш образу на мене?

— Не в тім річ.

Перший стояв якусь хвилю в задумі, спрямувавши погляд у колючу гущавінь посадки. Потім заговорив

про його, Кухаренкове, життя. Він дасть йому роботу. Забере його в сільгосптехніку. Та й взагалі ще, може, їх звідти, згори підправлять... У тоні його чулося виправдання. Говорив про сільгосптехніку, про Кухаренкову майбутню роботу, а чулося під цим щось інше, ніби щось таке: «Я на твоєму місці вчинив би так само. А що не заступився перед Другим за тебе, то...»

— Складно все це, Кресафте Петровичу. Одначе що ж. Будь.

І газик помчав. При першому ж повороті звернув своєю халабудою на поля «Перемоги», проїхав трохи по забутому межівнику і незабаром знову повернув у бік райцентру. Кухаренкові стало ясно, що не якісь господарські клопоти пригнали Першого сюди і що Кухаренка перестрів він у цьому надвечір'ї не випадково: хотів, видно, хоч трохи залагодити вчинене, заспокоїти розтривожене сумління...

А Кухаренків кінь тюпав далі на ті хмарні крайстепові Карпати, що вже обіймали небо. У дорозі застав його й смерк, синій, вечірній. Віжки, намотані на грубу Кресафтову руку, обвисли, висіли знеможено. А друга рука, така ж важка, в набряклих жилах час від часу торкалась грудей, наче там пекло, наче там у грудях горіло під прокипілою потом та пилюкою сорочкою.

— Не в тім річ... Не в тім річ,— час від часу шепотіли сухі запечені губи.

Пізно вночі на збезлюдніломий уже тік нечутно вкотилась бідарка. Сторож підійшов до неї і аж вкляк, збагнувши, що це ж головине тіло лежить у бідарці — важко, безжиттєво. Сторож заходився розплутувати віжки, міцно намотані на задубілій уже руці. Кінь, що привіз господаря на тік, тривожно похропував на високі бурти зерна, що і в темряві висвічували денним сонцем.

1963

ДНІПРОВСЬКИЙ ВІТЕР

Після повносвітлого літа, після його сліпучості вересневі дні помітно пригасають. І лише десь на початку жовтня, коли на київських горах незліченними кострищами розпалахкотиться золота осінь, на якийсь час знов аж ніби повиднішає навкруги від тих червлених осінніх кострищ.

На Дніпрі о такій порі ще рух, ще далеко до закриття навігації. І хоч живемо в епоху космічних швидкостей, проте й дніпровським неквапливим пароплавам поки що не бракує пасажирів. Дорога далека, і кому аж униз до Запоріжжя чи до Херсона — ті запасайтесь терпінням. Тітки з нижньої палуби, що правлять на південь картоплю, де вона цього літа не вродила, вп'яте і вдесяте розкажуть про чорні бурі, що пройшли навесні у степах (і коли вже та наука навчиться їх приборкувати!); дідусь-пенсіонер, котрий, погостювавши в сина, повертається до себе в Дніпродзержинськ, не раз ще в усіх подробицях розповість про бекасиний дріб, якого нагнав йому в потилицю давній приятель на полюванні (баба вдома витягала йому кожну дробинку голкою, «стала виколупувати, а воно щось чорне, як мак»); безліч партій в пінг-понг зіграють веселі хлопці-олімпійці в яскравих светрах. Власне, ніхто ще достеменно не знає, чи справді вони олімпійці, але їхній спортивний вигляд і гарна манера триматись, і навіть оці незвичайні светри — все навертає пасажирів на думку, що вони якраз з числа тих наших олімпійців, які — з медалями чи без — саме повертаються з римських змагань.

Пароплав навантажений, здається, понад усі дозволені норми, картоплі повні трюми (назад він братиме кавуни та виноград), лантухи з картоплею захараздрюють також усі проходи нижньої палуби,— пасажири ледве протискуються між ними. Одначе, це нікого тут не дратує, як не дратує й те, що пароплав рухається з такою незвичайною для нашого часу неквапливістю. Якщо вже ти потрапив сюди, то змирися з усім, і з звичаями, і з незручностями, і з оцим допотопним черепашачим чалапканням по воді... Зате, відпливаючи в дніпрову широчінь, ти побачиш з цієї палуби таке, чого, може, давно вже чи й ніколи не бачив і що навряд чи встиг би розгледіти з вікна реактивного лайнера.

Київ віддалятиметься повільно, величаво, і багряна осінь ще довго тішитиме пасажирів своєю тихою красою, і ще довго-довго їм видно буде на горі високу, непостарілу протягом століть, з золотою маківкою Лавру...

Потім захід згасне, і київські гори зникнуть в імлі та в тумані, повечоріє, похолоднішає на Дніпрі. З сутіні виринатимуть все нові й нові вогники бакенів, палубний люд почне старанніше кутатись у завбачливо прихоплені кобеняки, плащі та макінтоші. За якусь годину нічний, дедалі пронизливіший вітер і зовсім позагонить пасажирів у каюти, в завалені картоплею проходи та салони, де затишно й тепло, і на палубі не залишиться нікого, окрім посинілого від холоду молодого поета, що повертається невідомо звідки й куди і котрому здається, що навіть якірному ланцюгу, кинутому край палуби, зараз холодно й самотньо серед нічної стужі. Темні вікна салонів та кают з часом візьмуться краплями, і хто спробує виткнутися на палубу — в обличчя йому гостро вдарить вітром, дощем. А втім, не всі зможуть поховатись від негоди по пароплавних затишках: навіть коли й поета звіє вітром кудись у трюм, де купами дрімає розімлілий люд,— вгорі на містку цілу ніч ще хтось стоятиме, мовчки, непомітно для пасажирів нестиме вахту.

І це триватиме довго. Адже ж «ніч — як море». Лише, коли вночі пароплав тихо здригнеться, швартуючись до якого-небудь дніпровського причалу, і крізь посилений гуркіт машин та хлюпання води стане чути згори, з темряви містка владні слова команди, сказані дзвінким дівочим голосом, якась добра душа, що вже дрімала серед картопляних лантухів, здивовано гляне вгору й співчутливо похитає головою:

— Ми тут у теплі, а комусь же там стояти цілісіньку ніч на дощі та на вітрі...

Хто саме там стоїть — це з'ясується лише вранці, коли пароплав знов братиме картоплю, притулившись боком до якоїсь вербової пристані. Заспані пасажири побачать, як, спустившись з містка, порядкує біля кинутого на берег трапу невеликого зросту дівчина в бушлаті річницькому, міцно запнута, видно, ще з ночі, вовняною хусткою-шаллю.

Це Люба, помічник капітана. Чорноброва, червонощока, носик не те щоб кирпатий, але трохи вгору.

Вся тугенька, як вузлик. Самого капітана чомусь не видно, і все вказує на те, що старшою тут вона, оця моторна його помічниця. Тільки недавно дівчина закінчила училище й, прийшовши на Дніпро, наділа оцей сукняний річницький бушлат. На пристанях її одначе вже, видно, знають, до неї раз у раз підходять, про щось розпитують чи просто здоровкаються.

— Привіт, Любо!

Відповідає вона стримано, вважаючи, певне, що саме стриманість найбільше личить людині, яка перебуває на посту. Помічницю капітана всюди обсідають клопоти й справи, надто ж на причалах. Це, однак, не заважає Любі щось жувати весь час — чи вона не встигла поснідати, чи просто любить дешеві якісь цукерки. І хоч майже всі до неї звертаються на «ти», проте помітно, що панібратства ніхто собі з помічницею капітана не дозволяє і що слово її тут має вагу.

Чуючи, як інші до неї на «ти», один з пасажирів, що тільки-но сів, молодий і розхристаний, спробував і собі так само:

— Ей, Люба! Скоро відчалиш?

Вона ніби й не почула, зате почув гладкошиїй, схожий на відставного боксера, боцман, що стояв біля трапа:

— Якщо кому й «Люба», хлопче, то тільки не тобі.

— А мені ж як? Любка?

— Тобі годилось би — Любов Семенівна.

Пасажир легко, без образи прийняв зауваження:

— Єсть, буде враховано, товаришу контр-адмірал!

Сам він, цей пасажир, виявився досить-таки прикметним хлопцем. Здалеку наче як підліток, а глянеш ближче — видно, бувалець, в усьому його вигляді, в рухах пробивається щось отряхувате, бешкетне. Одягнутий не по сезону легко — в картатій розстебнутій на грудях сорочці (з-під неї виглядає клинчик матроської тільняшки), голова недавно, видно, стрижена під машинку, що навело боцмана на деякі роздуми:

— Чи не дружинники це тебе обчикрижили, товаришу пасажир? Асфальт, либонь, у Черкасах підмітав?

— Там ще асфальту нема,— заперечив стрижений, граючи великими неспокійними очима.— До того ж я не черкаський, а сільський, вірніше,— радгоспний...

І він залпом випалив одразу кілька анкетних даних про себе: в польовому таборі виріс, підвозив, хлопча-

ком бувши, до тракторів то воду, то пальне, а потім служив на флоті. Щойно демобілізувався, провідав матір, випив чарку з ріднею і знову в путь...

— Від матері, а куди?

— На Сиваш їду, там, чув по радіо, хімкомбінат новий будується. Добуватимуть з ропи Гнилого моря всі елементи, які тільки є в таблиці Менделєєва. Знавців техніки тому комбінату тільки дай...

— А ти знавець?

— Перед вами, батя, ще не прохололий моряк демобілізований, а всі наші хлопці, до вашого відома, в техніці боги! Ви ось тут по мілинах повзаєте, а я — не дивіться, що такий пацанкуватий — мав справу з дечим таким, що вам і не снилось...

На судні хлопець швидко оговтався, відчув себе, мов риба в воді. Невдовзі після того, як пароплав відчалив, його вже знали на обох палубах. Стрижена голова нового пасажира з'являлася всюди — де не сій, там і вродиться. Почувалися в ньому і молодече бравування і якийсь простодушний потяг до людей, навіть, сказати б, жадоба до них, ніби він зголоднів за ними, і тепер ось із першим стрічним хлопець, здається, раден заприятелювати, раден йому розповідати про себе, про своє життя, аби б тільки той мав охоту слухати. Його слухали з усмішками, хто з лагідною, хто з недовірливою, а вільні від вахти члени екіпажу — зовсім юні матросики-річковики аж роти роззявляли на його розповіді про морські плавання в далеких незнайомих водах, про різні пригоди та небезпеки.

— Ходив над водою, ходив і під водою, бував на таких глибинах, що тільки ах!..

— І що ж там? Акули? — з острахом запитувала огрядна, підперезана хусткою тітка, що супроводила картоплю.

— Ні акул, ні морських драконів... Тьма. Вічна тьма.

Загледівши за гуртом слухачів Любу, чи то пак Любов Семенівну, що саме підіймалася сходами на верхню палубу, хлопець одразу переключився на неї:

— Скільки вузлів робите?

— Які ще вузли? У нас не вузли.

Здається, вона вважала запитання недоречним.

— Ну то скільки миль?

— В нас не милями, в нас кілометрами... Сімнадцять кілометрів на годину.

— Ха-ха-ха! — йому стало весело.

Остаточно, наперекір повчанням боцмана, називаючи її тепер Любкою, він став енергійно розтлумачувати дівчині, що таке вузли та милі, пояснив, яку швидкість дають торпедні катери, коли вони ото аж підлітають у повітрі, долаючи буруни. Ото хід, отам вітерець, а то... сімнадцять кілометрів.

Він знову щиро, від душі сміявся, нікого цим сміхом не ображаючи.

З появою його на судні, ніби аж пожвавіли всі. Де хлопець, там уже й гурт, де гурт, там неодмінно й він.

— А ось тут я буду в черзі першим! — гукнув він, як тільки запахло з буфету борщем.

І справді, першим зайняв собі окремий столик, але без співрозмовників йому, видно, було не всидіти, тому, загледівши в кутку товариство олімпійців, що теж лаштувались обідати, хлопець без церемоній перекочував до них. Аж коли сів, тоді вже запитав:

— Ви ж не заперечуєте?

Офіціантка, вайлувата і злюща, мов оса, особа, що іншим пасажирам не прощала найскромніших виявів ініціативи, раптом навіть посміхнулась, стежачи, як цей стрижений флотський вправно несе поміж столами свій борщ, переселяючись до олімпійців. Сподобалось їй, видно, й те, що спортсмени охоче прийняли його до себе в компанію.

Хлопець, виявивши належний такт, не став доскіпуватись,— з медалями вони повертаються чи без,— і, смачно сьорбаючи борщ, уже розповідав їм щось знову про себе, неначе хотілось йому швидше вибалакатись перед людьми за все те своє підводне мовчання, котре, мабуть, цілу вічність тяглося десь серед риб, у темряві морських та океанських глибин. Адже, крім ненаселених темних вод, бувають і такі, де чудернацькі, фантастичні риби грають довкола тебе, а ти, випущений з човна в комбінезоні, пробираєшся серед них, куди тобі треба, освітлюєш глибини спеціальним своїм прожектором, а буває, що гущавінь водоростей обплутує тебе, обтяжує всього, і ти їх розтинаєш ножем, і вже тобі ось забракло кисню, ти задихаєшся, спішиш тоді мерщій назад до човна, щоб вхопити свіжого повітря. Було враження, що йому й самому здавалося тепер неймовірним усе те, що він, сільський парубійко, пережив, потрапивши від тракторів на флот,

і аж ніби й сам дивувався тепер, чи не наснилась йому вся ота фантастика риб та водоростей, яку він долав.

— Ще двічі по два пива! — гукає він гладкій офіціантці, що обслуговує його з явною прихильністю, і коли пляшки на столі, він пропонує олімпійцям вгощатись від його щедрот. Але ті відмовляються, спиртного вони не вживають, у них зараз сухий закон.

— Не можете навіть пивка́?

— Навіть пивка́.

— Співчуваю.

І він з булькотом виливає в келих собі всю рідину з пляшки, а потім — раз! — і спокійно втерся долонею.

Офіціантка тим часом ставить уже й друге — макарони по-флотському. Накладені горою.

— Їжте, поки гаряченькі.

І очима просто умліває до стриженого.

За столиками вже усі місця зайняті. Статечно обідає величний професор з своєю сивою дружиною. Посхилялись над борщами і дніпродзержинський пенсіонер, і ті жінки, що супроводять картоплю... Не вередливий підібрався люд, з добрими апетитами. Обід саме в розпалі, коли до буфету влітає ще один, до краю чимось збентежений пасажир, лисий, з перележаною щокою, в піжамі смугастій, як африканська зебра.

— Громадяни! — схвильовано звертається він до залу і на мить вмовкає, йому забракло повітря.

— Ну, що «громадяни»? — разом із стільцем обертається до нього моряк далеких вод.

— Бумажник пропав,— винувато видихає піжама.— Може, хто підібрав випадково? Не стільки там грошей, як документи. Посіяв, не знаю й де...

— А все-таки хоч приблизно — де?

— Чи на палубі, чи десь у проході...

— А ви до Любки звертались? — каже моряк, і вже він забув про обід, його ніби аж радує, що є нагода взятись за яке-небудь діло.— З цим треба до Любки!.. Ходімте!

Олімпійці його, однак, стримують:

— Сядь. При чому тут Любка?

— А хай оголосять через радіорубку... Ідіть і скажіть: ось я, роззява,— радить він піжамі,— оповіщайте про мене... Коли хто знайшов, вам повернуть.

— Дійсно, можна ж так... Дякую за пораду,— каже

потерпілець і, осоловілий від розгубленості, зникає в коридорі.

За кілька хвилин з гучномовця вже лунає до пасажирів знайомий дівочий голос:

— Громадяни! Хто з вас підібрав на судні гаманець з документами, просимо негайно занести в радіорубку!

І після короткої паузи знов так тепло, проникливо:

— Громадяни! Повторюємо: хто з вас і т. д.

— Пустіть мене, піду шукати,— моряк поривається йти негайно розшукувати пропажу. Олімпійці з сміхом умовляють його заспокоїтись, виявити належну морякові витримку.

— Так ви ж чуєте, як вона переживає за того роззяву!..

— Емоційно багата душа.

— Ой Любко, ой милі-вузли,— і стрижений раптом усміхнувся до вікна.— Ходите ви тут, як ночвами по Дніпру...

Зайшла мова про Любку. Кожен із хлопців, виявляється, міг сказати щось про неї своє, кожен її помітив. І як вона по-дитячому лизькає свої цукерки на причалах. І як лише зрідка обдарує кого-небудь скупою усмішечкою. І зовсім вона ніби не спить в цьому рейсі, бо — чи пізно чи зрання — а підтягнуту, ладненьку постать її завжди побачиш біля трапа або ж на містку, якщо біля трапа нема... Капітана й не видно, всюди бачиш її, хоч вона всього лише помічник. Хай який там вітер шмагає, а ти знай своє. Іноді як змерзне, що аж поблідне, тоді чорні густі бровенята її особливо виділяються...

Почувалось, що Люба не зоставила і олімпійців байдужими до себе, вони розмовляють про неї охоче, з інтересом. Від їхньої спостережливості не уникло, що іноді на причали вона сходить якась бентежна, а назад повертається задумлива, присмучена. Ніби когось сподівалась зустріти і не зустріла. Шукала і не знайшла.

Кортіло більше знати про неї, про те, як вона живе. Кого покинула в Києві, хто її жде. Чи, може, й ніхто ще не жде? Може, всі почуття, всю пристрасть дівочу забирає Дніпро, широчінь оця неспокійна, ночі темні та вітри, все їм віддає, а собі нічого не лишається? Дні й ночі. Замість алей та альтанок на схилах, де парочки умлівають, замість танців та всяких розваг — у рейси,

на дощ, на вітер. Одежа робоча. Панчохи не нейлон, а теплі, грубошерсті на круглих тугеньких її литочках... Зате все — як влите на ній.

— Славна, славна,— сказав крутоплечий олімпієць у синьому светрі з білою чайкою через груди.— Жаль, що лицятись нам до неї не світить...

— Чому не світить? — аж смикнувся моряк.

— Одружені ми всі, заарканені... А ви?

— Я — вільний.

— Тоді у вас перспективи,— іронічно зауважив старший з олімпійців.— рудобровий, з чималими залисками головань і додав уже серйозним тоном:— Таку легко уявити й матір'ю дітей, і господинею в домі... В усьому раду дасть.

— Громадяни! — на дверях знов зарябіла африканська піжама з накинутим поверх неї макінтошем.— Тисяча вибачень, що потурбував вас! Знайшовся бумажник!

— Де він був? — сердито спитав професор.

— У каюті й був, за канапу засунувсь... Уклінно прошу пробачення... Тепер можна й черв'яка заморити,— щасливець шукав поглядом, де б сісти.

Місце йому знайшлося за круглим столом посеред зали, де неквапливо й статечно обідали жінки, що правили на південь картоплю. Власник віднайденого гамана одразу загомонів до них. Дізнавшись, що жінки родом з степових районів і що колгоспи їхні розташовані на самому березі тамтешнього штучного моря, супутник тут же признався весело, що він майже родич їм, бо він один з тих, хто свого часу якраз проектував це новостворене степове море. Замість того, щоб виявити радість, жінки тільки перезирнулись між собою і чомусь понасуплювались.

— На трясці нам такий родич,— нарешті голосно сказала одна з них, бойовіша за інших,— стільки плавнів, землі золотої віддали під затоплення, а картопля де? То самі нею усіх годували, а тепер собі ось з-під Києва веземо.

— Плавні нам по відру картоплі з куща давали,— делікатнішим тоном зауважила сухорлява, старенька,— гарбузи такі родили, що руками не обіймеш...

— Рай був, а ви нам болото зробили,— знов підхопила криклива,— влітку вода цвіте, смердить, хвиля береги обвалює, води набрати не підступиш! Біля

моря, а без води живемо! Водогін для села та для ферм обіцяли, та й досі обіцяють.

— Ну, це я не винуватий,— підупав настроєм проектувальник.

— А хто ж винуватий? — обурилась тітка.— Самі ж планували, та й знов, кажуть, плануєте. Тепер он збираються дамби зводити, щоб Кінські плавні назад вивоювати з-під води, а тоді що думали? Спершу б, ніж отак цілі краї затоплювати, з людьми б вам порадитись, з колгоспами та райкомами... Бо, може, десять ваших гесів не дадуть того, що дає земля, яку ви затоплюєте...

— Так його, так,— проходячи біля столу, підбадьорив тітку дніпродзержинський пенсіонер.

Олімпійці та їхній новий приятель — моряк, розрахувавшись, також пробирались уже до виходу. Опинившись навпроти громадянина в піжамі, моряк не втерпів, зауважив:

— Ось кому щастить! Стільки Любчиної уваги і за віщо?

— То її служба,— миркнув власник віднайденого гамана.

— А все ж, громадянине,— нахилився до нього моряк,— дозвольте вам по секрету сказати...

— Кажіть.

— Інша на Любчинім місці хіба стала б панькатись із таким роззявою, та ще й панікером...

— Дякую за комплімент.

— Прошу.

І стрижений, випроставшись, твердим кроком вийшов за олімпійцями. На їхнє запрошення йти грати в пінг-понг відповів їм відмовою і чимось ніби занепокоєний, спохмурнілий побрів на корму палити одна за одною міцнющі свої сигарети.

Дніпро широко й вільно плине в далеч, холодносвітлий, сріблясто-малиновий увесь, бо й небо таке. Береги то наближаються, то відходять під самий обрій. Простір, вода, зрідка птах пролетить. На осонні, з затишного боку палуби ще досить тепло, пасажири тут ловлять проміння, а з тіневої північної сторони так і ріже вітер. Тут нікого нема, бо вже й поет, буйночубий любитель вітрів, зійшов десь на нічному причалі. Хіба що деколи з'явиться заклопотаний чимось той стрижений моряк, що він аж трохи ніби

надокучив. Йде самотою, безцеремонно зазирає у вікна кают та службових приміщень, і якби люди з екіпажу спитали, кого шукає, так і сказав би:

— Вашу оту... Любку!

А вона тим часом сиділа в кімнаті відпочинку, що в носовій частині судна, і писала комусь лист. Тут їй ніхто не заважав — сама-самісінька віч-на-віч з білим папером. Напише кілька слів і переведе погляд на вікно, за яким відкривається Дніпро з добре знайомими краєвидами берегів, де вишка маяка зміниться ще однією довжелезною багатовіконною фермою або випливе десь силует вітряка на далеких горбах. Спорудa відшумілих епох, уже вона відживає своє, застигла драним крилом у далечі, як знак незловленого вітру, самотності й смутку.

Це вже Кременчуцьке море.

Нахилившись, Люба знову щось задумливо пише. Якби моряк, що блукає палубами, заникує та заглядає всюди, міг зазирнути в це писання, прочитав би там:

«Милий мій, дорогий!

Капітан занедужав, і я цілу ніч стояла на вахті, і цілу ніч думала про тебе. Коли стою на містку, я й крізь темряву ночі бачу тебе десь там, попереду, за сигнальними вогнями. На причалах, як вийду, все шукаю тебе очима, хоч знаю — тебе тут нема, ти — далеко. Якби нашому судну та швидкість ракети! Швидкість таку, щоб долетіти, домчати до тебе за мить! Мої пасажири іноді нарікають, що ми ходимо надто повільно, як для нашого часу, ледь чалапкаємо, мовляв... Людям треба швидкостей, треба гнати, щоб аж у вухах свистіло, от тільки не знаю: чи й щастя людини в цьому?.. Сьогодні вранці стою на містку, а наді мною зненацька з снарядним гулом та свистом так і прошугнув реактивний через Дніпро. Аж очі заплющила. Розплющую, а в повітрі — зовсім беззвучно чайка пливе. Там сила й напруга снарядна, а ця, мов на екрані, так тихо пливе, повільно, хоч музику про неї складай...

Подивилася у вікно, погризла зубенятами олівчик і знову писала:

Кременчуцьким морем ідемо. Що далі на простір, то крилатіший вітер. Уночі, коли стоїш на вахті, він шарпає тебе, мов хтось живий, всякі думки наві-

вае... Згадалось, як була я зовсім маленькою й ми тікали з мамою на переправу... Я аж падала в бур'яні, а недалеко щось горіло велике, вітер гнав по небу чорні клубовища диму й вони переганяли нас...»

Хтось на цьому затінив їй світло знадвору. Звела очі — за вікном, затуливши собою мало не пів-Дніпра, стоїть стрижений морячок і так широко всміхається. Вона теж усміхнулась йому.

А ще за хвилину вже побачила його в дверях,— схвильований розігнався через кімнату просто до неї. Вона збентежено підвелась.

— Вам чого? Пояснювати мені, що таке морські вузли? Уявив собі, що я справді не знаю?

— Любо, дай мені яке-небудь завдання!

— Це інша річ. В Дніпро кинешся?

— Хоч із щогли.

— Холодно вже... І потім — нащо?

— Щоб довести. Щоб ти знала... Ні, це не жарти!

Вона подивилась на нього поглядом довгим, твердим, як дивилась, мабуть, уночі на бакени, на сигнальні вогні. Потім мовчки, забравши з столика книжку і недописаний свій лист, пішла, майже вискочила за двері.

Хлопець, одначе, від неї не відставав. Вона на палубу, він на палубу теж. Стала підійматись на місток — він і собі за нею на східці.

Дівчина обернулась сердита:

— Читати вмієш? Ось напис: «Стороннім заборонено».

— Я не сторонній.

— Ні, сторонній. Якраз сторонній!

Це було сказано, вигукнуто так, що він не зважився далі йти за нею. Вернувся, пристояв край палуби, підставивши обличчя вітру. Зайнята! Є в неї! Але хто? Де він? Який?

До самого вечора відкинутий стражденник сидів у буфеті, окутаний хмарою сигаретного диму, і вже не вітійствував на всі боки, усім розповідаючи, особливо картопляним тіткам, про свої підводні й надводні одісеї...

Уночі на ГЕСі вивантажували картоплю. Набігли бригадою вантажники, на головах брезентові капюшони, що спадають аж на плечі, одяг абиякий, взуття теж. Більшість з бригади немолоді вже, вузлуваті,

низькорослі, деякі ніби аж миршаві, але як вони взялись до роботи! Як у них закипіло!

Пасажири, зібравшись біля трапа, стежили за ними, мов за якимись чародіями. Робилося все дружно, весело, від душі, важезні лантухи та чували так і мелькають, так і летять, ніби вони наповнені пухом, а не картоплею... Одні вантажники з трюму — низкою на трап, що аж пружинить під ними, і далі з лантухами на пристань, а інші, звільнившись, уже їм назустріч бігцем, робочим строєм — «де ще тут? Давай! Мерщій! Розступись!»

— Оце робота. Аж гарно дивитись! — у захваті сказала Люба, і хоч навряд чи вона зверталася до відкинутого свого кавалера, одначе він це сприйняв як натяк і одразу зник, десь провалився в трюмі. Невдовзі він з'явився звідти в ряду вантажників з тугим кількапудовим чувалом на плечах.

— О, гляньте, ось і наш! — засміявся котрийсь із пасажирів, упізнавши демобілізованого флотського, що саме ступив на трап, несучи свою ношу повз Любу. Ніс він свій вантаж просто віртуозно: величезний чувал, струбульчастий від картоплі, що випирала з нього, зовсім вільно лежить хлопцеві на плечах, руками морячок його зовсім не підтримує, обидві руки гуляють, ще й сигарета для шику затиснута у веселих зубах!..

Коли вже відчалювали, морячок повернувся на пароплав з трофеєм, з рябим кавуном неймовірних розмірів. Більший, мабуть, за гарбуза з плавнів. Підніс кавуна Любі:

— Прошу прийняти!

— Увесь? — всміхнулась вона примирливо.— Всього не візьму.

— Бери! — підохотив боцман.— У ньому ж півпуда сонця херсонського.

— Всього не візьму,— повторила вона.— Хіба половину.

Хлопець тут же з розмаху трахнув кавуном-гігантом об перило і, коли кавун розкрився, повен червоного жару, повен сонця степового, хлопець подав більшу півкулю їй:

— З душею ось бери!

«Душею» він, звісно, називав саму серцевину кавуна, ту найсолодшу, без кісточок...

Уночі в підводній частині пароплава щось сталося, лопать зламалась, чи що, і довелось довго стояти серед води, ремонтуватись у темряві.

Любу пасажири бачили тепер то тут, то там суворо заклопотаною, навіть стурбованою, проте, коли стрижений морячок, заглядаючи до машинного відділення, спробував був дати якусь непрохану пораду, Любов Семенівна так відрізала йому, що він уже більше не радив.

У Дніпродзержинську знову скинули частину картоплі, трюми спорожніли, пароплав полегшав, і пішов тепер ніби аж швидше і веселіше вниз, назустріч розгонистим степовим вітрам.

Зостались позаду могутні дими Запоріжжя.

Поступово мінявся контингент пасажирів. У порту Леніна зійшли на берег олімпійці, що, як виявилось, були тільки майбутніми олімпійцями (так сказали вони жартома про себе), а в сьогоденні були поки що рядовими спортсменами, хоча й повертаються із якихось серйозних змагань, де їм довелося захищати честь запорізьких заводів. Ще раніше них зійшов пенсіонер з бекасиним дробом у потилиці й сповнений задуми професор з дружиною. Тепер, крім жвавого морячка, дорога якому лежала аж до кінцевої пристані й навіть ще далі, з старих пасажирів зоставались на пароплаві лише тітки, що супроводили картоплю, та лисий піжамник, який тримався відсторонено, бо після тої сутички за обідом з приводу своїх проектувань, досі перебував із степовичками в мовчазному конфлікті.

Судно помітно починало розгойдувати: ішли Каховським морем серед відкритих просторів неспокійної голої води. Млою-мрякою затягло береги, майже зникали вони в заюженій далечі. Вітер, що ледве дмухав, коли пароплав віддалявся від багряних київських гір, вітер, який зовсім ущухав, коли судно осідало в камери шлюзів (а таких камер на Дніпрі стає щодалі більше), тут він, вітер просторів, ставав вітрюганом, розгулювався, летів кудись у безвість з силою стихії. Дужчає, аж висвистує, зриває з бурунів біле ошмаття піни. Коли відчиниш двері на палубу, б'є в обличчя, відкидає тебе назад, і просто дивно стає, як тримається там, на місту, оте дівча, що звати його — помічник капітана.

По бурунах іде судно, крізь заметіль чайок.

— Це вже шторм,— повеселілий, звертається до нових пасажирів морячок.— Чуєте, як скрипить наша посудина? В ночвах ідемо по Дніпру, але як ідемо!

До причалів дедалі важче було підходити, до одного з дебаркадерів, що притулився під високим обвалистим берегом, особливо довго й трудно причалювали. Вода збурена, каламутна, штормова хвиля з кожним ударом обвалює рихлий, зрушений грунт берега, де, оголившись, проступали тепер усі палеозої та мезозої. Судно на скаламучених бурунах стало одразу незграбним, погано слухалось команд, що лунали з містка. Носом встигли зачепитися, а корму щораз далі відгортало вбік, штовхало до обвалля розкислих берегів — виникала загроза, що судно ось-ось і зовсім буде скинуте на мілину. Треба б швидше кидати кінець від корми до дебаркадера, підтягтись, пришвартуватись на глибокому, але хто ж його докине на таку відстань?

— Шлюпку! — пролунала команда.

Пасажири, висипавши на палубні тераси, стежили, як матроси похапцем спускають шлюпку, як уже й завзятий морячок, з'явившись серед них і відіпхнувши одного надто вже невмілого матросика, з другим опинився в шлюпці, підхопив поданий йому канат і, переборюючи веслами буруни, погнав до дебаркадера.

Там його ждали, кинутий ним канат був підхоплений на льоту.

Незабаром судно пришвартувалось, підтяглося до дебаркадера впритул.

Шлюпка повернулась до судна, її підняли лебідкою й знов прилаштували на місце. Коли мокрий, обхлюпаний хвилею морячок скочив на палубу, пасажири зустріли його поздоровленнями, і тільки лисий піжамник, певно, запам'ятавши «комплімент», зустрів хлопця ущипливим злорадним смішком:

— Ти хоч помітив, до якого причалу допоміг їй пришвартуватись?

— А до якого?

— Кажуть, жених тут у твоєї Любки. Пошту йому передала через отого вусатого... Всю дорогу, видно, складала посланіє...

У цей час пролунала команда відчалювати.

Оглушена риба спливає з-під пароплава. Риби густо на воді, двоє молодих ловлять її з дебаркадера хват-

ками. Захоплені обидва, клопочуться риболовлею, вибирають оглушених в'язів та коропчуків, а старший у формі річника, підтягнутий, вусатий, стоїть біля перил дебаркадера й філософськи-спокійним поглядом проводжає Любин пароплав. Він відчалює повільно, але впевнено.

— Ви ж не забудьте, Григоровичу! Тільки повернеться з рейсу — йому в руки! — схвильовано гукає з містка Люба вусатому.

— Передам, передам,— заспокійливо гуде вусатий з дебаркадера.— Не розминетесь, хоч води й багато... Не турбуйся...

Морячок-залицяльник, задерши голову, глянув на місток, і Люба постала перед ним зовсім не такою, як досі, далекою була в цю мить, просто-таки недосяжною. Світиться, не зникаючи, усмішка, призначена комусь невідомому, не тобі...

І знову простір, і знову вітер.

Птахів багато. Чайки невагомо в'ються в повітрі, крижаки з торпедною прудкістю пролітають сюди й туди. Пролетять і сядуть на сиву воду, з судна ледве помітні темні цяточки між бурунами, де вони спочивають.

1960

ПТАХИ НАД БРОДЩИНОЮ

Десь попереду, в заворсклянських низов'ях губиться наша дорога вечірня. Бакаювата вона, розбита, роз'їжджена, хоч і безлюдно зараз на ній. Усе луки й луки. Минулої ночі злива тут пройшла, і знову на дощ збирається: парить. Сонце на заході ще горить, а на другому краю неба, ось там, за лугами, вже хмара виткнулась, суворо потемнила обрій.

Одинокий грузовик обігнав нас і далі похилитав навпростець по баюрах з незвичайним своїм вантажем: повен кузов ящиків з горілкою. Зверху на ящиках, у яких розколихано бавтаються пляшки «Московської», сидять троє цілком тверезих чоловіків — видно, вантажники. В темній робочій одежі всі троє, дарма що духота. Мовчки сидять, курять, хилитаються на бакаях

і знову, набувши рівноваги, спокійно споглядають світ. Байдуже поглянули й на нас з висоти свого трону: застрянем чи ні? Але й ми, услід за ними, форсуєм баюру успішно. Треба зупинитись би, протерти скло, геть забризкане грязюкою, але затримуватись ризиковано: хмара явно росте, набрякає дощем, і посвіжішало ніби, і вже миґає десь далеко. Дорогу нашу ледь помітно серед рівнини луків, що обіруч розкинулись аж попід небо озерами, очеретами, солонцюватими пустирищами. Хмара підганяє — раз у раз позиркуємо на неї. Земля глеюватa, ковзка, тут тільки бризне дощем, то й не виберешся. Бруківка почнеться неблизько, до неї нам ще мчати та мчати.

— А чи встигнемо проскочити до дощу?

Юрко цим клопочеться мовби найбільше, хоч по лукавих його оченятах видно, що рад би він був, якби сталося якраз навпаки, безперечно, кортить йому, щоб нас таки накрило дощем та щоб застряти нам у якій-небудь баюрі, а потім щоб ночувати десь у курені з незнайомими людьми — під шум зливи, під зблиски та грюкіт громової ночі... Бешкетному цьому створінню дорога вже пахне пригодами, ніч обіцяє ризики й тривожності, передгроззя таємно тішить дитячу душу. Оченята весь час грають змішаною з острахом цікавістю до цих просторів, до очеретів, тихих плес, до насуплено потемнілого небосхилу. Звідти, з потемнілості, поки що безгрімно, але щораз дужче змигують до нас миґавки сухим насторожливим блиском.

В'їжджаємо у село, вже обіч нас садки, хати, череда, запрудивши вулицю, розсувається знехотя, непоступливо. Біля колодязів у цікавості пристоюють жінки з відрами, з коромислами — ми чимось для них цікаві. Насип дороги перекрито шлагбаумом, треба об'їздити. Але куди? Ліворуч, просто в розливище багнюки, ведуть чиїсь колії, і ми пускаємось по тих коліях.

— Не туди, не туди! Там не проїдете!

Це нам гукають одразу кількома голосами — і від колодязя, і від череди, і з дворів повибігали, дають поради. В голосах щира стривоженість. За нас. За не знайомих зовсім людей. Виявляється, нам треба йти на об'їзд не по цей бік насипу, а по той бік, і коли ми туди звертаємо, напутники наші ніби аж полегкість відчули, обличчя їхні світлішають, і Юркове морденя світлішає теж.

— Добрі тут люди живуть,— каже він, коли ми вже виїжджаємо з села, ніде не засівши, видобувшись з об'їзду знову на шлях.

Під крайньою хатою стоїть рослава молодиця з дитиною на руках, поруч сидить навпочіпки, видно, чоловік її у зашмарованім комбінезоні; не інакше — з роботи щойно повернувся, присів навпочіпки й курить.

— Як село ваше зветься?

— Бродщина,— з готовністю відповідає жінка, наче й ждала нашого запитання.— Це Мала Бродщина, а там далі буде ще Велика...

І всміхається нам на прощання. Отже, це Бродщина! Як же я її не впізнав? Чи що садками так позаростала? Я озираюсь, душу торкає хвилювання, хочу впізнати щось із давнього і не впізнаю — все нове, нове... Розбудувалось село, ферми тягнуться одна за одною — ледве не від самого центра села, а по той бік шляху видніє школа і ще якесь велике цегляне приміщення, мабуть, крамниця, бо вже й той забрьоханий грузовик, що то переганяв нас, то відставав, стоїть там, ніби спочиває після перегонів.

Розказати б Юркові, як було тут, коли ми наступали, коли пробивалися до Дніпра цими краями, десь отам ночували цілим взводом у бродщанському сараї в ніч осінню, в негоду. Днів наче й не було, пам'ятаються чомусь тільки ночі, похмурі вечори, смеркання... Де ж той сарай? Де та жінка, що картоплю нам у кожушках для цілого взводу на вечерю варила? Тепер і не розбереш, де то було,— все, все позаростало садками.

— Так оце та Бродщина, Юрку...

Але увага хлоп'яти на іншому: птахи летять! Над Бродщиною — Великою і Малою — над лугами, озерами, плавнями... Над світом цілим летять! Пострілу — жодного. Хіба що, як мисливський сезон розпочнеться.

А поки що тихо. Небо якесь ласкаве. Табуни — низки, ключі, разочки диких качок, одинокі крижаки — пругко летять у теплому, ласкавому небі. Над бойовищами, над полеглими, над тишею вічних спочинків кудись на інші озера летять. Чому переліт? Чи поганяв хто? Чи буря тривожить, вірніше, передчуття її? Тривожить, може, отой обрій, що вже стає темно-рудим, грізним,— град віщує чи куряву десь зірвало, погнало, високо збаламутило світ. Блискавки мигають і мига-

ють, але ні грому, ні вітерця з-під туч. Усе ще тепло. І тиша. І птахи. І присмерк.

Туди, в присмерк, у скаламученість, наша дорога лежить. Розповісти тобі, які тут заграви небо кривавили? Як мало нас після тієї ночівлі зосталось?... І птахів над нами тоді не було. Лише круки смерті.

Людина стоїть край шляху. Подорожній. Обличчя худе, в щетині чорній. Плащ на руці, динька жовтіє в авосьці. Темною скарлюченою рукою незнайомець голосує нам.

Тепер у машині в нас динею пахне, мов у курені, і ще швидше мчить — попід птахами, перельоту наперероріз — наш «курінь пересувний».

Лице подорожнього змучене, навіть мученицьке якесь, а в очах, проте, світиться веселість, майже щасливе осявання.

— Видно, якусь радість маєте на душі?

— Так. З дому вирушав, як по смерть, світу за болем не бачив, а додому ось повертаюсь — сміюсь. Кожна стеблинка, кожна комаха радує.

— Де ж ви були? Хто ви?

— В цеху на гарячих роботах скоро двадцять років уже. А це було скрутило — ну хоч у могилу. Болі в голові такі, що падав у цеху непритомний. Ноги почало відбирати. В заводській лікарні лежав, і на курорт посилали — ніщо не допомагає, лікарі тільки руками розводять. Той каже нервове, форма радикуліту тяжка, в іншого підозра на пухлину мозку. Приписують одне, приписують друге, а мені все гірше та й гірше, швидка допомога двічі на день приїздить, через хату вже без костура не можу перейти. І ось наші заводські тоді нарадили мені: кинь усе, до діда їдь. Є, кажуть, такий отам, за Бродщиною. Син його в Москві у медицинській академії, а він тут одинаком під лісом живе, травами та уколами людей лікує... І я до нього. Цілий ярмарок у діда біля двору. Того несуть, того ведуть, той сам на милицях стрибає. Під руки мене до нього на веранду вели. В душі безнадія чорна, а тільки глянув він на мене, усміхнувсь, оглянув, обслухав — одразу якось ніби й полегшало. Не подумайте, що темний знахар він який-небудь — народна медицина, її ж тепер, здається, визнають? Ще на першій війні він фронтовим фельдшером був, а під час цієї війни на окупованій партизанам допомагав. Повірив я в його

всемогутність. І, як бачите, на ноги поставив. Ніякої, каже, пухлини, дурниці то все. Простуда в тебе. Дуже десь застудився. А я й справді мав дурну звичку — вибіжу з цеху мокрий, розгарячілий та голову під холодний кран... Полежав я в нього, полікував він мене своїм способом, і сьогодні оце костур свій я йому на згадку лишив. У нього там ціла колекція тих костурів та милиць, на веранді в кутку стоять. Такий-то чоловік.

Супутник наш посміхається, з нього так і йде радість, він наче ще не вірить, що одужав, що його повернуто до життя.

— Отаким би пам'ятники ставити,— не може стримати він себе.— Якось дідусь той і сам захворів, бо вже йому під вісімдесят, у садку на розкладайці лежить, а людей проте не відсилає назад, ведіть, каже, приймати-му, я вам не бюрократ який-небудь... Якщо вмію допомогти — як же не допомогти? Здається, тільки й живе для цього. Просто має людина потребу таку в душі — до останнього іншим допомагати... Оце ще й диньку на дорогу мені дав. Хочеш дині, Юрку?

І від розрізаної диньки в машині уже пахне баштаном.

Сколихнулись очерети, вітер пробіг, буря наближається. Але ж наближається десь і бруковичка теж!

Той грузовик, що, здавалось, відстав був у селі (чи то, може, інший був?), знов якимсь чином опинився попереду в нас. Виринув, виблукавсь із бокової дороги і помчав луками вперед. Не обминає калюж — бачимо, як раз у раз з-під його задніх коліс вистрілює грязюка. Та ось колеса перестали мелькотіти — зупинився. Що з ним там сталося? Скат лопнув? Але шофер, що вихилився з кабіни, і вантажники, що в кузові на своїх дерев'яних клітках сидять, усі не на колеса дивляться, а чомусь угору, в небо голови позадирали. Що вони там побачили?

— Знову птахи! — гукає Юрко.— Гляньте, скільки їх!

Зупиняємось біля грузовика, і екіпаж його зичливо, повеселіло зустрічає нас, шофер киває вгору:

— Оце наліт!

— Таж високо як! — додає один із вантажників.— Що то, по-вашому?

Коли вже їм, тутешнім, це навдивовижу, то що казати нам... Ніколи не бачив я такої сили-силенної птахів, великих, незнайомих, чимось розхвильованих

у надвечір'ї... Як темне паліччя у воді, в бурхливому вирі десь на лісосплаві, так вони у високості нуртують, ходять кругами, змішуються, пірнають-зринають у небесній своїй круговерті й, хоч ніби безладно шугають на місці, все ж потроху посуваються тим цілим піднебесним ярмарком у напрямі Великої Бродщини...

— Галич не галич, але й не шпаки,— чути з висоти кузова.— І не чайки степові.

— Велике щось,— зауважує водій грузовика, що вже зовсім вибрався з кабіни.— Чи не журавлі?

Справді, чи не вони, рідкісні у цих краях, налетіли звідкись і гуртуються, збираються в дорогу.

Нуртує, кипить птаством усе небо надвечірнє. Живе крилате паліччя безперервно танцює у своєму повітряному вирі, все воно ніби в безладному русі, не зрозумілому для нас, і в той же час є, почувається якась мета у тому його нуртуванні-кипінні, в тому терпеливому піднебесному танці життя.

А на землі, біля нас, уже про полювання йдеться. Вантажники розповідають, як торік, коли після дощу не можна було тут мотоциклами проїхати, механізатори їхні трактором на озера поплуганились, бо не могли ж вони пропустити відкриття сезону!

Одначе пора рушати. Люди з грузовика, правда, не спішать. «Нам уже недалеко»,— кажуть вони і зостаються стояти на місці, знову позадиравши в небо прояснілі свої обличчя, до останнього проводжаючи поглядами той рухливий вінок птахів, що вже ледь мріє під хмарою над далекими озерами.

Ніч, насуваючись, жене нас вперед, бо скоро вже вона грякне громом, ударить вітром, спалахне неоновосиніми спалахами хмар, враз поєднавши небо й землю ланцюгами блискавиць, і в хаосі тьми та зблисках електричних розрядів, у грандіозних таїнствах ночі почнеться могутня робота природи, робота одвічна, прадавня, котра людині щоразу навіває думки про щось предковічне як і про прийдешнє також...

А поки що ми дивимось на скаламучене, в прядивних пасмах небо, що зовсім близько нависає над нами невідомістю граду чи зливи. Нам видно, як, танучи у підхмар'ї, зникає той загадковий табун вируючого птаства, а за ним навздогін уже інші птахи летять, запізнілі крижаки пружними торпедами прошумлюють з одних озер десь на інші озера.

Вперше загриміло — глухо, далеко.

Юрко дослухається:

— Наче співають десь? — І вже фантазує:— Де пісня дівається, як її проспівають? Може, вона й після того десь там, угорі, сама собі літає й літає?

Ах, он він про що! Це він про ті пісні, що ми їх із ним сьогодні стільки наслухались. Десь за дев'ятою балкою, за десятим горбом зосталось село і всі ті, кого ми їздили провідати, співуча рідня, в якій Юркові нелегко було розібратись. Спробуй одразу второпати — хто чий та хто кому ким доводиться... Тітка одна — вдова, і тітка друга — вдова, і ще їхня дочка з ферми теж удова, хоча й молода, та ще її двоє дівчат-підлітків, що теж на фермі вже матері допомагають, і Павло-тракторист, і високий Грицько, що з армії повернувся. Такі різні всі характерами, і, почувалось, не дуже вони в злагоді між собою, декотрі тільки й підстерігають момент, щоб слівцем шпигнути одне одного. Здавалось, ще трохи — й сперечатись будуть, навряд чи й помиришся, але як зринула пісня, всі вони — і старші й молоді — якось одразу зрівнялися перед нею, змінились на очах, покращали, і Юрко дивився на співаючих людей ошелешено, слухав з дикою зачарованістю, бо справді ніде так не співають, як там! Далеко зосталось у байраках здружене коло співаючих серед двору людей; інше село із вишняками, із соняшниками, з буйнощами зеленого життя скоро, мабуть, ще й дощем та хмарою нас розділить, а пісні, що їх там співали сьогодні, ще й сюди нам дочуваються, весь час навздогін, як птахи, летять!

А тут уже ніч. І перші краплі б'ють по склу, але й колеса — чути — вже по каменю туго стрибають.

— Кам'янка вже під нами,— каже супутник наш.— Обійшлось без пригод, бач, Юрку.

— Ні, з пригодами.

— А які ж?

— А птахи! Стільки птахів над Бродщиною... Ніколи стільки не бачив...

Хлоп'я примовкає на якусь хвилю, дослухається до свисту вітру за склом.

— Що ж їх підняло? Куди вони перелітають?

І знову задумалося хлоп'я, лобиком до скла припало. Краплі б'ють. З усмішкою блаженства дивиться на них супутник наш, видно, він переживає зараз повноту

щастя від того, що одужав і що краплі дощу перед ним є, що хмари й птахи на світі є, що збуйнований вітром очерет придорожній наші очі бачать. Яке все дороге тут, неоціненне... Думки всіх нас затишують, принишкуємо, думаємо кожен своє. Б'ється, буйнує під вітром бамбукова гущавінь темних очеретів понад шляхом, небо ллє рясною зливою, воно вже зовсім потемніло, злилося в суцільний хаос, в якому, проте, птахи оті бродщанські десь, може, ще й досі летять.

1967

НА КОСІ

Далі вже нічого нема — самий простір, саме безмежжя. Смужка суші — вузька необжита коса, відділившись від степу, простяглась у відкрите море. Крізь обрій, крізь небо пронизалася й далі пішла — не видно їй кінця. Загубилася в імлах.

Місцями коса зовсім вузенька, взимку під час штормів її й хвиля перехлюпне, а зараз вона суха, в сухих палаючих пісках, у буркунах, у лементі птаства.

Безліч пташиних гнізд, яких ніхто не руйнує; океан повітря, не отруєного нічим; гармонія буття, де почуваєш себе тільки часткою чогось великого — часткою цього безмежжя, цієї синьої вічності.

Найкрайніший край землі, заповідність, чистота.

Стоїть людина на самім краю, на межі реального — кільцює птахів. Маленька дівоча рука один по одному бере з кошика легкі алюмінієві персні, надіває на пташину ніжку, ловкенько пристібує на ній — як амулет, як знак спілки людини і птаха... Лети!

Закільцьованих пускаєш з руки в роздолля моря й небес, в оту безкордонну синяву та блакить, пускаєш і таке маєш враження, що не буде їм смерті, твоїм птахам, що злітають вони з твоєї долоні на вічне життя.

Улюблена праця, душевна рівновага, добрі люди, і ця безконечна бура коса із вітром, із сонцем, із дикими пісками та міцним присмаком свободи. Чи не про щось таке мріялось у пітьмі студентського гуртожитку, коли після шарпанини дня падала вночі на подушку, не знаходячи і в постелі рятунку від навали роздумів, сумнівів, млостивих студентських рефлексів, коли горіла душа від палаючих кривд неподіленого кохання?

Змучено, зіспраглено ждала: швидше б кудись! Опинитись би десь!

Після біофаку, як відмінниця, залишена була в столиці, та це тривало недовго, бо так потім склалося, що оглянулась аж тут, на краю землі, де тільки птахи мітингують.

Що ж, іноді і в такий спосіб збуваються мрії. Після напруг та перенапруг міського життя, з його карколомним темпом, чадом, гуркотнявою, нарешті ти чуєш тишу, впиваєшся простором, починаєш виходити з очманіння.

Ранком вийдеш — сонце сходить, на березі моря робиш гімнастику, стоїш, як мама вродила, вітрець пестить тіло пругке... Ніщо тут не обмежує тебе, ніхто нікуди не підганяє. Інший плин часу, інші виміри, інші абсолюти. Є тут вічність. Вічність у вигляді чистих, ніким не запльованих пісків, вловлюєш її в струмуванні вітру, і в спокійному леті птахів, і в неквапливих вишумах моря, що і вночі не змовка.

Щоранку стоїш віч-на-віч із сонцем — ти по цей бік моря, воно — по той бік,— робиш свою студентську фіззарядку, а перед тобою по густій морській синяві — кучугури білого сяють! То — лебеді! Не вигадані, не крижні, а справжні, живі, що дихають з тобою одним повітрям, гніздяться у твоїх володіннях і не полохаються тебе. Лебедині, сніжно-білі кучугури,— мабуть, тільки в дитячих снах можна побачити щось таке. А для тебе вони реальність, вранішня насолода, здоров'я і чистота світу. Мабуть, лише тут і зосталася така неполохана чистота.

Фрегати хмар, вранішніх, біло-перламутрових, по обріях тихо, величаво стоять. Ідеш на них. Одежу прихопиш на руку і пішла собі, мов Єва цих білих безлюдних пісків. Чуєш на тілі пестощі ранкового вітерця, під ногами, де збігла хвиля, аж пружинить вологий пісок, а на його тужавості тане біле мереживо піни морської. Кілометри можеш іти отак, роздягнена, вподовж коси, не ризикуючи нікого, крім птахів, зустріти. А твій одяг зостається лежати купами по узбережжю — там черевики, там плаття,— хоч і цілий день так лежатиме, ніхто його не торкне.

Михайло Іванович далеко на березі, в степовій частині заповідника, сіно скиртує: він на скирті сіно вкладає, утоптує, а знизу йому вилами подає дружина його, Парасковія Федорівна, вірна подруга його запо-

відної самотності, яка для них, здається, самотністю і не є. Задичавлені, правда, трохи обоє, як і всі тутешні сторожі, спершу навіть трохи відлякувала Ольгу їхня мовчанка, думала, чи не сердяться. А вони й не сердились. Просто не люблять зайве балакати. А ще більше не любить Михайло Іванович писати. З нього посадою вимагається, щоб вів щоденники, щоб в усіх подробицях записував до казенної книги пташині прильоти та відльоти, фіксував найменші зміни тутешнього життя, усі примхи природи, а він накарлюкає зо два рядки і ставить крапку. Йому зауважуєш, тлумачиш, як птахів спостерігати, як треба вести щоденник, він же у відповідь тільки терпляче спливає у вуса ніяковою усмішкою.

— А що про них писати? Що треба — мені й так про них відомо.— І справді, знає він птахів не гірше вченого-орнітолога: голови не підіймаючи, скаже, який саме птах над ним пролітає, яке пернате створіння цієї миті ріже над тобою повітря своїм крилом.

Зараз щоденник і зовсім, здається, в забутті, бо в Михайла Івановича — сінозбирання. Буває, що в цьому ділі практиканти йому допомагають або радгосп який людей пришле, а поки що Михайло Іванович порає сіно сам. Іноді, замість зарядки, Ольга теж бере вила в руки. Нанизує суже запашне сіно і навильник за навильником туди, вгору, де Михайло Іванович мовчки і якось круто втоптує його, щоб не затекло й від обложних, осінніх дощів.

Одного ранку Ольга працювала на скиртуванні. Нахилившись, саме нанизувала вилами сіно і раптом якимось десятим чуттям відчула: лет! Десь тут, десь зовсім близько. Підняла лице — так і є: лебеді! Все небо заповнене сяйвом величезних, ритмічно працюючих крил. Птахи — просто гіганти і йдуть так до неймовірності низько! Михайло Іванович, який стояв на скирті, здається, міг би рукою їх дістати. А він і голови не підвів, продовжував далі втоптувати сіно. Неквапливі, царствені, пролітали вони просто над Ольгою, над скиртою, над чорним, засмаглим Михайлом Івановичем і, нічим не злякані, поволі потяглись над лимани, десь там спокійно сіли за косою на воді. Сліпучо-білі їхні підкрилля, шелест повітря, зрушеного величавим вимахом крил, мудра ота неляклівість, довіра до людини — все це розбурхало Ользі душу,

цілий день потім була під враженням лебединого лету. Дружині Михайла Івановича і сторожам з інших пунктів все переповідала збуджено, як вони летіли:

— Ось так над головою! Ледь рукою не дістала! Чути було навіть шурхіт крил!

І ще сміючись додавала, як Михайло Іванович, топчучись на скирті, і вусом у їхній бік не повів.

— Та ні, я таки бачив їх,— виправдувався Михайло Іванович з соромливою усмішкою,— навіть і полічив. А ось ви, Ольго Василівно, полічити, мабуть, і не догадались?

А вона таки й не догадалась, це правда, бо вся була поглинута тим сліпучим видовищем, бо вперше ж у такій близькості бачила розпростерті на півнеба живі лебедині крила, сяєво їх наближалось, як сонце,— вперше так зблизька спостерігала дію тих крил, на власні нерви відчула чар і поезію лету.

Такий це край. Живі лебеді з-за плеча в тебе вилітають, а завтра, може, з'являться над хатиною сторожа і рожеві африканські фламінго, прошумлять, пропахлі тропіками, над його кролятником та над цією прозаїчною скиртою сухого, як чай, заповідного сіна. Впиваючись духом його, вчорашня студентка уже встигла переконатись, яка запашна ця її незрівнянна планета.

Заїхав того дня агроном із сусіднього радгоспу. Верхи на кобильчині пузатій, у брилі сомбреро, схожий на ковбоя із прерій, неголений, у рудій щетині (таке враження, що він ніколи не голиться). На радощах Ольга і йому стала розповідати про лебедів, а він з-під свого сомбреро хмикнув недбало:

— Чи й не диво! На Перше травня в райцентрі у нас вони над самими трибунами пролетіли, весь майдан їм аплодував... Ото був номер!

Приїжджий, не встаючи з коня, все на скирту сіна поглядав, розпитував Михайла Івановича, чи не чув, коли приїдуть заповідницьке сіно розподіляти.

— Тут важливо не прогавити,— пояснював він Ользі.— Та ще ж сінце! Зелене, пахуче... Аж сам би їв.

Принюхувався, м'яв у руках те сіно, жартома задобрював Михайла Івановича:

— Якщо нам цю скирту відпустите — могорич буде!

— Кому скажуть, тому й відпущу,— гув Михайло Іванович у відповідь.— Я його не розподіляю.

— Майте, майте на увазі, а то води не дамо! — гукнув агроном, від'їжджаючи.

Колодязя на косі нема, давно вже обіцяють вибити артезіан, та все «тільки язиками б'ють», як каже Михайло Іванович. Поки що ж йому доводиться їздити з бочкою по воду до радгоспного артезіана. Сьогодні по обіді він теж зробив таку подорож, а разом з ним побувала в радгоспі й Ольга: їй треба було на пошту.

Нічим пошта дівчину не порадувала, і, повертаючись, до себе, на косу, Ольга сиділа на підводі сумна, скоцюрбившись біля бочки, в якій важко перехлюпувалась вода.

Десь на півдорозі зустрівся їм вершник. Може, що настрій в Ольги був такий чи сама душа ждала чогось небуденного, тільки, коли верхівець той вимчав із-за обрію, вимчав, ніби десь із татарщини, із козаччини і швидко став наближатися, серце дівчини забилось незрозумілим хвилюванням. А той уже надлетів, і весь був смага, мужність, обвітреність! Круто осадив свого коника перед незграбною хурою Михайла Івановича, блиснув білозубою усмішкою, аж дівчині жарко стало враз: звідти він, звідти! З часів лицарських, далеких... Профіль орлиний і сам — як орел! Тільки й бракує що шаблі при боці та шапки-барки на голові... Та хоч і був він мовби прибульцем з далекої минувшини, проте сигарети цілком сучасні вживав: наблизившись, став «Шипкою» Михайла Івановича частувати. Закурюючи, хвалився, що знову в них на Байрачому мисливське господарство організовується, щойно оце вирішено в районі. і його вже єгерем призначено.

— Єгер, це ж звучить?

І очі його, усміхнено-примружені, невідступливі, змусили Ольгу зашарітись.

— А ви стережіться,— мовив до неї.— Ходите понад морем в костюмі Єви... Безлюдно, думаєте... А воно ні. Сонце світить, далеко видно. І хтось, може, по той бік лиману в комишах приліг та — в бінокль... У нас люблять красу!

І знову блиск усмішки, і вже кінь здибився, вигнувся, віднув курявою, помчав свого вершника, наче його й не було.

Але ж він був. І зостався при ній! Бо як пішла увечері уже перед сном купатись до моря, то чомусь не одразу

зважилась скинути одяг із себе. Весь час почувала очі того легеня на собі, з по той бік лиману, з нічних комишів вони на неї пильно, жагливо дивились. А ніч була ясна. Місячна доріжка стелилась по морю у далеч планети. Щось русалкове було в цій ночі, чарами її весь світ був повитий, її прозорістю й тихим місячним царюванням над морем і степом. Так гарно, так розкішно було, що дівчина, навіть почуваючи на собі той сторонній погляд із комишів, усе ж стала роздягатись. Повільно, значливо, ніби перед шлюбною ніччю, скидала із себе все, зосталася тільки в місяць зодягнута... Любуйся, любку! Для тебе ця смага, ця чистота і святість тіла...

І ось він уже наблизився, як там на дорозі, коли з «Шипкою» нахилився, і війнуло від нього на дівчину гарячим духом коня, поту, пилу, духом дороги і вітру...

За кілька днів приїхав і той, від кого, здається, залежав розподіл заповідницького сіна. Рідко автомашина пробивається сюди через піщані кучугури, через грузькі солончаки поміж лиманами, а цього разу пробились аж два газики й «Волга». Зацікавлених у сіні було багато, прибула ціла компанія керівників близьких і віддалених степових господарств. Купалися. Обідали, потім знову купалися. І весь час не вщухали суперечки про сіно, про худобу, якої вже порозводили стільки, що і в скотарнях не вміщається, скоро, мабуть, зимуватиме просто неба. І не осуджувала їх Ольга за голий практицизм цих суперечок, за бурхання пристрастей навколо таких буденних тем, бо неважко було їй збагнути, що тема сіна, худоби, зимівлі, годівлі тут найголовніша, вона для цих людей саме життя, адже з цим зв'язані всі їхні радощі й прикрощі, від цього залежить благополуччя сім'ї й становище господаря, а часом і сама його людська честь.

«Чи, може, це вузько? Чи, може, їх заїдає цей практицизм? Чи не доживуся й я коли-небудь до того, що мені вже навіть на лебедів буде ліньки голову підняти? Вони летітимуть, а я топтатиму сіно, втупившись під ноги...» Так думала і все дошукувалась у собі виправдань, аргументів, що промовляли б за цих людей, за їхнє життя, бо таки ж не ти, а вони всіх постачають і всіх годують!

Той, від кого залежав майбутній розподіл сіна, хоч і мав прізвище хвацьке й веселе — Танцюра, насправді

був похмурий, був чомусь у присмутку, протезом скрипів, очей не показував, коли з кожним із присутніх за руку здоровкався. Був сивий уже, з сірим пригаслим обличчям. Лише за обідом він ожвавів, виявив увагу до Ольги, розпитував про столицю, про навчання і як їх міністерство розподіляло, а коли дізнався, з яким перескоком потрапила вона сюди, то навіть посміхнувся з поблажливою зверхністю:

— Життя, воно навчить... Навчить калачі з маком їсти.

— Нічого собі калачі,— сказала дружина Михайла Івановича, для якої Ольга була не інакше, як жертва чиєїсь помсти.— Мати хвора, мати сама, а дочку куди посилають... Був би дядько в міністерстві — сюди б не послали!

— Нічого,— казав гість,— тут теж наша земля, наші люди.

— Ми дублені, звикли. А як їй тут зимувати? — стояла на своєму господиня.— Зайде зима — хоч вовком вий. Дощі, бурани, море аж до хати добиває... Господар мій на баркас та на ніч по рибу, а я вдома цілісіньку ніч не сплю, бо думки всякі, бо, може, його вже й живого нема. Вранці прибреде — весь льодом обмерзлий, одежа на ньому торохтить, з лиця аж чорний і слова не може вимовити... Таке наше життя.

— Отже, є де сталити характер,— казав гість до Ольги.— Сподіваюсь, ви ж за цим прибули? Характер сталити?

«Чого я прибула — мені це знати, не ваш це клопіт,— нахмурювалась Ольга.— А що мужність, крицевість душі кожному потрібна, то це правда, це мене в людині приваблює...»

Про що і з ким би не говорила Ольга, весь час їй думалося своє: чому його тут між ними нема? Здається ж, мусив би бути? Ні разу не бачила його після тієї зустрічі в степу і, хоч тільки у вимрійках з'являвся ночами, хоч тільки у видивах місячних наснувалося їй оте русалкове щось, оті обійми на березі моря і пестощі жагливі,— і все ж вони ніби й насправді були, бо дедалі ближчим, ріднішим ставав він для неї...

Танцюра ніби вгадав Ольжині думки:

— Де ж єгер? Чому не бачу тут мого друга? Послати по нього мої колеса!

І послали.

Після обіду купалися; Танцюра купався трохи осторонь від товариства, і по вологому піску узбережжя було видно глибоко впечатаний слід його важкого протеза.

Потім усі гуртом пішли вподовж коси по бережечку, і так було тут гарно, вільно, роздольно, що й сперечальники, нарешті, попримовкали, погляди людей ласкавістю засвітились, хмелем зачарованості. Танцюра, світячи сивиною, рішуче кульгав попереду, скрип його протеза і скрик чайки були чи не єдині звуки довколишнього світу. Танцюрі, видно, подобалось бути в ролі вожака, він ішов повеселілий, ведучи вперед товариство, протез його вгрузав упевнено, він його аж вкручував у пісок.

Море випліскує хвилю за хвилею, миє й миє косу, що простелилася пластома в синяву моря. Десь аж там, на вістрі її, мав бути морський маяк. Якби не мла, білу вежу його було б видно й сюди — ясними ранками вона блищить, біліє на обрії. Одначе й зараз, хоч млисто було, крізь марево спеки всі поглядали вперед: чи не забовваніє часом десь там, край неба, біла вежа маяка. Люди суші, а чомусь їх не покидала така цікавість.

Повно було дикого птаства. Клекотіло в повітрі, спочивало табунами на воді, жовтіло безпомічними пташенятами в бур'янах, де всюди валялись скаралущі, покинутий одяг тих, що вже повискакували на волю. Лебеді біліли далеко в морі, набагато далі, ніж вранці. Їх розглядали у бінокль, що його прихопив один з молодих доглядачів.

Заглибились далеко на косу, коли їх догнали ще двоє: Ольжин шеф, зсутулений кандидат наук із контори заповідника, та цей самий смаглявий красень, цей чубатий парубок-єгер... Ольги він начебто й не помітив. Сягнисто ступаючи у своєму потертому єгерському галіфе, все пряв очима вперед, і в руці у нього була — Ольга очам не повірила — мисливська рушниця. Що це? Хто йому дозволив? Ольжин шеф у відповідь на її осудливий погляд пояснив з кривою усмішкою:

— На косі, крім корисної живності, як відомо, водяться й хижаки...

Єгер підбігцем поспішив до старшого.

— Вікторе Павловичу,— покликав він Танцюру.— Ану дуплетом... Як там, на Байрачому!.. Дуплетиком! Ви ж умієте, як ніхто! — І в голосі єгеря з'явився такий

мед, така холопська запобігливість, що Ользі стало соромно за нього,— соромно, принизливо і тяжко.

Рушницю було передано Танцюрі. Він взяв її, обдивився з обізнаністю мисливця. Скинув очима на розчервонілу сердиту Ольгу, і зникла в них привітність, що була до цього, стали вони холодні, почужілі. «Чого ця дівчина тут? — мовби питав присутніх.— Навіщо нам тут ці її прискіпливі осудливі очі? Не цікавлять мене її чесноти, скоріше дратують. Я хочу бачити звичні, прийнятні для мене очі оцього парубка-єгеря, відданого й меткого. Влаштовує мене й догідливе поблискування скелець ваших окулярів, товаришу кандидат наук... І навіть нейтральна агрономова веселість приймається... А ось вона...»

Нічого й сказано не було, проте всі відчули, що ця вчорашня студентка тут зайва. І сама вона це відчула теж. Зосталася стояти на місці, не пішла з ними далі, коли вони, обминувши забитий чорною морською травою лиманчик, знов поважки почвалали уподовж коси.

«Невже буде постріл? — чаїлась Ольга, звіркувато дивлячись їм услід.— Невже буде натиснуто курок? Усе залежить від цього: буде постріл чи ні?»

Вся коса мовби насторожилась. Тиша стояла якась неспокійна. Світле безмежжя здавалось склянисто крихким...

«Все, все залежить від цього,— не давала спокою думка.— Може, навіть саме майбутнє, і цінність твоїх ідеалів, і всі оті диявольські вибухи, жахіття, про які тепер стільки пишуть, говорять, думають,— усе якимось найтоншим зв'язком зв'язано з його рушницею браконьєра, з тим — буде постріл чи ні?»

Очолена Танцюрою ватага майже сховалась у вибалку за чагарями. Легінь твій, віддаляючись, весь час упадаючи біля Танцюри, забув навіть озирнутись, пустельно стало на косі. Чорніє купами камка, сіль на ній закипає. Ольга повільно побрела додому. Все чомусь згадувалась фраза, кинута Танцюрою за обідом: «Пошліть по нього мої колеса...» Себто машину пошліть. І ці безглуздді колеса тепер довбали їй мозок: «Пошліть по нього мої колеса...»

І знов бачила догідливо-похапливу метушню єгеря, знов почувала пекучий сором за його оту патоку в голосі, що так не пасувала до бравої статури цього

таки ж легеня, красеня степовика! Що й казати, не лицарем гідності й незалежності постав перед нею. Зовсім не таким ти його собі вимріяла, не таким уявляла! Наче обікрав у чомусь тебе, глибоко покривдив...

І враз — як удар по нервах — вона вся здригнулась. І пруг обрію наче здригнувся: постріл! Десь там, у глибині коси, пролунав постріл...

Надвечір, коли товариство повернулося до хати Парасковії Федорівни, в Танцюри велике щось біліло під пахвою.

Лебідь-шипун білів.

Важучий, з білим пухом, з обвислими метровими крилами, з мертвим паліччям ніг.

— Маєте, Федорівно, на вечерю,— з підкресленою веселістю, яка Ользі здалася напускною, звернувся Танцюра до господині.

Але вона не прийняла дару. Випросталась, підняла груди ображено:

— Ця птиця свята... У нас її не їдять.

Танцюра спробував був передати лебедя дружині іншого сторожа, що сьогодні прибула сюди з чоловіком та дітьми погостювати, але й вона відмовилась:

— Вам же сказали — птиця свята. Не їдять такої в нас.

І пригорнула до себе дітей. Діти — двоє дівчаток і хлопчик — тільки сопіли, неприязно позиркуючи з-під материної руки на Танцюрин протез, що тупцявся біля них.

Ніхто не захотів лебедя, повідмовлялися під тим чи іншим приводом усі. Кандидат наук сказав про себе навіть, що він вегетаріанець, хоч не далі як за обідом уминав кролятину. Ухилився від дарунка й агроном, пожартувавши, що дільничний міліціонер штраф йому припече і не повірить ні в які виправдання.

Один тільки єгер упадав коло Танцюри, втішав:

— Додому повезете, гостинець перший сорт буде...

Ольга тут уже просто зненавиділа єгеря, зненавиділа і власний спалах сліпого почуття до нього, з жахом подумала, що цей гнучкоспинець, вислужник міг би бути обранцем її серця.

Кинуто було лебедя в машину, і рушницю поверх нього теж було кинуто, як непотріб.

Увечері перед від'їздом, вже сівши у машину, Танцюра підкликав Ольгу:

— Осуджуєш? Гріх я великий вчинив? — запитав з недоброю посмішкою.— Плану недовиконаєш, одним менше закільцюєш?

Ольга мовчки кусала губу. Очі стали маленькі, злі.

— Може, збираєшся донести на мене?

— Цим не займаюсь.

— А чого ж надулась?

— Чого? Знати хочу: невже ви так увірували в право своє — бити? В право робити те, що заборонено іншим? Чому вважаєте, що вам вільно переступати закон?

— Все? Висловилась?

— Чому ви поводитесь так, ніби ви — останній на цій землі? А ви ж не останній! Після вас — будуть.

Холодним став його погляд. І обличчя в сутіні було сірим, як попіл.

— А може, всі ми останні? Чи ти, така розумна... сподіваєшся повторити цикл? Два життя збираєшся жити?

— Ви цинік. І ваші міркування цинічні! І гидка мені ваша філософія браконьєрства!

— Стривай... Тобі шкода цього лелеку? — Він навмисне називав лелекою лебедя, мабуть, щоб зневажливіше було.— На! Візьми! — І підняв з півсутіні машини купу того білого, важкого, просто за шию підняв.— А то кролів тут порозводили, як в Австралії, норами все перерили. Бери, бери, не сердься. М'ясо в нього солодке.

Широке, вилицювате лице дівчини пашіло обуренням.

— Цей птах... Він і для мене святий! А де ваші святині? Чи ви вже звільнили від них своє життя?

— Що ти знаєш про наше життя,— зітхнув Танцюра.— Звідки тобі знати, як воно нам ребра трощило і як нині ішачить наш брат... Кого ще так вимордовує робота... Інші на рибалку, в театр, а ми до ночі... Хоч і з температурою, хоч як ниють рани. До півста не дотягши, інфаркти хапаєм! — І сердито дверцятами хряпнув.

До пізньої ночі ходила Ольга по косі. Небо в зорях було, небосхил розтанув, лінія обрію зникла. Справді, мов на краю планети. Далі там, за небосхилом,— уже тьма і безвість. І мовби на краю душі людської стоїш — душі дотеперішньої, знаної, дослідженої. А далі що? На що буде звага? До чого порив? Які запаси добра і зла в її арсеналі? І чому, опинившись на межі зла, людина так легко й безболісно межу ту переступає? «Абстракт-

но! — чує вона чиєсь заперечення.— Глибока філософія на мілких місцях!» Але це кажете ви, ті, хто не бачив сьогодні його рушниці, його самовпевненості і його рішучості (як він тим протезом землю викручував, усвердлював у неї кожен свій крок, кожен свій притуп!).

За тижнів два знову проїздом було тут товариство. Танцюра, незвичайно добрий якийсь, надміру балакучий, хвалився сторожівським жінкам і мовби, крім них, ще комусь:

— Ледве з дому не вигнала дружина із тією здобиччю. Тільки побачила мого лелеку — теж у крик! От жіноцтво, всюди однакове... Наче з вами змовлялась: «Навіщо в квартиру приніс, це ж птиця свята!» Навіть сусіди повідмовлялися. Насилу помічникові своєму накинув. Чоловік темний — прийняв за гусака...

Усім ніяково було слухати, а Танцюра ніби й не помічав загальної ніяковості, знов повертався до теми «лелеки», та що встрілено його було майже випадково, та що він, невдаха мисливець, кається тепер, зарікається бити більш. Суворі, обсмалені сонцем люди слухали його; понуривши, слухали; а вірять йому чи ні — важко було по їхній замкнутості догадатись.

1966

ТИХІ ВОДИ

Тихі води, кажуть, найглибші.

Тихі води та ясні зорі — оце вони тут, де гирло так широко розтеклось між очеретами, і повний місяць стоїть угорі над зачарованим плавневим краєм, і припізнілий катерець з написом на борту «Рятувальний», вимчавшись на просторе, самітний іде по місячних сяйвах, рівним гудінням розтинає тишу нічну.

Моторист у звичній напрузі вкляк за кермом. Ще сьогодні надвечір, коли з моря війнув низовик, тут бурунами котило, катер, ідучи, стрибав, мов по твердому груддю, а зараз знову ніде ні бурунця, вітер улігся, по всьому гирлу — спокій, гладінь. Лиш за кормою, звирувавшись, гребінь місячної води кипить.

Здається, сама ця тиша ночі, світлої, успокоєної, з безшелесністю верб та очеретів, з сяєвом плес, що,

мовби на звабу рибам та птахам, далеко й вільно розкинулись, обіймаючи острови, повинна б створювати тут добрий настрій людині, врівноважувати душу, вносити в неї злагоду та оту саму, всіма нині шукану гармонію, аж, бач — ні, гармонії чомусь поки що не виходить... Обличчя моториста весь час — ніби в гримасі неприязні: образа пече. Пече ще від самого дня.

А було так: ішов опівдні на малім ходу попід найбільшим у гирлі островом Довгим, біля якого влітку найчастіше трапляються різні пригоди, і хоч цього дня начебто нічого не мусило статись, бо пляжників уже мало, кінець-літня вступає у свої права, одначе й зараз на острові виявились охочі усамітнитись, сховатись подалі від людських очей. В одній із заводей, уткнувшись носом в очеретяні хащі, причаївся халабудистий катер мисливського господарства, а поруч, на травці-муравці втоптаного берега, під сивою розкошистою вербою, де протягом літа не один смажився шашлик, цього разу теж розташувалась солідна, судячи з комплекцій, компанія. Світять лисинами, голяком сидять, у самих трусах кружкома, і вже ділом, здається, зайняті, ділом, відомо яким... Завгосп грязелікарні Музиченко, пузанець круглолиций, саме щось розливав, коли на воді з'явивсь «Рятувальний», і виночерпій, загледівши моториста, широко махнув йому посудиною.

— Завертай сюди! На випадок чого, хоч служба рятувальна буде своя!

Люди знайомі, усе старожильці тутешніх місць. Поруч із Музиченком сидить по-татарському його родич, герой війни, відставник з понівеченою рукою, ну, і, звичайно, єгер Верба тут як тут, сухоребрий та довгов'язий, що виділяється з-поміж інших своєю кощавістю, далі нарізає хліб теж заслужений чоловік — колишній директор комишитового заводу на прізвище Копил,— тепер він працює десь на м'ясокомбінаті... І всі так дружно, привітно:

— Давай, давай, Степане, причалюй до нашої каші!

Довелося причалити: товариство таке, що не обминеш.

Коли моторист видобувся на берег та привітався, Музиченко-пузанець, ніби й не почувши вітання, одразу налив йому майже повний гранчастий:

— Бери.

— Ні, дякую.

— Це чому ж? Печінка? Чи селезінка? Так наче не схоже.

Усі глянули на прибулого: справді, ще ніби не мусив би такий скаржитись на здоров'я: крутоплечий стоїть, кремезняк, на воді виріс.

— Та хай чоловік спершу сяде,— сказав Музиченків родич і посунувся, даючи мотористові місце на брезенті. Моторист присів більше для годиться, бо ще не був зголоднілий. Колишній директор приохотив його:

— Бери, що на тебе дивиться...

Ковбаса дивилась. Дивились лящі в'ялені, курчата смажені, помідори-гіганти — ніби як з виставки. Осторонь ще й шашлики викисають у приправі, вогнища ждуть...

Музиченко знов зі своїм гранчастим:

— Ну то я довго держатиму? Рука заболіла!

— Та я ж сказав: не можу. На посту все-таки...

— О люди! — вигукнув Музиченко в щирому подиві.— Та ви гляньте на нього: святий між нами! Святий та кріпкий! А чи давно цьому святому руки хотіли в'язати в нашій чайній? Ще й не така посудина там йому здавалася наперстком!

— То в чайній,— зніяковів моторист,— а це ж таки при ділі...

— Знаємо ваше діло! Ціле літо байдики б'єте, а люди як тонули, так і тонуть... Бери, не виламуйся!

— Ні.

Музиченко нахмурився:

— То що ж мені його — виливати?

І після короткого роздуму, спорожнивши гранчастого сам, ображено взявся обдирати рибину.

Мотористова впертість, видно, справила враження на товариство. І хоч Музиченкові приятелі в цім інциденті загалом зберігали позицію невтручання, та все ж один із них — саме родич Музиченків, дозволив собі явно порушити нейтралітет: з підкресленою уважливістю він взявся здоровою рукою підсувати гостеві із скатерті-самобранки найласіші шматки:

— Бери, бери! Тут самі вітаміни...

Колишній директор комишитового, мабуть, щоб розрядити атмосферу, став розпитувати моториста, чи багато пляжників тоне за сезон, та з яких причин, та в яких найбільше місцях трапляються такі випадки.

Про це можна було б розповісти принаймні, щоб не лізли навмання, куди попало. Бо води ці лише на вигляд тихі, а насправді — з ними не жартуй. Тільки загавивсь — уже й потягло. Тут ось нічого, а трохи далі — місце підступне, крутіж, течія з потайним чорториєм, одначе, саме та чорторийна сила чомусь найбільше й приваблює — така вже, видно, натура людська... Добре ж, якщо встигнеш під ту мить. З часом виробилась навіть своєрідна психологія рятувальника: завше почувай себе у стані готовності, знай, що на тебе надія, будь-якої миті мусиш з'явитися на крик потерпілого.

— Хай уже діти не слухають засторог,— тихо розповідав моторист,— а то й дорослий який-небудь дядюга, з числа здебільшого нетверезої публіки, він теж лізе на глибоке, давай йому чорторий. Ну а потім, звісно, реве бугаєм, чимдуж поспішай з рятувальним колом до нього...

— А у вас як на те — саме обідня перерва,— хмуро пожартував Музиченко.

— Не тратьте, куме, сили,— це в них найпопулярніше гасло,— підкинув єгер-довгов'яз і додав, що взагалі воно не гріх, якби й більше тонуло в цих водах, тільки щоб отих, а не отих. Бо розвелося, мовляв, різної нечисті, усю природу нищать.

— Годі про потопельників, не забуваймо, що серед нас іменинник,— нагадав колишній директор як найбільш досвідчений у церемоніях пошанувань.— Ось він, герой дня, ви його хоч і топіть, то він не втоне,— і приязно глянувши на Музиченка, жартома кивнув на округле його черевце:— Чи не в ньому причина? Бо ти в нас, Лук'яновичу, як буй: з-під найкрутішої хвилі випірнеш! Декому здається, збили вже, на дно пішов Музиченко, а він — будь ласка: знов на поверхні житейського моря, ха-ха-ха!

— Бо сильний працівник,— озвався Музиченків родич.— З розмахом, з хваткою, дарма що ростом малий...

— Я не малий, я короткий,— заперечив завгосп, веселіючи, піддавшись, нарешті, на лестощі приятелів.— Хіба це живіт? — Він плеснув себе долонею по черевцю:— Суцільний клубок нервів!

Компанія оцінила жарт, розреготалась, і тільки моторист, почуваючись ні в сих ні в тих, сидів на ріжечку брезента й мовчки курив — нічим не підтримував

загальний настрій. Музиченкові це не сподобалось, він спохмурнів, сказав з докором:

— Сильні в тебе недоліки, Степане... Сильні!

— Що вдієш, такий уже є...

— Дідівська філософія! Що значить: «такий уже є»? А ти змінись! Перевиховайся! Брехня, ніби людська природа змінам не піддається. Піддається, ще й як!

— Інакше хіба люди пішли б так далеко від мавпи? — лукаво зауважив єгер.

— Ти ці смішки облиш,— осік його Музиченко й звернувся до моториста:— Може, пора нам, Степане, з'ясувати стосунки? Нам є про що поговорити...

— Говори,— буркнув моторист, і його засмагле обличчя насурмилося, потемніло.

— Жінку свою ти можеш закликати до порядку? Бо дуже вона в тебе клепана на язик...— І, звертаючись більше до колишнього директора, Музиченко пояснив: — Бойова подруга його у мене в штаті. За роботу не маю до неї особливих претензій, хоча могла б і краще працювати, якби менше молола язиком... А то, повторюю, аж надто вона в нього на язик клепана... Тільки збори які, вже й пішла горнути все купою, упереміш грішне з праведним... Просто слухати соромно.

— Багато зараз охочих підривати авторитет,— серйозним тоном зауважив колишній директор, видно, маючи на увазі щось своє, а Музиченко, нахильці ковтнувши мінеральної просто з пляшки, знов повернувся до моториста.

— Чого їй треба конкретно, хотів би я знати? — суворо допитувався він.— Є в людини обов'язки — виконуй їх: пери, прасуй, за чистотою стеж... До самодіяльності охота — теж іди, виступай, ніхто не боронить... Недоліки? А в кого їх нема? Інші розуміють, іншим поясниш, а твоїй... Від неї усе тільки й чуєш: того не привезли, того не подали... Костюмів для самодіяльності не придбали — навіть і за це Музиченко відповідай. А по-моєму, якщо ти артистка, то й без костюма заспіваєш... Є ж така пісня: «Ой гола, я гола...»?

— Годі,— зблиснув недобрим поглядом моторист. Зблиснув і замовк, хоч міг би додати й від себе: як часом у сльозах повертається дружина додому, бо знов Музиченко нахамив. І як інші, низові, теж раз у

раз потерпають від його брутальностей та самодурства. А хто неугодний — в'їдається, мститься, а то навіть пропонує десь наодинці: «Заяву — за власною згодою, і бувай здорова. Скаржитись будеш? Пиши! Пиши хоч в ООН!» Уже і в газеті було про те, як цей Музиченко потай браконьєрить у плавнях, під час повені беззахисних звірят нібито виловлював на островах, щоб добуди з них шкурки... Ну а з Музиченка, мов з гуски вода: десь пояснив, десь покаявся чи відбрехавсь і знову, як буй, на поверхні... Та постривай. На чомусь таки зірвешся. Дійде й тут ниточка до клубочка...

Моторист, хмурячись, знов запалив сигарету.

— Що ж, посварились, пора й помиритись,— сказав Копил, беручись за пляшку рислінгу. Однак, перше ніж наливати, запитав моториста:— Від мене приймеш?

Моторист дивився в бік гирла.

— Не трудіться.

— Та що це з тобою? — аж ніби знепокоївся єгер.— Чи, може, й ти належиш до тих шукачів гарних манер?

— Що це за такі? — запитав відставник.

— А такі: з'явилась нібито в місті брошура про гарні манери, так за нею як кинулись потовпом — ледве кіоск не рознесли! Декотрі, кажуть, навіть побились за ті манери... Ну та це, по-моєму, тебе не стосується,— приспокоїв він моториста.

Музиченко тим часом знову взяв ініціативу до своїх рук. Сам налив щедро, як і раніш, і з сердитою рішучістю запропонував мотористові, простягнувши руку зі склянкою ледве не межи очі йому:

— Востаннє підношу: бери!

— Ні.

— Та візьми ж!

— Ні і ні!

Тут уже й компанія загула:

— Ну хоч пригуб! Чого тобі боятись? Хто тебе затримає? Усе гирло твоє!

Ще й жартома підперчили:

— А як тонутиме хто — після чарки ще цупкіше вхопиш потопельника за чуба!

Одначе так і не переломили його.

— Тепер бачите його манери? — сказав Музиченко і, вихлюпнувши налите вбік, недбало відшпурнув геть і посудину.— І як по-вашому: що це може бути за людина, котра приходить, сідає з вами в компанії,

а коли її пригощають, вшановують, вона ставить свій принцип, відмовляється навідріз?

Присутні задумались, ніби він їм і справді загадав серйозну загадку.

— По-моєму, цілком путяща це може бути людина,— сказав колишній офіцер.— Бо служба то, братці, служба...

— А по-моєму, від такого можна всього ждати,— відрізав родичеві Музиченко.— Бо, виходить, один я чистий, один я безгрішний, а вони... Тож чи не краще такому сказати: нічого тобі, чоловіче, сидіти тут та підглядати інших. Посидів і будь здоров... Ясно?

Мотористові аж потемніло в очах. Ось коли він пошкодував, що не вихилив того гранчастого нахильці, так, щоб аж дур оце в голову вдарив! Щоб затуманилось тут усе!

Схопився й, ні на кого не дивлячись, палаючи від сорому до кінчиків вух, кинувся до катера. Нагостювавсь! Надало ж тобі завернути сюди!.. Спускаючись з крутого берега, плутався, мов сліпий, між оголеним корінням, чув уздогін, як засперечалась компанія,— родич Музиченків і навіть колишній директор щось там говорили на його, Степанів, захист... Але від їхнього захисту йому ставало ще прикріше, ще болючіше.

Був після того в місті, куди ходив із службовим дорученням, мав чимало різних клопотів, зустрічався з різними людьми, і, здавалось, усе, що сталось на острові, всі оці твої прикрощі мусили б на цей час уже розвіятись чи бодай приглухнути, однак, виявляється, такого збутись непросто. Все при тобі, ніщо не знеболилось! Більше того, саме зараз, цієї ясної тихої ночі, коли, повертаючись додому, знов опинився поблизу місць, де сьогоднішній день було йому отруєно, Степан мовби ще гостріше відчув, як у душі вперто — і ніби навіть ще з лютішою силою — підіймається, гороїжиться, темно клекоче образа. Стільки сорому пережити! Найдужче картав себе, що змовчав, не відповів, як належало б, так наче мову йому на той час відібрало й руки оці скувало. Дід колись тут по гирлу дуби на веслах ганяв, батько був моряком, загинув у керченському десанті, ті вміли будь-де, будь перед ким постояти за себе, а він... такий уже, видно, лицар. «Такий уже є». І не то, щоб з лякливих, а просто... І ось повертаєшся зараз додому, наче багном обкиданий,— завтра

буде соромно дітям у вічі глянути... А дружина — як їй признатись? А вона ж, мабуть, не спить, ще, може, й зустрічати вийде... Часом, коли він припізниться, вона, вклавши дітей, виходить на пристань, стане під акаціями й жде, як у молодості. Мабуть, і зараз жде, незабаром почуєш з берега її звичне, знайоме: «З прибуттям вас, товаришу капітане!.. А я вже думала, чи не сталось що-небудь...»

А воно таки сталось!

Повен гніву і люті, не знайдеш для неї і слова ласки. Як часто зовсім ніби дрібниця якась, а геть усе тобі одним махом захмарить, по-пустому змордовує, окрадає життя, що, здається, мусило б тільки радувати людину кожною своєю миттю. Наче ж бо все, як треба: сім'я склалась щасливою, дружина має в колективі пошану, тобі знають ціну. Якщо навіть у райкомі виникає щось екстрене, таке, що треба кулею до міста й назад, то на кого падає вибір? Степане, давай! У нього катер не чхає, завжди, як годинник. Бо віддаєшся роботі, бо любиш ці води, гирло, ріку. Зрання й до ночі снуєш катерком по всьому роздоллю гирла, де стільки тобі полишено давньої, ще батьківської краси, і ніколи вона тобі не набридає, бо це — як повітря, а хіба повітря може набриднути?

А ось зараз лишилося тільки те, що підступає до горла, душить,— усе інше перестало існувати. Ця місячна ніч, що завжди навівала на нього щось схоже на далеку задумливу пісню, це роздолля нічних успокоєних вод з їх доброю тишею, таємничістю окутаних тінями берегів та сяйвом місячних плес, і сама далеч світляної доріжки, яка раніш, бувало, заворожувала моториста і щось гарне в ньому щоразу пробуджувала,— зараз усе це не знаходило відгуку в його душі, мовби скаламученій, замутнілій, забитій образою й злістю. Засліплює, відомо ж, не тільки любов, є й сліпота ненависті також. І, здається, ним володіла зараз саме така сліпота. Верзлися дикі якісь картини розплати, відомщення, яке неминуче має звершитись, адже ж він таки зустріне коли-небудь цього хамлюгу Музиченка в чайній, де тутешні найчастіше з'ясовують між собою стосунки. Ось там він уже вгасить жагу відплати, вшанує його за все, а тоді хоч і з повісткою до прокурора!

На острові, у тому місці, де вдень сиділа компанія,

ще жевріли рештки вогнища: недавно, видно, від'їхали звідси, навіть і вогню не загасили, не затоптали після шашликів... Згадалось мотористові, як горіли торік лісові насадження у пісках неподалік гирла, як увесь тутешній люд і навіть курсанти з міста були підняті на боротьбу з вогнем... «А цим ліньки було загасити. Отак і роблять пожежі!» — зі злістю ніби комусь виказував моторист. І хоч причалювати бажання не було ніякого, проте він таки причалив і, вибравшись до вогнища, заходився з люттю його затоптувати, наче втоптував ось тут у землю самого Музиченка.

Після цього катер його знову рушив, подеркотів далі плесами, поміж очеретами. Непомітно хмарка набігла на місяць, і хоч була вона тонка, марлево прозора, проте тінню своєю притемнила гирло, мерехтіння води пригасило, і ніби одразу аж похолоднішало навкруги.

Минувши знайомий бакенний вогник, катер саме йшов у густій сутіні попід очеретом, коли неподалік раптом почулися виплески, щось вовтузилось на воді, вибулькувало, стогнало. В першу мить здалось мотористові, що худобина пливе, бичок або лось, пустившись із островів, перетинає гирло, а коли зовсім наблизився, отетерів: що за чортовиння? Щось схоже на лисину випірнуло серед латаття...

— Ну, рятуй же мене, рятуй,— прохрипіло Музиченковим голосом.

Дай газ і промчи! Ти не чув тут його, не бачив! Ніхто ніколи й не дізнається про цю вашу зустріч на нічній воді, коли кривдник твій, наковтавшись гирла, прощальні хрипучі бульбашки тут пускає!

Дав газ і промчався. Топись, пропадай, іди на дно раків годувати! Та це була тільки мить, тільки уява... Головатий водяник натужно, з останніх сил уже виборсується до катера і рука Степанова сама потяглася йому назустріч...

Ось тепер дав газ! Якби хто спитав, певне, й не відповів би, чому не обминув, навіщо виволік цього лисого водяника з місячної купелі... Виволік, та й усе. Т а к и й у ж е є.

Трохи очунявши, відпирхавшись на дні катера, завгосп заходився останніми словами клясти приятелів, що за п'яними анекдотами й не помітили, як загубили іменинника... Вважали, певне, що він куняє собі в

брезенті на кормі, а його уже в гирлі треба було шукати — на повороті метнуло, мов з катапульти!..

— Степане, це ти життя мені врятував,— повертаючись до тями, белькотав за спиною в моториста ще не зовсім протверезілий іменинник.— Ти... ти... ти...

— Я-я-я! — моторист уперше за сьогодні засміявсь.

— Інакше — жаба й цицьки дала б... Тільки завдяки тобі менше буде одним потопельником...

— Та треба було б утопити. Може, навіть помилку роблю... Ну та цього разу — хай! Думав, що бичок! — не обертаючись, весело казав моторист.

І навіть по голосу його чути було, яка зараз у нього полегкість настає на душі і як усе розхмарюється в ній,— почувалось, що ця ясна ніч, і води, і місяць уповні — усе знов повертається йому своєю незатьмареною красою.

1974

ЧАРИ-КОМИШІ

За кілька днів до відкриття мисливського сезону ми вже дебатуємо: куди? Хто знає найкращі місця?

Найкращі місця ми знаєм, хто знає — обер-майстер Сахно. Немає, мабуть, такого озеречка в нашім краю, нема таких шелюгів та плес, де б не полохала качок його богатирська постать. Але чи згодиться обер-майстер у компанію до нас — адже він завжди одинаком, мисливець-індивідуал! Крім того, і серед нас є такі,— в тім числі й Стьопа-крановщик, наш мисливський бригадир,— які дуже неохоче йдуть на те, щоб брати з собою обер-майстра. Ходять чутки, що старий з грішком, що, вибравшись на перше полювання, б'є звечора, не жде вранішньої зорі. Хтось нібито з наших заводських навіть ганявся за ним торік на Шпаковому, старий, якщо вірити, й качку тоді покинув, а сам — мерщій в очерети. Так і не впізнали достеменно — Сахно то був чи не Сахно.

— А не впіймав, не кажи, що злодій,— зробив висновок Петрович, наш машиніст, що років сорок ганяв заводську «кукушку» і якого ми лише цього літа

проводжали на пенсію. При незавидній постаті й маленькому, зовсім зісохлому обличчі голос у Петровича дужий басовитий, і для нас він має особливу вагу. Петрович радить запросити обер-майстра:

— Якщо й грішив одинаком, то при всій компанії навряд чи зважиться... Невже совість у ньому не заговорить?

— Може, якраз захоче реабілітуватись на очах товариства,— зауважує інженер Левицький.

— Ні, навряд чи старий пристане до нас,— висловлює сумнів Оксен-пожежник із заводської пожежної команди.— В нього крякуха, а в нас із вами що?

Всупереч нашим сумнівам, обер-майстер згодився приєднатись до нас, і навіть охоче:

— Самому вже не таланить. Може, з вами, в гурті, поталанить.

Тепер, коли старий з нами, ми одверто зізнаємось йому, що розраховуємо на його знання краю, на те, що він покаже нам добрі, щасливі місця.

— Куди ж вас повести? — роздумує старий, мовби вагається, чи варті ми його секретів, і, зітхнувши, нарешті каже з якоюсь загадковою гордістю в голосі:— Поведу вас, хлопці, на Чари-Комиші.

Мовби зважується відкрити нам щось своє, заповітне, виняткове, може, навіть зв'язане з його молодістю...

Отже, їдемо на Чари-Комиші! Їдемо туди, де ждуть нас розкішні мисливські угіддя з світлими озерами, з духмяним сіном, із свіжістю та красою вранішньої серпневої зорки!

Що за місце оті Чари-Комиші? Буду там вперше, для мене вони повиті тайнощами, усе там незвіданість, і я чекаю дороги, охоплений трепетом, мене обіймає таке почуття, яке, мабуть, обіймало в давнину мореплавців, коли вони пускались на своїх каравелах в океан, в його незвідану безвість.

Замість каравели, завод дає нам торохкотливу півторатонку, і в суботу по обіді вся наша мисливська бригада — як було домовлено — збирається біля заводських воріт. У нашій бригаді мисливці різного віку та стажу: є ветерани цього діла, такі як той же обермайстер Сахно та машиніст Петрович, є молодші — здебільшого колишні фронтовики, а є й зовсім новачки, себто я, що потрапив на завод одразу після десятирічки і за плечима в якого ні стажу, ні мисливських

заслуг, крім продірявленої вчора на пробах консервної бляшанки.

І ось ми разом. Одяг на всіх чудернацький, кумедний. Це, мабуть, так треба. Качка, певно, любить, щоб людина була як опудало! Я ледве впізнаю інженера Левицького в якомусь дранті, і довгов'язого Стьопу-бригадира, що вирядився в геть виношений трофейний кітель (здається, італійський), і його товариша Костю з прокатного, теж фронтовика і теж у кітелі (правда, нашому), і обтяженого мисливськими причандалами Петровича, який ще більше зігнувсь та поменшав під добровільною своєю ношею... А обер-майстер! На нього без сміху не можна дивитись: на ногах якісь ботфорти петрівських часів, на голові величезний крислатий капелюх, з отих, що їх носять наші доменники, а на плечах у діда брезентова куртка, під нею друга куртка, а там під нею ще, здається, й третя, і все це, незважаючи на спекоту, затягнуто ремінням, обвішано якимись торбинками, ладунками, патронташами, ягдташами та іншими «ташами». При боці в обер-майстра теліпається дерев'яна «крякуха», яка викликає немало жартів і на яку, проте, старий покладає найбільші надії. З-поміж усіх нас лише Оксен-пожежник, не піддавшись гарячці перевдягання, з'явився, мов на службу, у своїй бравій пожежницькій формі, яку тільки нещодавно одержав і не встиг іще, видно, наноситись — навіть на полювання не скидає.

Чекати нікого не доводиться — сюди не запізнюються. Розміщаємось із своїми рушницями та рюкзаками в кузові й...

— Ні пуху ні пера!

Машина з гуркотом вилітає по бруковиці на Чаричанський шлях, мчить через заводські селища все далі кудись у степ.

Наввипередки з нами, обганяючи піших мисливців, мчать, як на пожежу, мотоциклісти, мчать «Москвичі» та криті брезентом газики, стирчать із них в усі боки стволи рушниць, виглядають собаки, визирають чиїсь збуджені обличчя, серед яких ми час від часу впізнаємо своїх же заводських. Змагаючись з нами у швидкості вони щось весело викрикують нам на льоту, і ми їм у відповідь що-небудь кричимо теж — так аби лиш крикнути, аби лиш дати знати, що й ми в чудовому настрої, що й наша ватага поспішає туди ж...

У кузові нас здорово трясе, підкидає, витрясає з нас печінки, але почуваємо ми себе справді чудово, на лихацьку їзду водія не скаржимось, хай жене якомога швидше, бо нам треба бути на Чари-Комишах раніше за всіх.

Нас уже обвіває польовий вітерець, небо над нами більшає, весь простір пахне пилюкою, стернями, баштанами. Пролітаємо села,— хати білі, підведені голубим, і всі, як одна, криті очеретом, отже, десь уже тут близько озера, плавні, десь близько, може, й Чари-Комиші... Очерети від плавнів... А оті голубі наличники на вікнах,— вони від чого? Чи не від неба?

— У такій хаті в будь-яку спеку прохолода,— задумливо каже Петрович, обливаючись потом у своїй мисливській тяжкій амуніції.

Він сидить якраз навпроти мене, і на поворотах та на вибоях, коли нас підкидає, нам доводиться стерегтися, щоб не стукнутися лобами. Інші в таких випадках звалюються в кучу, тільки й чуєш:

— Держись! Тримайсь!

— «Крякуху» дідові не задушіть!

Ми сміємось, усім нам весело, посміхається у вуса й Петрович, тільки в світло-сірих очах його, як завжди, глибока задума, навіть присмученість, ніби й не на полювання їде чоловік.

Обіч шляху потяглись колгоспні поливні городи, ідуть дівчата з корзинами червоних помідорів на плечах, вітер обвіває їх випростані постаті, випнуті яблука грудей; загледівши нас, дівчата сміються, мабуть, смішить їх повна машина мисливців чи наше чудернацьке вбрання та мисливське наше завзяття.

У розлогому видолинку блиснула вода, на воді все біло від птиці, в кузові в нас пожвавлення, веселий гомін, очі розгоряються.

— Бий, Павле,— під'юджують мене старші,— бий, бо знімуться й полетять!

Але мене не купите на такі штуки... Поки що перед нами не дикі, а пекінські качки, і не дикі мисливські місця, а штучна водойма з колгоспною птахофермою. Проте самий вигляд води, очеретів, птаства уже розвихрює нашу уяву, розпалює наш мисливський шал.

Де ж ті Чари-Комиші?

Незабаром нам десь тут треба звертати з великого шляху в бік Дніпра. Повороти йдуть один за одним.

З кабіни виглядає до нас серйозне, знівечене шрамами обличчя нашого водія Павловського:

— Де поворот?

Знизуємо плечима, всі ми в невіданні, навіть і сам обер-майстер не дуже певен, де нам тут повертати, бо, виявляється, бував він у цих місцях давно, до того ж заходив на Чари-Комиші не звідси, добирався до них пішки, з якихось інших доріг...

Виручає нас тітка, що край села бере з колодязя воду.

— Вам на Чари-Комиші? — перепитує вона добрим, приязним голосом і невідомо чому всміхається.— Так на оцей же шляшок... Оцей шляшок і доведе вас до самого місця.

Ми п'ємо з тітчиного відра воду, набираєм свіжої ще і в баклаги, потім звертаємо на ледве помітний, перебілений солончаками «шляшок», і він веде нас кудись у луги, де далеко-далеко на обрії млисто синіє, димить над Дніпром заводськими димами наше рідне місто.

У небі, чистім, сріблястім від сонця, вже пропливають бушляки, літають над нами степові чайки; чайок дуже багато, вони підлітають до нас зовсім близько, і Стьопа-бригадир суворим тоном попереджує мене, як новачка, що бити їх не можна, що вбити чайку — це сором і ганьба для мисливця.

Щоб уже він уявляв мене зовсім темним, питаю:

— А бушлю?

— Бушлю теж не можна.

— А дрохву?

— Дрохву... Ні в якому разі.

— І того не можна, і того, і того,— втручається обер-майстер.— Ти так зовсім залякаєш хлопця... А ти скажи йому, що ж можна?

Стьопа, не відповідаючи обер-майстрові, інструктує мене далі:

— Звечора, до відкриття, хоч би качка й на носа тобі сідала — терпи,— і, свідомий свого високого бригадирського обов'язку, він дає мені детальні роз'яснення, за що мені належить штраф, за що ще більший штраф, а за що, може, й рушницю відберуть і з ганьбою виженуть із товариства. І це все — мені, який ще не зробив по живій цілі жодного пострілу, не збив жодної качки!

Шляшок побіг через якісь тирловища, солончаки, далеко серед пасовиськ видніється колодязь з журав-

лем — водопій для худоби. Ми майже розчаровані. Якісь об'їдені будяки навколо, полин, кізяки, все вибито худобою, спалено спекою... Де ж ті озера світлі, угіддя незаймані?

— Все буде,— каже нам обер-майстер. Він уже зорієнтувався в тутешніх місцях, впізнав їх і, одразу пожвавішавши, перебрався ближче до кабіни, щоб давати вказівки безпосередньо водієві.

— Хутірець он з баштою бачите?

— Бачимо.

— То силосна башта. Поруч тваринницька ферма. А за фермою буде дерев'яний місток, переїдемо місток і триматимем в бік отієї — он ледь бовваніє — могили,— вона зветься Журавлиха.

Справді, за хутором є місток, він низько настелений через якесь зовсім обміліле озерце, від якого б'є на нас густим болотним запахом нагрітої сонцем води. Місток геть розбитий, розтовчений, машині по такому паліччю не пройти, і ми, схопившись на землю, шукаємо об'їзд. Об'їхати нікуди, вирішуємо ризикнути побіля самого мосту, через багнюку, розраховуючи на те, що нас багато і ми зможем випхнути свою півторатонку, коли засяде.

Водій наш бере відчайдушний розгін, машина, шалено розбризкуючи воду, доскакує до середини болота і таки застряє, мотор глухне, але ми вже тут, наші мисливські плечі готові хоч гору перевернути.

— Раз! Два! Взяли!

За якусь мить зальопана півторатонка вже стоїть на сухому, а від нашого взуття, від Сахнових ботфортів смердить гарячим, розтрибушеним болотом.

Доки Павловський колупається в моторі, протираючи свічки, ми теж чепуримо себе, зчищаємо з ніг багнюку, і обер-майстер Сахно, оглядаючись назад, каже, що це навіть краще.

— Що — краще? — дивується інженер.— Що міст дірявий?

— Зате сюди за нами ніхто вже не проскочить,— пояснює обер-майстер.— Самі будемо на всю плавню.

Ой навряд чи самі... Далеко попід селом уже гасають, мелькаючи поза чередами, мотоцикли та «Москвичі», здається, якраз із тих, що ми їх обганяли в дорозі. Ціле нашестя! Бідні качки... Ось один із «Москвичів», ніби нанюхавши наш слід, нахабно мчить сюди, набли-

жається до містка і, ткнувшись носом у болото, зупиняється. Таки засів, та ще, може, й добре.

— Спробував? Отам тобі й ночувати,— каже обер-майстер, і ми, віддаляючись, весело махаємо невдахам на прощання. Вони нам смішні!

Тепер ми самі — уникли небажаного сусідства. Але поки що й качок нема, не видно чомусь навіть і бушляків та чайок степових, один величезний шуліка над нами кружляє, ніби здивований нашою появою.

— А шуліку бити можна, товаришу бригадир? — насмішкувато питає обер-майстер.

— Бийте, якщо влучите,— відповідає Стьопа.

— А думаєш, не влучив би? Думаєш, старий уже? — уперто допитується обер-майстер з якимось ревнивим посміхом на вустах.

На роботі обер-майстер для Степана начальство, а тут вони раптом помінялися ролями, старий сам опинився в підлеглості свого крановщика, нашого демократично обраного бригадира. Таке становище час від часу взаємно наїжачує обох, але перспектива, спільна мета, зрештою, і їх об'єднує одним клопотом. Чи не заїхали ми часом не туди? Чи знайдемо тут те, чого шукаємо? Це щодалі більше нас непокоїть.

Машина буксує в піску. Мусимо знову схоплюватись і налягати на неї плечима. «Раз! Два! Взяли!» Ні, це таки непогано — провести свій вихідний в отакому спортивному занятті.

Перехопившись через розтовчений чередою пісок, виїжджаємо на пагорб, і далі перед нами відкриваються... поля кукурудзи! Безмежні, вилискуючі під сонцем поля! Ліворуч по стерні трактор гуркоче, оре... Курява встає за ним. А де ж плавні? Де озера, качки?

Бригадир гострим, сповненим докору поглядом дивиться на обер-майстра, той навіть ніяковіє, але тільки на мить.

— Давай отак вподовж кукурудзи! — рішуче гукає він у кабіну.

Мчимося вподовж кукурудзи.

— По-моєму, ніяка дурна качка сюди не залетить,— каже Костя, вголос висловлюючи гіркі наші сумніви.

Справді, сонце он уже звертає на захід, а ми все ще не можемо спинитись, блукаєм, гасаєм як шалені поміж фермами, чередами та колгоспними полями.

Незабаром, наче щоб розсіяти сумніви, убік від плантації кукурудзи відкривається лугова широчінь, з'являються смуги очеретів. Простір величезний — ми просто в захваті. Я з хвилюванням дивлюся на цей переповнений світлом простір. Як тут вільно, як легко людині! Птахи якісь мерехтять у повітрі. Солончаки біліють. Лисніється на сонці синювата зелень рогози, блищать очерети,а в тих очеретах, мабуть, тихі прозорі ховаються озера...

— Оце ж вам і Чари-Комиші,— з гордістю каже обер-майстер.

— Чари-Комиші, ура!

Колись ці всі угіддя належали одній з віддалених паланок Запорозької Січі, коней тут випасали наші предки та рибку ловили... Ну а ми крижаків постріляємо в літ,— звичайно, хто влучить...

Машина наша мчить просто на найближчу смугу очеретів. Упирається в самий очерет. Стає.

Очерети височезні, густі, як бамбукові хащі. Злегка шелестять листям на вітерці... Посплигувавши з машини, ми мерщій кидаємося в гущавінь, очеретиння тріщить у нас під ногами, а ми все лізем, продираємось далі в гущавінь, в духоту, де вже й вітру нема, але де, ми знаєм, неминуче має бути вода, а на воді, може, й зараз уже сидять табуном... Дух нам перехоплює від самого передчуття. Проте чомусь не хлюпає, не чавкає ні в кого під ногами. Де ж та, нарешті, вода?

Очерет кінчається і вже перед нами відкрилась чимала, обрамлена заростями галявина, очевидно, було колись тут плесо, а зараз... сухо-сухісінько! Все дно затверділо, мов бетон.

Мимоволі всі ми звертаємо свої погляди на обер-майстра. Старий винувато розводить руками. Не далі як торік, запевняє він, тут було води йому попід руки, навіть волок він з кимось тягав, і рибу ловив, і качок набрав, а тепер...

— Тьху!

Віримо йому, віримо, що була тут вода і риба, бо ще й зараз, намертво повлипавши в сіре закам'яніле дно висохлого озера, де-не-де поблискують під ногами маленькі рибинки — останні знаки того, що було.

Похнюплені, стоїмо над загиблим озером, над цією зцементованою землею, і піт заливає нам очі, спека,

духота тут, мов у казані,— крізь очерет навіть найменший вітерець не продимає. Стьопа мовчки пробує колупнути носком грудку закам'янілого мулу, а Петрович... на нашого Петровича навіть дивитися жаль. Потемнілий, згорьований стоїть, присмучено розглядаючи озерне дно, де недавно ще риба грала, а тепер суха кора сіріє, схожа на шлак.

Ще більше опустилися плечі Петровича, обтяжені мисливським причандаллям; кепку насунуто на самі очі. Так худий, а тут одразу мовби ще більше схуд. Над чим він замислився? Яка його думка гнітить?

Тиша — гаряча, застояна. Трактор десь ледве чутно гримотить, поблизу коник сюркоче.

— Довипробовувались,— раптом каже Петрович тяжко, похмуро, і ми мовби прокидаємось від гарячої дрімоти. Ми знаєм, що має на увазі Петрович. Усе оце, як він каже, «безладдя в природі», раптові похолодання та такі ж раптові спеки, небувалі снігові заноси в Італії та страшні тайфуни над японськими островами — все це Петрович, що б ви йому там не казали, пояснює одним: проклятими отими ядерними випробуваннями десь на океанських пустельних просторах... І те, що в нас від самої весни нема дощів, що лютує спека, якої й старі не пам'ятають, він пояснює все тим самим: атомні дурощі всьому причиною.

Доки ми ось так стоїмо в розігрітому очереті, серед висохлого озера, мовби прикуті до його мертвого дна, до нашого слуху починають раптом долинати дивні шуми, якесь дуже знайоме стрекотання... Довговязий наш бригадир, ставши навшпиньки, першим помічає небезпеку:

— Полюбуйтесь... Це ж вони!

З пагорба по наших слідах просто до наших очеретів з летючим диркотом мчать ті ж самі мотоцикли та «Москвичі», що ми їх покинули по той бік містка. Під'їхали, поглушили мотори, і ось уже, втираючи рясний піт, стоять вони, міські мисливці, разом з нами в очереті, на тім самім місці, де мусило б бути озеро і де пашить на нас черства, ніби справді атомним вогнем переплавлена, злита в мертву безплідну масу земля.

Невдача мовби примирила нас з тими, від кого ми досі так уперто намагалися відірватись: беремося тепер спільно обмірковувати становище, в яке і ми, й вони разом потрапили.

— Треба пробиватись далі в плавні,— радить один із прибулих, льотчик-відставник.— Усе десь звідти он знімаються,— він киває у бік Дніпра.

Справді, у світлому великому небі — ніколи я не бачив над собою такого величезного неба! — в дальній далечі, у високій високості, де, мабуть, лише реактивні літають, йдуть табуни птиць. Хтось уже, видно, їх там полохає у цей неспокійний день. Одначе, не долітаючи до нас, табуни знов повертають назад, певне, є десь там лимани, озера, адже не одне оце наше висхле озеречко — вся ця придніпровська місцевість зветься Чари-Комиші.

Порадившись, цілим гуртом рушаєм у той бік, назустріч отим піднебесним, ледве мріючим пташиним табунам. Натрапляємо на вибалки, поросли очеретом, осокою, в декотрих дно теж сухе, аж дзвенить, а в інших ще вологе, нога грузне — видно, зовсім недавно була тут вода, над загусклим розігрітим мулом тучами вирує болотна мошкара.

Цивілізація, однак, не покидає нас і тут. Бачимо хутірці з садками, з антенами — мабуть, польові стійбища бригад. Знов гримкотить десь трактор, в іншому місці — другий. Далеко дорогою через луки пройшла вантажна машина, за нею — друга, спершу ми думали, що вони теж з мисливцями, але виявилось, що то колгоспні грузовики возять з поля зелену масу на силос. Плантації кукурудзи не кінчаються, тягнуться й тягнуться понад луками кудись чи не до самого Дніпра... Ні, навряд чи втримається дичина в цих обжитих, окультурених, зовсім не диких місцях. Декотрі з нас уже пропонують податися деінде, подалі від оцієї кукурудзи та тракторів, дарма що теперішня качка гримкотіння трактора нібито нітрохи не боїться.

Я, правду кажучи, своє перше полювання уже вважаю пропащим. Бо хто ж знав, що саме серед оцих тирловищ та колодязів із журавлями, серед ріллі та кукурудзи чекає нас така несподіванка, чекає те, чого ми так довго і спрагло шукали...

Озеро!

Сяйнуло величезним світлим серпом попід самою кукурудзою, сягаючи до самої польової доріжки, по якій ми з'їжджаєм з горба!

Під'їхали, зупиняємось, самі ще не вірячи знахідці. Вода! Чуєм, як вона пахне. З плескотом скидається

риба. Чи це не сон? Чи не ввижається нам ця краса? Тут стерні, тут кукурудза і тут же поруч райська оця місцина, схожа на леваду, з живим сяючим плесом води, з зеленими луговими травами та буйними очеретами і навіть з холодком: гуртик дерев — розкидистих осокорів, диких груш та кущів терну — темніє тінню по той бік...

— Е, та в кущах там уже хтось є!

Приглядаємось: справді, є. Он металево поблискує задом «Москвич» із кущів, неподалік нього помічаємо замаскований ще один, а ближче до кукурудзи майже на сонці стоїть підвода з чорною маслянистою бочкою пального, певно, для тракторів. У повітрі, попискуючи, в'ються над водою ластівки та легкі білокрилі крячки, на льоту хапають щось із води. Нам видно, як серед блискучої водяної гладіні бродить, розгулюючи на мілкому, всяка озерна дрібнота: тонконогі куличата, бекаси, а в тіні попід очеретом то тут, то там темніють качині виводки. Ми їх виразно бачимо, вони теж, звичайно, бачать нас, але не бояться, як не бояться і гуркоту трактора, що снує неподалік за горбом. Деякий час ми захоплено розглядаємо озеро з його багатством, з його неполоханим життям. Пошепки, ніби щоб не сполохати птицю, перемовляємось:

— Крижаки он...

— Бекасів табун цілий...

— Он знялись!

— Он знову сіли!

— О, та там он уже засідка!

По той бік коло самого берега бачимо — окремо — кущик очерету, тільки то не росте він так вдало, то чиїмись руками навтикано його півколом у землю і вже постелена в ньому трава...

Присутність інших мисливців нас не турбує — озеро велике, місця вистачить на всіх. Розходимось по берегу, нишпоримо по очеретах, вибираємо, ділимось, збуджено визначаючи — хто де займає, хто де буде стояти. Обходиться без сварки, хоча я почуваю, що іноді близько до цього, мир наш на волоску! Степан-бригадир чомусь намітив був собі місце аж у кінці озера, в самім закутку, за яким далі починається на горбі кукурудза, і хоч місце не відзначалось ніякими перевагами, проте обер-майстер теж раптом запретендував на нього.

— Беріть, беріть,— одразу ж поступився йому міс-

цем Степан, котрий ніби й сподівався, що буде саме так.— Засватана дівка завжди краща.

А сонце сідає, сідає, захід розгоряється червоно, і при його світлі здивована птиця бачить, як ми носимо знизу оберемками очерет — там його багато хтось накосив — і чепурно обставляємо, маскуємо стеблами очерету машину. Ось тут, на узвишші, на виду у всього озера буде наш табір.

На цьому ж очереті ми й спатимем, зробимо з нього собі мисливську постелю. Звісно, краще було б спати на запашному луговому сіні, про яке ми мріяли, але нічого: сухий очерет теж чудово пахне! Не второпаємо, чим він пахне, один каже — болотом, інший — свіжою рибою, а загалом чудесно!

Сонце ще не зайшло, а вже виплив місяць, якось непомітно виступив з млистого туманного небосхилу, і вже вони, обидва світила, освітлюють цей тихий, більше степовий, ніж лу́говий, простір, що з правіку, мабуть, носив назву Чари-Комиші... Скільки тут різних людей перейшло в різні часи, задовго до нас! Біля вогнищ збиралися, гомоніли про те, що було і що буде... Може, пробували аж до нас прозирнути крізь товщу часу... Яке запашне тут повітря, яка тиша! Навіть сюрчання коників, навіть мелодійний гуркіт трактора її не порушує.

На вечір — вогнище, це вже так треба. Мене, як новачка, першого женуть збирати по толоці сухі кізяки, за мною підводяться й інші, ходять, збирають — заняття не мудре, але кожному з нас чомусь приємне.

Коли ж кізяки викладені купкою і лишається тільки їх підпалити, звертаємось за дозволом до свого заводського пожежника:

— Дозволяєш?

Він сміється.

— Дозволяю.

— А це правда, Оксене, що коли до вас у пожежну команду приймають, то́ спершу роблять екзамен: чи вилежить претендент двадцять чотири години на одному боці? Якщо вилежить — беруть, а не вилежить — не годиться.

Усі регочуть, і пожежник регоче, він нітрохи не ображений.

— Що ж, такий фах,— каже Петрович.— У них коли команда лежить, то якраз добре, значить, усе гаразд.

І ось, нарешті, запалахкотіло воно, мисливське наше вогнище, далеко видніючись з горба в синьому м'якому надвечір'ї. Все навкруги ніби змінилося від цього вечірнього вогника, разом з його відблисками на всі Чари-Комиші мовби лягла спокійна, мрійлива задума. Варто-таки було трястись у полуторці, блукати по тирловищах, сумніватись і розчаровуватись, щоб тільки провести цей вечір отут, біля степового озера, довкола вогнища в доброму товаристві.

Добуто з рюкзаків провізію і все, що належиться до неї: пора! Настав час приступити до традиційної мисливської трапези. Вся компанія наша в зборі, нема з нами лише обер-майстра; він одразу ж після розподілу місць подався у свій далекий закуток ставити «крякуху» — заліз в очерет, не вдалося виманити його звідти й чаркою.

— А знаєте, чого він відділився? — мружиться Костя.

— А чого?

— Битиме звечора, ось чого.

Бригадир наш насторожується.

— Ну, це хай спробує!

— А що ти йому зробиш?

— Тоді побачиш.

— Та він же тобі начальство!

— Тут у мене одне начальство: закон!

Стьопа каже це з твердою внутрішньою силою, і ми почуваємо, що ради дотримання закону він не зупиниться ні перед чим.

У небі, ще рожевому від заходу, проходять табуни. Хтось десь пальнув, але дуже далеко. На нашому озері тиша, наші не б'ють, терплять. Позадиравши голови, лише дивляться на вечірній переліт. Вечірня зоря сьогодні — тільки щоб дивитись на неї, на її красу.

— Благодать,— каже інженер, і ми згодні з ним: справді, благодать.

Ну, а як старий наш — пальне чи не пальне? Ми зовсім до цього не байдужі й за розмовою весь час наслухаємо в той бік, де він сидить із своєю «крякухою». Ота саморобна «крякуха», видно, таки приманює дичину, качки весь час падають на воду якраз поблизу того місця, де старий замаскувався в комишах.

— Гляньте, просто на голову падають старому,— з веселою заздрістю каже пожежник.— Ану ж: пальне чи не пальне?

— З «крякухою» виходити в наш час — це взагалі варварство,— міркує голосно Костя.— То ж провокаторка! Сидить і приманює. А ти тільки бахкай та підбирай. Це вже не полювання, не спорт, а чортзна-що, грабастання якесь.

Петрович незгоден.

— А якщо зір у чоловіка здає? — заступається він за обер-майстра.— Чи, думаєш, у кожного око до старості, як і в молодого?

Ось про це ми й не подумали. Може, й справді старий відлучився і сидить там з «крякухою» тому, що зір у нього вже не той?

— Справа ж навіть не в качці,— каже, наливаючи по другій, інженер.— Головне, щоб посидіти отак на природі, щоб після нашого індустріального грюкоту відчути навколо себе оцю тишу, оце роздолля світу.

Ми лежимо коло багаття, а над нами то парами, то цілими табунами пролітають птиці. Без кінця дивився б на них. Не смеркалося ще, та чи й смеркнеться, бо світить повний місяць, внизу на озері вода все дужче блищить. За синьою млою, що стелиться луками, на задніпровських висотах по обрію дедалі виразніш проступають могутні червонясті дими нашого заводу.

Тиша, вільгота, пахне димок, тріпоче вогник...

Глибшає вечірня синява, і все яскравіше палахкотить на пагорку наше багаттячко, мовби скликаючи до себе всіх тутешніх і нетутешніх. На пропозицію інженера, домовляємось, щоб, на відміну від традиційних мисливських побреханьок, біля нашого вогнища розповідалося лише правду, дійсні випадки та життєві пригоди.

— Ну, розкажи тоді, Оксене, як ти на Редуті полював,— з іскрами сміху в очах звертається Костя до нашого пожежника.

— Та що ж,— Оксен і сам посміхається, видно, пригадавши той випадок.— Іду, бачу край озера між осокою табун крижаків отакенних... От би, думаю, не сполохати! От би, думаю, підповзти та шарахнути по них на воді (в повітрі я погано влучаю). Щоб не помітили, впав на землю і давай до них по-пластунському. Повзу, повзу, а воно пісок, якірців, колючок повно, весь уже поколовся, жарко мені, та не зважаю, повзу. Вже ось зовсім близько до них, наче мусили б

знятись, а вони не знімаються. Що за рахуба? Мабуть, не дикі, а наські! І стаю на ноги. Справді, наські: не бояться мене, сидять собі на воді. Така досада. Даремно стільки по якірцях повз, повні руки понаганяв. Стою, дивлюсь на тих качок, вони на мене, а я тоді, сам не знаю для чого, рукою мах та «киш!» на них, а вони крилами ляп-ляп-ляп і... вгору. Знялись — і бувай здоров. А я стою ошелешений і тільки чую, як картуз на мені оцей піднімається-піднімається, їй-богу, й слова не брешу...

За сміхом ми не помічаємо, як підходить до нас високий дядько в кобеняці, хоч дощу й близько нема, на руці у нього щось поблискує — шмат якогось ланцюга. То кінське металеве пута, а сам він — колгоспний конюх, пасе коней неподалік.

Доки дядько, присівши навпочіпки, прикурює з вогнища, ми починаємо розпитувати його про тутешні місця, про це озеро та чи водиться тут лиска, хитруща болотяна плавуха, що якраз любить отакі очерети.

— Водилася й лиска,— глухим, чомусь невдоволеним голосом відповідає нам конюх.— Ще я пам'ятаю, озеро це було вдвічі більшим, тяглося аж он туди...

Курить він якось сердито, спльовує, хмуриться. Нам неприємно, що він хмуриться, до того ж не знаєм, чим він невдоволений: чи що ми сюди забралися, чи, може, має свої якісь прикрощі та незлагоди. Піднесли чарку, випив, але й це не розвеселило. Все тим же глухуватим голосом розповідає, що недавно тут навіть і олені були, в їхніх Чари-Комишах. Звідкись були з'явились,— може, як плавні для Каховського моря вирубували, так вони, розполохані, сюди забігли, в Чари-Комишах останній притулок собі знайшли. Колгоспні косарі отам сіно косили і викосили в траві двох оленят. Зовсім маленькі були, ще й на ногах не трималися. Забрали їх дівчата на ферму, випоїли молоком, як телят. Тепер їх фотографувати з міста приїжджають.

— А оленихи що, не було?

Конюх насупився, помовчав.

— Олениху шульгівські зацькували. Оточили, хотіли впіймати, так вона куди — та до Дніпра. Кинулась у воду і давай на той бік плисти прямо на заводи.

— Ти диви! — вигукує пожежник.— Ні домен, ні вогню не злякалась?

— До середини допливла, але й там хижачня знайшлась. Риб'ячі браконьєри якісь з неводом кинулись на зморену олениху, накинули їй невід на голову і...— дядько сердито махнув путом,— потопили.

Ми мовчимо, не знаходимо слів, щоб висловити своє обурення, своє презирство до тих безчесних браконьєрів. Ми ніби бачимо, як, задихаючись, пливе ота зацькована олениха через Дніпро, пливе просто на чорні індустріальні хащі нашого міста, не лякаючись, що там до неба — дим, і гуркіт, і заграви над домнами та мартенами... Не боялась цього, наче відчувала, що знайшла б собі там і захист, і порятунок.

— А ті негідники ще потім і шкуру принесли здавати...

Боляче й прикро слухати нам цю історію. У всьому цьому вчувається нашому братові і докір, і ніби пересторога. Нам якось аж ніяково стає дивитись на свої рушниці та туго набиті патронами патронташі, що лежать купою осторонь. Мимоволі і слух, і думка звертаються в той бік, де в очереті засів біля своєї «крякухи» обер-майстер і куди весь вечір падають качки. Що буде, якщо саме зараз та пролунає звідти Сахнів браконьєрський постріл? Від сорому, здається, ми провалились би крізь землю отут перед конюхом. На щастя, в Сахновому очереті тихо. Може, старий просто заснув?

Покуривши, конюх іде кудись, побрязкуючи в сутіні путом. Ми ще довго чуємо, як воно поволі побрязкує в такт його ході.

Під враженням щойно почутого ми деякий час мовчимо, потім мовчанку несподівано порушує Павловський, водій нашої півторатонки. Людина він стримана, небалакуча, і, якби не цей вечір, та не вогнище, та ще не отой дядько з металевим путом, так, мабуть би, ми і не дізналися, що в минулому водій наш був танкістом, ще в перші дні війни горів у танку, а потім побував ледве не в усіх найбільших концтаборах Європи. Лежачи горілиць, він кудись угору, ніби зорям, спокійно і наче аж байдуже розповідає, як їхня група на чолі з одним поляком тікала з концтабору, а за ними гнались з вівчарками, як вони ховалися по лісах, а потім після тяжких митарств добралися на північ Італії до італійських партизанів.

Скільки пережив чоловік, а ми, щодня зустрічаючись

з ним на заводі, скромним, неговірким, так і не знали досі, який у нього шлях за плечима.

Розповідь Павловського навіває на нас сумовиті спогади про війну, навертає кожного на невеселі роздуми, і після цього якось уже ніби й розмовляти не хочеться. Мовчки сидимо біля пригасаючого вогнища.

Потім розстеляємо очерет, вкладаємось спати — до вранішньої зорі в нас залишається не так багато часу.

Ніч прозора, безшумна, тепла; ніби оксамитом огортає людину оце м'яке степове повітря. Добре-таки, що ми поїхали сюди зорювати. І яке б не було наше завтрашнє полювання, я вже щасливий тим, що опинився з товаришами тут, серед просторів оцих Чари-Комишів, де ніч мовби справді якісь чари таїть у собі, про щось таємниче перешіптується з очеретами, а озеро все більше світиться до місяця, а наші заводські дими за Дніпром все дужче віддають угору багряним...

Уночі я прокидаюсь, розбуджений якимось тривожним шумом. Де я? Ніч, озеро, комиші внизу шумлять — шумлять дужо, тривожно. Все небо у хмарах, то сталевих там, де місяць, то, глибше на північ, аж чорних. Як усе змінилось раптово! Підвівшись, я не впізнаю нашого місця, все навкруги стало мовби інше, фантастичне, тривожне. Вода на озері ніби поважчала, переливається важким перламутром — вітер хвилю жене. Вітер якийсь незвичайно теплий, наче вдень. Шелестить від нього кукурудза, біжить шум по очеретах внизу. Чи не цей суворий шум якраз і розбудив мене? Розкуйовджені хмари клубляться над Чари-Комишами; над містом нашим у підхмар'ї цілі спалахи-заграви — ніколи я не бачив таких!

А товариші сплять. Хтось аж хропе, міцно, безтурботно,— здається, наш пожежник.

Сплять, одначе, не всі. Осторонь машини, на самім горбі, бовваніють дві людські постаті. Впізнаю маленьку, зсутулену постать Петровича з рушницею на плечі, з ним ще хтось, незнайомий, високий,— здається, отой колгоспний конюх, що приходив до нас звечора. Неголосно розмовляючи, вони позирають чогось угору, в небо, що все над ними у хмарах, клубливих, освітлених зсередини місяцем. Мова йде, чую, про японських рибалок, що потерпіли від ядерних випробувань над Тихим океаном, від радіоактивного попелу, що випав десь там нібито цілою хмарою на них.

— Така пагуба на людей,— чую голос Петровича,— і винуватих ніби нема... А вони ж то є?

І наступає на деякий час мовчанка.

— А хмари оці над нами теж, бач, аж світяться,— чую згодом голос незнайомого.— Хто знає, може, вони теж з отим попелом — як там його?

Звировані хмари над нами справді ніби одсвічують,— світло місяця обдає їх.

— Неспокійно живеться людині,— зітхає Петрович.— Тривога весь час у повітрі висить. На дитину дивлюсь і вже тривожусь. На травину — за неї теж. Усе під загрозою. Вчені, хто-хто, а вони ж то знають і самі вже б'ють тривогу. Тут треба всім задуматись — і їхнім, і нашим...

Мені якось не по собі стає від їхньої розмови, від усього навколишнього. Оті звировані, просвітлені місяцем хмари, оця ніч з незвичайно теплим вітром, що так несподівано піднявсь, і приглушена розмова на горбі двох сповнених тривогою людей — справді, хіба це вчорашні безхмарні, тихою вечірньою зорею обарвлені Чари-Комиші?

На обрії могутньо, ще більш, ніж звечора, вирує багряними димами наш завод, наш металургійний гігант. Уперше бачу його здаля, уперше бачу, як небо над ним ніби аж клекоче в отих могутніх заграва х, дивлюся, і дивне хвилювання обіймає мене — є в них щось добре, обнадійливіше, в наших отих вогнях. Цієї ночі звідси завод відкривається мені зовсім по-новому, постає в чомусь більшому, ніж просто ковші з розплавленим металом та палахкотінням газу над бессемерами... Спалахи до неба, отой рідний вогонь за Дніпром, я вперше відчув звідси його силу, відчув, що сила в тому вогні велетенська, титанічна. В моїй уяві чомусь виникає з дитинства знайомий обеліск, що височить на майдані перед нашим заводом з чавунною постаттю Прометея вгорі. Самі наші робітники, серед яких був і Петрович, ще в двадцятих роках, у якусь річницю революції, відлили того Прометея в пам'ять своїх загиблих товаришів, і відтоді чорний чавунний їхній витвір став мовби знаком заводу. І зараз оті немеркнучі заграви до хмар мені чомусь пов'язуються з його образом, здається, їх підносить серед цієї розтривоженої ночі наш трудовий, наш мирний Прометей...

Вдруге я прокидаюсь від пострілу, що зненацька

лунає десь у кінці озера. Схоплююсь, і мені здається, що розвидняється і я вже все проспав. Ні, ще не розвидняється, то місяць підбився високо і, випливши із-за хмар, світить на мене, просто в обличчя.

Степан-бригадир, теж схопившись від пострілу, мерщій дивиться на годинник: чи можна стріляти?

— Ні, вже можна,— каже полегшено.— Давно перейшло за північ.

Хто ж стріляв?

Вистрелив, безперечно, обер-майстер, вихопився першим, раніше за всіх. Ну, та хай б'є — звечора терпів, а зараз має право, зараз дозволено. Тільки що він міг там побачити в темряві?

— Мабуть, у «крякуху» свою шарахнув,— каже пожежник, перекидаючись з боку на спину.

Ми ще могли б поспати, але сон уже не йде, кожного починає розбирати мисливська нетерплячка: лежимо, перемовляємось, куримо, чекаючи світання.

Світатиме скоро, хоча ніч навкруги ще ніби погустішала: місяць відсунувся, потонув десь у хмарах. Досі мені зорка уявлялась неодмінно в рожевості вранішнього неба, але небо на сході хмарне, і настання її, нашої зорки, сьогодні особливе: не по рум'яності небосхилу тут визначають її, а по чомусь своєму, мисливському, можливо, по шуму пташиних крил у повітрі, бо хоч навкруги стало ніби ще темніше, ніж було досі, але вже то тут, то там — дальше-ближче — чуємо приглушене, енергійне:

— Пильнуй!

— Пильну-уй!

Наспіх начіплюємо патронташі, спішимо до озера займати місця. Бригадир на ходу тиче мені коробку сірників:

— Забредеш в очерет — присвіти!

— Нащо?

— Щоб з того боку по тобі часом хто не пальнув.

Ах, он для чого!

— А ти з свого боку теж, гляди, не трахни по кому.

Все частіше бахкають постріли, мені вже видно, як червоними струменями вишуговує вгору вогонь над очеретом, і я, хвилюючись, бігом біжу до свого місця. Стаю в очереті біля самої води, по той бік озера очерет тріщить, хтось уже ходить в гущавині, покашлюванням дає знати про себе. А навкруги пальба наростає, вже й

навколо мене чую раптом щось схоже на дощ,— то, опадаючи, безсило порощить дріб на очерет, на траву... Хвилювання росте, я кидаюсь гарячково то сюди, то туди, не знаю, в який бік мені пильнувати. У небі ще темно, я там нічого не бачу, хоча чую, вірніше, почуваю, що там, угорі, повно качок, повно пташиних крил. Де ж вони? Чому не летять на мене?

Поступово розвидняється, і мені вже стає чітко видно Степана-бригадира, що стоїть край очерету ліворуч. Я бачу, як він чатує, як то присяде, то схопиться і, приклавшись, б'є, б'є і звідти, з сутіні неба, ледве не на голову йому раптом — гуп! гуп! Падає одне, падає друге. Степан кидається, підбирає і за мить знову цілиться вгору, кудись за горб. Пригадавши його науку, що качки летітимуть найбільше проти вітру, отже, звідти, із-за горба, я теж стаю лицем у той бік і тільки став, звів курки, як на мене зненацька зовсім низько, майже над очеретом,— табун чорних пружних торпед...

Ба-бах!

І, не вірячи власним очам, бачу, як, випавши з табуна, падає-падає вниз моя перша здобич... Кидаюсь туди, бачу, як, заплутавшись у темній траві, щось б'ється, тріпається біле. Біле — то її груди. Беру і чую, як пульсує в руках щось гаряче, і мені стає раптом так тоскно, і я вже ніби й не радий своїй удачі. Надбігає, жадібно дихаючи, Степан, я вперше бачу його таким розпаленим, збудженим.

— О, чиря... Вітаю! Тільки живе ще, підранок... Добий!

Добити? Ні, я цього не можу.

Степан вихоплює в мене качку з рук, і я, ледве встигнувши одвернутись, чую короткий удар об приклад.

У грудях мені ніби щось обірвалось, тоскнота підступає ще більш, але незабаром нестримний мисливський шал знов цілком заволодіває мною: почався літ! Усе небо — посвітліле, раннє — летить на нас качками.

Чалі летять.

Крижні пружно.

Широконоси.

Жваві бекаси, тарахтани, кроншнепи!

Я б'ю, б'ю і... мажу, мажу. Чи хвилююсь після першої удачі, чи й сам не знаю, що зі мною таке.

Степан, помітивши часті мої промахи, радить мені

перейти в оту он заводь і попробувати бити на воді. Там таке місце, що мусять бути лиски.

Я приймаю пораду і переходжу туди. Присівши в очереті по кісточки в воді, оглядаю поверхню озера. В кінці озера бачу раптом зовсім на відкритому силует самотньої величезної качки. Здається, чала! Дух мені перехоплює від бажання підкрастись, пальнути. Я, зігнувшись, уже роблю кілька кроків у той бік як несподівана догадка рятує мене від конфузу: «крякуха»! То ж плаває на воді обер-майстрова «крякуха».

Цікаво, чи багато набив там старий? Бахкав ще зночі, а це, не вдовольнившись тим, що набрав на воді, вирішив ще, видно, спробувати щастя і в повітрі. Скрадливо присівши під очеретом, уважно стежить звідти за жвавим, що саме пролітає вгорі, табуном бекасів, або «хвастунів», як він їх називає. «Хвастуни» летять прямо на старого, лунає постріл, здригнувся весь табун, накренився в повітрі і, піднявшись вище, весело полетів собі далі. Обер-майстер ще довго дивиться вслід, наче жде, чи не впаде котре-небудь. Ні, не падає.

Умостившись в очереті, я берусь пильнувати за гущавінню протилежного берега. Очерет там тягнеться стіною, місцями заходить у саму воду, кладе на неї світанкову тінь. Там, де тінь, вода — мов темне дзеркало. В одному місці в очереті розрив, просвіт, і ось туди я спрямовую всю свою увагу. Мені здалося, що там щось майнуло, ковзнуло по дзеркалу води. Сиджу, не дихаю, не шурухну. Минає деякий час, і ось з очерету, сторожко, якось граціозно визирнувши, на воду справді випливає вона, хитрюща водяна лукавка — лиска! Зовсім безгучно, легко лине по дзеркальній поверхні, прямуючи з одного куща очерету в другий... Така славна — очей не можу від неї відвести!

Допускаю її аж на середину заводі, цілюсь, і вже ось стусонуло в плече, пороснуло дробом по воді, засмерділо димом; розвіявся дим, і... лиски нема. Не попав! Промахнувся, пішла в комиші...

Минає кілька хвилин, я, затамувавши подих, чатую, і ось, ніби в насмішку, її граціозна шийка і груди знову лукаво витикаються з очерету. Мені здається, вона визирає звідти якось аж пустотливо, щоб подратувати мене, щоб сказати, що вона жива й здорова, а я мазила.

Вона то ховається в очереті, то знову з'являється, і я не знаю, скільки часу тривала б ця «війна нервів», якби мене не окликнули.

— Годі тобі,— чую насмішливе десь із-за очерету.— Набив сам, зостав іще кому-небудь!

Озирнувшись, бачу Степана-бригадира, Петровича, Оксена-пожежника. Вони вже, видно, зібралися йти до машини. Настрій у всіх бадьорий, піднесений, навіть Петрович повеселішав. У кожного збоку висить в'язанка дичини. Щоправда, качок небагато, більше різна дрібнота, бекаси. Отак коли висять, вони здаються зовсім малі, не те, що в повітрі. Це я вже сьогодні помітив, що птиця, яку підбирають із землі, виявляється куди меншою, ніж була вона в польоті.

У нашого пожежника права щока чомусь розтовчена: так був мордатий, а це ще більше розмордатішав.

— Виробнича травма? Звідки вона в тебе?

— Ложу близько прикладав, а заряди в мене великі... Незчувсь, як і натовкло!

І розпливається в усмішці. Що б там не сталось, усе йому весело.

Йдемо до машини, і тільки тепер я помічаю, що небо вже зовсім чисте, хмар нема і сонце, піднявшись ген-ген, починає припікати. І вітер, що так раптово був налетів уночі, зовсім втих, дим після стрільби довго плаває низом, застоюється, повітря гірчить запахом пороху.

Стрільба майже всюди припинилася, заспокоїлись Чари-Комиші в усьому своєму просторі. Лише зрідка десь бахне який-небудь невдаха по табунцю, що ледве мріє високо в небі. На недосяжну для пострілу височінь піднялись табуни, не дістати їх тепер там.

Яка краса навкруги! Без краю чиста блакить і живі крапинки птахів по ній — оце такий тепер світ над нами. А над озером, над очеретами, над світлою, залитою сонцем широчінню Чари-Комишів, де недавно розлягалась така пальба, лише лелеки величаво плавають, з піднебесся оглядають бойовище, мов якінебудь нейтрали...

Біля машини уже зібралися всі, крім обер-майстра. Він ще не приходив.

— Може, набрав, що й не піднесе?

— Слід би підсобити людині.

— Давайте під'їдемо, де він там є,— пропонує Костя,— щоб прямо в кузов його качок повантажити...

Сідаємо і їдемо понад озером до засідки старого — це нам якраз по дорозі. Бригадир шукає його очима в очереті, а старий раптом підводиться до нас з кукурудзи: замаскований, сидів там, на самім горбі, ще й зараз, видно, чекаючи табунів. Могутня постать його неквапом рухається до нас. Ми жадібно ждемо, поки він вибреде з кукурудзи, нам не терпиться розгледіти, яка ж там в'язанка качок теліпається при боці в старого. А коли він вибродить, то ми бачимо, що теліпається там... одна його вірна, на токарнім станку виточена «крякуха»!

Ото і все?

Важко човгаючи своїми ботфортами, старий мовчки наближається до машини. Подаємо з кузова йому руки, і він залазить до нас. Обличчя в нього розбрякле від утоми, розчервоніле й мокре, як після плачу. І в той же час воно якесь ніби просвітлене, ніби добріше, ніж було вчора.

— Вісім крижаків отакенних сиділо біля «крякухи»,— починає розповідати він.— Весь вечір сиділи, і чому ж було не вдарити, га? До половини дванадцятої сидять, до без чверті дванадцять сидять, а я... бамбук. От уже ж бамбук, пошукати такого!

Доки й з місця рушаємо, він усе лається, картає себе та всіляко паплюжить, одначе, і в самій лайці його не почувається злості, десь у глибині душі старий, можливо, навіть вдоволений, що склалося все саме так. Витерпів, не порушив закону мисливського товариства!

— У тебе якраз, може, найбільший набуток,— каже, зібгавшись у кулачок, мудрий наш Петрович.

Одначе ті недобуті крижаки, видно, таки муляють обер-майстрові, не дають йому остаточно заспокоїтись. Тільки гляне на в'язанки дичини в інших, на свою «крякуху», як одразу починає соватись, густи, нарікати. Знову чуєм оте, як до половини дванадцятої не бив, до без чверті дванадцять не бив, знаєм, що і вдома всі його родичі, всі внучки та онуки не раз ще почують про отих крижаків, що — отакенні! — сиділи до півночі біля його «крякухи» і по яких він, зібравши всю витримку, так і не вдарив.

— Думав, до зорі сидітимуть, а вони як знялись, більше вже й не прилітали...

Ми дивимось на його старечі з товстими, вже мало гнучкими пальцями, на очі, що перебачили стільки розплавленого металу на віку, а тепер весь час сльозяться, і ми все більше проймаємось співчуттям до старого.

— Не журіться, Федотовичу,— високо, по-журавлиному тримаючи голову, каже Степан-бригадир. Він набив сьогодні найбільше і тому в доброму гуморі.— Привезете й ви дещицю бабі: поділимось. У нашій бригаді закон: вб'єш не вб'єш, а ділити нарівно!

І Петрович, і всі ми цілою своєю капелою охоче підтримуємо бригадира в його великодушності. Так і зробимо!

Машина мчить через луки; все далі зблискує за нами озеро, все далі очерети, солончаки, тирловища, і табун коней біля степового колодязя, і високий,— здається, той, що вчора до нас приходив з путом-ланцюгом — дядько-конюх, взявшись за цебро, дивиться нам услід... Поблискує мокре дубове цебро, маревіють, тануть переповнені сонцем угіддя...

Прощайте, Чари-Комиші!

Хай не висохнуть ваші озера, не розлетиться птаство, хай нічим не затьмарені будуть ваші зорі-світання!

1957, Ломівка

Примітки

До третього тому ввійшли повісті «Земля гуде», «Партизанська іскра», «Микита Братусь», «Щоб світився вогник» та низка оповідань з циклу «Південь».

Повість «Земля гуде» вперше друкувалася (з продовженням) у газ. «Молодь України» в червні, липні, серпні, вересні та жовтні 1947 р., в журн. «Дніпро» (1947, № 6—8). Потім виходила у вид-вах «Молодь» (1947), «Радянський письменник» (1947). 1950 р. доповненим виданням побачила світ знову у «Молоді», двічі видавалася під назвою «Нескорена Полтавчанка» в «Молоді» (1965) та «Дніпрі» (1965).

Російською мовою у перекладі Л. Шапіро повість уперше опублікована в журн. «Знамя» (1948, № 4). Потім у перекладі В. Россельса виходила у вид-ві «Молодая гвардия» (1948), двома виданнями у вид-ві «Советская Колыма» (1948), в Держлітвидаві (1952) та «Молодой гвардии» (1952), двічі виходила в «Шкільній бібліотеці» та в зібраннях творів письменника. Твір перекладався на мови народів СРСР та зарубіжних країн. Перші відгуки на повість у пресі опублікували письменники В. Бережний, Ю. Буряківський, М. Шумило, Л. Серпілін та ін.

Твір було написано за кілька місяців. Як розповідав автор у листі до батька Лялі Убийвовк, «ще працюючи над «Альпами», я почув деякі перекази про Лялю. Пізніше виявилося, що ми навіть вчилися з нею в одному університеті». Повість стала, як відзначав російський критик В. Оскоцький, «узагальненням, яке виросло з документа», і саме життя дописало епілог до неї: Указом Президії Верховної Ради СРСР від 8 травня 1965 року керівникові підпільної комсомольської організації в Полтаві Олені Убийвовк посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Кіноповість «Партизанська іскра» вперше опублікована в журн. «Вітчизна» (1956, № 1). Потім виходила окремими виданнями у вид-ві «Молодь» у 1956 р. та в Державному вид-ві образотворчого мистецтва і музичної літератури в 1958 р. За цим твором поставлено однойменний фільм.

Повість «Микита Братусь» вперше опублікована в газ. «Радянська Україна» (1950, грудень) та в журн. «Жовтень» (1951, № 1). Окремим виданням побачила світ у «Радянському письменнику» в 1951 р., входила до багатьох видань творів письменника. Російською мовою у перекладі Л. Шапіро була надрукована в журн. «Новый мир» (1950, № 12), в двотомнику (1951) та у «Воениздате» в серії «Бібліотека солдата». Двома виданнями виходила китайською мовою в 1955 та 1958 рр. Перекладена на румунську мову (1952), а також німецьку, угорську та сербохорватську мови (1953).

Повість «Щоб світився вогник» вперше була опублікована в

дніпропетровській обласній газ. «Зоря» в серпні—вересні 1954 р. та в журн. «Вітчизна» (1954, № 9). Російською мовою в перекладі С. Григор'євої побачила світ у журн. «Новый мир» (1954, № 10), окремою книжкою — в бібліотечці «Огонек» (1955). Перекладалася на мови народів СРСР та зарубіжних країн.

Оповідання, об'єднані в циклі «Південь», входили до збірок «Південь» (1951, 1953), «Модри Камень» (1950, 1958), «Новели» (1949, 1954), «Маша з Верховини» (1959), «Чари-Комиші» (1959, 1975), «Зірниці» (1960), «Людина в степу» (1961) та ін. В перекладі російською мовою публікувалися у збірках «Всегда в строю» (1949), «Жаворонок» (1951), «Юг» (1951), «Зарницы» (1954), «Рассказы» (1954), «Чары-Камыши» (1959), «Маша с Верховины» (1961), «Человек в степи» (1966), «Днепровский ветер» (1971) та ін.

Майже всі оповідання неодноразово видавалися у перекладах в нашій та зарубіжних країнах.

«Жайворонок» — перші публікації в журн. «Вітчизна» (1950, № 10) і «Новый мир» (1950, № 11).

«Пороги» — в збірнику «В єдиній великій радянській сім'ї» (1949) та журн. «Огонек» (1949, № 27).

«Завжди солдати» — в газ. «Зоря» (1947, 16 березня), в журн. «Дніпро» (1947, № 3) та «Огонек» під назвою «Всегда в строю» (1947, № 23).

«Сусіди» — в журн. «Дніпро» (1949, № 2) та в газ. «Социалистическое земледелие» (1949, 30 квітня).

«Зірниці» — в газ. «Зоря» (1950, 8 жовтня), в журн. «Вітчизна» (1950, № 10) та «Огонек» (1950, № 51).

«Соняшники» — в журн. «Вітчизна» (1950, № 10) та «Огонек» (1951, № 6).

«Маша з Верховини» — в журн. «Вітчизна» (1958, № 6) та «Огонек» (1958, № 26).

«Літньої ночі» — в збірці «Маша з Верховини» (1954).

«Людина в степу» — в «Радянській Україні» (1959, 22 березня) та в «Литературной газете» (1959, 28 березня).

«Кресафт» — у журн. «Вітчизна» (1966, № 11).

«Дніпровський вітер» — у журн. «Україна» (1960, № 21) та в перекладі М. Ушакова у журн. «Огонек» (1960, № 46).

«Птахи над Бродщиною» — у журн. «Ранок» (1967, № 2) та в «Литературной газете» (1967, 4 січня).

«На косі» — у журн. «Вітчизна» (1966, № 11) та в газ. «Правда» (1966, 25 грудня).

«Тихі води» — в журн. «Жовтень» (1975, № 4) та «Огонек» (1975, № 23).

«Чари-Комиші» — в журн. «Дніпро» (1957, № 11) та «Огонек» (1957, № 52).

ЗМІСТ

Земля гуде
Повість 5

Партизанська іскра
Кіноповість 191

Микита Братусь
Повість 273

Щоб світився вогник
Повість 325

Оповідання з циклу «Південь»:
Жайворонок 380
Пороги 397
Завжди солдати 404
Сусіди 412
Зірниці 422
Соняшники 429
Маша з Верховини 443
Літньої ночі 470
Людина в степу 476
Кресафт 486
Дніпровський вітер 492
Птахи над Бродщиною 506
На косі 513
Тихі води 524
Чари-Комиші 533

Примітки. *Віталій Коваль* 557

ОЛЕСЬ
ТЕРЕНТЬЕВИЧ
ГОНЧАР

СОЧИНЕНИЯ
В СЕМИ ТОМАХ
ТОМ ТРЕТИЙ

Земля гудит. *Повесть*
Партизанская искра. *Киноповесть*
Никита Братусь. *Повесть*
Пусть горит огонек. *Повесть*
Рассказы из цикла «Юг»

Киев, издательство художественной
литературы «Днипро», 1987
(На украинском языке)

Редактор *Н. М. Кравченко*
Ілюстрації *А. В. Резниченка, В. В. Руденка*
Художнє оформлення *І. М. Гаврилюка*
Художній редактор *В. С. Войтович*
Технічний редактор *О. М. Грищенко*
Коректор *А. Л. Алейникова*

Інформ. бланк № 3450.

Здано до складання 30.09.86. Підписано до друку 19.02.87.
Формат 84×108$^{1}/_{32}$. Папір друкарський № 1.
Друк високий. Гарнітура балтика.
Умовн. друк. арк. 29,4. Умовн. фарбовідб. 29,4.
Обл.-вид. арк. 30,649. Тираж 100 000 пр. Зам. 6—3078.
Ціна 2 крб. 30 к.

Видавництво художньої літератури «Дніпро».
252601, Київ-МСП, вул. Володимирська, 42.

Головне підприємство республіканського
виробничого об'єднання «Поліграфкнига».
252057, Київ, вул. Довженка, 3.

Гончар О. Т.

Г65 Твори: В 7-и т. Т. 3: Земля гуде: Повість; Партизанська іскра: Кіноповість; Микита Братусь: Повість; Щоб світився вогник: Повість; Оповідання з циклу «Південь» / Приміт. В. Коваля.— К.: Дніпро, 1987.— 559 с.

До третього тому ввійшли повісті «Земля гуде» й «Партизанська іскра», присвячені подіям Великої Вітчизняної війни, «Микита Братусь» — про майстра садівництва, «Щоб світився вогник», що розповідає про духовну красу радянської людини, а також оповідання з циклу «Південь».

Видання передплатне.

Г $\frac{4702590200—225}{M205(04)—87}$ передплатне 84Ук7